

Bav Slavko Barbaric di 19ê Gulana 1984an de li Međugorje Julijana Ebert imad kir.

(J) Julijana li ber mala xwe li Daristana Reş – di sala 2014an de.

Rojaşê Julijana Ebert

Ravekirin

Li gorî biryarnameya Kongreya ji bo Doktrîna Baweriyê, ya ku ji aliyê Papa Pawlosê VI (14ê Cotmeha 1966an) ve hatibû derxistin, Xalên 1399 û 2318an ên qanûna kanonî hatin betalkirin.

Nivîsên olî dikarin ji aliyê bawermendan ve bêyî destûra eşkere ya dêrî bîn xwendin û belavkirin, bi şertê ku li gorî exlaqê giştî yê Xiristiyaniyê bin.

Şîrove:

Xudanê Pîroz û Xwedayê Pîroz di Hostiya Pîroz de her weha Xwedayekî zindî ye. Xwedayê Pîroz heta di perçeyên herî biçûk de jî amade ye (wekî ku di Nîşana Pîroz a Rodalbenê de tê dîtin: xaleke sor a biçûk, ku li binê çepê yê nîşana Xwînê xuya dike).

Ji ber vê yekê, dema ku Şîva Pîroz tê dayîn, divê paten were bikaranîn.

**Li gorî daxwaza Sêyîniya Pîroz a Hemû-Hêzdar,
† Bav, Kur û Ruhê Pîroz, ez, Julijana Ebert,
ev rojnivîsk nivîsand.**

(Belaş)

Hûn dikarin rojnivîskê, hemû duayan, mûcîzeyan û CDyan li vir belaş dakêşin:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – DYA

Ji bo çapê amadekirî: Adar 2026

Nivîskar: Sêyîniya Pîroz a Hemû-Hêzdar, Julijana Ebert Ji rojnivîska resen ji aliyê: Bernhard Koppenhagen ve hatiye kopîkirin Ji aliyê Birayê di Mesîh de Samuel ve ji bo şaşıyên nivîsê hatiye sererastkirin

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Nîsan 1991:

Nêzîkî heft salan min dudilî fikir ku tiştên ku min ji roja ...ya xwe ve jiyabûn binivîsim bawmandinê, di 19ê Gulana 1984an de. Min xeyal dîtibûn, û niha ez denganan dibihîsim – dengê Xudan Îsa Mesîh, an dengên milyaketên, an dengê ruhê pîs – û ez êrîşên şeytan hîs dikim. Min her dudilî fikir ji ber ku min nizanibû gelo ew ê bi rastî bi kêr were. Gelek tiştên wekî vê hene, wek kaset û pirtûkên li ser vê mijarê. Min her wiha texmîn fikir ku her Katolîk vê dengî dibihîze û di dema yekbûna bi Xudan Îsa Mesîh re di

Komûnîyona Pîroz. Min fêhm nedikir ku ev xêrematek taybet û keremeke ji Xwedê ye. Sedemeke din a dudiliya min jî kêr zanîna min a zimanê Almanî bû. Û ya herî girîng, min di dilê xwe de digot ku mirovên ku dua nakin, rojî nagirin, tobe nakin û li gorî Deh Fermanan nejîn, bi her awayî nikarin bi Xwedê bawer bikin, ji bilî wan kesên ku Xwedê xêremata baweriyê dide wan. Min jî ev kerema mezin wergirt, ne ji ber ku ez baş bûm, lê ji ber ku ez gunehkar bûm. Xwedayê dilovan keremê dide kê bixwaze, kengê bixwaze, li ku bixwaze û bi qasî ku bixwaze. Ji ber ku Ew canê min ji hemû kardînal, metran û keşeyên li seranserê cîhanê baştir dizane.

Ez gihîştîm wê têgihîştinê ku Xwedayê Sêyekî Bavê min ê herî baş e û ku Meryema Pîroz a Bêrûmet dayika min a herî baş e, û tiştê herî girîng 'evîna rastîn' e, ku ji bilî Te kes nikare bide. Ji ber ku evîneke sexte (derewîn) jî heye, ku xerabiya xwe bi rûyê fezîletê vedişêre.

Min tevahiya jiyana xwe li kesekî geriyaye ku ne tenê ji min hez dike, lê ez jî jê hez bikim. Piştî lêgerîneke dirêj, min ev dît. Lê min hêj ne

'Kesek' ne, lê Xwedayê rastîn û zindî, yê ku ez rojê çend caran bi awayekî ruhanî bi wî re dibim yek û wî rojê carekê di Şîva Pîroz de werdigirim.

Bi taybetî, ez bi Wî re di Sakrameneta Herî Pîroz de yek dibim, dema ku ez Hostiya Pîroz werdigirim, ku li wir Ew wekî Xwedayê rastîn û mirovê rastîn ê ji goşt û xwînê amade ye.

Bi rêya Dayika me ya ezmanî Meryem, ya ku li Medjugorje xwe wek Şahbanûya Aştiyê bi nav dike, min karî gava xwe ya yekem ber bi Xwedê ve bavêjim.

Berî vaftîzbûna min, ez kor û kerr bûm. Wê demê, min hêj aştiya rastîn nas nedikir. Gelek caran, ez ji ber vê bêaramiya hundirîn dihatim girtin, û şevên bêhejmar hebûn ku min nedikarî razê. Niha ez şahidê wê aştiya rastîn im ku tenê Xwedayê Sêyekî dikare bide, û ne tu kesek din li ser vê erdê.

Ji ber vê yekê, her gava ku ez di Şîva Pîroz de bi Wî re dibim yek, ez her tim dixwazim bibêjim: 'Tu Keyê Aştiya min î.' Ne em mirov in ku aştiyê çêdikin; belkî, divê em ji Xwedê aştiyê bixwazin û wê wek diyariyek ji Xwedê û wek kerema Xwedê qebûl bikin.

24ê Nîsanê 1991

Min ji saet 12.05 heta 12.40 li kapelê dua kir. Divê ez bibêjim ku ez ji dîmena derve ya kapelê hez nakim. Li pêşiya kapelê peykerên kirêt hene, û li hundir, tabernakûl wek firneyekê xuya dike. Ji ber vê yekê, di sêwirana xwe de pir nûjen e. Di destpêkê de, gava ez di kapelê de dua dikirim, min gelek caran digiriyam, ji ber ku min hîs dikir ev ji bo Xwedê heqaretek e. Lêbelê, ez dîsa û dîsa kişandim wir ji bo dua kirinê, ji ber ku min hîs dikir ku Xwedayê zindî di vê kapelê de jî amade ye.

Lê dîsa jî gelek kes – bijîşk, hemşîre û nexweş – her roj li ber vê kapelê derbas dibin bêyî ku rêzê li Xudanê me bigirin.

Wekî ku min her roj di dema navbera firavîna xwe de fikir, ez bi kûrahî di dua bi Xilaskar re de mijûl bûm. Cara yekem, min bihîst: 'Ez rêberê te yê giyanî me.'

Ez hinekî matmayî mam; bi rastî, ez ji matmayînê bêtir heyran mabûm. Piştî demekê, ev yek dîsa qewimî.

Piştî, min ji Xilaskar pirsî ka heke Ew rêberê min ê giyanî be, divê ez pêşî çî bikim. Xilaskar ji min re got: 'Pêşî divê tu xwe ji bo Min pîroz bikî.'

Fikra min a yekem ev bû, 'Va ye peyveke din ku têgihiştina wê ji min re zehmet e.'

Min berê peyva 'pîrozkirin' bihîstibû, lê min hîn wateya wê ya kûrtir nizanibû. Min ji Îsa re got ku min jixwe her tişt dabû wî – dilê xwe, jiyana xwe, giyanê xwe, laşê xwe. Lê Xilaskar ji min re got: 'Ez paşeroja te dixwazim.'

Û min bersiv da ku Ew dikaribû vê jî bigire.

Paşê min ji Îsa pirsî ka gelo divê ez vê yekê ji keşeyan re bibêjim, û min Bav Dochat, Bav Johannes, Bav Vogt û Bav Gebhard Heyder, ên ku niha rênîşênêrên min ên giyanî ne, anîn bîra xwe. Xilaskar got: "Belê."

Tevahiya rojê ez ji her demê di jiyana xwe de kêfxweştir bûm. Xilaskar ewqas keremên mezin li min kirin ku ez nikarim wan bi gotinan rave bikim, û ji bo wan ez nikarim têra xwe spasiya Wî bikim.

Hestkirina vê şahiya hundirîn bi tenê bêpayan bû. Ez bi tenê bûbûm kesekî cuda.

Êvarê, ez çûm Keleya St Roch a li Mingolsheimê. Li wir ez çûm îtirafê.

Her çend keşeyê gotibû ku ew ne guneh in jî, min dixwest bi temamî pak bim. Piştî Şîva Pîroz, min hê bêtir kerem wergirtin. Min êdî hema hema nikaribû tehemul bikira. Dilê min ji hezkirinê dişewitî. Gava ku ez ji kapelê derketim, min ji ber wê kerema mezin a ku hatibûm bihêzkirin ez werbigirim, girî. Paşê ez rastî hevalên xwe yên ji koma duayê, Hilde û Hedwig, hatim, û min serpêhatiya xwe ji wan re got.

Wan jî bi min re şanazî kir. Li ser riya xwe ya malê, ez rastî zilamekî reş ê kor hatim ku jinekê ew dikişand. Min ji zîlamê kor re rozeya pîroz û ji jinê re wêneyekî pîroz ê Xatûnê da, û min ji Xilaskar xwest ku ew keremên ku min dikaribû werbigirim, bide van mirovan jî. Zîlamê kor pir kêfxweş bû, û ez bi otomobîlê çûm malê. Li malê, min nikaribû tiştekî bixwim ji ber ku mêvanên me hebûn. Me bi hev re dehînek ji Rozariyê xwend, ku min paşê pêşkêşî Xatûnê me kir.

Wê şevê, derdora saet 11:30ê şevê, ceribandin yekser hat. Ez li ser nivînê razayî bûm, dema ku ji nişka ve min hest kir ku kesek xwe davêje ser min û min dihejîne. Min tenê got 'Îsa', û her tişt bi dawî bû.

Paşê ez dîsa ketim xewê.

25ê Nîsanê 1991 – Pêncşem

Êvarê li Rotê, li dêrê beriya Qurbana Pîroz, min Rêzgêjiya Êşînî xwend. Piştî Şîva Pîroz, ez bi Îsa re yek bûm. Îsa ji min re got, 'Bêdeng be.' Piştî çend deqeyan bêdengî, min ji Xilaskar pirsî ka divê ez çî bikim, ji ber ku min, di dawiyê de, îradeya xwe dabû Wî. Min bersiva Xilaskar wergirt: 'Divê tu her dem ji min re dilsoz bimînî.' Paşê dîsa bêdengî çêbû, heta ku min bihîst: "Divê tu bêtir min neçî." Min kûr fikirî ka mebesta Xilaskar çî bû û di dilê xwe de got ku divê ez berî ku biçim, ji aliyê giyanî ve xwe bi Xilaskar re yek bikim. Lê min biryar da ku paşê di derbarê vê yekê de ji keşîşê xwe yê îtirafê bipirsim. Li malê, piştî

Mîsa Pîroz, Bav Johannes Ordinski li min geriya. Wî bi rêya telefonê ez pîroz kirim. Piştî çend deqeyan, mêrê min dîsa telefon da destê min. Vê carê, Bav Gebhard Heyder ji Regensburgê li ser xetê bû. Me li hev kir ku ez ê roja Yekşema piştî wê saet di 11:00ê sibehê de serdana wî bikim. Wî jî li ser telefonê ez pîroz kirim. Ev pîrozî ji ya Bav Johannes cuda bû. Min di pîroziya Bav Gebhard Heyder de ewqas hezkirin û hêz hîs kir ku min piştî telefonê yekser sê 'Bavê Me' jê re xwend.

Ji dema vaftîzbûna min ve, ez bi nexweşan re diaxivim – ne bi hemûyan re, lê tenê bi wan re ku Ruhê Pîroz min ber bi wan ve dibîne. Îro jî wisa bû, dema nexweşekê ji min re got ku ew sê rojan bû ji ber êşa rûyên xwe diêşiya, ku êş nema diçû. Min bi awayekî xwerû bersiv da: "Yên ku baweriya wan kêr e divê dirêjtir êşê bikişînin." (Ev gotin in ku Ruhê Pîroz da min.) Ew keniya û got ku ew baş e.

26ê Nîsanê 1991 – În

Li ser kar, nexweşekî dema ku rontgen jê dihat girtin, gilî ji min dikir. 14 roj berê emeliyatek jê re hatibû kirin û qet alîkariya wî nekiribû, û niha diviyabû emeliyateke din jî bikiranda. Di destpêkê de min fikirî: "Ez ê tiştekî nebêjim." Lê gava me bi X-rayan xilas kir, min ji nişka ve jê pirsî: "Tu niha zêdetir dua dikî an kêmtir?" Bi serbilindî, wî got ku ew mirovekî azad e, ew bi Xwedê bawer nake û Xwedê tune ye. Min bersiv da: "Eger tu bawer bikî ku mejiyê te heye, wê demê tu bawer dikî ku Xwedê jî heye." Ew bi kêfxweşiyeke mezin bersiv da: "Ev gotineke baş e, min berê qet ev nebihîstiyê." Wê êvarê li Rotê, li dêrê beriya Xwîna Pîroz, min rahîbe dît.

Bi rastî ji bo min zehmet bû ku ez ber bi rahîbeyê ve biçim da ku Şîva Pîroz werbigirim, û min pirsî Îsa: "Min îradeya xwe da te." Îsa got: "Here ba keşîş." Û rahîbe bêtir ku Cismê Mesîh pêşkêşî min bike, ji ber min derbas bû.

Min Cismê Herî Pîroz ê Mesîh ji keşîş wergirt.

27ê Nîsanê 1991 – Şemî

Wê sibehê, ji bo min pir zehmet bû ku rabe ser xwe. Lêbelê min biryar dabû ku beşdarî Ayîna Pîroz bibim. Ayîn di saet 7:15ê sibehê de li dêreke hecê ya li Waghäuselê dest pê kir. Hê ji rê de ber bi Waghäuselê ve û beriya Ayîna Pîroz li dêrê, min ji bo keşeyê ku dê vê ayînê li dar bixe dua kir. Keleşeyekî kal, Bav Alanus, Ayînê pîroz dikir, û min hîs kir û her weha min dikaribû bibînim ku ji bo Bav Alanus pîrozkirina Ayînê zehmet bû. Di xweragiriya wî ya ruhanî de astengî hebûn. Berî Pîrozkirinê, min xewneke ruhanî dît. Min Bav Alanus dît ku di tariyê de li ber gorîgehê sekinîbû û Ayînê pîroz dikir. Ez ji ber vê yekê pir matmayî mam û meraq kir ka ev tê çi wateyê. Dema ku wî Şîva Pîroz belav dikir, min hest bi nexwestina wî kir ku dema ez li ser çokan bûm, Şîva Herî Pîroz bide min. Ji ber ku li dêrê şanazekî şîvê tune ye, ez neçar mam ku li ser erdê çok bikim. Ez tenê dikarim dema li ser çokan im Şîva Pîroz werbigirim, ji ber ku rêzgirtineke min a mezin ji Xwedayê Sêyekî heye. Ew dudilî bû û Hostiya Herî Pîroz bi qasî deh santîmetreyan ji devê min dûr girt. Min devê xwe vekir, û Hostiya Herî Pîroz bi xwe ji wê mesafeyê firiya û ket nav devê min. Ev ne cara yekem bû ku min li vir ev tişt ceriband; bi keşîşên din re jî, Laşê Herî Pîroz ê Mesîh bi serê xwe hatibû ber min.

Nêzîkî saet 10:30ê sibehê, ez çûm keşîşxaneyê Carmelîte ya li Speyerê. Min dixwest mûmên ku sembola Xwîna Pîroz a Rodalbenê li ser bûn, berhev bikim.

Piştî, ez çûm serdana Pîrelat Bruno Tiebes li Engalgasse 4, mala teqawidiyê ya li Speyerê. Nêzîkî nîvro bû, û ji ber ku diviyabû ez li benda wî bimînim, min di kapelê de ji bo wî rûsaryek xwend. Nêzîkî salek berê, min li Mingolsheimê li Kapela St Roch rastî Prelate Tiebes hatibû. Bi Papaz Zeitler re, ji Mîsyonerên Styler ên ji St

Augustin, me wê demê li ser Rodalben, tevî kerameta xwînê ya li Rodalbenê, axivîbû. Wê demê, Monsinyor Tiebes jê bawer nedikir û bi eşkereyî li dijî wê derdiket.

Di seranserê wê salê de, min ji bo wî dua kir û ji Îsa xwest ku nehêle ew bimire bêtir ku li ser bûyerên li Rodalbenê ronî bibe. Dema ez çûm serdana wî, Monsinyor Bruno Tiebes min yekser nas kir. Min baqek gulên sor û mûmek ku sembola

Xwîna Pîroz a Rodalbenê, û herwiha pirtûkek ji aliyê Bav Gebhard Heyder ve li ser bûyerên li Rodalbenê. Ew ji van diyariyan pir kêfxweş bû û ji min xwest ku silavên wî bigihînim Bav Gebhard Heyder û jê re bibêjim ku wî xwe bi awayekî berfireh li ser bûyerên li Rodalbenê agahdar kiriye. Ew herwiha êdî wek salek berê bi awayekî ewqas tund li dijî wan dernediket. Berî vê serdanê, ez çûbûm bazara Speyerê û min nizanîbû ji bo prelat kîjan kulîlkan bikirim. Min ji Xilaskar pirsî, û wî bersiv da: 'Çi te daye keşeyekî, te daye min.' Ji ber vê yekê min biryar da li ser baqek gulên sor.

Bi rastî ecêb e ku mirov Îsa di her keşîşekî de dibîne.

28ê Nîsanê 1991 — Yekşem

Îro ez li keşîşxaneyê Carmelîte ya li Regensburgê beşdarî Ayîna Pîroz bûm. Li wir min bi qasî çar saet û nîvan jî bi Bav Gebhard Heyder re dem derbas kir. Ez spasiya Xwedê dikim ku keşîşên me yên weha hene. Di dema sohbeta me de, min zêdetirî 20 pirs jê kirin, û wî bi aramî, sebir û hezkirinê bersiv dan. Wisa bû mîna ku min ew dem bi Îsa re derbas kiribe. Ew 86 salî ye, ji bo temenê xwe bihîstina wî pir baş e, û di bersivên xwe de pir zelal e. Dilsoziya Bav Gebhard ji bo Xwedê divê bibe mînak ji bo gelek keşeyan. Piştî sohbeta me, wî mûm, wêne û av ji bo min pîroz kirin. Min bi riya wî gelek kerem wergirtin, û ji min re zehmet bû ku ez xatirê xwe jê bixwazim. Min pereyê ku min di koma xwe ya duayê de ji bo wî kom kiribû da wî, da ku pirtûkeke nû derbarê Rodalben de bê weşandin. Bav Gebhard Heyder şahidê kerameta xwîna ya sala 1952an bû, ku li Rodalbenê qewimî. Kengî ku keremên mezin li min hatine kirin, ez piştî wê êrîşên şeytan hîn xurttir hîs dikim. Ev yek di rêwîtiya vegeerê ya ji Regensburgê bo St Leon-Rotê de jî wisa bû. Dema ku mîrê min ajot, min ferq kir ku ew çawa diguhere; wî dest pê kir ku nexweş bikeve. Lêbelê, di ruhê xwe de min hebûna ruhê pîs hîs kir. Rûyê mîrê min sor bû, û wî hest bi nexweşiyê kir. Min jê xwest ku li kêleka otobanê raweste, lê wî bersiv da ku ew yek ne destûr e. Min yekser fêhm kir ku ew hincetek ji ruhê pîs bû, lewma min yekser ava pîroz li hevjinê xwe reşand û bi dengê bilind got: 'Ez bi navê Xwedê fermanê li te dikim, yekser raweste û bisekine.' Wî yekser wisa kir. Me cihên xwe guherand; min bi destekî xwe rûsaryayê û bi yê din jî volan girt, û bi aramî ber bi malê ve ajot. Mîrê min yekser ket xewê û piştî nêzîkî sed kîlometreyê şiyar bû, û her tişt bi dawî bû. Dema ku mîrê min di xew de bû, min bi dilgermî ji bo wî dua kir. Ev ne cara yekem bû ku min êrîşeke wisa ya cinan tecrube dikir.

29ê Nîsanê 1991 – Duşem

Min jixwe bihîstibû ku keşeyê me yê dêrê du alîkarên nû yên şîva pîroz dîtibûn. Piştî Şîva Pîroz, min ji Îsa pirsî gelo du jin dê bi rastî Şîva Pîroz belav bikin. Komûnîyoneke sor di pêşerojê nêz de. Îsa got: "Belê.

Tiştên xerabtir hê tên."

Êvarê, derdora saet 8an, koma me ya duayan dîsa dest pê kir. Bav Dochat jî hatibû û Şîva Pîroz bi xwe re anîbû, ku ew piştî Perestîna dide bawermendan. Me perestina Xilaskar kir; ez bi qasî metreyekê dûrî wî li ser çokan bûm. Di dema xwendina Rozariyê de, min bihîst ku Xilaskar got: 'Tenê ewên ku nexweş in û nekarîne beşdarî Ayîna bibin, dikarin Şîva Pîroz werbigirin.' Piştî ku me duaya xwe xilas kir, ez bi Bav Dochat re çûm îtirafê û jê re gotim ku Îsa rêberê min ê ruhanî ye. Wî got ku ew ev yek ji mêj ve dizanîbû. Wê rojê, min hest kir ku ez ji hundir ve di bin êrîşê de me, beşek jê ji ber hebûna Bav Dochat bû. Lêbelê, min tiştek nîşan neda. Min hema hema baweriya xwe pê wenda kir. Ji ber vê yekê, min fêhm kir ku pêdivî ye ez zêdetir ji bo wî dua bikim. Wê êvarê, mîrê min careke din di bin êrîşa ruhê pîs de bû.

Marga, yek ji kesên ku dua dikir, vê yekê jî ferq kir. Wî dixwest her tiştî perçe perçe bike. Lê dema ku em di koma xwe ya duayê de dua dikirin, ew ket xewê.

Di koma duayan de, piştî ku Şîraxa Pîroz hat belavkirin, Bav Dochat ew firaxa biçûk a ku tê de di dema meşa ayînî de Sakramanata Pîroz parastibû, hilda û bermayî – perçeyên hûr an jî qirşikên Şîraxa Pîroz – rijand nav ava pîroz. Ev ji bo min şokek bû. Bi min ew ne rast bû. Lê paşê ez çûm nav nivînan.

30 Nîsan 1991 — Sêşem

Serê sibê, gava ez şiyar bûm, ez yekser çûm ber ava pîroz a ku Bav Dochat perçeyên Şîva Pîroz xistibûn nav. Min tasa ava pîroz girt destê xwe û got: "Ya Îsa, ez bi te re ji vê kasê vedixwim." Paşê min tevahiya tasa ava pîroz vexwar, ji ber ku min bawer dikir ku Îsa Mesîh amade bû.

Êvarê, piştî Şîva Pîroz, min ji Îsa pirsî ka tiştê ku Bav Dochat kiribû rast bû. Îsa got: 'Ew ne rast e.' Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez vê yekê ji Bav Dochat re bibêjim. Xilaskar got: 'Belê.' Min meraq dikir ka dê keşîş çi ji min re bibêje, gelo dê min şermezar bike. Îsa got, "Keşe dê vê yekê qebûl bike." Di vê demê de, sirûda 'Laşê Rastî, O silav lê be' di dêrê de hate gotin. Ez giriyam û li ser navê hemû keşîşên ku bawer nakin ku Xilaskar heta di perçeyên herî biçûk ên Hostiya Pîroz de jî amade ye, min ji Xilaskar efû xwest.

Divê ez careke din vegerim ser Duşema, **29ê Nîsana 1991an**:

Nîvro li kapela kar, piştî Angelusê, min xwe bi Xilaskar re yek kir û derbarê Bav Alanus de, yê ku min Şemîya borî di tariyê de dîtibû û hê jî wateya vê yekê nizanîbû, jê pirsî. Îsa ji min re got:

"Ev wisa keşeyekî bê kerem xuya dike." Xilaskar destûr da min ku ez biçim cem Bav Aemilian, ku ew jî li Waghäusel bû, da ku ez pê re li ser vê yekê bixivim. Ji ber vê yekê roja Sêşemê,

30ê Nîsana 1991an. Keşeya min a herêmî, Bav Vogt, yê ku min ev yek jê re gotibû, ew jî pê haydar bû.

Gava ez gihîştim keşîşxaneyê li Waghäusel, Birayê Alois hatina min ji Bav Aemilian re ragihand.

Dema ku ez li benda wî bûm, Birayê Blasisus hat, û min bi wî re du dehsal ji Rozariyê xwend heta ku Bav Aemilian hat. Di dema sohbeta min a bi Bav Aemilian re, min hest kir ku ez ne bi tenê me, ji ber ku min berê ji Îsa xwestibû ku bi min re be da ku ez tiştê şaş nebêjim. Ez xurt, rastgo û aram bûm, û min heta behsa wergirtina Şîva Pîroz a li ser ziman û li ser çokan jî kir; min her wiha ji wî re behsa Bav Alanus û tiştê ku min sibeha Şemiyê jiyabû jî kir. Di dema sohbeta me de, min jê xwest ku ji bo Bav Alanus dua bike, û min her weha soz da ku ez ê ji bo Bav Alanus û her weha ji bo wî jî dua bikim. Bav Aemilian ez pîroz kirim, û ez kêfxweş bûm ku min daxwaza Xwedê pêk anî dema ku ez ber bi malê ve diçûm.

4 Gulan 1991 – Şemî

Ez ji bo Ayîna Pîroz a saet 7:15ê sibehê vegeriyam Waghäuselê. Careke din, Bav Alanus Ayîn li dar xist, û min ew careke din di tariyê de dît.

6 Gulan 1991 — Duşem

Êvarê, ez li dêrê li Rotê bûm. Piştî, koma duayê hebû. Li pey wê, min bi Bav Dochat re axivî û jê xwest ku êdî perçeyên mayî û qirşikên Hostiya Pîroz neke nav ava pîroz. Min jê re got ku Xilaskar ji min re gotibû ku ew ne rast e, û min şirove kir ku min heftêya borî hemû ava pîroz vexwaribû, ji ber ku Îsa Mesîh heta di perçeyên herî biçûk de jî amade bû, û ew bawerîya min e.

Wî soz da min ku, di pêşerojê de, ew ê perçeyên Hostiya Herî Pîroz bi xwe re bibe malê.

7 Gulan 1991 — Sêşem

Li kapela cihê karê xwe, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min ji Xilaskar re got ku ez ne tiştê im. Min wiha jê re got: "Xilaskar, min jixwe her tişt daye te. Îradeya min jî ya te ye. Ma ez ê çi din bidim te?" Xilaskar bersiv da: "Ez tevgera te dixwazim." Min ev yek fêm nekir.

Paşê, di dema X-rayê de, nexweşeke taybet pirsî çima jê re pêşgîreke sirbûnî ya parastina ji tîrêjên X-rayê nedihat dayîn, tevî ku pêşgîr jixwe li ser kursiya ku ew lê rûniştibû daliqandî bû û parastina tîrker jî hebû. Min bi awayekî pir xweber bersiv da: "Divê tu dua bikî da ku tu bikaribî her tiştî bibînin û bibihîsî." Ew kenîya û got ku ew baş e, paşê çû ser riya xwe.

8 Gulan 1991 — Çarşem

Roja Çarşemê, ez li Mingolsheimê beşdarî Mîsa şevê ya beriya Cejna Hilkişînê bûm,

9 Gulan 1991 — Pêncşem — Roja Hilkişînê

Di cejna giştî de, ez çûm Mîsaya li Rotê û piştê beşdarî meşa li nav gund bûm. Pir xweş bû.

10 Gulan 1991 — În

Êvarê, li dêreya Rotê, dema ku min di Şîva Pîroz de xwe bi Xilaskar re yek dîkir, Îsa ji min re got ku ez dikarim ji Bav Johannes re bibêjim ku pirtûkên wî ne rast in, û divê ez roja Şemiyê biçim ba wî û vê yekê jê re bibêjim.

11 Gulan 1991 — Şemî

Ez zêde razayî mabûm û min Mîsa serê sibê ji dest dabû, lê min yekser saetekê dua kir da ku wê telafî bikim. Nêzîkî saet 11:00ê sibehê, Birêz Deris ji Zeuternê hat min dît û ji min re got ku Roland bi pirtûkên Bav Johannes re bi ewlehî gihîştîye Rûsyayê. Ev ji bo min derbeke giran bû, ji ber ku min dizanî ev pirtûk ne baş bûn.

Nêzîkî saet 3:30 piştî nîvro, ez çûm serdana keşîşê xwe yê civatê, Bav Vogt, li Rotê û min jê re got ku ez niha dixwazim biçim Bav Johannes bibînim, û min ew agahdar kir ka Xilaskar derbarê Bav Johannes de çi ji min re gotibû.

Di dawiyê de, min ji Bav Vogt bereket xwest û paşê ez çûm malê. Li malê, berî ku ez ji bo dîtina wî derkevim, min ji bo Bav Johannes rûsaryek xwend. Di duaya xwe ya şexsî û ji dil de, min ji Îsa xwest ku bi min re biçê ba Bav Johannes. Gava ez gihîştim mala Bav Johannes, wî bi maçekê silav li min da. Di destpêkê de, maçê Yûhenna hat bîra min û min nekarî vê maçê vegerînim. Hema ku ez ketim hundirê malê, wî ji min re got ku ez îro pir cuda me. Wî got: "Tu ne wekî her carê yî." Ew pir nerehet bû. Min got, 'Belê, ez ne bi tenê me.' Ew matmayî ma û bersiv da, 'Ax, min fêhm kir.' Û bi rastî ez ne bi tenê bûm; min di hundirê xwe de aramiyeke taybet û herwiha hêzek hîs dîkir, û qet xema min tunebû ku divê ez çi ji Bav Johannes re bibêjim. Di dema axaftina me de, min jê re got ka Îsa derbarê pirtûkên wî de çi ji min re gotibû.

Ew yekser ket tengasiyê. Wî bêbaweriya xwe nîşan da, û min hest kir ku ew ji aliyê çend ruhên pîs ve dihat ezabkirin, her çend wan nedikarî zêrê bidin min, ji ber ku wî rêz li min û hevalê min (Îsa) digirt. Ji min hezkirin û aramî diherikî û ez dilnizm bûm. Wî çend pirtûk nîşanî min dan û hewl da xwe rewa bike. Paşê wî got, 'Niha ez dîsa nexweş im û divê bimrim.' Lêbelê ew pir bêfîkr bû. Min bersiv da, "Ew li gorî herheyîbûnê tenê dilopek di okyanûsê de ye." Min ew teşwîq kir û min got ku ez hatime ji bo alîkariya wî bikim. Wî pirsî ku divê niha çi bike, û min jê re got ku divê ew weşandina pirtûkan rawestîne û nehêle ku werin belavkirin. Paşê, Bav Johannes ji min re got ku di **7ê Gulana 1991an de** metranê wî, Metran Gorniliak Platon, telefon lê kiribû û agahdar kiribû ku pirtûkên wî hînkaren bidî dihewînin. Bav Johannes ji vî metranî re got psîkopat û wisa difikirî ku ew dîn e. Wî red kir ku guh bide wî. Wek diyarî, min ji Bav Johannes re baqek gulên sor û freziyayî anîbû, wek nîşana ku ez xema wî dixwarim û dixwazim alîkariya wî bikim. Bav Johannes qedexa li min kir ku ez bi Metran Gorniliak Platon re biaxivim, û dixwest ku carekê min vexwîne da ku em li ser pirtûkên wî bi metranên din re nîqaş bikin. Wî her wiha ji min re got ku min niha ew pir nexweş xistiye û ku ew ê ji min bawer neke, lê dîsa jî ew ê bi min bawer be. Bersiva min ji bo vê yekê ev bû: "Bi dilên wisa belav, mirov nikare bawer bike."

Ez kêfxweş bûm ku min ev sohbet bi Bav Johannes re kiribû. Di destpêkê de, min ji Îsa pirsî ka gelo ez dikarim vê yekê jê re bibêjim, ji ber ku min dizanî ew mirovekî nexweş bû. Lê Xilaskar got: 'Rastî ji nexweşiyê girîngtir e.'

12 Gulan 1991 – Yekşem

Îro mêrê min bû 50 salî. Me pîroz nekir, ji ber ku ramanên me bi mirovên birçî yên cîhanê re bûn.

Li Rotê di Mîsa Pîroz de: Wê Yekşemê Xanim Wennebusch xutbe da. Min jê hez nekir, ji ber ku Bav Vogt jî amade bû, û min ji bo vê niyetê rûsaryek xwend.

Êvarê, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim serdana Metran Gorniliak li Munîhê. Îsa got: "Çiqas zû bibe." Min hêvî dikir ku ez ê bikaribim roja Şemiyê biçim. Perestina Meryemê ya êvarê pir xweş bû. Bav Vogt ayîn baş biribû.

13 Gulan 1991 – Duşem

Nêzîkî saet 10:00ê sibehê li klînîkê: Min ji Xilaskar pirsî ka eger ez li dijî bîdeyan rabim, Ew ê çî nîşaneke teqez bide min. Xilaskar ji min re got: "Ez ê têgihiştina xwe bidim te." Min got: "Ax, lê ev pir e." Saet 12.00 nîvro li kapela klînîkê: Min hest kir ku serdana metranê li Munîhê lezgîn bû, ku ew tiştêkî bilez bû. Min ji Xilaskar pirsî kengî divê ez biçim serdana metran, û wî bersiv da: "Roja Înê." Min dîsa pirsî çima divê ez bi rastî serdana Metran Gorniliak bikim. Xilaskar got: "Ji bo Dêra Katolîk." Gava ku min paşê pirsî ka gelo metran dê qet bi min re biaxive, Xilaskar got: "Belê." Xemgîniya min a din ev bû: "Îsa, roja Înê dê trafik pir zêde be, ji ber ku Pentîkost e!" Lê Îsa bersiv da: "Ne serê sibê." Ez ji kapelê bi şahî û aramiyê tije derketim.

Di navbera saet 4:30 û 5:00 êvarê de, min li Munîhê bi telefonê bi Metran Gorniliak Platon re axivî. Berî ku ez pê re biaxivim, min ji bo wî çend roza xwendin. Paşê min ji metran re sedema serdana xwe got. Wî ji bo roja Înê saet 3:00 êvarê randevûyek da min. Min erê kir.

Di dema vê axaftinê de, bi rastî ew hest bi min çênebû ku Metran Platon Gorniliak psîkopat bû, wekî ku Bav Johannes ew wesifandibû. Berevajî vê, ew mirovekî realîst, rêzdar û dilsozê îradeya Xwedê bû. Ez jixwe li hêviya roja Înê bûm, ji ber ku min ê wê demê ew baştir nas bikira.

Saet di 7:00 êvarê de ez li Rotê li civîna îbadeta Meryemê bûm, û saet di 8:00 êvarê de koma me ya duayê dest pê kir. Li gorî Xanim Nuncia ya ji Mannheimê, diviyabû ku wê rojê ez Xanima me bibînim. Lê Xilaskar jixwe ji min re gotibû ku ez bi vê jinê bawer nekim. Di dema duayê de, cin hebûna xwe hîs da min. Ez hatim hejandin û paldan, û îbadeta min bi awayekî giran hat astengkirin. Ji ber vê yekê min ava pîroz li ser kursiya xwe reşand. Min di dilê xwe de got ku ez dikarim niha şeqam lê bixim. Lê min nexwest kesê ku li kêleka min dizî ye, şeqam lê bikeve. Gava ev raman di hişê min re derbas bûn, ji nişka ve ez keniyam. Di dawiya duayê de, min ewqas kerem wergirtibûn ku van astengiyan qet ez aciz nekiribûm.

14 Gulan 1991 – Sêşem

Mêrê min bi şev ji aliyê ruhê xerab ve dihat acizkirin, ez jî wisa. Ez kêrî caran xewnan dibînim, an jî xewnên xwe bi bîr naynim, lê vê sibehê xewnê min hat bîra min.

Xewn balkêş bû û ez dixwazim wê binivîsim:

Min gelek çûk dîtî, çûkên bêhejmar, ku bi rastî li ser rûyê erdê tune ne. Ew dişibîyan tûrkan, lê wekî ku hatibin pifkirin û bi qasî kevokan mezin bûn. Ji nişka ve ew bûn mirovên pîs, qirêj û ku nêrîna li wan meriv dilêş dikir. Wan ji bo alîkariyê lava dikir, û mirov nikaribû li hember wan bê dilovanî bimîne. Min bereketa wan da, û di heman kêliyê de min dengê mirovên pir cuda ji aliyê din ve bihîst ku diqîriyan: 'Ji wan dûr bikevin – ew bi AIDS û kebrîyê ketine.' Ez netirsîyam; ez li ser çokan ketim û bi hemû hêza xwe qîriya min: 'Îsa, alîkariya van mirovan bike.' Mirovên pîs jî çûn ser çokan û ji bo alîkariyê lava kirin. Ji nişka ve, yek ji wan li destê min ê rastê xist. Di wê gavê de, destê min wek agir şewitî. Min yekser zanî ku ew cin bûn. Paşê ez hişyar bûm; min hîn jî ji bo çend deqeyan hesta şewatê di destê xwe de hîs dikir, û paşê her tişt reş bû.

Wê rojê em zêde xew man û ez ji bo kar dereng mam. Ji roja vaftîzbûna min a di sala 1984an de û vir ve tiştêk wisa bi serê min de nehatibû.

Duh, şeytan dixwest wek Meryema Pîroz xuya bibe. Lê ji ber duayên me, dilsoziya me û hezkirina me ya ji bo Îsa û Meryema Pîroz, destûr nehat dayîn.

Ji ber ku Şeytan tenê dikare tiştên wiha bike eger îradeya Xwedê be, û eger destûra Xwedê jê re hebe. Di navbera saet 10:00 û 10:30ê sibehê de li odeya hevpar a klînîkê:

Min ji Îsa derbarê cinên roja berê pirsî. Îsa got: "Wê bûyerên wekî vê zêdetir çêbibin." Bi gotina 'bûyeran', mebesta Wî êrîşên cinan bûn. Min wiha pirsî: "Xwedayê ezîz, eger mirov gelek dua bike, gelo ew ê hê zêdetir were êrîşkirin?" Îsa bersiv da: "Belê, tu gelek giyanan ji wan dûr dixî!" Pirsê min a din ev bû: "Gelo Bav Johannes dizane ku pirtûk ne rast in?" Îsa bersiv da: "Belê!" Wê demê min meraq kir çima pirtûk nayên rawestandî, ango divê ji gerê bên derxistin. Îsa bersiv da: "Şeytan xwedî hêz e li ser wî."

Nêzîkî saet 2:30 piştî nîvro, mêrê min li klînîkê li min geriya û got ku ew rojekê destûrê digire da ku bi min re bi erebeyê biçê Munîhê ji bo dîtina Metran Platon Gorniliak, tevî ku wî heman sibehê jê re gotibû ku divê ez bi tena serê xwe biçim. Û vê sibehê min dua kiribû ku, eger qismeta Xwedê ew bûya ku ez biçim ba metran, wê demê ew ê bi ser biketa. Li dora saet 4:30 êvarê, ez û mêrê xwe ji kar bi erebeyê vegeriyay malê. Di rê de, mêrê min ji min re got ku di şevê de şeytan çawa wî ezab daye. Wî dojehek dîtibû, û şeytan jê re gotibû: "Tu dibînî, Meryema Pîroz ji jina te re xuya nebû. Ew hemû derew û xapandin bû. Û wê li Medjugorje jî xuyabûna Meryema Pîroz nedîtibû." Ev yek li dora saet 2:30ê sibehê bû. Paşê ew rabû, tiliyên xwe xist nav ava pîroz û 30 Salama Meryemê xwend bêyî ku tiliyên xwe ji ava pîroz derxe. Paşê aştî çêbû û ew dîsa razabû.

Saet di 7:00 êvarê de, ez beşdarî ayîna Meryemê ya ku ji aliyê Bav Vogt ve dihat birêvebirin, bûm. Gelek xweş bû. Wî Lîtyaniya Meryema Pîroz xwend. Vê yekê ez gelek kêfxweş kirim, ji ber ku ew pir kêr tê xwendin. Heta berî ku ez bigihîjim dêrê, ez li jineke kal a ji Lîtvanyayê rast hatim. Wê ji min re got ku ew tevahiya şevê di bin êşê de mabû û nikaribû razê, û ku ev yek pir caran bi serê wê dihat. Ew bi min re heta malê meşiya û min ava pîroz, xwêya pîroz û mûmên pîroz dan wê. Gava ku ew çû malê, jineke ji Rotê (Hedwig H.) serdana min kir. Ew digirya û ji min alîkarî xwest, ji ber ku pirsgerêkên wê bi mêrê xwe re hebûn. Me bi hev re Rûsaryaya Êşîn xwend.

15 Gulan 1991, Çarşem

Serê sibê, mêrê min ji min re behsa xewnekê kir ku dîtibû, tê de wî gelek çûkên reş ên bi qasî kevokan dîtibûn.

Nêzîkî saet 10ê sibehê li odeya doktoran, min ji Îsa pirsî: "Îsa, eger mêrê min ewqas ji aliyê cinan ve tê ezabdan, ez ê çawa bikaribim pê re biçim Polonyayê?"

Îsa bersiv da: "Ez bi te re me!"

Di dema navbera firavîna xwe de, ez çûm kapelê, ez bi Îsa re bîrdil bûm û min dua kir. Paşê min ji Îsa pirsî ka ew çûkên reş dibe ku çi wateyê bidin. Min ev bersiv wergirt: "Ew cinên pîsatîyê ne." Paşê min ji Xilaskar pirsî: "Îsa yê delal, gelo daxwaza Te ye ku ez li dijî hereziyên Dêra Katolîk rabim?" Îsa bersiv da, "Belê, ew daxwaza min e." Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez her tiştî ji Bav Vogt re bibêjim, û Xilaskar bersiv da, "Belê." Piştî wê, Îsa ji min pirsî, "Ma tu niha hîn jî aramiyê hîs dikî?" Min bersiv da, "Belê," û min bihîst ku Îsa got, "Ruhê pîs nikare aramiya rastîn bide."

Saet di 2:15 piştî nîvro de, nexweşek ji bo rontgena (stûyê wî) hat, ku tenê milekî wî hebû. Wî ji min re got ku ew di dema şerê li Fransayê de wî winda kiriye. Min pê re axivî û jê re got ku ew bê mil rûbirûyî ceribandineke dijwar dibe. Wî paşê got ku mirov bi her tiştî re fêr dibe.

Min yekser bersiv da:

"Dê baş bûya eger hemû mirov bikaribûna xwe bi Xwedê re fêr bikin."

Saet di 7:30 êvarê de, ez çûm Ayîna Pîroz li Kapela St Roch a li Mingolsheimê. Keşe Ayîna Pîroz pir bi lez pêk dianî. Ne xweş bû, û civatê jî pir baş strannedikir. Piştî, ez çûm ba keşeyê û min hevdîtinekê pê re kir

Îtiraf. Keşe di hundirê xwe de hinekî bêaram xuya dikir. Di dilê min de aramiyeke kûr hebû, û min hîs dikir ku ez ne bi tenê me; Îsa bi min re bû.

Gava ku keşîş axaftina xwe xilas kir, min jê re got, 'Ew şehrezayiya cîhanî bû.' Min dixwest bibore, û keşîş ji min re got, 'Gunehe te tune.'

Paşê min bereketa wî xwest û ez derketim. Li derve, Julchen a ji Malchenbergê jixwe li benda min bû. Wê ji min re got ku îro li Kronau derbarê Monsinyor Lefebvre de axaftinek dihat kirin. Ez pir kêfxweş bûm û yekser bi Julchen re çûm wir. Keşe yê dêrê Mingolsheim axivî. Lê wî rastî negot. Wî ewqas xerab behsa Lefebvre kir ku ez matmayî mam ka ew hewl dide di nav Dêra Katolîk de çi gunehê mezin veşêre. Wî qirşikê di çavê Lefebvre de dît, lê lîstoka di çavê xwe de nedît.

Di dawiya axaftinê de, min du pirs jê kirin: 1. "Tu behsa sernermiya Lefebvre dikî; li ser vê yekê ez dixwazim bibêjim: 'Ez Lefebvre baş nas nakim, lê ruhê min hîs dike ka çi baş e û çi xerab e.' Û niha ez dixwazim bipirsim, gelo li vê cîhanê çend keşîş hene ku ji ber rakirina şingehên komûnîyonê ji dêrê sernerm in?"

Lê hîn jî dêrên bîaqil hene ku rûniştekan komûnîyonê hîn jî di hundir de ne. Her kes xwedî vîna azad e ku gelo dixwaze Komûnîyonê li ser piyan an bi çemînî wergire, an jî gelo wê bi ziman an bi destan wergire. Lê divê derfet ji bo kesên ku dixwazin bi çokên xwe Şîva Pîroz werbigirin bê dayîn, û divê rûniştekan şîvê amade bin. Ji ber ku di Hostiya Pîroz de Xwedayê rastîn û Mirovê rastîn ê goşt û xwînê amade ye; ji ber vê yekê ez dema Xwedayê zindî werdigirim, ez çok didim."

Mirovên li dora min wisa bûn ku ruhê pîs ketibû wan. Wan li min qîriya

û gotin: "Ji vir derkeve – di serî de kê te vexwend? Heke tu dixwazî, tu dikarî li malê tevahiya rojê serê xwe bitewîn."

Wê gavê, min li ser Încîlê fikirî, û ka çawa tişt ji bo Îsa jî baştir neçûbûn. Paşê min di hundirê xwe de ji Ruhê Pîroz pirsî ka gelo divê ez pîrsa duyemîn bipirsim. Min bersiv wergirt: "ERÊ". Min ji bo wê aramiya kûr a ku min hîs dikir spasiya Xwedê kir; û min pîrsa duyem pirsî: "Rêzdar, hûn nikarin Uta Ranke-Heinemann û Lefebvre bidin ber hev!" Ew hinekî dudilî bû berî ku bersivê bide û got: "Belkî ji ber sernermnekirinê."

Ez bi Julchen re çûm malê û min gelek kerem wergirtin.

Nêzîkî saet 10:30 êvarê, ez çûm ber peykerê Meryema Pîroz a li mala me, min ji bo Lefebvre mûmek vexist û jê re dua kir, ji ber ku ew pir hatibû heqaretkirin. Paşê min bi hemû dilê xwe ji Meryema Pîroz pirsî: "Lefebvre çima ji dêrê hat derxistin?" Min ev bersiv wergirt: "Îsa pê re bû." Paşê ez çûm razam.

16 Gulan 1991, Pêncşem

Hema hema her sibe dema ez radibim, ez kefaretên ku dê wê rojê li ser navê kesekî bixwazim pêşkêş dikim. Îro min hemû kefaret ji bo Lefebvre pêşkêş kirin. Saet di 12.00'an de, ez çûm kapela li klînîkê. Pêşî, du kes gelek bi dengekî bilind bi hev re diaxivîn, û piştî yekî organ gelek bi dengekî bilind lêda. Min fikirî ku ez Dua Melekê (Angelus) bixwînim; ew ê bêguman biba îradeya Xwedê, ji ber ku saet 12:00 bû. Pêşî, min ji bo her du birêzan çend Duayên Selam Maryem û Duaya ji bo St. Mîkaelê Melekê Mezin xwend. Paşê zilamekî sêyem tevî axaftinê bû, û min ji bo wî jî dua kir. Duaya min hat qebûlîkirin, ji ber ku ew hemû derketin derve. Min spasiya Xwedê kir û karîbûm bi aramî dua xwe bidomînim.

Nêzîkî saet 3:30 piştî nîvro ez li Abîdeya Neuburgê bûm. Min bi qasî nîv saetê bi Birayê Johannes re axivî. Piştî, min bi qasî du saetan li ber Tabernakolê dua kir. Paşê ez çûm Rotê. Ji ber ku li wir Mîsa Pîroz tunebû, ez çûm Maîschê û min Mîsa Pîroz ji bo Metran Platon Gorniliak pêşkêş kir.

17 Gulan 1991 — În

Serê sibê, ez û hevjinê xwe bi erebeyê çûn Munîhê ji bo serdana Metran Gorniliak. Tam wekî ku Îsa gotibû bû. Li ser rêyan qerebalixî tunebû, ti trafik çênebû, û her tişt bi awayekî ecêb baş bi rê ve çû.

Metran di saet 3:00 piştî nîvro de pêşwaziya me kir. Ez ji hezkirin û aramiya mezin a ku Metran Gorniliak belav dikir, matmayî mam. Metran ji min re got ku Bav Johannes berê ji karê xwe hatibû rawestandî ji ber ku wî gelek derew li ser hînkirinê Îsa nivîsîbûn. Wî her wiha got ku wî berê ji gelek keşeyan re nivîsîbû û ew hişyar kiribûn ku gotarên Bav Johannes ne rast in, lê kesî guh nedayê. Wekî ku hûn dibînin, Bav Johannes li hember metranê xwe serhişk bû. Min bi qasî saetekê bi metran re derbas kir û spasiya Xwedê dikim ku min karî pê re biaxivim.

Di rêya malê de, em li Regensburgê sekinîn da ku serdana Bav Gebhard Heyder bikin. Gava ku me otoban guherand ber bi Regensburgê ve, me straneke pir xweş bihîst. Nêzîkî 20 deqeyan me guh da koroyên milyaketên ku stran digotin; ew ne straneke cîhanî bû. Me hestek kûr a heybetiyê hîs kir, û her yek ji me di dilê xwe de pir bi kelecana dua kir. Ez spasiya Xwedê dikim ku hevjinê min jî karî vê bibihîze, ji ber ku min çend sal berê carekê jixwe ev yek ceribandibû. Heta ku em gihîştin malê, me heft Rêzariyan û duayên din kiribûn. —Me bi qasî saetekê bi Bav Gebhard re derbas kir.—

18 Gulan 1991 — Şemî

Ez beşdarî Mîsa serê sibê ya saet 6:30ê li Waghäuselê bûm. Mîsa Pîroz ji bo dê û bavê min ên rehmetî û xwişk û birayên min hat lidarxistin. Ev roj herwiha salvegera heftemîn a xuyabûna Xatûna me ji min re bû.

Piştî nîvro, min xwe bi Xilaskar re yek kir û jê pirsî: "Îsa, eger tu bi Metran Lefebvre re bûyî, çima te hişt ku ew ji dêrê were dûrxistin?" Îsa bersiv da: "Da ku gelek giyan werin xilas kirin." Ev bersiv ji min re hinekî ne zelal bû, paşê Îsa wiha domand: "Bi saya êşa wî, gelek giyan hatin xilas kirin."

19 Gulan 1991 — Yekşema Pentikostê

10.00 sibehê — Ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

Nêzîkî saet 1:00 piştî nîvro, Bav Buran ji Mannheimê li min geriya. Wî ji min re got ku Bav Johannes baş e û divê ew biçe Fransayê da ku metran bibîne. Bav Buran pesnê Johannes da, lê min li ser vê yekê tiştek negot, ji ber ku min dizanî wî rastî nedigot. Wisa li min xuya bû ku Bav Buran telefon kiriye ji ber ku wijdana Bav Johannes şermend bû û wî hewl dabû ku bi Bav Buran re têkiliyê deyne. Piştî nîvro, min bi Hedwig a ji Rotê re Duaya Rozariyê kir. Saet di 7:00

êvarê de, ez çûm ayîna pîroz a Meryemê ya li dêrê.

Nêzîkî saet 8.00 êvarê, Zita ya ji Rotê hat min serdan kir û me dua kir

Bi hev re me dua kir. Zîtayê ji min re got ku keşîşê dêrê Mingolsheimê xutbeyeke lawaz dabû. Wî gotibû ku divê mirov neçin cihên hecê. (Vî keşîşî her wiha axaftina li dijî Lefebvre jî kiribû. Min di van çend rojên borî de jixwe gelek dua ji bo vî keşîşî kiribû.

Rojeke pir xweş bû, ji ber ku îro heft sal di ser vaftîzbûna min re derbas bûn, û ez ji Îsa û Meryemê re dilsoz mam. Ez spasiya Xwedê dikim ji bo vê kerema mezin a ku Wî daye min. Çiqas ecêb e ku mirov bi Îsa û Meryemê re be. Min êdî nikarîbû jiyana bê Xwedê bînim ber çavên xwe. Ew ê pir xirab bûya, ji ber ku ti xerabiyeke ji veqetîna ji Xwedê mezintir nîne.

20 Gulan 1991 — Duşema Spî

Saet di 7:00ê sibehê de ez li Waghäuselê beşdarî Ayîna Pîroz bûm, ku ji bo dê û bavê min ên rehmetî û xwişk û birayên min dihat kirin. Gelek xweş bû. Min xwe bi Îsa û Meryemê re yek kir. Îsa got: "Keça min, bi vî awayî dua kirina xwe bidomîne."

Piştî, em çûn mala malbata Hambsch a li Wiesentalê û li wir taştê me xwar. Wê ji min re ji bo Xatûnê guldaneke delal a ji gulan sor da. Ew guldana bû ku mîrê wê ji bo salvegera zewaca wan dabû wê.

Gava ez gihîştim malê, min yekser ji bo vê malbatê rûsaryayek xwend.

Piştî nîvro, ez ketim ceribandî. Ez nexweş ketim û min vereşand.

Ez ji bo demekê razam û gotinên wekî: "Neçe dêrê, tu nexweş î, te îro jixwe carekê çûye dêrê, hwd." min aciz dikirin.

Min li wêneyekî Îsa nêrî û min bihîst: "Dua bike!" Ez yekser rabûm ser xwe û min Duaya Rozariya xemgîn, li pey wê jî Duaya Gulbenîka Mizgîniya Xwedayî kir.

Paşê nîşanên nexweşiyê ji nişka ve winda bûn.

Ez ji bo îbadeta Meryemê çûm dêrê. Keşeyekî ciwan ayîn birê ve dibir. Hema hema pênc deqîqe piştî ku ez gihîştim malê, jûr jixwe bi mirovan tije bûbû. Lêbelê min berê wisa difikirî ku roja Duşema Weyî (Whit Monday) kes dê neyê koma duayê. Lê min gelek ji bo koma me ya duayê dua kir. Wê rojê, me bi taybetî ji bo keşeyan dua kir.

21 Gulan 1991 – Sêşem

Ji saet 9:00 heta 10:00ê sibehê ez li cem bijîşkê diranan bûm. Min êş ji bo rûmeta mezintir a Xwedê pêşkêş kir. Min di tevahiya dermankirinê de bi bêdengî dua kir. Ji ber ku min dizanîbû ku Xanim Bennebusch dê wê êvarê xizmeteke Peyvê bi rê ve bibira û paşê Şîva Pîroz belav bikira, min ji Îsa pirsî ka Ew ê li şûna min çi bikira. Xilaskar got: "Neçe wir." Min li malê nêzîkî saetekê dua kir û bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt.

22 Gulan 1991 – Çarşem

Ez beşdarî Mîsa Pîroz a li Kapela St Roch a li Mingolsheimê bûm. Min Mîsa Pîroz û Şîva Pîroz ji bo wê jina ciwan a ji DYA'yê pêşkêş kir. Min kartên dua, medalyayên pîroz û wêneyekî pîroz ê Meryema Pîroz da wê. Ew wek komunîst hatibû mezin kirin û bi tiştên pîroz pir kêfxweş bû. Min zêde nefikirî li ser wê yekê ku 26 sal berê îro, ez û mêrê xwe li Waghäusel di merasîmeke Katolîk de zewicîbûn, bêyî ku ez berê hatibûma vaftîzkirin. Ji ber ku min wê demê tenê çend peyv Almanî dikarîbû biaxivim, min qet ji keşîş fêhm nedikir. Îro ez vê yekê wekî gunehekê dibînim, gunehek ku min gelek caran poşmaniya wê kiriye.

23 Gulan 1991 – Pêncşem

Ez li kapela klînikê bûm û min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ayîna Peyvê ya Xanim Bennebusch. Xilaskar got: "Na." Paşê min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê Calugiero û Wendi ji Kronau bibin keşîş. Xilaskar ji bo herduyan jî got "Erê".

Êvarê, ez pêşî çûm dêreya li Malschê. Ji ber ku li wir Qudasa Pîroz tunebû, ez çûm Mühlhausenê û li wir beşdarî ayîna Marîyamê bûm.

24 Gulan 1991 – În

Ji ber ku li Rotê Ayîna Pîroz tune bû, ez çûm Malschê. Lê li wir jî yek tune bû. Ji ber vê yekê min ji Xilaskar re got: "Eger Tu dixwazî ez bi Te re yek bibim, wê demê alîkariya min bike ku ez di wextê xwe de bigihîjim Mühlhausenê, ji ber ku saet dibe heft û du deqe maye." Bi alîkariya Xwedê, min karî tam di wextê xwe de ji bo Ayîna Pîroz bigihîjim Mühlhausenê. Ew wek mûcîzeyekê bû. Gelek xweş bû; min gelek kerem wergirtin û karîbûm xwe bi kûrahî bi Xilaskar re yek bikim. Ez spasiya Te dikim, ya Xudanê min û Xwedayê min.

25 Gulan 1991 — Şemî

Serê sibê, ez saet di 7:15an de li Waghäusel beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî nîvro, Beate û Marion Hamsch ji Wiesental hatin û kekek anîn. Piştî, Birêz Dieter Erben jî hat. Wê demê min ji bo niyeta wî sê dehsal ji Rozariyê pê re xwend.

26 Gulan 1991 — Yekşem

Saet di 10:00ê sibehê de, ez li dêrê li Rota beşdarî Messa Mezin bûm. Vê rojê, serê min pir diêşiya, lewma ez ji saet 1:30 heta 3:00ê piştî nîvro razabûm. Paşê Hedwig ji Rota hat. Me her sêyan bi hev re Rûsaryuma Êşîn xwend; mêrê min jî bi me re dua kir. Ji saet 3:00ê piştî nîvro û pê ve, serêşiya min nema.

Min êşên xwe ji bo vegera gunehgaran pêşkêş kir. Êvarê, ez çûm ayîna pîroz a Meryemê li Rotê.

27 Gulan 1991 – Duşem

Rojeke dijwar bû. Min di çend nexweşan de hest bi ruhê pîs kir. Li kapela li kar, ez rastî jineke Romanî hatim ku ji bo duayan spasiya min kir.

Êvarê, ez çûm Rotê ji bo Mîsa Pîroz. Koma me ya duayê saet di 8:00 êvarê de dest pê kir. Li wir gelek kes hebûn, di nav wan de gelek zarok jî. Me perestina Xilaskar kir, û gelek kesan jî bi Bav Dochart re îtîraf kirin. Ew pir xweş bû û min gelek kerem wergirtin.

28 Gulan 1991 — Sêşem

Girtineke baş!

Jineke Katolîk, nêzîkî 30 salî, wek nexweşek hat ba min û min pir zelal hîs kir ku ruhê wê xerab bûye.

Cinî bi temamî poz û devê wê xerab kiribû. Pozê wê bi temamî xwar bûbû. Ew ji bo Xwedê tijî nefret bû û pir bêaram bû.

Paşê nexweşeke ji Romanyayê hat; ew wek koleyekê ji mêrê xwe re serwer bû. Ew 58 salî û ew 32 salî bû. Min wêneyekî Xatûna me, çend medalyayên pîroz û çend duayan da wê. Ev yek balkêş bû ji ber ku wê qet Almanî nedi axivî, lê wê tiştên ku min derbarê Xwedê de jê re digotin fêhm dikir.

Paşê zilamekî Cihû hat, min jê re jî wêneyekî Meryema Pîroz da.

Nexweşa din jineke Polonî bû, ku min bi wê re jî li ser Xwedê axivî. Li kapelê, min ji bo her kesî dua kir. Ji saet 3:00 heta 3:30 piştî nîvro, min û Veronika, hevkar xwe, Rûsaryaya Êşîn xwend.

Dema ku ez bi tenê di kapelê de dua dikir, min xwe bi Xilaskar re yek kir, bi awayekî ruhanî bi Wî re danûstandin kir û ji Wî pirsî ka gelo divê ez jî biçûm Yekîtiya Demokratîk a Almanyayê (GDR) û Polonyayê. Bersiv ev bû: "Giyanên mirovan xilas bike." Min got ku ez bêyî Îsa nikarim giyanên mirovan xilas bikim. Xilaskar got: "Ez her dem bi te re me." Min ji Xilaskar pirsî ka ez çawa dikarim alîkariya nexweşan bikim, û wî bersiv da: "Ji bo wan dua bike." Min dîsa pirsî ka gelo divê ez ji bo wan rojî bigirim. Îsa bersiv da: "Heke tu bikaribî." Paşê min ji bo nexweşa Romanî ya ku min wê sibehê rontgen jê re kişandibû dua kir, bi ava pîroz ezîmet li wê kir û ji bo wê dua kir. Min ji bo wê dua kir, ku mêrê wê nikaribe kaxezên duayan ji destê wê bistîne, ji ber ku mêrê wê xerab bû û her tişt li ser wê qedexe kiribû. Ew lawaz û nexweş bû, mîna koleyekê, û ji aliyê şeytan ve dihat ezabkirin. Min ji Xatûna me xwest ku wê biparêze.

Min careke din ji Îsa xwest ku mêrê wê nikaribe pelên duayan jê bistîne, li ser vê yekê Îsa ji min re got: "Gelo baweriya te ewqas kêm e?" Min yekser ji Îsa xwest ku baweriyeke zêdetir bide min.

Piştî dua kirinê li kapelê, ez pir kêfxweş bûm; ez heta westiyayî jî nebûm, her çend min tenê li dora saet 1ê şevê razabûm. Xilaskarê keremeke mezin da min û hêz.

Doktorek, Dr Wenig, hat hundirê odeya rontgenê. Di dema axaftina bi min re, wî heqaret li Xilaskar kir. Min ji Veronîkayê pirsî ka mebesta gotinên wî çi bû. Wê got ku wî Xwedê heqaret kiriye. Bi ken, ew paşê dîsa çû. Yekser piştî wê, min dengê bihîst: "Mirobar, mirwarîyên xwe neavêje ber berazan". Di hişê xwe de, min yekser bersiv da: "Xilaskarê min, min nizanîbû ku ew beraz e." Ez ji fikrên xwe matmayî mam. Gava ku doktor nîv saet şûnde vegeriya, min jê re got ka Xilaskar çi ji min re gotibû û çi ewqas ji nişka ve hatibû bîra min. Rûyê wî sor bû û got ku wî tenê ji bo henekê gotiye. Min bersiv da ku divê em li ser Xwedê henekan nekin, û ku divê em herdu jî biçin îtîrafê.

Nêzîkî saet 4:15 êvarê, ez ji klînîkê derketim û çûm hevjinê xwe ji kar bînim. Ez bi erebeyê ji ber stasyonê derbas bûm. Piştî xaçerêya yekem a ber bi Römerkreis, ez sekinîm ji ber ku diviyabû rê bidama erebeyeke din. Dema ku ez sekinîbûm, erebeyeke reş li erebeya min qelibî. Bumpera min xwar bûbû. Min yekser hest kir ku di giyanê wî kesî de Şeytanek heye.

Wî nexwest polîs tevî bibe. Min jê re got, 'Demek dirêj e tu neçûyî îtirafê.' Wî got ku ew qet naçe îtirafê. Min jê re got ku zîrar dê herî kêr 500 DM be. Wî got ku ew ê 500 DM bide min.

200. Min got baş e.

Wî berîka xwe vekir lê tenê 130 DM pereyê wî hebû. Min ew 130 DM girt û jê re got, "Ez ê beşa mayî ji bo vegera te pêşkêş bikim." Wî li ber xwe da û got ku pêdiviya wî bi Xwedê nîne, ku rewşa wî baş e.

Wî bersiv da, "Tu ditirsî, ne wisa!"

Paşê min jê re got ku ew ê di hetahetayê de bitirse.

Wî bersiv da ku gava mirov dimire, tiştêk namîne.

Min got, "Belê, heye," û min ew rûsariya ku hê jî di destê min de bû nîşanî wî da, û jê re got ku ez ê ji bo wî dua bikim. Wî li ber xwe da û bi hêrs bersiv da ku ne hewce ye ez ji bo wî dua bikim. Min mêrê xwe anî û, heta ku em gihîştin malê, min ji bo wî zîlamî Rûsariya Êşîn duayî kir.

Saet di 6:20 êvarê de ez çûm dêreya li Rotê, min li wir Rûsarî xwend û ji bo nexweşên ku min îro rontgen kişandibûn, min Komûnîya Pîroz pêşkêş kir.

Çawa ku masîgirtina îro gelek baş bûbû, wisa jî şeytanê têkoşîn kiribû. Ez bawer dikim ku ev giyan ji ber qezayê ji bo Îsa girîng bû, ji ber vê yekê ez ê ji bo wî zîlamî dua kirina xwe bidomînim.

29 Gulan 1991 — Çarşem

Ez neçûm dêrê û beşdarî Mijla Pîroz nebûm. Min li kapelê dua kir û poşman bûm ku ez beşdarî Mijla Pîroz nebûbûm.

30 Gulan 1991 — Pêncşem — Corpus Christi

Ez beşdarî meşa li Rotê bûm. Pir xweş bû. Beriya meşê, Ezîzê Xerab êrîşî min kir. Piştî meşê, min gelek kerem wergirtin. Hewa pir xweş bû, li ezmanan ewrek jî tune bû, û mirov dikaribû di dema meşê de bi dilsozî dua bike. Bav Vogt ew pir xweş organîze kir.

1 Hezîran 1991 — Şemî

Serê sibê ez çûm dêrê li Waghäusel. Ayîna Pîroz ji aliyê Bav Reinhold ve, yê ku nû hatibû Waghäusel, hate lidarxistin. Berî Pîrozkirinê, Bav Reinhold kûr li çavên min nêrî, û min jî li wî nêrî, ji ber ku min dua kiribû ku ew Komûnîyona Pîroz bide min dema ku ez li ser çokan bûm, ji ber ku ez li rûniştêkê pêşîn rûdiniştim, û hin keşîş Komûnîyona Pîroz tînin Komûnîyonê tînin ji bo bawermendên li rûniştîya pêşîn da ku ew bikaribin dema li ser çokan in Xilaskar werbigirin. Dervîşên din ên ku beşdarî ayîna sibehê bûbûn ji min re gotin ku di rojên berê de ew nehatibû rûniştîya pêşîn. Ez li ser çokên xwe di rûniştîyê de mam û Bav Reinhold hat û Komûnîyona Pîroz anî ji bo min û îbadetkarên din. Yên din matmayî man.

2 Hezîran 1991, Yekşem

Ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz û herwiha ayînên piştî nîvro bûm, ku berî wan Duaya Rozaryoyê hatibû xwendin.

Êvarê, piştî duaya 'Angelus', min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Piştî, min ji Xilaskar re got: 'Ez ê tu carî aramiyê nebînim heta ku li ser mijara wergirtina Şîvê bi destan zelaliyekê bi dest nexim.'

Dema ku ez bi Xilaskar re yek bûm, min hestek kûr a aramiyê hîs kir. Ji nişka ve, min deng bihîstin. Wî got: "Heke ez tiştêkî ji te re bibêjim, tu yê ji min bawer bikî?" Min got: "Xilaskar, heke Tu ji min re bibêjî, ez ê ji Te bawer bikim." Wî got: "Ez keremên xwe ji wan kesên ku destên xwe dirêj dîkin, vedigirim." Di wê gavê de bêhna min di qirika min de asê ma. Yekser ew mirovên li civata me ya li Rotê hatin bîra min, ku her çend ew Şîva Pîroz li ser çokan werdigirin jî, dîsa jî wê dixin destên xwe. Xilaskar ji min re got: "Ez vê yekê li dijî wan dihesibînim." Piştî, min Sirên Rûmetdar ên Rozariyê û Guleba Rehma Xwedayî dua kir.

3 Hezîran 1991 – Duşem

Li kapela kar, min Duaya Melekê (Angelus) kir. Piştî, ez bi Xilaskar re yek bûm û min hestek kûr a aşîyê hîs kir. Min ji Xilaskar pirsî: 'Gelo divê ez ji Bav re bibêjim

Dochart û Bav Vogt ku hûn kereman paşguh dikin dema ku Laşê Mesîh di destan de tê wergirtin?' Min bihîst: 'Belê, keça min, ji wan re bêje; ev girîng e.'

Min ji Xilaskar pirsî, 'Gelo eger ew bibêjin ku emîra metran dikin?' Xilaskarê bersiv da: 'Wê demê ji wan bipirse gelo ew her tiştê ku metran dibêje, pê emir dikin.'

Saet di 3:30 piştî nîvro de, min bi hevkar xwe Veronika re ji bo keşîşan û ji bo vegera gunehgaran, Rûsaryaya Êşîn xwend.

Nêzîkî saet 2:00 piştî nîvro, ez bi Xilaskar re yek bûm; min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Min derbarê serpêhatîyeke ku bi Bav Dochart re min jiyabû, ji Xilaskar pirsî. Dema ku wî bereket dida, min li pişt wî şêweyek dît ku di bejn û bal de wek Bav Dochart bû, bi destên xwe yên ji bo bereketê vekirî, di nav ronahiyeke geş de sekinîbû. Min ev yekem car ji bo Pastor Dochart, û cara duyem jî ji bo Xudanê Xilaskar pirsî, ji ber ku min cara yekem baş fêm nekiribû. Xilaskar ji min re got: "Ew ruhê pîs bû." Min fikirîbû ku ew Îsa ye. Xilaskar ji min re got: "Ez di dilê keşeyan de me, ne li dervê wan." Ji bo min fêmkirin zehmet bû, ji ber ku Bav Dochart keşîşekî karîzmatîk e. Lê min di dilê xwe de fikirî ku belkî wî neçar bû pîroziyê li gorî rêbaza Dêrê bide.

Piştî, nexweşek hat hundir ku piştî derziyekê pir nexweş ketibû.

Min hinek ava pîroz girt, li wê reşand û yekser bi wê re min gotina Selam Maryemê xwend. Ew yekser baştir bû. Heman nexweş wê sibehê jixwe hatibû beşa me ya tîrêjên-X. Min jê re gotibû ku pêwîst e ew here îtîrafê bike, ji ber ku wê heqaret li Xwedê dikir.

Saet di 7ê êvarê de ez beşdarî Mîsa Pîroz a li Rotê bûm. Min Şîva Pîroz ji bo birêz Wermuth, yê ku qezayek pê re qewimîbû û giran nexweş bû, pêşkêş kir.

Saet di 8.00 êvarê de, koma me ya duayê dest pê kir. Bav Dochart jî hat û Xwarina Pîroz, Xilaskar, bi xwe re anî. Me demek ji bo perestîna veqetand. Ev ji bo min hinekî zehmet bû, ji ber ku çongên min êş dikirin; min nêzîkî du saetan bê navber serê xwe tewandibû.

Paşê ez bûm kesê dawî yê ku bi Bav Dochart re çûm îtîrafê. Ez tam ne piştrast bûm ka wî çi ji min re got, lê min biryar da ku paşê ji Xilaskar bipirsim ka ew rast bû.

4 Hezîran 1991 — Sêşem

Piştî nîvro, nexweşeke ji Romanyayê, Monika Gorcea, hat serdana min. Wê jixwe çend X-ray kişandibûn. Min hinek xwêya pîroz da wê. Bi rastî min ew dabû wê da ku dema dua dike wê belav bike, ji ber ku wê ji min re gotibû ku dema dua dike hest bi bêaramiyê dike. Ev xwê ji aliyê Bav Gebhard Heyder ve hatibû pîrozkirin, yê ku li ser wê duayên şîfayê jî xwendibûn û rîtûela derxistina cinan jî pêk anîbû. Wê ji min re got ku wê ev xwê pir caran bi kar dianî. Wê ji bo çend rojan çend dendik ji xwêya pîroz li ser zimanê xwe danîn û bi lez ji nexweşiyeke kronîk sax bû. Dr. Maran ji Klînîka EBO matmayî ma ku çima ew ewqas zû sax bûbû.

Xanim Gorcea ji min re got ku wê newêrîbû derbarê xwêya pîrozkirî de ji Dr. Maran re bêje, ji ber ku ew ne Katolîk e lê Misilman e. Min çend kartên din ên duayan dan wê û ew çû. Monika Corcea jineke bawermend e û li zanîngeha bajarê Cluj-Napoca yê Romanyayê wek mamosteya zimanê Almanî û Îngilîzî dixebite. Ew ji ber nexweşiya xwe hatibû Almanyayê. Dema xatirê xwe ji min xwest, ew kêfxweş bû. Wê her wiha ji min re got ku ew ê niha ji berê zêdetir dua bike, û me ji bo başbûna wê spasiya Xwedê kir.

Êvarê, ez li Rot beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

5 Hezîran 1991 – Çarşem

Min li kapela karê xwe dua kir. Xilaskar têgihîştineke kûrtir da min derbarê wergirtina Şîva Pîroz di dest de. Çend faktor rolekê dilîzin. Divê em bi rastî Şîva Pîroz li ser zimanê xwe û bi çongketî wergirin. Divê em ji xwe bipirsim çima jê re 'Sakramenta Herî Pîroz a Altarê' tê gotin? An jî, armanca destnîşankirina keşîştîyê çi ye, û hezkirina me ya ji bo Îsa çiqas mezin e? Rêzgirtina ji bo Xwedê çiqas girîng e, li pey wê paqîjî û guhdarîkirin.

Îsa kerema xwe ji wan kesên ku ji bo Şîva Pîroz destên xwe dirêj dikin, dipaşîne, lêbelê Ew di vê yekê de diêşe ji ber ku Ew nikare kerema xwe bide van mirovan.

Dema Îsa ji min re got ku Ew di dema Şîva Pîroz a bi hev re de diêşe, dilê min pir giran bû. Min meraq kir ka ez ê çawa vê yekê ji keşîşên re bibêjim. Ez bawer dikim ku divê ez ji bo vê niyetê pir dua bikim. Êvarê, ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê bûm. Mîsyonerek ji Kolnê, ku li Paragûyayê karê mîsyoneriyê dike, Ayîna Pîroz pêk anî û xutbe da. Di dema xutbeyê de, wî pir zû diaxivî. Min yekser ji Xilaskar re dua kir: "Ya Îsa yê Hêja, hezkirin û aştîyê bide wî; hêzê bide wî ku tiştên ku divê em bizanibin, wan ragihîne. Ji kerema xwe, bila ew pir hêdî xutbe bide." Yekser, wî dest pê kir ku hêdîtir û bi hezkirineke mezin vaazê bide. Ew di cih de guherî. Piştî Şîva Pîroz, min karî xwe gelek kûr bi Xilaskar re yek bikim. Îro min ji Xilaskar pirsî, 'Gelo ez ê bibim ewliyek?' Bersiv ev bû: 'Belê, keça min, tu yê bibî ewliyek.' Min got: 'Min li gor dilê xwe teşe bide, ji ber ku min her tişt daye te, an jî ji min re bêje ez ê çî bikim.' Xilaskar got: 'Gotinên min belav bike.' Min got: 'Belê, ez ê wisa bikim. Ji ber ku tu dê her dem bi min re bî.' Min ji Îsa pirsî ka gelo divê ez pirtûka ji Rodalben û mûma pîroz a ji Rodalben bidim mîsyoner. Xilaskar got: "Belê." Piştî Ayîna Pîroz, ez çûm dîtina mîsyoner li sakristiyê û bi qasî 20 deqeyan pê re axivîm. Ew pir kêfxweş bû. Wî ji min re got ku wî heman rojê serdana Bav Johannes kiribû. Min ji wî fêr bû ku Bav Johannes ji gelek metranan re nivîsibû ji ber ku ji bo pirtûkên xwe pêdiviya wî bi pereyan hebû. Min ji mîsyoner re got ku Îsa ji min re gotibû ku pirtûkên Bav Johannes ne rast in. Di dawiyê de, mîsyoner ez pîroz kirim û destê min maç kir. Ez hêvî dikim ku ez ê wî dîsa bibînim.

6 Hezîran 1991 — Pêncşem

Min dixwest ez ji Bav Josef, mîsyonerê ji Paragûyayê, xutbeyeke din jî bibihîsim. Ji ber vê yekê îro ez dîsa çûm Mîsa Pîroz li Kapela St Roch a li Mingolsheimê. Xutbeyeke baş bû.

7 Hezîran 1991 — Înêya Dilê Pîroz

Min ji Xilaskar pirsî gelo ew dikare zêdetir ji min re behsa wan mirovan bike ku di gunehên giran de dijîn û Şîva Pîroz werdigirin, ji ber ku yekî ji min re gotibû ku Xilaskar nikare di dilên weha de bimîne. Min dixwest ji Xilaskar di vî warî de bêtir agahî werbigirim. Îsa bersiv da: "Tu nikarî xizmeta du axayên bikî". Êvarê, ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî, em bi erebeyê çûn Grombachê, li nêzîkî Sinsheimê. Ev parîşîya Bav Dochart e, yê ku roja Înên Dilê Pîroz şeveke kefaretê li dêreya xwe li dar dixist.

Dema ku ez li benda çûna îtirafê bûm, min Sirên Kêfxweş ên Rozariyê xwend. Di dema duayê de, Meryema Pîroz bi bîhna gulên xwe ez pîroz kirim. Çend deqîqe şûnde, Xanim Rita Knoch, jineke ji koma min a duayê, jî ev bîhn hîs kir. Nêzîkî du metreyan dûrî me şikefteke Lourdesê bi peykerê Meryema Pîroz hebû.

8 Hezîran 1991 – Şemî

Bav Josefê ji Paragûyayê xwestekek xwe anîbû ziman ku min bibîne. Ew wê demê hîn li Mingolsheimê di bin dermankirinê de bû. Me li hev kir ku ew roja Şemiyê saet di 8:00 êvarê de serdana min bike. Me nêzîkî du saetan bi hev re axivî. Me herduyan jî hest kir ku me gelek kerem wergirtine. Bi rêberiya Xwedê bû ku em gihîştin hev. Min Kitêbeke Pîroz da wî ku ji Bav Gebhard Heyder re bû û wî dixwest.

9 Hezîran 1991 – Yekşem

Ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî, ez bi erebeyê çûm Mingolsheimê, heta Kapela St Roch, li wir min careke din Bav Josef dît. Di dema Şîva Pîroz de, Îsa ji min re gotibû ku ez herim ba wî û jê re bibêjim ku divê ew bi Metran Platon re biaxive. Bav Josef soz da min ku ew ê lê bigere. Paşê Bav Josef îkoneke Meryema Pîroz a Bereketdar û Zarok Îsa da min.

10 Hezîran 1991 — Duşem

Nêzîkî saet 7ê êvarê, ez û hevjinê xwe ji bo betlaneyê derketin rê. Piştî ku me nêzîkî 20 km ajot, hevjinê min ewqas nexweş ket ku êdî nikarîbû karavana bi rê ve bibe. Min rûsaryaya xwe girt destê xwe û paşê min bi xwe ajot. Ew paşê ket xewê. Heta ku min dest bi rûsaryaya duyemîn kir, ew dîsa baş bûbû. Em di karavanê de razan, lê şeveke me ya bêaram derbas bû. Mêrê min nerehet bû, nikarîbû baş razê û heta di xewê de jî diaxivî. Şeytan dixwest rê li ber serdana me ya ji bo Bav Gebhard Heyder bigire.

11 Hezîran 1991 — Sêşem

Nêzîkî saet 10:00ê sibehê em gihîştin cem Bav Gebhard Heyder, bêtî ku me ji berê ve randevûyek çêkiribe. Girîng bû ku ez li wir bim. Wî çend pirtûkên baş dan min ku ez belav bikim û ji min xwest ku ez ji bo doza wî dua bikim. Wî dixwest pirtûkekê li ser Rodalbenê biweşîne, lê ji ber ku xwişkên Anneliese Wafzik li dijî wê bûn, wî nikarîbû vê yekê bike.

Piştî nîvro, me serdana Mettenbuch kir, cihekî hecê yê ku ji bo Meryema Şîn hatiye terxankirin. Li wir pir xweşik bû. Ev sêyemîn serdana min a Mettenbuchê bû, û min li wir Annemarie nas kir, ya ku li cihê hecê xwedî derdikeve. Heta saet 5:30 êvarê, em jixwe vegeriyabûn Awistiryayê. Ez spasiya Xwedê dikim, ji ber ku me karî di rê de gelek dua bikin. Me hest kir ku gelek kerem ji Mettenbuchê diherikîn.

12 Hezîran 1991 — Çarşem

Em gihîştin Sintawa, bajarekî li Çekoslovakyayê. Li wir ez çûm serdana malbata Markuskova, yên ku min di sala 1985an de li perestgeha Turzovkayê nas kiribûn. Xatûna me di sala 1958an de li Turzovkayê xuya bûbû.

13 Hezîran 1991 — Pêncşem

Îro min bi zimanê Slovakî li ser vegera xwe ya li ser baweriya Katolîk li Medjugorjeyê axaftinek kir.

14 Hezîran 1991 — În

Serê sibê, ez çûm serdana Bav Daniel li Sintawa. Min çend pirtûkên Bav Gebhard Heyder dan wî. Me nêzîkî saetekê bi hev re axivî. Min jê re behs kir ku ez çawa hatime ser baweriya Katolîk û niha çawa jiyana xwe di nav baweriyê de derbas dikim.

Êvarê em gihîştin Litmanovayê, cihekî ku Xatûna me niha li wir ji du zarokan re xuya dibe. Gava ez gihîştim wir, ez rasterast çûm dêrê û yekser ez rastî zarokan hatim. Piştî Ayîna Pîroz, em çûn ba Bav Jan, ku ez û hevjinê xwe şev li cem wî man. Ez di heman roja yekem de fêhm kirim ku xuyabûn rast in û zarok derewan nakin. Zarok û keşiş hezkirineke mezin belav dikin, û mirov hîs dike ku ew ji aliyê Ruhê Pîroz ve tîrberkirin.

Di şevê de ez di nav êşê de mam; şeytan xwest ku min ji baweriya bi van xuyabûnan dûr bixe. Min xewn li yek ji keçên dîtvan dît. Min dît ku ew bi diranên mezin li ber min sekinî, ewqas ku ez jê tirsîyam.

Lê ez rêyên şeytan û fêlbaziya wî dizanim. Wî hewl dida ku min bixapîne da ku ez ji xeyalperestan nefret bikim. Lê ew bi ser neket.

15 Hezîran 1991 — Şemî

Ez bi Bav Jan re pir rehet bûm. Wisa bû mîna ku me ew sed salan nas bikira. Mirov kêrî caran rastî canekî wisa dilovan tê. Diyariyeke rastîn a Xwedê.

Serê sibê, me hemûyan bi hev re bi Latînî Rûsaryayê xwendibû.

Saet di 11:00ê sibehê de, diviyabû komîsyonek ji metran bigihîşt da ku li ser bûyeran lêkolînê bike. Dema ku xwişka Bav Jan firavîn amade dikir, min ji bo komîsyonê, ku jixwe li odeya cîran bûn, Rûsariya Ruhê Pîroz xwend.

Piştire min ji bo Xwîna Pîroz, Rêzêya Êşîn, Lîtiya Meryema Pîroz, Lîtiya Îsa, û pênc 'Bavê Me' xwendin. Jixwe saet 1:00 piştî nîvro bû û zarok hîn jî bi komîsyonê re bûn. Du keşîş beriya lêkolînerên din gihîştibûn Litmanovayê. Min nêzîkî saetekê bi wan re li ser vegera xwe ya dînî û jiyana xwe axivî. Min her wiha ji wan re behsa xuyabûnên Xatûnê me kir ku min li Medjugorje şanazî dîtibû ku ez şahidê wan bibim. Yek ji her du keşîşanan digiriya. Psîkiyatristek jî li komîsyonê amade bû. Ez wê piştî nîvro bi wî re axivîm. Ew pir dilovan bû û her wiha Încîl jî baş dizanî. Paşê, ez rastî her du zarokên xeyalperest, Katharina û Iveta, hatim, yên ku min Ey Bavo, Silava Meryem û Rûmeta Bav fêrî wan kir. Herduyan jî duayên Latînî pir zû ji berê xwe fêr bûn.

16 Hezîran 1991 – Yekşem

Min îro ji bo Bav Jan Zavacky xwarin çêkir. Em saet di 7:30ê sibehê de beşdarî Mîsa Pîroz bûn. Bav Jan xutbeyeke pir xweş da. Piştî nîvro, em çûn cihê xuyabûnê, ku jê re Maidan tê gotin. Li wir çend hezar hecî hebûn, û zarokên xeyalperest pêşengiya me kirin di duayên Rozaryoyê de. Êvarê, jineke ji Bratislavayê filmek li ser xuyabûnên li Litmanovayê nîşanî me da. Piştire, em çûn serdana diya Bav Jan, ku nêzîkî 40 km dûr dijiya.

17 Hezîran 1991 – Duşem

Em bi Papayê Jan re çûn gerê li çiyayên Tatrasa Bilind.

Piştî Mîsa Pîroz a êvarê, gelek kes li mala Bav Jan kom bûn, û min ji wan re got ku ez çawa hatime ser baweriyê. Ruhê Pîroz di dema axaftina min de min ronî kir, û Bav Jan gelek ji wan tiştan di rojeke şûnde di xutbeya xwe de bi kar anî.

Xwedê êvareke xweş û bi şahî bexşand me.

18 Hezîran 1991 – Sêşem

Êvarê, me saet di 7.00'an de li Litmanovayê beşdarî Mîsa Pîroz bû. Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez tiştekî ji Bav Jan re bibêjim.

Îsa bi Slovakî bersiv da: "Povedz mu, že ho ľúbim." Wateya wê bi Îngilîzî ev e: "Jê re bêje ku ez jê hez dikim." Min piştî Ayîna Pîroz ev yek ji Bav Jan re got. Bav Jan kenîya. Piştî nîvro, derdora saet 4.00'an, ez li Krakowê, li keşîşxaneyê ku Xwişk Faustina lê dijiya, bûm. Tabloya bi nivîsa 'Îsa, ez bi Te bawer im', a ku li wir daliqandî ye, ewqas xweşik û zindî ye ku ez nîv saet li ber wê giriyam û dua kirim.

Nêzîkî saet 4:45 êvarê, ez rastî Xwişk Maria Ruth a ji Almanyayê hatim. Wê ji min re got ku wê wêneya ku li kapela Mettenbuchê daliqandî ye, xêz kiriye. Wê Girêdanek ji Kerema Xwedayî da min. Ez Xwişk Maria Ruth baştir nas kirim; di wê de nefsbîçûkiyeke derewîn heye. Gava ku min bi bêdengî dua dikir, wê çend caran ez aciz kirim.

19 Hezîran 1991 — Çarşem

Îro em li Auschwitzê bûn. Di heman rojê de, em her wiha çûn Czestochowayê, ber bi Şahbanûya Polonyayê ve.

20 Hezîran 1991 — Pêncşem

Êvarê em li Hl beşdarî Mîsê bûn, piştî ku koroya trombonê wê piştî nîvro derdora saet 3:30 lêxistibû û perdeya li ber wêneya Madonaya Reş a li Czestochowa hatibû kişandin. Derdora saet 10:30 êvarê, dema ku em ji bo meşê derketibûn, em rastî jineke kal a ji Varşovayê hatin ku cihê wê yê manê tunebû û pereyê wê jî tunebû. Me pere da ku ew şevê li hostela hecîyan bimîne û paşê em li ser rêya xwe çûn.

21 Hezîran 1991 — În

Êvarê, em gihîştin Turzovkayê li Çekoslovakyayê. Em rasterast çûn dêrê. Piştî Ayîna Pîroz, Latus Matusê xeyalperest ji me re li hewşa cîranekî cihek ji bo mana şevê peyda kir.

22 Hezîran 1991 — Semî

Em beşdarî Ayîna Sibehê bûn li Visia, gundikekî Turzovkayê. Ji wir, rê ber bi jor ve diçe ber bi cihê xuyabûnê. Keşeyekî ciwan bi navê Balaž Ayîna Pîroz pêk anîbû. Wî gelek xweş waiz dabû. Ayîn li derve hate lidarxistin ji ber ku ewqas mirov amade bûn ku êdî di kapelê de cih ji bo wan nemabû. Piştî Şîraxa Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ku li Turzovkayê divê li ku derê dêr were avakirin. Ev ji ber wê yekê bû ku zarokên ji Litmanovayê gotibûn ku Meryema Pîroz ev yek xwestiye. Xilaskar bersiv da min: "Tu".

Xilaskar dîsa bi Slovakî axivî; wateya wê li vir 'Bikê'.

Yekser piştî wê, min ev yek ji keşîş, Bav Michael Balaž re got. Wî ji min re got ku jixwe du dêr hatibûn çêkirin, lê mixabin li cihekî şaş.

Piştî nîvro, li cihê xuyabûnan, min ji girseyeke mezin re li ser vegera xwe û derbarê Litmanovayê de axivî.

Piştî nêzîkî saet û nîvekê, ji min hat xwestin ku ez ji sê otobusan re li ser vegera xwe û derbarê Litmanovayê de biaxivim. Yek ji wan berê jî li çiyê guh dabû axaftina min.

Heman êvarê, em li Litmanovayê, li mala Bav Jan, vegeriyan.

23 Hezîran 1991 — Yekşem

Me li Litmanovayê beşdarî Messa zû bû. Piştî nîvro, em çûn Gira Dîyarîbûnê û me dua kir.

24 Hezîran 1991 — Duşem – Roja St. John

Serê sibê, ez beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî nîvro, min li Gira Dîyarîbûnê li ber çendîn kesan axivî. Bi Papayê Jan, mêrê xwe û sê jinên din re, em ji bo pîknîkê çûn gundewarê û me barbekû kir.

Piştî, me serdana şivanekî kir û ji wî hinek penîrê mî kirîn. Êvarê, gelek kes dîsa hatin û min li ser vegera xwe ya dînî û jiyana xwe ya baweriyê ya niha axivî. Îro her weha tam 10 sal di ser xuyabûna Meryema Pîroz li Medjugorje, Yûgoslavyayê re derbas bûn.

25 Hezîran 1991 — Sêşem

Li Sintawa, me serdana dêrê kir. Êvarê, min axaftinek kir, ku dîsa gelek kes beşdar bûn.

26 Hezîran 1991 — Çarşem

Me li Sintawa serdana Bav Daniel kir, hinek xwarin ji wî re bir û hinek pere dan wî. Serê sibê, ji ber ku dêr dihat nûjenkirin, Ayîna Pîroz li derveyî dêrê hate lidarxistin. Rast piştî Ayînê, ez vexwendim mala Jozco; ew ê piştî demeke kurt yekem Ayîna xwe wekî keşîş lidarxista. Min bi qasî du saetan pê re axivî û dua kir.

Piştî nîvro, ew bi me re hat ji bo serdaneke kapelê. Me li wir careke din dua kir. Êvarê, mirov dîsa kom bûbûn û min careke din li ser baweriyê xwe axivî.

27 Hezîran 1991 — Pêncşem

Awistîrya

28 Hezîran 1991 — În

Êvarê, em li Rotê vegeriyan malê.

30 Hezîran 1991 — Yekşem

Me li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bû. Min keşeyekî Polonî, Bav Stanislav, vexwend ku bi me re were Rodalbenê.

1 Tîrmeh 1991 – Duşem

Îro li Rodalben, Xwîna Herî Pîroz û Biqîmet hate rûmetdarkirin.

Serê sibê, ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Nêzîkî saet 12:30 piştî nîvro, Bav Dochart ji bo firavîne hat. Bav Josef ê ji Paragûayê jî hat û ji bo xwarîne tevî me bû. Ji bo min pir sosret bû ku du keşîş û 20 kesên din bi me re çûn Rodalbenê.

5 Tîrmeh 1991 — Înêya Dilê Pîroz

Ez beşdarî Şeva Tovbê ya li Grombachê bûm û li wir ez çûm îtirafê. Di dawiyê de, ez pir xemgîn bûm. Çar keşîş amade bûn, lê dîsa jî Bav Dochart çû paş û Xwîna Pîroz belav kir. Wî Şîva Pîroz da mirovan dema ku ew li ser piyan bûn, tevî ku li paş tenê 8 an 10 kes hebûn. Ev ji bo min wek şeqamekê bû. Dema ku min Şîva Pîroz wergirt, ez li ser erdê çûm ser çokan. Lê min li ser wan mirovan fikirî ku nikarin bê piştgirî an alîkarî li ser erdê çoka xwe datînin. Min meraq kir ka mebesta hebûna rûnikên komûnîyonê çi ye. Ne sûcê mirovan e; keşîş bi tenê sebra wî nemabû û tenê dixwest ku her tişt zûtir bi dawî bibe. Piştî Komûnîyona Pîroz, min ji Îsa pirsî gelo ew rast bû. Îsa bi awayekî hinekî tund bersiv da: **"Ne rast bû."**

8 Tîrmeh 1991 – Duşem

Piştî nîvro, min ji Xilaskar pirsî derbarê nameya ku sê xwişkên Anneliese Wafzig ji min re nivîsîbûn. Di nameyê de, sê xwişkan li dijî weşandina pirtûka derbarê Rodalben de derketibûn. Sedema ku wan dabû ew bû ku Anneliese Wafzig di dawiyê de bûbû morfinî. Îsa ji min re got ku ez guh bidim tiştê ku Bav Gebhard dê ji min re bibêje. Ji ber vê yekê divê ez vegerim Regensburgê da ku Bav Gebhard bibînim.

9 Tîrmeh 1991 — Sêşem

Min li kapela kar dua kir. Min ji Îsa pirsî gelo, eger ew li şûna min bûya, dê jûreyek dua ava bikira. Îsa got: "Belê".

Min ji Îsa re got ku pereyê min tune ye. Îsa ji min re got: "Ji bo vê niyetê dua bike." Min gelek kerem wergirtin û min ji bo wan spasiya Îsa kir.

Vê sibehê, hevkar min Veronika ji ser hişê xwe çû. Ew niha li beşa neurolojiyê ya lezgîn e.

10 Tîrmeh 1991 — Çarşem

Ez li kapelê di dua de bûm, lê min îro beşdarî Mîsa Pîroz nebûm.

11 Tîrmeh 1991 — Pêncşem

Ez çûm Mîsa Pîroz a li Rotê. Saet di 4:30 êvarê de ez çûm keşîşxaneyê Stift-Neuburgê ji bo îtirafê. Keşîşekî kal îtirafa min girt. Ez têr nebûm.

Wî gelek xerab li ser wan kesên ku Şîva Pîroz li ser ziman distînin, axivî.

Wî ew ne estetîk dît û lê zêde kir ku bêhna devê hin kesan ne xweş e. Min jê re got ku Îsa lingên şagirtan şûştine, lê wî bersiv da ku ew ê lingên xwe bi xwe jî bişon. Piştî wê, min lê zêde kir ku Îsa ji şûştina lingên şagirtan aciz nebûye, lê min biryar da ku careke din neçim ba wî keşîşî.

Saet di 11.00 êvarê de, Bernd bi jina xwe re ji Ladenburgê hat. Wî pênc pirtûkên Maria Agreda ji bo xwendinê ji min re anîn.

13 Tîrmeh 1991 — Semî

Ez û mêrê xwe bi erebeyê çûn Regensburgê da ku Bav Gebhard Heyder bibînin.

14 Tîrmeh 1991 — Yekşem

Saet di 10:00ê sibehê de em beşdarî Ayîna Pîroz a li keşîşxaneyê Carmelîte bûn. Ji saet 11:30ê sibehê heta 5:00ê êvarê min piştî nîvro bi Bav Gebhard re derbas kir. Ji bo min, ev keşîş Îsayekî zindî ye. Mirov tenê dikare tiştên baş jê hîn bibe. Ez spasiya Xwedê dikim ku min karî wextê xwe pê re derbas bikim. Di dawiyê de, wî em, karavana me û tiştên ku me ji bo pîrozkirinê anîbûn pîroz kirin: xwê, av, rosarî, wêne, hwd.

Wî tişt bi awayekî xweşik, bi Latînî, bi bikaranîna formula nîmetdayînê ya kevna û derxistina cinan pîroz kirin. Di rêya vegeerê ya malê de, me gelek dua kir.

15 Tîrmeh 1991, Duşem

Ez bi Fridolin re çûm dêrê li Malschê. Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî derbarê pirtûka li ser Rodalben û Xwîna Pîroz. Îsa bersiv da: "Belê, keça min, divê pirtûk bê nivîsandin." Ev pirs hîn jî pir di hişê min de bû, ji ber ku Bav Gebhard jî nameyek ji sê xwişkên Anneliese Wafzig wergirtibû. Min her wiha yekser her tişt ji Fridolin re jî got, ji ber ku ew jî, di dawiyê de, ji Rodalben e.

Êvarê, Xilaskar dîsa di koma duayan de bi me re bû. Gelek kes ji bo duayê hatin. Bav Dochart îtiraf girtin. Me perestina Xilaskar kir.

Pir xweş bû. Ez ji Xwedê re ji bo vê kerema mezin spasdar im. Ez saet di 3:00ê sibehê de çûm nav nivînan.

16 Tîrmeh 1991 – Sêşem

Min dikarîbû gelek xêr û bereketên ku bi min hatibûn dayîn hîs bikim, ji ber ku ez tijî enerjî û kêfxweş bûm, her çend min pir dereng razabûm jî. Ji ber ku hevkarê min Veronika hîn jî ji ber nexweşiyê li malê bû, diviyabû min hemû rontgen bi tena serê xwe bikirana.

17 Tîrmeh 1991 – Çarşem

Ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Ayîna Pîroz bûm. Her wiha ez li wir çûm îtirafê jî.

18 Tîrmeh 1991 — Pêncşem

Fridolin li min geriya û ji min xwest ku ez ji Xilaskar bipirsim ka, niha ku li Yûgoslavyayê şer heye, gelo divê ew biçin Medjugorjeyê û gelo Claudeê ji Luksemburgê dê were. Wê nîvroya rojê li kapelê, min li ser vê yekê ji Îsa pirsî. Îsa ji min re got: "Divê ew biçin. Claudeê ji L. dê neyê."

19 Tîrmeh 1991 – În

Fridolin dîsa li min geriya û xwest bizanibe ku Xilaskar çi gotibû. Min jê re got.

20 Tîrmeh 1991 – Şemî

Em bi erebeyê çûn Heidelbergê da ku ji bo xwarziya min a keç, ku wê demê me serdana me dikir, karekî bibînin. Wê wek alîkara metbexê karek dît.

21 Tîrmeh 1991 – Yekşem

Ez beşdarî Mîsa Hî ya li Rotê bûm û, saet di 13:00 de, ez çûm dêrê ji bo duaya Rozariyê û îbadetan. Piştî nîvro, ez û hevjinê xwe ji bo geşteke derketin; me li ser çemê Neckar bi kelekê geriya û me meşek kir. Pir xweş bû. Hevjînê min jî kêfa xwe jê anî.

22 Tîrmeh 1991 – Duşem

Ez li dêrê li Rotê bûm. Bav Vogt li ser Meryema Mecdolanî xutbe da. Dema ku wî behsa fahîşetiya Meryema Mecdolanî kir, ez pir şok bûm û min di dilê xwe de êşek hîs kir. Min yekser ev êş ji bo vegera gunehgaran pêşkêş kir. Vê gotinê bandoreke mezin li min kir, ji ber ku min hîs kir ku ew ne rast bû.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî: "Meryema Mecdolanî çi bû?" Îsa bersiv da: "Ew gunehkar bû."
Min paşê ji Xilaskar pirsî ka çima Bav Vogt wisa gotibû.

Îsa bersiv da: "Ji ber ku wî wisa tercîh dikir."

Saet di 8:00 êvarê de, civîneke din a koma duayê hebû. Min gelek ji bo Bav Vogt dua kir. Civîna koma duayê ya îro hinekî dirêjtir ajot; pir xweş bû.

23 Tîrmeh 1991 – Sêşem

Nêzîkî saet 6ê êvarê, Fridolin telefon kir û ji min re got ku Claude dê bi me re neyê Medjugorjeyê. Fridolin got ku Claude ji ber şer ditirsiya ku biçe Yugoslavyayê. Di dema sohbeta me de, min fêhm kir ku Fridolin jî ditirsiya. Ew heta ji çûna Medjugorjeyê jî dudil bû. Min jê re got: "Ey hûn xwedî-baweriya-kêm, gava Îsa ji we re gotiye biçin, hûn çawa dikarin bitirsin?"
Êvarê, ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez bi Bav Vogt re li ser wergirtina Şîva Pîroz di dest de û li ser Meryema Mecdolanî biaxivim. Xilaskar ji min re got: "Belê, roja Şemiyê."

24 Tîrmeh 1991 – Çarşem

Ji ber ku min wê rojê jixwe çend destan duayên rûsaryayê kiribûn, ez li kapela cihê karê xwe bi Xilaskar re yek bûm. Min jê pirsî gelo dê Bav Vogt helwesta xwe biguherîne heke ez roja Şemiyê derbarê wergirtina Şîva Pîroz di destan de pê re biaxivim. Îsa got ku ew ê neguhere. Min ji Îsa re got ku di wê rewşê de qet ne hewce ye ez pê re biaxivim. Lê Îsa bersiv da: "Belê, hewce ye. Wekî ku ew ji te re dibêje bike."

Min fikirî ku ne hêsan e mirov tiştê Bav Vogt dibêje bike, eger Bav Vogt tiştê Îsa dibêje neke.

Lê min ji Îsa re got: "Ez ê wiya bikim."

Paşê, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê kurê min bibe keşîş an bizewice. Îsa bersiv da: "Belê, divê ew bibe keşîş."

Ev ji bo min ne hêsan bû, ji ber ku min dizanî ku kurê min nedixwest bibe keşîş.

Piştî wê, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez jê re bibêjim, û Îsa bersiv da: "Na, ez ê wî ronî bikim; ew ê bi xwe pê bihese."

Niha ez dizanim ku divê ez gelek dua ji bo kurê xwe bikim. Ya Xudanê min û Xwedayê min, ez spasiya te dikim ku ez dizanim kurê min dê bibe keşîş.

Ya Xudan, bila îradeya Te bibe.

Belê, Ya Xudanê min, ew kurê min ê yekane ye û dîsa jî ne yê min e, ji ber ku em herdu jî yên Te ne.

25 Tîrmeh 1991 — Pêncşem

Ez ji bo Ayîna Pîroz li dêrê li Rotê bûm. Piştî Şîva Pîroz, min ji Îsa pirsî ka ez kengî herim Bav Vogt bibînim. Wî got: "Şemiyê".

26 Tîrmeh 1991 — În

Piştî Mîsa Pîroz li Rotê, min ji Bav Vogt pirsî ka ez dikarim roja Şemiyê pê re biaxivim. Wî qebûl kir, û me ji bo roja Şemiyê saet di 4:00 êvarê de hevdîtinê saz kir.

27 Tîrmeh 1991 — Şemî

Saet di 7:15ê sibehê de, ez bi xwarziya xwe re li Waghäuselê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Di dema Pîrozkirinê de, min dît ku keşîş û dêr di tariyê de nixumiyabûn, lê ne bi temamî tarî bû. Gava min Şîva Pîroz wergirt, min ji Îsa re got: "Tu bi min re yî".

Her kes ji bo wergirtina Hostayê Pîroz li ser piyan bû. Ez li ser çokan ketim erdê. Keşîş dudilî bû ku Hostayê Pîroz bide min. Ew hejiya, mîna ku Şeytan destê wî paşde bikişîne. Piştî Mîsê, min li ber tabernakolê bi çokên xwe ji bo vî keşîşî dua kir. Paşê min ji yekî pirsî ku navê keşîş çi ye û fêhm bûm ku ew Bav Florin bû.

Hin jinên ji koma min a duayê ku min nas dikirin jî li wir bûn, û min ji wan xwest ku ji bo niyeta min dua bikin û ji wan re got ku diviyabû wê rojê hevdîtina min bi Bav Vogt re çêbûya. Min her weha ji Xanim Vetter û xwarziya xwe xwest ku di navbera saet 4.00 êvarê û saet 5.00 êvarê. Dema ku ez saet di 4.00'an de êvarê gihîştim cem Bav Vogt, wî bi germî pêşwaziya min kir û me nêzîkî 50 deqeyan axivî. Me li ser wergirtina Şîva Pîroz li ser ziman û di dest de, û li ser Meryema Mecdelaanî axivî. Min jê re got ku Meryema Mecdelaanî ne fahîşe bû, lê gunehkar bû. Ji saet 5.45 êvarê heta 10.30 êvarê, du jinên Slovak, Nicol û Adriana, hatin serdana min. Min behsa Xwedê û vegera xwe kir. Piştî, me peyamên Xatûnê me yên li Litmanowa (Çekoslovakya) xwendin. Min fêrî wan kir ku çawa Mûbeqedê (Rosary) bixwînin. Piştî, du jinên ji Yûgoslavyayê yên ku li Almanyayê dijîn jî hatin.

28 Tîrmeh 1991 — Yekşem

Ez beşdarî Mîsa Pîroz a li Rotê bûm. Min bi biraziya xwe Jaqulina re Rûsarî xwend. Piştî, dema ku me li daristanê dimeşîya, me du Rûsarîyên din jî xwendin.

29 Tîrmeh 1991 — Duşem

Koma duayan saet 8:00 êvarê. Bav Dochart jî hatibû.

12 Tebax 1991 — Duşem

Di van çend rojên dawî de, min hema hema her roj dua kir ku Xatûna me gelek mirovan bişîne da ku îşev tevî koma duayê bibin. Meryema Pîroz ez bêhêvî nehiştim; wê tu carî ez bêhêvî nehiştme. Berevajî vê, li kapela Malschenbergê, li wir ku Bav Dochart Ayîna Pîroz li dar dixist, her wiha di saet 8:00 êvarê de, gelek kêman kes amade bûn. Dê baştir bûya eger Bav Dochart ji bo wê demek din hilbijartiba. Wê rojê, di koma duayê de, me peyamên Xatûnê yên ku wê li Litmanowa dabûn xwendin.

19ê Tebaxê 1991 — Duşem

Duh, Bav Dochart li min geriya û pirsî ka ew dikare îro were. Du roj berê, Bav Buran ji Mannheimê serdana min kiribû. Wî silavên Bav Johannes gihandin min. Min fêr kir ku Bav Buran ne durist bû û ez hişyar bûm. Gelek tişt di derbarê wî de hebûn ku min jê hez nedikir; bo nimûne, ew tercîh dike ku Şîva Pîroz bi dest werbigire, da ku mirov nikaribe fêr bike ku ew keşîş e; ew ne xaç, ne cilên keşîştîyê û ne jî ti nîşaneke din a wezîfeya xwe li xwe nake. Wisa li min xuya bû ku wisa ku ew ji aliyê Bav Johannes ve wekî sîxurek hatiye şandin. Her wiha min hest kir ku ew pozbilind e. Wî got: "Di dema Ezîzîkirinê de, tu kes wekî keşîş xwedî hêzeke wisa nîne." Min bersiv da, "Belê, tu rast dibêjî, lê kes wekî keşeyekî xwedî berpirsiyariyeke wisa nîne." Wî ji gotina min hez nekir. Wê êvara Duşemê, di dema koma duayan de, Bav Dochart got ku wergirtina Şîva Pîroz di dest de bi qasî wergirtina wê di ziman de xwebitandin e. Ji min re wisa hat, mîna ku li rûyê min hatibe xistin, û ev yekê gelekî ez êşandim.

20ê Tebaxa 1991an – Sêşem

Ingrid Bauer yanzdeh rojan li cem me ma. Îro mêrê min ew bi erebeyê şand paşve Pirmansensê. Ew li vir bêpere ma û dixwest bawerîya xwe xurt bike.

21ê Tebaxa 1991an — Çarşem

Ez di nav ceribandinan de mabûm. Şeytan hewl dida ku bi min bibêje ku ne Îsa bû yê ku bi min re diaxivî, lê belê şeytan bi xwe bû. Her çend ez di 14ê Tebaxê û 19ê Tebaxê de çûbûm îtirafê jî, ceribandin her vedigeriyan. Piştî Şîva xwe ya Pîroz a Yekem, min ji Îsa pirsî: "Ez ji te rêberiyê dixwazim. Heke Şeytan bi min re biaxe, ji kerema xwe ji min re bêje. Ez ê zêdetir baldar bim."

Min bi zor gotina xwe qedandibû ku Îsa ji min re got: "Min bi te re axivî." Min ev yek ji ber wê yekê jî pirsî ji ber ku Bav Vogt wisa difikirî ku min çend hefte berê Îsa şaş fêm kiribû. Ez spasiya Xwedê dikim ku min ev piştrastkirin wergirt ku ew Îsa ye ku bi min re diaxive, ne şeytan e.

23 Tebax 1991 – În

Piştî Mîsa Pîroz, ez û hevjinê xwe derketin rê. Me dixwest em biçin Chevreumontê li Belçîkayê.

24 Tebax 1991 — Şemî

Em li Banneaux, li 'Dayika Feqîran' bûn.

25ê Tebaxa 1991 — Yekşem

Her sal, 'Civîna Navneteweyî ya Giyanên Biçûk' li Chevreumontê tê lidarxistin.

Demek kurt beriya Ayîna Pîroz, ez çûm îtirafê. Min dixwest ji gunehên xwe yên biçûk xilas bibim û bi tevahî paqij bim. Dema ku min Rûsaryayê dixwend, min dengê yekî bihîst ku ji min dixwest ez li pêşiya hemû hecîyan duayê bi Kroatî bi pêş ve bibim. Dehikek ji Rozariyê, tam wekî sala borî li Lourdesê. Min fikirî ku heke îradeya Xwedê be û Xatûna me bixwesta, ez ê duayê bikirim. Nêzîkî saet 3:00 piştî nîvro, dor hat ser min. Min Xatûna me û Îsa vexwendin ku bi min re dua bikin û min ji Xilaskar xwest ku bi min re be.

Min bi kelecaneke mezin, ji dil û bi zelaî dua birêve bir, û ez netirsiyam ku li pêşiya bi hezaran mirovan dua bikim. Berevajî vê, min di dua de hêzeke wisa hîs kir ku min berê qet hîs nekiribû. Ez spasiya Xwedê û Xatûnê me dikim ji bo wê baweriya ku ez bi wan re heye.

26ê Tebaxê 1991 — Duşem

Serê sibê, min rontgenê zilamekî bi navê Thomas Henze kişand. Kesekî ew lê dabû; ew bêmal û birîndar bû. Bijîjkan ew muayene kiribûn û jê re gotibûn ku nexweş e û ew şandibûn.

Min jê re got ku ew dikare li mala min bimîne heta ku sax bibe. Di vî nexweşî de, min Îsa dît, êş kişandî û bêçare. Min telefonî mîrê xwe kir û jê re got ku ez zilamekî bêmal dibim malê. Ew pir hêrs bû. Lê ji ber ku min berê di kapelê de ji bo vê mijarê dua kiribû, mîrê min neçar ma ku îradeya Xwedê bike.

Ez vê yekê ji ber hezkirineke mezin a ji bo Îsa û Meryemê dikim, ji ber ku ez bawer dikim ku heke tu bi hemû dilê xwe ji Îsa hez bikî, wê demê tu ji kesên din jî hez dikî.

Nêzîkî saet 4ê êvarê, nexweş, Thomas, hat. Min ew bi xwe re bir malê. Di erebeyê de, min Rûsaryaya Êşîn xwend. Bêhna ku ji Thomas dihat, ne tehemûlkirî bû. Bêhna wî gelekî xirab dihat. Li malê, min ji bo wî hin cil û pêlavên paqij dîtin, û paşê wî serşokek girt. Êvarê, me gûlaş bi birinc û seleteyê xwar. Mehmûdê me gelek xwar.

Piştî şîvê, min jê xwest ku baxçeyê av bide dema ku ez çûm dêrê. Min Şîva Pîroz ji bo wî pêşkêş kir. Thomas herwiha di koma duayê ya êvarê de amade bû û beşdarî duayan bû.

Îro Bav Dochart rûnikeke biçûk a komûnîyonê anî. Ez hêvî dikim ku cara bê ew patenê jî bîne, da ku Xilaskar careke din li erdê nekeve. Vê yekê bi rastî ez aciz kirim. Bav Dochart ji min re soz da ku cara bê patenê jî bîne.

27 Tebax 1991 — Sêşem

Min Thomas, nexweş, bir klînîkê; pozê wî ji nû ve rast kirin.

28 Tebax 1991 — Çarşem

Ez bi Adriane re ji Emmertsgrundê çûm Keleha Rochus a li Mingolsheimê, li wir ez çûm îtirafê.

29 Tebax 1991 – Pêncşem

Ez bi birayê xwe yê biçûk Ratko re çûm dêrê li Rotê.

30 Tebax 1991 — În

Min alîkariya Ratko kir ku li kar bigere û careke din bi wî re çûm dêrê li Rotê. Wî bi min re Rozaryo xwend.

31ê Tebaxa 1991an – Şemî

Ez serê sibê bi Jaqulina re çûm dêrê li Waghäusel. Piştî, em ji bo kirîna çûn Globusê. Piştî nîvro, Erich wêneyek anî ku Qonaxa 11-an a Xaçê nîşan dida.

1ê Îlona 1991an — Yekşem

Me li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bû.

2 Îlon 1991 – Duşem

Li kapela klînîkê, min ji Xilaskar pirsî derbarê sohbeta ku min rojek berê bi Bav Johannes re kiribû. Bav Johannes dixwest bizanibe ku Metran Platon çî gotibû.

Lê min tiştek li ser sohbeta ku min bi Metran Platon Gorniliak re kiribû eşkere nekir.

Dê Johannes Ortynskyj belkî ji ber pirtûkên xwe xwe sûcdar hîs dikir. Xilaskar li kapelê ji min re got ku min tiştê rast kiriye.

Spas ji Xwedê re.

Koma duayê ya êvarê: Bav Dochart Şîraxa Pîroz belav kir, û cara yekem bû ku rêla şîraxê û paten (tebeqeya pîroz) bi kar anî. Min ferq kir ku her kes bi taybetî kêfxweş bû û kerem wergirtibû.

6 Îlon 1991 — Înêya Dilê Pîroz

Êvarê, ez beşdarî Şeva Tovebûnê ya li Grombachê bûm. Piştî Mîsa Pîroz,

Xwedayê Rizgarker hate perestandin. Min li mûzîkê (monstrance) nêrî û bi giranî giriyam. Metran Ratzinger gotibû ku Medjugorje ne sernatûrî ye; di *Bildpost*ê de wisa hatibû nivîsandin.

Ez nêzîkî 15 deqeyan giriyam.

Paşê Îsa bi min re axivî. Dengê hundirîn zelal û eşkere bû, wekî ku berê qet nebû.

Îsa got: "Li xaça min binêre." Xaç li ser gorîgehê û li ser mûzîkêfê hatibû daliqandin. Min li xaçê nêrî û min bihîst ku wî wiha berdewam kir: "Gelo wan ji min bawer kir?"

Li ser vê yekê, min yekser dev ji girî berda.

Ez bawer dikim Îsa hêsrên min ji holê rakirin. Ji bo min, ev piştrastkirinek bû ku Medjugorje rast e; tenê Dêr red dike ku vê yekê bawer bike.

Di hefteya yekem a Îlonê de, min ji Xilaskar derbarê Litmanova ya li Çekoslovakyayê pirsîbû û ev bersiv wergirtibû: "Dîmenên li Çekoslovakyayê serxwezayî ne."

Min bersiv da ku zarok derewan nakin, paşê ez çûm kapelê li klînîkê û min dîsa pirsî, ji ber ku çavên çeqandî yên Ivetkayê, yek ji dîtvanan, hatibûn bîra min, û wan çavan ez xistibûm nav fikirînê. Min ji Xilaskar pirsî gelo şeytan jî dikare wî nêrîna çêbike. Xilaskar got, "Belê."

Paşê wî dubare kir: "Dîmenên xeyalî serxwezayî ne."

Wê demê min ji van tiştan zêde fêhm nedikir. Ez tenê dikarim tiştê ku St. Paul dibêje bibêjim: Her tiştî biceribînin û bi tiştê baş ve girêdayî bimînin.

12 Îlon 1991 — Pêncşem

Ez çûm îtirafê li Keşişxaneyê Neuburgê. Keşiş wek kefaret da min ku ez bihêlim Xilaskar li min binêre. Berê tu keşişekî ti carî tiştekî wisa ji min re negotibû, û ez kêfxweş bûm ku Xilaskar dixwest li min binêre.

13 Îlon 1991 – În

Mîsa Şevbuhêrê li Rotê. Dêr ji bo 'Mîsa Hubertus' bi darên çamê hatibû xemilandin. Min ji vê yekê hez nekir, ji ber ku ew mîna Sersalê bû û ne guncaw dihat xuyan.

14 Îlon 1991 – Şemî

Ez beşdarî Ayîna Mezin a li Malschenbergê bûm. Xaça min, a ku bi gelemperî li odeya me ya razanê li kêleka nivîna min radiweste, anîn hundirê dêrê.

Mîse ji aliyê ciwanan ve dihat birêvebirin. Lêbelê, kêmasiya rêzgirtinê hebû. Divê em kevneşopiyê biparêzin û dêrê nekin şanoyekê.

16 Îlon 1991 – Duşem

Ez çûm kapela klînîkê. Êvarê, ez beşdarî Mîsa Pîroz a li Rot bûm. Piştî, komeke duayan hebû; Bav Dochart jî hatibû.

Çirî 1991

Piştî lêgerîneke dirêj, min dîsa rojnivîska xwe dît.

Gelek kes, di nav de gelek keşîş, beşdarî merasîma cenazeyê keşîşê me yê berê, Bav Köstel, bûn.

Wisa li min xuya dikir ku Bav Köstel ji Xwedê zêdetir dihat rûmetdarkirin. Keşeyan dêrîvan teşwîq kirin ku Şîva Pîroz li ser piyan wergirin, her çend astenga şîvê li wir bû jî. Gava min Hostiya Pîroz wergirt, ez li ser erdê çûm ser çokan. Min hest bi gelek ruhên pîs kir û fêr kir ku eger destûr jê re bihata dayîn, wan ê ez perçe perçe bikira. Piştî Şîva Pîroz, dema ku ez bi Îsa re yek bûm, min ji Xilaskar re got: 'Niha gelek keşîşên me hene, lê dîsa jî ew Şîva Pîroz bi awayekî wisa belav dikan ku mirov neçar dimînin li ser piyan bisekinin.' Wê demê min bihîst: 'Keça min, li ser çoka xwe bimîne.' Di wê gavê de, gelek tişt ji min re zelal bûn.

Piştî çend rojan, min Evqed Vogt derbarê vê yekê de agahdar kir. Evqed Vogt got ku ev tenê ji bo min derbas dibe û ne ji bo kesên din.

23 Mijdar 1991

Ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Li wir, ez bi mîsyonerekî re çûm îtirafê.

25 Mijdar 1991 – Duşem – Cejna St. Katerînê

Ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm. Piştî Şîva Pîroz, di dema yekbûna min a bi Îsa re, Îsa ji min re got:

"Bila, gelek dua bike, keça min; şerek ji Rûsyayê tê!"

Di destpêkê de ez pir tirsîyam, û paşê min giriya. Min pirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Vogt. Îsa got: "Na, ew ê ji te bawer neke." Paşê min dîsa pirsî ka gelo divê ez ji koma duayan re bibêjim. Îsa got erê. Ez şaş mabûm, ji ber ku di koma duayan de keşeyek jî amade bû. Ez bi xemgîniyeke mezin ji dêrê derketim û bi giranî girîyam.

Li derveyê dêrê, Rita û du jinên din ên ji Pimasensê jixwe li benda min bûn; wan dixwest tevî koma duayê bibin.

Berî ku ez di koma duayan de tiştêkî li ser vê yekê bibêjim, min ji Bav Dochart xwest ku min pîroz bike. Bav Dochart Xilaskar bi xwe re anîbû û me perestiya Wî kir. Lê min nedikarî dev ji fikirîna li ser gotinên Xilaskar berdim û min digiriya û diqîriya.

26 Mijdar 1991 – Sêşem

Min her difikirî li ser şer û ji Xilaskar pirsî kengî dê çêbibe. Xilaskar got: **"Di nêzik de."**

27 Mijdar 1991 – Çarşem

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ev gotin tenê ji bo min girîng bûn. Xilaskar got: **"Ji her kesî re bêje!"**

29 Mijdar 1991 – În

Li kapela kar. Min dixwest piştrast bim, lewma min careke din derbarê şer de pirsî. Min dîsa bihîst: **"Li Rûsyayê dê şerek çêbibe."**

2 Kanûn 1991 – Duşem

Saet 11:15ê sibehê li kapela klînîkê. Ez kêfxweş bûm ku careke din destûr hat dayîn ez li ber Tabernakolê çemibim. Min bi awayekî ruhanî şîv wergirt û ji Xilaskar pirsî ka ew li ku bû dema ku bi min re diaxivî. Îsa bersiv da: **"Di kûrahiya dil de."**

Min berdewam kir û jê pirsî ka divê ez çawa ji kesên din re rave bikim ku ez dikarim wî bibihîsim. Îsa got: "Ev tiştêkî serxwezayî ye; wekî din, ew ê ji min nebe." Min zêdetir pirsî ka gelo dibe ku ez di bin hîpnozê de bim.

Îsa got: "Her kesê ku xwe bi dilê min ve girê dide, nikare xwe bixe bin hîpnozê."

Min li ser şerê li Yûgoslavyayê û ka çawa dîtanên Ivan û Jakov çûbûn derveyî welat fikirî. Min pirsî gelo divê ez jî ji ber şerê ku hêj dê were, ji Almaniyayê derkevim. Lê Îsa got: 'Ez ji tirsonekan hez nakim.'

Paşê min li ser Santa Joan d'Arc fikirî, ya ku li dijî Îngilîzan şer kir û Fransa azad kir. Min her weha ji Îsa re behsa kurê xwe kir, ku ew nikarîbû xeyal bike ku şerek ji Rûsyayê were. Îsa ji min re got: "Divê ew bi lez û bez here îtirafê bike."

Êvarê, di dema koma duayê de piştî dehsala sêyemîn a Rozariyê, me wekî her carê çend deqeyan bêdengî parast, da ku her kes bikaribe ji dil dua bike û niyeta xwe pêşkêş bike. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez peyamekê bigihînim koma duayê.

Îsa got: "Ji her kesî re bêje ku ez ji wan hez dikim."

Ew cara yekem bû ku min Xilaskar di koma duayan de bihîst.

3 Kanûn 1991 – Sêşem

Li kapela klînîkê, min dengê Îsa bihîst:

"Guh bide min, keça min, dua bike, gelek dua bike."

Wê êvarê li Rotê, di dêrê de, di dema Şîva Pîroz de muzîka tomarkirî lêdixist; min nedikarî dilê xwe ji Xilaskar re vekim – muzîkê bala min dikişand.

4 Kanûn 1991 — Çarşem

Li odeya bijîşkan a li klînîkê derdora saet 10:45ê sibehê: Ez bi Xilaskar re yek bûm û min dengê wî bihîst: "Tu xizmetkara min î; her tiştê ku ez ji te re dibêjim bike. Bi min re xwedî baweriyeke mezin be.

Bi sebir bimîne. Jiyanê kurt li pêşiya te ye. Ez ê te bînim ba xwe. Delîla vê yekê baweriya te ye."

Hema piştî ku min ew nivîsand, min ji Xilaskar pirsî ka min ew rast nivîsandiye an na. Îsa bersiv da: "Belê, keça min".

Êvarê: Her roj min zêdetir ji bo Bav Vogt û ronîbûna wî dua dikir, û min ji Îsa xwest ku destûrê bide min da ku bi Bav Vogt re biaxivim. Îsa got: "Here."

Ji saet 6:00 êvarê heta 6:45 êvarê min bi Bav Vogt re axivî. Piştî vê sohbetê, Bav Vogt ji min re got ku ew heyranê min e û divê ez wisa bidomînim.

Gava min jê pirsî ka mebesta gotinên Îsa yên 'delîla vê baweriya te ye' çî bû, wî bersiv da: 'Gelo divê tu her tiştî fêhm bikî?'

5 Kanûn 1991 — Pêncşem

Saet di 9:00ê sibehê de, min ji Xilaskar pirsî ka gelo bi rastî ne hewce ye ez her tiştî fêhm bikim, wekî ku Keşe Vogt gotibû. Xilaskar got: "Belê, ne hewce ye tu her tiştî fêhm bikî. Her tişt dê di dema xwe de were. Tiştê ku tu fêhm nakî, ji min re vegere."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez hişyariya derbarê şerê ji Rûsyayê ji serekedîtorê *Bild am Sonntag* re bişînim.

Xilaskar bersiv da ku divê ez vê yekê îro bikim.

6ê Kanûna Pêşîn 1991 – În

Ez derdora saet 8:25ê sibehê çûm kapela klînîkê û li wir dua kir ku name were weşandin. Dema ku min dua dikir, min ji Xilaskar pirsî ka gelo name baş bû. Bersiva Wî: "Nameya te baş e." Ez bi keremê tije bûm û ji ber şahiyê giriyam ku ez ji Xilaskar hez dikim.

Xilaskar ji min re got: "Ez ji te pir hez dikim; bi xêr û xweşî biçe."

Wê êvarê li dêrê li Rotê: Min ji Xilaskar pirsî ka şer çawa dikare were dîrxistin. Xilaskar bersiv da: "Tenê bi rojî û duayê."

Min her weha ji Xilaskar pirsî çima ji nav hemû mirovan bi min re diaxivî, ji ber ku ez gunehkar im.

Xilaskar bersiv da: "Her kes gunehkar e."

Lêbelê, min meraq kir çima ew bi min re diaxivî, û min dengê wî bihîst: "Ez li cihê ku ez bixwazim dikevim."

7ê Kanûna Pêşîn 1991 — Şemî

Serê sibê, ez li Mingolsheimê li Kapela St Roch beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî Şîra

Pîroz, Xilaskar ji min re got: "Bi mîsyoner re bipeyive."

Min bi mîsyoner re li ser vegera xwe û li ser şer axivî. Dema me bi hev re diaxivî, ew giriya.

Piştî nîvro, min bi Fridolin Keilhauer re, xwendekarekî teolojiyê li Lantershofen, dua kir.

8 Kanûn 1991 — Yekşem

Serê sibê, ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm. Ji saet 12.00 heta 13.00, ez her wiha li dêrê di dua de bûm; ev saeta keremê ye di Cejna Bêgunehbûna Meryemê de. Piştî, heta derdora saet 14.00 demeke dua hebû.

Piştî nîvro, di dema sohbetekê de bi Fridolin re, wî ji min pirsî:

"Çi tiştê te heye ku te ji Xwedê wernegirtiye?"

Piştî ku min kêliyê fikirî, min bersiv da: "Tiştê min nîne, û her tiştê ku min heye ji Xwedê tê."

9ê Kanûna Pêşîn 1991 – Duşem

Çend roj berê, Xilaskar ji min re got: 'Tevahiya hebûna xwe bide min'.

Min ev fêhmî nekir û wekî ku wî gotibû, min ew vegehand. Hingê Xilaskar wiha domand: "Divê tu ji bo her tiştî bixwazî."

Ji ber vê yekê min îro, derdora saet 9:45ê sibehê, jê pirsî: 'Xilaskar, ez ê çi bidim te?' Îsa bersiv da: 'Her tiştî bide min.'

Piştî, min pirsî ka gelo divê ez peyamekê bigihînim koma xwe ya duayan. Wî got ku divê ew duayên xwe zêde bikin û rojî bigirin.

Êvarê, ez bi Bav Dochart re çûm îtirafê.

10 Kanûn 1991 — Sêşem

10.10ê sibehê, odeya doktoran: Min xwe bi Xilaskar re yek kir, paşê min bihîst: "Binivîse: Ez ji pezê xwe hez dikim û ez dixwazim hemû yên ku ji rê derketine vegehin. Li wan bigere. Alîkariya min bike. Ji bo her pezekî ku tê dîtin, li bihuştê xelateke mezin heye. Erkê te ew e ku tu li gerê bidomînî. Qet raneweste. Yê Xerab li pey derfetê ye."

Min got: "Ya Xudan, ez pir qels im."

Xilaskar bersiv da: "Lê bi min re hêza te heye."

Wê êvarê li dêrê li Rotê: Min nizanîbû kîjan beşa Mizgîniyê dê were

rojekê. Ez matmayî mam dema ku Mizgîniya Metayê—mînakîya pezê windabûyî—hat xwendin. Ez

heyran mam ku Xilaskarê heman sibehê jixwe tiştê derbarê wê de ji min re gotibû. Îro min ji asayî

zêdetir ji bo Keşe Vogt dua kir. Min Şîva Pîroz wergirt, û hema ku ez bi Xilaskar re yek bûm, min

dengê wî pir hêdî û zelal bihîst: "Tu dikarî min bibihîsî?" Min got: "Belê." Bêdengiyeke kûr hebû. Paşê min bihîst: "Here ba keşeyê."

Dîsa bêdengî. "Ji wî re bêje" — bêdengî — "ku ez di derbarê şer de cidî me." Wek derbekê li min ket. Min ev yek ji xwe re dubare kir û pirsî ka gelo min baş fêm kiriye û kengî divê ez biçim ba keşîş. Wî got: "Piştî Ayîna Pîroz."

Xilaskar piştrast kir ku min rast bihîstiye. Wê demê min dest pê kir bi giranî girî. Zîta hat ba min û pirsî ka çi bûye. Paşê Xanim Speckart jî hat û pirsî. Wan jî piştrast kir û gotin: "Ev tiştekî nû nîne; em jê ji Şevên Kefaretê (Nights of Atonement) nas in." (Ew behsa şerê li Rûsyayê dikirin.) Paşê ez rasterast çûm ba Bav Vogt. Bav Vogt guh da min û paşê got: "Tiştê ku mirov dikare bike tenê dua ye." Hê hefteyek bi temamî derbas nebûbû ji dema ku min cara yekem derbarê şerê li Rûsyayê de pê re axivîbû, tam wekî ku Xilaskar ferman dabû min.

Min bereketa wî xwest û paşê ez çûm malê.

11ê Kanûna Pêşîn 1991 — Çarşem

Demeke kurt piştî saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran: Min xwe bi Xilaskar re yek kir. Wê demê li dora min hesteke xweş a aştî û aramiyê hebû. Min germîyek hîs kir, lê min tiştek nebihîst.

Saet 12:30 piştî nîvro li kapela klînîkê: Min duaya Angelus kir, xwe bi Xilaskar re yek kir û hest bi germîyeke xweş, aştî û aramiyê kir. Maweyekê min tiştek nebihîst, û paşê ji nişka ve min bihîst: "Ez di dilê te de dimînim". Ew qas xweşik bû û ez ew qas kêfxweş bûm ku nikarim wê rave bikim. Mixabin, min nekarî vê kêliyê dirêj bikim, ji ber ku hevkarê min hîn nexweş bû û diviyabû min her tişt bi tena serê xwe bikira.

Zanîna ku Xilaskar di dilê te de radizê hestek ewqas bi heybet û xweş e, û tu aramiyekê dijî ku tenê Xudanê me dikare bide.

Wê êvarê li Kapela St Roch: Min ji Xilaskar pirsî ka divê mirov çiqas dem birçî bimîne berî wergirtina Şîva Pîroz, ji ber ku Rita ya ji Würzburgê li ser vê yekê ji min pirsîbû.

Xilaskar got: "Çend saet beriya Şîva Pîroz rast e." Min got, li gorî te keşîş dê çi bibêje eger ez vê jê re bibêjim? Xilaskar bersiv da: "Ez ê ji bo te biaxivim. Bi aramiyê biçe."

12ê Kanûna Pêşîn 1991 — Pêncşem

Saet 10:15ê sibehê li odeya doktoran: Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ez pêxemberê derewîn im, ji ber ku min di Încîlê de tiştek derbarê dawîya deman de xwendibû. Xilaskar ji min re got: "Tu ne pêxemberê derewîn î; tu xizmetkarê min î. Her tiştê ku ez ji te re dibêjim bike. Şer dê çêbibe. Ez Xudan û Xwedayê te me. Tu dê gelek caran bî îmtîhanê."

Min ji Xilaskar pirsî gelo ez nikarim nîşanekê werbigirim. Xilaskar: "Dema ku dem bê, ez ê nîşanekê bidim te."

Min pirsî ka gelo ev nîşan ji bo min bû. Xilaskar: "Ji bo her kesî."

Saet 12:15 piştî nîvro li kapela klînîkê: Min dua Angelus kir.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ev nîşan dê li hewayê be an li ser min be. Hingê

Xilaskar ji min pirsî: "Tu razî yî?"

Bê dudilî, min got: "Belê."

Lê paşê min ji Îsa re got: "Bila tu caran ez ji te veqetî nebim, ji ber ku ez pir ji te hez dikim." Min ji Xilaskar pirsî ka duayên ku em di koma duayê de dibêjin baş in, an divê ez tiştekî biguherim?

Xilaskar got: "Zêde dua bikin; duayan du qat bikin. Hemû dua baş in."

În 13 Kanûn 1991

Nivîsgeha doktor: Min dua kir, paşê ez bi Xilaskar re yek bûm û min bihîst ku wî got: "Bi baldarî guhdarî bike, keça min. Biçe cem kahînan û ji wan re bêje.

Ez derbarê şer de cidî me."

Min ji Xilaskar pirsî ka divê ez vê yekê çawa bibêjim. Xilaskarî bersiv da: "Ez ê li şûna te biaxivim."

Min ji Xilaskar re got ku ew ê ji min bawer nekin, lê Xilaskar bersiv da: "Wê yekê ji min re bihêle." Xilaskar: "Tu tiştên serxwezayî fêm nakî. Ji bilî min kes nikare tiştên serxwezayî fêm bike." Min di hundirê xwe de germî û aramiyek hîs kir û ji Îsa re got: "Ez bawer dikim ku tu bi min re yî." Îsa: "Tu bi wê bawer dikî! Vêca bi yên din jî bawer bike." Wê êvarê li dêrê li Rotê. Min ji Xilaskar pirsî ka tiştê ku min heta niha nivîsîbû rast bû an na. Îsa bi gotina 'ERÊ' ev yek piştrast kir û got: "Bi aramî biçe, keça min."

14 Kanûn 1991 – Şemî

Saet di 7:00ê sibehê de ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê bûm. Min ji bo aştîyê dua kir û giriya. Paşê min bihîst: "Bi xêr û xweşiyê here, keça min."

15 Kanûn 1991 — Yekşem

Em bi erebeyê çûn Regensburgê û saet di 10.00ê sibehê de li keşîşxaneyê Carmelîte beşdarî Ayîna Pîroz bûn. Di dema yekbûna min a bi Xilaskar re, Îsa got:

"Tu dê guh bidî dengê min?"

Min got, "Belê." û Xilaskar ji min re got: "Wê demê bawer bike."

Min got: "Ji kerema xwe tovê xerdelê bide min, wekî din ez nikarim çiyayan bilivînim."

Paşê bêdengiyek çêbû.

Paşê Xilaskar got: "Ez ji te hez dikim."

Piştî Mîsa Pîroz, min bi Bav Gebhard Heyder re axivî. Wî ew sohbetên hundirîn ên ku min di rojnivîska xwe de tomar kiribûn, vekolandin. Ez spasiya Xwedê dikim ku ew hîn jî bi me re ye, ji ber ku ew jixwe 86 salî ye. Ew ne bi şehrezayiya dinyayî ye, lê bi şehrezayiya xwedayî ye.

Ji bo dîtina kesekî mîna wî, divê mirov bi çirûskê lê bigere. Ez qet xema xwe nakim ku bi giştî zêdetirî 600 km rê biajim da ku pê re biaxivim. Wî gelek alîkariya min kiriye. Di dawiyê de, wî ji min re piştrast kir ku ji bo wî ne tiştekî nû ye ku şerek dê ji Rûsyayê were. Wî behsa Therese Neumann (mîstîkeke Alman—stigmatîk) kir, ya ku carekê gotibû ku 30 sal piştî mirina wê, dê Rûs li ser gora wê bigerin. Ew di sala 1962an de wefat kir. Bav Gebhard her wiha behsa Heroldsbach, Mettenbuch û cihên din kir ku tê de amaje bi vê şerî hatine kirin.

Wî herwiha tiştên ku me bi xwe re anîbûn, wek av, mûm, wêne û hwd. pîroz kirin. Bav Gebhard van tiştan bi baldariyeke taybet pîroz kirin. Divê her keşîş bi vî awayî tiştan pîroz bike.

Gava ez gihîştim malê, min yekser dest bi çêkirina xwarinê kir, ji ber ku mêvanekî me yê birçî hebû.

Min tiştek nexwar û ez çûm dêrê li Waghäuselê. Min Qudasa Pîroz ji bo giyanên belengaz pêşkêş kir. Wê rojê min gelek dua kir. Lê li Waghäuselê, di dêrê de, min hest kir ku dojah li her dera min e. Ez di bin êrîşê de bûm. Bi taybetî xirab bû dema ku min bi çemînî Komûnîya Pîroz wergirt. Min hest kir ku keşîş red dikir ku Komûnîya Pîroz bide min.

Şîva Pîroz dema ku ez li ser çokan bûm. Tenê piştî sê 'Silava Meryem'an wî Hostiya Pîroz da min. Min êrîşên pir xurt li ser ruhê xwe hîs kirin. Ez ê vê yekê zû ji bîr nekim. Lêbelê Xilaskar dê her dem bi ser bikeve. Piştî yekbûna min a bi Îsa re, min di hundirê xwe de aramiyek hîs kir ku tenê Xwedê dikare bide.

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim." Piştre, min ji bo vî keşîşî dua kir.

16 Kanûn 1991 – Duşem

Ji ber ku min hest kir ku naskirina Kroasyon û Slovenyayê wek dewletên serbixwe ne tiştekî baş bû, min ji Xilaskar pirsî ka gelo ev rast bû.

Xilaskar bersiv da: "Pêdiviya min bi sînoran nîne; ez ji hemû mirovan hez dikim."

Saet di 5:00 êvarê de, me li klînîkê şahîyeke Sersalê li dar xist.

Profesor Weidauer, rêveberê klînîka me, axaftinek kir û diyariyan belav kirin. Piştî, ez rasterast çûm dêrê, ji ber ku min tercîh dikir Şîraxa Pîroz werbigirim li şûna ku beşdarî hemû şahiyên Sersalê yên ku li cîhanê li cihên kar dihatin lidarxistin, bibim. Xwedê ji wan re bibore ku jê re dibêjin şahiya Noelê. Ji bo min, ev şahiyên Noelê yên mîna yên Farisiyan in. Ji ber vê yekê ez çûm dêrê li Rotê. Di rêya Rotê de, min ji bo hevalên karê xwe yên ku li şahiyê mabûn dua kir.

Min Şîva Pîroz ji bo kesên li ber mirinê û ji bo giyanên belengaz ên li Purgatoryyê pêşkêş kir. Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo tiştê ku min wê êvarê kiribû rast bû.

Xilaskar: "Belê, rast e, ez ji bo wê spasiya te dikim." Xilaskarê berê qet ev yek negotibû.

Min ji Xilaskar re got ku divê ez ji bo wê spasdar bim.

Wê sibehaê li kapela kar, min ji Xilaskar pirsîbû ka şeva berê li dêrê li Waghäusel çi qewimîbû, ji ber ku Bav Werner Egon di destpêkê de red kiribû ku dema ez li ser çokan bûm Xwîna Pîroz bide min, û min êrîşên dijwar di dilê xwe de hîs kiribûn. Ew êrîşek bû, êrîşek wekî tiştê ku min berê qet neezîkîbû. Min ji Xilaskar pirsî ka di wê gavê de çend şeytan li dora min bûn.

Xilaskar got: "Eger te ew dîtibana, te yê bimirîya."

Ev keşîş di kerema Xwedê de najî. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez vê jê re bibêjim, ji ber ku min ji bo vî keşîşî lêborîn dixwest. Xilaskar got: "Ji wan re bêje."

Min di dilê xwe de fikirî ku ez ê biçim ba Bav Aemilian û derbarê vê yekê de pê re bixivim.

18 Kanûn 1991 – Çarşem

Ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê bi xwarziya xwe re bûm. Gava

Şîva Pîroz dihat belavkirin, ez li ber refika şîvê çûm ser çokan. Yên din dema ku Xurîya Herî Pîroz werdigirtin li ser piyan bûn an jî li ser pêpelûkên ber keşîşê çûbûn ser çokan. Ez spasiya Xwedê dikim ku ew qas wêrekî da min ku ez bi tena serê xwe li ber refika şîvê çûm ser çokan.

Min li benda keşîş ma û heta ku ew hat ba min, min dua kir. Piştî belavkirina Şîva Pîroz, keşîş zivirî û nêzîkî du pêngav ber bi gorîgehê ve çû.

Hêzeke wî paşve kişandibû. Ew hat ba min û Şîva Pîroz da min. Min ji Xilaskar pirsî gelo ev rast bû.

Xilaskar: "Wisa bidomîne, keça min. Ez ji bo vê wêrekiyê spasiya te dikim."

Min ji Xilaskar re got: "Ez spasiya te dikim, ji ber ku ev wêrekî ji te tê û ne ji min e." Wê sibehaê li kapela klînîkê: Min ji Xilaskar pirsî ka gelo kesek ku ji nişka ve dimire wextê wî heye ku tobe bike. Min ev pirs ji ber ku çend roj berê li ser hatibû nîqaşkirin pirsî. Xizbeyekî heta got ku êdî wext namîne.

Xilaskar: "Ji bo tobeya gunehan demek diyar heye. Ev dem bi Xwedê ve girêdayî ye."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka mirov dikare her roj çend caran di sakramendê de Şîva Pîroz werbigire.

Xilaskar: "Tenê rojê carekê, û ji aliyê ruhanî ve çend caran mirov bixwaze."

Xilaskar wiha dom kir: "Eger mirov rojekê çend caran Şîva Pîroz werbigire, wê demê baweriya wî ya bi Xwedê têr nake. Çimkî eger mirov bi dilekî nepak Şîva Pîroz werbigire, wê demê heta piştî cara dehem jî, Şîva Pîroz têr nake."

19 Kanûn 1991 – Pêncşem

Ez ji ber telefona Birêz Alois a duhî xemgîn bûm. Wî ji min re got ku Bav Werner Egon nameyeke nenas wergirtiye, û ku dibe ku ez bikevim bin gumanê. Gava min paşê ji Birêz re got

Alois ku min plan dikir her çi hal be herim û keşîşên li Waghäusel bibînim, ew matmayî ma û got ku divê ez vê yekê nekim, wekî din ew ê wî ji keşîşxaneyê derxînin.

Divê ez bibêjim ku ez ê tu caran ji kesî re nameyên nenas binivîsim. Ji ber ku her gava ez hîs bikim ku hînkirina rastîn a Mesîh tê bînpêkirin, ez bi xwe diçim ba keşîşan.

Ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ba keşîşên li Waghäusel, ji ber tiştê ku min di 15ê Kanûna Pêşîn a 1991an de li wir jiyabû. Xilaskar: "Biçe ba Bav û ji wan re bêje." Ez li ser xwe digirim ku biçim wir, heke qismeta Xwedê be. Paşê Xilaskar wiha li min zêde kir: "Her roj pir dua bike."

20 Kanûn 1991 – În

Li kapela klînîkê: Xilaskar ji min re got: "Zêde dua bike, keça min, şer nêzîk e." Min ji Xilaskar pirsî ka enflasyon dê kengê were.

Xilaskar: "Berî şer."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka mirov divê beriya Şîva Pîroz çiqas rojî bigire. Xilaskar: "Rojîgirtina ji xwarin û vexwarinê ji bo çend saetan beriya Şîva Pîroz ji bo bêmêrdaran kefaretek e!"

Min pirsî gelo tiştê heye ku divê ez ragihînim.

Xilaskar: "Divê Bav Vogt li ber Sakramenta Pîroz, ji ya ku heta niha kiriye, gelek zêdetir bi bawermendan re dua bike." Êvarê, ez li dêreya li Rotê bûm.

21 Kanûn 1991 – Şemî

Mîsa Pîroz saet 7.15ê sibehê li Waghäusel.

Berî Mîsa Pîroz, min ji bo keşeyê ku dê Mîsê pîroz bikira dua kir. Ew Bav Alanus bû. Di destpêkê de min dêr di tariyê de dît; min nikarîbû keşeyê bibînim, her çend wî Mîsa Pîroz pîroz dikir jî. Min bi kelecana ji bo keşeyê dua kir. Paşê min keşeyê jî dît, lê ew jî di tariyê de bû. Piştî Pîrozkirinê, tevahiya dêrê hinekî ronîktir bû. Min nizanîbû ev tê çi wateyê, û min jî tu bersiv wernegirt. Piştî Messa Pîroz, ez çûm serdana malbata Hambsch.

Êvarê, Birêz Zank hat serdana min û ji min re got ku wî nameyek ji keşeyekî li Waghäusel re şandiye. Wî got ku wî nivîsandiye ku li gorî wî weaza keşeyî bêaqil bû û di nameyê de behsa Medjugorje jî kiriye. Min ji Birêz Zank pirsî ka gelo wî ji keşeyî bersiv wergirtiye. Wî got ku ew li benda bersivê nîne. Min ew rexne kir û pirsî çima ew bi xwe neçûye ba keşeyê. Min hest kir ku ev zilam ne durist e û derewan dike. Ew ji min re wekî tirsonek xuya bû. Niha tiştê ji min re zelal bû, û min li nameya nenas a ji bo Bav Werner Egon fikirî ku Birayê Alois ji min re gotibû. Lê ez ê wî li ba keşeyên Waghäusel xiyanet nekim. Keşeyên Waghäusel dê bêguman ji min guman bikin – cara duyemîn. Rewşa min ji ya Îsa ne baştir e. Sûc li ser bêgunehan tê barkirin.

22 Kanûn 1991 – Yekşem

Berî ku ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bibim:

Serê sibêya Yekşemê, min nêzîkî saet û nîvekê dua kir, bi taybetî ji bo Bav Vogt û keşeyên li Waghäusel. Min ji Xilaskar pirsî ka ew ê kengê li dêrê dest bide çepikan.

Xilaskar: "Dêra min ne şanoyek e; divê mirov bêtir baweriya xwe bi 'Xwedê te pîroz bike' bîne." Min gelek dua ji bo keşîş û mirovên ku di dêrê de bûn kir. Min ji Xilaskar pirsî kengî dê were û min bibe malê (bo Bihuştê).

Wî got: "Di demeke nêz de." Paşê Xilaskar ji min pirsî ka ez ditirsim.

Min bersiv da: "Na, heke tu bi min re bî."

Di nîvro de ez ji bo Rûsaryayê û îbadetê li dêrê bûm.

Piştî nîvro, min bi Erich re du Rêzayên Meryemê xwendin. Min hewcedariyeke xurt a dua kirinê hîs kir, mîna ku yekî ji min re gotibe divê ez dua bikim. Êvarê, min li radyoyê bihîst ku, tam di dema ku min dua dikir, balafirek li nêzîkî Heidelbergê ketibû û 26 kes tê de hatibûn kuştin. Nêzîkî saet 8ê êvarê, dema ku ez bi Wî re di yekîtiyê de bûm, min ji Xilaskar pirsî ka gelo mirina min dê şهادet be. Jineke ji Mannheimê ji min re got ku wê mirina min di xewnê de dîtibû; wê behsa şهادete şidetî, behsa şewitandinê kir.

Gava min hest kir ku şeytan dixebite, min xwest bi xwe ji Xilaskar bipirsim ka ev rast e. Wekî bersiva pirsê min, Xilaskar got: "Belê, ew ê şehadeteke kurt be û ez ê bi te re bim."

23 Kanûn 1991 – Duşem

Pêşî, min li malê bi tevahî Kitêba Zeburan û duayên din xwend. Paşê min rûhanî şîranî wergirt; ez bi qasî 20 deqeyan bi Xilaskar re yek bûm. Aramiyeke taybet hebû û min di hundirê xwe de aramiyeke kûr hîs kir.

Ez tenê tiştên girîng ên ku Xilaskar destûrê dide min ku binivîsim, dinivîsim. Divê rastî derkeve holê, her çend nivîsandina wê zehmet be jî. Min ji Xilaskar pirsî ka dê di şer de çend kes helak bibin.

Xilaskar got: "Hema hema hemû. Yê ku sax bimînin dê kêfxweş bibin eger mirî bûna. Guneş barekî giran e."

Bomba atomî hat bîra min.

Xilaskar: "Santralên nukleerî jî, dê erdê qirêj bikin." Min ji Xilaskar re got ku ji bo min tiştê bibêje.

Xilaskar: "Ez ji we pir hez dikim; ji min re dilsoz bimînin, qayîm bisekinin, û dev ji min bernedin."

Paşê min ji Xilaskar xwest ku di koma duayan de nîşanekê bide me, da ku em di baweriyê xwe de xurt bimînin. Min got: "Ez dizanim em ne hêjayî wergirtina vê nîşanê ne, lê ez wê ji Xudan Xwedayê xwe re dihêlim."

Piştî, ez bi hesteke kûr a aramî û aştiyê tije bûm, ku min berê qet tiştê wekî wê nejiyabû. Tenê dibe ku Xilaskar di nava min de bû û ez di nava wî de bûm.

Tiştê ji yekbûna bi Xilaskar re xweştir nîne. Belê, tenê Xilaskar bes e. Di nîvro de, hema piştî saet 11:00, ez bi xwarziya xwe Jaqueline re çûm nav daristanê. Me Rûsaryaya Immaculata xwend. Piştî, me bi Latînî Salve Regina got. Gava ku me di nava daristanê de distirand, ji nişka ve gelek çûk hatin û bi me re strann û fiçikandin. Hewê beriya wê pir bi hêz dida, lê ji nişka ve bi temamî sekinî; ba ji kişandinê sekinîbû. Gava me strann dibêja, em bi hebetiyekê tije bûn. Piştî ku me Salve Regina xilas kir, çûk firiyên û ba dîsa dest bi kişandinê kir. Ev cara sêyemîn bû ku min ev yek bi çûkan re dijiya, û cara duyemîn bû ku ba ji kişandinê sekinîbû.

Êvar: Koma duayan. Ez bi Bav Dochart re çûm îtirafê. Îro gelek kes di koma duayan de çûn îtirafê. Me perestina Xilaskar kir û, wekî her carê, me Rozaryo û duayên din gotin.

24. 12.91 — Sêşem — Şeva Noelê

Ez beşdarî Ayîna Nîvê Şevê bûm û gelek giriyam.

25. 12.91 — Sersal

Berî Mîsa Pîroz, min Zebûr xwend; piştî wê, min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Nêzîkî 20 deqeyan, ez bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Ez her tim bi we re me."

Min ji Îsa pirsî derbarê tiştên ku min bi Bav Dochart re gotûbêj kiribûn. Xilaskar: "Tiştê ku ez ji te re dibêjim, hem ji bo te ye, hem ji bo keşeyan e, û hem jî ji bo her kesî ye."

Îsa ji min re got ku divê ez herim ba keşîş gava Îsa ji min re dibêje, ne gava ku ez bixwazim, lê gava ku dema rast tê.

26. 12.92 – Roja Sindogê

Komeleya muzîkê beşdarî Mîsa Pîroz bû. Ez jê hez nedikirim. Dema ku muzîk lêdixist, min Duaya Lîtiyayê ya Sakramenta Pîroz û Duaya Lîtiyayê ya Dilê Pîroz xwend.

Min karî xwe baş bi Xilaskar re yek bikim û gelek kerem wergirtin.

27.12.91 – Înê

Êvarê, ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

28.12.91 — Şemî

Min tevahiya Zebûr xwend.

29.12.91 — Yekşem

Ji saet 6:30 heta 8:30ê sibehê, min beriya Mijla Pîroz Zebûr xwend. Min xwe bi awayekî ruhanî bi Xilaskar re yek kir û cara yekem li ser malbata xwe pirsî. Min pirsî ka rewşa malbata min çawa ye. Xilaskar: "Ew hemû li ser riya fireh in. Heke bixwazin, hîn jî dikarin vegerin." Min li ser hevjinê xwe û Jaqueline pirsî. Min ti bersiv wernegirt.

Dema ku min li ser malbata xwe pirsî, min birayên xwe yên ku hîn li Fransayê, Yûgoslavyayê û li vir li Almanyayê sax in, dianî bîra xwe. Paşê min li ser kurê xwe pirsî. Xilaskar: "Ew jî."

30.12.91 – Duşem

Birêz Erben ji min xwest ku ez ji Xilaskar bipirsim ka tiştê ku ew niha dike rast e an na. Xilaskar: "Rêya ku wî girtiye ne baş e."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo nameya gerok a ji Maria Itten (Rasenkreuz) rast bû.

Xilaskar: "Name rast e. Gelek kopî jê çêke. Derbarê yên ku jê bawer nakin de, wê ji min re bihêle." Ez bi Bav Dochart re çûm îtirafê.

31.12.91 — Sêşem

Li klînîkê: Min ji Xilaskar pirsî ka çi bi mêrê min hatiye. Xilaskar: "Ji bo wî pir dua bike, keça min. Ev şerê li dijî ruhên pîs e." Lê min ji Xilaskar re got ku ew duh çûye îtirafê.

Xilaskar: "Wî dîsa guneh kiriye."

Min ji Xilaskar re got ku mêrê min gotibû qeşê alîkariya wî nekiriye. Xilaskar: "Wî ji gunehê xwe bi kûrahî poşman nebûye."

Min pirsî ka gelo ji bo Bav Dochart rast e ku li mala taybet a birêz Deris ê ji Zeuternê Mîsa Pîroz li dar bixe.

Xilaskar: "Ev ne rast e ji bo Bav Dochart, ji ber ku pêdiviya wî bi destûrê heye.

Ev tê wê wateyê ku Dêr tiştêkî şaş nake. Di Dêra min de, mirov her dem dikare dua bike."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo duayên duh baş bûn. Xilaskar:

"Baş bû; min jê hez kir."

Saet 12:00 nîvro li kapela klînîkê: Bi taybetî xweş bû ku mirov bi Xilaskar re di têkiliyê de be. Min ji Xilaskar re got: "Ax, Xilaskar, êdî tu gumana min nîne; ev pir xweş e û ez bi her tiştî bawer dikim."

Xilaskar bersiv da: "Ruhê te niha paqij e." Min her weha got ku ez niha dikarim baştir wî bibihîsim.

Xilaskar: "Ji ber ku te xwe zêdetir ji min re vekiriye."

Min ji Xilaskar pirsî ka ew dixwaze di dawiya salê de çi ji min re bibêje.

Xilaskar: "Berdewam be, keça min. Ez ji her tiştê ku tu dikî razî me." Min pirsî ka gelo divê ez odeya duayê ava bikim.

Xilaskar: "Wê ava bike."

Paşê min pirsî ka ez ê çi bikim heke mêrê min pê razî nebe. Xilaskar got: "Ew ê razî bibe."

Şeva Sersalê:

Ez wê şevê xemgîn bûm; min bi giranî giriya. Min ji fişengên hewayî yên nîvê şevê hez nedikir ji ber ku gelek kes birçî ne. Min wê demê dua kir.

1ê Rêbendanê 1992 – Çarşem

Ayîna Pîroz bi cilanên sor. Piştî dêrê, min bi Xanim Speckart re li ser kopyaya ji Eisenbergê ya ku di koma duayan de hatibû xwendin, axivî. Gava em li wir li ser kolanê sekinîbûn, şeytan ji bo nêzîkî pênc deqeyan bêhneke dogehî belav kir, lewma min ava pîroz reşand. Bêhn yekser winda bû.

Ji saet 4:00 heta 7:00 êvarê, min bi Artur Wagner, xwendekarekî teolojiyê re, sohbet kir. Di vê demê de, me bi Latînî jî dua kir.

Min derbarê vê yekê de ji Xilaskar pirsî, ji ber ku Birêz Ziegler sernavê pirtûkê guherandibû

Medjugorje—Pêşniyara Aştiyê ya Xwedê ji Cîhanê re, ku wî nivîsîbû, navê wê guherandibû.

Xilaskar: "Ne rast e ku mirov navan sexte bike."

Paşê min derbarê dîtvana Ivan de pirsî. Ivan pir caran li Almanyayê, li bajarokê cîran e. Min ji Xilaskar pirsî çima ew nayê min serdan bike,

ji ber ku min gelek caran ew li Medjugorje serdan kiribû.

Xilaskar bersiv da: "Wê ji min re bihêle."

12.10 piştî nîvro:

Min ji Xilaskar pirsî derbarê sernivîsa di kovara *Medjugorje—Aktuell*, rûpela 12an de, di hevpeyvîneke bi Prof. Max Thürkaufer re. Sernivîs wiha bû: "Divê em bi awayekî wisa bijîn ku mirov bawer bikin ku em bawer dikin."

Xilaskar bersiv da: "Divê mirov ji bo baweriyê bixwaze."

Paşê min pirsî ka gelo divê ez vê kovarê, 'Medjugorje—Aktuell', bixwînim.

Xilaskar: "Ne hewce ye ku tu wê kovarê bixwînî; pirtûka *Ruhên Biçûk* ji bi milyonan kovarên weha girîngtir e."

Piştî wê, min derbarê mêrê xwe de pirsî, ji ber ku ew pir caran tê êrîşkirin.

Min li ser cin fikirî.

Xilaskar: "Belê, keça min, gelek şeytan hene. Ev Rêya Xaçê ya wî ye. Ev ceribandinek e. Bi riya vê yekê, tu alîkariya min dikî ku giyanan xilas bikim."

Min ji Îsa re got ku gelek kes bawer dikin bi tiştên xerab ên ku mêrê min li ser min dibêje. Xilaskar:

"Mirov pir zêdetir bawer dikin bi tiştên ku şeytan dibêje. Rastî kêr caran tê qebûlkirin. Wekî din, min ê nehatiba xaçkirin."

Êvarê li dêrê li Rotê:

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî gelo tiştê ku min li

saet 5:20 êvarê derbarê takintiya wê de.

Xilaskar: "Rast bû. Ne hewce ye tu bitirsî. Ez bi te re me." Ez bi şahiyê tije bûm

û min di hundirê xwe de aramiyeke kûr hîs kir.

3ê Rêbendanê 1992 — Înêya Dilê Pîroz

Li dêrê li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

4 Rêbendan 1992 — Şemî

Ez çûm serdana Bav Müller ê nexweş li Mingolsheimê. Min nêzîkî 45 deqeyan pê re axivî. Paşê, min ji Xilaskar pirsî ka gelo min baş axivîbû.

Xilaskar: "Ne tu bûyî, lê ez bûm ku li şûna te axivîm." Ev

sohbet bi îradeya Xwedê bû.

Piştî sohbeta me, ez çûm li ba wî gunehên xwe îtîraf bikim.

5ê Rêbendanê 1992 — Yekşem

Berî Mîsa Pîroz, şeytan nusxeya min a nameya gerok a ji Maria Itten (Eisenberg) şewitand. Nêzîk bû ku jûra min a razanê bişewite.

6ê Rêbendanê 1992 — Duşem, Epîfanî

Ez beşdarî Mîsa Hî ya li Rot û xizmeta duayê bûm. Êvarê:
koma duayê; gelek kes hatibûn.

7ê Rêbendanê 1992 – Sêşem

10:00 sibehê, odeya doktoran: Ji ber ku min rojek berê xwestekek hîs kiribû ku wê rojê ji bo cara duyemîn bi awayekî sakramantal Şîva Pîroz werbigirim, lê min wisa nekiribû, min ji Xilaskar pirsî ka gelo rast e ku mirov Şîva Pîroz bi awayekî sakramantal tenê rojekê carekê werbigire.

Xilaskar: "Rojê carekê rast e."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez ji keşeyan re bibêjim.

Xilaskar: "Tiştê ku ez ji te re dibêjim, hem ji bo te ye, hem ji bo keşeyan û hem jî ji bo yên din e."

Paşê min ji Xilaskar pirsî, eger ez ji koma duayan re bibêjim ku mirov tenê rojekê carekê dikare bi awayekî sakramantî Şîva Pîroz werbigire, gelo ez ê wê demê koma duayan winda bikim.

Xilaskar: "Heta ku tu hemûyan winda bikî jî, rastî di cihê xwe de dimîne." Paşê min ji Xilaskar pirsî ka gelo îstîsna hene.

Xilaskar: "Tenê carekê."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo min ew rast nivîsandiye.

Xilaskar: "Te ew rast nivîsandiye; nehêle kesên din bandorê li te bikin."

Hat bîra min ku di şeva sersalê de, Bav Vogt spasiya wan mirovên laîk kiribû yên ku Şîva Pîroz belav dikin. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo rast bû ku Bav Vogt ji bo vê yekê spasiya wan kiribe.

Xilaskar: "Wî bi kirina vê yekê ez êşandim."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka ez ê bijîm heta wê rojê ku mirovên laîk êdî Şîraxa Pîroz belav nekin.

Xilaskar: "Belê, tu yê bibînî ku ew diqewime. Ji bo vê sedemê dua bike."

Paşê min ji Xilaskar pirsî (li klînîkê derdora saet 12ê nîvro) gelo Pîroz

Mîsa êvara Şemiyê Mîsa Yekşemê ye, ji ber ku gelek kes roja Şemiyê diçin dêrê.

Xilaskar: "Yekşem rojê pîroz e; divê pîroziya wê neyê bînpêkirin."

8ê Rêbendanê 1992 – Çarşem

Êvarê li Mingolsheimê li Kapela St Roch:

Ez li ber şingînê ketim ser çokan, her çend kesekî din li ser çokan neketibû. Min ji Xilaskar pirsî ka Şîva Xudan û Şingîna Pîroz heman tişt in, ji ber ku rahîbeyeke Protestan wisa ji min re gotibû.

Xilaskar: "Şayestiyekî Protestan xwedî hêza transubstansiyasyonê nîne. Tiştê ku wê demê ji bo Petrûs rast bû, îro jî rast e."

9 Rêbendan 1992 — Pêncşem

Saet 10:15ê sibehê li odeya doktoran: Dema ku min dua dikir, min soz da Xilaskar ku ez ê bawer bikim û her weha her tiştê ku Ew ji min re bibêje ez ê bikim; lê min her weha jê xwest ku, berî ku Ew tiştêkî ji min re bibêje, Ew gumanên min ên mayî ji holê rake, û ku Ew mirovahiya min bi xwedayetiye bixemilîne, û ku Ew paqijî û aştiyê bide min.

Paşê min jê pirsî ka ez ê kengî herim ba keşîş, Bav Vogt.

Xilaskar: "Çiqas zû be ewqas baştir e! Şerek ji Rûsyayê tê. Divê keşîş li ber Sakramenta Pîroz bêtir dua bike û, beriya Mîsa Pîroz,

."

Min ji Xilaskar pirsî ka ew ê bi me re dua bike heke ez vê yekê jê re bibêjim. Xilaskar:

"Belê, ew ê bi me re dua bike. Ew ê demekê bidome."

Min ji Xilaskar pirsî ka divê ew çawa Rozariyê bixwîne – li ber Sakramenta Pîroz a eşkerekirî an na.

Xilaskar: "Wekî ku keşîş bixwaze."

Pirsa min a din ev bû ku gelo divê ew hefteyê carekê an her roj dua bike. Xilaskar: "Her roj."
Gava min pirsî ka gelo Xilaskar dê bi min re be dema ku ez biçim ba keşîş, wî bersiv da: "Belê, ez ê bi te re bim."

12.20 Kapela li klînîkê: Ez li kapelê dua dikir. Dema ku ez

Xilaskar, min jê pirsî ka ez ê çawa ji Bav Vogt re bibêjim. Bi vê yekê mebesta min awayê gotina wê bû; ango, ez ji bo hîlbijartina peyvên rast ne pir pê bawer bûm – 'divê' an 'pêwîst' e'.

Xilaskar: "Guhdar be, keça min. Divê ew her roj bi bawermendan re Rozaryayê bixwîne." Piştî kar, min dîsa dua kir. Ez ewqas di nav dua de winda bûbûm ku min ji bîr kir ku ez mêrê xwe ji Bauhausê bînim. Ez 30 deqîqe dereng mam. Li ser riya hevdîtina mêrê xwe, min di erebeyê de duya duyem a Rozaryayê xwend û paşê ya sêyem jî bi mêrê xwe re. Min bi taybetî ji bo Bav Vogt dua kir.

Gava ez gihîştim malê, ez çûm ber peykerê Meryema Pîroz û min dua kir ku ew alîkariya min bike da ku ez tiştê ku Xwedê ji min dixwaze bikim û ji min re bêje ka kengî divê ez biçim ba Bav Vogt.

Tiştêkî ez dilnî nedikir û dihêla ez rehet nebim, dipirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Vogt.

Paşê ez li ber xaçê çûm ser çokan, min ji pênc birînên Îsa re dua kir û jê pirsî kengî divê ez biçim ba Bav Vogt. Xilaskar: "Piştî Mîsa Pîroz biçê."

Min dîsa pirsî ka gelo dê wexta keşîşê ji bo min hebe.

Xilaskar: "Belê."

Min bersiv da: "Eger îradeya Xwedê be, wê demê ez ê biçim ba wî."

Piştî Mîsa Pîroz, min ji çend kesên ji koma duayan ku hîn di dêrê de bûn xwest ku ji bo min dua bikin, ji ber ku diviyabû ez biçûma ba Bav Vogt. Ez li ber deriyê presbîteriyê rastî keşes hatim û min jê pirsî gelo ez dikarim pê re biaxivim.

Wî got, "Di demekê de," lê ew wekî her carê ne hevalane bû, û lê zêde kir, "Tenê çend deqe."

Gava em ketin odeya şêwirê, min hewl da ku bi kurtasî her tiştî jê re bibêjim. Dema min jê re got ku wî bi spasîkirina ji bo mirovên ne-keşîş ên ku Şîva Pîroz belav dikin, Xilaskar êşandiye, wî got ku ew ji min bawer nake. Min berdewam kir û ji Bav Vogt re got ku Xilaskar jixwe ji min re gotibû ku belavkirina Şîva Pîroz erkê keşîş e. Paşê min her wiha jê re got ku Xilaskar dixwest ku ew berî Ayîna Pîroz bi bawermendan re Rozaryayê bixwîne.

Wî paşê xwe aciz kir û got ku divê Xilaskar ji wî re keşeyan peyda bike; karê wî bi xizmetkarên gorîgehê re bes bû.

Bav Vogt wiha domand û got ku, jixwe, Rêzan beriya Ayîna Pîroz dihate xwendin. Min paşê jê re got ku dibe ku bêtir kes beşdarî duayê bibin heke ew jî wê bixwîne.

Min bereketa wî xwest û paşê ez çûm malê. Ez bi qasî 30 deqeyan bi wî re mabûm.

Gava ez gihîştim malê, min yekser ji Xilaskar re dua kir û jê pirsî ka gelo min tiştêkî şaş ji keşîş re gotibû, derbarê xemgîniya wî ya li ser alîkarên şîva pîroz de.

Xilaskar: "Wê yekê ji min re bihêle." Min ji Xilaskar re got ku keşîşê civatê dê ji min bawer neke.

Xilaskar: "Wê ji min re bihêle."

Paşê min her wiha ji Xilaskar re got ku ew nadexwaze beriya Ayîna Pîroz Rozaryoyê bixwîne. Xilaskar: "Keça min, dê demek were ku ew ê wê bixwîne."

10 Rêbendan 1992 — În

10.15ê sibehê li odeya doktoran: Min gelek dua dikir û ji Xilaskar re got ku Bav Vogt dixwaze bêtir keşîş hebin.

Xilaskar: "Eger zêdetir keşîşên wî hebûna, gelo wê demê wî dê belavkirina Şîva Pîroz a di dest de bidomanda?"

Min careke din kontrol kir ka min ew rast nivîsandiye an na. Xilaskar:

"Belê, keça min, te ew rast nivîsandiye."

Saet 2:15 piştî nîvro: Min ji Xilaskar re got ku eger îradeya Xwedê ew be ku keşîş van hemûyan bike—ango, li ber Sakramenta Herî Pîroz Rozaryoyê bixwîne, êdî Komûnîyonê di dest de nede, lê tenê Komûnîyonê li ser ziman dema ku mirov li ser çokan be, û bi vî awayî gelek giyanan vegeirîne, wê demê ez ê amade bim ku ji bo vê yekê stîgmatên vekirî bikişînim, bi şertê ku ez ji Xilaskar re dilsoz bimînim, tu carî ji wî dûr nekevim, û bikaribim vê êşê heta dawiyê bikişînim, û bi şertê ku îradeya Xwedê be.

Xilaskar: "Ez ji bo vê pêşkêşiyê spasiya te dikim. Bi silametiye biçe."

Careke din, min kontrol kir ka min ew rast nivîsandiye an na.

Xilaskar: "Belê, te ew rast nivîsandiye."

PS: Ez dizanim ku stîgmatên vekirî êşeke pir giran çêdikin. Lê ez amade me ku bi Xilaskar re êşê bikişînim, heke ew îradeya Xwedê be û heke, bi riya vê yekê, ez bikaribim bi Xilaskar re giyanan xilas bikim. Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were.

11 Rêbendan 1992 – Şemî

Ez beşdarî Mîsa zû ya li Waghäusel bûm. Di dema Pîrozkirinê de, min dît ku Bav Benedikt di tariyê de radiweste. Li dora wî nîv-tarî bû. Min ev bi çavên girtî dît û ji Xilaskar pirsî ka ev tê çi wateyê.

Xilaskar: "Tu Îsa yê ku diêşe dibînî." Piştî, min gelek ji bo keşîş dua kir.

Saet di 11:00ê sibehê de, min bi xwarziya xwe Jaquelina re dua kir ku tevgera Serdema Nû belav nebe û nikaribe tu zirarê bide.

Saet di 5:00 êvarê de, ez çûm îtirafê li Kapela St Roch a li Mingolsheimê. Êvarê, derdora saet 8.00, gelek kes hatin û me dîsa dua kir ku tevgera Serdema Nû nikaribe tu zirarê bide û li dijî Ayîna Şeytanî. Me heta derdora saet 11.00 êvarê dua kir. Min ji wan re got ka Xilaskar ji min re çi gotibû û min bawermend teşwîq kirin.

12 Rêbendan 1992 — Yekşem

Heta beriya Ayîna Pîroz jî, min du rosaryan û Lîtiya Îsa xwendibû. Nêzîkî

saet 11:40ê sibehê, Bav Vogt li malê bi xesûya min re bû, jê re pîrozbahî dikir ji bo

80emîn rojbûna wê. Ew dîsa zû çû, û piştî ku ew çû, ez giriyam, ji ber ku min heşt salan ji bo wî dua dikir û ew heta deqeyekê jî nehatibû jor.

Vê yekê ez gelekî êşandim; paşê min xaça mezin a di jûra xwe de hembêz kir û giriyam. Ji nişka ve min dev ji girî berda, mîna ku hêsir ji min hatibin standin, û paşê min bihîst ku Xilaskar dibêje:

"Ne girî; Bav Vogt guman û tirsê dikişîne. Ji bo wî dua bike; ew ê baştir bibe."

Piştî wê, ez şa bûm û paşê saet di 1ê piştî nîvro de çûm dêrê, min ji bo Bav Vogt Rozaryo xwend û ji bo îbadetê min li wir ma.

Saet di 5:00 êvarê de, Marga F. û mêrê wê li cem min bûn. Erich paşê tevlî me bû. Ez û mêrê xwe bi hev re Rûsaryuma Êşîn xwendin.

Saet di 7:00 êvarê de, ez çûm Mîsaya Pîroz li Kapela Rochus a li Mingolsheimê û min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Min ji Xilaskar pirsî ka ez dikarim ji bo odeya me ya duayê bexşekê hevî bikim.

Xilaskar: "Birêz Müller dê hinekî alîkariya we bike."

Piştî, di dema axaftina me ya hundirîn de, Xilaskar got:

"Ez ji te pir hez dikim."

Ez bi dilxweşî vegeiriyam malê, lê zû Şeytan li ser mêrê min bû.

Ew dîsa ketibû bin bandora cinan. Min yekser Lîtiya Xwîna Pîroz, Lîtiya Dilê Pîroz, Lîtiya Xatûna me ya Loreto û duayên din kirin. Piştî wê, aştî vegeiriyam.

13 Rêbendan 1992 – Duşem

Wekî ku em her sibe dikin, min û mîrê xwe dehînek ji Rozariyê, Duaya Melekê, Magnificat, Salve Regina, du duayên ji bo Ruhê Pîroz, Lîtiya Meryema Pîroz a Bêrûmet, Duaya Fatimayê, Dua ji bo Mîkaelê Melekê Sereke, Dua ji bo Melekê Parêzvan, Dua ji bo Dilê Pîroz ê Îsa, Sanctus, Gloria, û Cor Jesu Sacratissimum. Paşê min hevjinê xwe li Bauhausê da xwarê û min dua kirin berdewam kir. Li ser kar, heya ku nexweş tîn ez dua dikim. Nêzîkî saet 10ê sibehê, ez diçim odeya bijîşkan da ku nexweşan di defterekê de tomar bikim. Dema ku yê din navberekê ji bo cixarekêşanê digirin, ez li odeya bijîşkan dua dikim, ji bo giyanên li cehenemê ava pîroz direşînim û nexweş, bijîşk, hemşîre û karmendên din bi Nîşana Xaçê pîroz dikim.

Paşê ez bi awayekî ruhanî bi Xilaskar re dikevim têkiliyê.

Îro ez derdora saet 10:10ê sibehê li odeya bijîşkan bûm. Min careke din kontrol kir ka gelo Xilaskar dê careke din tiştê ku Wî di 10ê Çileya 1992an de ji min re gotibû piştrast bike, ji ber ku Axayê Vogt, di dawiyê de, bêtir keşîş dixwestin. Min ji Xilaskar pirsî ka min ew rast nivîsandiye an na.

Xilaskar: "Tu dikarî min bibihîsî, keça min?" Ez: "Belê, Ya Xudan."

Xilaskar: "Eger wî bêtir keşîş hebûna, gelo dê wî wê demê belavkirina Şîva Pîroz a di dest de bidomanda?"

Ew heman gotinên sê roj berê bûn.

Xilaskar: "Tu dikarî jê re bibêjî. Ne hewce ye tu bitirsî; ez ê bi te re bim." Min ji Xilaskar pirsî ka dê çi bibe eger ew ji ber vê yekê min ji dêrê dûr bixin.

Xilaskar: "Tu ji min hez dikî?"

Min got: "Belê."

Xilaskar: "Ji min re dilsoz bimîne."

Min dîsa pirsî: "Ev tê wê wateyê ku ew ê min ji dêrê dûr bixin."

Xilaskar: "Tu yê ji dêrê dûr bî."

Min dîsa pirsî, ji ber ku min digot qey di van rojan de kes nayê afrozkirin.

Xilaskar: "Keça min, tu yê ji dêrê bê derxistin." Ez: "Ew ê pir biêş be."

Xilaskar: "Lê tu yê ji min neyên aforoq kirin. Ez ê bi te re bim." Min ji Xilaskar pirsî ka gelo sedema aforoqkirinê gel û şîva pîroz a di dest de bû.

Xilaskar: "Belê, ji ber laîkî û wergirtina Şîva Pîroz di dest de; ew dê bibe sedem. Te rast texmîn kir."

Min ji Xilaskar pirsî ka min ew rast nivîsandiye, û gelo divê ez biçim ba Bav Vogt.

Xilaskar: "Te rast nivîsandiye. Wekî ku ez ji te re dibêjim bike. Her eçe ba wî."

Berî hevdîtina min a îro bi Xilaskar re, min jê re got ku ez ê bi her tiştê ku ew ji min re bêje bawer bikim. Min dua kir: "Ez ê bi tiştê ku tu ji min re dibêjî bawer bikim, lê pêşî gumanên min ji holê rake, ruhê min paqij bike, mirovahiya min ji min bistîne û min bi xwedawendiya xwe bixemilîne."

Xilaskar ji min re got: 'Ez mal û milkên te dixwazim.'

Lê min ev peyv tam fêhmî nekirin û got: "Lê min her tişt daye te. Tişteyê min nîne; her tişt a te ye, ji ber ku ez bi xwe ne tişteyê im."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo mirov dê werin ba min ji bo dua bikin, heke ez ji dîn bên dûrxistin.

Xilaskar: "Belê, bi rastî gelek."

Min ji Xilaskar re got: "Spas ji te re, Ya Xudanê min, ji bo tiştê ku te ji min re got. Ez jî ji vê re dibêjim ERÊ, eger ruh bi vî awayî werin xilas kirin, û eger ez ê her dem bi te re bim."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo Ew ji awayê ku min ew nivîsandibû razî bû. Xilaskar: "Tu dizanî, keça min."

Piştî wê, min pirsî ka ez dikarim vê bi koma duayan re parve bikim, û derbarê dîrxistinê de ji Bav Dochart re bibêjim.

Xilaskar: "Tu dikarî her tiştî bibêjî. Ez Xudan û Xwedayê te me. Her tiştê ku ez di te de çandime, rastî ye. Bi silametî biçe."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

12.10 piştî nîvro Li kapela klînîkê: Di dema duaya Angelusê de, dema ku ez bi Xilaskar re yek bûm, min pirsî, "Ya Xudan, ez ê çawa fêhm bikim ku Tu mal û milkên min dixwazî?"

Xilaskar got: "Divê ez her tim berî peywireke nû bipirsim. Mal û milk — her tişt. Ruhê te, laşê te."

Min giyanê xwe lêkolîn kir da ku bibînim ka di çi rewşê de ye û min di dilê xwe de aramî, hezkirin û aşitiyeke taybet hîs kir, mîna ku tu leke li ser dilê min tune be.

Min hest kir ku ez dikarim bifirim.

Wê êvarê, li dêrê, di dema Şîva Pîroz de, min ji Xilaskar pirsî ka ez dikarim tiştê ku Wî wê rojê ji min re gotibû, bi koma duayan re parve bikim.

Xilaskar: "Tu dikarî; ez jixwe li hêviya wê me."

Wê êvarê di koma duayan de: Pêşî me dua kir û me strann got, û paşê min tiştên ku Xilaskar ji min re gotibûn vegot.

Her çend min êvarê dereng saetek baş bi birêz Müller ê ji Würzburgê re axivîbû (birêz Müller her tiştî li ser kasetê tomar dike), wê êvarê di koma duayan de min her wiha behsa danûstandinên xwe yên bi Xilaskar re jî kir.

14ê Rêbendanê 1992 – Sêşem

Saet 10:10ê sibehê li odeya doktoran: Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ba Papa, ji ber ku karên girîng li pêşiya min hebûn, û gelo divê ez ji Bavê Pîroz re binivîsim an jî dê baştir be ku ez bi xwe biçim ba wî.

Xilaskar got: "Biçe ba wî, keça min. Dê ji bo te baş be ku tu biçî ba wî. Ez ê bi te re bim."

Ez: "Ez fêhm nakim mebesta te ji 'hevaltiyê' çi ye."

Xilaskar: "Ez ê bi te re bim."

Min wiha domand: "Xilaskar, dê zehmet be ku ez pê re biaxivim." Xilaskar:

"Keça min, ew ê bi te re biaxive."

Min got: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min. Ez ê xwe bi gelek duayan amade bikim ku biçim ba wî."

Xilaskar: "Spas, keça min. Bi silametiyeke biçe."

Saet 12ê nîvro li kapelê piştî Angelusê: Min pirsî ka gelo divê ez biçim ba rêberê xwe yê giyanî, Bav Gebhard Heyder.

Xilaskar: "Hê ne niha. Her tiştê ku tu dikî rast e; wisa bidomîne. Hê ne niha neçe ba Bav Vogt jî; pêşî ji bo wî dua bike."

Wê êvarê li Rotê, di dêrê de: di dema Şîva Pîroz de, Bav Vogt Hostiya Pîroz bi hêzeke wisa li lêv û diranên min xist ku min digot qey ew ê bişkên. Ev tişt berê qet bi Bav Vogt re qewimîbû.

Êşiya û ez giriyam, ji ber ku min wê rojê gelek ji bo wî dua kiribû.

15ê Rêbendanê 1992 – Çarşem

10.10ê sibehê, li klînîka doktor: Min dîsa derbarê Bav Vogt de ji Xilaskar pirsî, ji ber ku wî duh Şîva Pîroz bi awayekî rast dabû min.

Xilaskar: "Ruhê pîs wext neda wî; wî zor lê kir ku Ewxistina Pîroz zû bide." Ji ber ku ez ji bo Xanim Vennebusch, alîkara ewxistinê, jî dua dikim, min ji Xilaskar pirsî gelo Xanim Vennebusch hest nekir ku ev awayê belavkirina Ewxistina Pîroz ne rast e.

Xilaskar: "Keça min, ew hemû dizanin ku ev ne rast e."

Ez: "Lê ya Xudan, eger ez bizanibim ku belavkirina Şîva Pîroz ne rast e, wê demê ez ê wê nekim."

Xilaskar: "Keça min, ew ji Şeytan ditirsîn."

Min ev yek tam fêm nekir û min xwest Xilaskar wê hinekî zelaltir ji min re şirove bike.

Xilaskar: "Eger te rêz li Xwedê bigirta, te yê Şîva Pîroz belav nekira."

Min ji Xilaskar pirsî ka wateya wê çi ye dema ku keşîşek bawermendan neçar dike ku Şîva Pîroz di destê xwe de werbigirin.

Xilaskar: "Ew karên Xwedê nake."

Paşê min pirsî ka çi diqewime dema ku keşîşek bawermendan, ku jixwe li ser çokan in, neçar dike ku rabin ser piyan. Xilaskar: "Ew fermanên şeytan bi cih tîne û hewl dide wan neçarî rabûnê bike."

Saet 2:30 piştî nîvro, odeya rontgenê: Min dua kir û bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Min pirsî ka wateya wê çi ye heke ez Şîva Pîroz ji kesekî ne-keşîş wergirim.

Xilaskar: "Heke tu wê bistînî, tu xêra şeytan dikî."

Û heke ez rûniştî bimînim û Şîva Pîroz wernegirim ji ber ku laîk Şîva Pîroz li aliyê ku ez lê rûniştî me belav dike?

Xilaskar: "Wê demê tu tirsonek î û xêra şeytan dikî."

Min wiha domand: "Wê demê ez dikarim biçim Xwarina Pîroz, û gava ku laîk tê ba min, ez dikarim li ber Xilaskar serê xwe bitewînim, lê Xwarina Pîroz nestînim; li şûna wê, ez dikarim wê bi awayekî giyanî wergirim û veqerim ser kursiya xwe."

Xilaskar: "Belê, tu dikarî wiya bikî."

Min paşê lê zêde kir ku metranan destûr daye mirovên ji rêzê ku Şîva Pîroz belav bikin. Xilaskar: "Berpirsiyariya herî mezin dikeve ser milê wan."

Min ji Xilaskar pirsî gelo heke ez vê yekê ji bawermendan re bibêjim, ez ê bi tenê bimînim.

Xilaskar: "Li ber çavê mirovan bi tenê, lê tu ne bi tenê yî. Keça min, ez bi te re me." Piştî nîvro, min guneh kir. Ez ji ber wê yekê poşman bûm. Êvarê, ez çûm Keleya St Roch a li Mingolsheimê.

Beriya Ayîna Pîroz, min duayên Şeş Qonaxên Xaçê kirin.

Her çend min tenê çar roj berê îtiraf kiribû jî, min xwe kişand ku dîsa biçim. Piştî îtirafê, min şikirî ji Xwedê re kir; ez kêfxweş bûm û min got ku tiştê ji paqijiya giyanê xweşiktir nîne. Piştî, min Şîva Pîroz ji bo Papa yê Pîroz, yê ku gelekî diêşe, pêşkêş kir.

16ê Rêbendanê 1992 – Pêncşem

10.10 sibehê – Serecana doktor: Ev çend roj bûn, min bi taybetî ji bo Bav Vogt dua dikir, wekî ku Xilaskar pêşniyar kiribû.

Dema ku min dua dikir û bi Xilaskar re yek bûbûm, min pirsî ka ez ê kengî herim ba Bav Vogt.

Xilaskar: "Guhdarî bike, keça min, îro here ba wî. Ew ê te qebûl bike." Min pirsî: "Ya

Xudan, lê divê ez jê re çi bibêjim?"

Xilaskar: "Tu her tim ji ber tiştê ku yê bibêjî di xeman de yî. Ez ê li şûna te bixivim."

Min pirsî ka gelo divê ez rojnivîska xwe bi xwe re bibim.

Xilaskar: "Tu dikarî wê bi xwe re bibî."

Piştî wê bêdengiyek çêbû; min ji bo demê Xilaskar nebihîst.

Wê demê Xilaskar got: "Divê tu her dem bêdeng bimînî; yê Xerab li benda te ye, ji ber ku ew jî dixwaze destwerdanê bike û bi te re biaxeve."

Ez: "Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo van gotinên ku te ji min re gotin. Divê ez wan tenê wekî gewherekî ku ewqasî bedew e ku mirov lê xwedî derdikeve, bi qîmet bihesibînim, da ku wenda neke."

Xilaskar: "Te ew pir xweş anî ziman."

Min ji Xilaskar pirsî: "Ya Xudan, gelo nîşaneke taybet heye dema ku ruhê pîs destwerdanê dike?"

Xilaskar: "Ew yekser gumana bi xwe re tîne."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez niha aramî, aştî û germiyeke wisa ecêb hîs dikim. Tu gumannim nînin."

Xilaskar: "Û di vê rewşê de ez her dem bi te re me, keça min." "Ez bawer dikim ku ruhê min divê niha xweşik û paqij be."

Ez gazî odeya rontgenê hatim kirin. Birêz Pfleiderer, endezyarek ji Müller & Co., dixwest li ser amûran bi min re biaxive. Min derbarê makîneya rontgenê de pir hindik, lê derbarê Xwedê de gelek axivî. Ji ber ku Birêz Pfleiderer skeptîkekî mezin e û bi awayekî pir xerab li dijî Papa derdikeve. Xilaskar peyvên rast dan min, û ew razî çû.

12.00 piştî Angelusê: Piştî duayê, min ji Xilaskar xwest ku nîşanên din bide min ji bo naskirina ruhê pîs. Min her weha jê re got ku ez ditirsim biçim ba Bav Vogt.

Xilaskar: "Tu dibînî, keça min, ew tirs – lê tu natirsî." Min got: "Bi rastî na."

Xilaskar: "Rast e. Ruhê pîs tirsê diçîne dilê mirovan."

Min dubare kir: "Yanî tirs nîşana duyemîn e piştî gumanê?" Xilaskar: "Belê, paşê bêaramî."

Xilaskar: "Mirovên di vê rewşê de carinan nikarin xwe kontrol bikin." Ez: "Wê demê tu nikarî nêzîkî mirovên di vê rewşê de bibî." Xilaskar: "Ne zêde—her tişt bi dîlnizmî."

Piştî nîvro, min li Keşe Vogt geriya û jê pirsî gelo wexta wî heye da ku ez pê re biaxivim. Di destpêkê de wî na got. Lêbelê, gava min jê re got ku ez tenê dixwazim bi kurtasî pê re biaxivim da ku jê re bibêjim Xilaskarê li ser navê wî çî ji min re gotibû,

Wî paşê got ku ez dikarim saet di 5:30 êvarê de werim.

Di rêya xwe ya malê de, min ji bo Bav Vogt Rozaryaya Êşîn xwend; paşê, li malê, min Derxistina Cinan, duayên ji bo Meryema Pîroz a Bêrûmet û Qonaxên 7emîn, 8emîn, 9emîn, 10emîn û 11emîn ên Rêya Xaçê xwend.

Min her wiha bi bêdengî ji bo Bav Vogt dua kir. Paşê ez çûm hundirê dêrê û, li ber dîmenê jidayikbûna Îsa sekinîm, min careke din ji bo Bav Vogt dua kir.

Ez tam saet di 5:30 êvarê de gihîştim mala Bav Vogt.

Wî bi germî pêşwaziya min kir. Min di hundirê xwe de ji bo Bav Vogt hest bi aramî û hezkirinê kir.

Min dizanî ku ez ne bi tenê me, ji ber ku Xilaskar ji min re gotibû ku Ew ê bi min re be, û ez bi vê yekê bawer dikim.

Gava min ev tişt ji keşîş re gotin, wî got ku ez tenê tiştê ku dilê min dixwaze dibêjim. Nexwe Xwedê bi riya min çî bixwaze dibêje.

Keşe: "Û ez ji te re dibêjim, tu yê niha teqe bikî. Zanîna te ya psîkolojîk û teolojîk heye û te ev hemû tişt bi dilê xwe, wekî ku te xwestiye, ji xwe re çêkirine."

Min got: "Lê ez tiştêkî li ser teolojiyê nizanîm." Keşe: "Belê, tu dizanî."

Min li ser wê yekê fikirî ku min tu carî derseke tenê ya Katolîk wernagirtibû.

Min ji Rêzdar pirsî: "Çi, ji tiştên ku min heta niha ji te re gotine, şaş e an ne rast e?"

Wî bersiv neda.

Min behs kir ku ew di 12ê Kanûnê de, dema xesûya min serdanê dikir, li mala me bû, û jê re got ku ez gelek bi êş giriyam ji ber ku ew heta deqeyekê jî nehatibû jor, cihê ku ez lê dijîm. Min jê re got ku min bi girî xaça Îsa bi dilê xwe hembêz kiribû, û min ji Xilaskar pirsibû ka çima keşîş nehatibû ba min, ji ber ku min ewqas ji bo wî dua dikir. Ji nişka ve min dev ji girî berda, û Xilaskar ji min re got: 'Ne girî, keça min; gumanên wî hene û ew ditirse. Ji bo wî dua bike.'

Heta dema ku min ev bûyer ji keşîşê civatê re jî got, ew bêdeng ma. Paşê wî got:

"Nabe ku wan ev hemû tişt ji xwe re çêkiribin – mînak, şer."

Min jê re got ku ew ê teqez Rêya Xaçê ya ku Îsa dixwaze ez bişem, neşe, û min jixwe di koma duayê de îşaret bi vê yekê kiribû.

Min wiha domand û got ku, ji ber ku wî wext ji bo min tunebû, ne hewce bû ku ez niha behs bikim; belkî careke din, heke Xwedê bixwaze.

Min duayeke pîrozkirinê jê xwest. Ez li ser erdê çûm ser çokan. Wî ez pîroz kirim.

Min bi qasî 25 deqeyan bi wî re derbas kir, her çend min tenê niyet kiribû ku bi qasî du deqeyan pê re biaxivim. Piştî, ez çûm hundirê dêrê. Min Şîva Pîroz ji bo Bavê Ruhanî pêşkêş kir û ji bo wî Sirên Kêfxweş ên Rozariyê xwend.

Di destpêka Ayînê de, min dengê bihîst: 'Tu jê bawer dikî?' Min

qeşe anî bîra xwe û yekser bersiv da: 'Na.'

Di dema yekbûna min a bi Xilaskar re, min pirsî: "Xilaskarê min, ji min re bêje ka keşîş rast e; belkî ez şaş bûme."

Xilaskar: "Te jixwe bi gotina ku tu baweriya xwe pê naynî bersiva wê da." Ez:

"Lê Xilaskar, ev ji bo min têr nake."

Xilaskar niha hinekî bi dengê bihêztir axivî – ew bi gelemperî bi nermî

diaxe: "Te her tişt rast gotiye, keça min."

Min ji Xilaskar re got: "Lê qeşeyê herêma jî min re got ku min ew hemû bi dilê xwe gotiye."

Xilaskar: "Kes nikare bi dilê xwe tiştekî bike."

Min di hundirê xwe de hest bi aramiyê kir, lê di heman demê de bi êşeke hundirîn jî, ji ber ku min hest kir ku Xilaskar ji ber Qeşe Vogt gelekî aciz bûye. Min li malê ji bo Qeşe Vogt dua kirin berdewam kir.

Tam heft roj derbas bûbûn ji dema ku min herî dawî bi Qeşe Vogt re axivîbû.

17ê Rêbendanê 1992 – În

Roja jidayikbûna min bû—lê diviyabû ez bixebitiyama:

Nexweşek, leşkerê NATOyê, Martin Wolfgang Sp., ji bo rontgenê hat. Min jê pirsî ka ew li ser têkiliyên di navbera Almanya û Rûsyayê de çi difikire. Wî got ku pirsgrêkên wan bi xwe hene. Paşê min jê pirsî ka ew li ser birçîbûna li Rûsyayê çi difikire.

Ew pir bêaram bû û min di hundirê wî de ruhê pîs hîs kir, lê min tiştek nîşan neda. Paşê min rojnivîska xwe nîşanî wî da, ku tê de dinivîse: "Bila xwendin, bila xwendin, keça min, şerek ji Rûsyayê tê."

Li ser vê yekê, ew hê bêtir aciz bû û bi awayekî pir bi zor, mîna generalekî, pirsî ka kê ew gotiye. Min got, 'Îsa.' Bi heman tonê, wî wiha domand: 'Îsa tune ye. Ez ateîst im.' Paşê wî ji min pirsî ka ez dikarim îspat bikim ku Xwedê heye.

Min bersiv da, "Lê tu zindî yî, ne wisa?" Wî got, "Kî dibêje ez zindî me?", lê dengê wî hîn jî tûj bû.

Min jê re got: 'Tu dizanî çi, min ev ji te re got da ku tu nikaribî li ber darizandina Xwedê bibêjî ku te tiştek nizanîbû.'

Wî got: 'Kî dibêje tiştek bi navê darizandina Xwedê heye? Xwedê tune ye! Kê ji te re got?' Min jê pirsî: 'Û eger Xwedê di saeta bê de te bixwaze (bimirî)?'

Wê demê min dev ji axaftina pê re berda û jê xwest ku ji bo rontgena xwe li derve bisekine, ji ber ku min dît ku ti feydeya axaftina pê re tune bû.

Di kûrahiya dilê xwe de, min hest kir ku mîna artêşeke temam a şeytanên pê re bûn. Gava ku ew çû, min ava pîroz li her derê reşand.

Nêzîkî saet û nîvek şûnde li odeya doktoran, derdora saet 10:10ê sibehê: Min dua kir û wek daxwaza rojbûnê xwest ku ev nexweş, leşkerê NATOyê, îman bîne. Ji ber ku min hest kir ku şeytanek bi vî zîlamî re bû, min ji Xilaskar pirsî ka ew kîjan bû.

Xilaskar: "Keça min, li vê bifikire: her kesê ku Xwedê înkâr dike, şeytan Lûsîfer e. Ev giyan mirî ye. Ez nikarim vê daxwaza te pêk bînim."

Paşê min got ku daxwaza min a duyemîn heye:

"Ez hêvî dikim ku ez her dem ji te re dilsoz bim, bi îstîqrar bimînim, her ku diçe zêdetir ji te hez bikim, daxwazên te pêk bînim, heta nefesa xwe ya dawî ji te re bibêjim 'ERÊ', û tu jî her dem bi min re bî."

Xilaskar: "Ez vê piştrast dikim."

Ji ber ku min ev fêhm nekîr, Xilaskar wiha domand:

"Ez ê vê daxwaza te pêk bînim."

Min got: "Spas, Xudanê min û Xwedayê min. Ew diyariya herî xweş bû ku min heta niha wergirtiye."

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min. Bawer bike."

Ez: "Ez ji bo vê baqê gulên sor spasiya te dikim."

Wê êvarê li dêrê, bi cilên sor, xwişk, rahîbe, Şîva Pîroz belav dîkir. Berê min dua kiribû ku ez Şîva Pîroz ji kesekî ne-ruhanî wernegirim. Gava dor hat ser min, xwişk ji ber min derbas bû. Min hest kir ku canê min perçe perçe dibe. Dilê min bi nerehetîyeke mezin tije bûbû. Paşê keşîş hat û min Komûnîya Pîroz wergirt.

Şîva Pîroz ji wî.

Di dema Şîva Pîroz de, gava ku min xwe bi Xilaskar re yek kir, min jê pirsî ka ew tiştê ku qewimî çî bû, dema ku min ew nerehetîya wisa xurt hîs kir.

Xilaskar: "Ew Şeytan bû; wî dixwest ruhê te tune bike, lê wî nekarî, ji ber ku ez bi te re me."

Gava ez gihîştî malê, mêvanekî min ê nepêşbînîkirî hat û ez pir kêfxweş bûm. Her wiha, baqekî mezin ji gulên sor jî dan min, ku Xilaskar û sohbeta vê sibehê anî bîra min.

18 Rêbendan 1992 – Şemî

Mîsa Sibehê li Waghäusel: Min Bav Aemilian û keşeyekî din dît ku di tariyê de rawestiyabûn. Di dema Pîrozkirinê de pîrgirêkek wî hebû. Piştî Ezmûnkirinê, dîsa ronîktir bû û min tenê karîbû yek keşîş bibînim. Paşê min çavên xwe vekirin û dît ku serê Bav Aemilian bêpor bû. Min dîsa çavên xwe girtin û li şûna Bav Aemilian min Îsa dît, her çend di tariyeke diyar de bû jî; lêbelê mirov dikaribû nas bikira ku ew Îsa bû. Porê Îsa heta milên wî dirêj bû.

Li malê, piştî ku min rewş ji nû ve fikirî, min ji Xilaskar pirsî ka tiştê ku min dîtibû rast bû an na.

Xilaskar: "Belê, te Îsayê di nav êşê de dît."

19ê Rêbendanê 1992 – Yekşem

Silav. Mîsa Sor

Rûsary û îbadet li Rotê.

Mêrê min bawerî bi min neanî dema min got ku ez ê ji dêrê bên avêtin. Wî difikirî ku ev tişt êdî van rojan çênabe. Wî got ku van rojan mirov tên rawestandin.

Ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî:

Xilaskar: "Êş heman dimîne, çî ew îstîsna be, çî jî ekskomîkasyon be." Min ji bo keşîş û bavên pîroz pênc Rêzikên Îbadetê xwend.

Ez di nav êşê de mezin bûm, lewma min ji Xilaskar

pirsî. Xilaskar: "Li wir gelek ruhên pîs hebûn."

Ez: "Wê demê divê ez bitirsim."

Xilaskar: "Min ew tirs ji te dûr xist."

20 Rêbendan 1992 — Duşem

Nexweşxane—odeya doktor: Birayê Alois ji min re gotibû ku divê ez zêde li ser tiştên ku min bi

Xilaskar re dijîn neaxivim. Ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî.

Wî got: "Her tiştê ku ez dixim dilê te, bêje. — Dem pêwîstiyê pê tîne."

Wî wiha domand: "Divê mirov guh nede kesên ku ditirsin."

Min li ser Bav Dochart pirsî.

Xilaskar: "Tu dikarî jê re jî bibêjî. Ev ji bo te dê ji ya bi Bav Vogt re cuda nebe." Ez bi fikar bûm ka gelo keşîş dê bi rastî tiştê bikin heke min peyamek ji wan re bigihanda.

Xilaskar: "Piştî ku te bi wan re axivî, ka keşîş çî dikin an nakin, wê ji min re bihêle. Wekî din, tu yê heta sêyeka tiştê ku ez di te de çêdikim jî pêk neînî."

Min got: "Rûnikên komûnîyonê bide Waghäusel."

Xilaskar: "Eger ez kursiyên komûnîyonê bidim wan, bawermend dê careke din Komûnîyonê di destên xwe de werbigirin."

Koma duayê ya êvarê: Gelek kes li wir bûn. Îtîraf pêk hat û Mesîh hat perestandin. Piştî koma duayê, mêrê min ez gelek aciz kirim. Ew bawer nake ku Mesîh bi min re diaxive. Paşê Bav Dochart ji mêrê min re piştrast kir ku wergirtina Şîva Pîroz di dest de jî rast e.

21ê Rêbendanê 1992, Sêşem

Êvara berê, ez li dêreke li Rotê bûm. Gava ku ez li ber refika şîvê ketim çokan, Birêz Anton, xizmetkarê şîvê, hat ba min û li ber bû ku Nane Pîroz bide min. Ez li ber Xilaskarê serê xwe tewand, lê min Nane Pîroz wernagirt û ez vegeyriyam cihê xwe. Min bi awayekî giyanî Şîva Pîroz wergirt, û Xilaskar hat ba min; di vê yekbûna giyanî de min keremên pir taybet wergirtin.

Nîvro li kapela klînîkê, min ji Xilaskar pirsî ka gelo min rojek berê tiştê rast kiribû.

Xilaskar: "Belê, ew rast e – bi temamî wisa ye."

Êvarê li Rotê, di dêrê de: careke din, Ronahiya Ebedî beriya Ayîna Pîroz nedibiriqî.

Gava min ev dît, ez yekser derketim derve, xizmetkarekî qurbankonê dît û jê re got ku ji keşîş re ragihîne. Ji ber ku piştî demekê kes nehat, min li şûna Rozariyê, bi berdewamî Sanctus xwend. Paşê min bang li Melekê xwe yê Parêzvan, Mîkail, Rafeîl û Cibrayîlê Mîtrên Pîroz, Meryema Pîroz a Berevan û St. Ûsiv kir, û ji wan xwest ku keşîş bînin da ku Ronahiya Ebedî vêxin.

Keşe hat, çû ber darên çamê û bêyî ku Ronahiya Ebedî pêxistibe dîsa derket derve. Min heta dawiya dehsalekê ji Rêzanê, li şûna Rêzanê, berdewam dua kir û got 'Sanctus'. Û paşê jina sakristiyan hat û Ronahiya Ebedî pêxist. Divê ez bibêjim ku gava Ronahiya Ebedî pê neketibe, ez hest bi nerehetîyeke hundirîn dikim.

22 Rêbendan 1992 – Çarşem

Serê sibê, mêrê min ji min re got ku ez di şevê de di tengasiyê de bûme; min bi dengekî bilind nalîn kiriye.

10:10ê sibehê, li klînîka doktor: Min ji Xilaskirî pirsî ka gelo di şevê de ruhên pîs bi min re bûn. Xilaskirî:

"Belê, keça min, çend heb hebûn. Ew dixwazin giyanê te tune bikin, lê nikarin, ji ber ku ez bi te re me."

Min ev dubare kir da ku piştrast bibim ka min ew rast

nivîsandiye. Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Saet 12:30 piştî nîvro li kapelê: Piştî duayê, Xilaskar ji min re got:

"Ew îradeya Xwedê ye ku tu şahidiyê bikî."

Ji ber ku Bav Dochart carekê ji min re gotibû ku tiştê Xilaskar ji min re dibêje tenê ji bo min e, min ji ber vê yekê dîsa pirsî.

Xilaskar: "Ew ji bo te, ji bo keşeyan û ji bo hemû mirovan e."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka nîşanên din çî ne dema ku ruhê pîs dixebite.

Xilaskar: "Têkçûn, kêmasiya baweriyê û kêmasiya hezkirina ji Xwedê re."

Çend roj berê, Xilaskar jixwe ji min re gotibû ku ruhê pîs gumanc, bêaramî û tirsê bi xwe re tîne.

Ji saet 4:30 heta 6:00 êvarê ez li Keşîşxaneyê Neuburgê bûm. Min rojnivîska xwe da Bav Swidbert. Ew pir dilovan e. Ez bi wî re çûm îtirafê û wî li ser min ruhavêtin pêk anî. Gava ez ji keşîşxaneyê derketim, zilamek jixwe li benda min bû ku dixwest min vegehe bajêr. Min jê pirsî ka gelo wî îro jixwe Zebûr xwendiyê. Wî bi kêfxweşî bersiv da, "Belê." Paşê min pirsî ka gelo wî duaya "Bêhneke nav min, Ruhê Pîroz" jî xwendiyê. Wî got, "Belê."

Min ew di erebeyê xwe de bir. Hema ku ew siwar bû, min yekser fêhm kir ku ruhê pîs pê re bû. Min bi henekî jê re got, 'Ma tu pê nizanî ku ruhê pîs bi te re ye, ne wisa?'

Wî got, "Belê, gelek ji wan bi min re hene. — Û navê

vî çi ye?" Min jê re got ku ez ê ji Xilaskar bipirsim.

Ev zilam di tevahiya rêwîtiyê de bi awayekî ecêb bêhnê xwe dikişand. Êvarê, ez ji bo Ayîna Mezin çûm Keleha St Roch a li Mingolsheimê.

Piştî Şîraxa Pîroz, min di hundirê xwe de hest bi aramî û germiyê, û her wiha bi aştiyê kir. Min derbarê wî zilamê ku min di erebeyê de hilgirtibû ji Xilaskar pirsî. Heya demekê, min tiştê nebihîst. Paşê min bihîst: 'Ez ruhê te pîroz dikim.'

Ji ber ku ez jixwe çend rojan bû min bi ruhê pîs re têkoşîn dikir, min ji Xilaskar re got: "Gelekî wisa ye ku ruhê min mîna mirîşkeke ku pûrtê wê hatiye qetandin be." Gava min ew got, ez keniyam.

Ez hatim malê û jixwe zilamek li benda min bû — endamekî malbata min ku niha di nav taloqê de ye, lê di tevahiya jiyana xwe de tenê çend caran çûye dêrê. Wî bi berdewamî neynûkên xwe dixwarin û pir bêaram bû. Ew di her tiştî de kêmasiyê dibîne, ji bilî xwe. Gava min ew dît, ez çûm odeyeke din û ji bo wî û mêrê xwe dua-avêtina cinan kir.

23 Rêbendan 1992 – Pêncşem

Min careke din ji Xilaskar pirsî derbarê wî zilamê ku min di erebeyê de siwar kiribû, û pirsî ka ew cin kîjan in, ji ber ku min dikaribû wan di wî de hîs bikira.

Xilaskar: "Yê sereke Lûsîfer e. Çend heb bûn. Yê sereke herî zêde diêşe. Dema ku ew li dora te ne, her tim çend kes ji wan hene."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ez jixwe li dijî Lûsîfer şer dikim. Xilaskar:

"Belê, keça min, te berê jî gelek caran li dijî wî şer kiriye." Lê min got ku ez bi ti awayî nikarim li dijî wî şer bikim.

Xilaskar: "Ji ber vê yekê ez ji te re dibêjim, ez her tim bi te re me."

Lûsîfer dikare li her derê be; ew azad e û dikare her kesî bixapîne.

Paşê min ji Xilaskar pirsî çima Pastor Vogt roja Sêşemê Ronahiya Herheyî pê nekiribû, tevî ku ew li dêrê bû û Xanim Messner tenê paşê hat û Ronahiya Herheyî pê kir.

Xilaskar: "Tu dibînî; tu zindî yî."

Min ew yek tam fêhm nekir, lewma min pirsî. Xilaskar: "Gelek jixwe mirî ne. Ew êdî nejîn û nikarin bibînin."

Piştî wê, min derbarê televîzyonê de pirsî.

Xilaskar: "Her kesê ku lê temaşe dike, perestvanê bînan e."

Min pirsî ka gelo divê ez wê bişkînim. Xilaskar destûr da min.

Gava ez gihîştim malê, yekem tiştê ku min kir ew bû ku min televîzyon bir xwarê û şikand, da ku êdî kes nikaribe lê temaşe bike. Min nexwest bifiroşim, her çend tenê du salî bû jî, ji ber ku min nexwest kesek din jî bi wê jî rê derkeve.

Evening: Hl. Mass in Red:

Min derbarê televîzyonê de ji Xilaskar pirsî.

Xilaskar: "Te tiştê rast kir. Ev gaveke nêzîktirî min e."

Piştî, min ji Xilaskar pirsî derbarê patenê de. Min pirsî ka ew ê çi bikira

heke Ew li şûna min bûya. Gelo dê Ew tercîh bikira ku bi patenê Şîva Pîroz werbigire an bêyî patenê.

Xilaskar: "Keça min, ji bo min dê girîng be. Ez ê her tim şîret li keşeyan bikim ku patenê bi kar bînin."
Min pirsî ka ez dikarim vê ji Bav Vogt re bibêjim.

Xilaskar: "Belê, tu dikarî di hezkirinê de her tiştî jê re bibêjî."

Zilamê ku min duh ji bo wî dua ji bo derxistina cinan kiribû, îro li klînîkê serdana min kir û ji min re got ku wî tevahiya şevê nikaribû razê û bi xwêdanê şil bûbû. Min gelek caran jê re gotiye ku divê ew dua bike û here îtirafê, lê ew vê yekê nake.

24ê Rêbendanê 1992 – În

SLËV. Misa bi rengê sor.

Hevjîneke ciwan ku li derveyî zewacê bi hev re dijîn, jixwe çend caran li min geriyane û ez vexwendime ku li fîlmekê li ser cihekî xuyabûnan li Swîsreyê li nêzî St Gallenê temaşe bikim. Wan her wiha gelek zext li min kiriye ku ez biçim wir.

Xilaskar jixwe ji min re gotibû: "Ne hewce ye ku tu li fîlmê temaşe bikî."

25 Rêbendan 1992 – Şemî

Mîsa Pîroz saet 7:15ê sibehê li Waghäusel:

Min dîsa beriya Mizgîniyê keşîş dît ku di tariyê de rawestiyabû. Ew Bav Werner Egon bû. Piştî Mizgîniyê, hinekî ronîtir bû. Min ji bo wî dua kir. Ez li rûniştekekê pêşîn bûm. Lêbelê, berevajî keşîşên din, Bav Werner Egon nikaribû li çavên min binêre. Ez pir şaş mam ku wî duayên navbeynkariyê nexwendin.

Saet di 12:15 piştî nîvro de li malê, piştî Angelusê, min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Min ji Xilaskar pirsî çima Bav Werner Egon navbeynan nexwendibû.

Xilaskar: "Wî nikaribû."

Min got: "Ez jê fêhm nakim; tu nikarî wê ji min re zelaltir bikî?" Xilaskar: "Şeytan nehişt ku ew biaxeve."

Ev niha keşîşê çaremîn e ku min di tariyê de dîtiye.

Her çend min qet niyeta çûna Waghäuselê nekiribû jî, da ku vê yekê nebînim.

Min tercîh dikir ku biçim Kapela Rochus a li Mingolsheimê. Lê kurê min tirimbêla xwe wisa park kiribû ku min nedikarî derkevim. Ji ber vê yekê, ez dereng mam, û min ê nikaribû heta saet 7ê sibehê, dema ku ayîn dest pê dike, bigihîjim Mingolsheimê.

Divê qederê Xwedê be ku ez biçim Waghäuselê.

5.15 êvarê: Ez bi giranî giriyam û meraq kirim ka ez ê vê rojnivîskê ji bo kê binivîsim, û gelo dê kesek hebe ku wê bixwîne jî. Min ji Xilaskar pirsî ka ez ê wê binivîsim an na.

Xilaskar: "Divê tu binivîsî, keça min; ew ê bibe alîkarê yekî."

Min li ser navê Marion a li W. pirsî ka gelo ji bo wê baş e ku rojnivîskê bi makîneyê binivîse. Xilaskar: "Belê, min keremê ji bo vê yekê jî daye wê."

26 Rêbendan 1992 – Yekşem

Bav Vogt roja Yekşemê nexweş bû û nekarî Ayînê li dar bixe.

Ez saet di 5:00ê sibehê de rabûm, Rozariyê û duayên din xwendin.

Min ji bo giyanên belengaz û ji bo keşîş û endamên rêxistinên olî yên ku hîn li Purgatoryayê ne mûm vexistin, û ji bo wan ava pîroz reşand. Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ev rast e an xelet e ku Xanim Bennebusch îro rêberiya xizmeta Peyvê dike.

Xilaskar: 'Belê, keça min, ev bi tevahî bîdayetiyek e.

Min ji Xilaskar re got ku keşîşê, di dawiyê de, ew pesend kiribû.

Xilaskar: 'Divê ew bersiva wê bide.'

Ez: "Ez dikarim vê yekê di koma duayê de bibêjim?" Min li ser Xanim Hambsch difikirî, ya ku gotibû divê mirov tişteki li ser keşeyan nebêje.

Xilaskar: "Guh nedin mirovan eger ew li dijî tiştê ku ez hînî we dikim be.
 Min pirsî çima laîk tiştên weha dikin, mebesta min belavkirina Şîva Pîroz bû. Xilaskar:
 'Rêza wan ji min re tune; ew guh nadin dengê min. Mirov şîrîk in.'
 Ez: "Çima gel?"
 Xilaskar: "Ji ber ku ew têra xwe ji bo wan (ji bo gel) dua nakin."
 Ez: "Lê gelek kes pê razî ne, wek mînak xesûya min?" Xilaskar: "Ew kor in."
 (Min nexwest 'kor' binivîsim, lê Xilaskar ji min re got, 'Binivîse.') Paşê Xilaskar
 wiha domand: 'Rêberiya dilên req zehmet e.' Ez: 'Xilaskarê min, ez ê çi bikim,
 gelo?'
 Xilaskar: "Ji bo van mijaran dua bike."
 Ez: "Xilaskarê min, lê wê demê tu yê pir pîs bibî û bêrûmet bibî."
 Xilaskar: "Belê, ev demeke dirêj e ez wisa me."
 Ez: "Tu çima destûrê didî vê yekê?"
 Xilaskar: "Ji ber ku ez hîn jî ji mirovan hez dikim."
 Ez: "Tu dikarî tiştekî din li ser vê ji min re bibêjî?"
 Xilaskar: "Ez hîn jî îsayê êşê me."
 Êvarê, ez beşdarî Mîsa Mezin a li Kapela St Roch bûm.
 Îro me dest bi nivîsandina rojnivîskê kir.

27 Rêbendan 1992 – Duşem

Min ji Xilaskar pirsî derbarê xizmetên Peyvê de, û jê re got ku metran li aliyê wan in.
 Xilaskar: "Metranên ku alîgirê wan in – tu divê di bin ti şert û mercî de guh nedî wan."
 Xilaskar: "Guh bide min, keça min."
 Ez: "Ez ê her dem bawer bikim ku tu bi min re yî û li kêleka min î."
 Xilaskar: "Belê, bawer bike, keça min."
 Ez: "Dema tiştek ber bi min ve tê, divê ez çi bizanibim?"
 Xilaskar: "Şeytan dê te biceribîne. Tu yê her wiha bi metran re jî bixivî. Ez ê li ser navê te bixivim. Ji
 min re dilsoz bimîne û bi îsrar be. Şeytan dê te bi gelek kêmasiyan tawanbar bike. Ev ne kêmasiyên te
 ne. Ev kêmasiyên ku Dêrê kirine ne. Tu yê gelek gefan bixwî. Van gefan qebûl neke. Bi rastiyê re
 dilsoz bimîne, ji ber ku di dawiyê de rastî dê bi ser bikeve. Ewqas lez neke. Bi sebir be."
 Ez: "Spas ji bo van gotinên we yên xweş.
 Êvarê, li dêrê li Rotê ji bo rihetiya giyanan Ayîn hebû. Bav Vogt nexweş bû. Bav Vetter Ayîna Pîroz
 pêk anî.
 Piştî, saet 8.00 êvarê — koma duayan. Gelek kes li wir bûn. Bav Dochart gunehan guhdar kir.
 Holger, yê ku gelek caran bi min re li kapela kar di dema firavînê de Duaya Melekê (Angelus)
 xwendibû, îro cara yekem beşdarî koma duayan bû. Ew li vir bi Christophê ji Hirschhornê re bû.
 Ez bi grîpê ketime û li ser bêhnvedana nexweşiyê me.

28 Rêbendan 1992 — Sêşem

Ez di nav nivînan de mam û min dua kir. Şeva borî, Fridolin li min geriya û pirsî ka ez dikarim ji
 Xilaskar bipirsim gelo li Luksemburgê, cihê ku Claude lê dijî, di rabirdûyê de xuyabûnên Meryemê
 çêbûne. Min ji Fridolin re got ku ez ê ji pirsîna tiştekî wisa ji Xilaskar şerm bikim û ez ne piştrast bûm
 ka ez ê wiya bikim, ji ber ku ev ji min re wek meraqeke tenê xuya dikir û ez ji meraqê hez nakim. Lê
 îro, piştî duayê û dema ku di yekîtiya bi Xilaskar re di dema şîva giyanî de bûm, min dîsa jî pirsî.
 Xilaskar: "Belê, keça min, rast e. Li wir xuyabûneke Xatûna me çêbû." Min pirsî ka
 gelo tenê yek hebûye.
 Xilaskar: "Gelek."

Kesekî sê caran zengila derî lê da, lê gava ez çûm derî vekim, kes li wir nebû. Min dua kir û careke din ez bi Xilaskar re bîrekkirî bûm. Min li ser Bav Vetter, yê ku li şûna Bav Vogt kar dikir, pirsî. Wî Şîva Pîroz ewqas zû belav kir ku hema hema dîsa ji devê min ket. Min ji Xilaskar pirsî gelo ew sûcê min bû.

Xilaskar: "Keşe Şîraxa Pîroz bê hurmet belav dike."

Saet di 9:25ê sibehê de ez dîsa aciz bûm. Fridolin dîsa li zengilê da û derbarê xuyabûnên li Luksemburgê de pirsî. Min jê re got ka Xilaskar çi gotibû.

Piştî, min cara sêyemîn xwe bi Xilaskar re yek kir û min zêdetir pirsî:

"Xilaskar, çima keşeyê Şîva Pîroz ewqas zû belav kir? Bêguman wexta wî hebû." Min her wiha pirsî ka gelo ev ji ber hejmara zêde ya mirovan û ji ber ku alîkarên şîvê ne amade bûn.

Xilaskar: "Belê, ew tirsê ji mirovan e. Ruhê pîs pêşî hewl dide ku tirsê ji mirovan di keşe de biçîne."

Min got ku Erich difikirî ku awayê kirina Vêter gelek xweş bû.

Xilaskar: "Her kes tiştan bi heman awayî nabîne. Tu her tim ji yê din zêdetir dibînî."

Dema ku min Cewaba Pîroz werdigirt, ew nîvê ji devê min derketibû, min ê nêzîk bû ku bi tiliya xwe wê bikişînim nav devê xwe. Paşê min dengê bihîst: "Bi tiliya xwe destê xwe lê nede." Ji ber vê yekê min wisa nekir, û di heman kêliyê de Hostê Herî Pîroz ket devê min. Îro min ji Xilaskar pirsî ka kî bû yê ku duh wisa bi min re axivîbû, ji ber ku di kêliya ku min deng bihîst, ez hêj ne bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Ew milyaketê te yê parêzvan bû. Ew gelek caran bi te re diaxive."

Ez: "Çiqas baş e ku ez rêzê li milyaketê xwe yê parêzgar digirim û duayan jê re dikim." Duh êvarê di koma duayan de:

Dema ku yê din bi awayekî sakramental Şîva Pîroz werdigirtin, ez bi xwe bi

Xilaskar bi awayekî ruhanî, ji ber ku min berê li dêrê li Rot Xwîna Pîroz wergirtibû. Ez bêaram bûm û tenê piştî çend deqeyan karîbûm xwe bi Xilaskar re yek bikim. Min ji Xilaskar pirsî ka ew çi bû.

Xilaskar: "Ruhê pîs hewl dide ku bi dizî bikeve hundir û cihê min bigire, lê gava ez li wir im, ew hebûna min hîs dike û xwe paşve dikişîne. Divê her giyan hay ji xwe hebe ka kî di warê wê de ye. Tenê gava ku war paqij û azad be ez dikevim hundir."

Piştî, ez ewqas bi Xilaskar re yekbûyî bûm ku min qet nexwest jê veqetim, lê mirovan li bendê bûn ku ez bi wan re dua bidomînim, her çend keşîş, Bav Dochart, li kêleka min sekinîbû.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo rast bû ku min yekîtiya xwe ya pê re şikandibû. Xilaskar: "Her kes azad e ku tiştê bixwaze bike; tu kes nikare te ji min veqetîne ji bilî vîna te bi xwe."

Dema ku min duh çavên xwe vekirin, her kesî li min dinêrî, ji ber ku ez belkî ji yê din zêdetir bi Xilaskar re yekbûyî mabûm. Ax, xwezî yê din jî bizanibûna ku ev çiqas xweşik e, ew jî dê ji bo demeke dirêjtir bi wî re yekbûyî bimana. Piştî, min bi tevahiya koma duayan re duaya 'Giyane Mesîh—min pîroz bike' kir.

Îro Xilaskarê min careke din ji min re got ku ez di piştî ruhê pîs de strîyek im, lê ez hîn vê yekê bi tevahî fêm nakim. Ez gotineke di dilê xwe de digirim: Lûqa 21:36 'Lê hûn her dem hişyar bin û dua bikin, da ku hûn ji her tiştê ku dê biqewime xilas bibin û li ber Kurê Mirov bisekinin.'

Saet di sêyemîn piştî nîvro de, min li malê ji Xatûna me re dua kir û jê xwest ku min ber bi Xilaskar ve bibe. Min ji Xilaskar ji bo Claude yê ji Luksemburgê xwest, yê ku ez hîn wî bi xwe nas nakim, lê min jixwe gelek dua jê re kiriye.

Xilaskar: "Ew hatiye hilbijartin. Ew ê bibe kahîn. Divê gelek ji bo wî bê dua kirin." Min got: "Ew di bin zexteke mezin de ye."

Xilaskar: "Hemû kesên ku hatine hilbijartin, rûbirûyî ceribandînan giran dibin."

Min pirsî çima.

Xilaskar: "Keça min, Şeytan dixwaze bi ser bikeve." Ez: "Gelo ji bo Claude tu hêvî heye?"

Xilaskar: "Şeytan dê di demeke nêz de bê têkbirin."

Ez: "Wê demê hêvî heye." Xilaskar:

"Belê, tu dikarî hêvî bikî."

Ez: "Belê, Xilaskar, lê ew niha li ser wê dixebite."

Xilaskar: "Ew ê bi vî karî têr nebe."

Paşê min ji Xilaskar derbarê xwendekarê nû yê li Landershofen, Andreas, pirsî. Fridolin şîret li min kiribû ku ez ji bo wî dua bikim.

Xilaskar: "Ev ceribandin in ku divê ew tê re derbas bibe." Ez:

"Ji te, an ji ruhê pîs?"

Xilaskar: "Ji ruhê pîs. Ji ber ku ruhê pîs ji her tiştî zêdetir hez dike ku keşîşyan neçar bike da ku Şîva Pîroz di destê xwe de werbigirin."

Min pirsî çima.

Xilaskar: "Ji ber ku rêzgirtin kêr e. Şeytan qelsiyên mirovan dizane." Ez: "Ez dikarim vê ji Fridolin re bibêjim?"

Xilaskar: "Ji ber vê yekê min ji te re got."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê jê re bibêjim.

Min yekser telefonî Fridolin kir û her tişt jê re got. Wî paşê her tişt nivîsand. Paşê wî got: 'Ecêb e. Duh min newêrî bipirsim ka tu dikarî ji Xilaskar bipirsî gelo Claude yê hîlbijartî ye.'

Min dixwest bizanibim, û te ji Xilaskar pirsî. Min jê re got ku ji bo min ev piştrastkirin bû ku ev tiştê rast e.

29 Rêbendan 1992 — Çarşem

Min li ser nivînê dua kir. Piştî duayeke dirêj, min ji Xilaskar re got ku ez gunehkarekî mezin im gunehkar im. Çiqas zêdetir nêzîkî Xilaskar dibim, ewqas zêdetir hest dikim ku ez gunehkarekî mezintir im. Ez giriyam û di destpêkê de bi rastî min newêrîbû tişteki ji Xilaskar bipirsim. Lê paşê min li ser navê kurê xwe pirsî ka gelo hê jî şanseki wî heye ku bibe keşîş.

Xilaskar: "De bihêle min."

Paşê min pirsî ka gelo divê ez qet berdewam bikim, ji ber ku min red dikir ku bibim xizmetkara şîva pîroz. Xilaskar: "Keça min, tiştê ku min heta niha ji te re gotiye, bike."

Min pirsî gelo divê ez mîna Xwişk Faustina bêdeng bimînim. Xilaskar:

"Ne hewce ye tu bêdeng bimînî; dem ew yek dixwaze." Ez: "Ez fêr nakim ku dem ew yek dixwaze."

Xilaskar: "Keça min, wexta me pir kêr e.

Ew ji min re dîsa ne zela bû, û min pirsî gelo ew tişteki mîna wê yekê bû ku ez diçim kar û hewl didim zûtir bim da ku dereng negihîjim.

Xilaskar: "Û ez dixwazim tu li cihê ku pêdiviya min bi te lê heye bî."

Ez: "Lê dem herheyî ye."

Xilaskar: "Ji bo min."

Ez: "Wê demê, demek me ya sînordar heye." Xilaskar:

"Belê, keça min."

Ez: "Kî, wê demê, hîn dikare xilas bibe?" Xilaskar:

"Gelek kêr. Ew hemû dizanin ku çi dikin."

Ez: "Lê te li ser xaçê got, 'Bavo, li wan bibore, çimkî ew nizanin çi dikin.' Xilaskar: "Wan hemûyan wext heye ku fêr bikin ka ew çi dikin."

Ez: "Ewqas pîsîti û bêhurmetî. Ez dibînim ku cîhan di gunehê mezin de xeniqî ye."

Xilaskar: "Û ez êdî nikarim wê rake."

Ez: "Ya Xudan, tu dibêjî ku hetayî heye ji bo cezakirinê."

Xilaskar: "Oh, keça min, ew ji hovîtiyê tije bûye."

Ji bo min ewqas zor bû ku min êdî nikarîbû pirsan bikim an bi Xilaskar re biaxivim. Pêwîst e ez pêşî vê yekê bi dilê xwe bigirim.

Ez: "Ya Xudan, gelo divê ez bi teqezî biçim ba keşîşekî?"

Xilaskar: "Tu dikarî niha biçî?" Min got: "Na."

Xilaskar: "De bihêle min."

Ez bi Xilaskar re bi qasî 30 deqeyan yekbûyî bûm. Lêbelê, min nekarî bi qasî ku min dixwest binivîsim. Ne hêsan e; divê tu her dem pir baldar bî û xwe aram bigirî da ku tu bikaribî guhdarîkirina Xilaskar bidomînî.

Vê sibehê min ji saet 6:40 heta 9:50 dua kir.

Saet di 11:00 de ez çûm dêreya li Rotê. Rast li ber gorîgeha Xatûnê me, min du mûm vêxistin. Min ji bo tevahiya cîhanê Guirîka Mizgîniya Xwedayî xwend. Min berê li malê Guirîka Êşê xwendibû.

Piştî nîvro, ez ji bo meşê çûm daristanê û min ji bo gelek mebestan çend Rûsaryayên Xwedê kirin. Hewa pir xweş bû û roj diçirî. Paşê ez sekinîm, min Strana Silava Meryema Lourdesê got, û ji nişka ve dîsa gelek çûk li wir bûn, bi min re fiçikî û strann dikirin.

Pir xweş bû. Her çend min ji berê ve derbasî goristanê dibû jî, ez çûm ser gora Bavê Köstl ê rehmetî û li wir dua kir.

Êvarê, ez çûm Mîsaya Pîroz li Kapela St Roch a li Mingolsheimê. Ez di dema Rûsarîyê de berî Mîsaya Pîroz, di dema Mîsaya Pîroz bi xwe de, û piştî wê giriyam. Min nikarîbû hêsrên xwe bigirim; wisa bû ku yek bi min re digirîya.

30 Rêbendan 1992 — Pêncşem

Min nêzîkî saetekê di nav nivînan de dua kir. Paşê min xwe bi Xilaskar re yek kir, û dîsa giriyam. Ji ber vê yekê min li ser Xilaskar pirsî derbarê duh, dema ku min li Kapela St Roch ewqas giriyabû.

Xilaskar: "Îsa yê te bi te re digirî, ji ber rewşa cîhanê." Bêdengî û hesteke kûr a aştîyê hebû. Min ji Xilaskar re got:

"Tu têra xwe bi min re diaxivî."

Xilaskar: "Xwedayekî ku hez dike, hindik diaxive." Ez: "Lê ez te pir baş nabihîsim."

Xilaskar: "Lê te fêhm kir." Ez: "Belê."

Duh ez bi tenê li ber şingê şîvê li ser çokan bûm û ji ber vê yekê min ji bo kesên ku Şîva Pîroz bi rawestayî werdigirin dua kir.

Xilaskar: "Derbarê li ser piyan sekinîn û çongdanê di Wergirtina Şîva Pîroz de, ev meseleya wê yekê ye ku her kes çawa rûmeta min digire." Ez: "Gava bawermend li ser piyan disekin, gelo ew rûmeta te digirin?"

Xilaskar: "Na. Ew xwebûn e."

Ez: "Lê keşîş—dema ku ew Şîva Pîroz didin hev, ew radiwestin."

Xilaskar: "Keşîş Mesîhekî duyemîn e; divê mirov rêzê lê bigire. Keşîşekî ku di kerema Xwedê de ye, dê kesî neçar neke ku di dema wergirtina Şîva Pîroz de bisekine."

Xilaskar: "Ruhê pîs nikare kesî mecbûr bike; tenê heke mirovek li gorî daxwaza wî bike."

Xilaskar: "Ji mirovan re bêje bila her roj dua bikin: 'Ya Xudan, me ji tîrsa mirovan xilas bike.' Ji ber ku hema hema her kes ketiye xefka wê."

Ez: "Ji bo min çî girîng e ku ez derbarê tîrsa mirovan de bizanibim?"

Xilaskar: "Tîrsa mirovan her tim ji aliyê Şeytan ve tê çêkirin."

Ez: "Lê em zarokên Xwedê ne, ne zarokên Şeytan in."

Xilaskar: "Ji ber vê yekê divê mirov rêzê li Xwedê bigire û ne li Şeytan."

Xilaskar: "Çiqas hindik mirov dua dikin, 'Ya Xudan, diyariya naskirina giyanan bide me.'"

Ez: "Wê demê divê mirov ji bo her tiştî bixwaze."

Xilaskar: "Belê, keça min. Tîrsîna ji mirovan xerabiyeke mezin e ku dikare mirovan bikişîne."

Ez: "Gelo tirsira mirovan dikare mirovan bibe dojahê?" Xilaskar: "ERÊ."

Ez: "Gelo keşîş dê pê bawer bikin?"

Xilaskar: "Tenê çend kes."

Di vê navberê de, min hest bi germî û aramiyekê, bêdengiyeke taybet di hundirê xwe de dikir. Ew hesteke pir xweş e, û mirov hest dike ku ji hemû tiştên dinyayê dûr ketiye. "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudanê min. Di kêliyên wiha de, baweriya min bi awayekî taybet kûr dibe. Di van kêliyên yekbûnê de, ne tu gumanek di min de heye, ne jî hestek ku tiştek bi min ne di rê de be. Çima ev her gav nikare wisa bimîne? Çima ev ceribandîna bînavber her tîrî beriya min?" Min jî Xilaskar re got

Xilaskar: "Tu dê tenê li Bihuşî jê azad bibî." Ez:

"Ma mebesta te Cennet e?"

Xilaskar: "Belê, belê, te texmîn kir."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez bi hemû dilê xwe, bi hemû hebûna xwe ji te hez dikim." Xilaskar: "Ez jî ji te hez dikim, keça min; bi aramiyê biçe."

Ji saet 9.00 heta 11.00 min gelek duayên û Rozariya Ruhê Pîroz xwend. Paşê ez bi qasî 30

deqeyan bi Xilaskar re yek bûm. Divê ez vê jî bibêjim ku şeva borî di navbera

Di saet 2.00 û 3.00ê sibehê de min Rûsarîya Êşîn, Rûsarîya Bîrînan û Lîtiya Xwîna Pîroz dua kir.

Piştî nîvro, li daristanê, min du Rûsarîyên din bi Latînî û duayên din kirin. Piştî Rûsarîya yekem, çûkan careke din bi min re bi awayekî xweş Strana Silava Meryem a Lourdesê gotin.

Ev çend roj in ez ji bo Bav Lesch dua dikim, yê ku min li Kapela St Roch nas kir. Hêzekê ez kişandim ku biçim ba wî û pê re biaxivim. Dema ez ji daristanê vegeriyam, ez çûm ber peykerê Xatûnê me û li wir dua kir, paşê ez çûm ber Xaçê Îsa û min bi kurtî dua kir. Paşê ez bi Xilaskar re yek bûm. Ez hinekî bêsebir bûm û min baş bala xwe neda giyanê xwe.

Her çend min di hundirê xwe de hestek aramiyê jî dît, tiştê jêrîn qewimî:

Min jî Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Lesch, gelo ew îradeya Xilaskar bû, û gelo dê keşîş bi min re biaxive.

Wê demê deng axivî. "Tu ji keşeyê çî dixwazî?"

Min bi dudilî got: "Ji bo îtîrafê, û ji bo axaftina li ser tiştên ku te di van çend rojên borî de ji min re gotine."

Deng: "Ne hewce ye tu biçî ba wî. Îro li malê bimîne."

Di destpêkê de ez şaş mam; min li ser fikirî û gotinên "îro li malê bimîne" ji xwe re dubare kirin, û meraq kir ka ev hemû çî bû – bêguman Xilaskar dixwest ku ez îro li dêrê bim.

Guman ket dilê min û min nîşana xaçê çêkir. Paşê ez careke din bi Xilaskar re yek bûm. Hingê min bihîst:

"Niha dengê min nas dikî?"

Di hişê xwe de min ji xwe re got: "Ne tam."

Paşê min bihîst: "Here ba keşîş. Ew ê bi te re biaxive."

Min jî Xilaskar re got: "Divê ez baldar bim da ku kontrol bikim ka gelo ruhê pîs bi min re axiviye, û min ev di rojnivîska xwe de nivîsandiye."

Xilaskar: "Heta niha her tişt rast bûye. Eger wisa bûya, min ê jixwe nîşanî te bidaya."

Piştî wê, bi dilekî rehet, ez çûm ba Bav Lesch. Min jî derdora saet 5:30 heta 6:30 êvarê pê re axivî. Wî tiştên ku diviyabû ez bizanibim ji min re gotin, û wê yekê bi rastî alîkariya min kir. Bav Lesch ji Saarlandê ye û li Afrîkayê mîsyoner e; ew niha ji bo bêhnvedaneke tenduristiyê li Mingolsheimê ye. Wî bi baldarî guh da min û got ku divê ez li guhdana deng bidomînim û piştrast bim ku her tiştî dinivîsim, ji ber ku Xilaskar dixwaze hin tiştan dubare bike. Di dawiyê de, ez çûm li ba wî gunehên xwe îtîraf bikim. Min jê re got ku her çend ew gunehên sivik bin jî, ew li ser min giran in û min dixwest bi tevahî pak bim. Paşê ez çûm hundirê kapelê, min çar Qonaxên Rêya Xaçê xwend û piştre min bi bawermendan re Rozaryo got: Bav Lesch Mîsa Pîroz pîroz kir. Gelek xweş bû.

31 Rêbendan 1992 — În

Min zêdetirî saetekê di nav nivînan de dua kir. Gava min duaya Rozaryoya Êşê xilas kir, min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Min ji Xilaskar pirsî: 'Ma duh ew şeytan bû ku pêşî bi min re axivî?'

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Û ew kî bû?"

Xilaskar: "Cinê Lûsîfer. Min hişt ku tu biceribînî." Xilaskar: "Ew bi vî awayî hema hema hemû mirovan dixapîne."

Min li duh û li dengê şeytan fikirî. Di wî dengî de nermî tunebû, wekî ya Xilaskar, belkî berevajî, ew dengê fermanî û tûj bû.

Wê demê min ji Xilaskar re got: "Lê min bi te re diaxivî – nexwe, çima ew dikare bi min re biaxe?"

Xilaskar: "Min destûr daye; wekî din destûra wî nîne ku wisa bike."

Divê mirov her dem hişyar bimîne, çimkî wekî ku Xilaskar gotiye, ew hema hema hemû mirovan dixapîne.

Ez: "Min duh nêzîkî saetekê bi Bav Lesch re axivî. Gelo feydeyek wê hebû?" Xilaskar: "Belê, feydeya wê hebû—feydeyek mezin ji bo wî."

Niha di destê min ê rastê û lingê min ê rastê de, li cihên ku Xilaskar bi çivîkan hatibû reşandin, êşek heye. Ev yek gelek caran qewimiye, carinan kêmtir, carinan zêdetir. Carinan ji ber êşê dikarim biqîrim. Min ji Xilaskar pirsî ka ev tê çi wateyê.

Xilaskar: "Ew Şeytan e. Lê ez ê êşa giran ji te bibim."

Dema ku ez di nava vê êşê de dua dikim, 'Ez vê êşê ji bo xilasiya gelek giyanan pêşkêş dikim' an jî 'Bila bi saya vê gelek giyan vegerin ser rêya rast', pir caran êş wînda dibe. Bi serêşîya min re jî heman tişt e: dema ku ez dua dikim û serêşîya xwe bi êşên Îsa yên ji bo vegerandina gunehgaran re yek dikim, serêşî diçe. Ji dema vaftîzbûna min a heşt sal berê ve, pêdiviya min bi yek hebê jî çênebûye. Li şûna wê, ez niha gelek ava pîroz a baş-pîrozkirî, xwêya pîrozkirî ji bo çêkirina xwarinê û mûmên pîrozkirî bi kar tînim. 'Baş-pîrozkirî' tê wateya: li gorî rîtûela kevn a Latînî ji bo xilasiya beden û giyanê pîrozkirî.

Di rîtûela kevn de, dua ji bo derxistina cinan li ser tiştên pîroz jî tê xwendin. Ev dua di serdema me de bi taybetî girîng e. Û xwêya pîroz li ava pîroz tê zêdekirin, tişteki ku keşîşên nûjen êdî nakin.

Bav Gebhard Heyder tiştan wekî ku divê pîroz dike. Ew her weha ji bo pîrozkirinê dema pêwîst jî terxan dike. Ez spasiya Xwedê dikim ku min hîn jî karîbû bûm şahidê vê yekê.

Piştî saetekê dua, min xwe bi Xilaskar re yek kir û jê pirsî ka kîjan giyan di nav herî de ne. Ji ber ku hatibû bîra min ku Xilaskar berê ji min re gotibû ku divê ez ji bo kesên di nav herî de ne dua bikim. Min berê ji pênc keşîşên pirsîbû ka ev tê çi wateyê, û her yekî tişteki cuda digot.

Xilaskar: "Vê binivîse. Ruhên ku Şîva Pîroz bi awayekî neheq werdigirin, di herî de ne." (Herî guneh e.)

Xilaskar: "Herî min aciz dike."

Ez: "Kîjan giyan bi awayekî neheq Şîva Pîroz werdigirin?"

Xilaskar: "Ewên ku rûmeta Xwedê biçûk dibînin!"

Xilaskar: "Ewên ku tenê salê carekê an du caran beşdarî ayîna tobeyê dibin û naçin îtirafê, di herî de ne. Hemû keşeyên ku (tenê) Şîva Pîroz didin destan, di herî de ne. Bawermend Hostiya Herî Pîroz digirin destên xwe; ew şîrîk in, ji ber ku rêz û hurmeta wan ji Xwedê re nîne."

Ez: "Wê demê Bav Gebhard Heyder rast bû; wî ji min re got ku ewên ku Şîva Pîroz bi awayekî nerast werdigirin di heriyê de ne, lê belê keşîşên din tişteki cuda digotin. Keşîşê min ê herêmî, Bav Vogt, bi tiştê ku Bav Gebhard Heyder digot, bawer nedikir." Xilaskar: "Gelo wan bi min bawer dikir?"

Divê ez vê yekê bibêjim: Balkêş e ku çar keşîşên din ên ku min ji wan jî pirsî, hem bi destan hem jî bi zimanî Şîva Pîroz didin.

Bav Gebhard Heyder carekê jî Şîva Pîroz di dest de nedaye; wî her tim ew tenê li ser ziman daye, wekî ku divê. Ez gelek zêdetir keşîşên din jî dizanim ku tenê Şîvê li ser ziman didin. Spas ji Xwedê re ku hîn jî keşîşên weha hene ku Şîvê di dest de nadin.

Xilaskar: "Dua bikin ku ev pîsî ji Dêrê were rakirin." Ez: "Ya Xilaskar, çiqas kêmkê kes Şîva Pîroz li ser ziman werdigirin.

Xilaskar: "Û çiqas kêmkê kes li ser rîya teng a ku ber bi min ve diçe ne.

Rêya fireh qerebalix e. Di vê gavê de, li hundirê Dêrê ji derve bêtir gunehkar hene."

Xudanê min û Xwedayê min, ez nikarim zêdetir binivîsim.

Ji bo min pir giran e, û wisa hîs dikim mîna ku ev guneh li ser min be. Ez digirîm; ji bo min pir dijwar û tal e.

Ez: "Kî dê ji min bawer bike?"

Xilaskar: "Xema wê yekê neke ku kî dê ji te bawer bike. Ew pirsgrêka min e."

Ez: "Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim wekî te ji min re gotiye, û her tiştê ku ji destê min tê."

Piştî, min ji bo hemû wan kesên ku Şîva Pîroz di destên xwe de werdigirin dua kir, ku Xwedê wan bibexşîne û tobeyeke kûr bide wan, û di wan de hesteke rêzgirtinê ji bo Xwedê şiyar bike. Min ji bo mirovan dua kir, ku ew hemû ronahiyê werbigirin û fêhmî bikin ku ev li dijî Xwedê bêhurmetî ye.

Piştî wê, min gelek kerem wergirtin. Min di dilê xwe de germî, aştiyêke kûr hîs kir, û barê ku min hema berê hildigirt ji holê rabû.

Min got: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min. Tu didî û Tu distînî." Paşê min hinekî bi kelecantir dua kir,

û Xilaskar got: "Bi silametiye biçê."

Bi şahiyêke mezin, min paşê saetek din bi xwendina pirtûkeke baş derbas kir.

11:50ê sibehê: Ez çûm cem doktor. Gava ku ez li odeya bendê rûniştibûm, min dengê dengekî hundirîn bihîst ku digot: "Dua bike." Di destpêkê de min di jinekê de, paşê di du mêran de jî ruhê pîs hîs kir. Ez di bin êrîşêke ruhanî de bûm û min ji bo wan dua kir. Paşê serê min êşiya, ku her ku diçû girantir dibû. Alîkara doktor ji bîra min çûbû û pêşî li nexweşên din girtibû. Min ev sebir ji bo keşeyên ku Şîraxa Pîroz pir zû belav dikin, pêşkêş kir. Nêzîkî 45 deqe derbas bûn, paşê alîkara doktor hat û ji ber ku ji bîra wê çûbûm lêborîn xwest.

Min jê re got, "Na, te ez ji bîr nekirim; ew îradeya Xwedê bû. Ji ber ku min ji bo nexweşan dua dikir; cin di nav wan de bûn."

Dema ku ez bi doktor re rûniştî bûm, me dest bi axaftina li ser Xwedê kir. Serêşiya min girantir bû, û min digot qey serê min dê biteqe. Min ji doktor re got ku ev êşên kefarete bûn, û min ew ji bo vegera gunehgaran û xilasiya giyanan pêşkêş dikirin.

Doktor got ku ew ê tiştêkî wisa neke. Wî tansiyona min kontrol kir û got, 'Ez ê newêribim wiya bibêjim.'

Min pirsî, 'Çiqas?'

Tansiyona min 180/90 bû.

Rûyê min bi tevahî sor bûbû û serêşiyêke min a pir giran hebû.

Doktor ji bo tansiyona min a bilind dermanek nivîsand. Ez çûm malê û razam.

Li malê, êş hê xirabtir bû. Bi vê serêşiyê, min Xaçgehên Pîroz (Stations of the Cross) û paşê jî perestina ji bo Heft Gotinên Dawî yên Îsa xwend.

Saet di 3:00'an piştî nîvro de, êş ji holê rabû. Lêbelê, min tu derman nexwaribû. Piştî, min xwe pir lawaz hîs kir, û saet di 3:30'an piştî nîvro de ez dîsa rabûm mîna ku tiştêk qewimîbe. Êş bi tevahî ji holê rabû.

Êvarê, ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî: "Ji kerema xwe, Xilaskar, ji min re bêje, gelo ew di navbera 12.00 û saet 3:00 piştî nîvro, gelo ew êşên kefaretê bûn ku te dan min?" Xilaskar: "Belê."

Min pirsî gelo ev cara yekem bû. Xilaskar: "Na. Tu dîsa dixwazî?"

Ez: "Belê, heke ev tê wateya rizgarkirina giyanan. Lê

Xilaskar, tu dizanî ez çiqas dikarim tehemul bikim."

1ê Sibata 1992an — Şemî

Saet 7:15ê sibehê li Waghäuselê di Ayîna Pîroz de.

Piştî nîvro, ez bi Xilaskar re yek bûm û derbarê 'Ronahiya Ebedî' de pirsî, ji ber ku li Rotê vemirîbû. Ez li dêreya Rotê bûm û min nikarîbû tehemul bikim ku Ronahiya Ebedî vemirîbû. Vê yekê ez bi êşeke hundirîn xistim û min nikarîbû dua bikim. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo rast bû ku mirovekî gazî bikin da ku wê vêxe.

Xilaskar: "Te pir baş kir."

Min berdewam pirsî ji Xilaskar re gelo divê ez biçim ba Bav Vogt da ku derbarê fikarên Îsa bi wî re biaxivim?

Xilaskar: "Hinekî din bisekine."

Ez: "Ev tê wê wateyê ku divê ez ji bo wî

dua bikim." Xilaskar: "Rast e."

5.10 êvarê: Ez hatim malê û yekser bi qasî 30 deqeyan ji bo Keşe Vogt dua kir. Yekser piştî wê, ruhê min rastî êrîşê hat. Paşê min bê navber saetek din dua kir. Mêrê min li nêzik bû, lê ew di hundurê xwe de nerazî, bêaram û hêrs bû. Her tişt wî aciz dikir.

Min zanî ku ruhên pîs vegeyabûn, lewma min hê bêtir dua kir.

Piştî, mêvanek hat. Vî mêvanî heta nedizanî ka ew hatibû nîşankirin an na, ji ber ku bavê wî beşek ji serkirdayetiya payebilind a leşkerî ya Artêşa Komunîst a Sirbî bû.

Ji bo min pir zehmet bû; min gelek caran xwe biçûk dikir û hewl dida ku alîkariya wî bi pirsgerêkên wî bikim. Di kûrahiya dilê xwe de, min hest dikir wekî ku tevahiya artêşa Sirbistanê li ser min hatibe. Di wê demê de, min nikarîbû bi mêrê xwe re jî biaxivim, lewma min dua kir heta ku artêşa giyanên pîs çû û rewş baştir bû.

2 Sibat 1992 – Yekşem — Cejna Mûman

Min nêzikî saetekê dua kir. Min ji Xilaskar re got ku min ferq kiriye ku her gava ez ji bo keşeyan dua dikim, ez bi taybetî rastî êrîşan tîm.

Xilaskar: "Ji bo hebûna keşîşekî baş, ji bo şerê li dijî şeytan hêzeke mezin pêwîst e. Te ji bo keşîşê xwe gelek dua kiriye. Ji bîr neke ku keşîşekî baş Îsayekî duyemîn e. Û ji bo Îsayekî duyemîn duayeke mezin pêwîst e."

Ez: "Ez hîs dikim ku ruhên pîs herwiha bandorê li mêrê min dikin da ku min bixapînin."

Xilaskar: "Divê ew zêdetir dua bike."

Ez: "Lê ev têkoşîna bi mêrê min re duh nêzikî sê saetan bê navber berdewam kir." Xilaskar: "Şeytan hêrs e ji ber ku tu gelek giyanan ji wî distîni."

Ez: "Ez natirsim ku li dijî wî şer bikim." Xilaskar: "Min ew tirs ji te rakirîye."

Ez: "Ez ê ji şerê li dijî wî nesekinim ji ber ku ez ji te hez dikim; ji ber ku hemû giyan ji te re ne."

Xilaskar: "Ew rast e. Lê Şeytan jî wan dixwaze."

Ez: "Wê dem şerekî heta hetayê bidome?"

Rizgarvan: "Belê, heta ku qirûşê dawî neyê dayîn." Ez: "Ez ji van tiştan tişteki fêm nakim."

Xilaskar: "Heta ku kefaret ji bo gunehê dawî hatibe dayîn."

Ez: "Ax Rizgar, gelo ez ê niha dev ji nivîsandinê berdim?"

Xilaskar: "Belê, binivîse; divê mirov gelek dua bikin, bê navber. Guneş ji qenciye girantir e. Mirov xwe di nav heriyê kûr de dibînin. Herî gefê dixwe ku mirovahiyê bifetisîne."

Ez niha nikarim zêdetir binivîsim, ji ber ku ji min re zehmet e ku ez van hemûyan bi nivîsê bînim ziman. Ez spasiya te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min; ez ji te hez dikim, û ez ji bo wan kesên ku ji te hez nakin jî ji te hez dikim. Ez dixwazim her dem îbadeta te bikim û pesnê te bidim, heta ji bo wan kesên ku vê yekê nakin jî.

Ya Xudanê min, ez her tiştê ku tê pêşiya min, bi riya Dilê Pîroz ê Meryemê, datînim destê Te.

3 Sibat 1992 – Duşem

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ez rojnivîska xwe rast dinivîsim.

Xilaskar: "Bawer be ku tiştê te nivîsandiye rast e. Ruhê pîs dê her dem hewl bide ku te ji rastiyê dûr bixe."

Ez: "Li yên din jî keremê bike."

Xilaskar: "Heke ew qebûl bikin."

(Min li ser mêrê xwe û li ser kesên ku ji belayan dikişînin difikirî). Ez: "Tu di koma me ya duayê de çi naecibînî?"

Xilaskar: "Kêmasiya nefsbîçûkiyê heye; hîn jî gelek pozbilindî heye." Ez: "Û gelo divê ez vê ji wan re bibêjim?"

Xilaskar: "Divê tu ji wan re bibêjî. Divê dilê xwe negirin, wekî din ez nikarim kerema xwe bidim wan."

Ez: "Çima wisa ye?"

Xilaskar: "Dua divê bi dilsozî were kirin. Dua divê ji dil derkeve û ne tenê ji dev."

Ez: "Tu dikarî çi ji me re li ser îtirafê bibêjî?"

Xilaskar: "Divê tobe zêdetir be. Bi gelemperî biryardarî kêr e. Ji min re dilsoz bimînin."

Xilaskar: "Ji ya ku we heta niha kiriye zêdetir dua bikin."

Ez: "Xilaskar, bêguman dê hin kes hebin ku tiştê min ji wan re gotiye bawer nekin." Xilaskar: "Te got; ev bes e."

Ez: "Ez ê çawa fêm bikim ku ew bes e?" Xilaskar: "Bila her kesê ku guhên wî hene, guhdarî bike."

Min bi kelecandî dua kir, bi taybetî ji bo koma xwe ya duayê, ji bo başbûna wan. Bi giştî, min nêzîkî saet û nîvekê dua kir.

Êvarê, ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

Piştî, saet 8ê êvarê, koma me ya duayê civiya û min tiştê ku Xilaskar gotibû ji wan re vegot. Duayên wê êvarê ji her carê pir xweşîktir û bi îmanîtir bûn.

Piştî koma duayê, min her wiha ji Bav Dochart re jî behs kir. Lêbelê, wî ti şîrove li ser nekir.

4 Sibat 1992 — Sêşem

Serê sibê, ez nêzîkî du saetan di nav dua de mame. Duh êvarê, di dema koma dua de, min şîraniya ruhanî wergirt; berî wê, ez beşdarî Mîsa Pîroz a li Rotê bûbûm û min şîraniya sakramental wergirtibû.

Min ji Xilaskar pirsî ka Gelo Ew duh êvarê dema ku min şîraniya ruhanî wergirt, bi min re nebû.

Xilaskar: "Ez bi te re bûm."

Ez: "Çima dilê min ewqas zû lêdixist? Ya Xudan, tu bi min re napeyivî."

Xilaskar: "Xudayê te dema bixwaze diaxive."

Xilaskar bêdeng bû.

Ez giriyam û gotim: "Çawa dibe ku bê Xwedê tiştek tune be?"

Lêbelê, ez xwe di rewşeke aramî û aştiyê de dibînim. Ez ne bi tenê me; Xudan bi min re ye, lê Ew bêdeng e. Ez bi gelemperî nikarim bifikirim ku Xwedê radizê.

Paşê min hestek aramiyê ya gelek xweş hîs kir. Min xwe ji her tiştî azad hîs kir û dikarîbû bi saetan wisa bimama, ji ber ku ez bawer dikim ku tu bi min re yî, Ya Xudan.

Xudan gumanên min ji holê rakirin. Tişteke nema. Ez spasiya Te dikim, Ya Xudanê min û Xwedayê min; wisa hat hest kirin ku canê min ji êşa duhîn sax bûye, çimkî ez ji ber heriyê di dêrê de diêşiyam. Min xwe wekî zarokekî piçûk hîs kir ku di hembêza bavê xwe de ye û piştî xwe daye sînga wî. Zarok ji aliyê bavê xwe ve tê hezkirin, û ew hezkirin ji bo zarokê bes e, lewma ew di hembêza wî de rihetiya xwe didomîne.

Çiqas zû xerabî li ser me çêdibe. Piştî demekê, min dengê bihîst:

"Tu niha yekbûyî?"

Min got "Belê", lê ez bawer nakim ku ew dengê Xudanê min bû; dengê Xudanê min cuda ye. Ne jî min ew deng wekî her carê bi zelalî ji kûrahiya dilê xwe bihîst. Dibe ku ew dîsa ew devbelav bû, ruhê pîs ku dixebitî, û tenê hewl dida ku min sergêj bike.

Ji ber vê yekê min dîsa dua kir ku wî dûr bixim; wekî din, ez ê nikaribim xwe jê xilas bikim.

Çimkî ew tenê dixwaze min bixe nav bêaramî, tevlihevî û gumanê; ew tenê ruhê pîs e. Êvarê li Rotê, li dêrê, bi duayên Rozaryoyê û beşdarbûna Mîsa Pîroz.

5ê Sibatê 1992 — Çarşem

Ez aciz bûbûm ji ber ku keşeyekî di dema îtirafa min de bi çavên xwe li min dinihêrî. Nifirê bû ku mirov li çavên wî binêre. Min tu carî tişteki weha bi Bav Gebhard Heyder re neceribandîye. Min derbarê vê yekê de ji Xilaskar pirsî.

Xilaskar: "Ew ruhekî pîs bû ku hewl dida baweriya te ya zexm tune bike." Ez: "Gelo qeşe dizane bi çavên xwe çi dike?"

Xilaskar: "Belê, ew dizane. Ev ceribandin in ku ruhê te wan hîs dike û li ber wan disekine." Min heta niha sê caran ew nêrîna tûj a di çavan de ceribandîye.

Ez: "Ew çima wisa dike?"

Xilaskar: "Ji ber ku baweriya wî ya serxwezayî kêmtir e. Gelek hindik keşîş xwedî baweriya serxwezayî ne."

Ev keşîş ji derxistina ji dînê bawer nake. Mêrê min jî bawer nake. Ez: "Heke ew ji min bawer nekin, divê ez çi ji wan re bibêjim?"

Xilaskar: "Ya herî baş e ku bêdeng bimînî."

Ez: "Bi bêdengiyê ez ê çi bi dest bixim?" Xilaskar:

"Nefsbiçûkî."

Min ji bo demek dirêjtir bi Xilaskar re bi awayekî samîmî axivî. Paşê min ji Xilaskar re got: "Ez ji tiştên dinyewî nefret dikim."

Xilaskar: "Wê binivîse."

Ez: "Çiqas kêmtir demê me heye ku em xwe ji bo jiyana ezmanî amade bikin. Ez çiqas kêfxweş im ku min televîzyon ji apartmanê avêt. Ya Xudanê min û Xwedayê min, ez nikarim têra xwe spasiya te bikim ji bo vê yekê."

7ê Sibatê 1992 – În

Ez wê rojê li malê bûm. Min ji saet 7:00 heta 8:30ê sibehê dua kir. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ez ê careke din rûbirûyê êşên kefarete bibim."

Xilaskar: "Divê tu careke din kefarete bikişînî."

Ez: "Ez ê wan pêşkêş bikim da ku keşeyê civatê berî Mîsa Pîroz bi bawermendan re Rozariyê bixwîne, tam wekî ku Xilaskar dixwaze. Û da ku keşeyê civatê Tişarî Pîroz tenê li ser ziman belav bike, û da ku laîk êdî Tişarî Pîroz belav nekin."

Wekî din, ez van êşan pêşkêş dikim da ku keşîş ji tîrsa mirovan azad bibe, û ez ji Te daxwaz dikim, ya Xilaskarê min ê hêja, ku dilnizmî jê re were bexşandin.

Xilaskar: "Nivîs, keça min. Ji bo hemû kesên ku li bajarê te min aciz dîkin û Şîva Pîroz bi bêhurmetî werdigirin, qencî bike."

Ez: "Ez ji Te daxwaz dikim, ya Xudan û Xwedayê min, gelek keremê bide min da ku ez bikaribim êşên ku Tu didî min, hilgirim. Ez ê van êşan qebûl bikim, her weha ji ber hezkirina mezin a ji bo Te, ya Xudan û Xwedayê min, û ji bo xilasiya giyanên ku li ser rîya fireh in.

Ya Xudanê min û Xwedayê min, lê bila îradeya te pêk were.

Xilaskar: "Wekî te nivîsandiye bike, keça min."

Ez: "Ez ji niha ve, ya Xudan û Xwedayê min, ji bo êşên ku tu yê bidî min, spasiya te dikim. Ez amade me ku bi te re bikişînim, ji ber ku tu baştir dizanî ku ez dikarim çî tehemul bikim.

Min ji Xilaskar re got ku ez dixwazim di dilê wî de bimînim û çend deqeyan bê navber min jê re dua kir: 'Xilaskarê min, ji bo xwe û ji bo tevahiya cîhanê, efû, kerem û rehmê li min bike.

Bi serê xwe ez nikarim tiştekî bikim, lê bi Te re ez dikarim her tiştî bikim.' Heta saet 10.40 min dîsa ji pirtûkeke baş xwend.

8 Sibat 1992 — Semî

Ez li Waghäuselê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Bi ti awayî rêbaza ku Bav Werner Egon Mîsa pê pîroz dikir, ne li gor dilê min bû; wî heta navbeynkirinan jî negot.

Ji saet 4:20 heta 5:50 êvarê, min bê navber çar Rêz û duayên din kirin, tevahiya demê li ser çokan, tenê ji bo Bav Vogt.

Min bi kêfxweşî ev dem ji bo wî terxan kir, ji ber ku min jî kerema vê yekê wergirtiye. Bes e ku Xwedê dibîne ka ez çiqas ji bo Bav Vogt dua dikim. Ez dizanim ku ez ê wî bi qasî hezkirina xwe ya ji bo Mesîh jê hez nekim, lê xwesteka min e ku min bikarîba, ji ber ku ew Mesîhê duyemîn e, û ez haydar im ku ew ji bo giyanên ku Xwedê wan arasteyî wî dike, berpirsiyariyeke mezin hildigire ser xwe. Ji ber vê yekê ez dibêjim ku mirov nikare têra xwe ji bo keşeyan dua bike, ji ber ku keşeyekî ku di kerema Xwedê de dijî, dikare gelek giyanan ji bêhna dogehê hişyar bike û wan ber bi Bihuşte ve bibe.

9 Sibat 1992 – Yekşem

Ji saet 6:30 heta 8:00ê sibehê: Min nêzîkî saetekê dua kir û ji bo nêzîkî 30 deqeyan bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Niha, Şeytan li ser dilan serwer e." Ez: "Lê tu Keyê hemû dilan î."

Xilaskar: "Hema hema her kes dilê xwe li hember min digire." Ez: "Ma min ev yek rast nivîsandiye?" Xilaskar:

"Te ew ji bo min nivîsandiye."

Ez: "Xilaskar, çima ew dilê xwe digirin?"

Xilaskar: "Ji serbilindiyê, ji kêmasiya hezkirina ji bo min, ji nefretê, û ji ber ku ew naxwazin ji rêya fireh vegehin."

Ez: "Xilaskar, dema ku ez niha digiriyam, dema ku min got 'Avertere, avertere'—tiştê ku tu Don Bosco got – û wateya wê 'jiyana xwe guhertin' e – hêsir wek mirwariyan ji çavên min herikîn, bi lez û bez. Ew tiştekî bi tevahî serxwezayî bû û ez bi heybetek mezin tije bûm. Xilaskar: "Belê, ew hêsirên min jî bûn."

Ez: "Pêdiviya min bi rêberê ruhanî yê baş heye. Belê, tu heyfî, lê pêdiviya min bi keşeyekî jî heye."

Xilaskar: "Tu hîn nikarî biçî ba Bav Vogt. Bila dema rast were."

Ez: "Xilaskar, duh min ji bo wî (Bav Vogt) çar rûsaryayî xwendin; gelo bandoreke wê çêbû (?)"

Xilaskar: "Belê, bandor li wî kir."

Ez: "Xilaskar, Pastor Vogt difikire ku ez behsa xwe dikim." Xilaskar: "Hûn hemû wisa difikirin, lê tu yek ji we nikare bê min tiştekî bike."

Xilaskar: "Ji bo ku tu sûcê xwe qebûl bikî, çiqas xwebitîniya din ji te re lazim e? Duayê bike, keça min, gelek duayê bike."

Ez beşdarî Mîsa Pîroz a li Rotê bûm.

Ji saet 1ê piştî nîvro, min ji bo Bav Vogt Rûsarî xwend. Ez kêfxweş bûm dema min dît ku ew li ber Sakramenta Pîroz serê xwe tewandiye, û Dua ji bo Dilê Pîroz dikir. Min dua kir ku ew bibe mînakek ji bo hemû keşeyên gundên derdorê. Ez hesreta keşeyên wisa me ku ez tenê Îsa di wan de bibînim, û divê em ji bo keşeyên wisa dua bikin. Ji ber ku Xwedayê me xwedî keremên bêhejmar e, heke em tenê jê bixwazin. Ez bawer dikim ku Bav Vogt keşeyekî pir hezkirî ye dema ku ew îradeya Xwedê pêk tîne.

Demek dê were ku ew ji niha baştir min fêhm bike. Ez ê tu carî ji bo wî dua kirinê bernim.

Saet 2:30 piştî nîvro. Birêz Pavar ji Swîsreyê telefon kir. Ew dem bi dem telefon dike. Em di baweriyê de hev xurt dikin. Ez li Orşelîmê rastî wî hatim. Ew di nav koma hecîyan de yekane kes bû ku guh dida min. Kroatên din, ligel keşîşên, bi min dikeniyar û henekên xwe bi min dikirin; min xwe bi tenê hîs kir, mîna ku her kesî dev ji min berdaye.

Dema ku em ji Orşelîmê heta Masadayê meşiyar, min ji bo koma hecî û ji bo keşîşên çend roza xwend. Serê her kesî êşiya, û ez ewqas sivik bûm ku min dikaribû careke din li çiyê hilkişiyama. Bi saya vê yekê, min gelek kerem wergirtin. Birêz Pavar ê ji Swîsreyê di nav komê de yekane kes bû ku bi veguherîna min a li Medjugorjeyê bawer dikir.

5.00–6.00 êvarê Min bi xwendina pirtûkeke Xwişk Faustina dest pê kir. Piştî saetekê, min hesreteke kûr hîs kir ku ez bi Xilaskar re bibim yek. Min bi kelecana ji Xudan re dua kir. Lêbelê, ceribandina jî li ser min hatin. Ez bi girî girî wek avê giriyam û min fikirî ku min tiştê şaş kiriye. Lê piştî wê, min aramî dît. Min ji Xilaskar xwest ku careke din ji min re behsa wergirtina Şîva Pîroz a li ser ziman bike û soz da ku ez ê jê bawer bikim.

Xilaskar: "Ez dixwazim Şîva Pîroz li ser ziman, bi çemînê û bi rêz, bi destên pîrozkirî yên keşîş were wergirtin."

Paşê min derbarê xizmetkarên gorîgehê de pirsî; min wisa difikirî ku, ji ber ku ew di Merasîmê de xizmetê dikin, dibe ku îmtiyazên wan ên taybet li cem Xwedê hebin. Xilaskar: "Ev yek ji bo xizmetkarên gorîgehê jî derbasdar e."

Ez: "Gelo ev tê wê wateyê ku Bav Vogt vê yekê bi awayekî rast nake?" Xilaskar: "Belê."

Ez: "Xilaskar, ez jê re bibêjim?"

Xilaskar: "Ez tevahiya vê demê li benda vê yekê bûm."

Ez: "Û eger ez jê re bibêjim, gelo ew ê guh bide tiştên ku keşeyên din dibêjin û dikin?" Xilaskar: "Ew ê wisa neke ku keşeyên din dikin, lê metran jê vê yekê dixwazin."

Xilaskar: "Metranê herî mezin Bavê Pîroz e; divê ew guh bide wî."

Ez: "Ax, Xilaskar, ez ê her tiştî bikim da ku tu aciz nebî an bêrûmet nebî. Keremê li min bike û gotinekê ji min re bêje; ez guhdar im."

Xilaskar: "Wisa bidomîne, keça min."

Nêzikî saet 7ê êvarê, Maria ya ji Augsburgê telefon kir. Min jê re got ku divê ew vegere ba mîrê xwe û îradeya Xwedê pêk bîne. Carekê, gotareke derbarê min de di kovareke bi navê *Frau im Spiegel* de hat weşandin. Maria ya ji Augsburgê ew xwend, paşê ji min re nivîsand û hat serdana min. Ew bû Xiristiyaneke dilsoz. Wê demê, piştî Şîva Pîroz, Xilaskar ji min re gotibû ku divê ew vegere ba mîrê xwe. Heta îro jî, wê ev yek nekiriye.

Îro, piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo pasîfîzm rast e, ji ber ku Fridolin telefon kiribû û ji min re gotibû ku Josef pasîfîst e û ew ne pir piştrast bû ka ev rast e an na. Xilaskar: "Keça min, pasîfîzm rast e – her kes dikare xwe biparêze."

Min ev yek tam fêhm nekir, ji ber ku ez bi tevahî ne piştrast im ka wateya pasîfîzmê çi ye.

10 Sibat 1992 – Duşem

Saet 10.00 di odeya doktoran de:

Xilaskar: "Ji min bipirse tu dikarî bi çî re derbas bibî."

Ez: "Ez pir bêtêr im."

Heiland: "Tu min heye; tenê pêwîst e ku tu min bidî yên din. Her peyva min jiyana min e, û di wan kesên ku tu peyvê didî wan de, ew dijî."

Ez: "Ya Xwedayê min, wê demê, çiqas girîng e ku mirov li ser te biaxive. Niha ez baştir fêhm dikim dema ku ez Duaya Melekan (Angelus) dikim: Peyv bû goşt û di nav me de ma."

Ew heman tişt e ku ji têgihiştina mirovan wêdetir e.

Ez: "Niha fêhm dikim gava Tu ji min re dibêjî ku divê ez tenê tiştê ku ez dikarim tehemul bikim bixwazim. Min bi du nexweşan re li ser baweriyê axivî û ji wan re got ku divê ew biçin îtirafê. Min ji Xilaskar pirsî gelo ev tiştê rast bû."

Xilaskar: "Ew rast bû, wisa bidomîne." Xilaskar:

"Bi kûrahî ji min hez bike, keça min."

Ez: "Lêbelê ez tenê dikarim bi hezkirina te ji te hez bikim; ez ê çawa vê fêhm bikim?"

Xilaskar: "Ji yên din jî hez bike wekî ku tu ji min hez dikî."

Ez: "Yanî tu dixwazî di giyanên kesên din de bê hezkirin. Ez ji Te daxwaz dikim, Rizgarker, keremê ku ez bikaribim wekî hezkirina ji Te, ji kesên din jî hez bikim."

Min ji Xilaskar re got ku dema kesên din wî red dikin, dilê min diêşe.

Xilaskar: "Ev êş êşa min e, ya ku tu hîs dikî. Zêdetir hezkirinê bide nexweşan."

12.45 piştî nîvro li kapela klînîkê: Dema ku ez bi Xilaskar re di yekîtiyê de bûm, min jê pirsî ka gelo Protestan jî divê biçin îtirafê.

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Lê ew ji Bavê Pîroz hez nakin."

Xilaskar: "Wê demê ew ji min hez nakin."

Min ev pirs ji ber vê yekê kir ku gelek kesan, dema min ji wan re got ku divê ew biçin îtirafê, jixwe bersiv dabûn ku ew Protestan in û ji ber vê yekê ne mecbûr in biçin îtirafê.

Êvarê, li Rotê di Ayîna Pîroz de.

8.00 êvarê — Koma duayan. Li wir ewqas mirov hebûn ku hinek neçar man derkevin. Nîv saet min behs kir ka Xilaskar ji min re çî digot. Min xwe amade nekiribû. Lê gava Ruhê Pîroz peyvan dide mirov, divê mirov wan bibêje. Jineke ji koma duayan pirsek ji min kir; wê got ku Papa Pîroz jî Şîva Pîroz dide destan.

Min bersiv da: "Bavê Pîroz neçar ma ku vê yekê bike ji ber ku mirov xwedî vîna azad in, metranan destûr daye vê yekê, û Masonên Azad jî li Vatîkanê amade ne."

11 Sibat 2002 — Sêşem

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo bersiva min a duh ji bo jinikê derbarê Şîraxa di destan de û Bavê Pîroz de rast bû.

Xilaskar: "Te rast bersiv da."

Saet 12:20 piştî nîvro li kapela dêrê.

Xilaskar: "Divê tu tenê li min guhdarî bikî."

Ez: "Mêrê min got ku min duh di koma duayan de pir dirêj axivî." Xilaskar: "Gelo kes dikare min rawestîne dema ez diaxivim?"

Saet di 10:40ê sibehê de, min ji Xilaskar pirsî ka gelo min mijara pasîfîzmê rast fêhm kiriye.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: pasîfîzm rast e. Mafê her kesî heye ku xwe biparêze."

Ez: "Tu dikarî tiştê din li ser vê yekê bibêjî?"

Xilaskar: "Încîla te heye."

Ez: "Xilaskar, heke tu li şûna min bûya, te jî dê heman pirs bikira?"

Xilaskar: "Tu dikarî ji min bipirsî; ev pir baş e, keça min."

12 Sibat 1992 – Çarşem

Ez beşdarî Ayîna Pîroz a li Kapela St Roch bûm. Wekî her carê, min beriya Ayîna Pîroz Mûbeqete xwend. Min her wiha ji bo keşeyê ku dê Ayîna Pîroz li dar bixista jî dua kir.

Min ev keşîş cara duyemîn dît. Dema wî cara yekemîn Ayîna Pîroz pêk anî, min jê hez nekiribû, û îro, cara duyemîn, wî Ezîzîkirin (Konsekrasyon) ewqas zû pêk anî û, di dawîya Ayîna Pîroz de, li şûna Tabernakolê, berê xwe da gorîgehê. Min ji Xilaskar pirsî, 'Niha divê çi bê kirin?'

Xilaskar: "Ber bi Tabernakolê ve."

Ez: "Gelo ez jê re bibêjim, Xilaskar?"

Xilaskar: "Heke tu bixwazî."

Min pêşî ji bo keşeyê dua kir û paşê çûm wî bibînim. Gava ku min li derî da da ku bipirsim gelo dikarim pê re bixivim. Di dema axaftina me de, piştî ku min jê re got ka çi ne di rê de ye, wî yekser dest bi parastina xwe kir û got ku ew profesorek e.

Min jê re got ku wê demê her tişt ji min re zelal bû.

Pêşî min jê re got ku wî Konsagrasyon pir zû xwendibû; wî got ku yên din jî wisa dikin. Min paşê bersiv da ku divê mirov ji mirovan bêtir guh bide Xilaskar. Min jê re şirove kir ku min dixwest alîkariya wî bikim û ku, piştî Mîsa Pîroz, min ji Xilaskar pirsibû çima ew li şûna ku ber bi Tabernakolê ve silavê bide, ber bi gorîgehê ve silav dabû.

Paşê keşîş hinekî li ser rabirdûyê rexne girt. Ew hinekî bêaram û serbilind bû. Min jê re got ku Xilaskar wê demê jî heman Xilaskar e ku îro ye.

Bav soz da min ku ew ê Ayîna Pîroz hêdîtir pîroz bike. Paşê min bereketa wî xwest û ez çûm. Careke din, ez ne bi tenê bûm. Ez dizanim ku Xilaskar bi min re bû.

Gava ez gihîştim malê, min yekser telefon hilda; ew Fridolin bû. Wî ji min re got ku xwendekarê ciwan Andreas êdî Komûnîyonê li ser ziman wernagirt ji ber ku wan subregent gotibû ku dê ji bo wî baştir xuya bike heke ew Şîva Pîroz di destê xwe de werbigire.

Di **28ê Rêbendana 1992an** de, Xilaskar jixwe tiştek ji Andreas re gotibû.

Andreas derew li Fridolin kiribû. Wî hincetek çêkiribû, gotibû ku lêvên wî qelişî ne û ji ber vê yekê nikaribû Şîva Pîroz li ser ziman werbigire.

Lêbelê, wî rastî negot – ku serokê cîgir jê re ev gotibû.

Nêzîkî saet 1:30 piştî nîvro li kapela klînîkê, min ji Xilaskar pirsî derbarê odeya duayê. Xilaskar: "Tu dikarî jixwe dest pê bikî. Dem jixwe hatiye."

Ez: "Lê belê hîn pereyê min têr nîne." Xilaskar:

"Wê ji min re bihêle."

13 Sibat 1992 — Pêncşem

Min ji Xilaskar pirsî ka dê axaftina me bandorê li ser wî keşîşê ku Şîva Pîroz ewqas zû pîroz kiribû, bike.

Xilaskar: "Peyv di nava wî de dijî."

Paşê min li ser navê Andreas, hevalê xwendekarê Fridolin, pirsî, çima Xilaskarê destûr dabû ku Andreas niha Şîva Pîroz di destên xwe de werbigire.

Xilaskar: "Vîkê wî azad e, û ew vîn nexweş e."

Ez: "Ez nikarim bifikirim ku hin profesor wisa tiştekî bikin û xwendekarên teolojiyê teşwîq bikin ku Şîva Pîroz di destê xwe de werbigirin."

Xilaskar: "Ew nivîskar û farisî ne ku ez xaç kirim. Ji bo xatirê Andreas, divê mirov roja Çarşemê birçî bimîne — ev xiyane e."

Ez: "Mirov divê çi bike dema ku îrade nexweş be?"

Xilaskar: "Roje bigire û Zebûrê bixwîne."

14 Sibat 1992 — În

10.30 li odeya doktoran: Min dîsa pirsî ka gelo divê ez nivîsandina xwe bi tevahî bidomînim an na. Xilaskar: "Belê, keça min, rojnivîska xwe binivîse; ew girîng e."

Ez: "Ma te duh bi min re axivî?" Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Ya Xudan, îradeya te çi ye? Niha bide min bizanim ez ê çi bikim, ji ber ku tu rêberê min ê ruhanî yî, lê Ya Xudan, tenê heke hîn jî îradeya te be."

Xilaskar: "Zêde dua bike, keça min. Dua pir pêwîst in."

15 Sibat 1992, Şemî

Bav Aemilian Ayîna Pîroz bi awayekî xweş pîroz kir. Ew ayînek ji bo rûmetdarkirina Xatûna Me bû. Min careke din dît ku Bav çawa di tariyê de sekinîbû, lê piştî Pîrozkirinê, min tiştekî ronî li dora serê wî dît. Min ew cara yekem dît, paşê ew dîsa winda bû.

Min gelek ji bo Bav Vogt dua kir – min Zebûrnameyeke tevahî xwend.

Tiştê ku ez îro fêhm kirim ev e ku, heke tu keşeyekî baş bixwazî, divê tu ji Xwedê bixwazî. Ez pir ji vî keşeyî hez dikim, her çend ez dizanim ku ew her gav her tiştê ku Xilaskar dixwaze nake. Lê hêviya min heye ku rojekê ew bibe keşeyekî mînak.

Ez ji cihê îtirafê bi dilxweşî derketim; duayên min hatibûn qebûl kirin.

Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê kerema ku Te li ser keşîş û min daiye.

16ê Sibatê 1992, Yekşem

Min du saetan li malê beriya Mîsa Pîroz dua kir. Di rojên Yekşemê de, ez dixwazim bi taybetî xwe ji bo Mîsa Pîroz amade bikim. Berî ku ez dest bi dua bikim, ez xaçek û peykerê Meryema Pîroz li ser maseyê datînim, ligel ava pîroz ji bo giyanên li cehenema paqijiyê. Paşê ez Confiteor, Exorcîsm û gelek dualên din, wekî lîtiyan û Rozariyê, dikim. Di dawiyê de, ez bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz werdigirim. Ev di heman demê de wek amadekariyek ji bo Şîva Pîroz a sakramental jî xizmet dike. Wê demê Ayîna Pîroz bi dilsoztir dibe, û mirov ronahiyeke mezintir werdigire; mirov her weha tiştê ku ne baş e fêhm dike û ruhên pîs zelaltir nas dike, ji ber ku ew jî di dêrê de amade ne.

Ji ber ku ez duh bi Bav Vogt re çûbûm îtirafê, min ji Xilaskar pirsî: "Min çima li ser Wergirtina Şîva Pîroz a di destan de neanî ziman?"

Xilaskar: "Wext hîn nehatiye."

Ez: "Gelo keşîş niha bawer dike ku ez dengê Te dibihîsim?"

Xilaskar: "Belê, wisa bawer dike, keça min."

Ez: "Gelo hîn jî gumanên wî yên wiha hene, an êdî ne ewqas zêde?"

Xilaskar: "Ji bo wî dua kirina xwe bidomîne."

Ez: "Ya Xudan, lê wî duh di bûltena civatê de nivîsî ku her kesê vaftîzbûyî dikare ayîna Peyvê bi rê ve bibe û paşê Şîva Pîroz belav bike, heke keşeyê civatê ne amade be."

Xilaskar: "Eger wî bizanibûya ku ez di Nane Pîroz de me, wî ê vê yekê di bultena dêrê de nenivîsanda. Hê jî di dilê wî de gelek tevlihevî heye."

Ez: "Lê ya Xudan, ew bi xwe Şîranîpêşkêşiyê dike; bêguman ew dizane ku Tu bi rastî, bi cewher, bi goşt û xwîn, bi beden û giyan, di mirovahî û xwedayetiya xwe de, di Nêçîra Pîroz de—Eucharistiyê de—amade yî!"

Xilaskar: "Bawerî ji bo her kesî cuda ye."

Ez: "Çima bawerî cuda ye?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: ew girêdayî fermanên yekem û duyem e—kêmasiya hezkirinê ji bo min û ji bo cîranê xwe."

Ez: "Yanî bawerî bi hezkirinê ve girêdayî ye, û divê mirov hezkirinê bixwaze û pê bijî. Ew keremeke mezin a ji Xwedê ye."

Xilaskar: "Hezkirin diherike nav dilên pak." Ez:

"Xudan, divê ez peyva 'dihurike' çawa fêhm bikim?"

Xilaskar: "Evîn bîrek e; were ser bîrê û nû bibî." Ez: "Baweriya profesorên çawa ye?"

Xilaskar: "Ew, keça min, baweriya cîhanî ye, ku tu ber nade." Ez: "Lê Xilaskar, ew qeşeyên paşerojê perwerde dikin, ne wisa ye?"

Xilaskar: "Ji ber vê yekê divê tu ji bo wan dua bikî."

Ez: "Xilaskar, gelo divê mirov ji bo her tiştî bipirse?" Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo hezkirin û kerema ku Te daye min. Ez lezandim ku zûtir bigihîjim dêrê. Ayîna Pîroz di saet 10.00 Uhl de dest pê kir.

Berî Mîsa Pîroz, min ji bo her kesê ku di wê gavê de li dêrê bû Lîtyaniya Ruhê Pîroz xwend. Bav Vogt Mîsa Pîroz baş pîroz kir. Xwendina Mizgîniyê ji Xutbeya li ser Çiyê (Mizgîniya Lûqa) bû. Di dema belavkirina Şîva Pîroz de, du mirovên laîk û ... alîkariya bavê me yê rêzdar kirin.

xwendekarekî teolojîyê, Birêz Artur Wagner.

Min berê Jêlêhatina Pîroz ji wî distand. Niha min fikirî ku Xudan ji min re gotibû ku dêr di rewşeke tevlihev de ye. Nexwe, min çawa dikaribû Jêlêhatina Pîroz ji Birêz Wagner, yê ku destên wî wekî yên keşîşekî nehatine pîrozkirin, qebûl bikira?

Min ji Xilaskar re dua kir: 'Ya Xudan, eger îradeya Te ew be ku ez Şîva Pîroz ji Keşe Birêz Wagner werbigirim, bila wisa be. Lê tenê eger ew îradeya Te be.

Heke na, wê demê nehêle ku ew were ba min. Ez hemû baweriya xwe datînim destên Te. Birêz Wagner li kêleka min Şîva Pîroz belav kir. Lêbelê, ew nehat ba min, û min bi zelalî hîs kir ku îradeya Xwedê ew bû ku ew Şîva Pîroz nede min. Ez yê dawî bûm ku Şîva Pîroz wergirt, û ew ji Bav Vogt bû.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar re got ku eger Ew bixwaze, ez ê bi Birêz Wagner re bixivim; lê min her wiha got ku divê Xilaskar ronakbîriyê bide wî da ku ew bizanibe ku divê ew Şîva Pîroz belav neke.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez vê binivîsim. Xilaskar got: "Binivîse."

Piştî wê, min çareyek saetek din dua kir.

Gava ez ji dêrê derketim, kurek li derve li benda min bû – Christian Fellhauer, zarokekî ezîz ê Xwedê.

Piştî Şîva Pîroz a wî ya Yekem, ew nêzîkî min bû û pirsî ka divê çi bike da ku ew jî bikaribe Şîva Pîroz li ser ziman werbigire.

Min jê re got ku divê ew her roj ji bo vê niyetê dehîneyekê ji Rozaryoyê ji Meryema Pîroz re bixwîne.

Yekşema piştî wê, hefteyek şûnde, ew pir bi kêfxweşî hat ba min û bi şahî got: "Julijana, min Şîva Pîroz li ser ziman wergirt."

Ji wê demê ve, ew gelek caran piştî Mîsa Pîroz ji bo silavdayînê hat ba min, çawa ku îro jî kir. Min bi ava pîroz, ya ku ez her tim bi xwe re digêrînim, bereketa wî kir, û wî ji min pirsî ka gelo av bi awayekî rast hatiye pîrozkirin. Min got 'Belê' û jê re got ku ev av ji aliyê Bav Gebhard Heyder ê ji Regensburgê ve hatiye pîrozkirin.

Ya Xudanê min û Xwedayê min, eger tiştek ne rast be, ji min re bêje da ku ez jê derbas bikim. Min her tişt daye te, û her tişt ji te ye.

Xilaskar: "Wê demê her tişt rast e, tevî tiştê ku te nivîsandiye jî."

17 Sibat 1992 – Duşem

10.00 Odeya doktoran: Min ji Xilaskar pirsî, derbarê şemaan de, gelo destûra wan heye ku Şîva Pîroz belav bikin.

Xilaskar: "Keça min, dîkok nikare Şîva Pîroz belav bike ji ber ku ordînasyona wî ya tam nîne."

Ez: "Lê Dêrê destûr daye."

Xilaskar: "Ew xirabîni ye. Şema ne keşîş e. Tenê keşîş dikare Şîva Pîroz belav bike."

Min berê dua kiribû ku Xwedê ji min re bêje çima divê H. Wagner Şîva Pîroz nede min. Min ji Xilaskar re soz da ku çi bixwesta ji min re bêje, ez ê jê bawer bikim. Bila Xilaskar ji min re baweriyeke xurt bide û mirovahiya min bi xwedayîtiyê bixemilîne. Heta ku ji bo kesên din ne diyar be jî ku destûr ji diyakonên re nîne vê yekê bikin, min ew wekî ku Xilaskar got nivîsand. Amin.

Saet 12:15 piştî nîvro li kapela kar: Îro min di kapelê de ji asayî dirêjtir dua kir. Ez ji ber wê hereza ku di Dêra Katolîk de ewqas belav bûye, giriyam.

Ez her wiha ji ber jineke ji koma me ya duayê aciz bûm, ku carekê bi nepenî ji min re gotibû ku wê ji keşeyê, yê ku di komê de îtirafan guhdar dikir, re gotibû ku dema Rozaryayê dixwîne, ew rastî astengiyan tê. Keşe jî bi pirsirina jê re bersiv dabû ku, "Tu ji bo çi qet Rozaryayê dixwînî?" Min ji Xilaskar pirsî ka ew çi cure ruh bû ku tiştêkî wisa digot. Xilaskar: "Ew ruhê pîs bû."

Piştî, min dua kir: Xilaskar, koma duayê ya min ji bid'etê biparêze û nehêle ku tu guran di çermê berxan de bikeve nav wê.

Paşê, li ser kar, min û hevkar xwe Veronika Rêzê xwend. Em tenê dikarin vê yekê bikin dema ku hê nexweş li derdorê nebin.

Ez ji Xwedê re ji bo vê keremê spas dikim, ji ber ku yên din bi gelemperî ji bo cixarekêşanê derdikevin derve.

Saet 1:50 piştî nîvro: Min rontgenê nexweşekî pir qelew kişand. Gava wî xaça ku ez li ser zincîrekê li stûyê xwe daliqandime û medalyayên cuda pê ve daleqandî ne dît, wî ji min pirsî ka ew tiştê xweşik çi ye.

Min jê re got û nîşanî wî da: "Ev xaç e bi 14 Qonaxên Rêya Xaçê. Divê em hemû di wan hemûyan re derbas bibin. Em nikarin tenê bi 13an, tenê bi hemû 14an digihîjin bihuştê."

(14 Bêrikên Rêya Xaçê li ser piştê xaçê hatine nîşandan.) Nexweş bi meraq pirsî ka gelo xaç ji zêr hatîye çêkirin.

Min jê re got: "Ez ne zêr û ne jî zîv hez dikim. Ew li ezmanan li cem min e."

Wî bersiv da: "Gava tu li jor bî, ji wir tiştêkî ji min re bişîne xwarê."

Min got: "Eger tu bi Xwedê re aştîyê bikî û bi awayekî rast îtirafê bikî, wê demê tu dikarî hinek jê ji bo xwe jî werbigirî." Ew keniya û paşê çû.

18 Sibat 1992, Sêşem

10.00 Civîna duayê ya bijîşkan: Wekî her carê, min dua kir. Di dema yekbûna xwe ya ruhanî de, min ji Xilaskar pirsî ka çima ez heta derdora saet 2:30ê sibehê hatibûm ezabdan, piştî ku me şeva borî ewqas zêde dua kiribû.

Xilaskar: "Ewên ku şeva borî te êşand, cinên Lûsîfer bûn. Min ev yek hişt ku tu bizanibî ku tu gelek giyanan ji wî distînî, û ka ew niha çawa neçar e dîsa şer bike."

Ez: "Lê min îşev nikaribû dua bikim."

Xilaskar: "Wî hewl da ku te girê bide, lê wî nekarî, ji ber ku ez bi te re bûm. Ew bi hejmarên bêhejmar tên. Ez tenê ewqasê destûr didim ku tu bikarî ragirî."

Ez: "Ruhê pîs hewl dida di guhê min de bipişpişke û tim digot ku Yekşem e, ku ne hewce ye ez beriya Ayîna Pîroz dua bikim, ku min êdî bes dua kiriye, û divê ez razê û bêhna xwe vedim. Ez hema hema ji xewê şiyar nebûm."

Mêrê min ez hişyar kirim, her çend ez bi gelemperî bi serê xwe hişyar dibim. Gava mêrê min ji min pirsî ka ez naxwazim îro biçim ser kar, min jê re got: 'Lê îro Yekşem e, bihêle ez razê.'

Dema ku wî paşê got, 'Ma duh ne roja Duşemê bû?', her tişt ji min re zelal bû.

Dema ku min duh ji Bav Dachart re behs kir tiştê ku Xilaskar derbarê şemmasan de ji min re gotibû – ku destûra wan nîne Şîraza Pîroz belav bikin – Bav Dochart ji min re got ku ev tenê ji bo min derbas dibe.

Min ji Xilaskar pirsî gelo ew rast bû.

Xilaskar: "Tiştê ku te ji Bav Dochart re got rast e." Ez: "Wî çima tiştêkî cuda got?"

Xilaskar: "Wê ji min re bihêle."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka gelo mamosteyê perwerdehiya olî, yê ku niha dixwaze bibe şemmas û ji bo wê dixwîne, dê destûr jê re bê dayîn ku piştî xwendina xwe bi dawî bike, Şîva Pîroz belav bike?

Xilaskar: "Tenê keşeyekî ku destên wî pîrozkirî ne dikare vê yekê bike."

Serê min êşiya û min ji Xilaskar pirsî gelo ev êşên kefarete bûn. Xilaskar: "Belê, ew êşên kefarete ne, keça min."

Ji nişka ve ez bi fikar ketim ku dibe ku ez bi awayekî neçaverêkirî bimirim. Xilaskar: "Wê demê tu yê werî ba min."

Min ev pirs ji ber ku min digot qey birayê min ji ber tansiyona bilind ji nişka ve miribû. Ji ber vê yekê paşê min ji hemşîreyan xwest ku tansiyona min bipîvin, lê ew normal bû.

Serêşîyeke min a ewqas giran hebû ku min ew ji bo vegera gunehkarên bedewar pêşkêş kir. Piştî nîvro kêmxweş hatin. Ez û hevkara min Veronika me Încîl xwend. Ez tercîh dikim ku Încîla Bav Gebhard Heyder bixwînim. Piştî, min sirûda 'Ya Îsa, tu jiyana min a tevahî yî' ji berê ve hîn bûm. Ez ji wê sirûdê pir hez dikim. Min piraniya duayên Latînî li ser kar an jî dema ajotinê ezber kirin. Tenê Xwedê dizane min heta niha çend Rosary li otomobîlê, li daristanê û li dêrê xwendiyê.

Piştî kar, min dixwest biçim avjeniyê, lê li şûna wê min biryar da ku biçim dêrê. Dema ku min Rûsaryayê dixwend, min dîsa astengî hîs kirin. Min gelek caran ferq kiriye ku gava ez ji bo keşîş, xwendekarên teolojiyê û profesorên ku wan hîn dikin dua dikim, ez bi taybetî dibim hedef.

Ji ber vê yekê min bi taybetî ji bo Fridolin, Andreas û Sub-Regensê li Landershofenê dua kir.

Alfîkarê qeşeyî xwendekarên teolojiyê qanî kir ku Şîva Pîroz di destên xwe de werbigirin, çawa ku li cem Andreas dikin.

Min her wiha ji bo Bav Vogt û Bav Dochart jî dua kir. Ev çend roj in, ez Bav Vogt di duayên xwe de bi bîr tînim, da ku ew bikaribe ruhên pîs baştir nas bike û min baştir fêhm bike.

Li dêrê li Rotê, berî ku Rûsaryaya hevpar dest pê bike, min êrîşên ji ruhên pîs hîs kir. Min di cih de fêhm kir ku ew ji ku tên.

Li pêşîya min, bi awayekî tewereke, zilamekî bejn navîn û rihdar rûniştibû. Ew hat hundir, rûnişt û herdu destên xwe danî ber rûyê xwe da ku nikaribe Tabernakûlê bibîne. Ji nişka ve, wî serê xwe bi hêzeke wisa xurt hejand, û ya xerabtir jî, mîna ku bi lertzê ketibe. Ev bi gelemperî diqewimî dema ku Bav Vogt bi taybetî li ser rûmeta Xwedê diaxivî, bo nimûne di dema xwendinê an Mizgîniyê de, dema ku Peyva Xwedê dihat ragihandin.

Wî paşê bi awayekî pir kirêt dikiya. Xizmetkarên gorîgehê dikiyan, û yek ji wan heta mecbûr ma ku derkeve derve.

Ew bi taybetî di dema Ezîzîkirinê de pir hêrs dibû. Zilam rabû ser piyan, nêzikî keşîş û gorîgehê bû, û bi dest û kulmên xwe yê rakirî, gefa keşîş xwar û heqaret lê kir. Min jixwe di dema Ayînê de ji bo wî zilamî dua dikir. Ji ber ku ez jixwe bi êrîşên navxweyî yê cinan re rû bi rû mamiye.

Gava ku wî xerîb dengê xwe bilind kir, min bi dengê fermanî jê re got: "Bêdeng be."

Wê gavê, ew zivirî, ji kêleka min derbas bû û bi kî û nefretî bi tundî li min nêrî. Min tenê got:

"Ji min dûr bikeve." Ew bi qîrîn û bi hêrs ji dêrê derket.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka ew cewrê çî cure bû. Xilaskar: "Ew cewrekî

Lûsîfer bû, û gelekê din jî bi wî re bûn."

Min ji Xilaskar re got ku ew wê şevê bi min re bû. Xilaskar: "Ew dikare

li her derê be."

Ez spasiya Te dikim, Xilaskar, ji bo vê ceribandîna di Dêrê de, ji ber ku gelek kes bawer nakin ku Şeytan heye.

Di her rewşê de, gelek ji bawermendan piştî Mîsa Pîroz tirsîyan û lingên wan dihejiyan.

Bav Vogt di dawiyê de ji bo carekê beşa sêyemîn a sirûda 'Meryem, Mantiya

Xwe Raxe' got.

Min berê jî gelek caran li dêrê serpêhatiyên bi vî rengî yê bi ruhê pîs re jiyabûn.

Her weha li dêrên din jî, wekî Lourdes, Orşelîm, Medjugorje, Waghäusel, li klînîka cihê karê min, li Rotê li avahiya şaredariyê (heşt kes ji Rotê amade bûn) û li Romya di rêya serdana metranekî li Vatîkanê de, û her weha di dema axaftinên ku min kirine de, hwd.

Ji bo min, ev di heman demê de keremeke ji Xwedê ye; ew bawermendan dilsoztir dike û wan teşwîq dike ku zêdetir dua bikin, û di dawiyê de bawer bikin ku şeytan û dojah hene.

Piştî ayîne, ez rastî çend bawermendan hatim ku wan jî fêmkiribû ku ev Şeytan e û ji bo vî zilamî dua kiribûn. Jinekê fêmkiribû û gotibû ku ev zilam nexweş e. Wê her wiha gotibû ku giyanên belengaz dihatin ba wê. Min meraq kir: eger di wê de diyariya naskirina ruhên cuda de tunebûya, wê çawa dizanibûya ku ew bi rastî giyanên belengaz bûn? Lê min tiştê negot. Ev jin li heman rûniştêkê bi wî kesê nenas re rûniştibû.

19 Sibat 1992 – Çarşem

Saet 10:00ê sibehê, li klînîka doktor: Min derbarê ceribandina ku duh qewimîbû, ji Xilaskar pirsî. Xilaskar: "Keça min, ev ceribandin tenê destpêk bû. Hê bêtir dê werin. Şeytan ji bo giyanên ku wî winda kirine şer dike."

Ez: "Gelo divê ez ji bo dîne me tiştêkî bikim?" Xilaskar:

"Bila, bila, gelek dua bike."

Paşê min di hundirê xwe de germî û aramiyek hîs kir; ew hesteke pir xweş bû.

Êvarê ez li Kapela St Roch bûm, pêşî ji bo Rozaryayê û paşê ji bo Mîsa Pîroz.

20 Sibat 1992 — Pêncşem

10.10, odeya doktoran: Min ji Xilaskar pirsî derbarê wijdanê.

Xilaskar: "Tiştê ku di derbarê wijdanê de nayê fêmkirin ev e ku ez bi xwe wijdan im." Ez:

"Tu kî yî, ev 'Ez'?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: Ez Xudan û Xwedayê te me." Ez:

"Çima em yekser fêr nabin ku Xwedê wijdan e?" Xilaskar: "Ew nêrîna cîhanî ye. Aliyê ku nayê fêmkirin ji min tê."

Ez: "Çima hinek keşîş nas nakin ku dengê hundirîn ê ku ez dibihîsim ji te ye?" Xilaskar: "Ji ber ku ew nizanin çawa ruhan ji hev cuda bikin. Baweriya wan lawaz e; ew li ser Încîlê waiz didin, lê li gor wê najîn."

Êvarê, ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm. Min Duaya Rozaryoyê kir. Dema ku hat ser wergirtina Şîva Pîroz, rahîbe ji ber min derbas bû û hewl jî neda ku Şîva Pîroz bide min, ji ber ku wê dizanîbû ku ez ê ji destê wê qebûl nekim. Paşê ez rasterast vegeyriyam cihê xwe û min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Min gelek kerem wergirtin, paşê min deng bihîst:

"Ma tu naxwazî Komunîyona Pîroz ji bo Xwişkê pêşkêş bikî?"

Min yekser bersiv da: "Belê." Lê min lê zêde kir: "Ez wê pêşkêş dikim ji bo xwişkê, da ku ew ronî bibe, da ku ew bizanibe ku divê ew Şîraxa Pîroz belav neke."

Dema ku Ayîna Pîroz bi dawî bû, dema ku ez hîn jî bi kûrahî di nav dua de bûm, xwişk hat ba min û pirsî: "Ma tiştê ku min kir ne rast bû?"

Wê pirsî ji ber ku wê difikirî ku ez ê li bendê bim da ku Şîva Pîroz ji Bav Vogt werbigirim.

Min jê re got: "Na, Xwişkê, ev ne rast e. Divê tu Şîva Pîroz belav nekî, ji ber ku te berê jî li ser vê yekê ji min pirsîbû û Xilaskar got: 'Jê re bêje, me keşîş hene.'"

Wê bi tundî îtiraz kir û got ku ew jî hatibû tayînkirin û metranan jî erê kiribû.

Min jê re got ku divê ew guh bide Metranê Herî Bilind.

Ew aciz û hinekî hêrs bû, û wê di demek ne gunca de ez aciz kiribûm. Wê got ku divê ez alî biguherim. (ango, biçim aliyê ku Pîrozpêr Şîva Pîroz belav dike)

Min got: "Xwedê min li ku derê bi cih bike, ez ê li wir bimînim." Min ji bo wê dua kir.

Piştî, ez bi Hedwig û Hilde re çûm Keleha St Roch. Ayîneke din a Pîroz li ber destpêkirinê bû. Li wir min karî bi awayekî sakramental Xilaskar werbigirim. Min Pîroz pêşkêş kir Şîva Pîroz ji bo giyanên belengaz.

21ê Sibatê 1992 – În

10.30 sibehê Odeya doktoran:

Xilaskar: "Te bi rahîbe re tiştê rast kir — di rastiyê de, te ew bi awayekî bêkêmasî kir."

Min pirsî gelo pêwîst e ez li dêrê alî biguherim, wek ku rahîbe gotibû. Xilaskar: "Ne hewce ye tu wiya bikî, ji ber ku tu di rastiyê de yî."

Duh êvarê, gava ez hatim malê, mêrê min rahîbe parast. Ew pir aciz bû û got ku divê ez alî biguherim, û hwd.

Min hinek ava pîroz girt û li ser wî û derdorê reşand, ji ber ku min hest bi ruhê pîs kir. Min ev yek ji Xilaskar re got.

Xilaskar: "Ew şeytanê Cihûda bû ku bi mêrê te re bû."

Min got ku min ji mêrê xwe re gotibû divê ew biçe îtirafê. Lê mêrê min gotibû ku ew ne guneh e.

Xilaskar: "Wî guneh nas nekir ji ber ku wî dilê xwe girtibû." Ez: "Gelo wateya wê çi ye ku wî dilê xwe girtibû?"

Xilaskar: "Wê demê ez nikarim bikevim hundir." Ez: "Ev tê wê wateyê ku yê din li hundir bû." Xilaskar: "Vê carê, erê."

Piştî nîvro, min gelek ji bo rahîbe û Bav Vogt dua kir.

Gava min dua dikir, min di xeyala xwe de her tim kesayetiyek dît ku li ber min sekinîbû. Min ev zilam nas kir, ji ber ku ew berê jî çend caran li ber min sekinîbû. Ez dizanim ku wî Şîva Pîroz belav kiribû û min ji wî Xilaskar wernagirtibû. Di havînê de, alîkarekî şîvê bi awayekî pir ji nişka ve di qezayeke otobanê de miribû, lê min nizanibû ka ew mirovê ku niha her tim bi awayekî giyanî li ber min disekinî, ew bû an na. Ev kes ewqas israrî bû ku min ji bo wî Carekê Bavê Me, Carekê Silava Meryemê û Carekê Rûmet ji bo wî xwend. Lê min bawer nedikir ku ev ji bo vî mirovî bes be.

Ez çûm serdana Marga Fellhauer li Rotê û min jê pirsî ka wê wêneyekî stranbêjên koroya dêrê heye, ji ber ku min dizanî ku ev zilamê ku her tim bi awayekî giyanî li ber min sekinîbû, di koroya dêrê de jî strabêjî kiribû. Wê wêne nîşanî min da û min ew nas kir. Gava ku ev zilam wê havînê di qezayekê de mir, ez li Slovakayê di hecê de bûm.

Wê êvarê, li dêrê, min ji bo vî zilamî, yê ku navê wî Werner Heinzmann bû, Rûsarî xwend û ji bo wî Mîsa Pîroz pêşkêş kir. Min jê xwest ku ji bo min jî dua bike, da ku ez di nava şevê de şiyar bibim û ji bo giyanê wî dua kirina xwe bidomînim. Ez poşman bûm ku min gotibû ew bi destwerdaniya xwe êdî min aciz dike. Lê di wê demê de min hê nizanibû ku ew miriye.

Nêzîkî saet yek û nîvê şevê, ez hişyar bûm û min ji bo wî Rûsaryayê û Lîtiya Xwîna Pîroz xwend. Min mûmeke pîrozkirî ji bo wî vexist û ava pîroz da wî.

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka ez ê çi bikim eger mirovên ji civakê dîsa werin da ku Şîva Pîroz bidin min.

Xilaskar: "Dîsa heman tiştî bike."

22 Sibat 1992 — Şemî

Ez li Waghäusel beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Bav Werner Egon ligel keşeyekî ku min nas nedikir, Mîsa Pîroz pîroz kir. Dema ku min Şîva Pîroz wergirt, Bav Werner Egon dudilî bû ku Laşê Mesîh bide min, ji ber ku ez li ber wî li ser çokan bûm. Wî her weha wekî her carê negot 'Laşê Mesîh', lê bêdeng ma.

Mêrê min yekser piştî min ji bo Şîva Pîroz hat û dît ku keşîş serê xwe dihejîne.

Divê ev keşîşe çiqas jîr be. Bi saya wî, ji bo bawermendên li rûniştekan pêşîn adet bûye ku Şîva Pîroz li ser çokan werbigirin. Lê tenê yê li rûniştekan pêşîn.

Belê. Ê yê din çi? Ma ne divê ew jî li ber Xilaskarê me çemidin? Ev ne rast e. Divê her kes li ber Xwedayê me çemide. Piştî ku wî Mîsa xilas kir, jineke bi navê Alice dest bi stranbêjiya sirûda 'Ey Meryem, Pîroziya me Bike' kir. Ev yek jî ne li dilê keşîş bû, ji ber ku wî serê xwe hejand.

Piştî ku ew ji dêrê derket, min bi civatê re Lîtyaya Loreto xwend.

Piştî wê, me Salve Regina got. Min ev duayên ji bo keşeyan pêşkêş kirin.
Paşê ez çûm ber perestgehê û li ser erdê çemiyam. Li wir min bi dilgermî ji bo kahînan û bawermendên ku di dêrê de bûn dua kir. Gava ku ez ji dêrê derdikeşim, zilamekî (Walther ji Hockenheim) bi min re axivî û got: "Te baş kir."
"Ji kerema xwe ji bo jina min dua bike. Ew bi penceşêrê ketiye."
Min jê re soz da ku ez ê ji bo wê dua bikim. Ez bawer dikim ku Xwedê bersiva duaya min da – duaya ji bo bawermendên di dêrê de – wekî din ev kesê nenas dê nêzîkî min nebûya.

4:30 êvarê: Min bi bawermendên Roter re di dêrê de Rûsarî xwend.
Piştî, min sê Rêzayên din jî xwendin û hemû jî ji bo Bav Vogt pêşkêş kirin. Ev ji bo min fedakariyek bû, ji ber ku ez tevahiya demê li ser çokan bûm.

23 Sibat 1992 – Yekşem

Saet di 7:30ê sibehê de min dest bi dua kir, nêzîkî saetekê berî ku ez biçim dêrê. Min ji Xilaskar gilî li ser Bav Werner Egon kir.
Xilaskar: "Ne hewce ye tu guh bidî wî. Guh bide min." Ez: "Ma qesta te ew e ku divê ez berdewam bikim li ber Laşê Mesîh rûkirî bimînim?" Xilaskar: "Belê."
Ez: "Gelo ez dikarim biçim jî, heke ew dudil bibe ku Şîraxa Pîroz bide min dema ku ez li ser çokan im?"
Xilaskar: "Tu dikarî biçî; ez ê dîsa jî werim ba te, her çend te ez bi awayekî sakramantî wernagirim jî."
Ez: "Xilaskar, gava ez bi şev ji xew rabim çi diqewime? Kî min hişyar dike da ku ez şiyarbin û dua bikim? Ma tu yî, an giyanên belengaz in?"
Xilaskar: "Ez im. Ez dixwazim ku tu bi min re şiyar bimînî."
Ez: "Belê, lê paşê ez ji bo giyanên belengaz dua dikim."
Xilaskar: "Ev yek kêfxweşiyêke taybet dide min."
Ez: "Ya Xudan, lê ez zehmetiyê dikişînim heta ku bi rastî dest bi dua bikim."
Xilaskar: "Divê tu fêhm bikî ku tu bi serê xwe tiştekî nikarî bikî. Ji bo vê yekê hewcedariya te bi kerema min heye, ji ber ku Xerabî hez nake gava tu dua dikî."
Ez: "Gelo Şerxwaz ewqas nêzîkî min e?"
Xilaskar: "Belê. Li ku ez im, ew jî li wir e."
Ez: "Xilaskarê min ê delal, min her tişt daye te; ez bi tevahî ya te me. Çima ruhê pîs nahêle ez bi aram bimînim?"
Xilaskar: "Eger wisa bûya, dê hişê min bi dest bixista. Lê hişê min ne hişê wî ye." Ez: "Lê ew jîr e, ne wisa?"
Xilaskar: "Zîrekî ne heman tişt e bi aqil."
Ez: "Wê demê ji bilî hişyariyê ti çareya min a din nîne? Belê, niha hat bîra min tiştê ku di Încîlê de tê gotin: 'Ji ber vê yekê, her dem di nav dua de hişyar bin, da ku hûn bikaribin ji van hemû tiştên ku dê werin birevin û li ber Kurê Mirov bisekinin.'
Ez: "Xilaskarê min ê hêja, gelo tiştê heye ku tu bixwazî ji min re bibêjî? Îro 27 sal di zewaca min de temam bûn." Xilaskar: "Wekî ku te kiriye bimîne, dua bike, keça min."
Ez: "Belê, Îsayê min ê delal, ez ê ji bo hezkirina Te û ji bo mirovan, ji bo jiyana herheyî ya cîranên xwe û ji bo rizgarkirina jiyana xwe dua bikim."
Piştî wê, ez hinekî sekinîm da ku bibînim ka Xilaskar tiştekî din dibêje. Paşê min bihîst ku Xilaskar got: "Bi silametiye biçe."
Ez: "Spas ji bo hezkirina Te ya mezin. Ez ji her tiştî zêdetir ji Te hez dikim."
Ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm û her weha di navbera ... de li wir beşdarî ayînên pîroz û Rûsaryayê jî bûm.
saet 1.00 piştî nîvro û 2.00 piştî nîvro.

24ê Sibatê 1992, Duşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran: Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.
Ez: "Çima Bav Werner Egon dudilî bû ku Şîva Pîroz bide min dema ku ez li ser çokan bûm û çima wî negot 'Laşê Mesîh', û çima serê xwe hejand?"

Xilaskar: "Te Ez wergirtim, keça min. Te bawer kir ku Ez di Hostiya Pîroz de me. Wî bawer nekir."

Ez: "Lê eger ew bawer neke, wê demê ew nikare Dua Pîrozkirinê bike."

Xilaskar: "Belê, hêza min li ser wî heye."

Êvarê, min pêşî beşdarî Dua Mûbeqede (Rosary) û paşê jî li Rotê beşdarî Mijla Pîroz bû. Saet di 8:00 êvarê de koma dua hebû. Bav Dochart jî li wir bû.

Min ji nîqaşa bi Bav Dochart re hez nekir. Liobayê gotibû ku şeytan li Waghäusel jî hebû û keşeyan ew ji dêrê derxistibû.

Dibe ku ev heman zilam bû yê ku çend roj berê li dêreya Rotê bûbû. Bav Dochart ne di wê baweriyê de ye ku divê keşîş zêdetir li ser Îblîs biaxivin da ku bawermendan agahdar û hişyar bikin.

Wî got: "Mirov dê çi bibêjin?"

Min got: "Derbarê hebûna Şeytan de bêdengiyeke pir zêde heye."

Min got ku divê keşîş zêdetir li ser vê mijarê waizê bidin. Çend kes îro xwe di nav tor û xefikên Şeytan de asêbûyî dibînin bêtir ku pê bihesin, tenê ji ber ku her tim bal li ser Mizgîniyê ye û ji ber ku tê gotin:

'Xwedê qencî ye, Xwedê rehm e, Xwedê ceza nake.'

Helbet, ev hemû rast in, lê Xwedê ji bo cezakirinê herheyîtiyê heye.

Ez ne kêfxweş bûm dema ku, piştî demekê, Bav Dochart rabû ser piyan û bi çavên vekirî û matmayî li min nêrî, mîna ku min şeqam lê xistibe. Ne cara yekem bû ku min ew çavên matmayî didîtin.

25 Sibat 1992 — Sêşem

Serê sibê zû min ji bo keşeyan Rûsarî xwend.

10.30ê sibehê, odeya doktoran: Min ji Xilaskar derbarê Bav Dochart pirsî. Gava min jê re got ku divê keşîş hişyarî bidin bawermendan dema şeytan dikeve dêrê û tirsê dixê dilê mirovan, û ku bêdengiya keşîşan li ser vê yekê şaşîti ye, min ew heman nêrî di çavên wî de dît. Ew acizker bû.

Xilaskar: "Ew ruhê pîs bû, dema ku tu behsa doktrîna rastîn dikî." Ez: "Gelo ruhê pîs dikare bi rêya keşîşê bikeve ser min?"

Xilaskar: "Belê, dikare, heke tu parastina doktrîna rast bikî."

Bi rastî, diviyabû ez biçûma cem Pastor Dochart li Brettenê ji bo dua bikim. Diviyabû min her tim ji Xilaskar bipirsiya ku ez ê biçime ku derê.

Min ji Xilaskar pirsî derbarê Pêncşemê de, ji ber ku min nexwest tenê bispêrim xwe (Pêncşem êvarên duayê li Brettenê bûn.)

Ez: "Xilaskar, tu dizanî ez dixwazim çi ji te bipirsim; tu berî ku ez bipirsim pê dizanî."

Bersiv yekser hat, berî ku min pirsî xwe biqedanda jî.

Xilaskar: "Neçe wir, keça min." Ez: "Spas,

Xudan û Xwedayê min."

Vê êvarê, dema ku ez ji Ayîna Pîroz vedigeriyam malê, Xanim Östringer bi min re axivî. Dengê wê dilerizî û bi tirs dihat.

Wê ji min re got: "Divê tu li ber çavê mirovan neaxivî. Yê din van hemûyan bi dizî dikan." Min jê re got ku min ji Xilaskar pirsîbû kengî û li ku derê divê ez biaxivim, û ku Ew peyvên ku divê ez bibêjim dide min."

Xilaskar paşê di bersivê de got: "Bixeaxive, keça min; guh nede tiştên ku kesên din dibêjin. Guh bide min. Dema ku kesên din te hişyar dikan ku tiştêkî bi dizî bikî, ew çavnebarî ye. Min diyariya axaftinê daye te."

Ez: "Ya Xudan, tu dipejirînî ku ez biçim Zönnackelê?" Xilaskar: "Belê, biçe wir."

Ez: "Gelo divê ez tiştêkî din jî binivîsim? Tu dixwazî ez wisa bikim?" Xilaskar: "Wekî ku dikî, berdewam be, keça min."

Spas ji te re, Xwedayê min ê delal.

Saet 1:00 piştî nîvro li kapela klînîkê:

Min pêşî dua kir. Dilê min giran bû, ewqas ku min neçar ma bigirîm. Belê, êş heye ji ber ku mirov Xwedê aciz dikin. Nexweş gelek caran Xwedê aciz dikin, hinek ji wan bêyî ku pê bizanibin. Ji ber ku ew êdî gunehê nas nakin. Piraniya wan dibêjin ku gunehên wan nînin.

Îro nexweşek hat ba min ku digot salê carekê çûna îtirafê bes e. Lêbelê ew pir bêaram û nîqaşker bû û îdia dikir ku tu gunehên wê nînin.

Wê ji min re got ku ew jineke wisa nas dike ku pir xerab bû û dîsa jî her roj diçû dêrê. Wê got ku wê jixwe ji vê jinê re gotibû ku xwe ji dêrê û herwiha ji îtirafê dûr bigire.

Min li ber çavê wê nexweşê got: "Şeytan bi riya te diaxive." Wê êdî nikaribû li rûyê min binihêre.

Oh, bi hezaran ji wan hene. Alîkariya van nexweşan pir zehmet e, ji ber ku giyanên wan bi gelemperî zengîn girtî ne. Ez nexweşan di duayên xwe de bi bîr tînim. Hinekan spasdar in û bi kêfxweşî diçin; yên din bi girî diçin, xatirê xwe dixwazin û ji min dixwazin ku ji bo wan dua bikim.

Lêbelê, dema ku keşîş xerabî (bid'et) belav dikin an jî belav dikin, êşa min hê zêdetir dibe. Ez di dilê xwe de êşeke tûj û şewitok hîs dikim, mîna ku kêmasiyeke min a dil hebe.

Belê, keşîş ew in ku herî zêde êşa dilê min didin. Ma ew fêm nakin ku ew ji bo giyanan xwedî berpirsiyariyeke ewqas mezin in?

Gava ku ez li ber Tabernakolê digiriyam, min ji Xilaskar pirsî ka ew ê niha li şûna min çi bipirse?

Xilaskar: "Ez ê ji Xilaskar bipirsim: 'Tu ji min hez dikî?'"

Wê gavê, min fikirî, 'Xwedê hez kirin e,' û got, 'Lê ez ji te hez dikim.' Xilaskar: 'Tu dibînî, û ez ji te pir, pir, pir zêdetir hez dikim.'

Wê gavê, ez bi Xilaskar re keniyam û min dev ji girî berda. Min hest kir ku êş ji holê rabûbû, mîna ku yekî ew paqij kiribe.

Spas ji te re, Xwedayê min ê delal, ji bo van keremên mezin, yên ku di cih de giyanê min qenc kirin. Gelo neurolojîstek an jî psîkiyatristek dikaribû vê yekê bike?

Şîfagerê herî baş ê giyanê Xilaskarê me yê delal e:

Çend nexweş dikaribûn ji tîrêjên X-rayê xilas bibin, eger ew pêşî biçûna îtirafê û tenê paşê biçûna cem doktor? Hema hema hemû nexweş naçin îtirafê. Lê wisa dixuye ku mirov dixwazin pêşî biçin cehenemê û paşê biçin bihuştê. Gelek ji wan bi temamî Xwedê red dikin. Ew tu poşmaniyê nîşan nadin û xwedayê xwe, Şeytan, hîlbijartine, yê ku wan heta hetayê roj û şev ezab dide.

Êvarê, ez li Rotê beşdarî Mîsa Mezin û Rûsarîyê bûm.

26 Sibat 1992 — Çarşem

10.30 sibehê — Klînîka doktor: Gava ku min xwe bi Xilaskar re yek kir, aramiyeke kûr û hesteke aştîyê, ligel hesteke germiyê, ket nava min. Ez dizanim ku wê demê Xilaskar bi min re ye. Ew bi min re disekine û ez jî bi wî re.

Ez: "Xilaskarê delal, tu niha giyanê min pîroz dikî. Tu dixwazî ez bêdeng bim." Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Çiqas pêwîst e ku giyanek çend deqeyan bi Arîsker re di aramiyê de derbas bike. Min ev nizanibû. Ev afyonê evînê ye. Mijarên dinyayî pir, pir dûr in. Gelek mirov ji çi bêpar dimînin? Ya Xudan, li wan rehm be. Bi vî awayî bi Arîsker re yekbûyî, mirov xwedî her tiştî ye. Ew pir xweşik e. Ew wekî Padîşahiya Xwedê ye. Niha ez pir baştir fêm dikim ka mebesta min çi ye dema ku ez dua dikim, 'Padîşahiya Te were'

Belê, yekîtiya giyanî ewqas biqîmet e; mirov xwe her ku diçe nêzîktirî Bihuştê hîs dike. Di vê gavê de, ez wisa hîs dikim ku êdî ti pirsgerêk, ti xem an jî ti pirsên min nemane. Ez bawer dikim ku her tişt ji min hatiye standin. Ya Xudanê min û Xwedayê min, ez ji bo vê keremê spasiya Te dikim.

12.30 piştî nîvro li kapela klînîkê:

Di destpêkê de, şeytan di guhê min de got ku divê ez neçim kapelê ji ber ku min hîn jî dixwest biçim Zönackelê. Hema hema min jê bawer kir. Lê hevalê min ê kar ji min re got: "Divê tu biçî kapelê!"

Ji ber vê yekê ez yekser çûm.

Min careke din keremeke mezin wergirt û ji bo her kesê ku li nexweşxaneyê zanîngehê bû dua kir, û min ji Xilaskar xwest ku ew wan jî bixwaze, çawa ku wî ez xwestibûm, da ku ew jî werin vir.

Xilaskar: "Ew guh nadin."

Min li Kitêba Pîroz fikirî, ku Xilaskar dibêje, 'Mêgînên min guh didin dengê min.'

Min xwest vê Şîva Pîroz a Ruhî ji bo kesekî pêşkêş bikim û ji Xilaskar pirsî, 'Divê ez wê ji bo kê pêşkêş bikim?'

Xilaskar: "Wê pêşkêşî wî kesî bike ku niha ji bo min ewqas ezîz e."

Paşê min dua kir: Duaya Xudan, Silava Meryemê, Rûmet ji bo Xwedê û Dilê Herî Pîroz ê Îsa.

Saet di 3:00 piştî nîvro de ez li Bocksbergê li Zönackelê bûm. Ez çûm îtirafê.

Min Şîva Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir. Xwedê ronakbîriyê bide wî, da ku ew bixwesta Xwedê nas bike û êdî Şîvê di destan de belav neke.

27 Sibat 1992 — Pêncşem

Saet 12:30 piştî nîvro li kapela kar: Wekî her carê, ez li ber Tabernakolê çûm ser çokan û min dua kir. Dilê min giran bû û ez dîsa giriyam ji ber ku nexweş bi awayekî mezin Xwedê aciz dikan. Min hê baştir fêm kir ku ez li ber Xwedê çiqas piçûk im.

Min ji Xilaskar re got: "Ez ne hêja me ku dengê Te bibihîzim, û rêz û hurmeta min ji bo Te her ku diçe zêdetir dibe. Û dîsa jî ez ne tiştek im."

Paşê min bihîst: "Berdewam be ku zarok bî."

Min duaya 'Pesn — Pesn ji Xwedê re be' û çend duayên din ên taybet kir. Îro, roja Pêncşemê, li Brettenê bi Bav Dochart re koma duayê ya din hebû. Min careke din ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim vir.

Xilaskar: "Na. Neçe vir."

Min pirsî ka heke Bav Dochart li ser vê yekê ji min bipirse, ez dikarim vê jê re bibêjim. Xilaskar:

"Ez ê kêfxweş bibim heke tu vê jê re bibêjî."

Paşê, ez ji bo meşeke kurt çûm ber golê, li pişt kapelê. Ez hîn di betlaneya xwe de bûm û perçeyek nan bi min re bû ku ez badokan, qajikan û ew qazê yekane xwedî bikim. Qaz hat ber min û perçeyek ji nan xwest. Min nan hinekî dûrtir avêt nav avê. Qaz gelekî jîr bû. Ew ji avê derket, rasterast ber bi min ve hat, û tevahiya perçeyê nan xwest. Min pê re wekî ku ew mirov be axivî. "Tu çi dixwazî?"

Wî stûyê xwe yê serbilind dirêj kir û bi nizmî got, û hêrs bû; mirov dikaribû jê bitirsiya.

Heta wê demê, ez qet li kêleka

qulankê. Min jê re got ku vegere nav avê. Qulank guh da û vegeriya nav avê, û min xwarina nanê mayî domand, perçeyek piçûk da her yek ji wan.

Min fikirî ku heta ajal jî ji mirovan baştir guhdarî dikan.

Piştî kar, ez çûm avjeniyê. Piştî, ez çûm ji bo duayên Rozariyê û beşdarî Mîsa Pîroz bûm, û min ew careke din ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

28 Sibat 1992 – În

Min careke din karî zêdetir dua bikim. Saet di 10:00ê sibehê de ez çûm odeya doktoran. Pêşî min hinek ava pîroz da wê giyanê belengaz, paşê ez bi Xilaskar re yek bûm û min dua kir.

Min ji Xilaskar re got ku ez ê bi her tiştê ku Ew ji min re dibêje bawer bikim, bi şertê ku Ew pêşî hemû tirs û gumannên min ji holê rake, da ku tu kes nikaribe min ji rê derxîne. Min dua kir ku Ew mirovahiya min ji min bistîne û min bi xwedawendiya Xwe bixemilîne. Min her tim ji Xilaskar re ji bo nefsbîçûkiyê dua kiriye, da ku ez bibim nefsbîçûk û dîlnizm.

Li vir, em kêm tiştan derbarê şerê li Yugoslavyayê dibihîzin, her çend şeva borî Dubrovnik dîsa hat bombebarankirin.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo şerê ku dê were ser serê Almanayê, bi duayên me nerm bûye.

Xilaskar: "Şer tê." Ez: "Ji Rûsyayê?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Ew bawer nakin."

Xilaskar: "Keça min, ew ê tenê bawer bikin gava ku pir dereng be."

Ez: "Gelo divê ez ji koma duayan re bibêjim?"

Xilaskar: "Belê, ji wan re bêje bila zêdetir dua bikin."

Min pirsî ka gelo ez jî dikarim vê yekê bibêjim dema Bav Dochart li cem Xilaskar be, dema ku em perestina xwe dikin?

Xilaskar: "Helbet."

Min meraq dikir ka dê berteka wan çi be eger min wisa bigota.

Xilaskar: "De berde min. Ya girîng ew e ku te gotiye." Ez: "Gelo divê ez li cihekî din behs bikim?"

Xilaskar: "Te jixwe ji keşeyê xwe re gotiye."

Ez: "Gelo ji bo vê şerê em hewce ne bi duayan an tiştêkî din amade bibin?" Xilaskar: "Divê hûn her dem amade bin."

Piştî kar, ez çûm meşiyekê li daristanê û min çar Rêzgir ji bo

Bav Vogt. Piştî, ez çûm dêrê û min ji bo wî dua kir. Min Şîva Pîroz jê re pêşkêş kir. Tenê Xwedê bi xwe dizane ku ez çiqas ji bo wî keşîşî dua dikim. Ez xelata xwe tenê li Bihuştê hevî dikim. Her çend Bav Vogt ez aciz kiribim jî, ez pir jê hez dikim; ez her tim dixwazim Îsa di wî de bibînim.

Erka min ne hêsan e, lê ya Bav Vogt jî ne hêsan e. Ji ber vê yekê heman tişt jî bo me herduyan jî derbasdar e: Per crucem ad lucem (bi Xaçê ber bi Ronahiyê ve)

29 Sibat 1992, Şemî

Ez li Waghäusel beşdarî Mîsa zû bûm. Di kêliya Pîrozkirinê de, min bihîst ku ruhê pîs diqîre. Min berê jî ew deng li Swîsreyê bi Bav Rudolf re bihîstibû. Wê demê saet derdora 1:30ê sibehê bû, û min dua dikir ji ber ku şeytan ez bi tirsêke mezin tije kiribûm.

Deng ne wekî yê mirovan e.

Li vir li Waghäusel, îro Bav Aemilian Ayîn li dar xist. Beriya Ayînê, min bi taybetî ji bo keşeyan dua kiribû. Ez niha tiştê ku min bi morîkên mezin dua kir jî dinivîsim: "Bavo yê Herheyî, ez Laş û Xwîn, Ruh û Xwedayetiya Kurê Te yê herî hezkirî, Xudanê me Îsa Mesîh, wek kefaretek ji bo gunehên me û gunehên Bav û Birayên Waghäusel pêşkêşî Te dikim."

Li ser morîkên biçûk min wiha dua kir: "Ji ber Ezaba Wî ya biêş, li me û li Bav û Birayên Waghäusel rehmê bike."

Di dawiyê de, min sê caran dua kir: "Xwedayê Pîroz, xwedayê pîroz ê bihêz, xwedayê pîroz ê nemir, li me û li Bav û Birayên Waghäusel rehmê bike."

Paşê min Sirên Kêfxweş ên Rozaryayê, Derxistina Cinan û duayên din kirin. Piştî Mîsa Pîroz, Alise ji min xwest ku ez pêşengiya duayan bikim.

Me Lîtiya Meryema Pîroz a Bêguneh xwend.

Piştî, ez li ber Tabernakolê li ser zemînê çûm ser çokan û min ji bo gelek niyetan dua kir.

Hema ku ez ji dêrê derketim, min bihîst ku jinekê gilî kiriye ku Lîtyaya Meryema Pîroz ji bo wê pir zêde bû. Lê ez dizanim ku ev dua ji aliyê Bihuştê ve hatiye xwestin, ji ber ku şeytan ji Lîtyaya Meryema Pîroz hez nake; berevajî, ew li hember vê duayê pir hêrs dibe – min berê jî ev yek ceribandîye.

Min ev berê jî çend caran ceribandîye; hêrsa şeytan bi taybetî carekê li Medjugorjeyê pir xirab bû, dema ku xwendekarekî ciwan ji Viyanayê di dema Lîtiya Meryema Pîroz de bi dengekî bilind qîriya: 'Raweste, şewat heye!' Min dîsa jî dua kir. Wê demê, min digot qey şeytan dema ku min dua dikir, giyanê min perçe perçe dikir.

Piştî ku min nîvro kîrînên xwe kirin û apartman paqij kir, ez saet di 4:15 êvarê de vegeriyam dêrê li Rotê û heta saet 6:15 êvarê min li wir ma. Min dest bi dua kir lê neçar mam ku bisekinim ji ber ku Ronahiya Ebedî dîsa nehatibû vexistin. Jina li qesra keşîşxaneyê çend maçîk dan min û min mûm vexist.

Min ji bo Bav Vogt çend dest rûsî xwendin. Ji bo min pir zehmet bû ku ez dua bikim; min dixwest bigirîm. Ez dixwazim bi Bav Vogt re sohbetêke îtirafê bikim, lê ez hêvî dikim ku ew jî vê bixwaze û bi min re biaxive. Min dua kir ku Xwedê kerema vê yekê bide wî, ji ber ku gelek tişt hene ku ez ji wî re li ser her tiştê ku Xilaskar heta niha gotiye, bibêjim. Xilaskar her weha ji min re gotiye ku divê ez ji bo wî dua bikim.

Gava ez gihîştim malê, ruhê pîs, yê devbelo, ez êşandim. Wî hewl da ku min qanih bike: 'Tu dibînî, ev bêfeyde ye. Tu wateya wê nîne; dev ji duayê ji bo wî berde.'

Lê min guh neda wî ruhê pîs; li şûna wê, min dua kir û kir.

1ê Adarê 1992 – Yekşem

Min nêzîkî saetekê dua kir û paşê ji bo nêzîkî 30 deqeyan bi Xilaskar re yek bûm. Min fêhm kir ku ez careke din ne tiştek im û divê ez ji Xilaskar her tiştê ku pêdiviya min pê heye bixwazim. Ez bi giranî giriyam û min ji Xilaskar alîkariya wî xwest. Bêyî wî ez ne tiştek im, lê bi wî re ez dikarim gelek tiştan bi dest bixim.

Tiştê ku di vê gavê de herî zêde giranî li min dike Komûnîyona di dest de ye, ji ber ku ew nayê rakirin; berevajî vê yekê, ew berdewam tê kirin, ji ber ku ez dizanim ku Xilaskar naxwaze bawermend Komûnîyona Pîroz di dest de werbigirin. Min Duaên Dilovaniya Xwedayî, Guleçerxa Dilovaniya Xwedayî, duaên Santa Terezaya Lîzyeyê, Santa Franciska Asîzî, 'Duaên Bahozê' û gelek duaên din kirin.

Min hêj baş fêhm nekiribû tiştê ku Xilaskar carekê ji min re gotibû, ku Ew kerema Xwe bi riya wergirtina Şîva Pîroz a di destan de paşve dikişîne.

Diviyabû ku ez dîsa li ser vê yekê ji Xilaskar bipirsim, ji ber ku min dixwest baştir jê fêhm bikim.

Xilaskar: "Ew heqaretek û nîşaneke bêxemiyê li hember min e."

Ez: "Ma tu di dema wergirtina şîvê ya di dest de keremê

didî wan?" Xilaskar: "Na. Ez wê ji wan vedigerînim."

Ez: "Wateya 'veşartinê' çi ye?"

Xilaskar: **"Divê dar berhem bide; ew ê bi şîvana di destan de berhem nedin."**

Ez: "Tiştê herî xirab a wergirtina Şîva Pîroz a di dest de çi

ye?" Xilaskar: "Ku her kes xwe di nav herî de dibîne."

Ez: "Lê Xilaskar, ma ev ne tenê bi mirovan ve girêdayî ye, ji ber ku keşîş jî Şîva Pîroz didin ser ziman?"

Xilaskar: "Kê mirov fêhm kirin ku vî tiştî bikin?" Ez: "Ya

Xudanê min, gelo ev karê Şeytan e?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ev bi awayekî eşkere karê Şeytan e. Ew fêkiyên baş naxwaze; ew tenê fêkiyên xerab dixwaze. Hemû fêkiyên xerab yên wî ne."

Ez: "Ez fêhm nakim – çima keşîş bi vê bawer nakin?" Xilaskar: "Ji ber ku êdî baweriya wan nemaye."

Ez: "Em çawa dikarin Dêrê ji vê pîsiyê paqij bikin?" Xilaskar: "Dua bikin û roje bigirin."

Ez: "Rojî girtin pir zehmet e."

Xilaskar: "Ji bo zengînan jî ketina Bihuştê bi heman rengî zehmet e." Ez: "Tu

dikarî tiştêkî din ji min re bêjî derbarê wergirtina Şîva Pîroz di destan de?"

Xilaskar: "Bê navber dua bikin ku ew were rakirin." Ez: "Belê,

Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Ez: "Niha ez ê çend dijminan hebim?"

Xilaskar: "Ji ya ku tu dikarî bifikirî zêdetir. Ez bi te re me; ne hewce ye ku tu bitirsî." Ez:

"Xilaskar, gelo min ev yek baş fêm kir?"

Xilaskar: "Belê, keça min, te rast nivîsandîye."

Di vê gavê de ez hest bi aramî, rihetî û zelaliya hiş dikim; ne guman, ne tirs.

Ew hesteke nuwaze ye. Belê, Xilaskar bi min re ye. Ez spasiya te dikim, Ya Xudanê min û

Xwedayê min. Min ji Xilaskar pirsî:

"Ya Xudan, duh te li dêrê tiştê ji min re negot, her çend min du saetan ji bo Bav Vogt dua kir. Gelo duayên min têrê nekirin?"

Xilaskar: "Ez bi te re êş kişandim, ji ber ku keşîş guh neda dengê min." Ez:

"Ya Xudan, eger ez ji bo wî rojî bigirim, dê guhertinek çêbibe?" Xilaskar:

"Belê, keça min."

Ez: "Ya Xudanê min û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî yê baş, ez ê ji bo keşeyê xwe, Bav Vogt, rojî bigirim."

Îsayê min, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim. Ez ji bo vê sohbetê spasiya te

dikim. Ez hinekî berê çûm Mîsa Mezin û ji bo dijminên xwe dua kirim.

Min xwendekarê ciwan Wagner dît; ew şemmas e. Paşê

min ji Xilaskar pirsî:

"Eger ne rast be ku Birayê Wagner Şîva Pîroz bide min, wê demê ez ji Te daxwaz dikim ku keşîş Şîva Pîroz bide min."

Min Şîva Pîroz ji keşeyê wergirt.

Gava ez gihîştim malê, min goştê biraştî xist firinê, hinek spätzle bi xwe çêkir û selete hûr kir.

Saet di 12:00 de me Duaya Melekê (Angelus)

xwend. Saet di 12:15 de me firavîn xwar.

Saet di 12:45 de ez vegehiyam dêrê. Perestîn hebû; Sakramenta Pîroz hatibû derxistin. Ez heta saet 2:45 piştî nîvro li dêrê mam û min dua kir.

Saet di 3:30'ê piştî nîvro de, jineke bi navê Barbara hat. Wê derdê dilê xwe yê derbarê kurê

xwe de ji min re anî. Dema ku ew çû, Marion hat û heta saet 5:30'ê piştî nîvro ma.

Me nivîsên rojnivîska xwe nivîsandin.

Saet di 6:15 êvarê de, min ji bo Bav Vogt du dehsal ji Rêzanê li dêrê li ber Sakramenta Pîroz xwend, ji ber ku Ronahiya Herheyî dîsa nehatibû vexistin.

Mixabin, wî ew nedît. Rewşa min a derûnî ne baş bû. Ez xemgîn bûm ku Bav Vogt ronahiyeke tûj rasterast li ber monstrance danîbû. Ez bawer dikim ku Xwedayê zindî di Hostiya Herî Pîroz de amade ye.

Bi gelemperî, mirov ronahiyeke tûj nîv metre dûrî xwe datîne. Lê mesele ew e ku meqsebe bi awayekî geş hatiye ronîkirin, û ji dûr ve bi bedewî dibiriqê û çav mirov dibire. Min pirsî, 'Gelo divê Xilaskar li vir jî êşê bikişîne?' û min hest kir ku ronahî çavên min dişewitîne. Carinan, min nikarîbû li ber xwe bidim û lê binêrim.

Di dawiyê de, heta ku min sakristan dît û jê re got ku Ronahiya Ebedî vemiriye, min nikarîbû ji dêrê derkevim.

Wê bi xwe re got, "Dîsa vemiriye."

Berî ku razê, min ji bo giyanên belengaz Rozariya Êşîn duayî kir. Rojê min wek çirkeyekê, ewqas zû, derbas bû.

Ez kêfxweş bûm ku televîzyona min tunebû û min spasiya Xwedê kir ji bo hêz û

hezkirina ku min wê rojê hîs kiribû.

2 Adar 1992 – Duşem

Saet 10:00ê sibehê, odeya doktoran: Min ode bi ava pîroz reşand û, dema min wisa dikir, min bi Nîşana Xaçê her kesê li klînîkê pîroz kir. Min xwe bi Xilaskar re yek kir û got: "Tu dizanî ez dixwazim çi ji Te bipirsim; Tu her tiştî dizanî, û ez ê her tiştê ku Tu ji min re bibêjî binivîsim û bawer bikim. "

Min li ser çiraya tîrêjê ya ku duh dişewitî û dibe ku îro jî li ber Sakramenta Pîroz dişewite, fikirî.

Di sê rojên Sêşema Qijikê de, em her tim li ber Sakramenta Pîroz perestîne dikin. Di bédengiyê de, min bihîst:

'Vê binivîse, keça min; ne rast e ku çirayê li ber min bigirî. Divê ew biceribîne ku sê deqeyan çirayê li ber xwe bigire.'

Ez: "Ya Xudan, ez nikarim aramiyê bibînim dema ku dizanim çirayê ewqas nêzîkî Te dişewite. Ji ber ku ez bi xwe vê êşê hîs dikim.

Xilaskar: "Heke tu bixwazî, gazî wî bike."

Ez: "Ya Xudan, ma min ev xeyal kiriye?" Xilaskar: "Tu bi min re pir nêzîk î."

Ez: "Gelo divê ez tiştê ku nivîsandiye ji Qeşe Vogt re bixwînim?" Xilaskar: "Tu ditirsî?"

Ez: "Bi rastî na." Xilaskar:

"Wê demê wisa bike."

Ez: "Belê, Xilaskar, ez ê lê bigerim, ji ber ku ez bawer dikim ku tu, yê zindî

Xwedê di goşt û xwîne de, laş û giyan, mirovahî û xwedayî, bi awayekî rast û cewherî di Hostê Pîroz de amade ye."

12.30 Min X-rayê kurikê panzdeh salî yê bi navê Markus kişand.

Hemşîreyek bi wî re hat. Wê ji min re got ku her kesê li beşa nexweşan tirsîyabû dema ku rewşa wî xirabtir bû û çavên wî bi temamî sekinîn.

Min pirsî ev kengî qewimî û min fêhm kir ku ew di wê demê de bû ku min ji bo her kesê li klînîkê, bi rastî jî çend caran, dua ji bo derxistina cinan dikir.

Gava min li vî kurikî nêrî û jê pirsî gelo hinek ava pîroz dixwaze, wî yekser got: "Na, ew li malê li cem min heye; ez wê didim ajalan."

Paşê min bi ava pîroz nîşana xaçê li eniya wî çêkir, û yekser çavên wî dîsa vala bûn.

Li ber hemşîreyê, min jê pirsî ka ew dikare Hail Mary bixwîne. Wî got "Belê" û dest bi dua kir, lê di peyva sêyemîn de êdî nikaribû wê bibêje, lewma min bi tena serê xwe dua berdewam kir.

Min ji wî re perçeyek din a dua ya ji 'Xwîna Pîroz' da û jê re got ku ez ê ji bo wî dua bikim.

Saet 12:45 piştî nîvro li kapelê: Min ji bo Markus dua kir û ji Xilaskar pirsî ka gelo ruhê pîs bi wî re bû.

Min dizanî, lê min ji Xilaskar piştrastkirin dixwest. Xilaskar: "Belê, ew di wî de heye, û divê ew di hundirê wî de bimîne."

Min ji Xilaskar xwest ku nexweş Markusê ji min re vegerîne.

Saet di 2:10 piştî nîvro de ew bi rastî jî hat, vê carê bi diya xwe re. Kurik li ser nivîne razayî bû.

Xuya ye, ew nikaribû rabe. Gava wî ez dîtim, wî yekser ji min ava pîroz xwest, û min jî da wî. Paşê wî ji diya xwe re got ku li wêneya Xatûna me binêre. Gava diya wî li wêne nêrî, wê jê re got, "Gelo divê tu her tiştî careke din bibînî?"

Ew tijî serbilindî bû û got, "Ez hêvî dikim ku tu di demeke nêz de vegerî malê."

Dema diya wî hinekî xwe da alî, min ji Markus re got, "Te bi berçavkan dilîst." Wî yekser fêhm kir mebesta min çî ye û got, "Belê. Li Berlîne û li vir – tiştên bêzerar in." Min lê nêrî û pirsî, "Bibore?" Û wî bersiv da, "Dayika min jî wisa dike."

Niha ji min re eşkere bûbû ku çima cin diviyabû di hundirê wî de bimaya. Min medalyayeke Meryema Pîroz xist destê wî û wî jî girt. Diviyabû li ser vî kurî derxistina cinan bihata kirin, û diviyabû ew li beşa neurolojiyê nemaya. Ez li vir nikarim tişteki bikim, ji ber ku ne diya wî û ne jî doktor bi min bawer dikin. Min ji bo wî dua kir.

Êvarê, li Dêra Rotê, min ji bo Markusê Rozaryo xwend û paşê ji bo wî Qurbana Pîroz pêşkêş kir.

Saet 8:00 êvarê – koma duayan:

Îro gelek mêr hatibûn: Birêz Deris, Birêz Artur Wagner, xwendekarê teolojiyê Fridolin, Bav Dochart, û hwd.

Pir xweş bû. Me her weha ji bo Markus, nexweş, dua kir. Bav Dochart û Birêz Deris hinekî bêaram bûn. Min gelek kerem wergirtibû.

3 Adar 1992 – Sêşem

Saet 10:00 sibehê, odeya doktoran: Min ji Xilaskar derbarê Birêz Deris pirsî.

Xilaskar: "Deris divê nebe şemmas; ew ji bo vê yekê nehatiye hilbijartin. Ezmûn e ku dike ku ew bixwaze bibe şemmas. Ruhê pîs dîsa bi Bav Dochart re bû."

Ez: "Em divê kîjan Confiteor bixwînin, yê kevn an yê nû?" Xilaskar:

"Yê kevn, keça min."

Ez: "Xilaskar, te duh gelek kerem da me, ji asayî zêdetir." Xilaskar: "Ez ji duayên ku te kirin kêfxweş bûm."

Ez: "Ez dikarim çi ji koma duayan re bibêjim? Divê em çi bizanibin, û çi ji bo me girîng e?"

Xilaskar: "Bi dilê xwe dua bike." Ez:

"Çawa, Xilaskar?"

Xilaskar: "Bila dilê we biaxeve, ne devê we. Ji bo hezkirineke zêde bixwazin." Ez:

"Gelo divê em zêdetir bangî Ruhê Pîroz bikin?"

Xilaskar: "Belê, keça min. Dema ku Ruhê Pîroz dilê we bi hezkirinê pêxîne, wê demê hûn dikarin bi dilê xwe dua bikin. Dilê xwe paqij bikin da ku Ruhê Pîroz jî di nav we de bi cih bibe.

Êdî gunehên xwe di dilê xwe de nehişînin; ew birîneke mezin çêdikin, û ew ji ya biçûk hêdîtir baş dibe. Birînen mezin êşeke mezin çêdikin, û wê demê mirov êdî ewqasî ne dilxwaz e ku dua bike."

"Vê binivîse, keça min: dua kirin tenê bi dev wekî wisa ye ji ber ku em destûrê nadin Ruhê Pîroz ku di dilên me de bixebite. Bi awayekî dua bikin ku di dema dua de evîn derkeve holê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, keremê li me bike ku em bi dilên xwe dua bikin. Ya Xilaskar, te got ku hîn jî ruhên pîs di nav mêrê min de hene. Lê wî duh Şîva Pîroz wergirt."

Xilaskar: "Divê mêrê te here îtirafê."

Ez: "Ew ê teqez ji min re bêje ku ew çûye îtirafê." Xilaskar: "Jê re bêje, keça min, ku divê ew bi awayekî rast biçê îtirafê."

Ji saet 4:00 heta 5:00 êvarê, min wezîfe wergirtibû ku ez di dêrê de pêşengiya duayan û perestina li ber Sakramenta Pîroz bikim. Ez, mêrê min û Fridolin, me ev bi hev re kir û me duayên pêşengî kirin. Mêrê min hinekî bêaram bû, her çend min ji bo wî dua kiribû jî.

Bav Vogt hêj qûndirê ranebibû, her çend min jixwe jê re gotibû jî.

Saet di 6:30 êvarê de, Ayîna Pîroz pêk hat û min Komûnîya Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

4 Adar 1992 — Çarşem — Çarşema Xweliyê

Min li ser nan û avê rojî girt û seranserê 24 saetan serê min êşiya. Carinan êş ne tehemûlkirî bû. Ev êşên kefarete bûn, û min ew ji bo Bav Vogt û ji bo vegera gunehgaran pêşkêş kirin.

Min ji bo Bav Vogt û ji bo Andreas (xwendekarekî teolojîyê) rojî girt.

Min ji Xilaskar pirsî çima rahîbe heta êvara duh belavkirina Şîraxa Pîroz domandibû, tevî ku ew dizane ku divê wisa neke. Paşê min Şîraxa Pîroz ji bo wê pêşkêş kir.

Xilaskar: "Tu nikarî keremên xwe li ser dilekî req bikin. Ji bo wê dua bike, ji bo wê rojî bigire."

Wê êvarê li dêrê. Sê mirovên ji gel û Bav Vogt alîkarî dikirin ku nîşana xaçê bi xweliyê bidin. Min ji Xilaskar xwest ku ez bikaribim nîşana xaçê ya bi xweliyê ji destên pîroz wergirim. Û Bav Vogt hat ba min, her çend ew bi gelemperî li aliyê din bû. Dema ku min Şîva Pîroz wergirt, min careke din ji Xilaskar xwest ku ez Şîva Pîroz ji destên pîroz wergirim, û min Xurmeya Pîroz ji Bav Vogt wergirt.

Min Şîva Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

Min pirsî ji ber ku min dît ku mirovên laîk bi xweliyê nîşana xaçê çêdikin. Di nav wan mirovên laîk de xwendekarekî teolojiyê (akolît) jî hebû.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ku xwelî divê tenê ji aliyê destên pîrozkirî ve bê belavkirin. Tenê keşîş, tenê keşîş. Ev jî wekî beşek ji pîsiya di Dêrê de tê hesabandin."

5 Adar 1992 — Pêncşem

Serê sibê zû, min Guleçîna Kerema Xwedayî, Lîtiya Kerema Xwedayî û duayên din kirin.

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Nivîse, keça min, min nikarîbû keremê bi cih bînim, ji ber ku laîk xaçên xwelî belav dikirin. Ez keremê di dema belavkirina xweliyê de bi destên pîrozkirî yê keşîş bi cih tînim."

Piştî nîvro, min saetekê dua kir; li wir nexweş tune bûn, û paşê min Rozaryo xwend.

Êvarê, li dêrê li Rotê, min pêşî bi bawermendan re Rozarî xwend, û paşê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Min careke din Komûnîya Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir. Li dêrê herwiha keşeyek ji Polonyayê jî hebû, Bav Stanislau.

6 Adar 1992 – Îna Dilê Pîroz

Saet di 1:00 piştî nîvro de ez çûm dêrikê. Lêbelê, ew girtî bû. Vê yekê ez êşandim, lê ez çûm li kilîtê geriyam. Min portêrê ji avahiya nexweşxaneyê anî û wî dêrik vekir. Piştî Şîraniya giyanî, min ji Xilaskar pirsî ka tiştê ku Bav Stanislau yê ji Polonyayê dikir rast bû, û mebesta min ew bû ku ew jî Şîraniya Pîroz di destan de belav dike.

Di destpêkê de têkiliya min bi vî keşeyî re pir baş bû, lê niha ew ji min re wek biyaniyekî tam xuya dikir. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo wî jî berê Xwepêşkêşiya Pîroz dida destan.

Xilaskar: "Na, ew ji bo pereyan vê yekê dike. Bi vî awayî, wî îxanet li min kiriye."

Min: "Ez dikarim vê di rojnivîska xwe de binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, binivîse; wî ji ber vê yekê gelek keremên Xwedê winda kirine." Ez: "Kê bandor li wî kir ku Şîva Pîroz bide destan?"

Xilaskar: "Ev karê Lûsîfer e. Heya ku ew Şîva Pîroz bidin destan, ew xizmeta Şeytan dikan." Ez: "Ya Xudanê min, ez dikarim vê ji Bav Stanislau re bibêjim?"

Xilaskar: "Keça min, ew ê neyê ba te." Ez: "Gelo ew dizane ku ev ne rast e? Gelo ew vê hîs dike?"

Xilaskar: "Keça min, tu gunehê xwe nas dikî dema ku tu wî dikî?" Ez: "Lê ya Xudan, dibe ku ew difikire ku ew rast e?"

Xilaskar: "Keça min, eger mirov gunehê nas neke, wê demê ew di rewşeke xirab de ye."

Ez: "Wateya wê çi ye, ku mirov di rewşeke xirab de be?"

Xilaskar: "Mirov ne di kerema Xwedê de ye."

Ez hinekî matmayî mam û bêhna min ji bo kêliyekê di qirika min de asê ma, û min ji Xilaskar pirsî gelo dikare wê careke din bibêje; belkî min ew bi awayekî rast fêhm nekiribû.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: mirov ne di kerema Xwedê de ye."

Wê sibe min ji Xilaskarî xwestibû ku tiştê li ser giyanên li nexweşxaneyê zanîngehê ji min re bêje.

Xilaskar: "Tu yê bikaribî tiştê ku ez ê ji te re bibêjim

tehemul bikî?" Ez: "Xilaskar, tu min ji xwe baştir nas dikî."

Wê êvarê, li dêrê li Rotê, min careke din Bav Stanislau nedît.

Di dawîya Ayîna Pîroz de, sakrîstanê li min qîriya ji ber ku min anîbû bîra wê ku Ronahiya Herheyî nehatibû vexistin. Wê bi hêrs di nav dêrê de bi dengekî bilind qîriya:

"Here malê, ev ne karê te ye." Min ji bo vê jinê dua kir. Zilamek ji Rotê,

Erich, hîn jî li derve pê re diaxivî.

Min Komunîyona Pîroz ji bo Marion pêşkêş kir. Saet di 8:00 êvarê de min Dua Derxistina Cinan û Rozariya Ruhê Pîroz xwend, da ku êdî tu laîk Komunîyona Pîroz belav neke, ji ber ku alîkarên komûnionê wê demê civînek li dar dixistin.

Erich bi min re bû û bi min re dua kir. Min di duayên xwe de hevjinê xwe jî bi bîr anî. Lê ew pir bi fikar bû û hêrs bûbû, lewma Erich çû malê. Ez bawer dikim ku exorsîzmê bandor li hevjinê min kir. Wê êvarê her tişt hevjinê min aciz dikir. Berî ku razê, min du Rûsarîyên din jî xwendin.

7 Adar 1992 – Dilê Pîroz ê Meryemê Şemiya Kefaretê

Serê sibê zû, ez li dêreya Waghäuselê bi Xanim Cordula re bûm.

Ji saet 4:15 heta 6:15 êvarê min ji bo Bav Vogt dua kir. Dema ez ketim dêrê, Ronahiya Ebedî nedibiriqî. Min dua kir ku kesek were û wê vêxe. Paşê min ji Xilaskar re got: "Ez vê pêşkêşî Te dikim da ku 100,000 can werin xilaskirin heke, bi

saet 5:00 êvarê bû û kes nehat ku Agirê Ebedî pê bixe."

Saet 5:05 êvarê bû dema ku sakristan hat û Ronahiya Ebedî pêxist; ew pir bi lez bû. Ez du saetan li ser çokan mam û min çar Rêz û gelek duayên din kirin.

8 Adar 1992 – Yekşem

Saet di 5:45ê sibehê de ez rabûm û min nêzîkî saetekê dua kir, pêşî ji bo Ruhê Pîroz, paşê Confiteorê kevn, dua ji bo derxistina cinan, duayek ji bo Mîkaîlê Mîkêlê Melek û ji bo Melekê xwe yê Parêzvan, Terxankirina ji bo Xatûna me, duayek ji bo Dilê Pîroz û Sirên Kêfxweş ên Rozariyê; paşê min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt.

Min dîsa bi dilê xwe yê hemûyî dest bi girî kir, ji ber ku gelek belayên mezin li min dihatin. Yê herî xirab ew in ku li serê mêrê min tên. Min ê pir bixwesta ku ez dev ji her tiştî berdim û dev ji van duayên zêde berbidim.

Min ji Xilaskar alîkarî xwest û dilê xwe ji wî re vala kir. Min her wiha ji Xatûna me jî dua kir, û jê re got ku ev hemû ji min re zêde bûye. Min got: "Ez ji her alî ve diêşim, û li ser vê yekê ez ji keşeyê xwe jî dilşikestî me.

Ji nişka ve, min dev ji girî berda. Piştî wê, min di hundirê xwe de hestek kûr a aştî û aramiyê hîs kir.

Min ji Xilaskar nîşanek xwest ku keşe û her kesê di dêrê de bibînin.

Min ji Xilaskar re got ku ez gunehkar im û ne hêjayî wergirtina vê nîşanê me, û lê zêde kir: "Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Belê, tu yê nîşanekê werbigirî ku her kes dê bibîne."

Ez: "Ez hîn jî dixwazim bizanibim ka keşîş jî wê bibîne." Xilaskar:

"Belê."

Ez: "Gelo ew ê nîşaneke baş be, da ku mirov vegerin ser riya rast, an tu yê me bitirsînî?"

Xilaskar: "Xwedê kesî natirsîne."

Min: "Ev nîşan dê kengî were, beriya Paskalyayê an piştî wê?"

Xilaskar: "Beriya Paskalyayê."

Ez: "Gelo dê keşîş ji ber vê nîşanê biguhere?" Xilaskar: "Na,

ew ê ji ber wê neguhere."

Ez: "Çima, Xilaskar? Ez êdî bi tevahî ji hêviyan ketime. Min digot qey ew ê rojekê biguhere?"

Xilaskar: "Te wisa difikirî."

Min: "Lê çima, Xilaskar?" Xilaskar:

"Hê jî gelek serbilindî heye."

Ez: "Ya Xudan, ez ji te lava dikim, wê demê keşeyekî din bide min ku ez bikaribim rojnivîska xwe jê re bispêrim."

Xilaskar: "Wê ji min re bihêle."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo te baş e ku ez bi vî awayî bi te re biaxivim, mînak, Ya Xudan, Ya Xilaskarê min, Îsayê ezîz, evîna min a mezin, Xwedayê min ê pîroz, hêzdar û herheyî, Qralê qralan, Mîrê Aştîyê yê min, Xwedayê hêzdar û diloan, û hwd. Gelo ev ji bo te baş e?" Xilaskar: "Tiştê ku ji dil tê, bêje."

Min ji bo vê axaftinê spasî kir û ji bo hemû mirovên li seranserê cîhanê û ji bo giyanên hejar ên li Purgatoryayê Xwarina Pîroz pêşkêş kir, çawa ku ez her roj duayên ji bo efûyê ji bo giyanên hejar pêşkêş dikim.

Saet derdora 8:30ê sibehê bû. Mêrê min rabû û çû Waghäuselê ji bo ku xwe îtfiraf bike. Duaya min hat qebûl kirin, çimkî dema ku min Rozaryo dixwend min ji Xwedê xwestibû ku ji bo îtfirafa wî ya baş keremê bide wî.

Ji saet 9:45 heta 11:10ê sibehê ez li dêreya li Rotê bûm. Beriya Ayîna Pîroz, min ji bo hemû kesên ku beşdarî dêrê bûbûn Lîtyanaya Mizgîniya Xwedayî xwend. Min dîsa Şîva Pîroz ji bo giyanên belengaz ên li Pûrgatûriyê pêşkêş kir.

Gava ez hatim malê, hevjinê min guherîbû. Ew wek mirovekî nû bû û ji bo îbadetê tevî min bû.

Tevahiya rojê aramî hebû; ew diloan û nerm bû. Spas ji te re, Xwedê, ji bo vê keremê.

Saet di 2:30ê sibehê de, ez ji xew rabûm û kerema dua kirinê ji min re hat dayîn.

Min Duayên Heft Gotinên Dawî kirin, li pey her yekê min gotinek 'Bavê Me', 'Silav Meryem' û 'Rûmet ji Bav re' got, û paşê min Guleçinka Mizgîniya Xwedayî kir. Paşê min ava pîroz da giyanên hejar û bi awayekî ecêb dîsa razam.

9 Adar 1992 – Duşem

Saet 10:00, odeya doktoran:

Min ji Xilaskar pirsî derbarê mirovên li klînîkê, yên ku li wir dixebitin.

Roja Înê, Xilaskar ji min pirsîbû ka ez dikarim tiştê ku ew ê ji min re bibêje ragirim, lewma min niha jê re got ku, eger ew bixwaze tiştêkî ji min re bibêje, divê bi kêmanî tiştê herî nerm ji min re bibêje.

Xilaskar: "Divê ew hemû tobe bikin. Hema hema hemûya wan li ser rîya fireh in." Ez: "Xilaskarê, divê ez ji bo wan çi bikim?"

Xilaskar: "Ji bo wan dua bike."

Ez: "Lê duayên min nikarin gelek kesan xilas bikin."

Xilaskar: "Belê, dikarîn, ji ber ku bi min re tu dikarî gelek xilas bikî."

Doktorêk ji beşa rontgenê hatibû me bibîne, mêvanek ji Tirkîyeyê, misilmanek, ku dixwest derbarê rontgen û wêneyan de agahîyan werbigire.

Min ji wî re li ser baweriya Katolîk bêtir ji X-rayan got. Bi taybetî, min jê re got ku Ruhê

Pîroz çiqas girîng e.

Min ji Xilaskar pirsî gelo ev rast e, ji ber ku doktor, di dawîya dawîn de, Misilman e. Xilaskar: "Pêdiviya wan hemûyan bi heman baweriyê heye."

Ez: "Tu dikarî ji min re bibêjî ku divê ez çawa bim?" Xilaskar: "Heke tu wisa yî, wisa bimîne."

Saet 1:00 piştî nîvro li kapela klînîkê.

Min ji Xilaskar re got ku roja Yekşemê gelek mirov li dêrê hene lê di rojên hefteyê de tenê çend kes hene. Min pirsî: "Ma nedibû ku keşîş bi serê xwe Şîva Pîroz belav bike? Gelo pêdiviya wî bi mirovên ji dervêyî keşîşxane heye?"

Min fikirî ku divê yên din bi sebir li bendê bimînin, û heke nikaribin li bendê bimînin, wê demê divê ew ji bo xwendekarên ciwan ên semînerê dua bikin da ku zêdetir keşîşên me hebin.

Xilaskar: "Piraniya kesên ku tenê roja Yekşemê Şîva Pîroz werdigirin, bi awayekî nehewî werdigirin." Ez: "Divê tu vê yekê ji keşîş re bibêjî. Ma keşîş vê nabîne?"

Xilaskar: "Eger wî Şîva Pîroz bi destan belav nekira, dê wî bibîniya." Ez: "Ez dikarim vê di rojnivîska xwe de binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, wê binivîse."

Ez: "Gelek dibêjin ku ew bi devê xwe ji destên xwe bêtir guneh dîkin."

Xilaskar: "Ez vê yekê qebûl nakim. Lê bêxemiya wan dibe sedem ku ew êdî di navbera Xwedayê Sêyekî di Hostê Pîroz de û nanê asayî de ferqê nekin. Divê keşîş ji wan re li ser vê cudahiyê waizê bikin, lê ji ber ku ew şîva pîroz a di dest de pêk tînin, êdî nikarin li ser wê yekê waizê bikin."

Ez: "Ew dibêjin ku wergirtina wê di dest de jî bi heman rengî bi hurmet e."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: wergirtina Hostayê Pîroz di dest de ne layiq e, û heke kesek wî bi awayekî ne layiq werbigire, ev jî bêhurmetî ye."

Ez: "Gelo ji ber şîva pîroz a di destan de gelek bêhurmetî çêdibin?" Xilaskar:

"Ji ya ku tu dikarî bifikirî zêdetir."

Wê êvarê li Rotê, di dêrê de, dema ku keşîş Mizgîniyê dixwend, jinek bi lez û bez di nav dêrê re derbas bû heta ku rasterast li ber Keşîşê Rêzdar sekinî.

Wê bi pêlavên xwe qîrîneke wisa mezin derdixist û bi mebest û bi gavên mezin dimeşiya ku hemû nimêjkar bala xwe danê. Diyar e, kesek di dêrê de hebû ku erebeya wî rê li ber derketina wê girtibû. Lê aloziya wê li gorî min ecêb bû.

Wê destê xwe ji sakrîstan re hejand, ew jî nêzîkî wê bû û paşê axaftina qeşe qut kir da ku her tiştî jê re bêje. Gava qeşe pirsî ku ew erebe ya kê ye, kes derneket pêş.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar derbarê Bav Johannes de pirsî, ji ber ku Roland di telefonê de ji min re gotibû ku Metran Platon ji aliyê Bav Johannes ve hatibû teslîmkirin û niha pirtûkên wî qebûl dikir.

Xilaskar: "Pirtûkên Bav Johannes ne rast in."

Paşê min derbarê axaftina ku diviyabû di 13ê Adara 1992an de bihata kirin pirsî, ya ku dê li ser Garabandal. Min ji Xilaskar re got: "Ez bi xuyabûnên li Garabandalê bawer dikim, lê ev nîşandana fîlmê û nîqaşa piştî wê, û hemû reklamên li ser wê, min aciz dikin. Ma şeytan li vir naxebite, ku hewl dide tiştên baş tune bike?"

Xilaskar: "Te rast texmîn kir."

Koma duayan saet 8:00 êvarê. Gelek kes li wir bûn.

10 Adar 1992 — Sêşem

Min ji Xilaskar pirsî derbarê jina ku duh hatibû dêrê.

Xilaskar: "Ew ruhê pîs bû. Min hişt ku ew bibe. Hê bêtir dê were. Ez li dêreya li Rotê bûm û min ji bo Bav Vogt Şîva Pîroz pêşkêş kir."

11 Adar 1992 — Çarşem

10.10ê sibehê, li klînîka doktor:

Min dîsa ji Xilaskar derbarê nîşanê pirsî. Xilaskar: "Tu

yê di dêrê de nîşanekê werbigirî." Ez: "Ew ê çi be?"

Xilaskar: "De bihêle min."

Ez: "Ez dikarim ferqa di navbera tiştê ku ji te tê û tiştê ku ji min tê de bikim?" Xilaskar:

"Belê, tu dikarî."

Xilaskarê gelek kerem da min. Ez spasiya Te dikim, ya Xudan û

Xwedayê min. Ez: "Tiştêkî ji min re bêje; ez jî dixwazim tiştêkî ji Te

bibihîsim."

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min." Ez:

"Mirov kêfxweş dibe dema vê dibihîze."

4.30 êvarê: Ez li Zönackel a li Boxbergê bûm, min li axaftinekê guhdarî dikir. Ji ber ku ez dereng gihîştim, min nekarî li wir beşdarî Ayîna Pîroz bibim.

Saet di 7:00 êvarê de, ez paşê li Mingolsheimê li Kapela St Roch beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

Careke din, ez bi tenê li ber refika komûnîyonê çûm ser çokan. Keşe'kî nû tenê di dawiyê de Komûnîyona Pîroz da min. Dema ku ez li bendê bûm, min ji bo vî keşeyî çend 'Silava Meryem' xwend.

Min Şîva Pîroz ji bo Marion pêşkêş kir.

Saet di 8:30 êvarê de, Marion hat û me nivîsên rojnivîska xwe nivîsandin.

12 Adar 1992 — Pêncşem

Ev jixwe roja min a duyemîn bû ku min bi tenê li klînîkê dixebitî. Gelek nexweş hatin.

Digel vê yekê, min karî gelek dua bikim.

12.30 li kapela klînîkê:

Min dixwest bizanim gelo rast bû ku min duh li Kapela St Rochê bi tenê li ber şingehê çok danîbû. Gelek kesên ku min nas dikirin, dema Şîva Pîroz werdigirtin, radiwestiyan an jî li ser pêpelûkên rasterast li ber keşîşê çok didan, tevî ku şingeh li wir bû.

Min fikirî, belkî min şaşıyek kiribe. Xilaskar: "Wekî berê li

ser çokan rûniştina xwe bidomîne."

Ez: "Sedem çi ye ku yê din li ber refika komûniyonê ranawestin?" Xilaskar: "Nermîya derewîn, tirsê ji mirovan, tirsê ji keşîş."

Min li hin kesên ji koma duayê fikirî û ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez vê ji wan re bibêjim.

Xilaskar: "Belê, lê bi hezîrinê."

Ev ji min hinekî ecêb tê. Dema ku tu dixwazî ji bo Xilaskar tiştê baş bikî, di dawiyê de tu bi tenê li wir disekînî. Jixwe, em hemû di berpirsiyariyê de ne ku rûmetê bidin Xwedê.

Di rêya malê de, min wekî her carê Rûsarî xwend.

Saet di 4:00 êvarê de ez çûm Mingolsheimê da ku bi qasî saetek û nîvê di hewza ava şor de avjeniyê bikim.

Êvarê, ez çûm dêrê li Rotê û li wir jî tevî dua kirina Rozariyê bûm. Dema ku hat wergirtina Komûniyonê, rahîbe ji ber min derbas bû.

Ez rabûm û bêtî ku Şîraxa Pîroz werbigirim, vegeyriyam cihê rûniştina xwe.

Di rêya ji xeta şîraniyê ber bi kursiya xwe ve, min digot qey şeytan dê min perçe perçe bikin. Lê Xilaskar bi ruh hat ba min û min gelek kerem, keremek taybet wergirt. Min Şîranî ji bo mirovên li klînîka ku ez lê dixebitim pêşkêş kir.

Yekser piştî wê, ez bi erebeyê çûm Mingolsheimê, Kapela St Roch.

Li wir saet di 7:30 êvarê de Mîsa Pîroz a din hebû, û li wir min jî Komûniya Pîroz a sakramental wergirt, ku min ew ji bo keşîş û endamên rêxistinên olî yê ku hîn jî li Pûrgatûrîyê bûn, ji bo rahîbeya ku Komûnî belav dikir, û ji bo hemû giyanên din ên li Pûrgatûrîyê pêşkêş kir.

13 Adar 1992 – În

Vê sibê min nêzîkî saetekê dua kir, bi kêrî ve deh caran ji bo tevahiya nexweşxaneyê, ji bo malbata xwe, û ji bo Bav Dochart û Bav Vogt Exorcîzm xwend.

Gelek karên min hebûn, lê dîsa jî min ji bo Xilaskar wext dît. Li beşa rontgenê du karmendên me kêr in; yek ji ber nexweşiyê ne li ser kar e û yê din jî heta meha Gulanê tevî me nabe. Min ji Xilaskar xwest ku keremê bide min da ku ez karê sê kesên bikim.

Wî ev nîmet da min, û bi hêza Xwedê min karîba baş bixebitim.

Saet di 10:10ê sibehê de, ez çûm odeya doktoran. Li wir, min ji aliyê ruhanî ve danûstandin kir – îro cara duyemîn bû. Min ji Xilaskar pirsî ka duh çi qewimîbû, dema ku rahîbe bi Xilaskar re ji ber min derbas bû û ez rabûm ser piyan û bêtî ku Xilaskar werbigirim vegeyriyam cihê xwe; min di hundirê xwe de êrîşên dijwar hîs kirin.

Xilaskar: "Keça min, gelek ruhên pîs hebûn."

Ez: "Gelo wan bawer dikir ku tu yê neyê ba min heke min tu bi awayê sakramenî wernegirim?" Xilaskar: "Belê, ew her tim wisa difikirin."

Ez: "Min hest dikir ku wan dixwest di wê gavê de min perçe perçe bikin. Ma min ew xeyal kiribû?"

Xilaskar: "Keça min, eger wan bikarîba, dê te perçe perçe bikirana."

Ez: "Ya Xudanê min, gava ku tu wê demê bi awayekî ruhanî hatî ba min û ez bi te re yek bûm, min ji wê yekê bêtir kerem wergirt ku min bi awayekî sakramental Şîva Pîroz wergirtiba. Sedema vê çi ye?"

Xilaskar: "Ji ber ku ez dixwazim bi destên pîrozkirî yê keşîşê ji bawermendan re bêm dayîn."

Ez: "Divê ez çawa li hember keşîş tevdiagerim?"

Xilaskar: "Divê tu her tim guh bidî keşîş, lê eger ew rûmeta min bîpê bike, wê demê guh nede."

Min dixwest bizanîm gelo rast bû ku ez ji xwişkê reviyam bêtî ku Şîva Pîroz werbigirim; min fikirî ku dibe ku Xilaskar ji vê yekê ne razî be.

Xilaskar: "Na, keça min, berevajî, te tiştê rast kir."

Ez: "Lê ya Xudan û Xwedayê min, heke keşîş bibêje divê ez vê yekê nekim, wê demê çi?" Xilaskar: "Wê demê li gorî gotina wî bike; ew di berpirsiyariya wî de ye."

Min: "Ez kengî dikarim bi Bav Vogt re biaxivim? Ez dixwazim ji te bizanibim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Xilaskar: "Belê, keça min, pê re bipeyive." Ez:

"Kengî?"

Xilaskar: "Çiqas zû be ewqas baş e."

Ez: "Gelo ez bi çûna xwe rûmeta Xwedê bînpê dikim, an ew kesên ku dimînin û ji laîkî Komunîyonê wergirtin?"

Xilaskar: "Keça min, baş guhdarî bike. Hemû kesên ku Şîraîna Pîroz di destê xwe de werdigirin, û laîkên ku Şîraîna Pîroz belav dikin – ew hemû rûmeta Xwedê bînpê dikin.

Ez: "Xilaskarê min ê delal, min dixwest tiştekî din ji te bipirsim: gelo divê ez her tiştî ji Bav Vogt re bixwînim, an tenê di rojên diyarkirî de?"

Xilaskar: "Her tişt, keça min, her tişt."

Ez: "Ya Xudan, gava ez biçim ba wî, tu yê bi min re bî?"

Xilaskar: "Belê, ez ê bi te re bim."

Ez: "Ya Xudanê min û Xwedayê min, ez niha di dilê xwe de ewqas hezkirin û germî, ewqas kerem hîs dikim. Gelo ev piştrastkirinek e ku divê ez biçim ba Bav Vogt? Gelo tu kêfxweş î ku ez diçim ba wî?"

Xilaskar: "Ez bi taybetî ji vê yekê kêfxweş im."

Ez: "Min jixwe gelek rojî girtine, gelek dua kirine, û gelek caran Şîraxa Pîroz jê re pêşkêş kiriye. Gelo ew ê niha piçekî biguhere dema ku ez pê re bixivim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ew jixwe diguhere, lê ew ê bizanibe ku ez çî ji wî dixwazim." Êvarê ez li dêreya li Rotê bûm; min Şîva Pîroz ji bo giyanên belengaz pêşkêş kir.

14 Adar 1992 – Şemî

Ez serê sibê zû çûm Waghäuselê ji bo Ayîna Pîroz. Bav Alanus Ayîn li dar xist. Piştî Ayînê, min li dêrê Lîtiya Xatûna me ya Loreto xwend. Piştî, ez bi Marion re çûm da ku di rojnivîska xwe de binivîsim.

Ji saet 4:30 êvarê, min ji bo Bav Vogt dua kir. Saet 4:45 êvarê, ez çûm ba wî ji bo îtirafê. Ez pir dilşikestî bûm û heta giriyam jî. Paşê min ji bo Bav Vogt dua kirinê domand.

15 Adar 1992 – Yekşem

Saet 3:45ê sibehê, min dest bi dua kir ji bo hemû mirovan. Min Bav Vogt jî di nav duayên xwe de girt.

Min ji Xilaskar re got: 'Hemû giyan ji te ne; divê hemû werin xilas kirin.'

Min nêzîkî saetek û nîv dua kir, paşê min xwe pêşkêşî Wî kir. Ez giriyam. Piştî îtirafa duh a bi Bav Vogt re, ji bo min pir zehmet bûbû.

Paşê min dîsa guman kir ka gelo Xilaskar bi min re diaxivî. Ji ber ku eger min tiştê ku Bav Vogt ji min re gotibû bikira, êdî qet hewcedariya min bi çûna dêrê nemanî.

Min ji Xilaskar bersivê xwest.

Min got: "Ya Xudan û Xwedayê min, ya Îsayê min, ya rêberê min ê ruhanî, ya Xwedayê min ê Sêyekî, gelo tu yî yê ku bi min re diaxive?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ez Xudan û Xwedayê te me, Îsayê te me, rêberê te yê giyanî me."

Ez: "Ez ê çawa piştî îtirafê biçim ba Bav Vogt û jê re ji rojnivîskê bixwînim?"

Xilaskar: "Hinekî din bisekine."

Paşê min dîsa derbarê nîşanê de pirsî.

Xilaskar: "Nîşanek dê di dêrê de were. Baweriya xwe bi min bîne." Ez:

"Gelo dê ji ber vê yekê giyan vegehin ser rêya rast?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Kengî?"

Xilaskar: "Ew ê beriya Paskalyayê be."

Ez: "Ez di dilê xwe de êşeke şewatî hîs dikim. Ew çî ye?" Xilaskar: "Ew birîna min e. Ez di hundirê te de diêşim."

Ez: "Te bi rêya keşîş bi min re axivî?" Xilaskar: "Na, ew min nade dilê xwe."

Min pirsî ka gelo min di jûra îtirafê de bi Bav Vogt re rast tevgeriyaye.

Xilaskar: "Te di jûra îtirafê de rast tevgeriya. Keça min, ji min re dilsoz bimîne." Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê wisa bikim, ji ber ku ez ji te hez dikim."

Nêzîkî saet 6:00ê sibehê ez vegeyriyam nav nivînê û min 2½ saetên din razabûm. Ji saet 10:15 heta 11:15ê sibehê min ji bo dêrê li Rotê dua kir, bi taybetî ji bo Bav Vogt, xizmetkarên gorîgehê, laîkan, koroya dêrê û hemû kesên ku li dêrê Şîva Pîroz bi awayekî neheq werdigirin. Piştî nîvro ez beşdarî ayînên îbadetê bûm.

Êvarê, ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Keşe xutbeyeke pir xweş da û min karî yekîtiyeke pir xweş bi Xilaskar re bijîm.

Ez jixwe sê rojan bû ku ji grîpê diêşiyam, û min spasiya Xwedê kir ku min karî biçim dêrê.

16 Adar 1992 — Duşem

Ez bi serêşîyeke giran ketibûm. Min hema hema tevahiya şevê nikarîbû razê û serêşîyeke min a giran, qirikşewat û êşa sîngê hebû.

Hişyîna min hema hema ne mimkun bû ku were sekinandin, ku ev jî pir biêş bû. Hestiyê piştî min ê sîngê jî pir biêş bû.

Ez li malê mam û saet di 11:30an de randevûya min bi doktor re hebû.

Vê sibê gava ez rabûm, min saetek û nîv dua kir. Paşê ez bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Jiyana te di destê min de ye. Tu bi tevahî di min de û bi min re yî."

Ez: "Lê ez hêj ji van tiştan tiştêkî fêr nakim. Ez gelekî hesreta Bihuşte me." Xilaskar: "Ji ber ku tu bi tevahî ya Min î."

Ez: "Te got ku jiyana min a li ser rûyê erdê kurt e. Wateya vê çi ye?" Xilaskar: "Ez jixwe te dibim ba Xwe. Lê dem a Min e."

Ez: "Gelo min jixwe erka xwe ya li ser rûyê erdê bi cih aniye?" Xilaskar: "Oh, keça min, hê gelek tişt hene ku bîrînin."

Xilaskar: "Pirsgirêkên xwe bi xwe re hilneîne. Wan deynê destên min. Tu bi tevahî ya min î." Ez: "Ya Xudanê min, ez pir lawaz im. Ez lawaziya xwe deynê destên te."

Ez: "Îsa, xweş e mirov bi te re be. Mirov naxwaze ji te veqete."

Xilaskar: "Keça min, êdî tu kes nikare me ji hev veqetîne."

Ez: "Ez hêvî dikim ku ev yek her dem wisa bimîne. Ez ji te hez dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, bi hemû dilê xwe û bi hemû hêza xwe. Me jixwe li vir li ser rûyê erdê Padîşahiya Xwedê heye."

Ez bawer dikim ku kî xwediyê te be, ew xwediyê her tiştî ye. Dilxweşiya bêkêmasî tenê bi te re tê dîtin, ya Xudan û Xwedayê min."

Min derbarê Keşe Vogt de pirsî ji ber ku ez piştî îtirafa xwe ya dawî pir dilşikestî bûm. Xilaskar di destpêkê de got ku Keşe Vogt tirsonek e. Min nexwest wê binivîsim. Lê Xilaskar cara duyemîn dubare kir.

Ez: "Li şûna 'tirsonek', tiştêkî din ji min re bêje."

Xilaskar: "Wê demeke wî kêr be ku tiştê min pê spartiyê bike." Ez: "Ez qet ji van tiştan fêr nakim."

Xilaskar: "Lê ew ê fêr bike."

Ez: "Gelo dê derfeteke min a din hebe ku ez pê re biavim?" Xilaskar: "Belê, dê hebe."

Ez: "Lê ew ê tiştê ku ez jê re dibêjim bawer neke; ew bêalî ye." Xilaskar:

"Tiştêkî bi navê bêalî tune. Yan ew bawer dike yan jî nake." Ez: "Ya Xudanê min û Xwedayê min, ez vê pirsgirêkê datînim destê te."

Êvarê, li dêrê li Rotê, min ji bo Bav Vogt Rûsarî xwend û ji bo wî Şîva Pîroz pêşkêş kir.

8.00 êvarê Koma Duayê:

Pir xweş bû. Me li Stasyonên Xaçê dua kir û her kesî bi awayekî ruhanî Komûnîya Pîroz wergirt.

Min di koma duayê de got ku heke li nêzîk keşîşek tune be û tiştêkî biqewime, divê em bi awayekî ruhanî şîva pîroz werbigirin û xwe bi awayekî ruhanî bi Xilaskar re bikin yek; û ev tiştêkî e ku divê mirov fêr bibe û bixwe pratîkê, heke bibe çend caran di rojê de.

Ev yek me her ku diçe nêzîkî Îsa dike; em fêr dibin ku wî zêdetir û zêdetir jê hez bikin û ji bo jiyana xwe ya giyanî hêz û keremeke mezin werdigirin. Me hemûyan gelek kerem wergirt.

Bav Dochart ne amade bû.

17 Adar 1992 – Sêşem

Duh min kerem wergirt, û vê sibê çavên min tije hêsir bûn. Ez ketim ber ceribandî. Ruhê pîs hewl da ku min qanîh bike ku ev ne dengê Xilaskar e û ku nabe rast be ku keşîş tirsonek bû.

Wî got: "Tu dibînî, ew tu bi xwe yî." Min dest bi girî kir û paşê yekser dua kir. Çiqas zû gumana diçe hundir.

Min ji Xilaskar re got: "Ya Xudan, ez ê ji te nepirsim heta ku nîşana ku te soza wê dabû min, negihîjim. Nîşanek ku keşîş dê bibîne, ku mirov dê vegerin ser rîya rast, û ku keşîşê min dê ronakbîriyê werbigire. Ez nikarim bê keşîş bim. Ez naxwazim bi gunehan bimire. Tenê keşeyekî destnîşankirî dikare gunehan bibexşîne. Te desthilat daye wî. Ez ji te hez dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, lê divê keşeyek min hebe ku ez bikaribim her tiştê ku tu ji min re dibêjî, pê bawer bikim. Ya Xudan, ez amade me ku ji bo vî keşîşê ku tu jî jê re dibêjî tirsonek, êşê bikişînim. Lê Ya Xudan, bila îradeya te pêk were.

Piştî her tiştê ku min got, bêdengî û aramî çêbû; min nexwest êdî pirsên din ji Xilaskar bikim. Hingê min dengê bihîst.

Îsa got: "Belê, keça min, wisa be."

Ez bi bihîstina vê yekê şaş mam. Paşê min bi dilsozî nêzîkî saetekê dua kir, wekî ku min berê qet nekiribû. Ez ji ber dîskên ku ji cihê xwe derketibûn, nêzîkî 40 deqeyan ji bo seansa xwe ya fîzyoterapiyê ne li vir bûm,

ku di vê gavê de ji min re dibin sedema êşê.

Gava ez vegeriyam, agirkuj û polîs li mala cîranê me bûn. Garaj û erebe şewitibûn. Di garajê de şûşeyek hebû ku madeyeke teqemeniyê tê de bû; çend xaniyên cîranîyê dikaribûn biteqin.

Min fikirî ku Şeytan ne tenê vê sibehê ez êşandibûm, lê her weha zirar dabû cîranê me jî. Xwezî min ewqas dua kiribû; wekî din, dibe ku tiştên xirabtir biqewimiyana.

Piştî nîvro, ez çûm nav daristanê û min sê Rêzên din ên Meryemê xwendin. Min hewl da ku hê bêtir ji bo Bav Vogt dua bikim. Li dêrê, min dîsa Rêza Meryemê xwend û Şîraxa Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

Ez pir kêfxweş bûm, ji ber ku ev roja duyemîn li pey hev bû ku tu mirovên laîk li dêrê Şîva Pîroz belav nekiribûn, her çend ew ayîna ji bo rehma giyanekê bû û gelek kes li ayînê amade bûn.

Ji ber vê yekê, pir baş e dema ku Keşe bi serê xwe Şîva Pîroz belav dike. Pêwîst e mirov pir ji bo wî û ji bo mirovên laîk dua bike, da ku ew belav nekin.

18 Adar 1992 – Çarşem

Serê sibê min nêzîkî saet û nîvekê dua kir. Di dema yekbûna min a bi Xudan re, min dengê nebihîst, lê Xilaskar bi min re bû; tenê ew bû ku Wî bi min re nepeyivî.

Min hest bi aramî û rihetiyê kir û xemgîn nebûm ku Wî bi min re nepeyivî, ji ber ku min sedem dizanî.

Di nîvro de min Rûsarî xwend û li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Îro min ji bo Bav Vogt rojî girt û Mîsa Pîroz jê re pêşkêş kir.

19 Adar 1992 — Pêncşem

Saet di 3:30ê sibehê de ez rabûm û bi hezkirin silav da St. Joseph. Berî ku ez dîsa razê, min zêdetirî saetekê dua kir. Piştî du saetan, ez dîsa ji bo dua rabûm. Min ji bo

ji bo Bav Vogt, min Sirên Kêfxweşiyê yê Rozariyê tenê ji bo wî xwendin. Paşê, li şûna Rozariyê, min Duaya ji bo St. Mîkaîlê Melekê Mezin 50 caran xwend, û lê zêde kir

'Meryema Pîroz, Dayika Dêrê, hemû hûn milyaket û pîroz, ji bo me dua bikin', li pey wê Duaya Bavê Me li ser morîkên mezin, her wiha Gloria Patri, Magnificat, Sanctus sê caran, û duaya 'Banga li Meryema Pîroz a Bereketdar li dijî milyaketên serhildêr'. Di vê 'Rojaneya exorsîzmê' de, min hemû dijminên xwe bi nav kirin: Qeşe Vogt, keşeyên li Waghäusel û Keşîşxaneya Neuburg, li Speyer û Freiburg, û hemû keşeyên li devera derdorê. Min her weha koma xwe ya duayê, Qeşe Dochart û mirovên laîk ên ku Şîva Pîroz belav dikin jî bi nav kir.

Şîranî jî di nav de bû.

Piştire, min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Gava ku min xwe bi Xilaskar re yek kir, min deng bihîst: "Spas, keça min."

Ez hinekî şaş mam ku Xwedê spasiya min kir, ji ber ku tenê Ew dizane min çawa dua kiribû. Paşê min jî, ji bo wê hêza ku Wî dabû min da ku ez dua bikim, spasî kir. "Ez spasiya Te dikim, ya Xudan û Xwedayê min, ji bo kerema ku ez bikaribim xizmeta Te bikim."

Wê êvarê, li dêrê li Rotê, ew mirovê laîk ê ku xizmeta şîraniyê dikir hat ba min. Ez li ber Xilaskarê serê xwe tewand û bêyî ku ez Şîraniya Pîroz bi awayekî sakral wergirim, ez vegeyriyam cihê xwe. Min Şîraniya Pîroz bi awayekî ruhanî wergirt, û Xilaskar hat ba min. Min ev Şîraniya ruhanî ji bo St. Ûsiv pêşkêş kir.

20 Adar 1992 – În

Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min dîsa pirsî ka gelo rast bû ku min Şîva Pîroz ji xizmetkarê laîk wernegirt.

Xilaskar: "Belê, keça min, ew rast bû. Heta ku ji destê te tê, bi vî awayî bidomîne." Min derbarê Bav Dochart de pirsî, ji ber ku min bihîstibû ku wî li ciyên din parastina comerdî di destan de dikir.

Xilaskar: "Ew li gor dilê xwe dike."

Ez: "Divê ez li hember keşeyekî wisa çawa tevbigirim, heke ew jî behsa wergirtina Şîva Pîroz di dest de bike û wê rast bibîne?"

Xilaskar: "Jê re bêje tiştê ku min ji te re gotiye, ku awayê rast Komûnîyon li ser ziman e." Min ji Xilaskar pirsî derbarê Pêncşema Pîroz de. Birayê Alois ji Hedwig re gotibû ku wê di wê rojê de tiştêk biqewime.

Xilaskar: "Ne hewce ye ku tu baweriya van tiştan bikî."

Ez: "Îsa, tu dixwazî tiştêkî ji min re bibêjî?" Xilaskar: "Belê.

Her dem ji min re dilsoz bimîne."

Ez: "Bavê min ê herî hezkirî, ez dixwazim her dem ji te re dilsoz bimînim. Ji bo vê, ez ji te keremê dixwazim ku bikaribim her dem ji te re dilsoz bimînim, heta dema ku xaça ku tu didî min diwartir bibe jî."

Wê êvarê, li dêrê li Rotê, min Rozary û Şîva Pîroz ji bo Bav Vogt.

21 Adar 1992 – Şemî

Ez beşdarî Mîsa zû ya li Waghäusel bûm û bi taybetî ji bo Bav Werner Egon dua kir. Min ji wê yekê hez nedikir ku wî ji me xwest ku di dema Mizgîniyê de rûniştî bimînin. Ez çûm ser çokan û min fikirî ku ez niha li ser navê her kesê ku rûniştî bû, çok didim. Wê demê Wê gavê, min êrîşeke hundirîn hîs kir. Min wê demê ji kûrahiya dilê xwe ji bo Bav Werner Egon dua kir. Vê carê, dema ku ez li ser erdê çemiyabûm, wî bê dudilî Şîraxa Pîroz da min. Min spasî Xwedê, Dayika Xwedê, Mîkail, Cibrîl û Rafeîlê Melekên Mezin ên Pîroz, û hemû kesên xwedî stîgma, wekî Padre Pîo kir, ji ber ku min ew hemû vexwendibûn ku dema ez li ber Xilaskar çemiyabûm, bi min re bin.

Piştî nîvro, ji saet 4:15 heta 6:15, min ne tenê ji bo Bav Vogt, lê her weha ji bo heriyê di dêrê de jî dua kir, û min dua kir ku belavkerên Şîva Pîroz êdî Şîva Pîroz belav nekin, ku bawermend êdî bi awayekî neheq bi destê xwe Şîvê wernegirin, û ku Xwedê êdî ji ber Şîva bi destê xwe ewqas zêde aciz nebe. Ez çûm ba Bav Vogt ji bo îtirafê. Min gunehek kiribû û ew min aciz dikir. Bav Vogt efû da min û gotineke jî ji min re negot, mîna ku ez li welatekî biyanî çûbûma îtirafê. Ez ji cihê îtirafê derketim û min dua kir û rosariyeke din xwend. Êvarê, min saetek din bi xwendina Încîlê derbas kir.

22 Adar 1992 – Yekşem

Saet di 7:00ê sibehê de min dest bi dua kir. Min saetekê dua kir, paşê ez bi Xilaskar re yek bûm. Min ji bo Bav Vogt girî û min ji Xwedê re ji bo efûkirinê spasî kir. Paşê min ji Xilaskar pirsî ka çima keşîşek jî peyiv li min nekiribû.

Xilaskar: "Ji bo wî dua bike, keça min. Niha pirsgrêkên wî yên xwe hene." Ez: "Min digot qey tu yê bi riya wî bixivî?"

Xilaskar: "Min dixwest bi riya wî bixivim, lê ew hê ne mimkun e." Ez: "Ez wisa hîs dikim ku keşîş dev ji min berdaye."

Xilaskar: "Ez jî wisa hîs dikim."

Gelek caran min meraq kiriye ka gelo ez bi rastî hatime hilbijartin, an tenê xeyal dikim. Min ji Xilaskar re got: "Heke tu bixwazî, ji min re bêje."

Xilaskar: "Baş li ser bifikire, keça min."

Wê demê min berî her tiştî gotinên Îsa anîn bîra xwe: 'Ez rêberê te yê ruhanî me, hwd.'

Xilaskar: "Keça min, wê binivîse. Tu hilbijartî û ji berê ve hatîyî destnîşankirin." Ez: "Lê min bi salan guneh kiriye."

Xilaskar: "Lê tu hatî ba min." Ez: "Ma ez ewqas dem wînda bûm?"

Xilaskar: "Belê. Hema wekî gelek milyon kesên din ên niha." Ez: "Gelo ew milyonên mirovan dikarin bîrê gazîkirin?" Xilaskar: "Ji bo wan dua bike."

Min spasiya Xilaskar û Meryema Pîroz kir.

Ez hinekî zûtir çûm dêrê, berî ku Ayîna Pîroz dest pê bike. Li wir min ji bo hemû kesên ku dê beşdarî Ayînê bibin, Duaya Lîtyaya Ruhê Pîroz kir. Min bi dilgermî dua kir ku tu kes bi awayekî neheq Şîva Pîroz wernegire.

Ez bawer dikim duayên min hatin qebûlkin, ji ber ku ji her demê kêmtir mirov pêşve çûn ji bo wergirtina Şîva Pîroz. Ez bawer dikim êdî pêdiviya min bi tu nîşanan ji Xilaskar re nemaye. Divê mirov dua bike ku mirov herin îtirafê.

Gava ku ez li ser kursiya dêrê çemîyam da ku Şîva Pîroz werbigirim, min ji Xilaskar re got:

"Ya Xudan, bî îcra bibe, çi ez niha Şîva Pîroz ji keşeyekî wergirim an ji mirovekî laîk."

Dema ku kesê laîk nêzîkî min bû û ez dîtim, ew di çirkeyekê de zivirî û ji min dûr ket, mîna ku ew matmayî mabû. Ji ber vê yekê Bav Vogt hat û Şîva Pîroz da min.

Di nîvro de ez çûm dêrê ji bo Rûsaryayê û îbadetan. Piştî nîvro, Marion bi min re bû û me rojnivîska nivîsand.

23 Adar 1992 – Duşem

Serê sibê, min dest bi dua kir. Piştî nêzîkî saet û nîvekê, ez bi Xilaskar re yek bûm û min bi kelecana dua kir.

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka gelo nîşan ji bo min bû, ji ber ku roja Yekşemê pir hindik kesan Şîva Pîroz wergirtibû.

Xilaskar: "Beriya Paskalyayê dê nîşaneke din hebe, keça min; ji min bawer bike, dudilî nebe." Xilaskar: "Binivîse, keça min; ez dixwazim tu her dem ji min re dilsoz bî."

Ez: "Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Ez ê rêberiya te bikim li ser riya ku ber bi min ve diçe." Ez: "Ez ditirsim ku ez riya xwe wînda bikim."

Xilaskar: "Her dem destê min bigire."

Ez: "Ya Xudan, eger ez jixwe hatime hilbijartin, divê ez çi bikim?"

Xilaskar: "Dua bike ku xirabîyên were tune kirin."

Nivîse, keça min: Pêdivî ye ku Şîranîna di dest de were rakirin." Ez: "Ew karekî zehmet e."

Xilaskar: "Belê, keça min, divê tu vê yekê bikî."

Xilaskar: "Bi silametiye biçe."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê axaftinê. Ez ê her tiştê ku ji destê min tê bikim."

Ruhê min bi aramî û sebateke kûr tije bû. Ez bawer dikim ku divê ez her tiştî ji ya ku min heta niha kiriye, pir cidtîr bigirim.

Berî Mîsa Pîroz, min Duaya Rozariyê kir. Min hemû niyetên xwe spartî û duaya Rozariyê. Min Mîsa Pîroz ji bo giyanên belengaz pêşkêş kir.

8.00 êvarê Koma Duayê: Gelek kes hatibûn. Me nêzîkî du saetan dua kir, bi taybetî ji bo keşîşan, ku ew êdî Şîva Pîroz di destan de belav nekin.

24 Adar 1992 – Sêşem

Pêşî min saetekê dua kir, paşê min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt.

Profesorekî Xirvatî, keşeyek, di 21ê Adara 1992an de li Speyerê dersek da. Min berê jî li tomara kasetê ya wê guhdarî kiribû.

Min ji Xilaskar pirsî derbarê keşîşê, profesorê, yê ji Kroatyayê. Min pirsî gelo ew dengê çolê bû.

Xilaskar: "Lê tu neçûyî wir." Ez: "Te ez jî negeram."

Xilaskar: "Tu yê her tim di keşeyekî de tiştêkî ku ne baş e bibînî. Di wî de li tiştêkî baş jî bigere."

Ez: "Ya Xudan, ez ji keşeyan hez dikim; çima ew ji min hez nakin?"

Xilaskar: "Ji ber ku tu kirinên wan ên xerab nas dikî."

Ez: "Ya Xudan, lê ew nikarin kirinên xwe yê xerab ji te veşêrin." Xilaskar:

"Na, ew nikarin, lê ew dikarin wan ji mirovan veşêrin." Ez: "Ji min re wisa tê ku kor rêberiya koran dike."

Xilaskar: "Belê, te texmîn kir."

Ez: "Ya Xudan, ma em di tariyeke wisa de ne?" Xilaskar:

"Dua bike da ku ronî bibe."

Ez: "Ya Xudan, tu ronahî yî. Ji kerema xwe bi ronahiya xwe ya herheyî tariyê bişkîne."

Xilaskar: "Hema hema her kes di vê tariyê de ye. Ew hemû dixwazin du bavên wan hebin. Ew nikarin di navbera herduyan de biryarê bidin."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: divê hemû mirov tobe bikin."

Ez: "Wê demê mirov dikare bibêje, wekî ku te ji Don Bosco re got: 'Avertere, avertere!' Min li ser mifteya Petrûs pirsî, gelo hemû Şandîyan mifteya deriyên Bihuşê hebû."

Xilaskar: "Mala min ne xaniyekî cîhanî ye. Li vir tenê miftetek heye, û ew li ba Petrûs e. Divê her kes guh bide wî."

Ez: "Lê gelek dijberên wî hene."

Xilaskar: "Lê BELÊ, ev nîşanek e ku ew ji aliyê Ruhê min ve tê rêberkirin."

Bala xwe bide, keça min: kî li dijî hînkirinê naskirî yê Îsa Mesîh derdikeve, li dijî Ruhê Pîroz dibe gunahkar. Ew ji hemû xerabîyan xerabtir e.

Yarî ji wan re nemaye."

Ez: "Ya Xudan, ez êdî nikarim binivîsim; ji bo min zehmet e ku ez vê yekê bi nivîskî bînim ziman. Ez ji bo vê kerema ku te daye min, spasiya te dikim."

Ji saet 1ê piştî nîvro hefta 2an ez çûm avjeniyê. Wekî ku ez li her derê dikim, dema ku ez di nav avê de bûm min duayên kurt kirin. Di dilê xwe de min ji Xilaskar re got: "Xwedayê ezîz, ez ji te hez dikim bi qasî hejmara dilopên avê yê di her hewza avjeniyê de hene."

Min di cih de bersivê ji Xilaskarî wergirt: "Û ez ji te hez dikim bi qasî hejmara dilopên avê yê di her hewza avjeniyê ya ku heye de."

Gava min ev got, ez keniya.

Êvarê, li dêrê li Rotê. Min Rozaryo û Şîraxa Pîroz ji bo mêrê xwe pêşkêş kir, yê ku îro emeliyat li lingê wî bûbû û li nexweşxaneyê bû.

25 Adar 1992 — Çarşem

Ji ber ku min Xilaskar di jiyana xwe de aniye rêza yekem, divê ez pêşî dua bikim. Min nêzîkî saetekê dua kir, piştî wê min karî bi dilê xwe û bi kûrahî dua bikim.

Min ji Xilaskar re got: "Îro ez tiştêkî ji te naxwazim; dibe ku tiştêkî hebe ku tu bixwazî ji min re bibêjî, an jî bixwazî ez tiştêkî bikim."

Bi axivî, Ya Xudan û Xwedayê min; xizmetkarê te guhdarî dike. Lê Ya Xudan, bila îradeya te pêk were.

Xilaskar: "Binivîse, keça min; divê Qeşe Vogt tiştê ku te nivîsandiye bibihîze."

Ez: "Ez ê kengî biçim ba wî?" Xilaskar:
 "Biçe ba wî û careke din jê bipirse." Ez:
 "Wê demê tu yê bi min re bî?"
 Xilaskar: "Belê, keça min, ez ê bi te re bim." Ez: "Tu
 dê niha bi riya wî bixivî?"
 Xilaskar: "De berde min."
 Ez: "Ez divê kengî biçim ba wî? Beriya Paskalyayê an piştî
 Paskalyayê?" Xilaskar: "Niha biçe, di çend rojên pêş de."
 Ez: "Ew ê tiştê ku ez li ser navê te jê re dibêjim neke."
 Xilaskar: "Ji bo min bes e ku ew guhdarî bike."
 Xilaskar: "Binivîse, keça min. Wextê me pir kême."
 Min nexwest vê binivîsim, ji ber ku Xilaskar wisa ji min re gotibû. Lê Xilaskar ew du carên din dubare kir.
 Ez: "Gelo ez peyamekê bigihînim Keşe Vogt?" Xilaskar:
 "Jê re bêje ku ez pir jê hez dikim."
 Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim wekî te ji min re
 gotiye. Ez ji bo vê axaftinê spasiya te dikim."
 Di dema yekbûna min a bi Xilaskar re, min hestek aştî û aramiyê ya gelek kûr hîs kir. Ez nikarim dest
 pê bikim jî şirove bikim ka min çiqas azad hîs dikir û min çawa hezkirina Xilaskar hîs dikir. Min her
 wiha gelek kerem jî wergirt.
 Min fikirî, çiqas girîng e ku mirov çawa dua dike û ji bo çi dua dike, di kûrahiya dilê xwe
 de. Min berê ev yek fêhm nedikir. Spas Xwedêyo, ji bo vê keremê.
 Saet 3:45 piştî nîvro ez bi Bav Vogt re bûm. Paşê ez çûm nav dêrê û min ji bo Bav Vogt du
 rosaryayên xwendin.
 4.30 êvarê: Ez ji Marga F. fêr bûm ku cejna îro çi bû: 'Mizgînîdanîna Xudan'.
 Hem ez hem jî Marga ji ser me sorik ket, ji ber ku Xilaskar ji nav hemû rojan gotibû ku ez biçim ba Bav
 Vogt û ku divê Bav Vogt guh bide
 tiştê ku min nivîsibû.
 Ez çûm malê û min ji bo Bav Vogt nêzikî 30 deqeyan din dua kir.
 Saet di 6:00 êvarê de min carekê zengila deriyê qesra keşişxaneyê lê da, lê kesî bersiv neda. Paşê ez
 çûm dêrê û bi civatê re min dua kir. Piştî Rûsaryayê, ez çûm ba Bav Vogt.
 Vê carê derî ji min re vebû. Min nîşanî Keşe Vogt da tiştê ku Xilaskar îro ji min re gotibû li ser
 25 Adar 1992.
 Bav Vogt li ser vê yekê ti şirove nekir. Min bereketa wî xwest, ez li erdê çûm ser çokan û paşê ez çûm.
 Saet di 7ê êvarê de ez jixwe li dêreya Mingolsheimê bûm. Li wir ez beşdarî Ayîna Pîroz bûm û Şîraxa
 Pîroz pêşkêşî Meryema Pîroz kirim.
 Pir xweş bû; gelek duayên bi Latînî hebûn. Ez pir şaş mam û min fikirî ku divê Metran Lefebvre ji bo vî
 keşişî dua dike, ji ber ku wî axaftinek li dijî Lefebvre kiribû. Di dawiyê de, ez çûm ba keşiş û min spasiya
 wî ji bo vê Mîsa xweş kir. Min berê qet li herêma me Mîseke wisa ku hema hema bi tevahî bi Latînî bû
 nebihîstibû.
 Spas ji Xwedê re.

26 Adar 1992 — Pêncşem

Di navbera saet 4.00 û 5.00ê sibehê de, min ji bo hemû giyanan du rosaryayên û gelek duayên din
 kirin.
 Saet di 9:30ê sibehê de min dîsa dest bi dua kir, lê pêşî min giriya. Min ewqas bi jan giriya ku ez mecbûr
 mam bi nalîn girî. Min Bav Vogt anî bîra xwe, û çawa ku ew li hember min sar bûbû. Wî heta destê min jî
 negirt, wekî ku bi gelemperî dikir. Ew nikare tiştê ku di bin maskeya wî de veşartî ye veşêre. Min heta jê
 re got ku ez hez nakim werim serdana wî, ji ber ku ez dizanim ew hez nake pêşwaziya min bike.
 Min jê re got ku ez vê yekê dikim ji ber ku Xilaskar wisa dixwaze.
 Her ku giriya min xurtir dibû, min bihîst Xilaskar dibêje: 'Ma ev ne hêjatir e ku ji aliyê Min ve were
 hezkirin, ne ku ji aliyê hemû mirovahiyê ve?'
 Li ser vê yekê, min yekser dev ji girî berda.

Min ji Îsa re got: "Belê, ev rast e, ji ber ku evîna te ji evîna hemû mirovan bi hev re xurtir e."

Ez: "Ya Xudan, te hêsrên min ji min standin. Êşa te ji ya min pir mezintir bû." Xilaskar: "Belê, ew rast e, keça min."

Ez: "Min digot qey min bi keşîş re tiştêkî şaş kiriye, ji ber ku ez ji wir bi dilekî pir vala derketim."

Xilaskar: "Te bi keşîş re tiştê rast kir; yê mayî dê li pey werin. Deyxe ser min. Baweriya te bi min be."

Ez: "Û tiştê ku Marga duh ji min re got—ku tiştên xerab li ser min dihatin gotin." Xilaskar: "Divê tu gotinên mirovan bi dil nekevt."

Ez: "Dema ku min îşev di navbera saet 4.00 û 5.00an de dua dikir, ez nekarîm razê. Ew bêaramiya ku ez êşandim çi bû?"

Xilaskar: "Keça min, te gelek giyan ji şeytanê rizgar kirine. Min ew ceribandinên biçûk destûr da wan da ku tu bizanibî ka duayên bi şev çiqas girîng in." Ev yekîtiya bi Xilaskar re ecêb bû. Min di hundirê xwe de aramiyeke kûr, rihetiyek û germiyek hîs kir. Mirov dikaribû bifikirîya ku ez tenê aîdê Îsa me, lê ne wisa ye.

Îsa ji hemû giyanan hez dike; wekî din, ew ê ne Xwedayê evîne be. Giyanê min ê birîndar ji bo çend deqeyan sax bû. Ev bi rastî tiştêkî serxwezayî ye. Bijîşkekî dinyayî nikare vê bike; tenê yê ezmanî, Xilaskarê me, dikare bike.

Ez ê her dem bawer bikim – heta eger ew hemû dev ji min berdin û min terikînin jî – ku hezkirina

Xilaskar ji ya hemû keşîş û mirovan bi hev re bihêztir e. Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ku te xulamê xwe terikand.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo min ew rast nivîsandiye.

Xilaskar: "Te yê ew nenivîsanda eger ew di te de nehatibûya îlhamkirin."

Ez: "Ya Xudan, ji kerema xwe re vê xûyê xwe yê bilez ji min bistîne, da ku ez aramtir bim û da ku ez bikaribim xizmeta te bikim."

Xilaskar: "Ew niha di te de min kêfxweş dike, keça min."

Ez: "Ya Xudan, mirov dikare her tiştî bide te; ev tiştêkî ecêb e. Tu dikarî min li gor dilê xwe teşe bidî, ji ber ku ez bi tevahî ya te me. Min dikaribû hê gelek dirêjtir bi te re biaxivim, lê divê ez niha biçim."

Xilaskar: "Bi silametiye biçe."

Gava min li saeta xwe nihêrî, jixwe saet 10:40 bû. Saet di 10:30an de randevûya min a darsa cîmnastîkê hebû. Ez bi lez û bez çûm wir. Di rê de, min dua kir ku ez ê dîsa jî werim qebûlkirin.

Fîzyoterapistê ji min re got ku ez dereng mam, lê randevûyeke nû di saet 11.30an de da min, ku ew di wê rojê de yekane dema vala bû. Ez pir kêfxweş bûm ku duaya min hatibû qebûlkirin. Ji ber ku ti tesaduf tune ne. Ez spasiya Te dikim, Xilaskarê min, ku min hîn jî karîbû randevûyekê werbigirim, ji ber ku cihên ji bo vê fîzyoterapiya stûna piştê bi gelemperî çend hefte berê tên veqetandin.

Êvarê, ez ji bo Rûsaryayê çûm dêrê li Rotê. Piştê min ji bo giyanên belengaz Mîsa Pîroz pêşkêş kir.

Hedwig û Hilde ji bo hevdîtineke kurt hatin ba min. Piştê, Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

27 Adar 1992 – În.

Piştî nêzîkî deqeyekê dua, min bi awayekî ruhanî şîranî wergirt. Paşê min ji Xilaskar pirsî, ji ber ku tiştê Wî duh gotibû hîn jî ji min re ne zelal bû: "Ev tiştê ku ez niha di te de jê hez dikim..."

Min pirsî, "Gelo divê ez xwezaya xwe ya bilez biguherim?" Xilaskar:

"Wekî ku tu yî bimîne, keça min."

Min dîsa derbarê Bav Vogt de pirsî, ji ber ku wî careke din peyvek jî negotibû, ne di ne li sirgirtinê ne jî li qesra wî. Xilaskar:

"Gelo niha ji te re zehmet e?"

Ez: "Na."

Xilaskar: "Her tişt di dema xwe de tê."

Ez: "Ya Xudanê min, ji kerema xwe ji min re bêje, gelo tiştê heye ku ber bi min ve tê û divê ez hay jê hebim û baldar bim?"

Xilaskar: "Belê, gelek ceribandî dê bên serê te. Tu dikarî bi duayan wan dûr bixî." Ez: "Û tu dihêlî ev tişt bi serê min de were?"

Xilaskar: "Kes ji wan ne xilas e."

Ez: "Çekê herî bihêz li dijî van ceribandinan çi ye?" Xilaskar: "Tu dizanî, keça min: evîn e."

Ez: "Wê demê ez ji te lava dikim, qet nehêle ez ji vê hezkirinê dûr bikevim."

Xilaskar: "Mirovê bê hezkirinê êdî ne mirov e, lê belê koleyê Şeytan e. Mirov tenê fêkiyên dojehê jê diçînin. Duayê bikin ku ew bên rakirin."

Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, dersa îro ji bo min bes e.

Xilaskar: "Bi silametiye biçe, keça min."

Piştî nîvro li ber berberxaneyê. Min li wir gelek dua kir. Lê di dawiyê de, şeytan dîsa jî bi ser min ket. Berberê/a jin qala bawermendekî/ê bi xerabî kir û ez jî bi wê re bûm yek. Min yekser fêhm kir ku ev guneh e, ji ber ku mafê min nîne ku ez darizînim. Paşê, min hewl da ku wî/wê biparêzim, lê ez bawer dikim ku çi qewimî, qewimî ye.

Êvarê, min ji bo vê gunehê bi kûrahî tobe kir û çûm ji bo duayên Rozariyê. Min Şîva Pîroz wergirt, lê ew ne wekî carên din bû.

28 Adar 1992 — Şemî

Ji saet 1:45 heta 2:50ê sibehê, min bi dilsozî ji bo hemû giyanan dua kir.

Paşê min bihîst ku Xilaskar got: 'Spas, keça min,' û ji xeynî vê tiştek din nebû.

Serê sibê min dîsa nêzîkî saetekê dua kir û bala xwe da ser dua, lê min tu deng nebihîst.

15:45 – 17:15: Min du Rêzok xwendin, lê hişê min li cihekî din bû. Paşê ez dîsa çûm îtirafê. Min dixwest ji gunehê devjêberdanê xilas bibim.

Di dema îtirafê de, Bav Vogt ji bilî bexşandina gunehan peyvek jî negot. Min spasiya Xilaskar kir ku wî bi rêya keşîş gunehê min ji holê rakiribû. Paşê min ji bo Bav Vogt Rûsaryayeke din xwend.

Saet di 7:00 êvarê de ez jixwe li dêreya Bad Schönbörnê bûm. Li vir jî, min bi dilgermî dua kir ku bawermend Şîva Pîroz bi awayekî neheq, ji ber adetê, an jî di rewşeke gunehê giran de wernegirin, ji ber ku Xilaskar jixwe têra xwe hatiye heqaretkirin.

Du mirovên ne-ruhanî û keşîş Şîva Pîroz belav dikirin. Ez li piştê dêrê rûniştibûm. Mirovê ne-ruhanî hat piştê da ku Şîvê belav bike, û ji bo wergirtina wê ji wî mirovî bêtir kes çûn pêşiya dêrê ji bo ji keşîş wergirin. Keşîş jixwe qedandibû, û wî mirovî rêya min digirt. Lêbelê, ez ji kêleka wî derbas bûm û çûm ber gorîgehê. Keşîş jixwe vegeriyabû pêşiyê, lê ez li ser pêpelûkan çûm ser çokan û min li bendê ma heta ku keşîş hat û Şîva Pîroz da min. Min hîs dikir ku her kes li min dinêre. Ji bo min, tiştê ku Xwedê ji min dixwest ji ya ku mirovan difikirî girîngtir bû. Piştî ayîne, dêr di çavbirçiyekê de vala bû. Piştî wergirtina Şîva Pîroz a hêja, kesek jî nikarîbû heta kêliyê jî dua bike. Mirov dikaribû bifikirîya ku wan li şûna Xwedayê Sêyekî, nanê asayî wergirtiye.

29 Adar 1992 — Yekşem

Piştî ku min 45 deqeyan dua kir, min xwe bi Xilaskar re yek kir. Min dîsa derbarê keşîş de pirsî, ji ber ku wî hîn jî tiştek ji min re negotibû.

Xilaskar: "Divê bi vî awayî bidome."

Paşê min pirsî ka gelo tiştê ku min li Bad Schönbörn kiribû rast bû – ku min li şûna mirovekî ji rêzê, berê xwe dabû keşîşê, her çend ji bo min gelek zehmet bûbû jî.

Xilaskar: "Keça min, te îradeya min pêk anî."

Ez: "Min berê di hundirê xwe de bêaramiyeke wisa hîs dikir. Dilê min wisa dihejiya mîna ku were perçekirin." Xilaskar: "Ruhên pîs şer dîkin da ku nehêlin tu tiştên wiha bikî."

Ez: "Tenê dema ku Tu hatî ba min, min aramiyeke kûr hîs kir û min ferq kir ku bêaramî û êrîşên li dilê min ji nişka ve ji holê rabûn, mîna ku şerek bi dawî bûbe."

Xilaskar: "Keça min, ev daxwaza min e; bi vî awayî berdewam be."

Ez: "Bavo yê herî hezkirî, ji min re ne pirsgirêk e ku mirov li min wekî ku ez tiştê xelet dikim binêrin, lê şerê hundirîn pir xerabtir e. Eger tu nehatibûyî ba min, min ê nikarîbû tehemul bikira. Lê ji ber ku ez dizanim ku tu tîyî ba min—ne tenê di Şîniya Sakramantal de lê di Şîniya Ruhanî de jî—baweriya min bi te pir mezin e, û ez ê li ser wê yekê berdewam bikim ku tu dixwazî ez bikim."

Ez: "Kî rêberiya laîk dike ku biçê paşiyê da ku Şîva Pîroz belav bike? Gelo ev daxwaza keşîş e?"

Xilaskar: "Keça min, ew karê Şeytan e."

Xilaskar: "Nivîse, keça min: hemû kesên ku Şîva Pîroz ji aliyê mirovekî laîk ve werdigirin, wê bi awayekî neheq wergirtine."

Ez: "Ya Xudanê min, min di nûçenameya dêra me de xwend ku Xanim Vennebusch Şîva Pîroz tîne ji bo nexweşan. Gelo ev li gorî hînkirina rastîn a Mesîh e?" Xilaskar: "Ew xirabînî ye."

Min careke din pirsî ka gelo min rast bihîstîye." Xilaskar:

"Ew bîd'et e."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: mirov ewqas kûr di nav heriyê de asê mane ku êdî nizanin çî rast e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê ji bo vê mijarê dua bikim."

Min hinekî din bi kelecana dua kir.

Wê demê Xilaskar got: "Bi silametiye biçê."

Ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Gava ku min Şîva Pîroz werdigirt, laîk rasterast li kêleka min sekinîbû. Wî newêribû Şîva Pîroz bidaya min. Min dîsa êrîş hîs kirin.

Ew pir tirsna bû. Keşe hat û Şîva Pîroz da min.

Tenê di kêliya yekbûnê de min hest bi aramiyeke kûr kir. Min Şîva Pîroz ji bo karmendên klînîka ENT pêşkêş kir.

Saet di 1.00 piştî nîvro de ez beşdarî Rûsaryayê bûm, paşê jî xizmeta duayê ya li dêrê. Saet di 2.30 piştî nîvro de ez çûm serdana hevjinê xwe yê li nexweşxaneyê.

30 Adar 1992 – Duşem

Ez li karê xwe bi tenê bûm. Hevkarê min hîn jî ji ber nexweşiyê ne li

ser kar bû. Heta ku nexweş hatin, min karî gelek dua bikim.

Paşê şewirmendê payebilind hat û li min nêrî dema min jê re got ku ez bi tenê me û du karmend ne amade bûn.

Wî got ku ew ê kesekî bişîne da ku saet û nîvekê alîkariya min bike. Karkerekî xizmeta civakî yê ji beşa nexweşên derve hat, û her çend min bi tena serê xwe kar dikir jî, min karî nexweşan derman bikim.

Nêzîkî saet 10:30ê sibehê, ez çûm hundirê odeya bijîşkan. Min ji melekê xwe yê parêzger pirsî ka gelo nexweşek li paş min li bendê bû.

Min bihîst, "Here wir," lê yekser gumanên min çêbûn. Gava ez

çûm piştê bo beşa rontgenê, nexweşek li wir nebû.

Nêzîkî saet 1ê piştî nîvro, ez li kapelê bûm. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ew melekê min ê parêzgar bû, ji ber ku ew hinekî ji min re ecêb hatibû.

Xilaskar: "Keça min, ruhê pîs destwerdanê dike. Bi baldarî li deng binêre. Tu pir bilez tevdigerî. Divê tu dengê nermiyê nas bikî."

Ez: "Tişteki ji min re bêje da ku ez bikaribim nas bikim ka çî ji

te tê." Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min."

Ez: "Ez hema hema nikarim te

bibihîsim." Xilaskar: "Lê te bihîst."

Ez: "Ew ji kûrahiya dil tê."

Xilaskar: "Dema ku tu bi min re diaxivî, hişê xwe aram û bi aştî

bihêle." Ez: "Te got ku Melekê Parêzvan jî bi min re diaxive." Xilaskar:

"Belê, lê ne dema ku tu bixwazî."

Êvarê, ez li dêrê li Rotê bûm. Min Rozaryo û Mîsa Pîroz ji bo giyanên belengaz pêşkêş kir.

Saet 8:00 êvarê: Koma duayan.

Bav Dochart jî hatibû, û me perestî ji Xilaskar re kir. Mirovan jî çûn îtirafê.

Min hewl da ku bawermendan teşwîq bikim û ji wan re behsa keremên ku min ji Xilaskar wergirtibûn kir. Piştî ku me du saetan dua kir, wekî ku me berê dikir, me bi keşîş re hinekî sohbet kir.

Ez bi her tiştê ku keşîş got re ne razî bûm. Ez îro dîsa bi Bav Dochart re çûm îtirafê.

31 Adar 1992 – Sêşem

11.30ê sibehê li odeya doktoran:

Ji ber ku tiştê ku Bav Dochart duh êvarê derbarê Papa de gotibû ne li gor dilê min bû, min îro ji Xilaskar pirsî.

Xilaskar: "Bavê Pîroz bêxeletî ye. Ew Dêra rastîn a Mesîh e, ku ji aliyê Ruhê min ve tê rêberkirin. Û divê her kes xwe bispêre vê Dêrê."

Min pirsî ka gelo tiştê ku min di koma duayan de gotibû rast bû. Xilaskar: "Min îlham da te ku tu tiştê ku te got, bibêjî."

Min pirsî gelo divê ez biçim Brettenê, ji ber ku Xilaskar, di dawiyê de, rêberê min ê giyanî ye.

Xilaskar: "Keça min, ne hewce ye ku tu biçî wir."

1ê Nîsanê 1992 — Çarşem — Pêgirêdana bi Xwîna Pîroz re — Rodalben.

Min heta ku nexweş hatin, nêzîkî saet û nîvekê dua kir. Êvarê, ez çûm

Kapela St Roch a li Mingolsheimê.

Li wir min Rûsarî xwend û beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

2 Nîsan 1992 – Pêncşem

Ez çûm dêreya li Rotê da ku Rûsaryayê bixwînim û beşdarî Mîsa Pîroz bibim.

3 Nîsan 1992 – Înêya Dilê Pîroz

11.00 sibehê, odeya doktoran:

Piştî duayê, dema ku bi Xilaskar re yekbûyî bûm:

Xilaskar: "Here ba keşîş, jê re bêje ti çi nivîsandiye. Wekî keşîş, erkekî wî heye ku li te guhdarî bike."

Ez: "Ya Xudan, eger ew min derxe derve çi dibe?"

Xilaskar: "Wê demê ew ê heman tiştî li min jî bike."

Ez: "Ez ê kengî biçim?" Xilaskar:

"Îro biçe, jê bipirse."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê biçim û wekî ku tu dixwazî bikim. Bavo, yê herî hezkirî, sedema sereke çi ye ku ez biçim ba keşîş?"

Xilaskar: "Da ku ew gelek bi bawermendan re dua bike, û da ku ew ji xirabînîyê dûr bikevin." Ez:

"Û gelo divê ez vê jê re bibêjim?"

Xilaskar: "Divê tu vê jê re bibêjî."

Ez: "Û eger ew ji min bipirse, 'Bid'ayetî çi ye?'" Xilaskar:

"Tu dizanî, keça min."

Ez: "Ez ê wisa bikim, Ya Xudan û Xwedayê min."

Wê êvarê, min Rozary û Şîva Pîroz ji bo

Bav Vogt. Piştî yekbûna min a bi Xilaskar re, min ji Xilaskar pirsî – ji ber ku min dixwest piştrast bim – kengî divê ez biçim ba Bav Vogt.

Xilaskar: "Îro biçe wir."

Min dest bi girî kir. Ji bo çûna ba Bav Vogt gelek hêz ji min re lazim bû.

Şermazariyeke wisa. Ji ber ku min pir digirîya, min nikarîbû xwe amade bikim ku ji dêrê derkevim.

Min ji Xilaskar xwest ku hêzê bide min.

Gava ez li ber deriyê mala keşîşgehê sekinîm, ji ber girîya min a zêde min nikarîbû zengila derî bitikînim. Paşê xizmetkarê perestgehê hat û gazî keşîş kir.

Keşe hat, dît ku ez digirîm û got: "De, were hundir."

Min jê re got, "Wekî keşîş, erkekî te heye ku guh bide min û bibihîsî ka Xilaskar çi dixwaze."

Wî axaftina xwe domand, lê tiştê rast negot.

Wî got ku divê ez keşîşekî din, ji cihekî din bibînim. Ji ber ku eger wî ev yek bigihanda, ew ê bikeve nav çerxeke bêdawî.

Vê yekê gelek êş da min, û min jê re got:

"Xilaskar di xelekeke xirab de asê nabe. Tiştê ku tu dibêjî ne xweş e; mirov tiştên wiha nabêje."

Paşê min jê re got ku ez ji ber henekên pûç ên di bultena dêrê de ji bo wî dua dikim. Paşê diviyabû min behs bikira ku êvarê, piştî Şîva Pîroz, divê mirov pir zû ji dêrê derkeve ji ber ku ronahî yekser tên vemirandin.

(Carekê heta ez jî di dêrê de hatim girtin).

Wî paşê got ku jina sakristanê divê yekser biçe malê.

Min jê re got ku mifteya dêrê dikare ji kesekî din re bê dayîn. Min fêhm kir ku ev bêkêr e û bi dilekî giran ez çûm malê.

Li malê, min wisa giriya ku berê qet wisa negiriyabûm.

Paşê ez çûm mala Xanim Hamsch; min xwest di deftera xwe ya bîranînan de binivîsim, lê nekarî. Gava ez gihîştim malê, min nêzîkî saetekê dua kir.

4ê Nîsanê 1993 – Şemî

Ez serê sibê zû li dêrê li Waghäusel bûm. Piştî Şîva Pîroz, min bi kelecana li ser erdê li ber Tabernakolê dua kir.

Min fikirî ku belkî min tiştek şaş ji Bav Vogt re gotibû. Xilaskar: "Te rast bi wî re axivî."

Ez: "Gelo divê ez nivîsandina rojnivîskê bidomînim, an bisekinim?" Xilaskar:

"Nivîsandina xwe bidomîne, keça min."

Ji ber vê yekê paşê ez çûm mala malbata Hamsch. Min li wir taştê xwar û paşê bi Marion re rojnivîsk nivîsand.

Ji saet 4:15 heta 6:15 êvarê min li dêrê li Rotê li ser çokên xwe ji bo Bav Vogt, ji bo niyetên Xilaskar û ji bo hemû giyanan dua kir.

5ê Nîsanê 1992 – Yekşem

Berî Ayîna Pîroz, min nêzîkî saet û nîvekê dua kir. Ez bi Xilaskar re bûm yek û min bi kelecana dua kir.

Ez ji ber tiştê ku Bav Vogt roja Înê gotibû dilşikestî bûm, ku eger ew wiya bikira, ew ê bikeve xelekeke xirab. Ew peyv ji min re nebûn aram.

Bi rastî, ev peyv tê wê wateyê ku ez di xelekeke xirab de asê me.

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Her kes di xelekeke xirab de asê maye, heya ku tiştê ku ez ji wan dixwazim neguherînin."

Ez: "Tu çî ji wan dixwazî?"

Xilaskar: "Rêzgirtineke kûr ji bo Xwedayê Sêyekî. Pêwîst e Şîraniya Pîroz a di destan de di zûtirîn dem de were rakirin. Ji bilî destên pîrozkirî, destûra kesî nîne ku Şîraniya Pîroz belav bike. Ev yek jixwe ji aliyê papayên berê ve hatiye piştrastkirin û divê îro jî wisa bimîne."

Ez: "Bav Vogt xwest ez biçim ba keşîşekî din ê ku ne ji vî bajarî ye; ew ê ji bo min baştir be."

Paşê nîv deqeyek bêdengiyê kûr çêbû.

Xilaskar: "Keça min, ew hêj nehatiye." Ez:

"Wê demê çî? Çî hêj nehatiye?" Xilaskar:

"Keşe yê rast."

Ez: "Wê demê dê keşîşê nû rojnivîska min bixwîne?"

Xilaskar: "Ew ê li gorî gotina min bike."

Ez: "Wê demê, ez dikarim ji niha ve ji bo keşîşê nû dua bikim?" Xilaskar: "Belê, wisa bike."

Di kûrahiya dilê min de, vê yekê ez êşandim, ji ber ku min heft sal bûn Bav Vogt nas dikir û heta heşt salan bû min ji bo wî dua dikir, ji ber ku ew hîn ne keşeyekî sor bû, û min ji bo keşeyê nû dua dikir ji ber ku keşeyê kevn, Bav Köstel, jixwe teqawîtbû û nexweş jî bû.

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min; ez ê her tiştê ku tu ji min bixwazî bikim." Ya

Xudan, bila îradeya te pêk were.

Îro Xilaskar hinekî tundtir bû. Wî got: "Ji

bo te îro ev bes e."

Min xaçê ku li ser maseya ber min bû girt, li dilê xwe xist û Xilaskar teselî kir. Paşê min xaç maç kir, wekî ku ez her tim dikim. Min ji Xilaskarê ji bo wan kesan efû xwest ku, ji ber xemsariyê, Xilaskar dixin destên xwe.

Min ji Xilaskar re got: "Rûyê xwe li ser dilê min deq bike, da ku mirov bibînin ka te çi daye min, çimkî ez xulamê te me û heta kengê tu bixwazî ez ê wisa bimînim, ya Xudanê min û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî."

Min got: 'Îsayê min ê delal, bi min çi dikî, li gor dilê te be; ez bi tevahî ya te me. Her tişt di hezkirina te de ye, ya Xudan û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî.'

Wê demê ruhê min xwe di nav rewşeke pir taybet a aştî û germiyê de dît. Evîna Xilaskar ji asayî xurttir dihat hîskirin. Û dîsa jî Ew Bavekî zindîtir, heybetîtir, dadmendtir û rehmdartir e.

10.00 sibehê: Ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

Saet 6.00 êvarê ayîneke tobeyê hebû, û ez di hundirê xwe de rihet nebûm. Divê ez şaş nemînim ku ewqas kêmkirî diçin îtirafê.

Saet di 8.00 êvarê de, Marion hat û me nêzîkî saet û nîvekê di defterên xwe yên bîranînan de nivîsand. Piştî wê, min Rêzayeke din jî xwend.

Divê ez her wiha bibêjim ku ez vê piştî nîvro, derdora saet 1:30, ketim ceribandînê.

Ez li ser qenepeyê di odeya duayê de razayî bûm. Di destpêkê de min pirtûkek a Margarete dixwend.

Paşê, ji nişka ve, pêlek westiyeke giran ket ser min. Min xwest rabe ji ber ku min hîn jî dixwest tiştekî di rojnivîska xwe de binivîsim. Lê min nedikarî. Hema bêje wekî ku yekî anesteziyê dabû min. Paşê min ji Îsa lava kir: 'Ji kerema xwe alîkariya min bike, ez dixwazim rabe, lê hêza min tune ye.'

Ev rewş demekê wisa berdewam kir, paşê min got: 'Gövdê min qels e, lê ruhê min amade ye.'

Ji nişka ve min bihîst: 'Rabe û here û binivîse.'

Ji nişka ve, êdî min westîna hîs nekir. Min xwe pir bi hêz hîs kir û min di deftera xwe de nivîsandina xwe domand.

6ê Nîsanê 1992 — Duşem

Piştî ku min dua kir, min xwest careke din piştrast bibim ka min derbarê keşîşê nû de rast bihîstîye.

Xilaskar: "Keşeyekî nû tê." Ez: "Gelo ew

îradeya wî ye an ya te ye?" Xilaskar: "Ew

îradeya min e."

Min got, "Ez di ayîna tobeyê ya duh de rihet nebûm; tiştek kêmkirî bû." Xilaskar: "Ayîna tobeyê şeytan kêfxweş kir, lê min ne."

Min: "Wê demê dê gelek kesên ne-layîq Şîva Pîroz werbigirin." Xilaskar:

"Belê, keça min, te texmîn kir."

Xilaskar: "Ji bo vê niyetê dua bike."

Nivîse, keça min, ku îtirafa taybet hîn jî derbasdar e. Di ayîna tobeyê de hîn jî gelek serbilindî heye, û di bawermendan de kêmasiya tobeyê heye."

Hin raman hatin bîra min, mîna ku bi rastî ji min bi xwe dihatin. Xilaskar: "Keça min, min ew xistiye hişê te. Tu bi xwe nikarî tiştekî bikî." Xilaskar: "Bi silametiye biçe."

12:00 nîvro li kapela kar: Pêşî, min ji Xilaskar xwest ku careke din derfetê bide min da ku ez careke din bi Bav Vogt re biaxivim. Min demekê dua kir, paşê min bihîst:

'Dilnizm be.'

Paşê dîsa bêdengî çêbû, heta ku min bihîst:

"Keşe dê dîsa bi te re biaxive." Min pirsî gelo divê ez

pê re biaxivim.

Xilaskar: "Ew ê bi te re biaxive."

Paşê min ji Xilaskar pirsî: "Xilaskarê min, mebesta te ji peyva 'nizm' çi ye?" Xilaskar:

"Biçûk be."

Êvarê, min ji bo Bav Vogt li dêrê Rûsarî xwend, û piştî beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

Saet 8:00 êvarê Koma Duayan:

Me nêzîkî du saet û nîvan dua kir. Li vir jî, min ji bo Bav Vogt dua kir, ji ber ku ez jê hez dikim û naxwazim wî wîndî bikim; ne jî ez dixwazim ku ew biçê.

7ê Nîsanê 1992 — Sêşem

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo koma duayê demek dirêj dom kiribû.

Xilaskar: "Na, keça min, ew demeke dirêj nebû. Divê tu hê bêtir dua bikî."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo ew ji tiştên ku min di koma duayê de gotibûn razî bû.

Xilaskar: "Her tiştê ku tu dibêjî rast e."

Roza ya Kefaretê, wek xeta jiyane ya cihanê, ya ku me di koma duayan de xwendibû, pir diwar bû.

Gelek kes westiyayî û westandî bûn.

Xilaskar: "Ew Rûsaryayeke Kefaretê ye."

Ez: "Dema ku dor tê ser hînkirina rastîna Mesîh, divê ez çawa tevbigirim? Gelo pêwîst e ez xwe biparêzim?"

Xilaskar: "Bes e ku tu ji wan re bibêjî. Ez ê yên mayî çareser bikim."

Saet 1:00 piştî nîvro li kapela klînîkê:

Piştî duayê, min xwe bi Xilaskar re yek kir:

Xilaskar: "Min bêhêvî neke; ji min re dilsoz bimîne."

Ez: "Xilaskarê min ê heja, ez ê çawa bikaribim te bêhêvî

bikim?" Xilaskar: "Bi tiştê ku te nivîsandiye."

Ez: "Û eger keşîş ji min re bêje ku divê ez wisa bikim ku ew dixwaze?" Xilaskar: "Wê demê, li ser berpirsiyariya wî, li gorî daxwaza wî bike."

Dema ku ez rontgenan dikim, ez gelek caran nexweşan ji bo îtirafê jî dişînim. Îro jî rewş bi vî rengî bû bi jineke ciwan, xwendekarekê re. Min jê pirsî ka serê wê dizivire.

Wê got: "Belê."

Min li ser pirsê xwe domand ka gelo xwêdaneke sar jê tê û gelo hest bi dilxelandinê dike. Wê dîsa got erê.

Ez: "Ma tu jî demeke dirêj e neçûyî îtirafê?" Ew:

"Belê."

Paşê dest bi girî kir. Min milê xwe avêt stûyê wê û bi aramî li xaç û wêneya Meryema Pîroz a ku li odeya rontgenê daliqandî bû, nihêrî û bi bêdengî dua kir:

"Xilaskarê ezîz, Dayika Xwedê ya ezîz, ez vê giyanê tewê radestî we dikim."

Min çend kartên duayê dan wê da ku pê re dua bike. Ew pir kêfxweş bû û bi dilxweşî çû. Bi hezaran nexweşên bi van nîşanan û teşhîsê hene ku min jixwe rontgenê wan kişandiye. Û li ser rontgenê tiştek nayê dîtin. Ev nîşanek e ku nexweşî ne organîk in. (Hemû rontgen deh salan wek delîl tene parastin, piştî wê tene îmhakirin.)

Dê baştir be ku nexweş beriya randevûya xwe ya bi doktor re biçin îtirafê; bi vî awayî, gelek radyasyonên X-ray dikarin bîna dîrxistin, ji ber ku tîrêj zirarê ye.

Nexweşî ne fîzîkî ne, ango, ew psîkolojîk in, û bereketa Sakramenta Tovbê dê rewşa tenduristiya giyanê gelek baştir bike.

Êvarê li dêrê li Rotê:

Min, wekî ku min niyet kiribû, Rozaryo û Mîsa Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

Dema ku keşîş firaxa ku Tûwa yên Pîroz tê de bûn da xizmetkara komûnîyonê, min zanî ku ew ê were ba min û Tûwa ya Pîroz bide min.

Û wisa jî bû. Lê min Şîva Pîroz wernegirt; ez li ber Xilaskarê serê xwe tewandim û bêtir wergirtina sakramendê ez vegeyriyam cihê xwe.

Xilaskar bi awayekî ruhanî hat ba min. Lê berî ku Ew were, diviyabû min li dijî ruhê pîs têbikoşiya. Lê piştî wê min keremên mezin wergirtin, ji ber ku min nexwest Şîva Pîroz bi destên ne-pîrozkirî yên laîkîyekê werbigirim, û min nexwest Xilaskar aciz bikim.

8ê Nîsanê 1992 – Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Min derbarê redkirina Şîva Pîroz pirsî.

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: tiştê ku te kir rast bû."

Min got: "Ji ber ku min Şîva Pîroz red kir, ji ruhê pîs tevliheviyeke wisa çêbû."

Lê dema ku tu bi awayekî ruhanî hatî ba min, aştîyeke mutleq hebû. Tu ji wan (ruhên pîs) veşartî yî, nexwe ev çawa dibe?

Min fikirî ku her çend ruhên pîs dibînin ku Xilaskar bi awayekî sakramental nayê ba min jî, ew nikarin nas bikin ku tu bi awayekî ruhanî li cem min î.

Xilaskar: "Ez ji wan veşartî dimînim, lê li ku derê ez bim, divê ew xwe paşde bikişînin." Ez: "Gelo daxwaza Qeşe Vogt ew bû ku ez Şîva Pîroz ji kesekî ne-qeşe werbigirim?"

Xilaskar: "Belê, ew daxwaza wî bû."

Ez: "Ew çima tiştekî wisa dike, dema ku ew dizane ku ez Şîva Pîroz ji kesekî ne-ruhanî wernagirim?"

Xilaskar: "Ji ber ku baweriya wî wekî ya te nîne."

Ez: "Lê ez ji bo wî dua dikim. (Xudan, baweriyeke zindî bide wî, ew baweriya wek dendika xerdelê ya ku dikare çiyayan bilivîne.)"

Xilaskar: "Bawerî jî divê were qebûl kirin."

Ez: "Gelo divê ez wisa bi hin kesan re bidomînim dema ku alîkarên şîvê tên ba min?" Xilaskar: "Belê, wisa bike."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ji kerema xwe re kerem, hêz û hezkirina pêkanîna vê yekê bidin min, lê tirs û tîrsa min a ji mirovan ji holê rakin. Spas, Ya Bavê min ê herî hezkirî."

Ez ji bo Ayîna Pîroz, ji bo perestînê, li Zönackel a li Boxsbergê ya nêzîkî Heidelbergê bûm û li axaftinekê guhdarî kir.

Piştî, ez çûm serdana nexweşekî li Nexweşxaneyê Bruchsalê. Saet di 9.00 êvarê de, min bi Marion re di rojnivîska xwe de nivîsî.

Saet di 10.00 êvarê de, Birêz Ziegler ji Frankfurtê telefon kir û ji me re got ku Gira Dîyarîbûnê ya li Medjugorjeyê hatibû bombabarankirin.

Saet di 10:45 êvarê de, me telegramek ji Serokwezîrê Federal Helmut Kohl re şand, ku me bi rêya telefonê dîkte kir:

Ji Bo Serokwezîriya
Federal, 5300 Bonn

Rêzdar Serokwezîr, em bi dil û can ji we daxwaz dikin ku hûn li ser asta navneteweyî li dijî êrîşên leşkerî yên li ser cihê hecê yê Marian ê Medjugorjeyê li Yugoslavyayê – Bosna û Hersegovînayê, protestoyê bikin.

Koma Duayan a
Julijana Ebert
6837 St. Leon-Rot – (Telegram No. H 261)

9ê Nîsanê 1992 — Pêncşem

Saet 10:30ê sibehê li odeya bijîşkan:

Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Li ser tiştê ku te heta niha nivîsandiye bisekine."

Min dîsa derbarê nîşanê de pirsî.

Xilaskar: "Nîşanek tê."

Ez: "Beşa 'Min bêhêvî neke' fêm nekirim." Xilaskar: "Ku tu pabendî tiştê ku te ji min re soz daye bimînî."

Ez: "Bav Maier li Zönackel ji min re got, piştî ku min jê re got ku ez ê ji dêrê werim avêtin, ku heke mirovek ji Papa veqete, ew ê li Bihuştê jî veqetiya be."

Xilaskar: "Tu bi min re yî, keça min, û tu yê bi min re bimînî." Min derbarê şerê li Yûgoslavyayê pirsî.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, şer didome. Duayê bike, keça min."

Saet di 4:45 êvarê de ez li dêrê li Rotê bûm. Di dema perestîna li ber Sakramenta Pîroz de, min duayê birêve bir. Li pey vê 15 deqeyan bêdengî hat. Perestîn.

Saet di 6.00 êvarê de, paşê Dua Rozaryoyê hat xwendin.

Saet di 6:30 êvarê de, Ayîna Pîroz hat lidarxistin. Piştî Şîva Pîroz, ez ji ber Medjugorje giriyam. Paşê gotinên Bav Vogt ên ku wî piştî Pîrozkirinê gotibûn hatin bîra min, tiştekî wekî vî: 'Wan ji ewlehiya derewîn biparêzin.' Min fikirî ku belkî ev ewlehiya derewîn di min de hebû.

Paşê min ji Xilaskar pirsî: "Eger hesteke min a ewlehiyê ya derewîn hebe, wê demê ji min re bêje, û ez ê tavilê dev ji nivîsandina vê rojnivîskê berdim."

Xilaskar: "Tiştekî we yê wekî ewlehiya derewîn nîne. Ez ji te hez dikim, keça min."

Deng ji her carê pir zelaltir û diyarîtir bû. Min yekser dev ji girî berda. Ew hestek bû ku tenê Xwedê dikare bide. Min li Xilaskar kenîya û ji dêrê ber bi malê ve meşiyam.

10ê Nîsanê 1992 — În

Saet 9:00ê sibehê li odeya rontgenê:

Min nêzîkî saetekê dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Keça min, here ba keşîş, jê bipirse ka wî fikra xwe guhertiye û dixwaze bi te re biaxive."

Ez: "Te ji min re got ku ew ê bi min re biaxive; ev yek lihevnehatî ye." Xilaskar: "Divê ez demê kurt bikim. Xetereyeke mezin li pêşiya te ye."

Ez: "Ez ê kengî biçim ba Bav Vogt?" Xilaskar:

"Here, keça min, îro." Nêzîkî 30 deqe şûnde:

Ez: "Ez telefonî wî bikim an herim ba wî?"

Xilaskar: "Telefonî wî bike, û gava ku tu wî bibînî, ez ê tam ji te re bibêjim ku divê tu çî jê re bibêjî." 20 deqe şûnde:

Min pirsî ka mebesta Xilaskirî ji 'dem' çî bû. Min got: "Lê dem herheyî ye, ne wisa?"

Xilaskar: "Nivîse, keça min. Dem tenê ya min e."

Ez: "Ez jê fêm nakim. Ez ê wê binivîsim; heke tu wisa dibêjî, nexwe wisa ye." Min pirsî ka gelo divê ez tiştekî din jî binivîsim.

Xilaskar: "Here ba wî, here (ba keşîş)."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ya Xudan, bixwesta te pêk were."

12.15 Dêra biçûk a li klînîkê:

Piştî duayê:

Min dîsa pirsî: "Gelo keşîş dê bi min re biaxive?"

Xilaskar: "Tu çî dixwazî, keça min?"

Ez: "Her çî tu bixwazî." Xilaskar:

"Wê demê bi wî re bipeyive."

Nêzîkî saet 3:40 piştî nîvro:

Min li Bav Vogt geriya û jê re got ku Xilaskar îro çî gotibû.

Wî got: "Min jixwe ji te re gotiye ku tu biçî ba keşîşekî din. Dev ji pirtûkê berde, nexwe em ê bikevin tengasiyê."

Bav Vogt di telefonê de ne hevalane bû.

Min dua kir: "Ya Xudan û Xwedayê min, di hundirê min de birîneke mezin heye. Ew min kûr êşîne. Ez ê tercîh bikim ku qet tiştekî nekim. Lê ji bo te, ya Xilaskarê min, ez ê tiştê ku tu dixwazî ez bikim, bidomînim."

Çiqas zêdetir ez ji bo keşeyê dua dikim, ew li hember min ewqas dijminatîtir dibe.

Îro li Rotê Ayîna Pîroz tunebû. Piştî ku me li dêreya Rotê bi hev re Dua Rozaryoyê kir, ez û Fridolin bi erebeyê çûn Bad Schönbörnê.

Li Bad Schönbörn – Mingolsheim, di dêrê de, keşeyekî ji Zaireyê Qudasa Pîroz pîroz kir.

Wî bi awayekî xweş xutbe da û diyar bû ku Ruhê Pîroz rêberiya wî dike.

Mixabin, mirov kêman caran weazên wiha dibihîze. Ez ji bo vê weazê spasiya

Xwedê dikim. Min Şîva Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

11ê Nîsanê 1992 – Şemî

Saet 7:15ê sibehê: Ez li dêrê li Waghäuselê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Piştî wergirtina Şîva Pîroz, min bi kelecana dua kir. Piştî Mîsa Pîroz, min pêşengiya civatê di Lîtiyayê ya Xatûna me ya Loreto de kir. Piştî, me Salve Regina got û me duaya 'Dayika Xwedê ya Pak, Dayika min!' xwend.

Paşê min li ber civatê bi dengê bilind got: "Werin em ji bo Medjugorjeyê careke din Bavê me bibêjin, ji ber ku bombe li cihê xuyabûnan ketine, ku jixwe bi milyonan mirov serdana wî kirine." Piştî, ez çûm ber tabernakolê, li erdê çûm ser çokan û min dua kir.

Min ji Xilaskar pirsî: "Gelo divê ez dev ji pirtûkê berdim eger ew bibe sedema zehmetiyan?"

Xilaskar: "Ew ê başbûnekê bîne, lê ti zehmetî nîne."

Min careke din ji Xilaskar pirsî, ji ber ku min tam fêhmî nekiribû. Xilaskar careke din dubare kir û min ew nivîsand.

Hê ji roja Înê, li dêreya li Bad Schönbörn, ez pir xemgîn bûbûm ji ber ku Pastor Vogt gotibû ku dê pirtûk me bixe nav belayê.

Duh, Xilaskarê her wiha gotibû: "Ew ê ji bo dêrê pêşketinekê bîne, keça min."

Duh, piştî ku min ji Wî pirsî gelo ew bi min re ye, Xilaskarê her wiha ji min re gotibû: "Ez her tim bi te re me."

Piştî dêrê, ez çûm mala Marion û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Ji saet 4:20 heta 6:20 êvarê, li dêreya Rotê li ser çokan, min çendîn rozerî ji bo Bav Vogt, ji bo hemû giyanan û ji bo niyetên Xilaskar dua kir.

Li malê, ji saet 8.30 heta 9.30 êvarê, min çend caran ji bo Bav Vogt dua Derxistina Cinan, Rûsariya Birînen Mesîh, Rûsariya Ruhê Pîroz û duayên din kir.

12ê Nîsanê 1992 — Yekşema Palmis

Min nêzikî nivîsê saet dua kir, paşê bi awayekî ruhanî Şîraxa Pîroz wergirt. Xilaskar: "Kêşe tê."

Ez: "Wê demê ew ne keşîşê min ê rast e."

Xilaskar: "Na."

Ez: "Wê demê çima te ez şandim ba wî? Ez fêhmî nakim." Xilaskar: "Bi her kesî re, ez diceribînim ka ew heta çi dikarin bikin."

Ez: "Lê te jixwe ji berê ve dizanibû ku ew ji çi re şayeste ye."

Xilaskar: "Ez te jî bi vî yekê diceribînim."

Ez: "Wê demê ez di vî ceribandînê de bi ser neketim."

Xilaskar: "Keça min, te heta niha pir baş kiriye."

Min derbarê nîşana beriya Paskalyayê de pirsî: "Tu soza xwe diguherîni?" Xilaskar:

"Na, ez soza xwe naguherînim."

Paşê bîdengiyê kurt çêbû.

Paşê min bihîst ku Xilaskar

dibêje:

"Binivîse, keça min, ez dixwazim" – piştî vî bîdengiyê kurt çêbû, û min meroq kir ka dê çi bê –

"bersivê ji Keşe Vogt, ji wî bi xwe, bîyî ku bi kesekî din bişêwire." Xilaskar wiha domand:

"Eger ew di tengasiyê de bûya, gelo wî pêşî ji yê din dipirsî, an ji min dipirsî?"

Xilaskar wiha domand:

"Ne hewce ye ku tu li benda bersivê bî; ew ji bo min e. Tu dikarî ji wî re binivîsî an jî biçî ba wî, çawa dilê te dixwaze."

Ez: "Ya Xudanê min û Xwedayê min, min hilbijart ku ji wî re binivîsim."

Xilaskar: "Wê yekê bike."

Ez: "Ya Xudanê min, Kurê Xwedayê zindî, ez ê di dawiyê de çi binivîsim?" Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, zarokê min."

Ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Min Mîsa Pîroz ji bo Marion pêşkêş kir. Xwedê bike ku ew kerema wê hebe ku li ser tiştê ku Xudan ji min dixwaze, nivîsandina xwe bidomîne.

Di navbera saet 1.00 û 2.00'an de min li dêrê Rûsariyayê xwend û ji bo îbadetê li wir mam. Piştî saet 3.00'an min name ji Bav Vogt re nivîsand.

Wê êvarê saet di 8:15an de, min û Marion ew di qutiya nameyan a li qîzilbaşiyê de avêt.

Di nameyê de, min tiştê ku Xilaskar di serê sibeha Yekşema Palmayê de ji min re gotibû, nivîsand.

13ê Nîsanê 1992 — Duşem

Li ser kar, derdora saet 8.00ê sibehê, min û hevkarê xwe Veronika Rêzika Êşîn duayî.

Saet di 10:00ê sibehê de, min li odeya bijîşkan dua kir.

Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Di sala 1984an de, çend hefte piştî xuyabûna Xatûna me, serê sibê min xeyalek erdhejê dît ku nêzîkî 20 deqeyan dom kir. Tevahiya erdê li dora min bi awayekî tund hejiya.

Her tişt kesk bû, tam wekî biharê. Wê demê, min ji hevjinê xwe re got ku binihêre da ku bibîne ku ez ne di xew de me. Ji ber ku min ev tişt dema ku bi tevahî hişyar bûm didît.

Lê mêrê min di xew de bû û şiyarbûna wî ne mimkun bû.

Şeva borî min fikirî, 'Ew erdhej bû.' (Bi rastî jî wê şevê erdhej çêbûbû, wekî ku paşê li radyoyê hat ragihandin.)

Xilaskar: "Na, keça min, ew hêj nehatiye."

Hewrîşma bihêz, wekî ku min di sala 1984an de di vê dîtinê de dît, belkî hîn jî were, tam wekî ku Xilaskar got.

Piştî wê, min li ser Bav Vogt pirsî.

Xilaskar: "Qeşe Vogt dê zêde li bajarê we nemîne." Ez: "Wê demê keşeyekî din dê were, wisa?"

Xilaskar: "Wisa ye. Yê ku tê dê bibe rêberê te yê giyanî." Ez: "Gelo ew ê wê demê tiştê ku tu ji min re dibêjî bawer bike?"

Xilaskar: "Ne yekser."

Ez: "Ez xemgîn im ku Bav Vogt diçe, lê wekî ku tu dibêjî, divê wisa be. Wê demê ez ê neçar bim ji nû ve ji bo keşîşê nû dest bi dua bikim. Ev ne hêsan e. Ew ê careke din gelek fedakariyan ji min bixwaze."

Ez: "Dê Bav Vogt, bi texmînî, kengî biçe? Ma dibe ku ez bizanibim?" Xilaskar: "Dibe ku di nêzîk de be."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: tu yê bê henek kirin, bê înkarkirin û bê tinazîkirin; van hemûyan li ser xwe bigire."

Ez: "Ya Xudan, lê ez fêhm nakim wateya 'henekkirin' çi ye. Ez ê di ferhengê de lê bigerim."

Xilaskar: "Zêdetir dijmînên te di nav Dêrê de ne, ne li derveyî wê." Ez: "Lê ew bawermend in."

Xilaskar: "Di nav bawermendan de gelek rûreş hene."

Ez: "Ji kerema xwe re peyveke din a ji bo 'riyakar' ji min re bêje; ez wateya wê tam fêhm nakim." Xilaskar: "Pûçbawer."

Ez: "Gelo awayekî din heye ku mirov vê bibêje?"

Xilaskar: "Ew bawermendên bêxem in ku parastina şîva pîroz a di destan de dikin." Ez: "Ma min ev rast nivîsandiye?"

Xilaskar: "Belê, rast e."

Ez: "Xilaskar, eger ez bibêjim ku ewên ku Şîva Pîroz di dest de werdigirin riyakirin in, wê demê ez wan heqaret dikim."

Xilaskar: "Mirov bi vî awayî bi berdewamî heqaretê li min dikin."

Dema ku min duh êvarê, derdora saet 8:15'an, name li qesra keşîşxaneyê danî, min çend caran di dilê xwe de êşeke derzîkî ya sist hîs kir, tam wekî ku ez hîs dikim dema ku di dema wergirtina Şîva Pîroz de li ber gel disekinim.

Xilaskar: "Li wir jî ruhên pîs hene. Ew wek nobedar li ber vîkareyê disekinin."

Saet 12:25 piştî nîvro li kapela klînîkê: Holger jî li wir bû. Paşê, Holger hat odeya rontgenê û me li ser nameya ji bo Bav Vogt nîqaş kir. Holger hin tiştên balkêş ji min re gotin. Divê ez bisekinim û bibînim. Êvarê, li Rotê, li dêrê. Min Rozaryo û Mîsa Pîroz ji bo giyanên wan ên ku niha di şer de ketine pêşkêş kir.

8.00 êvarê koma duayan:

Li wir gelek mirov hebûn. Divê ez bi her awayî odeya duayê ava bikim.
 Ez ji awayê ku Bav Dochart dest bi dua kir, hez nekirim. Îro wî di destpêkê de nîşana xaçê nekir û rasterast dest pê kir ku sirûdeke olî bixwîne bêyî ku pêşî rûpelê ragihîne.
 Ji ber vê yekê, hin kesan nekarîn pê re bişopînin û dua bikin.
 Di dawiyê de, em bi hev re li metbexê rûniştin û me sohbet kir. Heft kes em bûn, di nav de Bav Dochart, bi giştî hejmara me dibû heft kes. Dema Bav Dochart got ku, ji nêrîna Dêrê ve, ne hewce ye mirov bi eşkerekirinê taybet bawer bike, min di dilê xwe de êşeke mezin hîs kir. Min behsa Fatimayê û Lourdesê kir û got ku, bêyî van cihên hecê, bawermend dê sar bibin.
 Bav Dochart careke din dubare kir ku ne hewce ye mirov bi wan bawer bike. Wê demê min jê re got ku dar bi fêkiyê xwe tê naskirin.
 Min got ku eger her kesî bi xuyabûnê Medjugorje bawer bikira, şer dê derneketiba.
 Di destpêka xuyabûnan de, Meryema Pîroz got: 'Rûhaniyê bixwînin; bi vî awayî, hûn dikarin şer rawestînin.'

14ê Nîsanê 1992 – Sêşem

Li malê di navbera saet 8:30 û 10:30ê sibehê de:
 Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min gilî kir ji ber ku Bav Dochart duh gotibû ku ne hewce ye mirov bi eşkerekirinê taybet bawer bike.
 Xilaskar: "Keşe ne di rastiye de ye." Ez: "Min çima ew êş hîs kir?"
 Xilaskar: "Ji ber ku gava ez êşê dikişînim, destûr heye ku tu hinek ji êşa min hîs bikî."
 Ez: "Gelo ev êşdan guneh bû?"
 Xilaskar: "Binivîse. Belê, keça min."
 Ez: "Eger van eşkerekirinê min ên taybet nebûna, gelo Bav Dochart ê bihata ba min?"
 Xilaskar: "Na, keça min. Ew ê nehatiba."
 Ez: "Sedem çî ye ku ew evqas sal in tê (komeleya duayan)?"
 Xilaskar: "Şeytan dixwaze wî bi kar bîne da ku tiştê ku min ji bo başkirina Dêrê di dilê te de çandiye, tune bike."
 Ez: "Niha divê ez çî bikim?" Xilaskar: "Tu yê bi min re wî tîk bibî."
 Ez: "Bav Buran got ku cin li keşîşan xwedî nabin." Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: hema hema hemûyên wan tiştê ku cin ji wan re dibêjin dibihîzin."
 Min derbarê Maria Itten de pirsî, ji ber ku Bav Wagner qet bi qasî bawermendên ji koma duayan behseke baş li ser wê nekiribû. Min dîsa pirsî ka belavoka wê rast e an na.
 Xilaskar: "Nivîsa ji Maria Itten rast û durist e. Şeytan bi hêz e. Divê mirov di tiştê ku min gotiye de qayîm bimîne. Keça min, pirsgerêka wê jî wekî ya te ye." Ez: "Ew çî cure pirsgerêk e?"
 Xilaskar: "Ji min re dilsoz bimîne."
 Ez: "Ya Xudanê min, ez dixwazim serdana wê bikim, Maria Itten." Xilaskar: "Wisa bike."
 Min derbarê nameya ku min ji Keşe Vogt re nivîsibû pirsî û gelo ez dikarim li benda ti encamên neyînî bim.
 Xilaskar: "Tu yê hinek nerehetiyê biceribînî." Ez: "Divê ez çawa tevbigerim?"
 Xilaskar: "Ne hewce ye tu bersivê bidî, ji ber ku min jixwe ji te re got ku ne hewce ye tu li hêviya wê bî. Bi diînizmî bimîne, keça min."
 Min bi kelecaneke mezin dua kir. Di hundirê min de ewqas aramî û hezkirineke kûr hebû ku mirov dikaribû her tim bigota, 'Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te hez dikim, bi hemû dilê xwe û bi hemû hêza xwe.'
 Ez ne ez bûm; ew Xudanê di nava min de bû.

Paşê min dîsa bihîst: "Bi silametiye here, keça min."

Min got: "Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê keremê, ya ku tenê tu dikarî bidî."

Ji saet 1ê heta 3yê piştî nîvro ez li daristanê bûm û min sê rûsaryayên Xaçparê xwendin.

Saet di 5:00 êvarê de ez bi biraziyê xwe, Ratko, re bûm. Wî ji min re got ku di şevê de tîkî li ser girtibû, û ku wî destek hîs kiribû û hema hema nikaribû bêhnê bistîne. Gava ku wî got 'Îsa', ew çû. Ew hêj nehatiye vaftîzbûn. Ew dua dike, lê hêj ne bes.

Ew dixwaze vaftiz bibe, lê hêj nizane kengî.

Saet 6:00 êvarê li Rotê, li dêrê: Ronahiya Herheyî dîsa nehat vexistin, lê vê carê sakristan rasterast hat hundir, ew vexist û wekî her carê li bendê neman.

8.30 êvarê: Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

15ê Nîsanê 1992 — Çarşem

Min rontgenê jineke kal kişand, ku dema hat hundir, ji bo kişandina rontgenê bi xwe dudil bû ku bikeve hundir. Min ruhê pîs hîs kir, min ew pîroz kir û ava pîroz da wê.

Wê bi xwe re mormorî kir. Paşê min Duaya Selamê Meryemê xwend; wê dest bi kufrê kir û ewqas zû axivî ku mirov nikaribû jê fêhm bike: "Bebebebebe".

Gava hevkara min ev dît, wê ji nexweşê re got: "Ev ne tiştêkî baş e; divê tu wisa nekin."

Nexweşê jê re got: "Ez ê te baş bixim."

10.30ê sibehê li odeya bijîşkan:

Min ji Xilaskar pirsî derbarê vê nexweşê.

Xilaskar: "Gelek ruhên pîs hene. Ew di hundirê wê de dimînin. Wê ev dixwest."

Ez: "Kîjan ruhê pîs e ku di dema Selamê Meryemê de tinazî dike?"

Xilaskar: "Ew hemû pê henekan dikin."

Ez: "Gelo pêwîst e ez xwe ji bo nîşanê amade bikim dema ku ew were?"

Xilaskar: "Na, keça min, ne hewce ye tu xwe amade bikî. Yek dê were."

Ez: "Tu yê ji min re jî bibêjî dema ev nîşan tê, ji ber ku ez nizanim ew ê çî cure nîşanek be?"

Xilaskar: "Belê, ez ê."

Ez: "Xilaskar, gelo divê ez tiştêkî bikim, gavekê bavêjim? Û eger divê ez tiştêkî bikim, wê demê tîrsa min û gumanên min û her tiştê ku dibe rê li ber min bigire ku ez bi tiştê tu ji min re dibêjî bawer bikim û tiştê tu dixwazî bikim, ji min bistîne, ji ber ku ez bi tevahî ya te me."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: divê tu di pêşerojê nêzîk de biçî ba Papa û tiştê ku te nivîsandiye jê re bibêjî."

Ez: "Gelo ne hewce ye ku ez pêşî bi keşeyekî re biaxivim?"

Xilaskar: "Tu dikarî wisa bikî, lê divê tu herî ba wî." Xilaskar:

"Bi xwe ji wî re binivîse û jê re bêje ku tu dê bî."

Ez: "Ez ê çî bikim heke keşîş min ji çûna ba Papayî men bikin?" Xilaskar: "Keça min, wisa bike ku ez ji te re dibêjim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ya Xudan, bixwesta te pêk were." Xilaskar: "Papa dê ji bo hatina te amade be."

Ez: "Ya Xudan, ev ji têgihiştina min wêdetir e, lê eger Tu wisa dibêjî, wê demê wisa ye, û ez bawer dikim ku dê wisa bibe."

Xilaskar: "Binivîse: 'Tu yê bi min re bî.'" Ez:

"Ya Xudan, pirsên min ên din nînin."

Xilaskar: "Bi silametiye here, keça min."

Ez: "Spas ji te re, Îsayê min ê delal, rêberê min ê ruhanî. Ez ê bi destê te ve bizeliqim da ku ez rêya xwe winda nekim. Ya Xudan, min biparêze, min bibe ku derê tu bixwazî, ji ber ku ez tenê xizmetkarê te me."

Ez îro neçûm Ayîna Pîroz. Li vir li Rotê, ne jî li Kapela St Roch, yek tune bû, lê min bi Bav Josefê ji Zaire re axivî.

Marion li malê li benda min bû ku ez rojnivîska xwe binivîsim.

Şeva borî min nêzîkî 45 deqeyan dua kir. Saet ji 3yê sibehê derbas bûbû; min nikarîbû razê. Beriya Paskalyayê fikar min girtibû.

Di nîvro de li kapela kar, piştî duaya Angelus, min ji Xilaskar pirsî ka ez ê çawa bi Papa re têkiliyê deynim.

Xilaskar ji min re got ku divê ez ji Papa re nameyekê bi posteya qeydkirî bişînim, ne telgrafekê."

16ê Nîsanê 1992 — Pêncşem

10.10ê sibehê li odeya doktoran:

Marion ji min xwestibû ku ez bipirsim ka tiştê ku me heta niha nivîsîbû rast bû an na. Xilaskar: "Nivîse, keça min, tiştê ku Marion heta niha nivîsîye baş bû."

Ez: "Xilaskar, belkî tişteke heye ku Tu ji min re bibêjî."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ez ji awayê te hez dikim." Ez: "Min tevgera xwe daye te."

Xilaskar: "Te tevgera xwe daye; ez pê kêfxweş im." Ez: "Wateya wê çi bû: 'tevger'?"

Xilaskar: "Her dem ji bo pêkanîna îradeya min."

Ez: "Ma duh jî daxwaza te bû ku ez ji bo hinekî zêdetirî nîv saetê bi Bav Josefê ji Zaireyê re biaxivim û em li ser heretiyê nîqaş bikin?"

Xilaskar: "Belê, ew îradeya min bû, keça min."

Ez: "Ya Xudan, min her wiha jê re got ku divê ez bi gelek keşeyan re biaxivim. Wî li ser vê yekê tişteke negot."

Xilaskar: "Lê wî fêhm kir çima."

Ez: "Bav got ku ne mimkun e mirov her kesî qanî bike ku dev ji wergirtina Şîva Pîroz a di dest de berde û li şûna wê wê di ziman de werbigire. Min fikirî ku bi Xwedê re her tişt mimkun e, û tu, Xilaskar, li ser vê yekê çi dibêjî?"

Xilaskar: "Piştî Dadweriya Dawî, dê her kes Şîva Pîroz li ser ziman werbigire." Ez:

"Dadweriya Dawî çi ye?"

Xilaskar: "Ew paqijkirina giyanan e." Ez: "Ez zêde jê fêhm nakim."

Xilaskar: "Ji bo te îro ev bes e. Bi xêr û xweşî biçe, keça min."

Min soz da Xilaskar ku ez ê bawer bikim û her tiştê ku Ew ji min re dibêje binivîsim.

6.00 êvarê – 7.15 êvarê Mîsa Pîroz û Rozaryo li Rot.

Di navbera saet 3:00 û 4:00ê sibehê de, ez beşdarî Perestina li dêrê bûm. Bi gelemperî, mêrê min di wê saetê de berpirsiyarê birêvebirina Perestînê bû, lê ji ber lingê xwe yê birîndar wî nikarîbû vê yekê bike. Min Xatûnê vexwend ku bi min re dua bike.

Û min hest kir ku ez ne bi tenê dua dikim; min ji asayî baştir strannivîsî û bi zelaî û ji dil dua kir.

Lê tu nikarî ji kesî re rave bikî an jî wesif bikî ka min li wir çi hîs kir; ew tam wekî 18ê Gulana 1984an bû, dema ku Xatûna me ji min re xuya bû û bi min re dua kir – hesteke wisa.

Gava ku ez bi Rosswita û diya wê re ber bi malê ve dimeşiyam, diya Rosswita ji min re got ku min bi awayekî pir xweş pêşengiya duayê kiriye û bi awayekî xweş strannivîsîme. Vê yekê ez şaş kirim, ji ber ku ez nikarim baş bistirê.

Min tevahiya şevê dua dikir – li malê heta saet 3:00ê sibê û paşê li dêrê, ku ez sê saetan, heta derdora saet 6:00ê sibê, li wir mam.

17ê Nîsanê 1992 — Îna Pîroz

Min nêzîkî sê saet û nîv razabûm, paşê diviyabû ez rabûma. Saet di 2:30 piştî nîvro de ez vegeyam dêrê.

Di dema Şîva Pîroz de, Anton, alîkarê şîvê, li navenda dêrê sekinîbû. Ez ji ber wî derbas bûm, lê li ber Xilaskarê serê xwe tewand. Ji ber ku me kincên sor li xwe kiribûn,

Ji ber ku rûniştekek Îhtîyatê hebû, min jî xwest ku ez li wir, bi çemînî, wekî ku şayiste ye, Xilaskar werbigirim. Min ji kûrahiya dilê xwe dua kir ku destûr ji min re bê dayîn da ku ez Îhtîyata Pîroz ji Bav Vogt werbigirim.

Derfeta Xanim Vennebusch çêbû ku ji bo dayîna Şîva Pîroz were ba min. Wê hewl da. Pêngavek ber bi min ve avêt lê yekser pêngavek paşde avêt, li min nêrî û pêngaveke din ber bi min ve avêt, paşê dîsa paşde çû. Xudanê me rê neda vê yekê; pir eşkere bû ku Xanim Vennebusch dixwest Şîva Pîroz bide min. Min fikirî ku ev bi serê xwe nîşanek bû, ji ber ku gelek kesan dîtibû ka çi qewimibû.

Paşê min Şîva Pîroz ji Bav Vogt wergirt.

Ji ber ku ez bi kûrahî bi Xilaskar re yekbûyî bûm, bêyî ku min tiştek jê xwestibe, Xilaskar got: "Ev nîşana herî mezin e ku heye."

Paşê min li xaça li ber gorîgehê nêrî, ya ku min berê bi ruhê xwe ramûsane. Li

Medjugorje, di Îna Pîroz de xaç ji aliyê hemû bawermendan ve tê ramûsandin.

Li vir, tenê keşîşê dewrê û xizmetkarên gorîgehê li ber Îsayê xaçkirî serê xwe ditewînin. Bawermend di rûniştêkên xwe de man. Min ji mêrê xwe pirsî ka pênuşeke wî heye da ku ez bikaribim tiştê ku Xilaskar ji min re gotibû binivîsim. Yek li ba wî tunebû.

Min ji Xilaskar xwest ku wê careke din dubare bike.

Xilaskar: "Tu dikarî niha wê binivîsî, lê vê yekê heta hetayê di bîra xwe de bigire:

"Ev nîşana herî mezin e."

Min li xaça Îsa, ya ku ji bo rûmetdarkirina Xaçê li ber gorîgehê hatibû danîn, nêrî. Paşê

min bihîst: 'Bi silametiye biçin.'

Min Şîva Pîroz ji bo giyanên belengaz pêşkêş kir.

18ê Nîsanê 1992 – Şemiya Pîroz

Serê sibê, min zêdetirî saetekê dua kir. Min xwe bi Xilaskar re yek kir û bi kelecana dua kir; min demekê li bendê ma, lê min tu deng nebihîst. Hat bîra min ku dibe ku min tiştek xelet kiribe, an jî ku ez ê êdî deng nebihîsim.

Îro min bi taybetî ji bo rûşeyan, ji bo keşîşeyan, ji bo xizmetkarên comerdiyê dua kir; min çend caran dua-derxistinê xwend, bi taybetî ji bo dijaminên xwe.

Piştî nîvro, ji saet 4:30 heta 6:45, ez li dêrê li ser çokên xwe ji bo keşeyê me û ji bo yê nû yê ku dê were, dua kirim. Dua kirin zehmet bû ji ber ku Birêz Blank li orgê temrîn dikir. Min meraq kir ka Xilaskar çawa hest dike dema ku ew li dêrê temrîn dike.

Eger wî bawer bikira ku Xwedayê zindî li vir e, wî di dêran de orgênê ewqas bi dengê bilind lê nedixist. 20:00 Ayîna Vejînê

Ev hemû ji bo min pir tevlihev bû, ji ber ku di Îmanê de me digot 'yê ku di roja sêyemîn de ji nav miriyan rabû', lê îro tenê roja duyemîn bû. Tiştek kêr bû; ez ne ewqas kêfxweş bûm wekî ku ez li Medjugorje bûm. Li wir, pîrozbahiya Vejînê ji nîvê şevê û pê de dihate lidarxistin. Li wir, di dema pîrozbahiya Vejînê de dilê min şa dibû. Li dêrê, min dengê Xilaskar jî nebihîst.

Bi rastî, li vir bi xizmetkarên gorîgehê re merasîmek zêde hebû. Carinan êşeke kêr-kişandinê di dilê min de çêdibû û ez ne baş bûm.

Li malê, min dît ku ez digirîm; ez tevlihev bûm, mîna ku ez bi Xilaskar re ranebûbûm.

19ê Nîsanê 1992 – Yekşema Paskalyayê

Min ji saet 6:00ê sibehê heta 8:10ê sibehê dua kir. Ya Xudan û Xwedayê min, ez piştî vê ayîna vejînê baş hîs nakim. Bi giştî, ji min re wisa hat ku tiştek tam ne di cih de bû. Min duh demeke dirêj dua kiribû – zêdetirî çar saetan – lê dîsa jî min dilê xwe yê birîndar hîs dikir. Sedem çi ye? Min çi fêhm nekiriye?

Ya Xudanê min, tîrsa min, tevliheviya min û gumanên min ji min bistîne, û ji kerema xwe ew aramiya ku tenê Tu dikarî bidî min, bide min. Min bi ronahiya Ruhê Pîroz ronî bike.

Ya Xudan, biaxe; xulamê te guhdarî dike, ji ber ku ez ê bi her tiştê ku tu îlhamê bidî min ku binivîsim, bawer bikim, lê ya Xudan, bila îradeya te pêk were. Ez ne tiştek im, û ji ne-tiştî te xulamê çêkiriye; û ji ber ku tu, ya Xudan û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî yî, ez dilê xwe ji te re vedikim. Min li gor dilê xwe teşe bide, û ji min çi dixwazî çêke.

Tenê Tu Xudan û Xwedayê min î, Bavê min ê hezkirî, Îsayê min ê ezîz û Xilaskar.
 Di destpêkê de min pirsî gelo min ev piştî Şîva Pîroz a Îna Pîroz bihîstiye, gelo min ew rast fêm kiriye, dema ku min li xaçê li ber gorîgehê dinêrî, yê ku ji bo perestîna li wir li ser erdê hatibû danîn. Min gelek caran bi ruhê xwe ew ramûsane.
 Xilaskar: "Belê, keça min, te rast bihîst. Nîşana herî mezin a hemû deman xaçkirina min a ji bo we gunehgaran e."
 Paşê min derbarê pîrozkirina Vejînê de pirsî, ji ber ku ez ewqas xemgîn bûm ku heta min diviyabû bigiriyam.
 Xilaskar: "Keça min, vejîn di roja sêyemîn de tê."
 Ez: "Eger ew di roja duyemîn de zû were pîrozkirin, ev dikare tevlihev û sergêjker be."
 Xilaskar: "Belê, ew rast e. Ji min re dilsoz bimîne."
 Min li ser hemû merasîmên di dêrê de fikirîna xwe domand.
 Xilaskar: "Vê binivîse, keça min. Şeytan dixwaze ku li her derê merasîm hebin da ku mirovan ji rastiye dûr bixe."
 Ez: "Min ferq kiriye ku xizmetkarên altarê dikarin serê xwe pir xwar bikin, lê dema ku Şîva Pîroz werdigirin, nikarin wiya bikin."
 Xilaskar: "Ew rêzgirtinê nas nakin, û ji min re rêzê nagirin."
 Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gelo tu dikarî ji min re bibêjî, piştî Vejînê, divê ez çi binivîsim û çi niha girîng e?"
 Xilaskar: "Nivîse, keça min: divê mirov bi lez û bez tobe bikin."
 Ez: "Îsa, Xwedayê zindî, mebesta te ji 'lezgînî' çi ye? Nivîsandina wê ji min re zehmet e. Ya Xudan, tu rastî bi xwe yî, û eger tu wisa dibêjî, divê ew rast be. Mebesta 'lezgînî' çi ye?"
 Ez: "Ya Xudan, lê tenê heke tu bifikirî ku ez dikarim tehemul bikim, ji min re bêje. Ya Xudan, bîra te çêbibe."
 Xilaskar: "Gelek karesat li pêşiya te ne. Binivîse, keça min; di dema pêş de divê gelek dua hebe."
 Ez: "Ez ji te hez dikim, Ya Xudan û Xwedayê min; ez ê ji niha û pê de zêdetir dua bikim." Min bi kelecana ji bo niyetên ku Xudan ji min dixwaze dua kir.
 Ez: "Gelo tiştê ku min nivîsandiye rast e?" Xilaskar: "Ji bo min bes e, keça min."
 Xilaskar: "Bi xêr û xweşî biçe, keça min a delal." Ez: "Lê te berê qet ji min re negotibû 'keça delal'." Xilaskar: "Tu dikarî wisa binivîsî."
 Ez: "Ya Xudan, ez ji bo Te keçeke ezîz im?"
 Xilaskar: "Belê, tu ji min re ezîz î."
 Ez: "Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min. Spas."
 10.00 sibehê: Ayîna Pîroz bi cilanên sor. Min ji xutbeyê hez nekir. Piştî Şîraxa Pîroz, ez kêfxweş bûm û min gelek kerem wergirtin.
 12.30 piştî nîvro: Fridolin hat; ew xwendekarê teolojîyê ye.
 13.30: Ez ji bo Rozaryo û îbadetan tevli Fridolin bûm.
 3.00–6.30 êvarê: Min bi dengê bilind ji Fridolin re ew tişt xwendin ku Xilaskar ji min re gotibû. Me di baweriyê de hev xurt kir.

20ê Nîsanê 1992 Duşema Paskalyayê

Nêzîkî saet 3:00ê sibehê, dengê Ruhê Pîroz ez hişyar kirim. Ez aram û dilrehet bûm, berevajî hin şevên ku ez bêaram bûm û ji ber wê ez hişyar dibûm.
 Gotinên ku min bihîstin zelal û diyar bûn, wekî ku berê qet nebûn.
 Min bihîst: "Zêde dua bike, keça min, ji ber ku piştî demekê, Peyv dê bi ser bikeve."
 Paşê kêliyêk bêdengî çêbû, û piştê min bihîst:
 "Peyv dijî."
 Piştî nêzîkî nîv saetekê, ew dîsa qewimî. Mirov dikarîbû gelek caran lê guhdarî bikira; ew dengê wisa xweş bû.

Min xew nedîf; ez hişyar bûm. Ez rabûm, li ber xaçê çûm ser çokan û got: "Belê, Ya Xudan, ez ê dua bikim. Ji kerema xwe hêza Ruhê Pîroz bide min, da ku ez bikaribim dua bikim."

Ji ber vê yekê min derdora saet 3:30ê sibehê dest bi dua kir. Paşê min ji bo dijaminên xwe, ji bo derxistina cinan, ji bo Rozariya Birînên Mesîh, ji bo Guleçka Kerema Xwedayî û gelek dualên din kir; paşê min şîva giyanî wergirt û ew ji bo tevahiya cîhanê pêşkêş kir.

Niha ez gotina 'Bizînen min guh didin dengê min' baştir fêhm dikim. Min heta saet

4:30ê sibehê dua kir û paşê çûm razanê.

Gava ez rabûm, min radyoyê vekir; saet 8.00ê sibehê bû û min di nûçeyan de bihîst ku şeva borî bajarê Mostarê hatiye bombebarankirin.

Bajarokê Mostarê nêzîkî Medjugorje ye, û ew cihê ku Metran Žanić lê dijî ye – ew zîlamê ku Medjugorje red dike. Wî got ku zarok derewan dikin.

Dema ku ez di sala 1985an de di Pêncşema Pîroz de li gel wî bûm û min serpehatiyên xwe û xuyabûna Xatûna me jê re got, çavên wî bi girî tije bûn.

Wî ji min re got: "Tu rewşa min dizanî."

Min got, "Belê," û min dizanî ku ew ji Komunîstan ditirsiya – an, bi gotineke zelaltir, ji Şeytan ditirsiya.

Metran Žanić xwedî bawerî bû, lê wêrekiya wî tunebû ku wê eşkere bike.

Lê belê, metranên din li ku ne, ku ewqas ji wan li Medjugorje bûn?

Min berê jî rapora axaftina xwe ya bi Metran Žanić re dabû Klaus Ziegler da ku bikaribe wê di pirtûka xwe de bi cih bike, ya ku wî di bin navê Peter Zimmermann de weşand.

Wî li ser min nivîsî, lê behsa hevdîtina bi metran re neweşand, ku ez ji ber vê yekê poşman im.

Îsa ji bo gelek mir, lê Metran Žanić ne amade bû ku jiyana xwe ji bo Îsa bide. Vîna azad a mirovekî wî/wê dibe bihuştê, cehenemê an jî dogehê.

Ez dibêjim ku gava Xwedê gelê xwe bi rêya Meryemê bang dike, ew dixwaze wan hemûyan xilas bike û wan neke destê şeytan. Mixabin, keşeyên dinyayî êdî dengê Xudan nabihîzin. Ew kor û kerr in. Îro, Dêr hîn dike ku ne hewce ye mirov bi eşkerekirinê taybet bawer bike.

Dibe ku ew bawer bikin gava ku pir dereng be.

Min yekser piştî nûçeyê dua kir. Nêzîkî saet 8:45, min xwe kom kir û bi awayekî ruhanî peywendî danî.

Min ji Xilaskar pirsî gelo ew bû yê ku wê şevê gazî min kiribû ku dua bikim.

Xilaskar: "Belê, demeke dirêj kişand."

Ez: "Ya Xudan, bibore min ku ez yekser ji bo duayê ranewestiyam.

Ez ji vê yekê pir poşman im. Ya Xudan, ez nikarim ji keşîş re jî bibêjim ku gelek karesat tên.

Heta ku keşîşê nû were ez ê çî bikim?" Xilaskar: "Dua

bike, keça min, gelek dua bike."

Ez: "Lê xemgîn e ku ew bi eşkerekirinê taybet bawer nakin." Xilaskar: "Ew ê ji bo vê yekê bersivê bidin."

Xilaskar: "Bi silametiye here, keça min a delal." Ez:

"Spas, Xilaskirê min ê delal."

10.00 sibehê Mîsa Pîroz li Rotê.

12.30 piştî nîvro – Piştî firavîne, min li ser eywanê bi kurtî dua kir. Xilaskar careke din gotin dubare kirin: "Peyv dê bi ser bikeve; Peyv dijî."

Li ser eywanê kaxezek min tunebû. Dema ku min paşê kontrol kir, min fêhm kir ku ev heman gotinê ku Wî şeva borî ji min re gotibûn bûn. Dema ku min careke din behsa şeva borî xwend, ev tişt hat bîra min ku min heman tiştê ku şagirtan li ser riya Emausê jiyabûn, jiyabû. Min tenê paşê Xilaskar di giyanê de nas kiribû. (Îro, xwendina Mizgîniyê li ser şagirtên li ser riya Emausê bû.)

21ê Nîsanê 1992 – Sêşem

10.10ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî duayê, dema ku ez bi Xilaskar re di hevdîtina ruhanî de bûm, wî got: "Nivîse, keça min, şerê Rûsyayê nêzîk dibe."

Ez: "Ez ê çawa vê fêhm bikim? Gelo tenê Rûsya ye ku bandor dibe?"

Xilaskar: "Her kes dê bandor bibe."

Ez: "Gelo dê mîna tiştê ku bi Sirb û Xirwatên re qewimî be?"

Xilaskar: "Ev şer nikare bi wî şerî re bê berawirdkirin."

Ez: "Wê demê, ez ê çawa perestgehekê ava bikim, eger tiştêkî wiha were?"

Xilaskar: "Perestgehê bi lezgînî ava bike."

Ez: "Keşîşekî min nîne ku ez bikaribim van hemû tiştan derbarê te de jê re bibêjim." Xilaskar: "Keça min, keşîş dê di demek nêzîk de were."

Ez: "Gelo ew ê li gundê min bimîne?" Xilaskar:

"Belê, ew ê li gundê te bimîne." Ez: "Gelo dê

du keşîşên me hebin?"

Xilaskar: "Na, Bav Vogt dê biçe gundekî din. Xilaskar: "Sebir be, keça min; her tişt dê di wextê xwe de çêbibe." Ez: "Gelo divê ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Zêde dua bike, keça min. Ez ji te hez dikim, keça min a delal."

Ez: "Ez nikarim wisa wê binivîsim."

Xilaskar: "Wekî ku ye, wisa binivîse."

Ez: "Xilaskarê min ê ezîz, gotinên te di dilê min de wek agir hîs dikim. Ne tenê tiştê ku mirov dibihîze ye, lê dema tu tiştên wiha dibêjî, ew başîyê li min dike, û bandoreke wê ya yekser heye. Ev ji min re piştrast dike tiştê ku te berê ji min re gotiye: 'PÊXEM JIYAN E', û ev rast e.

Ez nikarim bi gotinên xwe têra xwe spasiya te bikim. Ya Xudanê min û Xwedayê min, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim."

Xilaskar: "Bi aşitiyê biçe, keça min a delal." Êvarê, Rozarî

û Qudasa Pîroz a sor.

22ê Nîsanê 1992 — Çarşem

Min wekî her carê dua kir, lê min dengê nebihîst, ne li kapelê, ne jî êvarê piştî Şîva Pîroz. Lêbelê, di dema yekbûna min a bi Xilaskar re, min hebûna wî hîs kir. Xilaskar ji min neçûbû; ew bi min re rihet dibû.

Êvarê, Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Îro li ser kar nexweşên min hebûn ku min zehmetî dikişand ku wan bi baweriyê qanîh bikim; bo nimûne, min ji birêzhekî pirsî ka gelo wî îtirafa Paskalyayê kiriye. Wî got ku gunehên wî nînin. Paşê min jê pirsî ka di van demên dawî de çend caran neçûye dêrê.

Wî bersiv da: "Belê. Ew rast e."

Nexweşê din gilî kir ku ew 10 sal in nexweş e. Min şeytanê di hundirê wî de hîs kir û ava pîroz li wî reşand. Ew lertzî, gavek paşde avêt û got, 'Bi wan kîmyewiyan ji min dûr bikeve.' Nefreta wî ya ji ava pîroz bi awayekî eşkere diyar bû.

Di van demên dawî de çend Roman ji bo rontgenê hatin. Ew hemû endamên heman mezhebê ne – ewên ku ji bo rontgenê hatine ba min. Piştî guhdarîkirina her tiştê ku wan digot, ez tenê dikarim bigihîjim wê encamê ku ew bi temamî ketine nav xirabîtiyê.

Hemûyên wan—nêzîkî 6 an 7 kes—li min kom bûn, û dengên wan her ku diçû bilindtir dibûn. Min hinek ava pîroz girt û li hemûyan reşand. Paşê min bi Nîşana Xaçê hemûyan pîroz kir. Ji nişka ve, ew hemû winda bûn.

Êvarê, Rûsary û Ayîna Pîroz bi cilanên sor.

23ê Nîsanê 1992 — Pêncşem

10.10ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî duayê, min di destê xwe yê rastê de, li cihê ku Îsa stîgmayên xwe hildigire, çend derziyên tûj hîs kirin. Êş pir dijwar bû, mîna ku yekî min kêr kiribe, lê tiştêkî nedihate dîtin.

Ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî.

Xilaskar: "Belê, ew ruhê pîs e. Eger ji destê wan bihata, dê ji mêj ve te xaç kiribana. Ew ji duaên te hez nakin."

Ez: "Yên din jî dua dîkin."

Xilaskar: "Tu gelek giyanan ji wan dûr dixî." Ez:

"Her kes xwedî milyaketê xwe yê parêzvan e."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min. Zêdetirî yek milyaketê te yê parêzvan heye."

Ez: "Gava ku ez di destê xwe de sanciyên hîs dikim, ma wê demê milyaketên parêzvan li wir nînin?"

Xilaskar: "Belê, ew wisa ne, lê ez destûrê didim. Ma tu yê çawa din bawer bikî ku ruhên pîs li dora te ne?"

Ez: "Dê pir xirab be heke ez dev ji duayan berdim." Xilaskar: "Wekî ku te fikir, wisa bidomîne, keça min."

Ez: "Tu dê ji bo niha şîreta çî bikî?" Xilaskar: "Rojê bigire."

Ez: "Belê. Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Ez: "Ya Xudanê min, gelo ev tenê ji bo min e, an ez dikarim vê di koma duayan de jî bibêjim?"

Xilaskar: "Ev ji bo her kesî derbasdar e."

Xilaskar: "Bi silametiye here, keça min a delal."

Êvarê, min li dêrê li Rotê Rûsarî xwend. Ji ber ku li Rotê Qudasa Pîroz tunebû, ez bi erebeyê çûm Mingolsheimê, Kapela St Rochê û li wir beşdarî Qudasa Pîroz bûm.

24ê Nîsanê 1992 — În — Xilaskar ev salek e ku bi min re diaxive.

Saet 10:10ê sibehê li odeya doktoran:

Ez dua dikir.

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Ev sal û hemû salên ku tên yên min in." Ez: "Belê, Ya Xudan, ji ber ku ez ne tiştek im."

Xilaskar: "Belê, tu bi tevahî rast î. Keça min, ez heta niha ji xebata te razî me." Ez: "Ez hest dikim ku min tu pêşketinek çênekiriye."

Xilaskar: "Ma te bi rastî tu pêşketinek nekiriye?"

Ez: "Ez hema hema her saetê di duayê de derbas dikim; mirov bi rastî pê nahise ka wî çiqas tişt kiriye. Ev sala bi te re ji her saleke berê zûtir derbas bû."

Piştî vê çî bi min tê? Gelo tu yê wek rêberê min ê giyanî berdewam

bikî?" Xilaskar: "Belê, keça min, ez ê wek rêberê te yê giyanî berdewam bikim."

Ez: "Ez xemgîn im ji ber ku hemû kesên hîlbijartî keşeyekî wan heye ku ew dikarin her tiştî jê re bibêjin, û yê min tune ye."

Xilaskar: "Divê wisa be, keça min, lê ne ji bo demeke dirêj." Min ji

Xilaskar pirsî derbarê şerê ku nêzîk dibe.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: şerê ji Rûsyayê dê bibe şerekî mezin. Kes nikare wî şerî rawestîne."

Ez: "Ya Xudan, lê tu dikarî wê rawestîni."

Xilaskar: "Keça min, guneh pir mezin e."

Ez: "Tu dikarî tiştekî ji min re bibêjî, ji ber ku îro salek di ser guhdarîkirina min a yekem a dengê te re derbas bûye?" Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: bê navber dua bike."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim. Ez ê tiştê ji destê min tê

bikim, bi te re." Xilaskar: "Ez pir ji te hez dikim, keça min. Bi silameti

biçe." Êvarê, Rozarî û Mîsa Pîroz a bi rengê sor.

25ê Nîsanê 1992 — Şemî

Serê sibê ez li Waghäusel beşdarî Mijla Pîroz bûm. Piştî Şîva Pîroz, ez li ber Tabernakolê çûm ser çokan. Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê em nameyekê ji Bavê Pîroz re binivîsin, an hîn dem heye.

Xilaskar: "Wextê rast hatiye."

Ez: "Çawa wisa ye, Xilaskar, dema ku yên din dibêjin tu dê bi zimanê teolojîk bi min re neaxivî? Tu tam wekî min, bi şêwaza min diaxivî."

Xilaskar: "Eger ez bi awayekî ku her kesî dilxweş bike biaxivim, tu yê ji min fêhm nekî."

Piştî wê, ez çûm ba Marion û me nameyek ji Bavê Pîroz re nivîsand.

Ji saet 4:30 heta 6:30 êvarê min li dêrê li Rotê li ser çokên xwe dua kir.

26ê Nîsanê 1992 – Yekşem

Saet di 6:00ê sibehê de ez rabûm û bi taybetî ji bo wan kesên ku îro dixwazin Şîva Pîroz bi awayekî neheq werbigirin, û bi taybetî jî ji bo Bav Vogt dua kir.

Piştî yekbûna min a bi Xilaskar re, min pirsî ka gelo divê em guhertinên din di nameya ku me ji Papayê re nivîsibû de bikin.

Xilaskar: "Keça min, name baş e. Bişîne."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, duh dema min bihîst ku Jyng, ya ku nû Şîva Pîroz a xwe wergirtibû, çi ji min re got, dilê min pir giran bû: dema em li ber gorîgehê stranan dibêjin an dua dikin, destûra wan nîne ku li ber Xilaskar an jî li ber Tabernakolê serê xwe bitewînin, ji ber ku Bav Vogt ev yek li ser wan qedexe kiriye. Wê ev yek li ber çavê bavê xwe yê zûwa û mêrê min ji min re got, dema min jê pirsî. Xilaskar:

"Nivîse, keça min, ev keşîş di kerema Xwedê de najî."

Di destpêkê de min nexwest bawer bikim tiştê ku Xilaskar ji min re got, lê paşê wî ji bo cara sêyemîn.

Ez: "Û li ser Pîrozkirinê bi wî re çi?"

Xilaskar: "Desthilata wî ya ji bo Pîrozkirinê heye. Ez nikarim wê jê bistînim."

Ez: "Ya Xudanê min, ev tiştêkî pir xirab e. Ez êdî nikarim vê yekê bêtir tehemul bikim. Ya Xudanê min, kes dê ji min bawer neke."

Xilaskar: "Korebûneke mezin heye."

Ez: "Ya Xudanê min, tu dizanî ez çawa ji bo Bav Vogt dua dikim. Ma ez ê li ser vê erdê çi bikim?" Xilaskar: "Vî keşîşî ji min re bihêle."

Ax, ew ji bo min çiqas zehmet bû. Min bi zor xwe anî ku vê binivîsim; wek derbekê li min ket. Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, niha ez fêhm dikim çima divê ez biçim ba Bavê Pîroz.

Ya Xudanê min, gelo keşîş di xeterê de ne?"

Xilaskar: "Belê, keça min. Hema hema hemûyên wan di xeterê de ne. Ew îradeya min pêk naynin." Ez: "Gelo ew naxwazin, an nikarin îradeya te pêk bînin?"

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ew bêxem in dema ku li ber min disekinin. Divê ew tobe bikin."

Ez: "Lê belê, bêguman bawerîya wan heye?"

Xilaskar: "Ew ji bo wê baweriyê hindik dua dikin."

Ez: "Min digot qey bawerî diyariyek ji Xwedê ye?"

Xilaskar: "Belê, lê ez dikarim wê bidim kîjan kesê ku bixwazim." Xilaskar: "Keça min a delal, bi silametiyê here."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji bo hînkirina te, qenciya te, sebra te ya li gel min û nermiya te spasiya te dikim. Ez ji bo kahînan jî ji te hez dikim. Li wan rehm be. Ez ê ji bo wan dua bikim."

Bi rastî, ez ev çend sal in di koma xwe ya duayan de ji bo wan dua dikim.

Saet 10:00ê sibehê Ayîna Pîroz bi cilanên sor.

Min hema hema nikaribû tehemul bikira û neçar mam ku ava pîroz li ber xwe birijînim. Min hest kir ku dojah li ser min hatiye berdan. Bê navber, min ji bo bawermendan û keşeyê dua kir û Şîraxa Pîroz ji bo Bav Vogt pêşkêş kir.

Merasîm ne bi dilê min bû. Ne rast bû ku Bav Vogt destûr da Xanim Vennebusch ku waazê bide.

Rastiya ku Bav Vogt bi berdewamî Şîraxa Pîroz a Yekem dida wergirên yekem û ew dixist destên wan, tiştêk e ku ew bi rastî rojekê divê bersiva wê bide.

Ji bo firavînê, ez ji aliyê Jyng, zaroka 'Yekşema Spî' ve, vexwendim Schützenhausê.

Demeke kurt piştî firavînê, rahîbeyek ji Karlsruhe ez gihandim malê û me bi hev re dua kir.

Piştî, Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Piştî wê, birayê min Vladimir û biraziyê min Ratko dîsa ji bo serdanê hatin ba min.

Hedwig a ji Rotê jî hat min dît. Piştî, min nivîsên rojnivîska xwe kopî kirin.

27ê Nîsanê 1992 – Duşem

Dema ku ez bi erebeyê diçûm ser kar, ez di nav qerebalixiyeke mezin a trafîkê de asê mam. Ji ber vê yekê, min karî ji asayî zêdetir dua bikim. Li ser kar:

Min yekser mûmek ji bo giyanên li Siruştê vêxist û ava pîroz li wan reşand. Dema ku min li benda hatina nexweşan bû, min û hevkar xwe Veronika bi hev re Sirên Kêfxweş ên Rozariyê û her wiha duayên ji bo Ruhê Pîroz xwendin. Piştî min çend nexweşan bi tîrêjên X-rayê kontrol kirin û çûm klînîka diranan da ku diranekî xwe bidim dagirtin. Min nêzîkî du saetan li ser kursiya diransaziyê derbas kir. Doktorê diranan ji min pirsî ka ez anestesî dixwazim. Min got na û êş ji bo vegera gunehgaran û xilaskirina giyanan pêşkêş kir. Paşê, di tevahiya muayeneyê de, min bê navber ji bo Papa, ji bo dijminên Papa, ji bo metran û keşîşeyan, û paşê jî ji bo doktoran, hemşîreyan û giyanên din dua kir. Tedawî nêzîkî du saetan ajot. Bijîşkê diranan pir xwê dida. Di dawiyê de, min jê re got ku wî îtiraf nekiriye. Lêbelê, wî xwêdana xwe bi lambeyê ve girê da, ku pir germ û ronî bû. Careke din, min ji çend nexweşan reaksiyonên X-rayê kişandin.

Saet 12:00 nîvro li kapela klînîkê:

Min pêşî Duaya Melekê (Angelus) kir û paşê bi duayeke pir bi kelecana berdewam kir. Min ji Xilaskar re got ku ez ê tiştêkî jê nexwazim, ji ber ku ez ne tiştêkî im, û eger Ew bixwaze tiştêkî ji min re bibêje, bila wisa bike.

Dema ku ez bi kûrahî di nav dua de m, min peyameke ruhanî wergirt.

Xilaskar ji min re got: "Binivîse, keça min, divê tu bi Bav Vogt re biaxivî." Min: "Berî ku ez nameyê ji Papa re bişînim, an piştî ku min name şand?" Xilaskar: "Piştî ku te name ji Papa re şand."

Min got: "Belê, Ya Xudan, tu dixwazî ez çî jê re bibêjim?"

Xilaskar: "Nivîse, keça min: 'Gelo ew ê fikra xwe biguherîne an na?'" Ez: "Ax, Ya Xudanê min, ez niha qet ji vê fêma nakim."

Ez: "Ya Xwedayê Mezin, ya Xwedayê bi hêz, ya Xwedayê nemir, ez ê çawa vê jê re bibêjim, û kengî?" Xilaskar: "Îro here ba wî."

Ez: "Ya Xudan, lê ez nizanim ka wî biryar daye." Xilaskar: "Ew dizane."

Ez: "Bi çûna ba wî ez ê çî bi dest bixim?" Xilaskar: "Xilasiya wî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, lê ev tiştê herî zor e ku heta niha ji min hatiye xwestin."

Xilaskar: "Wê bike, keça min, ew girîng e."

Ez: "Ya Xudan, ez êdî nikarim binivîsim; eger ez biçim ba wî, dê dilê min bişewite."

Xilaskar: "Tu ditirsî?"

Ez: "Ez natirsim, lê piştî van hemûyan, ez niha bawer dikim ku ew ê neguhere. Lê eger tu wê kerema mezin dîsa bidî wî, wê demê her tişt dikare dîsa baş bibe."

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye." Ez: "Ez tiştêkî din binivîsim?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ku ez hîn jî pir jê hez dikim." Ez: "Ya Xudanê min, gelo ez ê nivîsa duhî jî jê re bixwînim?" Xilaskar: "Ya îro."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê, ez ê wisa bikim. Ya Xudan, bixwesta te be."

Paşê min ji Xilaskar pirsî ka ew ê bi min re here ji bo dîtina keşîş, an ez ê bi tenê bim."

Xilaskar: "Ez ê her dem bi te re bim, tu li ku derê diçî."

Min spasiya Xilaskar kir û ji kapelê derketim da ku biçim cihê karê xwe û karê xwe bidomînim.

Ez nêzîkî 40 deqeyan li kapelê mabûm. Bi navînî, ez tenê nêzîkî 15 deqeyan li kapelê dimînim.

Piştî kar, min name li postexaneyê bi posteya qeydkirî ji Bavê Pîroz re şand.

Saet derdora 4:15 êvarê bû. Di rêya malê de, min ji bo Bav Vogt Rûsarî xwend. Derdora saet 4:45 êvarê, min li dêrê bi kurtasî dua kir, û heta saet 4:50 êvarê ez li cem Bav Vogt bûm. Keşîşê guh da min.

Ew hevalane bû û got, "Em ê tenê bibînin ka ji vir û pê de tişt çawa diçin."

Min nusxeyek ji nameya ku min ji Bavê Pîroz re şandibû da wî ku bixwîne.

Gava wî name dixwend, min di hundirê dilê xwe de ji Xilaskar pirsî ka divê ez niha çî bibêjim, û min bihîst: "Niha bêdeng be."

Ew sohbetê kurt bû, ji her carê kurttir. Min ji Bav Vogt bereketa wî xwest. Wî ez bereket kirim û ez çûm.

Wê êvarê ayîna pîroz a bi rengê sor

tunebû. Koma duayê ya saet 8:00

êvarê:

Me perestina Xilaskar kir. Wekî her carê, ez rasterast li ber Xilaskar çûm ser çokan.

Me sê lîtanî xwendin: Magnificat, Lîtaniya Sêyîniya Pîroz, Lîtaniya Dilê Meryema Bêguneh û Lîtaniya Hemû Pîrozan. Min germî û şahîyeke xurt hîs kir ku ji Xilaskar dihat. Me du saet û nîv dua kir.

Gelekan dîsa çûn îtirafê; di dawiyê de, min jî wisa kir. Her kes bi dilxweşî derket. Xilaskar gelek keremên xwe da me.

28ê Nîsanê 1992 – Sêşem

9.45–10.45 sibehê li odeya doktoran:

Îro min wekî her carê zêde dua nekiribû. Ez ji bo Bav Vogt bi fikar bûm û meraq dikir ka dê tişt çawa bi pêş ve biçin.

Xilaskar: "Nivîse, keça min. Qeşe dê li ser bifikire." Ez: "Gelo ez ê niha bi kesên din ên ji

rayedarên dêrê re bixivim?" Xilaskar: "Tu yê bi çend kesan re bixivî."

Ez: "Gelo Keşe Vogt dê min li Freiburgê bi kesekî re bide nasîn?"

Xilaskar: "Belê, Serpîskopos Oskar jixwe ji aliyê min ve derbarê dengê te de hatiye agahdarkirin." Ez: "Belê, ma heta niha wî tu eleqe nîşan nedaye ku bi min re bixivî?"

Xilaskar: "Hê ew ê were. Ew ê hîn bi te re bixivî."

Xilaskar: "Heta ku yên din henekên te bikin, te înkâr bikin û biçûk bibînin jî, divê tu her tiştî qebûl bikî.

Bi min re, tu yê heta dawiyê bi îsrar bî."

Min her weha derbarê Franziska, alîkara şîvê pîroz de pirsî.

Xilaskar: "Ew ê bi te re bixivî."

Ez: "Gelo divê ez tiştekî li ser belavkirina Şîva Pîroz jê re bibêjim?"

Xilaskar: "Tiştê ku min ji te re gotiye jê re bêje."

Duh êvarê piştî koma duayan, piştî ku min hinekî ji wan re behsa sohbetên xwe yên bi Xilaskar re kir, du jinan ji min re gotin ku eger ew neçar bimînin biçin ba keşîş, ew ê ji Xilaskar nepirsin ka Ew bi wan re ye an na, ji ber ku eşkere ye ku Xilaskar bi wan re ye.

Xilaskar: "Hay ji xwe hebe. Bersiva şîroveyan wisa nede; ez baştir dizanim wan ê çî bikira."

Ez: "Ji min re bêje, Xilaskar, heke tu bixwazî tiştekî ji min re bibêjî."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min. Tu dikarî niha bifikirî ka ez çî ji te re dibêjim?" Ez: "Na, Ya Xudan. Ez meraqdar im."

Xilaskar: "Tu dê nameyekê ji Bavê Pîroz werbigirî. Tu dikarî herî ba wî."

Di destpêkê de min nexwest bawer bikim; paşê min fikirî ku dibe ku min tiştêk şaş nivîsandibe û min ji Xilaskar xwest ku ji min re dubare bike.

Min got: "Ji kerema xwe vê yekê careke din ji min re dubare bike, Îsayê ezîz, rêberê min ê ruhanî." Paşê min ew cara duyemîn bihîst.

Xilaskar: "Tu yê nameyekê werbigirî û tu dikarî biçî ba Bavê Pîroz."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê kengî biçim wir? Ez vê yekê davêjim destê te, ji ber ku tu dizanî rewşa karê min li vir çawa ye. Û eger divê ez niha biçim, wê demê ez ê bifirim bi balafirê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez jixwe bi kelecana li benda wê yekê me ku bikaribim bi Bavê Pîroz re biaxivim. Ya Xwedayê Mezin, tu her tiştî dizanî, tu her tiştî dibînî, tu her tiştî li gor dilê xwe dikî, û her tişt wekî ku tu dikî rast e. Evîna min a mezin. Divê mirov xwe ji te veqetîne.

Ez bawer dikim ku ev dikare bibe xerabiya herî mezin, eger kesek bifikire ku ew dikare bê te birêve biçe û bijî.

Ez ji te re bi hemû dilê xwe ji bo hezkirin û nermiya te spasdar im, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Bi aramiyê biçe, keça min a delal."

Ruhê min bi hezkirin û aşîyê tijî bû, û ez gelekî kêfxweş bûm. Min zêdeyî 30 deqeyan bi Xilaskar re axivîbû.

Saet 12:00 nîvro li kapêla klînîkê. Piştî, ez ji bo meşeke kurt derketim derve û ji bo Xatûna Me çelekek kulîlkên piçûk çinîm.

Ji saet 3:00 heta 3:45 piştî nîvro min di rojnivîska xwe de dinivîsî. Pêşî min rûpelên wê gerandin û tiştên ku Xilaskar di rojên berê de ji min re gotibûn xwendin.

Ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm û ji bo Bavê xwe yê Pîroz û ji bo Marion Şîra Pîroz pêşkêş kir. Piştî dêrê, Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

29ê Nîsanê 1992 – Çarşem

Vê sibê min dîsa zêdetir dua kir.

Saet di 10:00ê sibehê de li odeya doktoran, ez bi Xilaskar re yek bûm. Xilaskar:

"Nivîse, keça min, divê tu biçî cem Dekan Enz." Ez: "Xudanê min û Xwedayê min, Îsaya min, rêberê min ê ruhanî. Çima?" Xilaskar: "Divê tu jê re tiştê herî girîng ku min di te de çandiye, bibêjî." Ez: "Ew çi ye, tiştê herî girîng?"

Xilaskar: "Ji wî re behsa şer bike, ji ber ku Pîrozgeh divê bi lezgînî xwe reform bike." Ez: "Û ew reforma dê çi be?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min a delal. Şîraxa di dest de divê bi lezgînî were rakirin. Û Şîraxa Pîroz divê tenê bi destên pîrozkirî yên keşîş were dayîn

Ez: "Ez jê re bêjim ku min nameyek ji Bavê Herî Pîroz re nivîsandiye?" Xilaskar: "Tu dikarî nîşanî wî bidî."

Min her weha pirsî ka Xilaskar dixwest bawermend Şîva Pîroz çawa werbigirin – li ser piyan an li ser çokan.

Xilaskar: "Keça min, vê yekê heta hetayê di bîra xwe de bigire. Ez Xudan û Xwedê me; divê her kes li ber min rûmeta herî kûr nîşan bide."

Ez: "Ya Xudan, lê rûmetdariya herî kûr ew e ku mirov li ber Te serî bitewîne, li ser çokan rakeve, û bi dilekî pak Te pêşwazî bike."

Xilaskar: "Belê, keça min, tu vê dizanî."

Ez: "Xudan, gelo divê ez rasterast biçim cem Dekan, an divê ez Agahdarê Bav Vogt bikim da ku ew ji bo min randevûyekê saz bike, ji ber ku ew keşîşê min ê herêmî ye?"

Xilaskar: "Biçe cem Bav Vogt û jê re bêje ku randevûyekê bi Dekan, Birêz Enz."

Ez: "Û heke Bav Vogt ji min re bibêje ku ez bi xwe çareser bikim?" Xilaskar: "Wê demê li ser berpirsiyariya wî wisa bike."

Ez: "Ez ê kengî wê bikim?"

Xilaskar: "Keça min, vê yekê di zûtirîn dem de bike." Ez: "Ya

Xudanê min, tu îro hinekî tund î."

Xilaskar: "Keça min, ev demeke dirêj e ku fîncan diherike."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, ez tam fêr nakim. Bibore min, lê wateya 'qedeh diherike' çi ye?"

Xilaskar: "Keça min, guneh ewqas giran e ku ez êdî nikarim wî hilgirim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, li me rehmê bike, me xilas bike; em, di dawiya dawîn de, zarokên te ne. Îsa, Kurê Xwedayê zindî, gelo tiştekî din heye ku divê ez binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min a delal, êdî bes e. Bi silametî biçe."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ya Xudan, bixwesta te pêk were. Ez ji dilê xwe spasiya te dikim ji bo gotinên te."

Ez bi Xilaskar re nêzîkî 30 deqeyan yek bûm.

Saet 12ê nîvro li kapelê: Min bi kelecana dua kir, paşê ez bi Xilaskar re yek bûm. Ez: "Ya

Xudan û Xwedayê min, min çend gotin nivîsandine; tu yê li şûna min çi binivîsî?"

Xilaskar: "Bala xwe bide, keça min, ev peyamek ji bo keşeyan e."

Min pirsî ka gelo divê ez niha biçim ba Bav Gebhard Heyder, an heta vê hefteyê.

Xilaskar: "Dawiya hefteya bê."

Paşê min pirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Vogt, an telefonî wî bikim, ji ber ku wê demê min dikaribû biçim

Metranê Rêzdar.

Xilaskar: "Telefonî wî bike." (Bav Vogt) Ez:

"Ma min ew rast nivîsandiye?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, te rast nivîsandiye."

Ez: "Ya Xudan, eger ew bipirsin ez çawa te dibihîzim, ez bi rastî nikarim wê baş şirove bikim."

Xilaskar: "Ji wan re bêje, tu min di kûrahiya dilê xwe de dibihîzî, û ez li wir bi te re me."

Ez: "Lê ez li klînîka guhan dixebitim û gelek bi kanala guhan re mijûl dibim, û ez te bi guhên xwe nabihîsim."

Xilaskar: "Ew tiştekî serxwezayî ye."

Ez: "Lê ew ê bibêjin ku tiştên serxwezayî dikarin ji şeytan jî werin." Xilaskar: "Divê ew ji bo naskirina ruhên cuda dua bikin. Wê demê ew ê bizanibin ka tiştê serxwezayî ji ruhê baş e an ji ruhê xerab."

Nêzîkî saet 1:15 piştî nîvro, min li Keşe Vogt geriya. Min jê re got ku Xilaskar ji min re gotibû ku ez biçim ba Dekan Enz, û ku divê ew bi Dekan re hevdişînekê saz bike. Ew matmayî ma û jê min xwest ku ez dubare bikim.

Min cara duyemîn dubare kir.

Bav Vogt got ku divê ez bi xwe hevdişînekê saz bikim. Min spasiya wî

kir. Bav Vogt hinekî ne dostane bû.

Saet 2:00 piştî nîvro li kapelê li cihê kar:

Ez bi giranî giriya, paşê min bi kurtî dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Piştî kar, bi xwe here ba wî (Qeşe Dêkan Enz). Pêşî lê telefon neke."

Ez: "Gava ez biçim serdana wî, ew ê li malê be?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Ez heta nîzanim ew li ku dijî. Û eger ew guh nede min?" Xilaskar: "Ew ê guh bide te."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez hemû baweriya xwe datînim destê te.

Ya Xudan, bîra te çêbibe. Ez spasiya te dikim; ez ê wisa bikim wekî te ji min re got."

Ez bi qasî 15 deqeyan li kapela klînîkê mam.

Min kerem wergirt; ruhê min yekser dîsa baş bû, û ez kêfxweş bûm û karîbûm vegerim ser karê xwe.

Di rêya Wieslochê de ji bo dîtina Qeşe Dean Enz, min ji bo Qeşe Erz rûsaryayek û duayên din kirin. Piştî saet 5ê êvarê, ez jixwe li Wieslochê li Dêra St Laurentius bûm.

Min li wir bi kurtasî dua kir û ji Xilaskar re got: "Niha ez li vir im û nizamim jî ku Qeşe Deîn Enz li ku dijî."

Min ji Xilaskar xwest ku hêz û aramiyê bide min, û ji bo her tiştê ku diviyabû ez dema hevdîtina bi Deqan Enz re bibêjim, îlhamê bide min. Û ez bawer dikim ku Xilaskar bi min re bû. Ez ji dêrê derketim û min ji jineke kal pirsî ku Deqan Enz li ku dijî. Wê ji min re got, û di çavê lêqirtînekê de ez li ber avahiya qîzilbaşiyê sekinîm.

Jineke bedew derî ji min re vekir, û min jê re got ku divê ez bi Dehan re bixivim ji ber ku Xilaskar ez şandibûm wir.

Wê yekser got ku Dehan li wir nîne.

Min pirsî gelo ew piştrast e, ji ber ku Xilaskar ez şandibûm.

Wê bersiv da ku ew li dekanîyê ya li Adenau Platzê ye, û bi zarokên ku Şîva Pîroz a Yekem werdigerin re mijûl e.

Min pirsî kengî ew ê vegere. Wê pêşniyar kir ku ez derdora saet 7ê êvarê dîsa biceribînim, û min jê re got ku ez ê biçim wî bigerim.

Pêşî ez çûm dekanîyê ya li Adenau Platz. Li wir, zilamekî ji min re got ku Deqan, Birêz Enz, ev demeke dirêj bû ne li wir bû. Paşê ez vegeriyam dêrê û ji Xilaskar re got: "Xilaskarê hêja, te ji min re gotibû ku gava ez biçim Deqan bibînim, ew ê li malê be."

Xilaskar: "Ew li malê ye."

Ez: "Wê demê wê jinê derew dikir."

Xilaskar: "Here hundirê malê."

Paşê ez ji dêrê derketim û çûm ber deriyê mala keşişxaneyê. Min nexwest bikevim hundir û dest bi dua kir, ji ber ku di kûrahiya dilê xwe de min jî hîs dikir ku

Dean Enz li malê bû. Min rûsary di destên xwe de girt û çend caran bi Latînî Duaya Selamê

Meryemê, Duaya ji bo Mîkailê Melekê Mezin, û çend caran jî bi Latînî Sanctus xwend. Paşê xortek hat û çû hundir. Wî dît ku ez rûsaryê dixwînim. Paşê jineke kal, dayika xizmetkara mala keşişxaneyê, hat. Piştî wê, bazirganek hat ku min berê jî li dekanîyê û li dêrê dîtibû. Zilamê çaremîn ê ku hatibû, rast li ber min sekinî û bi dengekî bilind qîriya û got: 'Gelo kesek nikare alîkariya min bike?' Dengê wî bêhêvî dihat.

Min yekser şeytanê di nava xwe de hîs kir û bersiva wî nedam. Lê min bi dilsozî dua kir û bi dengekî nizm yek li pey yekê min gotinên 'Silav Meryem' dubare kirin.

Lê EW dikaribû duaya min bibihîze. Ew hêrs bû û çend caran zengila derî lê da; ew bêaram bû û gef li min xwar, û got ku ez dev ji duayê berdim.

Wî henekên xwe bi Rozaryoyê kir, destê xwe li hember min rakir û got ku ew ê li min bixe. Ez ji cihê xwe liviya ne û min berdewam kir li ser dua kirinê.

Paşê wî dîsa zengila derî lê da, û dengê xizmetkarê malê ji intercomê hat ku digot kes li wir nîne.

Zilam paşê bi hêrs û hêrîkeke mezin derket. Min dua kir û piştî demekê min bang li Meryema Pîroz û milyaketên pîroz kir, û ji wan alîkarî xwest. Min bi dilsozî lava kir: "Meryema Pîroz, siwana xwe li ser vê malê raxîne."

Ji nişka ve, derî vebû û jînê ji min re got ku ez dikarim bikevim hundir; di vê navberê de keşişê taxê hatibû. Rûyê wê nediyar bû, û min hest kir ku ew ne durist e.

Min jê re got, "Ez li ku derê bim, şeytan hema li pişt min e."

Min hîn jî tîlîlîka di destê xwe de girtibû dema ku ez çûm cem dekan û jê re got ku min li ber derî dua dikir, ji ber ku Xilaskar ji min re gotibû ku keşiş li malê ye û ji ber vê yekê min nexwest zengilê lê bidim. Wî bi matmayîn li min nêrî.

Min jê re got tiştê ku Xilaskar ji min re gotibû, ku diviyabû Dekan bizanibûya.

Me nêzîkî 25 deqeyan axivî, û min sê rûpelên dawî yên rojnivîskê jê re xwendin û herwiha nameya ku min ji Bavê Rêzdar re şandibû da wî ku bixwîne.

Wî ji min re got ku ew ê bi Keşe Vogt re biaxive.

Min bereketa wî xwest û li ber wî ez li erdê çûm ser çokan. Wî bereketeke pir xweş da min û ez çûm. Li parka otomobîlan a ku tirimbêla min lê parkkirî bû, ez rastî xizmetkara mala civatê hatim û min jê re got ku divê ew here îtirafê. Wê bersiv da ku ev dereke spî ye. Min jê re got ku Xwedê ew dîtibû. Paşê ew keniya û çû pêş.

Saet di 6:25 êvarê de ez jixwe li dêrê li Rotê bûm. Min Şîva Pîroz ji bo Dekan Enz û Bav Vogt pêşkêş kir.

Piştî Şîva Pîroz, gava ku min xwe bi Xilaskar re yek kir, min jê pirsî ka gelo di derbarê Dehan de her tişt rast hatibû kirin.

Xilaskar: "Her tişt baş bû."

Xilaskar: "Ez spasiya te dikim... Piştî demekê, Xilaskar wiha domand:

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min a delal, bi aramiyê here."

Piştî dêrê, min bi rahîbeyekê (Steinhauser) re sohbet kir. Min ew li hember hînkirinê heretîk hişyar kir û zêdetirî 20 deqeyan pê re axivîm. Li malê, min ji xwe re tişteke xwarin çêkir û piştî demeke kurt mêvanekî din hat serdana min. Min dîsa behsa Xwedê kir, ji ber ku mêvan nizanibû ka ew hatibû vaftîzkirin an na.

Şeytan di hundirê mêrê min de hêrs bûbû. Hêrs û nefretê ew girtibû; wî heta lingê xwe yê birîndar jî werimandibû. Piştî wê, Lucia hat.

Wê soz da min ku ew ê ji bo min dua bike û ji min re got ku ew jixwe li benda roja Duşemê, li benda koma duayê ye. Ew hez dike ku were vir dua bike.

Saet di 10:45 êvarê de ez çûm nav nivînan.

Gelek şevên min hebûn ku min pir hindik xew kir—tenê Xudan dizane. Lê dîsa jî

Xilaskar hêzê dide min ku ez xebata xwe bidomînim.

Ez bawer dikim ku ev roj ji bo min derseke mezin bû. Ji ber ku Xilaskar ji min re piştrast kir ku ez dengê Wî dibihîsim û, di heman demê de, Wî nîşanî min da ku Şeytan çiqas ji min hêrs e. Bêyî Xilaskar, ez teqez nedikarîbûm wî tîk bibim.

Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê kerema mezin a ku Te îro li min kiriye.

Ji bo min, gotin wiha ye: 'Yên ku lê digerin, wê bibînin'; û ji bo Dean, wiha ye: 'Hişyar bin, ji ber ku hûn nizanin ew ê di kîjan saetê de were.'

30 Nîsan 1992 — Pêncşem

Vê sibê min gelek dua kir. Paşê min bi hevkarê xwe re Rozaryo xwend. Li

Saet 10:00ê sibehê ez li odeya bijîşkan di xebatê de bûm. Min dikarî dema ku dixebitîm baş dua bikim.

Paşê, min nexweşên xwe yên ku ji bo rontgenê hatibûn – ew pezên wînda yên ku difikirin gunehê wan tune ye û naçin îtirafê – anîn ser rêya rast.

Nexweşek ji Macaristanê bû, yekî din ji Îtalyayê, yê sêyem ji Romanyayê hatibû, û paşê Almanek ji Mauerê hebû. Ew nêçîreke baş bû. Ji ber vê yekê min heta saet 12:30 di kapela klînîkê de peyama Xilaskar wernagirt.

Ez: "Duh dema ku ez li derveyî deriyê pêşiyê yê dekandarê dua dikir û zilamê bi ruhê pîs li ber min sekinî, tu bi min re bûyî."

Xilaskar: "Belê, ez bi te re bûm."

Ez: "Ji ber vê yekê wî nedikarî êrîşî min bike."

Ez: "Ew ruhê pîs ê çi cureyî bû di wî zilamî de? Ez ji te dipirsim ji ber ku tu rêberê min ê giyanî yî, û heke pêwîst e ez bizanibim, wê demê ji min re bêje, heke ev îradeya Te be.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: ew Lûsîfer bû." Ez:

"Cinê Lûsîfer an Lûsîfer bi xwe?"

Xilaskar: "Lucifer bi xwe."

Ez: "Gelo ew bi tenê li wir bû, an kesên din jî pê re bûn?"

Xilaskar: "Kêşîşên mezin pê re bûn."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, armanca wî çi bû? Gelo ji ber ku min li ber deriyê Dekan dua dikir bû? Ew tam di vê gavê de hat, hema dema ku tiştên min ên girîng hebûn ku bi Dekan re gotûbêj bikim. Ya Xudan, ji min re bêje gelo ev ji bo kêşîşan girîng e."

(Şeytan pir hêrs bû ji ber ku min bi Dekan re li ser rakirina wergirtina şîva pîroz di destan de û destpêkirina wergirtina wê li ser ziman diaxivî, ji ber ku wergirtina şîva pîroz di destan de karê Şeytan e.)

Xilaskar: "Binivîse, keça min, divê kahîn îradeya min pêk bînin." Ez: "Lê armanca Lûsîfer çi ye?"

Xilaskar: "Ew wan hemûyan dixwaze."

Ez: "Ya Xudanê min, ma min ew rast nivîsandîye?"

Xilaskar: "Belê, ew rast e."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, kahîn niha dikevin nav tevliheviyê." Ez: "Çima?"

Xilaskar: "Ji ber ku ew di nav heriyê de xwelî dikin. Keça min, ji min re dilsoz bimîne û bi israr bisekine."

Ez: "Xilaskar, gelo tişteke ber bi min ve tê? Tu dikarî ji min re bibêjî; jixwe ez bi te re me, û ez ê jê bawer bikim."

Xilaskar: "Tu yê bêyî parzûnkirin."

Ez: "Xwedayê ezîz, wateya 'têra kirin' çi ye?"

Xilaskar: "Yên gelek dê ji te bipirsin. Bi baldarî guh bide dengê min." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, lê ev ne hêsan e."

Xilaskar: "Min jixwe ji te re gotiye, di dawiyê de tu yê bi min re bi ser bikevî."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min, ew ê tam wekî ku te gotiye bibe."

Ez li dêrê bûm, cilên sor li xwe kiribûn. Min ji bo Marion Şîraxa Pîroz pêşkêş kir.

Min bi taybetî ji bo wê dua kir.

Mîmar Wolfgang hat û li cihê ku em dixwazin jûra duayê lê ava bikin, nihêrî. Roswita jî li wir bû.

Êvarê, Marion, diya wê û Erich hatin. Dema ku min bi Marion re rojnivîska xwe dinivîsand, mêrê min, Irma û Erich Duaya Rozariyê kirin.

Spas ji te re, Xwedêyo, ji bo vê keremê.

1 Gulan 1992 – În

Li malê, derdora saet 7:00ê sibehê:

Piştî 45 deqîqeyan ji duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm.

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Bavê min ê Qenc û Xilaskarê min, tu dixwazî ez çi binivîsim? Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were. Ya Xudanê min, ez ne tişteke im. Ez îro heta ji Te tiştêkî bixwazim jî natirsim. Dibe ku, ya Xudanê min, ji ber ku ez ji kêşeyan ewqas dîlşikestî me. Dilê min ji ber wan diêşe. Belê, Ya Xudan, ez ji bo kêşeyan digirîjim. Mirov dixwazin wan ji heriyê xilas bikin, lê ew guh nadin."

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Divê tu di rojên pêş de li ser navê min biaxivî. Tu ji bo hevdişîna bi Serpîskopos re hatî vexwendin."

Ez: "Ji kê re? Ji Serpîskopos Saier re?" Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Ez ê çi jê re bibêjim?" Xilaskar: "Tiştê ku min xistiye dilê te."

Ez: "Ez ê kengî pê re biaxivim – berî ku ez biçim ba Pîrozbav, an piştî ku min bi Pîrozbav re axivî?"

Xilaskar: "Berî ku tu bi Bavê Herî Pîroz re biaxivî."

Ez: "Xwedayê min ê bihêz, nemir û pîroz, gelo divê ez xwe ji bo vê amade bikim?"

Xilaskar: "Dua bike û roje bigire."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim. Û tu yê bi min re bî."

Xilaskar: "Belê, ez ê bi te re bim."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tişteki din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê. Keça min, tişteki din jî binivîse. Her tiştê ku min heta niha di te de çandiye – pê ve bizeliqî û jê re dilsoz bimîne."

Piştî demekê, Xilaskar got:

"Bî aştîyê biçe."

Ez bi qasî 30 deqeyan bi kûrahî bi Xilaskar re yekbûyî bûm. Piştî, min hinekî din dua kir, lê min her tişt nenivîsî. Divê ez vê kurt bigirim, wekî din Marion dê nikaribe bi nivîsandinê re hevaheng be.

Êvarê, ez ji bo Rûsaryayê li dêrê bûm. Ew merasîma vekirinê ya îbadetên Gulanê yên ji bo Xatûnê me bû. Dê xweştir bûya eger bêtir kes dua bikirana.

Marion piştî nîvro hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Hilde û Hedwig piştî dêrê ji bo serdanê hatin û min baweriya wan xurt kir. Min ji bo

Xanim Wennebusch dua kir, ku ew êdî Şîraxa Pîroz belav neke.

Xilaskar ji min re got: "Ji bo vê sedemê divê dua bên kirin."

2 Gulan 1992 — Şemî

Saet di 7:15ê sibehê de ez ji bo Mijla Pîroz, ber bi rûnişteke yê pêşîn ê li ber Tabernakolê ve hatim birêvebirin. Cemaetên din ên ku beşdarî Mijla Pîroz dibûn, li beşa paşîn a biçûktir a dêrê, li pişt gorîgehê rûniştibûn. Ji wir, mirov nikare Tabernakolê an jî Xatûna me ya Waghäusel, Dayika bi dilê diloan, bibîne.

Ez nikarim dest pê bikim jî ku rave bikim ka min çawa di wê cihê li ber tabernakolê de, di cih de kerem wergirt.

Mîsa Pîroz ji aliyê sê keşîş ve hate lidarxistin. Min bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt û min hest kir ku Xilaskar hatiye ba min.

Piştî, ez çûm mala Marion û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Saet di 12:00 de me duaya Angelus kir. Di dema duayê de, min bihîst ku dê xesûya min vî mehê ji bo malê bê gazîkirin. Ez di vî warî de bi tevahî ne piştrast bûm, lewma min ji Marion re got. Gava ez gihîştî malê, min beşa dawî ya baxçeyê çîr kir û paşê hin sebze çandin.

Saet di 4:25 êvarê de ez çûm dêrê li Rotê, û heta derdora saet 8:00 êvarê li wir mam.

Pêşî, min bi çend jinan re Rûsarî xwend. Piştî, min heta derdora saet 5:25 êvarê bi tena serê xwe dua kir. Paşê ez bi Xilaskar re yek bûm.

Ez: "Xilaskar, gelo îro serê sibê li Waghäusel rast bû ku ez li ber tabernakolê tevî Ayîna Pîroz bûm?"

Xilaskar: "Wisa bidomîne, keça min."

Ez: "Bav Berthold dixwest Şîraxa Pîroz bide min. Lê dema ku ez li aliyê din ê dêrê li ser çokan bûm—ne bi perestiyarên din re, lê li ber Tabernakolê—ez bi giyan ewqas kûr bi Xilaskar re yek bûm ku min hest kir Ew bi min re ye.

Û ji ber vê yekê min Şîva Pîroz bi awayekî sakramental wernegirt, her çend Bav Berthold îşaret da ku ez dikarim wisa bikim. Xilaskar, gelo ev yek rast bû?"

Xilaskar: "Eger ew bixwaze Şîva Pîroz bide te, wê demê here ba wî."

Ez: "Lê dema ku ez bi awayekî ruhanî bi Te re yek bûm, Tu bi min re bûyî, ne wisa?"

Xilaskar: "Belê, ez bi te re bûm."

Min nexwest êdî pirsan bikim. Paşê bêdengî çêbû.

Paşê min bihîst: "Binivîse, keça min." Paşê dîsa bêdengî çêbû.

Min meraq kir ka dê çî were paşê.

Paşê min bihîst ku wî wiha dom kir: "Ez ê vê mehê xesûya te bînim ba xwe. Ji bo wê dua bike."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê ji bo wê dua bikim."

Ez: "Ya Xudanê min, êdî pirsên min ji te re nemane. Tu dilovan û rehmdar î. Ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim."

Careke din bêdengî çêbû.

Ji nişka ve, hêsiyek mezin li ser rûyê min ê rastê hat xwarê. Min meraq kir ka wateya wê çi bû û dê paşê çi biqewime.

Paşê min bihîst:

"Nivîse, keça min: 'Li Sirbistanê jî dê şerek hebe.' " Ez: "Lê belê ev xemgîn e, Ya Xudanê min."

Min pirsî: "Gelo welatê min wê were wêrankirin?"

Gava min ev got, min li ser her du bajarên mezin, Belgrad û Pančevo, difikirî. Xilaskar: "Wisa dê bibe."

Min got: "Ya Xudan û Xwedayê min, divê ez çi bikim?" Xilaskar: "Zêde dua bike."

Min got, "Ya Xudan, êdî ez nizamî çawa ji bo her tiştî dua bikim. Gelek tişt giranî li min dikin."

Min pirsî, "Ev ê kengî be, Ya Xudan û Xwedayê min?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, di pêşerojê nêzîk de."

Xilaskar: "Keça min, xurt bimîne."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê xurt bim, ji ber ku tu wisa dixwazî."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Piştî ku min du saet û nîv li dêrê li ser çokan dua kir, ez ji bo Ayîna Pîroz mam. Min Şîva Pîroz ji bo xesûya xwe pêşkêş kir.

Gava ez gihîştî malê, mêrê min aciz bû ji ber ku ez ewqas dem dûr mabûm. Min nikarîbû jê re bibêjim ka min çi derbarê diya wî de bihîstibû. Ez bêdeng mam, ji ber ku ew ji min bawer nake û bi gelemperî bi min re nakokiyê dike.

3 Gulan 1992 — Yekşem

7.30 sibehê li malê:

Min dest bi dua kir, û paşê ez bi Xilaskar re yek bûm.

Min ji Xilaskar re got: "Divê ez çi bikim? Eger ez ji mirovên li gund re tiştên ku tên bibêjim, ew ê bi min bawer bikin."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ew ê ji te bawer nekin."

Xilaskar: "Mirovên ku bi Xwedê re li hev nekirine divê bi lez û bez tobe bikin; tenê wê demê dikarin werin xilas kirin."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, eger Belgrad û Pančevo werin wêrankirin, gelo ew ê bibe beşek ji darizandinê?"

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Ez: "Ya Xudan, li vê bajêr, piraniya zarokan hatine kurtajkirin." Xilaskar: "Te texmîn kir."

Ez: "Ya Xudan, gelo tişteke heye ku ez ji bo van mirovan bikim?" Xilaskar: "Yekane tiştê ku li vir dibe alîkar rojî û dua ye."

Piştî demekê, min bihîst ku Xilaskar dibêje:

"Keça min, ez ji te hez dikim. Ji min re dilsoz bimîne. Bi silametiyeke bibe."

Ez: "Bavê min ê hezkirî, kerem, rehm û lêborînê bide hemû mirovên ku hêj bi Te re li hev nekirine. Xudanê min û Xwedayê min, wan xilas bike da ku winda nebin. Ez spasiya Te dikim, Îsayê min ê delal, rêberê min ê ruhanî, ji bo gotinên Te yên zindî û ji bo gelek keremên ku Te dane min."

Saet di 10:00ê sibehê de, ez li Rotê beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

Min di dema Ayîna Pîroz de êş kişand. Zarok û keşîş ji Xwedê re rêz nîşan nedan. Piştî nîvro, ez ji bo hecê çûm Letzenbergê.

Ez careke din bi dişikestî çûm malê. Kanonê katedraldar xutbe da, lê ne ew tiştê ku divê mirov îro bibihîzin. Wî her li dora meseleyê dizivî.

Gava ku ez ji Letzenbergê, ji Kapela Xatûna me ya xemgîn, piştî îbadetan, ji nav rezê dadiketim, ez bi tesadufî li ber vîkargehê rastî kanonê katedraliyê hatim. Min jê re got ku cara bê ez ê li ser Medjugorjeyê vaazê bidim. Ew bi matmayîn li min nêrî. Min got ku ez ê di nêzîk de biçim serdana Serpîskopos Oskar. Wî destê min hejand û ez bi rêya xwe ketim. Dibe ku diviyabû min ev yek jê re bigota. Li malê, min Rûsaryayê xwend. Piştî, Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî. Dema ku me dinivîsî, hevjinê min, Irma û Hedwig Heger bi hev re Rûsarî dixwendin. Îro Şerir dîsa bi derzên tûj di binê destê min ê rastê de ez êşandim. Her gava ku ez ava pîroz li ser wê direşînim û êşê ji bo xilasiya giyanan pêşkêş dikim, êş diçe.

4 Gulan 1992 – Duşem

Di navbera saet 10:00 û 11:00 de, dema ku ez li ser kursiya diransazê li klînîkê rûniştî bûm, min bi kelecana dua kir.

12.00 li kapela klînîkê:

Piştî duayê, min bi kelecana duaya Fatimayê û duayên din kirin.

Min ji Xilaskar pirsî, ji ber ku duh li dêrê dema ku zarok li dora gorîgehê direqisîn, min gelek êş kişandibû.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ew li dora gorîgehê reftarên neguncaw in. Ew gorîgeha qurbanê ye. Bi vî awayî, keşîş dê zarokan ji rêzgirtinê dûr bixe."

Ez: "Duh piştî nîvro, min ji xutbeya li Letzenbergê jî hez nekir." Xilaskar: "Xutbe li gorî demê nîne."

Ez: "Tiştê ku min bihîst ji bo min bes e." Paşê bêdengiyêke kûr çêbû.

Paşê min bihîst ku Xilaskar got:

"Binivîse, keça min, –" Bêdengî – "Divê tu biçî," – Bêdengî – "Tu nizanî ka paşê çi tê, ne wisa?"

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min," –Bêdengî– "Ya Xwedayê Mezin, Ya Xwedayê Pîroz, ez divê biçim ku derê? Lê berî ku tu ji min re bibêjî, tîrsa min û tîrsa min a ji mirovan ji holê rake, û kerema xwe bide min ku ez tiştê ku îradeya Te ye bikim û pêk bînim."

Xilaskar: "Divê tu biçî ba Serokwezîr Kohl. Divê ew gelê gazî duayê bike." Ez: "Heke ew ji min bipirse çima, ez ê jê re çi bibêjim?"

Xilaskar: "Ji wî re bêje ku şer tê."

Ez: "Gelo divê ez jê re jî bibêjim ku Belgrad û Pančevo dê werin wêrankirin?" Xilaskar:

"Belê, binivîse; divê tu jê re bibêjî."

Ez: "Ya Xudanê min, lê ev meseleyêke cidî ye." Xilaskar:

"Wê bike, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê bikim. Ya Xudan, bixwesta te be." Ez:

"Divê ez kengî biçim?"

Xilaskar: "Zûka here ku tu dikarî."

Ez: "Ya Xudanê min, gava ez biçim ba wî, ew ê guh bide min?"

Xilaskar: "Belê, ew ê guh bide te."

Ez: "Ez ê bikim; ji kerema xwe re keremê û her tiştê ku ji bo vê pêwîst e bide min."

Paşê min bihîst ku Xilaskar got: "Ez ji te hez dikim û spasiya te dikim, keça min. Bi silametiye biçe."

Holger li kapelê li kêleka min dua dikir û temaşe dikir gava ku min ew dinivîsand.

Min jê re got ka Xilaskar ji min xwestibû çi bikim, û wî fikrek da min ka ez çawa dikarim xwe bigihînim Serokwezîr.

Li Ludwigshafenê keşîşxaneyeyeke Marî heye; kurên wî jî diçin wir. Min yekser Bav Stefan jî anî bîra xwe, lê ew niha li nêzîkî Kolnê ye; ez tenê dizanim ku hejmara telefona wî li cem Fridolin e.

Piştî wê, min ji Xilaskar pirsî gelo ev rêya rast e. Xilaskar:

"Belê, keça min, ew jî dê bibe."

Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştêkî din jî binivîsim, an wekî ku tu dixwazî ye?" Xilaskar: "Keça min, wiha ye."

Dawiya bêhnvedana min hat. Ez derneketim hewayê paqij û min yekser dest bi kar kir.

Saet di 6:15 êvarê de, Fridolin, yê ku li Landershofen bû, hejmara telefona Bav Stefan a li Kolnê da min: 0221—214535 – St Columba.

Min sê caran li wî hejmarê geriya, lê kesî telefon nekir.

Saet di 6:40 êvarê de, şeş kes ji Pirmasens û derdora wê hatin ba min. Em bi hev re çûn Mingolsheimê, Çepela St Roch, û li wir beşdarî Mîsa Pîroz bûn, ji ber ku li Rotê yek tune bû. Min ji wan re got ku divê em hemû Mîsa Pîroz ji bo Serokwezîr Kohl û malbata wî pêşkêş bikin. Em heft kes bûn ku me wisa kir.

Ez piştî nêzîkî 15 deqeyan vegeriya koma duayê ya li malê. Berê qet ewqas mirov ji bo duayê nehatibûn wekî îro. Bav Söllner, ku wê demê li Kapela Rochusê bû, ew jî hatibû.

Me gelek dua kir. Di dawiyê de, bawermend bi dilxweşî derketin. Keşe di destpêkê de nexwest bereketa xwe bide.

Paşê wî çend pirs ji min pirsîn; tenê piştî wê wî nîmeteke hêja da me hemûyan.

Yek ji bawermendan, Toni, ku hema hema her tim beşdarî koma duayan dibe, ji ber vê yekê aciz bû û hinekî dilgiran bû, ji ber ku dema me jê xwest ku bereketa me bide, keşîş di destpêkê de red kir.

Wî got ku Meryema Pîroz jixwe bereketa me dabû. Min got: "Belê, ez bawer dikim, û ew rast e."

Lê dîsa jî keşîşê em pîroz nekirin, heta piştî ku min careke din jê xwest jî.

Paşê Toni got, "Baş e, wî demê ew ne keşeyekî rast e."

Keşe pirsî ka ji wir jor kî diaxive, gelo ew pîrozek e, ji ber ku Toni li ser pêpelûkên ku diçûn jor rûniştibû ji ber ku êdî cih nemabû. Toni bersiv da: "Belê, Pîroz Antony."

5 Gulan 1992 – Sêşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min li ser keşeyê ku şeva borî serdana koma duayê kiribû pirsî. Xilaskar: "Ew ceribandî bû."

Ez: "Mebesta te ji ceribandî çî ye? Ji ber ku tu dibêjî ku komûnîfona di dest de divê bê rakirin, û keşîş dibêje divê ew guh bide metranan."

Xilaskar: "Divê tu bi tiştê ku min di te de çandiye, zexm bisekinî." Ez:

"Ya Xudanê min, ew pir nezela e."

Xilaskar: "Gotinên ku min di te de îlham dane, gotinên zindî ne." Min: "Ev tê çî wateyê?"

Xilaskar: "Gotin dimînin, û kes nikare wan jê bibe." Ez: "Metran dê bêguman wan jê bibin."

Xilaskar: "Lê ne ew metranên ku di kerema Xwedê de dijîn." Ez: "Gelo Toni tiştê rast kir?"

Xilaskar: "Min destûr da."

Ez: "Ez ê çawa vê fêhm bikim, rêberê min ê giyanî?"

Xilaskar: "Divê keşîş her tim dema ku jê were xwestin pîrozkirinê bide."

Min jê re got ku min nikarîbû bi telefonê xwe bigihînim Bav Stefan.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, here keşîşxaneyê."

Ez: "Ew li ku ye, li Ludwigshafenê ye an li Oggersheimê?"

Xilaskar: "Li Oggersheimê."

Xilaskar: "Li wir tu yê rastî keşeyekî bî ku dê te di zûtirîn dem de bigihîne Serokwezîr, Birêz Kohl."

Ez: "Gelo ne hewce ye ez bi rêya kurên Serokwezîr biçim?"

Xilaskar: "Bi baldarî guh bide Bav."

Ez: "Gelo dê vî keşîşî bizanibe ku ez tîm?" Xilaskar: "Belê, ew ê bizanibe."

Ez: "Ez divê kengî biçim wir?"

Xilaskar: "Îro biçe."

Ez: "Gelo divê ez ji keşîş re bibêjim çima pêdiviya min heye ku Serokwezîr Kohl bibînim, an divê ez bêdeng bimînim?"

Xilaskar: "Jê re bêje çima pêdiviya te heye ku pê re biaxivî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min. Ez ê wekî ku te gotiye bikim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were.

Lê ez ji te daxwaz dikim, ya Xwedayê min ê dilovan, rêberiya min bike da ku ez ji rê dernekevim.

Û ji kerema xwe re keremê bide min ku ez îradeya te bi cih bînim."

Paşê min lê zêde kir: "Piştî vê çi dibe bila bibe, ez wê radestî destê Xwedê dikim. Ez ê ji bo wê xeman nexwim."

Xilaskar: "Na. Keça min, ne hewce ye tu ji ber wê xeman bixwî."

Min derbarê mîrê xwe de pirsî, ji ber ku duh careke din min hest kiribû ku ruhê pîs pê re bû. Min pirsî ka gelo dibe ku ez şaş bûbim, an jî belkî min tenê xeyal kiribû.

Xilaskar: "Li dora te ji ya ku tu pê dihesî zêdetir ruhên pîs hene." Ez: "Ez ji

ber wî her tim rûbirûyî ceribandinan dibim."

Xilaskar: "Belê, divê tu her dem hişyar bî."

Ez: "Ya Xudanê min, bê te ez winda me."

Xilaskar: "Ew rast e. Lê bi min re, tu dê tu carî winda nebî."

Ez: "Gelo, piştî ku min ewqas pirs kirin, pêwîst e ez tiştekî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Ez spasiya te dikim, keça min, ku te ji min pirsî. Bi silametiye biçe, keça min a delal."

12:15 piştî nîvro li kapelê:

Berî ku ez bikevim kapelê, ez ketim ceribandinê. Min fikirîbû ku min tiştek şaş nivîsandiye, ku keşîşxane li Ludwigshafenê ye. Ez hinekî şaş bûm ji ber ku Xilaskar ji min re gotibû ku ew li Oggersheimê ye.

Gava ez ketim kapelê, Holger jî di heman demê de ji bo dua kirinê hat hundir.

Min jê re got ku pêdiviya min heye careke din ji Xilaskar bipirsim derbarê tiştekî ku ji min re ne zelal bû. Paşê min jê pirsî gelo ew bi teqezî dizane keşîşxane li ku ye.

Wî got: "Li Oggersheimê."

Paşê min got ku êdî hewcedariya min namîne ku ji Xilaskar bipirsim. Ji ber vê yekê ev tevlihevî tenê ji ber ruhê pîs bû, yê ku her tim hewl dide berevajiyê tiştê ku Xilaskar ji min re dibêje, di guhê min de bibişirîne.

Min bi kurtî dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Min ji Xilaskar pirsî ji ber ku ez gelek caran li piştê destê xwe yê rastê vê hesta şewitandinê hîs dikim, mîna birîneke kêrê ya tûj.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ruhê pîs hewl dide, eger tu destûrê bidî, stîgmayên min li ser te deynê. Lê ev ne daxwaza min e."

Ez: "Ew çima wisa dike?"

Xilaskar: "Da ku tu zûtir teslîmî tiştê ku ez di hundirê te de îlhamê didimê

bibî." Ez: "Lê ew êşeke nexweş e; divê ez çi bikim?" Xilaskar: "Te heta

niha tiştê rast kiriye, keça min. Gelek dua bike."

Ez: "Ya Xudanê min, eger ez pir dua bikim, ew ê hê bêtir êrîşî min bike." Xilaskar:
"Lê ew ê lawaz bibe."

Ez: "Spas, Xwedayê min. Divê ez niha biçim ser karê xwe." Xilaskar:
"Ez ji te hez dikim, keça min. Bi silametî biçe."

4:00 êvarê: Ez rasterast piştî kar bi erebeyê çûm Ludwigshafenê. Li ser rê, dema ku min erebe diajot, min jixwe ji bo keşîşê ku ez ê bibînim, Rozaryo dixwend. Min rê qet nizanibû, lê ez ber bi dêrê li Oggersheimê ve hatim birê. Di hundirê dêrê de, tenê zilamek li ber Tabernakolê dua dikir. Piştî ku min bi kurtî dua kir, min ji Xilaskar pirsî ka divê ez êdî çi bikim.

Xilaskar: "Here, ez ê nîşanî te bidim."

Ez ji dêrê derketim û hema di cih de ew zilamê ku nû li ber tabernakolê çemiyabû, li pişt min bû. Min jê pirsî ka li vir keşîşxaneyek heye. Zilam bi hêsanî bersiv da: "Keşîşxane."

Zilam got, "Li vir," û îşaret bi avahiya li ber min kir. Paşê min pirsî ka ew keşîşxaneyekê jinan e an keşîşxaneyek e. Zilam bi tenê got, "Keşîşxane."

Ez çûm hundirê keşîşxaneyê û li holê min wêneyekî St. Francis dît. Li wir, min yekser ji St. Francis re dua kir—Yek Dua Xudan, yek Selam Maryem û yek Rûmet ji Xudan re—û min jê xwest ku keşîşê rast bişîne ba min.

Kêşehêk derket û min pê re axivî. Em çûn odeyeke hevdîtînê.

Di destpêkê de em herdu jî bêdeng bûn, û min bi kurtasî xwe da duayê da ku kontrol bikim ka ev keşîşê rast e. Min dengê Xilaskar bihîst: "Jê re biaxive."

Min karî bi serbestî pê re biaxivim, ji ber ku ew jî dîlnizm bû, û min aramiya ku di wî de hebû hîs kir. Ez ji bo Ayîna Pîroz li wir mam. Piştî Şîva Pîroz, min bihîst ku Xilaskar dibêje: "Rast bû, keça min."

Min Şîva Pîroz ji bo vî keşîşî, ji bo Serokwezîr, Birêz Kohl, û ji bo xesûya xwe pêşkêş kir.

Di rêya malê de, min dîsa di erebeyê de ji bo niyetên keşîş roza xwend.

Ji bilî ku min ji vî keşîşî alîkarî xwest da ku hevdîtinekê bi Serokwezîr re saz bike, min her weha behsa şerê ku ji Rûsyayê tê û wergirtina Şîva Pîroz di destan de kir, ku ew ê were rakirin.

6 Gulan 1992 — Çarşem

Ji saet 8:30ê sibehê heta 11:30ê sibehê, ez tevahiya demê li ser kursiya diransazê li klînîkê razayî mam.

Diranên min hatin dagirtin. Di hişê xwe de min bê navber dua dikir, û min bi hemû dilê xwe dua dikir. Min anestezî red kiribû û êş ji bo gelek niyetan, bi taybetî ji bo Dr. Ebert, ku li vî klînîka ENT (Guh, Binar û Kuxik) kar kiribû û di van demên dawî de di qezayeke otomobîlê de hatibû kuştin, pêşkêş kir.

Du bijîşkên diranan ên ku dermankirina min kirin jî hêdî hêdî hatine ser baweriyê. Min berê yek ji wan teşwîq kiribû ku here îtirafê bike.

Piştî dîtina bijîşkê diranan, ez vegeriyam cihê karê xwe û du saetan min rontgenên nexweşan kişandin. Saet di 1:30 piştî nîvro de ez çûm dêrê: min êdî nexwest ti pirsan ji Xilaskar bikim, lê min hesreta yekbûna bi Wî re dikir.

Min bi kelecana dua kir û min bihîst ku Xilaskar dibêje: "Binivîse, keça min." Min bersiv da:

"Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal, rêberê min ê ruhanî, ez ê wê binivîsim.

Lê ji kerema xwe re kerem û parastinê bidin min, da ku ez bikar bînim tiştê ku tu ji min dixwazî."

Xilaskar: "Divê tu biçî" – Bêdengî – "keça min" – Bêdengî –

Ez: "Xwedayê Mezin, Xwedayê Pîroz, bo ku derê?" (Di hundirê xwe de, ez pir bi kelecana bûm ku bizanim paşê dê çi biqewime.)

Xilaskar: "Ber bi Serokwezîr, Birêz Kohl, bi lezgînî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, min jixwe ji Bav Joachim re gotiye ku divê ez bi Birêz Kohl re biaxivim."

Xilaskar: "Ew ê li te bigere."

Ez: "Wê demê divê ez li bendê bimînim heta ku ew li min bigere?" Xilaskar: "Belê, li bendê be."

Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştê din bibêjim?"

Xilaskar: "Tiştê ku min ji te re got." Ez: "Ku şer tê."

Xilaskar: "Belê, ew şer dê di nêzîk de were."

Ez: "Û te got ku ew gelê gazî duayê dike." Xilaskar: "Belê, divê ew wisa bike."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, tu di xeteriyeke pir mezin de yî. Xeterî ji aliyê Rûsyayê ve tê."

Ez: "Tu kî yî?"

Xilaskar: "Gelê Ewropayê."

Ez: "Min ji te bihîstiye ku ji ber vê şerê tenê Almanya di xeterê de ye." Xilaskar: "Her kes di xeterê de ye."

Ez: "Ya Xudanê min, ez nikarim vê binivîsim; ji bo min pir tevlihev e. Ya Xudanê min û Xwedayê min, gelo dê Bav Joachim randevûyekê bide min da ku ez bikaribim bi Serokwezîr, Birêz Kohl re biaxivim?"

Xilaskar: "Nivîse, keça min; dê ji aliyê Bav ve randevûyek ji te re were dayîn da ku tu bikaribî bi Serokwezîr, Birêz Kohl re, rehet biaxivî."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêhm dikim. Ya Xudan, bixwesta Te bibe."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji Te pir hez dikim û ez amade me ku her tiştê Tu ji min bixwazî bikim."

Xilaskar: "Keça min, îro ji bo te ew qas bes e. Bi silametiye here."

Piştî nîvro, derdora saet 3:00, min cara yekem peyama ji Medjugorje ya 25ê Nîsana 1992an, ji Şahbanûya Aştiyê, xwend. Ez matmayî mam. Wê ewqas bandor li min kir ku divê ez niha beşa dawî binivîsim:

"Medjugorje ji bo we hemûyan nîşanek e û bangek e ku hûn dua bikin û rojên keremê yên ku Xwedê dide we bijîn. Ji ber vê yekê, zarokên hêja, vê banga dua bi ciddî bigirin."

Êvarê, ez çûm Keleya St Roch a li Mingolsheimê. Li wir ez çûm îtirafê. Min ji bo çend niyetan Komunîyona Pîroz pêşkêş kir.

7 Gulan 1992 – Pêncşem

Ez ji Ayîna Pîroz a ku keşîşê li Mingolsheimê pêk anî hez nekir. Hin tişt li dijî baweriya rast in. Ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî:

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse; ji keşeyên wiha haydar be." Ez: "Bavê min ê delal, gotina 'keşeyên wiha' tê çi wateyê?" Xilaskar: "Ewên ku hînkirinên Bavê Pîroz xera dikin."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: divê keşîş guhdarê Papa be." Ez: "Gelo ez ê dîsa li Klînîka Rochus bi Bav Söllner re biaxivim?" Xilaskar: "Belê, tu yê dîsa pê re sohbet bikî."

Xilaskar: "Keça min, ji min re dilsoz bimîne. Li ser tiştê ku min di te de çandiye, saxlem bisekine." Ez nikarim her tiştê ku ez jê re dua dikim û ji Xilaskar daxwaz dikim binivîsim. Lê ez dizanim ku ez her wiha gelek dua dikim ku Xilaskar baweriyeke wisa bide min, wek mînak, dema ku Petrûs li ser avê meşiya û Xilaskar li hember wî li ser avê sekinî.

Min ji Xilaskar re got ku ez naxwazim dema ku guman bi ser min de zehf dibe, ez di nav avê de binav bibim. Ez dixwazim xwedî baweriyeke wisa bim ku bikaribim li ser avê ber bi te ve bimeşim.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min; ez ê baweriyeke zindî bidim te." Ez: "Gelo divê ez vê binivîsim?"

Xilaskar: "Belê."

Xilaskar wiha dom kir: "Ev bawerî diyariya min e ji te re."

Ez: "Ya Xudanê min, lê ev diyariya herî ecêb e ku min qet xwestibe.

Ez nikarim têra xwe spasiya te bikim ji bo vê. Lê Ya Xudan, bêguman tu tiştên mezin ji min hêvî dikî, heke tu tiştêkî weha didî min?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ez ê dîsa vê ji te bixwazim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez jî amade me ku her tiştê ku tu ji min bixwazî bikim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Min ji Xilaskar re got ku divê ez niha biçim ser karê xwe.

Xilaskar: "Paşê were ba min, ji min bixwaze."

12.15 – 1.00 piştî nîvro li kapêla klînîkê:

Min dua kir û paşê ez bi Xilaskar re yek bûm. Ez:

"Baweriyeke zindî çî ye?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Tu min heye, û ez baweriya te me." Ez: "Ev pir xweş e. Ez ji dilê xwe spasiya te dikim."

Ez: "Ey Keyê keyan, Bavê min ê hezkirî, tu çî ji min dixwazî?"

Ez dizanim tu tiştêkî ne mumkin naxwazî, û heke tu bixwazî ez ê bi kêfxweşî wê binivîsim."

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Ez jiyana te dixwazim." Ez: "Ya Xudan û

Xwedayê min, ya Îsayê min, ez wê didim te."

Ez: "Tu çima jiyana min dixwazî? Min jixwe ew daye te." Xilaskar: "Te ew daye min, lê min hêj ew ji te nexwestiye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez naxwazim niha êdî pirsan ji te bikim; fêmkirina vê zehmet e. Ji min re bêje ka tiştêkî heye ku divê ez derbarê vê de bizanibim."

Xilaskar: "Ez jiyana te me. Binivîse, keça min." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê çî binivîsim?" Xilaskar: "Ez jiyana te diyar dikim."

Ez: "Belê, Ya Xudan. Bila li gorî daxwaza te be. Ez ji bo te ne tiştêkî im, û tu dikarî min tenê bi rêya Meryema Pîroz a Bêrindî bi dest bixî."

Xilaskar: "Belê, keça min, ev min kêfxweş dike."

Xilaskar: "Keça min a delal, bi silametiye here."

Êvarê, ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

Min Şîva Pîroz ji bo giyanên belengaz pêşkêş kir.

8 Gulan 1992 – În

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî duayê, min xwe bi Xilaskar re yek kir û pirsî:

"Duh te got, 'Ez jiyana te diyar dikim'; tu dikarî hinekî din li ser vê yekê ji min re bibêjî, heke tu bixwazî?"

Xilaskar: "Her tiştê ku tu dikî, karê min e."

Saet 13:00 li kapela klînîkê:

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê wê binivîsim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were." Xilaskar: "Divê tu biçî ba Bav, li Oggersheimê."

Ez: "Belkî ber bi Bavêkî din ve?" Xilaskar: "Ber bi Oggersheimê, ber bi Bav ve."

Ez: "Min dixwest pêşî biçim Regensburgê, ba Bav Gebhard." Xilaskar: "Pêşî here ba Bavê li Oggersheimê."

Ez: "Te got wî dê li min bigeriya." Xilaskar: "Belê, wî dê bike."

Ez: "Niha tenê pirsek maye, kengî?" Xilaskar: "Vê dawiya heftiyê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê biçim. Ya Xudan, bîra te be." Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min, paşê dîsa ji min bipirse."

Dema ku min li saeta ku li holê li derveyî kapelê daliqandî bû nihêrî, min fêhm kir ku ez jixwe nîv saet ji dema bêhnvedana xwe ya nîvro derbas kiribûm. Dem pir zû derbas dibe dema ku mirov bi Xilaskar re yekbûyî be.

Saet 3:30 piştî nîvro:

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gava ez biçim ba wan, gelo dê Bav bawerîya xwe bi min bînin?"

Xilaskar: "Na, keça min, gumanên wan hene."

Ez: "Gelo çima divê ez biçim ba wan eger ew di gumanê de ne? Ez vê fêhm nakim." Xilaskar: "Keça min, dilê wan wekî yê te vekirî nîne ku min pê bibihîzin. Keça min, baş guh bide dengê min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, çi tiştê ku ez ji keşîşan re bibêjim, ez radestî destên Te dikim."

Xilaskar: "Belê, keça min, ew rast e."

Ez: "Ez ê bi axaftina bi keşeyan re çi bi dest bixim?"

Xilaskar: "Ku tu di zûtirîn dem de bi Serokwezîr Helmut Kohl re biaxivî." Ez: "Xilaskarê min ê delal, gelo divê ez tiştêkî din jî binivîsim, an ev bes e?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min; tu yê ji Bavên Pîroz re bibêjî ku ez derbarê şer de cidî me. Keça min, ji min re dilsoz bimîne. Bi silametî biçe."

9 Gulan 1992 — Şemî

Saet 7:15ê sibehê li Waghäuselê di Ayîna Pîroz de.

Piştî, ez heta saet 1.00 piştî nîvro bi Marion re bûm, û me di rojnivîskên

xwe de dinivîsî. Ji saet 4.15 heta 5.30 êvarê, min li dêreya li Rotê dua kir.

Êvarê, şeytan bi taybetî bi rêya mêrê min li dijî min hêrs bû. Diviyabû ku ez dîsa gelek dua bikim. Paşê aştî çêbû.

10 Gulan 1992 — Yekşem

Min beriya Mîsa Pîroz dua kir.

Saet di 10:00ê sibehê de, li Rotê Ayîna Pîroz hat lidarxistin, ku ez jî beşdar bûm.

Nêzîkî saet 2:30 piştî nîvro, ez ketim bin zextê. Min dixwest bi qasî 30 deqeyan dua bikim, lê min nekarî. Ez li ser qenepeyê razayî bûm. Paşê min ji Xilaskarê alîkarî xwest. Wê demê min bihîst: "Here, keça min, tiştê ku ez ji te re dibêjim bike. Rûsaryuma Êşê bixwîne."

Ji nişka ve hêzeke mezin ket min û min yekser du Rêzan û Îltiyayek xwend. Nêzîkî saet 4:50 êvarê, ez bi Xilaskar re yek bûm.

Ez: "Te gotibû ew ê lêxin." Xilaskar: "Min wisa gotibû."

Ez: "Tu kî yî, 'Ez'?"

Xilaskar: "Îsaya te, keça min. Şeytan li ser keşîşxaneyê xwedî hêz e. Li bendê be heta ez ji te re bêjim ka paşê çi diqewime. Bavê Yûakîm dê bi te re bikeve têkiliyê. Ji bo wan dua kirina xwe bidomîne, keça min."

Îbadeta êvarê ya Meryemê.

11 Gulan 1992 – Duşem

Nîvro li kapelê, 12:00:

Min xwest bizanîm ka min derbarê şerê li Sirbistanê de tiştêkî şaş bihîstiye an na. Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: şerê li Sirbistanê dê were, û Belgrad û derdora wê dê werin wêrankirin."

Paşê min xwest bizanîm gelo Îblîs, derbarê xesûya min de, destwerdan kiribû. Min xwest vê yekê careke din piştrast bikim û ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî. Xilaskar: "Keça min, xesûya te dê vê mehê wefat bike."

Xilaskar: "Bav Yoaxîm dê li te bigere; amade be."

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Divê ez cezakirinê bînim ser rûyê erdê." Min pirsî: "Tu kî yî, 'Ez'?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, Ez Xwedayê Sêyekî me, Xwedayê Bav, Xwedayê Kur, Xwedayê Ruhê Pîroz."

Min: "Ya Xudan û Xwedayê min, tu yê bi vê yekê çi bi dest bixî?" (Bi cezakirinê) Xilaskar: "Giyânên ku ji min re dilsoz in."

Ez: "Gelo tiştêkî din heye ku divê ez binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min, êdî bes e. Bi silametî biçe."

Gelek kes hatin koma duayê. Bav Berthold ji Waghäusel her yek bi yek bereketa yekem a Mîsê da her kesî. Bi bereketê re, duaya me hinekî zêdetirî sê saetan kişand. Spas, Xwedêyo, ji bo vê bereketa neçaverêkirî.

12 Gulan 1992 – Sêşem

Tiba doktor:

Min careke din derbarê cezakirinê de ji Xilaskar pirsî.

Xilaskar: "Ceza pêwîst e da ku mirov bizanibin ew aîdî kîjan Bavî ne, çimkî divê ew Bavekî hilbijêrin."

Kareke min a zêde hebû û ez heta saet 3:00 piştî nîvro negihîştî kapelê.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Söllner li Mingolsheimê, ji ber ku ew ji nişka ve nexweş ketibû.

Xilaskar: "Here, keça min, here ba wî." Ez: "Ez ê çi bibêjim?"

Xilaskar: "Keça min, wê binivîse. Bila ew tiştê ku ez ji Dekan Enz jî dixwazim, bike. Jê re bêje ku bi kirina vê yekê ew ê kêfxweşîyeke mezin bide min." Ez:

"Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê vê yekê bigihînim wî."

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min; bi silametiye here."

Îro rojbûna mêrê min bû.

Ez li dêrê li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

Îro kurê min li Stuttgartê emeliyat bû. Ew lezgîn bû. Bi giştî em heft kes bûn û me jê re dua kir.

13 Gulan 1992 – Çarşem

12:00 nîvro li kapelê:

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê binivîsim."

Xilaskar: "Kurê te dê baş be." Piştî demekê:

Xilaskar: "Nivîse, keça min, Slovakya di xeterê de ye. Xeter pir nêzîk e. Şer ji Rûsyayê dê li ser Slovakayê were."

Xilaskar: "Nivîse, keça min." Ez:

"Belê, ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Here."

- Bêdengî û aramî hebû. Ez:

"Ez herim ba kê?" Xilaskar: "Ba

Bav Joachim."

Ez: "Wî gazî min nekiriye. Çima wî gazî min nekiriye? Ma tu dizanî, Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal û rêberê min ê ruhanî?"

Ez: "Lê, eger Tu Xudanê ezîz î, wê demê ji min re bêje: 'Viva Jesu und Maria'." Xilaskar:

"Nivîse: 'Viva Jesu und Maria'."

Ez: "Bavê Yoakîm çima li min negeriya?" Xilaskar: "Ji ber ku baweriya wî ya zindî nîne."

Xilaskar: "Keça min, tu nizanî ku tu yê sibê çawa bî." Ez: "Baş e, ez ê kengî herim ba Bav?"

Xilaskar: "Îro biçe."

Ez: "Gelo Dê Joachim dê li wir be dema ez bigihîjim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ew ê li wir be."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gelo ew ê dîsa bi min re biaxive?" Xilaskar: "Belê, ew ê bi te re biaxive."

Ez: "Ezê çi jê re bibêjim?"

Xilaskar: "Ji wî re bêje ku ez derbarê şer de cidî me, û divê ew bi lez te bigihîne Serokwezîr Kohl da ku tu ."

Ez: "Çima bi lezgînî?"

Xilaskar: "Giraniya gunehê pir giran e." Ez: "Û heke ew bibêje ku nikare vê yekê bike, wê demê çi?"

Xilaskar: "Wê demê, keça min, te erka xwe pêk aniye."

Ez: "Ya Xudanê min û Xwedayê min, rêberê min ê giyanî, lê tu jixwe ji berê ve dizanî ka ew ê wiya bike an na."

Ez: "Û te got ku şer êdî nayê rawestandî. Û şer tê. Nexwe, çima divê ez biçim ba wî?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Giyanên ku yên min in divê bên xilaskirin." Ez: "Xilaskarê hêja, tu dikarî nîşanekê bidî min ku ji te bê û nîşan bide ku te ez şandime?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ez ê wê bidim te." Ez: "Û ew ê çi be?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, Bav Yûakîm dê tiştêkî bide te ku dê te şaş bike."

Ez: "Ji bo qencyê an ji bo xerabiyê?" Xilaskar: "Ji bo qencyê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê biçim ba Bav Joachim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Ez li Oggersheimê bi Verena re bûm. Ew tam wek serdana min a ji bo Dean Enz li Wieslochê bû. Gava ku ez li derveyî keşişxaneyê li bendê bûm, zilamekî ku ruhê pîs lê siwar bûbû, li ber min sekinî. Wî pir dixwest ku min perçe perçe bike.

Tenê di deqîqeya sêyem a Rozariyê de derî vebû.

Min got ku ez dixwazim bi Bav Joachim re biaxivim. Pêşî, keşişekî din derket, min jê re jî şirove kir ku Xilaskar çi dixwest.

Bav Joachim hat û me bi hev re axivî. Di dawiyê de, Bav Joachim got ku ew ê bi alîkariya polîsan hewl bide, da ku hevdîtina min bi Birêz Kohl re saz bike.

Ez saet di 18:40an de ji keşişxaneyê derketim.

Saet di 7:25 êvarê de ez jixwe li Mingolsheimê li Kapela St Roch bûm. Li wir ez beşdarî Ayîna Pîroz bûm, ji ber ku êdî li Oggersheimê ayîn tune bû.

Saet di 9:30 êvarê de, Erich hat min dît û ji min re got ku Bav Söllner, mîsyonerê, yê ku di wê demê de nexweş bû, du caran dema ku li koma duayê li gel min bû pirsîbû ka ew li ku li ser rûyê erdê maye.

Ew di dema rûniştina duayan a koma duayan de ketibû xewê. Wê êvarê me Lîtiya Meryema Pîroz jî xwend.

14 Gulan 1992 – Pêncşem

Min li ser zîlamê ku duh li ber keşişxaneyê sekinîbû pirsî. Xilaskar:

"Belê, keça min, ew ruhê pîs bû."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Bavên Dêrê dê tiştê ku min ji Bav Joachim re derbarê te de pêşniyar kiriye, bikin."

Ez: "Gelo ez ê wê demê bi Serokwezîr, Birêz Kohl re biaxivim?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Di rojên pêş de, dê hejmarek karesat çêbibin."

Ez: "Tiştêkî li ser wan ji min re bêje."

Xilaskar: "Dua bike, keça min."

Ez: "Ez ê dua bikim. Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Ez li Mingolsheimê, li Kapela St Roch, beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

15 Gulan 2022 – În

10.30ê sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Şer pir nêzîk e. Biçe ba keşîş, ba Bav Vogt. Careke din biçe ba wî. Îro biçe. Divê keşîş bi bawermendan re Rozaryoyê bixwînin."

Nêzîkî saet 11:20ê sibehê, min dîsa pirsî.

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez guhdarî dikim."

Xilaskar: "Biçe ba keşîş, ba Bav Vogt. Bila ew beriya Ayîna Pîroz Rûsaryayê bixwîne."

Ez: "Xwedayê ezîz, min jixwe ew yek jê re gotiye."

Xilaskar: "Ez dizanim, keça min. Divê tu careke din herî ba wî." Ez: "Û eger ew bipirse çima?"

Xilaskar: "Jê re bêje ku şer pir nêzîk e." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ew ê ji min bawer neke." Xilaskar: "Lê dîsa jî divê tu biçî ba wî."

Ez: "Gelo ji xeynî beşa derbarê Rozariyê de, ez tiştêkî din ji wî re bibêjim?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: bi vî awayî, ew ê xwe ji êşê xilas bike."

Ez: "Lê belê gotina vê yekê zehmet e. Ma ez nikarim tiştêkî din bibêjim? Lê heke tu vê dixwazî, wê demê ez ê vê jê re bibêjim."

Xilaskar: "Ez dixwazim tu jê re bibêjî." Ez:

"Belê, ya Xudanê min, ew ê çi be?"

Xilaskar: "Serpêhatî li hember min xerabiya herî mezin e ku dikare were serê keşeyekî."

12:30 piştî nîvro li kapelê:

Min ji Xilaskar re got: "Xwedayê ezîz, lê ev yek hê diwartir e. Û ji min re zehmet e ku ez biçim ba keşîş, ji ber ku ez dizanim ew ê ji min bawer neke."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: ji min re pir zehmet e ku ez gunehê tehemûl bikim, ji ber ku ez ji we hemûyan hez dikim."

Xilaskar: "Bike, keça min, here wir."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê bikim, ji ber ku ew daxwaza te ye, lê ji min re pir zehmet e." Xilaskar: "Ez spasiya te dikim, keça min, ez ji te hez dikim. Bi silametiye biçe."

Saet 2:30 piştî nîvro: Min nizanibû ew ê çawa Rozaryoyê bixwîne.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min. Divê keşîş bi bawermendan re Rozaryoyê bixwîne û di duayê de pêşengiya wan bike."

Ez: "Tu yê bi min re bî?"

Xilaskar: "Belê, ez ê bi te re biçim."

Ez hinekî matmayî mam û min pirsî ka ew ê çawa li kêleka min bimeşe. Ez matmayî mam ji ber ku min meraq dikir ka ew ê çawa dikare li kêleka min bimeşe dema ku ez nikarim wî bibînim."

Xilaskar: "Ez ê bi te re bimeşim û bi te re bim." Ez: "Ez vê fêhm nakim."

Ez: "Ya Xudanê min, ji têgihiştina min wêdetir e ku ez biçim ba keşîş, ji ber ku te gotiye ku ew ne di kerema Xwedê de ye."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Bi her keşeyekî re, ez li rizgariya wî digirim." Ez: "Xwedayê min ê delal, ez ê êdî pirsan ji Te nekim. Ez ê biçim ba wî."

Li dêrê li Rotê, piştî wergirtina Şîva Pîroz:

Xilaskar: "Here, keça min, here ba wî."

Nêzikî saet 7:45 êvarê ez bi Bav Vogt re bûm. Min jê re got ka Xilaskar çi ji min re gotibû. Bav Vogt ji min pirsî ka gelo divê ez wê binivîsim.

Ez: "Gelo divê tu Ayîna Pîroz li dar bixî?"

Bav Vogt: "Ew banga min e." Ez: "Ji bo min, ew îradeya Xwedê ye."

Bav Vogt pirsî ka gelo Xilaskar gotibû ku divê ez wê binivîsim.

Min jê re got: "Belê, her tişt di rojnivîskê de ye, lê ew naxwazin ez ji wan re bixwînim." Bav Vogt got: "Wî dikaribû tiştêkî ji min re jî bikşikanda."

Paşê wî ji min pirsî gelo ez çûbûm serdana Dekan.

Min bersiv da: "Belê, wî dîsa derew kiriye?"

Keşe Vogt keniya.

Paşê min jê re got ka dema ez li cem Dekan Enz bûm çi qewimîbû. Keşe Vogt guh da wê.

Ji min re wisa hat xuya kirin ku ez dîsa ji bo tiştêkî bê feyde çûbûm ba Keşe Vogt. Ez bawer dikim ku li pişt wê kenê tiştêkî cidî veşartî heye. Min tiştê ji destê min dihat kir; yên mayî ez ji Xwedê re dihêlim.

Gava ku ez ji odayê derketim û li korîdora qesra keşîşê sekinîm, min dît ku sêrbaz hîn jî wek xemlekê ji banî daliqandî bû.

Hat bîra min ku, du sal berê dema ez ji bo qurseke dermankirinê li Kohlgrub bûm, li klînîka doktorekê jî sêrbazek daliqandî bû. Min ji doktor re got ku ev ne rast e, û wê jî sêrbaz rakir. Wê heta ez vexwendim mala xwe, û min jî behsa vegera xwe ya dînrî jê re kir.

Min meraq kir gelo Gerî Vogt jî dê pîrebokê dakeşîne heke ez jê re bibêjim.

16 Gulan 1992 — Şemî

Min di şevê de ji saet 1:30 heta 2:30 dua kir.

7.15 sibehê: Ayîna Pîroz li dêreya Waghäusel.

4.00 êvarê: Ez çûm serdana kurê xwe li Stuttgartê.

6.30 êvarê: Ez ji bo Mîsa Pîroz li dêrê li Rotê bûm.

Nêzikî saet 6:40 êvarê, min xwe û malbata xwe ji bo mebestên Xatûnê me, pêşkêşî Dilên Pîroz ên Îsa û Meryemê kir.

17 Gulan 1992 — Yekşem

Min ji saet 7.15 heta 8.50ê sibehê dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Nivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min. Xwedayê Mezin û Xwedayê Pîroz, ez ê wê binivîsim. Ez ji bo keşîş û ji bo ewqas mirî û birîndarên şer digirîm."

Ez tu carî wek niha ji keşeyan ewqas dilşikestî nebûm. Xilaskar:

"Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, divê ez çi binivîsim?"

Piştî demekê:

Ez: "Ez hîn jî nizamî divê ez çi binivîsim." Xilaskar: "Ez ê nîşanekê bidim te."

Ez: "Kengî û li ku?" Xilaskar:

"Li dêrê."

Ez: "Min rast bihîst?" Xilaskar: "Belê, li dêrê."

Ez: "Gelo dê bi vê yekê bawermendên di dêrê de vegerin ser rîya rast?" Xilaskar: "Belê, ew ê vegerin ser rîya rast."

Ez: "Lê ew jixwe di dêrê de iman anîne, ne wisa?"

Xilaskar: "Na, divê ew hemû vegeerî ser rêya rast." Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Îsayê ezîz."

Xilaskar: "Kehînan niha bi korbûnê ketine. Keça min, ji bo kehinan gelek duayê pêwîst e."

Ez: "Lê ya Xudan, tu dizanî ku ez jixwe gelek ji bo wan dua dikim."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Girîng e. Şer jixwe li vir e." Ez: "Ya Xudanê min, ez niha vê fêhm nakim. Qesda te şerê Bosnayê ye?" Xilaskar: "Şerê di hemû dilan de."

Ez: "Ev hemû ji min re ne têgihîştî ye. Tu nikarî vê ji min re zelaltir şirove bikî?" Xilaskar: "Ji bo aştiyê dua bike."

Ez: "Ji kerema xwe, şer ji min re bi awayekî hêsantir şirove bike."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min. Li cihê ku evîn tune be, tenê nefret heye. Zaroka min, şer di dil de dest pê dike. Dil bi çi tijî be, dev jî wê yekê dibêje. Dua bike ku dilên we paqij bibin."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, kahînan ketine şehadeta mezin." Ez: "Min ew rast nivîsand?"

Xilaskar: "Belê."

Wî yekser dîsa dubare kir.

Ez: "Ya Xudanê min, ez newêrim vê binivîsim." Xilaskar: "Lê te ew nivîsandiye."

Ez: "Sedema sereke ya şehadeta wan çi ye?" Xilaskar:

"Serpêhatiya wan."

Ez: "Xwedayê min, ez êdî nikarim binivîsim; ji bo min pir zehmet e."

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Mirovahî di xeteriyeke mezin de ye. Gunehê wan ji her pîvanê derbas bûye. Ez êdî nikarim bêdeng bisekinim û li vê heriyê mezin temaşe bikim."

Ez: "Ya Xwedayê min, ji kerema xwe me xilas bike."

Xilaskar: "Keça min, bawer bike; dudilî nebe. Ji min re dilsoz bimîne. Bi silametî biçe." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez spasiya te dikim. Ez ê ji te re dilsoz bimînim."

PS: Dema ku min nivîsa vê rojê ya ji bo rojnivîska xwe dinivîsand (ez pêşî her tiştî di destnivîsekê de dinivîsim), 30 deqeyan xeweke kûr ez girtim. Min di hişê xwe de bi berdewamî dua li Xilaskar kir, û paşê ez dîsa baş bûm. Şeytan naxwaze ez vê binivîsim.

Saet di 10:00ê sibehê de ez li Rotê beşdarî Mîsa Mezin bûm.

Nêzîkî saet 3:00 piştî nîvro, Marion hat, li pey wê Adriane hat. Me bi hev re Rûzariyê xwend. Paşê, Fridolin û Claude ji Luksemburgê hatin.

Min ji Claude re behsa vegera xwe ya dînî kir.

Piştî, em çûn ayîna pîroz a Marîayê ya li dêrê. Claude bi Fridolin re li semînerê bû, lê niha wî semîner terikandiye ji ber ku ew ji keşîşan bêhêvî bûbû.

Piştî dêrê, min dîsa behsa serpêhatiyên xwe kir. Min ruhê pîs di Claude de hîs kir, lê min her wiha ferq kir ku ew bi vegotina min xurt bûbû.

Claude ji min re got ku wî berê gelek dua dikir û keşeyan jê re gotibû ku ew zêde dua dike. Ji ber vê yekê wî dev jê berdabû, lê ji wê demê ve wî ziwabûneke ruhanî hîs dikir û niha wî semîner terikandibû. Ew û Fridolin li cem me man û sibeha Duşemê çûn. Claude ji mêrê min pirsî ka ew dikare vegere.

Ew bi dilxweşî çû û li vir gelek kerem wergirtibû.

18 Gulan 1992 – Duşem

Îro heşt sal di ser re derbas bûn ku Xatûna me li Medjugorje ji min re xuya bû.

8.45 sibehê li kar:

Ji ber ku min fêhm nekiribû ka Xilaskirî derbarê keşeyan de çi ji min re gotibû, min dîsa jê pirsî. Min pirsî ka wateya wê çi ye ku keşeyên rûbirûyî şehadetê dibin.

Xilaskar: "Ew guh nadin dengê min, lê guh didin dengê ruhê pîs." Ez: "Sedema şhadeta wan çi ye?"

Xilaskar: "Serpêhatiya wan!"

Min bi X-rayê berdewam kir.

Dema ku ez dîsa bi tenê mam, min hewl da ku xwe li odeya rontgenê bi Xilaskar re yek bikim. Xilaskar: "Binivîse, keça min, divê tu biçî."

Ez: "Bo ku derê, Ya Xudan û Xwedayê min? Ez nizanim bo ku derê."

Min di hundirê xwe de germî û aramiyek hîs kir. Di wê gavê de pir xweş bû. Tu hîs dikî ku tu ne bi tenê yî. Evîn li wir e.

Ez: "Ez hîn jî nizanim ez ê biçime ku."

Xilaskar dudil bû ku ji min re bêje; ez bi kelecana bûm ku bizanim li ku derê.

Ez: "Gelo min ew xeyal kir dema min bihîst, 'Divê tu biçî'? Dilê min ji hezkirinê dişewite, û ez bi sebir li bendê me. Yê Xerab jî li wir e. Ew bêsebir e û hebûna xwe dide hîskirin."

Û Xilaskar bêdeng e.

Xilaskar dihêle ez bibînim ka Çawa yê Xerab di nava bendê de ye. Nîv saet şûnde, derdora saet 10.15an:

Xilaskar: "Binivîse, keça min, divê tu biçî."

— dîsa, tu bersiv nîne —

Êvarê, ez li dêrê li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

19 Gulan 1992 — Sêşem

Îro heşt sal di ser vattîzbûna min re derbas bûn.

Îro min di dema duayê de jî, ne jî li dêrê, tu deng nebihîst.

20 Gulan 1992 — Çarşem

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Îsa, evîna rehmdar, ez çi binivîsim? Ez naxwazim ji te bipirsim; tu her tiştî dizanî. Tenê eger ew li gor îradeya te be ez ê wê binivîsim, ji ber ku ez gunehkar im; ez hîs dikim ku mafê min nîne ji te bipirsim, ji ber ku ez li ber te tenê xwelî me, û tiştekî din nînim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez amade me ku wê binivîsim, ji ber ku te got: 'Binivîse, keça min.' Lê bi rêya Meryemê û di bin parastîna Meryema Pîroz, Dayika Xwedê de."

Xilaskar: "Rast e, keça min."

Xilaskar: "Keça min, duh êrîşeke mezin çêbû." Ez: "Lê ya Xudan û Xwedayê min, ez vê dizanim."

Xilaskar: "Min hişt ku ew biqewime. Şeytan dixwaze her tiştî tune bike. Wî heta Patris jî bi dest xistiye."

Min nexwest ji Xilaskar bipirsim. Xilaskar:

"Hinekî din bisekine, keça min!" Ez: "Lê tu her tiştî ji berê ve dizanî."

Xilaskar: "Belê, ez her tiştî dizanim, lê tu di dibîstana evînê de yî."

Ez: "Ya Xudanê min, ji min re bêje ka kîjan ruhê pîs bi mêrê min re bû. Ev ne mimkun bû. Ji ber ku min xwêya pîroz a ji Bav Heyder li wî cihê belav kiribû ku mêrê min lê bû."

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min, rêberê min ê ruhanî."

Xilaskar: "Dîsa Lûsîfer bû, bi şagirtên xwe re."

Ez: "Min bê navber dua dikir; ji ber zêde dua min hema hema nikarîbû bêhnê bistînim." Xilaskar: "Keça min, dev jê bernede; divê em berdewam bikin."

Ez: "Ya Xudanê min, gelo Lucifer aciz dibe ku divê ez biçim ba Chancellor?" Xilaskar:

"Keça min, ma tu hîn jî pirseke wiha dipirsî?"

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ji ber ku ez ne tiştek im. Min her tişt da te û tiştekî min nemaye." Xilaskar:

"Vê binivîse, keça min: Ez ji te hez dikim, keça min, tam wekî ku tu yî."

Ez: "Min jixwe difikirî ku ji ber êrîşa Lûsîfer her tiştî şaş dikim."

Xilaskar: "Keça min, ji min re dilsoz bimîne. Divê ceribandin werin ser te."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez dixwazim keşeyek hebe. Çi bi Bav Vogt hatiye, yê ku niha di vekişînê de ye?"

Xilaskar: "Keça min, xelwet ne wekî ku min dixwest e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez her tiştî davêjim destê te; min biparêze, rêberiya min bike, û min bi tenê nehêle, ya zaroka min. Ez hemû baweriya xwe bi te tînim û ez ê ji te re dilsoz bimînim, ji ber ku ez ji te hez dikim, heta dema ku tu rê didî ku ceribandinên weha bên serê min jî."

Xilaskar: "Keça min, ez ê paşê ji te re bibêjim ka dê tişt çawa bi pêş bikevin, lê ne niha."

Ez: "Ya Xudanê min, ez spasiya te dikim, ez ji te hez dikim, û ji kerema xwe min bibore."

Xilaskar: "Bi silametiye biçe, keça min a delal."

Ez li Kapela St Roch beşdarî Mîsa Pîroz bûm. Min Şîva Pîroz wernegirt.

Keşe rûnişt û wî da ku mirovên ji civatê Komunyona Pîroz belav bikin. Ev daxwaza wî bû.

21 Gulan 1992 — Pêncşem

Saet 9:20ê sibehê li odeya doktoran:

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo hîn jî wisa ye ku Ew ê vê mehê xesûya min bibe cem Xwe. (Ev ceribandinek bû; ez ê paşê vegerim ser wê.)

Xilaskar: "Belê, keça min, ez ê vê mehê xesûya te bibim malê."

Ez: "Keşe yê li Stift-Neuburgê got ku eşkerekirinên taybet ên têkildarî Hevqeliyan bi dawî bûne."

Xilaskar: "Tenê keşeyên dinyewî dikarin wehiyên taybet bi dawî bînin." Min derbarê Bav Söllner de pirsî, ji ber ku wî bi xwe Şîva Pîroz belav nedikir, lê ew kar hiştibû du alîkarên şîvê.

Xilaskar: "Divê keşîşê li Mingolsheimê destûr nedaba ku mirovên laîk Şîva Pîroz belav bikin."

Ez: "Diviyabû çi bikira? Ew nexweş bû."

Xilaskar: "Bisekine. Ew ku nexweş ket, ji min nîne."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min, û baş guhdarî bike. Dê di dêrê de xuyabûnek ji te re çêbibe." Min pirsî ka gelo min rast bihîstiye."

Xilaskarê careke din dubare kir.

Ez: "Xilaskarê ezîz, ma mebesta te li Rotê ye, li St Leon-

Rotê?" Xilaskar: "Belê, li Rotê, li St Leon-Rotê."

Min: "Ez ji te daxwaz dikim, ji min re bêje kengî – gelo dibe ku ez bizanibim?" Xilaskar: "Di demeke nêz de."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ka ew Meryema Pîroz e an Şeytan e?" Xilaskar: "Tu yê wê nas bikî."

Ez: "Gelo yên din ên di dêrê de jî wê wê bibînin?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Her kes?"

Xilaskar: "Çend

kes."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min, Xudan, bila îradeya te bibe."

Piştî wê, min nexweş rontgen kirin. Gava min xilas kir, ez bi Xilaskar re yek bûm. Di vê demê de yên din diçin cixarê vexwin, lê ez li nêzîkbûna Xwedê digirim.

Gava ez bi Wî re yek bûm, min bihîst ku Xilaskar dibêje:

"Vê xuyabûnê binivîse, keça min." Min yekser

pirsî: "Kîjan xuyabûn?"

Xilaskar: "Dixuyana Dayika te ya ezmanî dê bibe nîşanek ku ew her dem li wir e û bi te re ye."

Ez: "Ya Xwedayê dilovan, ez nikarim têra xwe spasiya Te bikim ji bo vê. Ez jixwe pir kêfxweş im, lê ev tê wê wateyê ku divê ez niha hê bêtir dua bikim û rojî bigirim. Ya Xudan û Xwedayê min, gelo tişteki din heye ku divê ez derbarê xuyabûna Meryemê ya li Dêra Sor de bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, tişteki din heye ku divê tu bizanibî."

Ez: "Û ew çi ye?"

Xilaskar: "Her dem dilsozê wê bimîne." (ji Dayika Xwedê re).

Ez: "Belê, Xilaskar, tu dizanî ku em jê hez dikin. Ez soz didim te, ez ê ji Dayika Ezmanî re dilsoz bimînim."

Ez: "Lê te got 'xuyabûna Dayika Ezmanî'. Ez dîsa ji te dipirsim, ji ber ku şeytan nikare navê Meryemê bilêv bike. Ma tu yê bibêjî ku dîsa bêje?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: dê xuyabûna Dayika Ezmanî Meryem ji te re çêbibe."

Ez: "Bibore min, Ya Xudan û Xwedayê min, min gelek bi baldarî guh dida dengî." Xilaskar: "Rast e, keça min."

Xilaskar: "Bi xêr û selametiye biçe, keça min a delal."

Êvarê, ez li Kapela St Roch a li Mingolshelmê beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

22 Gulan 1992 – În

Li kapela klînîkê di navbera saet 12:10 û 1:00 piştî nîvro de.

Ez: "Duh, li Kapela St Roch di dema Şîva Pîroz de, Bav Söllner dudilî bû û ez heta dawiyê hiştim li bendê; ez li ber şingehê li ser çokan bûm. Wî jî di dayîna Şîva Pîroz ji min re zehmetî kişand. Wekî ku yekî

destên wî paşde dikişand."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ew ruhê pîs bû di nav keşîş de. Ruhê pîs naxwaze tu Şîva Pîroz bi çokdan û bi devê xwe werbigirî."

Ez: "Te gotibû ew ê bi min re biaxive."

Xilaskar: "Eger Şeytan li ser wî bêhêz bûya, wî ê jixwe bi te re biaxiviya." Ez: "Ez nikarim alîkariya wî bikim?"

Xilaskar: "De bihêle, keça min." Xilaskar: "Şer didome."

Ez: "Çi şer?"

Xilaskar: "Şerê li Yûgoslavyayê. Her wiha dê li Makedonya û Sirbistanê jî şer hebe." Ez: "Min digot qey êdî ber bi dawîbûnê ve diçe."

Xilaskar: "Şer belav dibin."

Ez: "Min dixwest bizanim gelo pêdivî heye ez tişteki din jî

binivîsim?" Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu vê binivîsî." Ez:

"Belê, Xudan û Xwedayê min, Îsayê min, û ew ê çi be?"

Xilaskar: "Divê tu ragihandina duh a xuyabûna Meryema Pîroz ji keşîş re ragihînî."

Ez: "Kengî?"

Xilaskar: "Di çend rojên bê de."

Ez: "Xwedayê ezîz, ew ê ji min bawer neke."

Xilaskar: "Wê yekê bike, keça min."

Ez: "Gelo ez tenê ji keşîş re bibêjim, an ez dikarim ji kesên din ên ku ez nas dikim re jî bibêjim?" (Mebesta min xuyabûn bû).

Xilaskar: "Ji wan re bêje, keça min, ji wan re bêje."

Paşê min derbarê keşeyê li Oggersheimê pirsî, çima wî li min negeriyabû. Xilaskar: "Eger wî dilê xwe li hember min negirtibûya, dê telefon bikira." Xilaskar: "Keça min, keşîş di nav tevliheviyeke mezin de ne."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê ji keşîş re bibêjim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Ez: "Divê ez pêşî ji kê re bibêjim?" (Mebestê min xuyabûn bû.)

Xilaskar: "Keça min, tu dikarî pêşî ji keşîş re an jî ji gel re bibêjî, wekî ku tu dixwazî. Ew ê pêk were. Bi silametiye biçe, keça min; ez ji te hez dikim."

Ez: "Spas, Xwedayê min ê ezîz, Îsayê min ê ezîz."

Ez li dêrê beşdarî Rûzariyê û Messa Mezin a bi rengê sor bûm.

23 Gulan 1992 – Semî

7.15 sibehê — Mîsa Pîroz li Waghäusel.

Piştî wergirtina Şîva Pîroz, ez li ber Tabernakolê mam û min dua kir.

Pêşî Lîtyaya Meryema Pîroz bi Latînî, paşê Rozaryo û duayên bi kelecane. Gava ku min bi kurtî xwe bi Xilaskar re yek kir, min bihîst:

"Keça min, vê binivîse,"

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, lê berî her tiştî gumana min û her tiştê ku nahêle ez tiştê ku tu ji min dixwazî bikim, ji holê rake."

Xilaskar: "Dîyarbûna Meryema Pîroz pêk tê."

Min yekser pirsî: "Kengî, Ya Xudan û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî, Îsaya min ê delal? Qesda te Dêra Sor e?"

Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Ez nizamim kengî, Ya Xudan û Xwedayê

min." Xilaskar: "Dî çend rojên bê de."

Ez: "Xilaskar, ji kerema xwe careke din ji min re bêje; te negot 'Meryem'." Xilaskar:

"Vê binivîse, keça min: xuyabûna Xatûnê me, Dayîka Esmanî Meryem, dê di rojên pêş de li Dêra Sor pêk were."

Ez: "Ez ê hemû baweriya xwe bînim destên te. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were." Xilaskar: "Bi silametiye here."

Paşê min bihîst ku wî got: "Ez ji te pir hez dikim, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê wisa bikim wekî te ji min re got. Ez spasiya te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min."

Yekser piştî wê, ceribandin hatin. Ez çûm Globusê ji bo kirîna hin tiştan. Ez bi gelemperî her tim di erebeyê de dua dikim, lê vê carê min dua nekiribû. Û yekser, min erebe li erebeya kirînê xist.

Gava ez gihîştim malê, min xwest ji bo rûmeta mezintir a Xwedê û Meryema Pîroz mûmekê vêxim.

Gava min ew vêxist, pêtikeye mezin ji mûmê ber bi serê min ve hilkişiya û porê min şewitî. Şeytan dixwaze pêşî li xuyabûna Meryema Pîroz bigire.

Piştî nîvro, ez çûm dêrê û min li wir ji saet 4:30 heta 6:15 êvarê dua kir.

Di vê navberê de, ez çûm îtirafê û min ji keşîş pirsî gelo ew dikare bifikire ku Meryema Pîroz li vir li Rot, di vê dêrê de xuya bibe. Keşîş got na, û min bersiv da: 'Ez jî nikarim.'

Min got ku ez ne hêjayî me Xatûna me bibînim, û heta li Medjugorje jî min nedixwest Wê bibînim.

Xudan herdu me ceriband.

Keşe ji min re got ku ew bawer nake Xilaskar ji min re gotibe ku ez beriya Ayîna Pîroz Rozaryoyê bixwînim.

Ez hatim malê û giriyam. Min hema hema tevahiya şevê razan. Mêrê min her tim ez ji xewê hişyar dikirim. Ew di bin bandora ruhekî pîs de bû; rewşeke bêsebir bû.

24 Gulan 1992 – Yekşem

Li malê beriya Mîsa Pîroz.

Min dua kir berî ku ez xwe bi Xilaskar re yek bikim.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, xuyabûna Xatûna me Meryem dê li Dêra Sor a li St Leon-Rotê pêk were."

Ez: "Li Rotê an li St Leonê? Du dêrên me hene."

Xilaskar: "Li Rotê, cihê ku tu her dem diçî."

Xilaskar: "Tu dê vê xuyabûnê nas bikî. Ne hewce ye ku tu bitirsî. Piştî vê xuyabûnê, gelek tişt dê biguherin."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, te gotibû ku ew ê di van rojan de biqewime." Xilaskar:

"Ez demê diyar dikim."

Ez: "Bav Vogt bawer nake ku divê ew beriya Ayîna Pîroz Roza bixwîne. Ew difikire ku ew dikare di demek din de jî were xwendin."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: keşîş, Bav Vogt, keşîşekî serhişk e. Divê ew vegere dewrê û hînkirinê Bavê Pîroz qebûl bike."

Ez: "Bav Vogt dibêje ku tiştê ku ez jê re li ser te dibêjim, îradeya min e." Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: îradeya te, îradeya min e."

Ez: "Wê demê Bav Vogt jî piştrast kir ku tiştê ku keşîşê li Stift-Neuburg gotibû—ku îfşayên taybet bi Nivîsaran re bi dawî bûne—rast e."

Xilaskar: "Ew li dijî hînkirina Bavê Pîroz e."

Ez: "Meryema Pîroz dê kengî xuya bibe, berî Şîraxa Pîroz an piştî wê?" Xilaskar:

"Meryema Pîroz dê piştî Şîraxa Pîroz xuya bibe."

Ez: "Berî pîrozkirinê an piştî pîrozkirinê – wê demê dê her kes derketibe derve."

Xilaskar: "Dê hîn jî mirov di hundir de bin."

Ez: "Gelo tiştêkî din heye ku divê ez bizanibim?" Xilaskar: "Ji min re dilsoz bimîne, keça min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Ya Îsayê min ê ezîz, ez ê ji te re dilsoz bimînim."

Xilaskar: "Zêde dua bike, keça min. Bi silametiye biçe, keça min, zaroka min a delal." Ez:

"Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Ez beşdarî Mîsa Mezin a li Rotê bûm. Êvarê bernameyeke pîrozkirina Meryemê hebû. Berê wê, min bi bawermendan re Rozaryo xwend.

25 Gulan 1992 – Duşem

Îro roja min a betlaneyê bû.

Ji saet 7.00 heta 9.30ê sibehê min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, wê binivîse."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez ê wê binivîsim, ji ber ku ne daxwaza min lê ya Te ye. Ji ber ku min fêhm kiriye ku ez ne tiştê im, û ev ne-tiştî tenê dikare li gorî daxwaza Te tevbigere." Xilaskar: "Binivîse, keça min. Dê îşev li Rotê, li dêrê, xuyabûna Xatûna me çêbibe."

Min xwest bizanibim: "Ya Xudan, tu kî yî, yê ku bi min re diaxive, berî ku ez wê binivîsim?" Divê ez vê piştrast bikim."

Xilaskar: "Ez Xudan û Xwedayê te me, Îsayê te me, Xilaskarê te me, rêberê te yê ruhanî me." Ez: "Belê, Xudanê min, eger tu wisa dibêjî, bila wisa be."

Ez: "Ji kerema xwe tiştê ku te niha ji min re got ji min re dubare bike."

Xilaskar: "Keça min, xuyabûna Xatûna me dê îşev li Rotê, li dêrê pêk were."

Ez: "Îro çi roj e?"

Xilaskar: "Îro 25ê Gulanê ye, roja ku min kêfxweş dike."

Ez: "Lê yên din Wê bi tac û stêrkên li serê Wê dîtine." Min ev pirs kir ji ber ku min Meryema Pîroz tenê bi ronahiyeke pîroz dîtibû. Xilaskar: "Tu yê Wê bibînî wekî ku daxwaza Min e."

Ez: "Lê ez ne hêjayî me ku Meryema Pîroz bibînim." Xilaskar:

"Heta niha tu kes ne hêjayî bû ku wê bibîne."

Ez: "Gelo ez tiştê ku Ew dibêje binivîsim, an tiştê ku Ew dibêje ji bo xwe bihêlim?"

Xilaskar: "Tu yê tiştê ku Ew dibêje ji bo xwe bihêlî."

Piştî wê, ji çavên min hêsirên ku ne yên min bûn herikîn. Min pirsî: "Tu digirî, Îsayê min?"

Xilaskar: "Belê, keça min, niha ez tenê Îsayê êşê me. Zalimî bêpîvan in. Binivîse, keça min, divê ji her demê zêdetir dua hebe

heta niha. Keça min, ji min re dilsoz û qayîm bimîne. Divê ez demê kurt bikim." Ez:

"Ev tê çi wateyê?"

Xilaskar: "Divê ez her tiştê ku di Plana Min de bû, bînim pêş."

Ez: "Îsa, Tu Xilaskar î. Tu Serketî yî. Tu hemû giyanan di destê xwe de digirî." Xilaskar:

"Binivîse, keça min, wê binivîse. Ev tenê çendek in."

Ez: "Lê belê kahîn wa diwêrin ku tu dilovan î, mîna ku her kes diçe bihuştê." Xilaskar: "Kahîn li gorî îradeya min wa diwêrin. Keça min, ji bo îro tenê ev e. Ez ji te pir hez dikim; bi aramî biçe."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min; Ya Xudan, bixwaze Te bibe."

Di dema yekbûnê de min hest bi aramî û aştîyeke mezin kir.

Min nexwest ji kesî re behsa vê êvarê bikim, û min hest dikir ku ev ne daxwaza Xwedê jî bû. Gumanan ez êşandim.

Berî Ayîna Pîroz, min Rûsaryayê xwend û ava pîroz li cihê ku ez lê çemiyabûm reşand. Min ji Xilaskar xwest ku heke Meryema Pîroz xuya bibe, bi min re bimîne. Min îro Şîva Pîroz ne ji bo kesên din, lê ji bo xwe pêşkêş kir, da ku ez hêzê werbigirim—heta ku şeytan be jî—da ku ez bihêztir bibim û şeytan nikaribe tiştêkî li min bike; û di dawiyê de min ji bo Bav Vogt û ji bo Ya Herî Pîroz jî dua kir Bav: yek Bavê Me, yek Silava Meryemê û Gloria Patri, Duaya ji bo Mîkêlê Mîkîlêlêfîzel, û paşê min sê Silavên Meryemê pêşkêşî Meryema Pîroz kirin. Piştî wê, min Cor Jesu Sacratissimum dua kir.

Roswitha li kêleka min rûniştibû û min jê re got ku divê ew heta dawiyê bimîne. Min zêdetir tiştêk negot, ji ber ku ew di nava Meraqa Pîroz de bû. Ew ma, lê nizanibû çima.

Xatûna me xuya nekir.

Ji ber vê yekê ez ji dêrê derketim. Ez ne xemgîn bûm; ew bêguman ceribandinek bû. Saet 8.00 êvarê di koma duayê de:

Me perestî ji Xilaskar re kir.

Bav Dochart îtîrafan guhdar dikir. Ez çûm ba wî û min jê re behsa ceribandinê kir. Min li ber wî giriya û min dixwest dev ji her tiştî berdim, ne ji ber ku destûr nedabû min Xatûna me bibînim, lê ji ber ku şeytan destwerdan kiribû û min pê nehesibû.

Ji ber ku ji bo min bes bû ku min carekê, di 18ê Gulana 1984an de, Xatûna me dîtibû. Ez pir hêrs bûm ji ber ku şeytan bi wî awayî ez ceribandibûm.

Niha ji min re zelaltir bû. Bav Dochart dilovan bû. Wî ez aram kirim û got ku Santa Teresa ya Avila jî bi ceribandinên weha re rû bi rû mabû. Wî hêz da min, û ez dîsa kêfxweş bûm û vegeyriyam li ser dua bi koma duayê re.

26 Gulan 1992 – Sêşem

Serê sibê, min saetekê dua kir. Min xwe bi Xilaskar re yekbûyî hîs nekir.

Nêzîkî saet 4:30 êvarê, Bav Joachim ji Oggersheimê li min geriya. Wî bi qasî 25 deqeyan bi telefonê bi min re axivî. Wî pêşniyar kir ku ez ji Kansler Kohl re binivîsim û daxwaza hevdîtinekê bikim, çawa ku min bi Papa re kiribû.

Ez: "Ez ê her tiştê ku Xilaskar ji min re bêje bikim."

Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Ayîna Pîroz bi cilên sor.

Careke din, rahîbe Şîra Pîroz belav kir. Min ji destê wê Şîra Pîroz wernegirt, lê ez vegeyriyam cihê xwe û min ew bi awayekî ruhanî wergirt.

27 Gulan 1992 – Çarşem

Min nêzîkî du saetan dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir. Xilaskar:

"Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min, Kurê Meryemê."

Xilaskar: "Min hişt ku ruhê pîs bi te re biaxive da ku tu bizanibî ku guhnedana dengê çiqas xeternak e. Dîmena Xatûna me hêj nehatiye."

Ez: "Kengî?"

Xilaskar: "Ev biryar ji bo min e."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: ruhê pîs dikare her tiştî teqlîd bike." Ez: "Te gotibû ku ez ê nameyekê ji Bavê Pîroz werbigirim û paşê jî ku xesûya min dê vê mehê wefat bike."

Xilaskar: "Ev hemû hêj nehatiye."

Ez: "Û ku Bav Joachim dê ji bo min bi Serokwezîr Kohl re hevdîtinekê saz bike."

Xilaskar: "Derbarê hevdfîtinê de hinekî din bisekine; ew ê çêbibe. Ne hewce ye ku hevdfîtin ji bo te were sazîkirin. Rêyeke din heye."

Ez: "Ya Xudan, ez ji keşeyên li Oggersheimê bêhêvî bûme. Tu kes ji keşeyan naxwaze tiştê bike. Gelo ew hemû ditirsin?"

Xilaskar: "Keça min, ew dibînin lê nabînin, û dibihîzin lê nabihîzin." Ez: "Ya Xudanê min, van sê rojan – Şemî, Yekşem û Duşem – ez şok kirim; ji min re wisa hat ku Şeytan li ser her tiştî derew li min kiriye. Ji min re wisa hat ku ruhê pîs ê di dilê min de bi min re axivî, ne Tu."

Xilaskar: "Divê tu li hember van ceribandinan bisekinî. Rêya ber bi min ve bi deyn e; ew ji rêya rehet a ku hema hema her kes digire, cuda ye."

Ez: "Û duh êvarê, rahîbeyê dîsa Şîva Pîroz belav kir. Min ew ji destê wê wernegirt."

Xilaskar: "Te tiştê rast kir."

Ez: "Û ew berdeyam dike li ser vê yekê, tevî ku dizane divê wisa neke – belavkirina Şîraxa Pîroz."

Xilaskar: "Ew her tim guh dide ruhê pîs."

Ez: "Lê piştî Mîsa Pîroz, min ew di erebeyê de dît. Wê destê xwe ji min re hejand, mîna ku ew li cîhanê mirovê herî bextewar be."

Xilaskar: "Ruhê pîs her weha dikare hesteke şahiyê ya derewîn bide wê, da ku ew bifikire ku tiştê rast dike. Ev şahiya derewîn tu berhem nade."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê êdî pirsan ji te nekim; heke tu bixwazî, ji min re bêje."

Xilaskar: "Keça min, ji min bawer be."

Ez: "Ez niha gelekî xirab û bêçare hîs dikim. Tiştê ji veşartina xwe û tenê bi bêdengî dua kirinê ji min re xweştir nîne; ez êdî heta koma duayê jî naxwazim."

Xilaskar: "Keça min, devjêberdan hêsan e, lê pêkanîna sebirê diwartir e. Duayê bike ku di her tiştî de sebirê hebe. Cotkar li bendê dimîne heta ku berhem amade dibe."

Xilaskar: "Keça min, gelek dua bike. Nehêle kesên din bandorê li te bikin." Bi aşîfî biçe. Ez ji te hez dikim."

Min hê bi kelecantîr dua kir.

Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê hînkirinê, ya ku ez pir hewcedarê wê bûm. Tu gumana min nîne, lê ez di derbarê wê de cidtîr bûme.

Ez beşdarî Ayîna Pîroz a li Kapela St Roch bûm. Beriya wê, min 45 deqeyan dua kiribû, lê min dengek nebihîst.

28 Gulan 1992 — Pêncşem – Roja Hilkişînê

Mîsa Pîroz û meşa bi cilên sor.

Êvarê — îbadetên Marî. Beriya wê, min Rûsaryayê xwendibû.

29 Gulan 1992 — În

Ez li malê bûm; ez heta Çarşemê, 10ê Hezîrana 1992an, hîn di betlaneyê de me.

Serê sibê, min pêşî saetekê dua kir, paşê bi awayekî ruhanî Şîva Pîroz wergirt. Xilaskar:

"Nivîse, keça min, dinya ber bi dawîbûnê ve diçe. Ew tê windakirin."

Ez: "Ez nikarim vê binivîsim; tu bi xwe ji min re bêje. Pesn ji Îsa Mesîh û Meryemê re be."

Min ev bihîst: "Pesn ji Îsa Mesîh û Meryemê re be."

Ez: "Lê tu Xwedayê hêzdar û nemir î; tu nikarî bihêlî ku cîhan winda bibe."

Xilaskar: "Herî pir kûr e."

Ez: "Xwedayê ezîz, eger keşeyek ji min bibihîze ku cîhan winda dibe, ew ê min dîn îlan bike."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, cîhan naxwaze tobe bike. Ew dilsozê Bavê Derewan in. Hemû yên ku yên min in, jixwe wekî dîn hatine îlan kirin."

Ez: "Û yên din, yên ku aîdî Bavê Derewan in – ma ew ne dîn in?"

Xilaskar: "Tenê heta ku rêya fireh bi dawî bibe."

Min derbarê xuyabûna Xatûna Me de pirsî ji ber ku Şerîf di 25ê Gulana 1992an de destwerdan kiribû.

Xilaskar: "Tu dê xuyabûna Xatûna me bibînî, lê nepirse kengî."

Ez: "Û divê ez ji Bav Vogt re çî bibêjim? (Min li ser xuyabûna Xatûna me difikirî.)" Xilaskar: "Ew pir hindik bi bawermendan re dua dike."

Ez: "Ya Xudanê min, ma dibe ku ruhê pîs niha li kêleka min be, ji ber ku ez hest dikim ku ew li wir e."

Xilaskar: "Belê, ew her tim li dora te ye. Bê navber dua bike. Netirse; ez bi te re me."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, rewşa cîhanê pir xirab e, mîna Sodom û Gomorayê."

Xilaskar: "Tu nikarî herduyan bidî ber hev. Sodom û Gomorra ji bo cîhanê hişyariyek bûn. Lê cîhan nexwest guh bide."

Ez: "Gelo ez tiştekî din jî binivîsim?" Xilaskar:

"Ji bo xilasiya giyanan dua bike."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, ya Xudan û Xwedayê min. Ji kerema Xwe, hêz û hezkirina dua kirinê, sebat û sebir, û kerema wê bide min, da ku ez tu carî ji ruhê pîs netirsim û her dem ji Te re dilsoz bimînim."

Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were."

Di nîvro de, ez bi qasî du saet û nîvan ji bo meşê çûm daristanê. Min hewcedariyeke xurt a duayê hîs kir û dema ku ez li daristanê bûm, min Zebûr xwend.

Êvarê, ez li dêrê li Rotê beşdarî Rûsaryayê û Mîsa Pîroz bûm.

30 Gulan 1992 – Şemî

Min serê sibê bi qasî saetek û nîv dua kir.

Ez neçûm Waghäuselê. Min hema hema tevahiya şevê razane. Ez bi Marion re bûm û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Ji saet 4:20 heta 8:00 êvarê min li dêrê li Rotê dua kir.

Min Zebûr, Stasyonên Xaçê û Heft Gotinên Dawî yên Îsa yên li ser Xaçê xwend, paşê ez ji bo Ayîna Pîroz mam û beşdarî pîrozbahiyê bûm.

31 Gulan 1992 — Yekşem

Min beriya Ayîna Pîroz dua kir. Ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

Di dema sohbeta jî di de, min ji Xilaskar pirsî, 'Gelo tu yê bûyî ku bi min re axivî û gotî ku tu dê vê mehê xesûya min bibî?'

Xilaskar: "Na, ne ez bûm. Nivîse, keça min, tiştê ku min di dilê te de çandiye; tu yê nas bikî ka çî ji min tê. Hişyar be, dua bike; Şerir li benda te ye. Tu bi tevahî ya min î; ez ji te hez dikim. Nivîse, keça min; tu zaroka min î."

Min pirsî gelo Ew dikare ji min re bibêje, 'Pesnê Îsa Mesîh û Meryemê be.'

Min ew sê caran bihîst.

Paşê min bihîst: "Bi silametiye biçe, keça min." Ev li dora saet 8:30ê sibehê bû.

Saet di 7.00 êvarê de ayîna îbadetê hebû; beriya wê, Duaya Rozaryoyê hat xwendin. Ayîn gelek bi merasim bû, ji ber ku îro roja dawî bû ku îbadetên Gulanê dihatin lidarxistin. Gelek kes hatibûn. Nêzîkî saet 9.00 êvarê min Rozaryoyeke din xwend.

1ê Hezîrana 1992an, Duşem

Ez hîn jî di betlaneyê de bûm û li malê bûm; ez neçûm cihekî din jî, ji bo ku pere ji bo odeya duayan teserûf bikim.

Di navbera saet 3:00 û 4:00ê sibehê de, min Rûsarî û Lîtiya Dilê Pîroz ê Îsa xwend. Min her weha di navbera saet 9:00 û 10:00ê sibehê de jî dua kir.

Di nîvro de, ez çûm meşê li daristanê û dema li wir bûm min du Rêzayên Pîroz xwendin. Êvarê, ez beşdarî Rêza Pîroz û Ayîna Pîroz a Sor bûm dêran.

Saet di 8.00 êvarê de koma duayê hebû.

Îro min hinekî li ser hurmetê û ka meriv çawa bi awayekî rast Şîva Pîroz werdigire axivî. Îro min difikirî ka çiqas baş e ku Xilaskar destûrê dide ceribandinan, ji ber ku xesûya min piştî wan ceribandînan ku rûbirûyê wan bûbû, heta niha dê miribûya.

Wê demê şeytan dê bi ser ketiba. Xesûya min jineke baş e, lê ew serhişk e. Li şûna ku roja Yekşemê biçe, ew her tim êvarên Şemiyê diçe Ayîna Pîroz.

Di Cejna Cismê Mesîh de jî, wê nexwest beşdarî meşa olî bibe. Ew tercîh dike ku Şîva Pîroz di destê xwe de werbigire, û ew wisa dike. Gelo ew Şîva Pîroz ji laîkekî werbigire an ji keşîş, ew ti cudahiye hîs nake. Ew alîgireke Hitler e.

Heta îro jî, ew hîn pesnê wî dide. Ew naxwaze bibe beşek ji koma min a duayan. Û dema ku ew ji dêrê ber bi malê ve dimeşe, ew naxwaze bi min re bimeşe.

Xesûya min tercîh dike ku li şûna ku were ba min û nêrîna xwe ya derbarê vegera min û baweriyên min de çêbike, xwe bide bin bandora tiştên ku kesên din li ser min dibêjin. Lêbelê, ez dîsa jî jê hez dikim, ji ber ku ew xesûya min e. Ez spasdar im ku ew bi me re dijî, mînak, ew ji bo me kincan utî dike. Roja Yekşemê, dema ku tevahiya malbatê li hev kom dibe, xesûya min jî li ser sifrê bi me re dixwe; wê her tim wisa kiriye.

Şeytan ê her tişt ji bo min wêran bikira, eger xesûya min bi rastî di Gulanê de miriba. Wê demê dibe ku min jî bawer bikira ku wergirtina Şîva Pîroz di destan de jî rast e.

Lê Xudan saeta mirina mirov diyar dike.

Lêbelê, ez ji Xilaskar re dilsoz dimînim, ji ber ku ev ceribandin ne ya yekem bû û ne ya dawî dê be.

2 Hezîran 1992 — Sêşem

Ez di saet 6:30ê sibehê de beşdarî Mîsa zû ya li Mingolsheimê bûm.

Piştî Mîsa Pîroz, min bi Bav Söllner re, mîsyonerekî Steyler ku berê li Afrîkayê bû û niha li St Augustin, nêzîkî Bonnê dijî, axivî. Ez di vê axaftinê de ne bi tenê bûm; Xilaskar bi min re bû. Bav pir kêfxweş bû dema min jê re got ka Xilaskar çî ji min re gotibû.

3 Hezîran 1992 – Çarşem

Ji saet 8.00 heta 9.45ê sibehê, min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Ez gelek giriyam ji ber ku ceribandin li pêşiya min in.

Min got ku divê ez deng biceribînim, û min ji Xilaskar xwest ku bi vî awayî silavê li min bike: 'Pesnê Îsa Mesîh û Meryemê be.'

Xilaskar: "Pesnê Îsa Mesîh û Meryemê be." Xilaskar:

"Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Bavo yê ezmanî, Xwedayê min ê Sêyekî, ez dinivîsim ji ber ku ew îradeya Te ye."

Xilaskar: "Meryema Pîroz dê di dînê te de xuya bibe."

Ez: "Meryema Pîroz kî ye?"

Xilaskar: "Ew Bûka min e, keça min e, Dayika min e û Dayika te ye." Xilaskar: "Keça min, dudilî nebe."

Ez: "Xwedayê ezîz, tiştekî li ser vê xuyabûnê ji min re bêje, ji ber ku ez newêr im bipirsim, ez ne hêja me. Ez gunehkar im, Ya Xudan."

Xilaskar: "Ma niha tu bawer dikî ku ez im?" Ez:

"Ez bawer dikim, lê ne hêsan e. 'Tu kî yî?'"

Xilaskar: "Ez Îsayê te me."

Ez: "Çima ew yek, meseleya metran, Papa û Kanceler Kohl, pêk nehatiye?"

Xilaskar: "Ew hêj nehatiye."

Min xwest ez hinekî zêdetir derbarê xuyabûna Meryemê de bizanibim û min Xilaskar anî bîra wî ku wî hêj tiştek ji min re negotibû."

Xilaskar: "Ew ê xuya bibe. Dema wê hêj nehatiye."

Ez: "Te gotibû ku tu yê di Dêrê de nîşanekê bidî."

Xilaskar: "Ev nîşan dê beriya xuyabûna Xatûnê me were. Ev nîşan ji bo keşeyan jî ye; wê binivîse, keça min. Tu dê ji desthilatdarên Dêrê nameyekê werbigirî. Hay ji xwe hebe û ji min re dilsoz bimîne, û ji Bavê Pîroz re jî dilsoz bimîne. Ne hewce ye ku tu guh bidî an jî li pey tiştekî ku li dijî hînkirinê Bavê Pîroz e, bimeşî."

Xilaskar: "Keça min, gelek qurbanan bide."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ê hewl bidim, lê ez nikarim tiştekî ji te re soz bidim."

Ez: "Xwedayê Xilaskar ê delal, duh dema min bi Bav Söllner re axivî, ew ne ez bûm."

Xilaskar: "Min li şûna te axivî."

Ez: "Min ew pir zelal hîs kir û wê ez xurt kirim, û Bav bi tevahî cuda bû, mîna ku tiştek bi serê wî hatibe. Ew çi bû?"

Xilaskar: "Tu dibînî, keça min, karê min mirovekî diguherîne. Û ez tenê dikarim bi riya te bixebitim."

Min hinekî din bi kelecana dua kir, û min kerem xwest.

Paşê min bihîst: "Bi silametî biçe, keça min a delal." Piştî wê, min duayeke spasdariyê kir.

Gava min çend duayên ji bo Ruhê Pîroz kirin, min di dilê xwe de germiyeke pir taybet û hezkirineke mezin hîs kir. Ez aram û bi aştî bûm, û tu gumanî di min de tunebûn.

Êvarê, ez çûm Ayîna Pîroz li Kapela St Roch.

4 Hezîran 1992 — Pêncşem

Di şevê de, min ji saet 4:00 heta 5:00ê sibehê, paşê jî ji 8:10 heta 10:00ê sibehê dua kir. Piştî saetekê dua, ez bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Îsayê ezîz, tu, Peyva Zindî."

Xilaskar: "Tu dê dîsa bi keşîş re biaxivî, Bav Trunk."

Xilaskar: "Ez ji wê yekê hez nakim ku wî Komûnîya Pîroz da birayê di destê wî de." Ez: "Belê, Ya Xudan, min dît. Birayê Komûnîya Pîroz xwaribû berî ku keşîş bibêje: 'Ya Xudan, ez ne hêja me...'"

Ez: "Ya Xudan, min bibore, ji ber ku di wê gavê de min neçar ma di hundirê xwe de bikenim, her çend ew bêguman tiştekî xemgîn be jî. Awayê ku birayê ew Şîva Pîroz wergirt, di çavê min de pir çavbirçî xuya dikir."

Xilaskar: "Bi vî karî, we herduyan ez aciz kirim."

Ez: "Lê ya Xudan, eger keşîş Şîva Pîroz nedaba destê wî birayî, me dê te aciz nekira."

Xilaskar: "Ew rast e. Ji bo vê niyetê dua bike, ku keşîş Şîva Pîroz nede destên ne-pîroz."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ê biçim li xwe mikur werim ji ber ku min Te aciz kiriye."

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Bavê min ê ezmanî, ez ê wê binivîsim, ji ber ku tu min î." Tu her tiştê di min de yî. Tu her wiha destên min jî bi kar tînî ji bo nivîsandinê."

Xilaskar: "Ev min kêfxweş dike, keça min."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ê çi binivîsim? Ez ji Te kerem û rehmê dixwazim, da ku ez tenê tiştê rast binivîsim. Ji kerema xwe baweriyeke xurt bide min."

Xilaskar: "Nivîse, keça min; tu hatî vexwendin." Ez: "Ji bo kê?"

Min tiştek nebihîst û dîsa pirsî. Ez: "Ya

Xudan û Xwedayê min, ji bo kê?" Xilaskar:

"Ji bo komîsyonekê."

Ez: "Ma min ew xeyal kir?"

Xilaskar: "Tu ji bo komîsyonekê hatî vexwendin." Ez:

"Kengî, li ku û çima?"

Xilaskar: "Ew hêj nehatiye; sebatkar be."

Ez: "Tu yê li komîsyonê bi min re bî?" Xilaskar: "Belê, ez ê bi te re bim."

Ez: "Ya Xudanê min, wê demê ez ne hewce me ku ji tiştê ku dê paşê biqewime xeman bixwim. Ez her tiştî datînim destê te."

Xilaskar: "Wisa bibe."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim. Bi aramiyê here."

Min duayîna xwe tam xilas nekiribû ku jixwe du jin li derve li benda min bûn. Yek jê xwarzîya Roswithayê bû û ya din jî xwişka Bav Ferdinand Thome bû, ya ku li Daristana Reş dijî.

Saet 10.00ê sibehê bû û min bi qasî 45 deqeyan li ser vegera xwe ya dînî ji wan re axivî.

10.50 sibehê: Min hest kir ku divê ez careke din xwe bi Xilaskar re yek bikim.

Ev hesta 'divê' hinekî ecêb bû. Lê divê mirov her weha dema ceribandîna tî, jê fêr bibe.

Ez bawer dikim ku dîtina di sala 1984an de, ji ber tîgihiştina giyanan, hêsantir bû. Tu dikarî Xatûna Me bibînî, lê derbarê deng de, tu tenê wî dibihîstî û ji bo tîgihiştina deng demek dirêjtir digire.

Ji bo ku ez sebata xwe ji bo ceribandîna deng biparêzim, Xilaskar dihêle ez hezkirina Wî û herwiha kerema Wî hîs bikim, û Ew herwiha dihêle ku ceribandîna derkevin holê, da ku bibîne ka mirov dikare bêdengiyê ji hev cuda bike.

Ji ber vê yekê, dema ku ez vê sibehê ji ber jinan aciz bûbûm, ez saet di 10:50 de ji nû ve bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Piştî nêzîkî çar hefteyan dê xuyabûna Xatûna me ji te re çêbibe."

Ez: "Xwedayê ezîz, Îsayê ezîz, Bavê Ezmanî, ji kerema xwe vê yekê careke din dubare bike." Xilaskarê yekser dubare kir.

Ez: "Li ku?"

Xilaskar: "Li dêrê li Rotê." Ez: "Gelo

tişteki din heye ku divê ez

bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ne hewce ye tu bitirsî; ez bi te re me. Keça min, min bêhêvî neke."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez dixwazim her dem bi te re yek bim; wê demê ez ê te bêhêvî nekim." Xilaskar: "Zêde dua bike, keça min, û rojî bigire."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ê çî ji destê min tê bikim."

Min li ser Claudeê Luksemburgê difikirî, lê min nexwest bipirsim, paşê min bihîst:

"Tu dikarî li ser navê Claude binivîsî. Ew niha nikare bibe keşîş. Divê tu ji bo wî dua kirinê bidomînî." Min got: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min, spas, Îsayê ezîz, spas, Ya Ruhê Pîroz ê ezîz. Gelo min bi careke din vegera li cem te daxwaza te pêk anî?"

Xilaskar: "Belê, te îradeya min pêk anî. Bi silametiye biçe, keça min a delal." Êvarê, ez li dêrê bi cilên sor beşdarî Rûsaryayê û Mîsa Pîroz bûm.

5 Hezîran 1992 – În – Îna Dilê Pîroz

Ez hîn jî di betlaneyê de bûm û min ji saet 9:00 heta 11:00ê sibehê li malê dua kir, min Lîtiya Dilê Pîroz, Lîtiya Xatûna Me, duayên ji bo Ruhê Pîroz, hwd. xwend.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: ev nîşan ku dê li dêrê çêbibe, dê ji te re jî çêbibe." Ez: "Ya Xudanê min, min her tiştî daye te. Lê eger tu wisa dibêjî, wê demê wisa be. Ez ê çawa bizanibim ku ew ji te ye?"

Xilaskar: "Ez ê bi te re bim. Bila ev nîşana ku dê were di hundirê te de bixebite." Ez:

"Ez ê çawa bizanibim ku tu bi min re yî?"

Xilaskar: "Keremê min dê ji te kêr nebe. Xwe xurt û wêrek bihêle, û nehêle ku kes bandorê li te bike."

Ez: "Lê ya Xudan, tu dizanî ku ez pir qels im." Xilaskar:

"Bi min re, tu bihêz î."

Ez: "Ev dê kengî were?" Xilaskar:

"Dem ya min e."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, ez ji te pir hez dikim; bila ez tu carî ji te neyê veqetandin."

Yekbûna bi Xilaskar re bêpîvan xweş e. Gotin nikarin spasdariya me ji bo vê yekê bînin ziman. Divê em bi berdewamî, roj û şev, pesnê Xudan bidin û wî rûmetdar bikin.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, mirov li ser riya şaş in. Ew naxwazin vegerin. Kêmar fêr kirine ku ez hîn jî li vir im. Keça min, ji min re dilsoz bimîne; ez riya te me. Li ser vê rêyê tu nikarî ji rê derkevî. Keça min, ez kerema dilsoziya ji min re didim te."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez vê keremê ya dilsoziya ji Te re qebûl dikim, ji ber ku Tenê Tu ji bo min bes î, û Tu dikarî her tiştî bikî. Ez li ser rûyê erdê gihîştîm wê têgihîştinê ku Tu bextewarî bi xwe yî, û ez niha heta hetayê li hêviya wê bextewariyê me."

Xilaskar: "Keça min, te bi tiştê ku nivîsandiye kêfxweşî anî dilê min." Ez: "Belê, Xwedayê ezîz, ew dilê min bû ku diaxivî, ne devê min."

Xilaskar: "Keça min, tu hîn çîçeke bînxweş î ku hêj neketiye."

Piştî wê, min bihîst ku Xilaskar got: "Bi silametiye bîçe, keça min." Ez li

dêrê bûm, min kincên sor li xwe kiribûn, ji bo Rozaryo û Ayîna Pîroz.

6 Hezîran 1992 – Şemî

Ez saet di 7:00ê sibehê de li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Mijla Pîroz bûm.

Piştî Ayînê, min bi keşeyekî Alman re axivî ku li Brezîlyayê wek mîsyoner dixebite.

Wî ji min re got ku ew li Çînê di dîlgirtinê de mabû. Min bi qasî 20 deqeyan bi wî re li ser wergirtina Şîva Pîroz a li ser ziman axivî. Ew bi du baskan dimeşîya. Di dawiyê de, wî ez bereketa xwe kirim.

4.30 êvarê – 6.15 êvarê: Min li dêrê li Rotê dua kir. Îro ez her wiha bi Bav Vogt re çûm îtirafê.

7 Hezîran 1992 – Duşema Spî

Min ji saet 7.45ê sibehê heta 9.05ê sibehê dua kir.

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, heke tu bixwazî, bi min re bipeyiv. Xizmetkarê te guhdarî dike." Xilaskar: "Belê, keça min, ez bi te re dipeyivim. Tu bêsebir î."

Ez: "Gelo ez ê vê binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, wê binivîse. Baweriya te bi min be."

Ji bilî Xwedê, kes nikarîbû bizanibûya ka min di giyanê xwe de dixwest çî bizanim. Lêbelê min bersivê wergirt.

Xilaskar: "Dîmena Meryema Pîroz dê di pêşerojê nêzîk de pêk were." Ez: "Lê te got di çar hefteyan de."

Xilaskar: "Keça min, tu dizanî ku ew ê xuya bibe."

Ez: "Çima tu dihêlî ku Meryema Pîroz li Dêra Sor xuya bibe?" Xilaskar: "Da ku di dêreya we de gelek dua hebe."

Ez: "Lê li dêreke me ji dêrên din ên li herêmê zêdetir dua tênê kirin." Xilaskar: "Ez dixwazim ji vê dêrê gelek îtirafkarên wêrek hebin."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, nîşana ku ez didim te; ew nîşana min e. Keça min, ev nîşan dê hê beriya xuyabûna Meryema Pîroz jî were."

Ez: "Divê ez çawa bertekê nîşanî vê nîşanê bidim? Gelo divê ez bédeng bimînim? Gelo ev tenê ji bo min e, an ji bo kesên din jî ye?"

Xilaskar: "Xêr ji te kêr nabe. Wê li gor dilê min be." Ez: "Xwedayê ezîz, wê demê bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Ruhê Pîroz dê te ronî bike. Ne hewce ye ku tu ji berê ve xeman bixwî. Ji Dayika min re dua bike. Ew ji te hez dike. Ew te diparêze û rêberiya te dike.

Tu zarokê wê yê delal î."

Ez: "Ya Xudan, ez nikarim vê binivîsim."

Xilaskar: "Binivîse. Dayika te tu carî tu bi tenê nehiştî. Wê dilşikestî neke. Keça min, ji me re dilsoz bimîne."

Ez: "Ez ê ji te û ji Dayika Xwedê re dilsoz bim, ji ber ku ez ji we herduyan pir hez dikim." Xilaskar: "Keça min, ez niha te pîroz dikim."

Ez li ser erdê çûm ser çokan.

Min bihîst: "Bila bereketa Bav, Kur û Ruhê Pîroz li ser te be." Min nîşana xaçê çêkir û bi rêzdarî got: "Pesnê Îsa Mesîh û Meryemê be."

Ew cara yekem bû ku Xilaskar ez pîroz kirim.

Piştî, Xilaskar got: "Bi aştiyê here, keça min." Ez beşdarî Ayîna Pîroz a Sor bûm.

8 Hezîran 1992 – Duşema Spî

Min bi şev ji saet 2:20 heta 3:20 ji bo aştiyê û ji bo giyanên belengaz dua kir. Ji saet 8:10 heta 9:10ê sibehê min dua kirin berdewam kir.

Min got: "Ya Xudan û Xwedayê min, Bavê min ê ezîz, ez spasiya te dikim ji ber ku te ez şermezar kirim û rê da ceribandinan. Ev yek hezkirina min a ji bo te kê nake, belkî zêdetir dike. Niha tu gumana min û tu tirs tine. Ez dizanim ku tu her dem bi min re yî û tiştê ku tu destûrê didî divê wisa be, ji ber ku ew îradeya te ye.

Min bibore ji ber ku min bêhurmetî li Te kir û ji ber bêsebirîya min. Ez soz didim Te ku ez ê baştir bibim. Min dît ku ji bo her tiştî demek heye, û Tu wê demê diyar dikî, û ji ber vê yekê ew rast e. Ez xwe bi Meryema Pîroz a Bêrûmet û bi te re, ya Îsayê delal, yek dikim, û ez spasiya Bavê Hêzdarê her tiştî û dilovan dikim ku, piştî Adem û Hewa, niha dayikeke me ya ezmanî û Xilaskar, Îsa Mesîh jî heye."

Min hê bi kelecaneke mezintir dua kir û ji Xilaskar re got: "Ne hewce ye ez tiştekî ji te bipirsim; tu her tiştî dizanî." (Fikrên min li ser nîşanê bûn)

Xilaskar: "Belê, ez her tiştî dizanim. Ev nîşana ku tu distînî ji Min e, ji bo her kesî. Divê tu nîşanê qebûl bikî."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez baştir fêm dikim; gava ku ew were ez ê qebûl bikim."

Xilaskar: "Cîhan di xeteriyê de ye. Hemû zarokên min di xeteriyê de ne. Her dem ji bo saeta ku dê were amade bin."

Ez: "Saeteke çawa?"

Xilaskar: "Darizandin. Her kes ji xwe berpîrsiyar e."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ma divê ez jixwe ewqas ji Dadgehê bitirsim?" Xilaskar:

"Hezkirin! Heta niha jî. Hezkirin ew pîvan e ku hûn hemû dê pê werin darizandin. Bê navber hezkirinê bixwaze. Ez hezkirin im, zarokê min. Û her kes dikare bi qasî ku bixwaze jê bikişîne."

Ez: "Û heke yên din neyên da ku ji vê hezkirinê sûd werbigirin?" Xilaskar:

"Wan jixwe Bavê xwe hîlbijartîye."

Ez: "Ya Xwedayê min ê ezîz, ez ê ji vê hezkirinê zêdetir sûd werbigirim ji ya ku heta niha min wergirtiye. Û ez hema niha ji te daxwaz dikim: hezkirineke zêde bide min, da ku ez jî bikaribim wê bidim kesên din."

Xilaskar: "Keça min, bawerîya te hebe. Ez ji te hez dikim. Bi xêr biçî."

Êvarê, li 'Rot'ê beşdarî Mîsa Mezin bûm. Koma duayan saet 8.00 êvarê li hev civiya.

9 Hezîran 1992 – Sêşem

Îro roja dawî ya betlaneya min bû.

Di navbera saet 4:00 û 5:30ê sibehê de, min ji bo aştiyê, ji bo keşîşên û ji bo Vatîkanê dua kir.

Xilaskar: "Te duh di koma duayan de rast got. Ne hewce ye tu bitirsî; wisa axaftina xwe bidomîne. Ez bi te re me. Ez ji duayên te (di Duşema Spî de) kêfxweş bûm." Ez: "Roswitha şeva borî nerehet bû. Wê nikaribû razê." (Min kopiyên rojnivîska dabûn wê ku ew biparêze.)

Xilaskar: "Ruhên pîs naxwazin ku ew tiştê te nivîsandiye bizanibe. Ne hewce ye ku ew bitirse. Ew di bin parastina min de ye."

Ez: "Mêrê min got ku min duh pir dirêj axivî." Xilaskar: "Wî berê jî ev tişt gotiye.

Guh nede wî. Dijmin di mala we de jî heye."

Ez: "Îsayê min, niha di hundirê min de hestek pir xweş heye. Di hundirê min de aramî û aşitiyek wisa heye."

Xilaskar: "Em niha yek in."

Ez: "Oh, evîna min, spas. Ma tişteke din heye ku tu bixwazî niha ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Keça min, bêhna xwe bide. Bi aramî biçe, keça min a delal." Ez: "Spas, Xwedayê min ê mezin û rehmdar. Ez ê dîsa razê."

Saet di 10:40 de min dîsa dua kir. Ew roja dawî ya betlaneya min a deh-rojî bû.

Min gelek dua kiribû, lê ji bo Xilaskar ne bes bû.

Xilaskar: "Keça min a delal." Ez:

"Ez binivîsim?"

Xilaskar: "Nivîse. Bala xwe bide her peyva ku tu dibêjî.

Ruhê pîs dê te teqlîd bike. Ew dixwaze her tiştê ku te heta niha kiriye tune bike.

Ew hewl dide tiştê ku te nivîsandiye tune bike."

Ez: "Xwedayê ezîz, tu destûrê didî vê yekê?"

Xilaskar: "Ez ê parastinê bidim te. Keça min, te Ew – ruhê pîs – nas kir û tu yê her tim Ew nas bikî.

Xêrê ji te re kêr nabe. Keça min a delal, bi silametî biçe."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji dilê xwe spasiya Te dikim ji bo van gelek keremên."

Êvarê, ez ji bo Rûsaryayê û Mîsa Pîroz çûm dêrê li Rotê. Min Şîva Pîroz ji bo Bav Gebhard Heyder pêşkêş kir.

10 Hezîran 1992 — Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Mirov di xeteriyeke mezin de ne." Ez: "Lê

ez nikarim tişteki bikim."

Xilaskar: "Belê, tu dikarî tişteki bikî. Biçe ba keşiş û jê re bêje. Şer nêzîk dibe." Ez: "Xwedayê ezîz, min jixwe jê re gotiye."

Xilaskar: "Divê ew zêdetir bi bawermendan re dua bike."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, wextê te kêr e." Ez: "Ez

divê biçim cem kîjan keşeyî?"

Xilaskar: "Ji Bav Vogt re."

Ez: "Lê te got ku ew serhişk e."

Xilaskar: "Divê ew baş li ser bifikire. Keça min, here ba wî." Ez: "Gelo ev

şer bi Almanyayê ve girêdayî ye?"

Xilaskar: "Her kes."

Ez: "Ez dikarim tişteki jê re bibêjim da ku ew bizanibe ku ew ji te ye?"

Xilaskar: "Jê re bêje, pezê min guh dide dengê min."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ê vê jê re bibêjim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were. Îsayê min ê ezîz, Xudan û Xwedayê min, ez spasiya te dikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji te hez dikim. Bi silametiye here."

Saet di 12.00 de min li kapela karê xwe Duaya Melekê (Angelus) xwend. Holger ji bo xwendinê çend pirtûk anîn ji min re.

Saet 4:00 êvarê: Ez li ser riya malê bûm û min ji bo Bav Vogt Rozariya Êşînî xwend.

Nêzîkî saet 5:50 êvarê, ez li dêrê li Rotê bûm û min bi kurtî dua kir.

Ji saet 6.00 heta 6.30 êvarê ez bi Bav Vogt re bûm. Min ji rojnivîska xwe jê re xwend: nivîsên ji 24

Gulan 1992, 29 Gulan 1992, 3 Hezîran 1992, 5 Hezîran 1992, 7 Hezîran 1992, 8 Hezîran 1992 û

îro, 10 Hezîran 1992. Gava min dixwend, ew kenîya.

Di dawiyê de, wî got ku mirov tenê divê zêdetir dua bike.

Min destûr ji wî xwest û paşê derketim. Gava ku ez derdikevim, min jê re got ku êdî bes e.

Li ser vê, Pastor Vogt bersiv da: "Vê ji Xilaskar re bêje." Min bersiv da:

"Wî jixwe bihîstiye."

Min wisa got ji ber ku ew bawer nake tiştê ku Xilaskar ji min re dibêje.

Saet di 7ê êvarê de ez çûm Keleya St Rochê ji bo ku Rêzê bixwînim û li wir beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

Piştî, min bi Bav Trunk re sohbet kir.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez niha bi Bav Trunk re biaxivim.

Xilaskarê got erê.

Ez: "Gelo ew ê bi min re biaxive?"

Xilaskar: "Belê, ew ê bi te re biaxive."

Peyvîna me nêzîkî 30 deqeyan dom kir. Min ji Bav Trunk re got ku Xilaskar ji min re çî gotibû.

11 Hezîran 1992 — Pêncşem

11.30ê sibehê li odeya doktoran:

Min ji Xilaskar re got ku Keşe Vogt duh gotibû ku ev hemû peyamên gefa bûn.

Xilaskar: "De berde min; her tişt dê di dema xwe de were."

Paşê min derbarê Keşe Trunk de pirsî.

Xilaskar: "Te baş kir ku tu çûyî ba wî."

Ez: "Lê wî got ku Metran Oskar Saier jê re gotiye ku divê ew Şîva Pîroz di dest de bide."

Xilaskar: "Ew vê yekê bi dilê xwe nake."

Ez: "Xwedayê min ê delal, te gotibû ku kesê ku hînkirina Bavê Pîroz xera bike, ne hewce ye ku lê were guhdarîkirin an jî pê re were çûyin."

Xilaskar: "Ew rast e."

Ez: "Baş e, niha rewş çî ye? Gelo divê keşîş niha guh bide metranê, eger metran jê re bibêje ku divê Ewîna Pîroz di dest de bide?"

Xilaskar: "Na."

Ez: "Ji kerema xwe ji bilî 'na' tiştêkî din ji min re bêje."

Xilaskar: "Bi dîtina min, ev keşîş sernerm nîne."

Ez: "Wî got ku Papa jî Şîva Pîroz di dest de dide."

Xilaskar: "Bavê Pîroz tê neçarkirin. Ne hemû metran guh didin Bavê Pîroz." Ez: "Wî got ku ew dixwaze tevî Xebata Melekan bibe, lê metran destûrê nade wî. Tu dikarî tiştêkî li ser vê yekê ji min re bibêjî, an ne karê min e?"

Xilaskar: "Belê, ew karê te ye. Divê keşîş, Bav Trunk, biçe Karê Melekan. Divê tu jê re bibêjî ku divê bêtir ji min bawer bike."

Ez: "Wî got ku divê ew guh bide metran." Xilaskar: "Lê ew guh nade min."

Ez: "Xwedayê min ê delal, gelo daxwaza wî ye an daxwaza te ye ku ew biçe Karê Melekan?"

Xilaskar: "Keça min, ew daxwaza min e, û ev demeke dirêj e wisa ye."

Ez: "Gelo divê ew tiştê ku min nivîsandiye ji Metran re bêje?"

Xilaskar: "Ew ê vê yekê neke, ji ber ku Metran bi eşkerekirinê taybet bawer nake."

Ez: "Ez ji vê fêhm nakim. Çawa dibe ku eger Bavê Pîroz neçar bimîne Komûnîyonê bide destan, wê demê keşîş jî dikare bibêje ku ew neçar maye?"

Xilaskar: "Keça min, Bavê Pîroz guhdarê min e. Ew ji aliyê Ruhê min ve tê rêberkirin." Ez:

"Xwedayê min ê delal, ez ê careke din tiştêkî ji te nepirsim."

Xilaskar: "Keça min, ez ji awayê ku te pirsî kêfxweş im. Bi silametî biçe, keça min a delal."

Di navbera saet 12.05 û 13.00 de li kapelê:

Xilaskar: "Keça min, hay ji xwe hebe: Ez hezkirin, dilnizmî, nermî, aşî, aramî, sebir, şahî, rastî, ronahî, Rê me; ez jiyana te me.

Her tiştê ku li dijî vê yekê be, ruhê pîs e. Bîne bîra xwe, piştî ku min axivî, divê tu aram û hezkirî bimînî. Ruhê pîs fêkiyê qenc nade."

Ez: "Xwedayê ezîz, ruhê nepak vegeriya." Xilaskar:

"Keça min, ez jî li vir im."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; tiştê ku tu îro dinivîsî di bêdengiyê de biparêze."

Ez: "Û Marion, divê ew wê binivîse, û Roswitha divê wê bi ewle biparêze – gelo wisa ye?" Xilaskar:

"Lê ne kesekî din."

Ez: "Lê belê, pêdiviya min bi keşeyekî heye."

Xilaskar: "Ez ê ji te re keşeyekî bînim. Hinekî din bisekine."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew tu yî yê ku bi min re axivî? Ji kerema xwe re, li ser vê yekê peyvek din bêje."

Xilaskar: "Nivîse, keça min; tiştê ku min bi te re gotiye dê dilê te tije bike."

Ez: "Bi çi?" Xilaskar:

"Bi evînê."

Ez: "Baş e, bila wisa be. Bila dilê min ne tenê niha, lê her dem bi hezkirinê tije bibe."

Rûsary û Mîsa Pîroz a sor.

12 Hezîran 1992 — În

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Bavê min ê ezmanî, Îsa, Xwedayê dilovan, ez ê çi binivîsim?"

Min li benda deng sekinî, lê tiştek nehat. Min ji xwe re got ku ez bi

serê xwe nikarim tiştekî ji xwe re bibêjim.

Ez: "Ya Xwedayê ezîz, nehêle ku yê Xerab destwerdanê bike."

Xilaskar: "Tu dibînî, ew tenê dikare vê yekê bike eger ez destûrê bidim."

Ez: "Di hundirê min de germiyeke kûr, aramî û aşî heye. Dilê min ji hezkirinê dişewite. Ew hesteke wisa ecêb e ku bi gotinan nayê ravekirin."

Xilaskar: "Keça min, tu yê gelek biceribînî."

Ez: "Lê ez bêtî te nikarim van ceribandinan derbas bikim."

Xilaskar: "Belê, ji ber vê yekê tu hewcedarê min î. Ceribandin ji desthilatdaran tê."

Ez: "Lê ez di ezmûnan de pir xirab im. (Min li ser ezmûnên xwe yên dibistanê difikirî.)" Xilaskar: "Ez ê bi te re bim."

Min derbarê xesûya xwe de pirsî, ji ber ku ew di Gulanê de nemirîbû. Xilaskar: "Min hişt ku ew wisa bibe. Ruhê pîs bi vê yekê piştrast kiriye ku ew ji wergirtina Şîva Pîroz a di destan de û her weha ji belavkirina wê ji aliyê mirovên asayî ve razî ye. Eger ew miriba, we dê bawer bikira ku wergirtina Şîva Pîroz a di destan de rast e."

Ez: "Lê dema ku ruhê pîs destwerdanê dike, naskirina vê yekê zehmet e." Xilaskar:

"Bala xwe bidin her peyvê. Ez nermî me."

Ez: "Û Belgrad çi? Gelo wî li wir jî destwerdan kir?" Xilaskar: "Na, ew hêj nehatiye."

Ez: "Heta niha, min ferq kiriye ku ruhê pîs du caran destwerdan kiriye – di dema mirina xesûya min de, û di 25ê Adara 1992an de, di dema ragihandina xuyabûna Meryema Pîroz de û ragihandina ku ew ê di nava çar hefteyan de pêk bihata."

Xilaskar: "Ev tenê ew bûyer in ku wî destwerdan kiriye. Divê mirov di vê serpêhatiyê re derbas bibe."

Ez: "Ceribandin çi ye?"

Xilaskar: "Parastina hînkirina min bike, ji min re dilsoz bimîne, ji berê ve xeman nexwe. Ez ê ji bo te biaxivim."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min, niha ez baştir fêm dikim."

Ez: "Vê sibê min hema hema tirimbêla xwe li tramvayekê xist. Pir kêr mabû qezayek çêbibe; min dikaribû bi hêsanî qezayek bikira. Dema ku min diajot, min Duaya Lîtiyaya Meryema Pîroz dixwend. Tam dema ku min digot 'Virgo Prudentissima – ora pro nobis', ez ji bo kêliyê kor bûm û min tramvay nedît. Pêyê min jixwe li ser frênê bû berî ku min bi çavên xwe tramvayê bibînim. Ez bawer dikim ku ew milyaketê min ê parêzgar bû."

Xilaskar: "Bê navber dua bike. Ruhê pîs dixwaze te tune bike, lê ew nikare; ez bi te re me."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: dê li Slovakayê şer çêbibe." Ez: "Û li Montenegro dê çi bibe?"

Xilaskar: "Montenegro dê di demek nêz de were wêrankirin."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez naxwazim êdî tiştekî din bizanibim. Her tişt pir tirsna e. Min bibore, ya Xudan û Xwedayê min; ez ê zêdetir dua bikim. Ji kerema xwe re, keremê li min bike ku ez gelek dua bikim."

SLÊV. Ez beşdarî Mîsê bûm û min li Rotê di dêrê de Rûsarî xwend.

13 Hezîran 1992 — Şemî

Ez beşdarî Mîsa zû ya li Mingolshelmê li Kapela St Roch bûm (saet 7:00ê sibehê).

Piştî, min ji bo malbata xwe du Rêzok dua kir, ku tu kes ji wan heta niha nehatine vaftîzkirin. Saet di 2:00 piştî nîvro de, ez hatim vexwendin mala birayê xwe; ew jî li Rot dijî.

Ew şahiya rojbûna birayê min Paul bû.

Birayê min ê herî biçûk Vladimir jî li wir bû, her wiha xwişka min Sonja û gelek kesên din, di nav de bira û xwarziyên min jî

û xwarziyên keç, hwd.

Yek ji wan henekên xwe bi min nekir; ew hemû pir bi dilovanî li hember min bûn.

Ji saet 4:30 heta 6:30 êvarê ez çûm dêrê û min dua kir. Bi Xilaskar re xweştir e ji barbekûyê.

Ez bi Bav Vogt re çûm îtirafê. Di dema îtirafê de, min jê re got ka ew li dêrê çi bi awayekî rast nake, bo nimûne, ku di dema Îmanê de ew berê xwe nade Tabernakolê lê li civatê dinêre, ji ber ku divê ew di bawerîya bi Xwedayê Sêyekî de li Tabernakolê bibe mînakek.

14 Hezîran 1992 — Yekşem

Min li malê ji saet 7:10 heta 8:25ê sibehê

dua kir. Di dema yekbûnê de:

Xilaskar: "Keça min, te di cihê îtirafê de pir baş axivî. Min li ser navê te axivî. Keşê hema hema di derbarê her tiştê ku we nîqaş kir de şaş bû."

Ez: "Xwedayê ezîz, wî bibore. Ez şaş namînim ku dêr vala ne." Ez: "Xilaskarê ezîz, divê ez çi bizanibim?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: şer berfirehtir dibe. Şerê li Bosnayê dê xirabtir bibe. Ji bo aştîyê dua bike."

Ez: "Xwedayê min ê delal, min ji bîr kir ku ez tiştekî ku ji bo min pir girîng e ji te bipirsim."

Ez: "**Gelo Tu di nav perçeyên herî biçûk ên Hostiya Herî Pîroz de amade yî?**" Xilaskar: "**Belê, ez di nav perçeyên herî biçûk de jî amade me.**"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, dema şer li wir bi dawî bibe, ew ê li cihekî din dest pê bike. Keça min, mirov nerazî ne; ev ji min nayê."

Piştî demekê, min bihîst:

"Keça min, ez ji te hez dikim."

Min pirsî gelo divê ez wê binivîsim.

Xilaskar: "Belê, wê binivîse."

Ez: "Ez aramiyeke kûr û germahiyekê hîs dikim. Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji bo vê kerema ku Te nû da min, spasiya Te dikim."

Bibore ku ez nikarim wê baştir rave bikim. Ez hest dikim ku ez ne şayestim tiştêkî wiha binivîsim. Ez jî ne helbestvan im."

Xilaskar: "Keça min, ji min re dilsoz bimîne; bi aştî biçe."

10.00 sibehê – Ayîna Pîroz a bi rengê sor.

1.00 piştî nîvro: Rozarî û îbadet.

Piştî nîvro, Marion hat û me di rojnivîskên xwe de nivîsî. Piştî, min Duaya Rozaryoyê kir.

15 Hezîran 1992 — Duşem

Di odeya bijîşkan de:

Min bi dil û can dua kir û dilê xwe vala kir.

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min." Ez:

"Min ew pir zelal û bilind bihîst."

Xilaskar: "Te heta niha tiştê rast kiriye. Xema tiştên ku dê werin neke."

Ez: "Ya Xudanê min, min diêşîne ku ew berdewam dikin Komûnîyonê didin destan."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: Şîraîna di dest de bêhurmetiyeke mezin e. Keça min, di pêşerojeke nêzîk de dê her tişt biguhêre. Erkê te ew e ku tu keşeyan haydar bikî ku divê ew tenê Şîraînê bidin zimanê bawermendan."

Ez: "Lê her kes dibêje divê ew guh bidin metranan." Xilaskar: "Ji wan re bêje ku ez destûrê nadim vê yekê."

Ez: "Wê demê ji wan re bêje ku ne mecbûr in bi eşkerekirinê taybet bawer bikin."

Xilaskar: "Keşeyên ku bi eşkerekirinê taybet ên naskirî bawer nakin, di kerema Xwedê de najîn."

Ez: "Ya Xudanê min, ma min ev rast nivîsandîye?"

Xilaskar: "Keça min, ez jê razî me. Bi silametiye here."

Saet 6:30 êvarê, li Rotê Duaya Rozariyê û Qudasa Pîroz.

Saet 8:00 êvarê Koma Duayan: Bav Dochart û Bav Berthold ji Waghäusel amade bûn. Gelek kes hatibûn. Cih nemabû.

16 Hezîran 1992 – Sêşem

10.00 sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Nivîse, keça min, Şeytan xurtir dibe. Divê tu hê bêtir dua bikî. Şer xirabtir dibe."

Ez: "Xwedayê min ê delal, te çi qest kir, xirabtir?"

Xilaskar: "Şer di dilê her kesî de ye."

Ez: "Hê jî ewqas kîn heye?" Xilaskar:

"Hema hema ji bilî kînê tiştê tune."

Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Divê tu vê binivîsî. Dêrik hatiye pejiwandin. Bexşek li ser rê ye."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, ez spasiya te dikim. Ev ji bo min şahiyê mezin e. Ji ber ku te dît ku êdî cihê me nemaye û gelek kes ji bo dua dikin tên."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; bi aramiyê here."

Di dema yekîtiyê de, min germiyeke mezin û hesteke kûr a aramiyê hîs kiribû.

Ez: "Xilaskarê ezîz, tu dilê min û hezkirina min a ji bo te dizanî. Ne hewce ye ez vê ji te re bibêjim. Ez ê ji te re dilsoz bimînim."

Saet di 6:30 êvarê de, ez beşdarî Rûzariyê û Mîsa Pîroz a li Rotê bûm.

Min Şîva Pîroz ji bo dê û bavê xwe yê rehmetî û xwişk û birayên xwe pêşkêş kir.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo min tiştê rast kiriye, ango, gelo min vê sibehê li kapelê rast fêm kiriye.

Xilaskar: "Tu dikarî bawer bikî; ew rast e."

17 Hezîran 1992 — Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Ez dudilî bûm ku binivîsim; min fikirî ku belkî Xilaskar nexwest ez binivîsim. Paşê min bihîst:

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu binivîsî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez xwe bi tevahî radestî îradeya te dikim."

Xilaskar: "Cîhan di xeteriyeke mezin de ye. Pêxemberên derewîn li ser tevgerê ne."

Ez: "Xwedayê min ê ezîz, ji kerema xwe re derbarê pêxemberan de vê yekê ji min re zelaltir bike."

Xilaskar: "Ew li ser mirovahiyê parazît in." Ez: "Û çare çi ye?"

Xilaskar: "Ji hînkirina rastîn a Mesîh re dilsoz bimînin."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku yek pêxemberê derewîn e?"

Xilaskar: "Ruhê min rêberiya wan nake."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew ji hêla ruhekî pîs ve tê birêvebirin?"

Xilaskar: "Pêxemberên derewîn gelek şopîner û hevxiyên wan hene."

Ez: "Û yên din, yên ku ji hêla Ruhê te ve tên birêvebirin?" Xilaskar: "Ew pir kêmtir in." (Şopîner)

Ez: "Xwedayê min ê delal, lê ev ji bo min tîr nake. Divê ez çi tiştên din derbarê pêxemberên derewîn de bizanibim?"

Xilaskar: "Keça min, hezkirin di wan de nîne. Pêxemberekî derewîn qet behsa hînkirina rast a Mesîh nake. Baweriya wan neyê. Tu yê bi min re bi ser bikevî."

Ez: "Ya Xudan, ez tenê bi alîkariya te dikarim wan ji hev cuda bikim."

Xilaskar: "Keça min, tenê bi min."

Ez: "Gelo ez ê di pêşerojê de bi pêxemberekî wisa re biaxivim?"

Xilaskar: "Belê, bi çend kesan re. Keça min, sebir bike. Ji min re dilsoz bimîne. Bi aştiyê here." Paşê min bihîst ku wî got: "Ji min hez bike."

Ez li Kapela St Roch a li Mingolsheimê beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

18 Hezîran 1992 — Corpus Christi — Pêncşem

Min ji saet 7:45 heta 8:45ê sibehê dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, Mirov niha ber bi bêtêfîyê ve diçin." Ez: "Ev 'bêtêfî' çi ye? Ez tam nizanîm."

Xilaskar: "Ber bi dogehê ve, keça min. Wan hemûyan îradeya xwe ya azad ji bo vê yekê bi kar anîne."

Ez: "Yên din dê ji min re bibêjin ku Tu, Xwedayê ezîz, diloan û rehmdar î, û ev yek nabe."

Xilaskar: "Ew giyanê dî zindî nînin. Wan bavê xwe hilbijartîye." Ez:

"Xwedayê ezîz, tu ji vî bavî re çi dibêjî?"

Xilaskar: "Mîrê vê cîhanê." Ez: "Tu çima jê re dibêjî 'Mîr'?"

Xilaskar: "Tu dikarî zarokên wî bi pozbilindiya wî nas bikî."

Ez: "Xwedayê min ê delal, îro cejn e, Cejna Corpus Christi. Vê sibê meşa cejnê hebû. Tu dikarî tiştêkî li ser wê ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Di vê roja cejnê de, ez pir kêmtir tîr û rûmetdarkirin. Keça min, dilê mirovan sar bûne. Pêdivî ye ku paqijkirina giyanan zû were. Ceza pêwîst e; wekî din, dê hê bêtir giyan biçin dogehê."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min, ez ji te daxwaz dikim..."

Ez: "Lê ya Xwedayê ezîz, pêşî ji min re bêje. Pesn ji Îsa Mesîh û Meryemê re be, û Viva Jesu e Maria."

Min ew bihîst, paşê min pirsî: "Tu çi ji min dixwazî?" Xilaskar:

"Teslîmbûna tam ji min re."

Ez: "Xwedayê min ê Sêyekî, Qralê qralan, Xilaskarê min. Ez xwe bi tevahî didim te. Xwedayê delal, ez nikarim vê bi Almanî binivîsim, lê tu dizanî mebesta min çi ye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez bi tevahî ya te me. Ya Xilaskarê min, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim. Li gor dilê xwe bi min bike. Bila ez her dem bizanibim ku ez a te me.

Xwedayê ezîz, tu çima dixwazî her tiştî paşve bistînî? Min jixwe her tişt daye te."

Xilaskar: "Tu dizanî, keça min. Dê peywireke din ji te re bê dayîn. Hê ne niha, keça min. Ji min re dilsoz û qayîm bimîne."

Saet 8:45ê sibehê bû. Min dem winda kiribû. Mêrê min gazî min kir û got ku êdî ji bo dêrê pir dereng e. Îro ayîn saet 9:00ê sibehê dest pê dikir. Ez rabûm û ewqas zû amade bûm ku sê deqîqe berî saet 9.00 ez li dêrê bûm. Li dêrê, min bi hemû dilê xwe dua kir ku bawermend Şîva Pîroz bi awayekî neheq wernegirin. Di dawiyê de, tenê çend kesan Şîva Pîroz wergirt. Li dêrê zilamekî cinlêhatî jî hebû. Ew berî Cewherkirinê ji dêrê derket. Min Şîva Pîroz ji bo kurê xwe pêşkêş kir.

Gelek kes beşdarî meşa olî bûn.

Saet di 1.00 piştî nîvro de ez ji bo Rûsaryayê çûm dêrê û piştî ji bo îbadetê mam.

19 Hezîran 1992 — În

Deng tune bû. Ez beşdarî Mîsa Pîroz û Rûsaryayê li Rot a dêrê bûm.

20 Hezîran 1992 — Şemî

Min li malê ji saet 7:00 heta 8:45ê sibehê, bi qasî 45 deqeyan dua kir.

Di dema yekbûnê de, min ji Xilaskar re got: "Eger tu bixwazî, Ya Xudan û Xwedayê min, wê demê ez ê binivîsim."

Xilaskar: "Belê, keça min, binivîse."

Ez ji tiştên ku di Roja Katolîkan de li ser televîzyonê hatin weşandin dilşikestî bûm. Min ew li mala xesûya xwe temaşe kiribû. Jin dixwazin zînakariya pîroz were rakirin û, ya hê xerabtir, ew dixwazin Ayîna Pîroz li dar bixin.

Xilaskar: "Ew ji xwe re dibêjin Katolîk, lê ne wisa ne. Kêm kes hene ku wek dilê min in. Ne daxwaza min e ku jinek Mîsa Pîroz pîroz bike.

Vê binivîse, keça min: ev karê Lucifer e." Ez: "Û celibat?"

Xilaskar: "Divê keşîşek li gor mînakê min be û dilsozê kevneşopiyê bimîne. Katolîk bûn di heman demê de tê wateya dilsoziya ji Bavê Pîroz re."

Ez: "Çima Bav Vogt di dema Kirêyoyê de, dema ku Sakramenta Pîroz hatibe derxistin, berê xwe nade Tabernakolê an jî Xilaskar? Çima rûyê wî li civatê ye?"

Xilaskar: "Ji ber ku hê jî ewqas serbilindî li wir heye."

Ez: "Ya Xudanê min, tu her tim ji xeteriyên li ser mirovan diaxivî. Lê belê keşeyekî min nîne ku ez vî tiştî jê re bibêjim."

Xilaskar: "Keça min, keşeyek tê. Êdî zêde namîne."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: Ez ji te hez dikim, û tu min bêhêvî dikî ji ber ku tu bawer nakî tiştê ku ez ji te re dibêjim."

Ez: "Ji ber ku ruhê pîs destwerdan kiriye." Xilaskar: "Ew jî, divê wisa be."

Ez: "Xwedayê min, ez dixwazim bawer bikim, lê Bav Dochart, Bav Vogt û mêrê min serê min tevlihev dikan."

Xilaskar: "Ez vê dizanim. Divê tu ji wan re îsbat bikî ku ew ez im." Ez: "Çawa?"

Xilaskar: "Tu min heye."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min. Ez ê bikim. Ya Xudan, bixwesta te pêk were." Xilaskar: "Keça min a delal, bi silametî biçe."

Nêzîkî saet 9ê sibehê ez gihîştim mala Marionê ya li Wiesentalê. Çend ciwan bi wê re bûn. Min behsa serpêhatiyên xwe û vegera xwe ya dînî kir. Gava ku min diaxivî, min êrîşên xurt ji ruhê pîs hîs kirin. Ruhê pîs pir bi hêz bû; wî çend caran axaftina min qut kir.

Min ji kurekî ku li kêleka min rûniştibû got: "Tu neçûyî îtirafê." Min ew bi ava pîroz reşand. Wê piştî nîvro, ev kur li Karlsruhe di Roja Katolîkan de çû îtirafê, cihê ku ez îro jî lê amade bûm. Wî herî dawî pênc sal berê çûbû îtirafê, û gava ku min ew wê piştî nîvro dîsa dît, ew dîsa zindî bû û pir kêfxweş xuya dikir.

Di vê Roja Katolîk de, derfeta min çêbû ku ez gelek sohbetên balkêş bikim. Pêdivî bû ku ez gelek caran û bi dirêjahî Papa û wergirtina Xwîna Pîroz a li ser ziman biparêzim. Paşê min li ber sê kamerayên televîzyonê axivî.

Min her wiha bi Metran Wolfgang Kirchgässner, metranê alîkar ê Freiburgê re jî axivî. Min jê pirsî ka ew li ser fêkiyên Medjugorjeyê çi difikire û çima ew hêj neçûye wir. Wî got, "Belê, Xwedê li her derê ye." Min got, "Belê, li vir jî."

Ew ne zêde dixwest bi min re biaxive. Tevî vê yekê, min bereketa wî xwest. Marion li wir bi min re bû.

Piştî Roja Katolîkan a westîner, min jî di dawiyê de çû îtirafê. Ez bi keşîşekî dilnizm, Bav Engelbert Recktenwald, re nas bûm. Ez hêvî dikim ku rojekê dîsa wî bibînim; ew îtirafgirekî baş e.

Dema ku min li ber kamerayên televîzyonê axivî, Beate Hambsch sê caran li wir bû. Ez bawer dikim ku Beate bi rastî di vê Roja Katolîk de li Karlsruhe hişê xwe dît, û banga xwe ya ji bo xebata ji bo Xilaskar fêm kir. Wê ezmûn kir ku gava mirov ji bo xilaskirina giyanan dixebite, mirov gelek keremên ji Xilaskar werdigire. Marion jî gelek kedkar bû. Wê bi dirêjahî li ser baweriya Katolîk axivî, ji ber ku gelek 'kurên serxweş' hatibûn vê çalakiyê. Spas ji Xwedê re ji bo vê keremê, ku me karî Peyva Xwedê ragihînin.

21 Hezîran 1992 — Yekşem

Min ji saet 7:45 heta 9:00ê sibehê dua kir û ji ber Roja Katolîk giriyam.

Ez dilşikestî bûm û min meraq dikir gelo tiştê ku min duh tevahiya rojê ji mirovan re, û paşê li ber sê kamerayan digot, bi rastî rast bû.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, tiştê ku te duh kir baş bû. Min bi riya te axivî."

Ez: "Û Marion û Beate?"

Xilaskar: "Ew amûrên min in, keça min; ji min re dilsoz bimîne."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, tu rast dibêjî. Dema mirov her tiştê ku di Roja Katolîkan de qewimî dîtibe, devjêberdan hêsan e. Mirov dikare bibêje Katolîk êdî ne Katolîk in."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, divê li evînê bê gerîn. Keça min, ez ê her dem bi te re bim."

Ez: "Lê ez hest dikim ku ruhê pîs niha jî li vir e. Ew hebûna xwe dide hîskirin û ez di destê xwe de hejînekê hîs dikim."

Xilaskar: "Ew her weha hêrs e ji ber ku nikare min bibîne."

Xilaskar: "Bi min re, tu yê her tim wî têk bibî. Li ku ez im, ew jî li wir e."

Ez: "Lê di dilê min de aramî û bêdengî û aştî heye; ez hîs dikim ku ew bi awayekî ku nayê vegotin xweşik e." Xilaskar: "Ruhê pîs nikare bikeve wir, ji ber ku te ez hîlbijartime."

Ez: "Ji min re bêje, tu kî yî?"

Xilaskar: "Keça min, ez Xudan û Xwedayê te me, rêberê te yê giyanî me."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ji bo ku ez dîsa dipirsim min bibore."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; bi silametiye here."

Saet 1:00 piştî nîvro — Li dêrê li Rotê, Duaya Rozaryoyê.

22 Hezîran 1992 — Duşem

Li odeya doktor:

Wê gavê, min ewqas ji Xilaskar hez kir ku hêsir ji çavên min diherikîn. Min bi kelecana dua kir.

Gava ku min xwe bi Xilaskar re yek kir, evqas evîn hebû.

Xilaskar: "Keça min, wê binivîse. Her tiştê ku tu binivîsî dê di pirtûkekê de bê çapkirin."

Berî ku bê çapkirin, dê ji aliyê keşeyekî ve were kontrolkirin."

Ez: "Ya Xudan, gelo tu vê dixwazî, an divê ez di bêdengiyê de, bi dizî bimînim?" Xilaskar: "Ez dixwazim ku pirtûk bigihîje mirovan."

Ez: "Hin tişt divê bên derxistin; pir zêde ne." Xilaskar: "Keşîş dê vê yekê bike."

Ez: "Xwedayê min ê delal, keşeyê min tune ye."

Xilaskar: "Ez ê keşeyekî bidim te."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, eger pirtûk bê weşandin, ew ê min ji Dêrê derxînin."

Xilaskar: "Keça min, te rastî nivîsandiye. Ez bi te re me." Xilaskar: "Nivîse, keça min; divê pirtûk di zû de bê çapkirin." (")

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe kerema nivîsandina zûtir bide me." Xilaskar: "Belê, tu dikarî vê bikî."

Ez: "Ya Xudan, bila li ser pirtûkê îradeya Te pêk were."

Ez: "Gelo divê ez nivîsa 11ê Hezîrana 1992an ji Bav Trunk re bixwînim?" Xilaskar: "Belê, wisa bike."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tişteki din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Ez spasiya te dikim, keça min, ku te li gorî îradeya min kir." Ez:

"Ez vê yekê dikim ji ber ku ez ji te hez dikim, Xwedayê ezîz, ji her tiştî zêdetir."

Xilaskar: "Bi silametiye biçe, keça min a delal."

6.30 êvarê Duaya

Rozaryayê, Mîsa Pîroz li Rot

8.00 êvarê Koma Duayan

23 Hezîran 1992 — Sêşem

10.00 sibehê li odeya doktoran:

Vê sibê min nêzîkî saetekê dua kir.

Dema ku ez di hevdiîna bi Xilaskar re bûm, ez çend caran ji aliyê bijîşkan ve hatim qutkirin. Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Îsayê min ê delal, tu dixwazî ez çi binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min, dê li Ewropayê şerekî nû çêbibe. Şerê li Rûsyayê berfirehtir dibe."

Nêzîkî saet 10:55ê sibehê, min rontgenê zarokekî 12 salî kişand. Ji pozê wî xwîn dihat û pozê wî şikestî bû. Min jê re got ku divê mirov dema serê sibehê radibe jî dua bike. Wî got ku ew wisa fêr nebûye û ew ji Komara Demokratîk a Almanyayê ya berê tê. Min çend kartên duayan dan wî û ew pir kêfxweş bû. Paşê min çend gotin jê re gotin derbarê vaftîzbûna xwe ya di mezinahiyê de.

Piştî demekê (piştî rontgenê), min dîsa berê xwe da Îsa. Wekî ku ez dihatim rêberkirin; min diviyabû ku ez dîsa bigihîjim Xilaskar. Xilaskar: "Binivîse, keça min, ev girîng e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, û ew ê çi be?"

Min her wiha pirsî ka gelo ez ê bikaribim tiştê ku diviyabû min binivîsanda, tehemul bikim." Xilaskar: "Wan hemûyan ji bo duayê bixwîne."

Ez: "Ma min ew rast bihîst?"

Xilaskar: "Keça min, te rast bihîst." Xilaskar: "Her kesî ji bo duayê gazî bike."

Ez: "Ez ê çawa vî karî bikim? Keşîş dê guh nedin. Ez nikarim biçim ba Birêz Kohl. Gelek ji wan kesên ku ez pê re diaxivim, li dijî Papa derdikevin. Gelekan dêr terikandiye an jî li dijî baweriyê derdikevin. Rewşa mirovan niha pir xirab e."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ji kerema xwe şîreteke li min bike. Ez ê çawa mirovan ji bo nimêjê gazî bikim?" Xilaskar: "Belê, keça min, bi xwe here ba Serokwezîr, Bîrêz Kohl."

Ez: "Tu dixwazî ez kengî biçim ba wî?" Xilaskar: "Çiqas zû be ewqas baştir e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ya Xudan, bixwaziya Te be. Ez ji Te daxwaz dikim, rêberiya min bike, pêşengiya min bike û bi min re bimîne."

Xilaskar: "Keça min, wisa be."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim; ez spasiya te dikim." Xilaskar: "Keça min a ezîz, vê yekê zû bike."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê biçim ba Şansolye."

Xilaskar: "Ev şer dê bêtir mirin û bêtir wêrankirinê bîne."

Ez: "Ez hîs dikim ku karguh (cin) dîsa li dora min in, her çend min xwêya pîroz belav kiribe jî."

Xilaskar: "Keça min, ev ji bo wan îşkence ye, lê ji ber tiştê ku tu dinivîstî, ew neçar in ku bi te re bin. Yê Herî Bilind wan neçar dike."

Ez: "Yanî, ew Lûsîfer e, wisa."

Xilaskar: "Belê, keça min, te texmîn kir."

Ez: "Xilaskarê ezîz, piştî koma duayê ez nekarîm razê. Saet 1:00ê şevê bû. Min hestek nerehetî hîs kir; ew ne xweş bû, mîna ku kurm li seranserê laşê min bin, di bin çermê min de bizivirin û xwe bihejînin." Yekser şeytan hatin bîra min û ez ji nav nivînan rabûm. Min ava pîroz li xwe û li nav nivînan reşand û dua-ya kurt a derxistina cinan xwend, û her tişt dîsa winda bû. Min ewqas ava pîroz reşand ku navnivînen ku ez tê de razabûm şil bûn."

Xilaskar: "Belê, ew gelek bûn; heke te ew bidîtana, te yê bimiriya." Ez:

"Xwedayê min, gelo kesek dê ji min bawer bike?"

Xilaskar: "Ew ê tenê bawer bikin gava ku pir dereng be."

Ez: "Ez nafikirim ku ez ê vê yekê zû ji bîr bikim. Ev min dirizîne – tenê bifikire ka li dogehê dê çawa be. Xwedayê min ê delal, ji kerema xwe mirovahiyê xilas bike."

Xilaskar: "Keça min, bi xêrê biçê." Rêzgirtina Mûçikan û

Mîsa Mezin a bi rengê sor.

24 Hezîran 1992 – Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Min bi kelecana dua kir, paşê min got: "Ya Xudan, eger tu dixwazî ez vê binivîsim, wê demê, Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Xilaskar: "Belê, keça min, wê binivîse."

Ez: "Çi xweş e ku mirov germahî, hezkirina Xilaskar û aştîyeke kûr hîs bike. Mirov dikare bi saetan bi vî awayî derbas bike."

Xilaskar: "Ez dixwazim dema ji bo gelê xwe kurt bikim."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe vê ji min re şirove bike; ez tam fêhm nakim." Xilaskar: "Divê mirov zûtir bimirin." (li gorî plana Xwedê)

Ez careke din hatim qutkirin. Veronika li min geriya; mêvanekî min hebû. Ew xortek bû ku 10 sal berê wek xebatkarekî xizmeta civakî ji bo min xebitîbû û niha li ber dawiya beşa xwe ya tibbê bû. Wê demê, wî dixwest bibe keşişekî Protestan, ne ji ber ku bawer dikir, lê ji ber ku wî difikirî ku bi vî awayî dikare pereyên baş qezenc bike. Min ew yek anî bîra wî û paşê min îro behsa baweriya xwe jê re kir. Andreas niha 30 salî bû. Wî dîsa got ku gava xwendina xwe bi dawî bike, ew ê biçê Swîsreyê, ji ber ku mirov li wir zêdetir pere qezenc dike; li wir mûçe baştir in.

Saet 12.00 nîvro li kapelê. Ez her tim li kapelê me. Ez êdî tenê behsa wê di rojnivîskê de nakim, da ku zêde nebe.

7.30 êvarê li Kapela St Roch — Mîsa Mezin.

25 Hezîran 1992 — Pêncşem

Têketin tune — Ez ji bo Rozaryo û Mîsa Mezin çûm dêrê li Rotê.

26 Hezîran 1992 — Cejna Dilê Pîroz

Komeleya Duayan:

Xilaskar: "Divê mirov tobe bikin, ji ber ku xeteriyeke mezin li benda wan e. We demeke pir kêr maye."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez newêrim ji te bixwazim. Ji kerema xwe alîkariya min bike. Tu her tiştî dizanî. Tu çî ji min dixwazî?"

Xilaskar: "Ku tu ji min re dilsoz bimînî. Bi xêrê biçê, keça min." Rûsary û Mîsa Pîroz li Rotê.

27 Hezîran 1992 – Şemî

Saet di 7:15ê sibehê de ez ji bo Mîsa Pîroz li dêreya Waghäusel

bûm. Piştê, min bi Marion re di rojnivîska xwe de nivîst û ji

Serokwezîrê Federal, H. Kohl re nameyek nivîst.

Di navbera saet 4:30 û 6:15 êvarê de ez li dêreya li Rotê bûm, li wir min dua kir û ez çûm îtirafê. Êvarê, du xwendekarên teolojiyê, Matthias û Fridolin, ji Lantershofenê hatin. Min heta derengiya şevê ji rojnivîska xwe ji wan re xwend.

28 Hezîran 1992 – Yekşem

Li malê, min nêzîkî saetekê dua kir. Fridolin di serşokê de stran digot. Mêrê min jî min aciz dikir. Zehmet bû ku ez xwe bi Xilaskar re yek bikim.

Ez, Fridolin û Matthias çûn dêrê li Waghäusel. Piştî Şîva Pîroz, Xilaskar peyam ji min re piştrast kir. Ez giriyam. Min ew perçeyê kaxezê ku min wê sibehê li ser nivîsibû, perçe perçe kiribû; min nedixwest jê bawer bikim. Û niha Xilaskar wê dubare dikir. Ez pir giriyam, û dîsa jî em çûn ba Bav Aemilian.

Min bi qasî 20 deqeyan bi Bav Aemilian re axivî.

Fridolin û Matthias guhdarî dikirin. Min hest kir ku ez ne bi tenê me. Xilaskar bi min re bû. Min got ku wergirtina Şîva Pîroz li ser ziman rêya rast e. Bav Aemilian got ku Xilaskar ji perçeyên biçûk ên Nanê Pîroz derket. Piştî sohbetê, min bereketa wî xwest.

Paşê heta firavînê tenê saetek û 15 deqe ji me re mabû. Fridolin dua kir û Matthias di karê çêkirina xwarinê de alîkariya min kir.

Piştê, saet 1:30 piştî nîvro, em ji bo îbadetê çûn dêrê.

Gava em veqetîyan malê, me bi Latînî ji bo aştiyê Rûsaryaya Êşîn xwend.

29 Hezîran 1992 – Duşem

10:00 sibehê, serdana doktor:

Duh piştî hevdîtina min a bi Bav Aemilian re ez ne razî bûm. Ji ber vê yekê min ji Xilaskar pirsî ka Gelo Ew di nav perçeyên hûr ên Hostê de amade ye.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez heta di perçeyên herî biçûk de jî heme. Bi baldarî guhdar be, keça min, keşîş hînkirinê Bavê Pîroz xera dike. Ji bo wî dua bike."

Xilaskar wiha dom kir: "Nivîse, keça min, şer pir zû belav dibe. Her kes dê bikeve nav şer."

Ez: "Ew 'her kes' kî ye?"

Xilaskar: "Hemû yên ku di dilê xwe de kînê

diparêzin." Ez: "Û yên ku hezkirin di dilê wan de heye?"

Xilaskar: "Ne hewce ye ku ew şer bikin."

Ez: "Lê belê yê ku nefretê di dilê xwe de diparêzin piranî ne; hejmara wan ji ya yê ku hezkirinê diparêzin zêdetir e." Xilaskar: "Ez bi hindikan re me; ew ê bi ser kevin."

Ez: "Ev yek Dawid û Golyat tîne bîra min."

Xilaskar: "Wisa ye, keça min."

Xilaskar: "Tu yek ji wan çend kesên ku hezkirinê di dilê wan de heye yî." Ez: "Gelo yê din divê bitirsin, wê demê?"

Xilaskar: "Eger ew ji Min hez bikin, ew ê netirsin." Min pirs nekir, lê tenê meraq kir gelo Ew di heman demê de Zavaê min e. Xilaskar:

"Belê, Ez Zavaê te me."

Ez: "Lê ez hîn tam jê fêm nakim." Xilaskar: "Keça min, tu bûka min î."

Ez: "Ya Xudan Îsa Mesîhê delal, ji kerema xwe vê yekê ji min re zelaltir bike. Bûk çi ye?"

Xilaskar: "Bûk ew e ku jixwe her tiştê xwe daye min."

Ez: "Xwedayê ezîz, lê ez difikirim ku ez gunehkar im û nikarim fêm bikim ku ez bûka te me."

Xilaskar: "Heta niha jî kesî ev yek fêm nekiriye."

Xilaskar: "Keça min a delal, ji min re dilsoz bimîne. Nehêle kesên din bandorê li te bikin. Bi xêrê biçe."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji te hez dikim û spasiya te dikim, û ji bilî dilsoziya ji bo te ti xwesteka min a din nîne."

SLÊV. Mîsa û Rûsaryaya bi Sor.

Keşehê ji Hindistanê wek cîgir hatibû; Bav Vogt ji bo bêhnvedaneke tenduristiyê ne li vir bû.

8.00 êvarê Koma Duayan: Bav Dochart îtiraf girtin.

30 Hezîran 1992 — Sêşem

10.00 sibehê li odeya doktoran:

Min bi kelecana dua kir û gelek kes teslîmî Xilaskar kirin; di dawiyê de, min hemû giyan teslîmî Wî kirin. Xilaskar: "Keça min, ez ji gotinên te kêfxweş im. Binivîse, keça min; tu westiyayî, bêhna xwe bide."

Ez: "Lê sibe ez dixwazim biçim Rodalbenê, li nêzîkî Pirmasensê. Li wir ji bo cîhanê nîşaneke mezin heye."

Xilaskar: "Belê, here wir, keça min; ev nîşan nîşana min e." Ez: "Bêguman ev nîşan ji bo pîrozkirinê di dêrê de hatiye çêkirin.

Çima ew wisa nakin?"

Xilaskar: "Ji ber ku kahîn di kerema Xwedê de najîn."

Ez: "Lê niha 40 sal di ser re derbas bûne. Bêguman divê tiştek bibe." Xilaskar:

"Tiştek dê bibe. Lê ne hê niha."

Xilaskar: "Binivîse. Ez ji te hez dikim, keça min." Piştî demekê:

Xilaskar: "Nîşan dê were." (Nîşana ku Xilaskarê jixwe ji min re soz dabû.)

Ez: "Gelo pêwîst e ez xwe jê re amade

bikim?" Xilaskar: "Her dem di min de bimîne."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, daxwaza min a tekane ew e ku her dem bi te re bim, ji ber ku tiştek ji vê xweştir nîne."

Xilaskar: "Ev nîşan dê di Dêrê de pêk were." Xilaskar: "Tu dixwazî ev nîşan ji bo te pêk were?"

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Ya Zava-kurê min, lê her wiha ez dixwazim ku tu carî ji te neyê veqetandin, û ez bikaribim bi pîrozan re heta hetayê te pesin bidim û te rûmetdar bikim. Çimkî ji evîna te xweştir tiştek tune."

Xilaskar: "Wisa be, keça min."

Xilaskar: "Ez wezîfeyekê didim te: alîkariya min bike da ku ez giyanên din xilas bikim." Ez: "Ewên din kî ne?"

Xilaskar: "Giyanên ku guman dikin."

Ez: "Ya Xudanê min, ew pir zêde ne. Lê ez ê li gorî daxwaza te bikim, ji ber ku ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim."

Xilaskar: "Bûka min, bi silametî here."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ma min rast bihîst? Ji kerema xwe careke din ji min re bêje." Xilaskar: "Belê, keça min, tu bûka min î."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Ya Zewicêwerê min, ez ji bo her tiştî spasiya te dikim." Rûsary û Messa Mezin a bi rengê sor.

1 Tîrmeh 1992 – Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî nêzîkî 10 deqeyan duayeke bi kelecana, nêzîkî 15 deqeyan bêdengî çêbû, paşê min bihîst ku Xilaskar dibêje: "Keça min, şerê mezin jixwe dest pê dike. Hemû mirovên li ser rûyê erdê berpirsiyar in. Ez duaêke zêde dixwazim. Tobe bikin û rojî bigirin. Ez ji te hez dikim, keça min, bi silametî biçe."

Min got: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min; spas, Ya Xudanê min ê delal Îsa. Li hemû mirovan rehmê bike. Me xilas bike, Ya Xudan; nehêle em wînda bibin; em zarokên Te ne."

Piştî nîvro, min li mala malbata Wafzig pêşengiya duayan kir. Çend bawermend amade bûn; her du ode tije bûn. Piştî, em çûn Mîsaya Pîroz.

Bav Weber Ayîna Pîroz pêk anî. Ez bawer dikim ku ew ya dawî bû ku min pê re beşdar bû. Bav Weber dê di nêzîk de teqawid bibe.

Piştî, em çûn mala Brigitte û Franz. Fridolin jî li wir bû, ligel sê xwendekaran: Josef, Markus û Matthias.

Li mala Brigitte û Franz gelek kesên din jî hebûn, û min behsa serpêhatiyên xwe û baweriya xwe kir.

2 Tîrmeh 1992 – Pêncşem

10.00 sibehê Cihê kar – odeya doktoran:

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, tu dixwazî ez çi binivîsim?"

Xilaskar: "Pêşeroja xwe bide min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ya Îsayê min, ez wê didim te, ji ber ku min jiyan û paşeroja xwe xistiye destên te, û ew ya te ye."

Xilaskar: "Keça min, ez ji awayê ku te ev gotiye kêfxweş im."

Ez: "Belê, Xudanê min Îsa, ji ber ku ez dizanim ku tu pir qenc î û di te de tenê qencî heye.

Ez nikarim tiştekî ji bilî her dem bi te re bûnê bînim ber çavên xwe. Ez şivika rezê me."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez paşerojê diyar dikim." Ez: "Ez ê

çawa wê nas bikim heke tu diyar bikî?" Xilaskar: "Divê tu tenê tiştê ku ez ji te dixwazim bikî." Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew ji te ye?"

Xilaskar: "Ez ê te agahdar bikim."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo divê ez niha tiştekî bikim?"

Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Çi, Ya Xudan û Xwedayê min, Ya Zewicê min?"

Xilaskar: "Bi tiştê ku ez ji te re dibêjim, bi dilekî qayîm bawer be."

Ez: "Ya Xudanê min, ya Xwedayê min ê delal û rehmdar, ez ê bi ewle bawer bikim, ji ber ku te jixwe baweriyeke zindî daye min."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; paşeroj dê li gorî daxwaza min be." Ez: "Qesda te paşeroja min e?"

Xilaskar: "Belê, paşeroja te; ew a min e."

Ez: "Bila li gorî daxwaza Te be, Ya Xudan û Xwedayê min. Ez pir ji Te hez dikim, Ya Xudan û Xwedayê min." Xilaskar: "Keça min, ez ji gotinên te kêfxweş bûm."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez ji te hez dikim, bûka min; bi silametiye here." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez spasiya te dikim."

Hat bîra min ku Xilaskar ji min re gotibû ku Ew dixwaze min hilgire.

Xilaskar: "Ez ê te hilgirim bo ku derê bixwazim. Tu dê di heman demê de li du cihan bî."

Ez: "Lê ya Xudan, ez tenê yek im."

Xilaskar: "Ez dikarim te zêde bikim."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez vê fêr nakim, lê ez bawer dikim ku tu dikarî vê bikî." Ez:

"Ya Xudan, çima du cihê ji min hewce ne?"

Xilaskar: "Ji bo ku bêmînan bawer bikin. Keça min a delal, baş e ku te pirsî. Keça min, ji min re dilsoz bimîne."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê ji te re dilsoz bim. Spas ji te re, Bawer ye min ê hezkirî."

2 Tîrmeh 1992 – Pêncşem

Rûsary û Mîsa Hl ya Sor.

3 Tîrmeh 1992 — În

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Min bi dilgermî dua kir; min tenê dixwest heke ew îradeya Xwedê be binivîsim. Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wê binivîsim ji ber ku tu dixwazî." Xilaskar: "Keça min a delal, ez dixwazim deman biguherim." Ez: "Mirov çawa dikare deman biguherîne?"

Xilaskar: "Ez ê wê kurt bikim."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez pir ehmeq im, ez fêr nakim; ji kerema xwe re wê ji min re hêsanîr şirove bike." Xilaskar: "Belayek li ser we tê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ev dîsa peyameke hişyariyê ye."

Xilaskar: "Mirov naxwazin tobe bikin."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo ez dikarim bizanibim mebesta te ji 'belayê' çi ye?"

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: ziwabûneke karesatbar tê."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, ez dîsa ruhê pîs hîs dikim. Ew destê min ê rastê dikişîne. Gelo ew yek ji wan e, an min tenê xeyal kiriye?"

Xilaskar: "Belê, çend heb hene."

Ez: "Min vê sibehê jixwe gelek dua kiriye." Xilaskar: "Dua kirina xwe bidomîne."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez spasiya Te dikim ku ez natîsim."

Xilaskar: "Bi min re, ne hewce ye ku tu bitîrî."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku tu her tim bi min re yî?"

Xilaskar: "Ez her tim bi te re me."

Ez: "Bi rastî, wisa hîs dikim ku ez tu carî ne bi tenê me. Gelo ez tiştekî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Binivîse. Tu keça min a delal î."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim, û ez hêvî dikim ku ez ê tu carî dev ji hezkirina te bernedim."

Xilaskar: "Bi xêrê here, keça min."

Di navbera saet 4 û 5ê êvarê de min av da baxçeyê. Piştî dehemîn legane avê, ez nexweş ketim, dilê min hejiya û serê min gêj bû, û min êşeke giran di dilê xwe de hîs kir.

Min bi zehmetî dikarîbû bêhnê bistînim. Ez hêdî hêdî çûm ser nivînê. Min yekser hinek ava pîroz a ku ji aliyê Bav Gebhard Heyder ve hatibû pîrozkirin vexwar û Spreya Nitrolingual 04 li devê xwe reşand.

Kurê min xwest telefonî doktor bike. Paşê min êş di beşa jorîn a zikê xwe de hîs kir.

Êşa dil nêzîkî 15 deqeyan dom kir. Min ji Xilaskar re got ku divê ez nemirim, ji ber ku diviyabû min hê nivîsandina rojnivîska xwe biqedanda. Min hinek din ji ava pîroz vexwar. Min dest pê kir xwe baştir hîs bikim.

Paşê ez çûm dêrê. Piştî Şîva Pîroz, min xwe hê baştir hîs kir. Xilaskarê min bijîşkê herî baş e.

Piştî, Fridolin ji Lantershofen û Erich ji Rot hatin. Me ji pirtûka Barbara Weigand xwend. Pirtûkek ku divê her kes bixwîne.

4 Tîrmeh 1992 – Şemî

Piştî saetekê dua, min di dema yekbûnê de ji Xilaskar pirsî ka gelo Ew dixwaze ez îro binivîsim.

Xilaskar: "Belê, keça min, ez dixwazim tu binivîsî."

Ez: "Zavê min û xesûya min min aciz dîkin. Mixabin, ez nikarim tiştekî binivîsim."

Dema ku mirov bi Xilaskar re yekbûyî be, şeytan ji tiştekî zêdetir hez nake ku we aciz bike da ku hûn tiştekî nenivîsin.

Xesûya min niha nexweş e. Ew van çend rojên borî neçûye dêrê jî û hema hema nikare bimeşe. Lê niha, dema ku ez li malê peyamê dinivîsim, ew bi wî tozgirtê giran derenceyan dija, mîna ku ew kesê herî saxlem ê zindî be.

Ez Xwedê datînim pêşî. Heke tu pêşî dua bikî, tu dikarî paşê gelek tiştan bi hezkirinê pir baştir bikî – çi paqijî be, çi jî kar be – û tu pir zêdetir karî diqedîni û baştir dikî.

Hema ku ez dîsa rûniştim, mêrê min ez aciz kirim.

Kes guh nade wê rastiye ku Xilaskar bi min re diaxive. Li kar hema hema ji malê çêtir e. Kûçikê cîran niha direye, û tirimbêlên li ser rê bi lez û bez derbas dibin.

"Xilaskarê ezîz, ez hewl didim bi te re biaxivim."

Piştî nêzîkî 15 deqeyan: mêrê min derketibû û ez bi tenê mam. Min ahîzeyê telefonê danîbû aliyekî da ku lê nexe.

Ez ketim ber ceribandî. Min demekê giriya.

Min meroq kir gelo bi rastî Xilaskar bi min re diaxivî. Ev ji bo min zehmet bû. Min ji Xilaskar re got ku heke Şeytan bi min re biaxiviya û ne Xilaskar, min tercîh dikir ku yekser bimirim. Ji ber ku min her tişt daye Xilaskar û ne Şeytan.

Paşê min bihîst:

"Nivîse, keça min, rîya ber bi min ve diwar û teng e. Kê kes li ser wê ne. Belê, keça min, tu jî li ser vê rîyê yî. Çiqas diwartir be, ewqas zêdetir tu yê rûbirûyî ceribandînan bibî."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, ji min re zehmet e ku ez vê binivîsim, ji ber ku qeşeyekî min nîne ku bikaribe tiştê Tu ji min re dibêjî bibihîze. Ez di nivîsandîna de pir bêserûber im û xwe pir ehmeq hîs dikim, û ez gelek şaşîyan dikim. Ez ne hêja me ku dengê te bibihîsim. Lê tiştek heye ku nikare min bixapîne, ew jî evîna min a ji bo te ye. Xilaskar, ez êdî nikarim binivîsim."

Xilaskar: "Bi silametiye here, keça min."

Ez: "Xwedê ezîz, ji kerema xwe min bibore. Ez her wiha ji bo van ceribandînan jî spasiya te dikim, ku tehemulkirina wan ji min re pir zehmet e. Jixwe, ez mirovekî lawaz im, qirşikek toz im."

4.30 êvarê – 7.45 êvarê: Di vê demê de, ez li dêrê li Rotê bûm. Min her tişt, tevî Şîraxa Pîroz jî, pêşkêşî Xatûnê me kir. Paşê ez çûm îtirafê ba Bav Paul Adambukulam, yê ku li şûna Bav Vogt kar dikir.

5 Tîrmeh 1992 — Yekşem

7.30 – 9.15 sibehê: Min li malê beriya Ayîna Pîroz dua kir û xwe bi Xudan re yek kir.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min; ez ji te re dem didim ji bo peywira ku divê tu pêk bîni." Ez: "Ya Xudan, divê ez çi peywirê pêk bînim? Gelo ew bi Dêrê ve girêdayî ye?"

Xilaskar: "Belê, ev peywir ji bo Dêrê ye."

Ez: "Ez dikarim vî peywirî bi Mizgîniyê re bidim ber hev?" Xilaskar:

"Belê, tu dikarî."

Ez: "Ez naxwazim texmîn bikim; ji kerema xwe ji min re bêje." Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Min demekê sekinî û got: "Ez nizamim, Ya Xudanê min; ji min re ne zelal e û ez nikarim bifikirim jî ka ew ê çî cure peywir be."

Xilaskar: "Wê di dema xwe de were. Divê tu vî peywirê ku ez didim te bi cih bînî." Ez: "Lê heke ez nizamim ew çî ye, ez nikarim tiştêkî bikim."

Xilaskar: "Nameyê bide Pêşiyê yê Herî Pîroz, ji keşeyê ku li vir li şûna wî disekine, û divê ew bi xwe bide Pêşiyê yê Herî Pîroz."

Ez: "Te dixwest ku ev keşîşe were dêrê me?" Xilaskar: "Belê, ew daxwaza min bû."

Ez: "Gelo ew jî dixwaze wiya bike?"

Xilaskar: "Belê, ew ê wiya bike."

Ez: "Ez kêfxweş im ku kopyayek nameya ji bo Bavê Herî Pîroz li cem min heye. Belê, Ya Xudanê min, ez ê wê bikim. Bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji te hez dikim; bi silametiye here."

Min duaêke din a spasdariyê kir.

Saet di 1:30 piştî nîvro de, Rûsaryê hebû, ne ayîneke îbadetê bû. Lê piştî Rûsaryê, Hedwig H. Lîtanyaya Xwîna Herî Pîroz bi rê ve bir.

Li derveyî dêrê du zilamên bêmal sekinîbûn ku li betaniyan digeriyan da ku pê razên. Min ew vexwendin mala xwe. Hedwig jî hat.

Min ji herduyan re tiştêk xwarin da û paşê bi Hedwig H. re min Rûzî xwend. Yek ji mênên bêmal yekser ket xewê û yê din tevî duayê bû. Me du betanî dan wan û ew çûn.

Saet 6:30 êvarê: Ez çûm Dervaza St Roch a li Mingolsheimê ji bo Rûsaryayê û Ayîna Pîroz. Hedwig jî hat.

6 Tîrmeh 1992 – Duşem

10.00 sibehê: Speredana doktor:

Spas ji Xwedê re ku ewqas nexweş tune bûn. Di havînê de li gorî demên din ên salê kêmtir nexweş hene. Ev tê wê wateyê ku ez dikarim zêdetir wextê xwe bi duayan derbas bikim, ji ber ku ez ji sohbetên bêkêr hez nakim. Jiyana herheyî ne tenê piştî mirinê dest pê dike, lê belê hema li vir li ser rûyê erdê dest pê dike.

Ji ber vê yekê fermanên yekem û duyem ewqas girîng in. Li cihê ku rûmet ji Xwedê re nayê dayîn, evîn jî tune ye.

Piştî duayê, min xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Dema wê hatiye ku hûn hemû dê bên parzûnkirin. Hay ji xwe hebin, Şeytan xurt e. Gelek kes dê di vê ceribandînê de bi ser nekevin. Evîna wan kêr e. Bê navber dua bikin. Ruh amade ye, lê beden qels e. Ruhê Xwedê di nava we de dimîne. Divê hûn rêzê lê bigirin."

Xilaskar: "Keça min, dudilî nebe; bi silametiye biçe."

Ez: "Niha ez di hundirê xwe de germî û hezkirineke mezin hîs dikim, lê ez poşman im ku ez tenê wekî 'deng' behsa wî dikim, ji ber ku ew sohbetake hundirîn e.

Mirov ji 'dengî' re dibêje dema ku bi dengê bilind tê bihîstin, an jî dema ku mirov diaxive. Ez vê yekê ji kûrahiyekê dibihîzim ku pir nayê fêmkirin. Ji ber vê yekê, ez ji Te daxwaz dikim, ya Xudan û Xwedayê min, ku min bibexşî.

Ez ji hezkirin û hebûna te guman nakim, lê ez matmayî me ku mirovên din tiştên wiha nabihîzin. Di destpêkê de min digot qey her kes wê dibihîze, çawa ku ez dibihîzim. Lê paşê, gava mirov pê dihesin ku ne wisa ye, bêguman demekê digire ku mirov fêm bike ku ev keremeke mezin ji te ye û ne ji min bi xwe ye. Ez spasiya Te dikim, Ya Xudanê min, Ya Îsayê min ê delal, ji bo vê kerema mezin.

Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot.

8.00 êvarê Koma Duayê: Me du saetan dua kir.

7 Tîrmeh 1992 – Sêşem

10.00 sibehê Seredana doktor:

Min dua kir û xwe bi Wî re yek kir.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, pêdiviya min heye..."

Ez: "Ya Xudan, tu kî yî, dema ku tu dibêjî, 'Binivîse, keça min'?"

Xilaskar: "Tu dikarî ji Îsa re binivîsî."

Xilaskar: "Di dema pêş de pêdiviya min bi bawermendên xurt heye. Tu hêj têra xwe ne xurt î, keça min."

Ez: "Xwedayê ezîz, Îsayê ezîz, ez divê çi bikim da ku xurt bibim?" Xilaskar: "Bi tevahî ji Min bawer be."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji kerema xwe vê keremê bide min, ku ez bi te bi tevahî bawer bikim."

Xilaskar: "Keça min, min ew da te."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, tu Bavê min ê hezkirî yî. Te jixwe baweriyeke zindî, paşê dilsoziya ji bo te, û niha jî baweriya bi te daye min.

Gelo ev fezîlet in?"

Xilaskar: "Belê, ew ev fezîlet in ku niha di te de hene."

Ez: "Xanim Becker notek da min û got ku xortekî bi navê R. Denninger, nexweşiyek bi navê nexweşiya Crohn pê re heye."

Xilaskar: "Divê ev birêz vê xaçê bi hezkirinê hilgire." Ez: "Min peyva 'cross' rast nivîsand?"

Xilaskar: "Belê, ew xaçê ku min daye wî." Piştî:

Xilaskar: "Keça min, ez kêfxweş im ku pirtûka Barbara Weigand kêfxweşiyê dide te û alîkariya te dike."

Ez: "Belê, Îsayê min ê delal, ew bi rastî yek ji baştirîn pirtûkan e. Divê her kes wê bixwîne."

Min ji Xilaskar pirsî derbarê betlaneya xwe de, ji ber ku min her tişt daye Xilaskar. Ez: "Tu yê li şûna min çi bikî?"

Xilaskar: "Li malê bimîne, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Spas ji bo şîreta te ya baş."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tişteki din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min; bi aramiyê here."

Saet 6:30 êvarê Rûsarî û Mîsa Pîroz a sor.

8 Tîrmeh 1992 – Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Ez û Veronika me bi hev re Rûsaryaya Êşîn duayî kir, li pey wê Lîtiya Xwîna Pîroz û duayên din hatin.

Ez: "Xwedayê ezîz, çi ecêb e ku mirov her tiştî bide Te; mirov ji pirsgerêkan, zehmetiyan, guman û tirsê azad dibe. Wekî Tu dibêjî, wisa jî bibe. Her tişt dê li gorî îradeya Te bibe." Xilaskar:

"Karesateke mezin li ber çêbûnê ye."

Ez: "Li ku?"

Xilaskar: "Ew hemû zarokên min in; divê em dua bikin."

Xilaskar: "Yek ji santralên nukleerî dê gelek mirovan tune bike. Vê binivîse, keça min: ew hemû ji ber pereyan e. Almanyayê dê beşdarî vê şerê li dijî Sirbistanê bibe." Ez: "Yanî, di dawiyê de dê li Sirbistanê şer çêbibe?"

Xilaskar: "Belê, di nêzîk de."

Ez: "Xilaskarê ezîz, Ruhê te bi Ruhê min re yek e; ji ber vê yekê tu bi min re diaxivî." Xilaskar: "Belê, wisa ye."

Xilaskar: "Li xwe miqate be; ceribandin xurtir dibin. Keça min, destê min berde."

Ez: "Xwedayê min ê delal û rehmdar, ez ê wisa bikim. Bila milyaketê min ê parêzgar vê yekê bîne bîra min û min biparêze, û ez dua dikim ku Meryema Pîroz a Bereketdar çadira xwe ya parastinê li ser hemû zarokên xwe û li ser min rake."

Xilaskar: "Keça min, bi silametiye biçe."

Saet di 3:45 êvarê de, Bav Joachimê ji Oggersheimê li min geriya. Min nêzîkî 10 deqeyan pê re axivî. Wî dixwest bizanibe ka min bi Serokwezîr, H. Kohl re axivîbû. Min jê re got ji wî re gotim ku min Serokwezîr, bi jina wî re, dîtibû dema ku wan li Munîhê li baletê temaşe dikir. (Min herduyan jî li ser televîzyonê, di nûçeyan de dîtibûn, ku min li cem xesûya xwe lê temaşe dikir.)

Belkî ev ji xwendina nameyê û pêkanîna îradeya Xwedê girîngtir e. Di demsala betlaneyê de, me roja Çarşemê jî Mîsa Mezin li dar dixist, lewma ne hewce bû ez biçim Kapela St Roch.

Saet 6:30 êvarê Rûzariyê û Mîsa Mezin a bi cilên sor.

9 Tîrmeh 1992 – Pêncşem

Vê sibê min zêdetirî saetekê dua kir. Di dema yekbûnê de:

Xilaskar: "Nivîse, keça min, tu ji bo dîtina Papa hatî vexwendin."

Ez: "Berî betlaneya Veronica, an piştî wê? Û gelo ez ê bi Bavê Pîroz re hevdîtinekê bikim?"

Xilaskar: "Belê, tu dê pê re biaxivî."

Ez: "Ya Xudanê min, ez wekî ku te got bawer dikim. Niha ez bawer dikim ku ev ê pêk were."

Xilaskar: "Keça min, ne hewce ye ku tu bizanibî di pêşeroja nêz de çi li benda te ye. Pêşeroja te ya min e."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, bila wisa be."

Ez: "Ev tê wê wateyê ku ne hewce ye ez ji tiştên li pêşiya xwe bi fikar bim. Tu wê fikarê ji min dûr dixî."

Xilaskar: "Te ew rast nivîsandîye; ez jê kêfxweş im. Wisa bibe." Xilaskar:

"Keça min, ez ji te hez dikim; bi aramiyê here."

Saet 6:30 êvarê: Rûsarî û Mîsa Pîroz a sor.

Piştî Demjimêriya Pîroz demek kurt, min dua kir ku Bav Adambukulam bi min re biaxive da ku ez bikaribim jê re bibêjim ka Xilaskar çi dixwaze.

Gava ku ez ji dêrê derdikeitim, Bav ji min pirsî ka ez ê sibê biçim Heidelbergê. Min tenê karî jê re bibêjim ku peyamek min ji Xilaskar ji bo wî heye.

Wî ji min re got ku heke ew sibê saet di 6.45ê sibehê de li derveyî dêrê nebe, ew ê neçe Heidelbergê.

Wî bi awayekî dostane xatir ji min xwest.

Anton, alîkarê şivê, dît ku ez pê re diaxivîm.

10 Tîrmeh 1992 – În

10.00 sibehê li odeya doktoran:

Min ji Xilaskar re got ku ez vê sibê derdora saet 6.50 li derveyî dêrê li Rotê bûm û Bav Paul li wir nebû.

Paşê ez û hevjinê xwe di rêya Heidelbergê de bi hev re dua kir. Li klînîkê, min bi Veronika re dua kiribû.

Xilaskar xwest ku ez vê binivîsim.

Xilaskar: "Divê mirov xwe li firokeyê biparêzin." Ez: "Gelo ev ji bo Komara Federal a Almanyayê jî derbasdar e?"

Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Gelo Komara Federal di bin xetereya balafiran de ye?" Xilaskar: "Belê, di nêzîk de. Balafir ji rojhilat tên."

Ez: "Ya Xudan, lê tiştê ku divê ez li vir binivîsim pir zehmet e."

Xilaskar: "Keça min, divê ew hemû dua bikin."

Xilaskar: "Keça min, mirov di xeteriyeke mezin de ne. Wan ji bo duayê gazî bike. Divê ez careke din demê kurt bikim. Ji bo her kesî demeke pir kêr maye."

Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştêkî din jî binivîsim, Xwedayê ezîz?"

Xilaskar: "Belê, divê her tiştê ku tu dinivîsî zû bê çapkirin."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji Te keremê Te dixwazim ku ez û Marion bikaribin zûtir binivîsin, ji ber ku dema dinivîsin em rastî gelek astengiyan tên û em zêde pêş nakevin." Xilaskar: "Keça min, divê tu hewl bidî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê çî ji destê min tê bikim da ku binivîsim." Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; bi aramî biçe."

Di dema yekbûnê de, min germî û hezkirineke mezin hîs kir, û min gelek kerem wergirt—bi taybetî aramî û aşî. Belê, min hîs kir ku Xilaskar di hundirê min de amade bû.

Wî wek Xilaskarê ku dixwaze hemû zarokên xwe xilas bike, axivî.

Saet 3:00 piştî nîvro: Min pakêteke ji Miriam-Verlag vekir. Di nûçenameyekê de, min xwend ku Birêz Josef Künzli wefat kiribû. Min demeke dirêj ji bo wî dua dikir, ji ber ku diviyabû ew pirtûkê çap bikira, û niha ew wefat kiribû.

Min dest bi girî kir, ji bo wî mûmek pêxist, ava pîroz li ser wî reşand, û yekser dest bi dua kirinê ji bo wî kir.

6.30 êvarê: Rûsariya Meryemê û Ayîna Pîroz bi cilên sor.

Piştî Ayîna Pîroz, min name da Bavê Pîroz, Bav Paul Adambukulam, û jê re got ku ew bi xwe radestî Bavê Pîroz bike. Paşê min ew vexwend ku di

saet 7.45 êvarê ji bo ku ji rojnivîska min bi dengekî bilind bixwîne tiştê ku Xilaskar jê re gotibû.

Min her wiha ew vexwend koma duayê ya saet 8.00 êvarê da ku bibîne em çî û çawa dua dikin.

Wî got ku ew ê were mala min.

Piştî, Marion hat û me di defterên xwe yên bîranînan de nivîsî.

11 Tîrmeh 1992 – Şemî

Ez saet di 8:15ê sibehê de li dêrê li Waghäusel gihîştim, li şûna saet 7:15ê, û min heta pê jî nehesibû. Irma bi min re axivî û pirsî ka ez dizanim saet çend e.

Gava min got "7.15ê sibehê", ew keniya û da zanîn ku jixwe saet 8.15ê sibehê bû. Tişteki wiha qet berê bi serê min de nehatiye.

Paşê ez çûm serdana Marion û me di rojnivîskên xwe de nivîsî.

Piştî nîvro, ez di navbera saet 4:30 û 7:45'an de çûm dêrê. Min ji bo gelek mebestan dua kir.

12 Tîrmeh 1992 – Yekşem

7.50 – 9.00: Piştî duayê, min xewnek dît.

Xilaskar: "Cîhan di xeteriyeke mezin de ye. Demeke kurt maye ku Ewropa xwe sererast bike. Hema hema hemû mirov dê winda bibin. Ew ji bo jiyana herheyî ne amade ne.

Mirovan îradeya xwe teslîmî Şeytan kiriye." Ez: "Lê gelek kes hene ku diçin dêrê." Xilaskar: "Gelek ji wan jî dê dîsa jî ji rê derkevin."

Ez: "Gelo ev 'parçebûn' e?"

Xilaskar: "Belê, Şeytan jixwe hildiweşîne."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, cîhan tu carî di rewşeke gunehê de wekî niha nebûye.

Şer dê bi qasî hemû şerên heta niha belav bibe. Keça min, dua bike, gelek dua bike. Bi riya dua, tu dikarî gelek tiştan sererast bikî."

Ez: "Gelo tişteki din heye ku divê ez binivîsim?"

Xilaskar: "Pêdiviya min bi gelek komên duayê heye."

Ez: "Li herêma me gelek komên duayan hene." Xilaskar: "Ji bo xilasiya hejmara mezin a mirovan têra xwe nîne."

Xilaskar: "Keça min, her roj gelek giyan winda dibin. Koma duayê ya ku tu pêşengiya wê dikî gelek berhem dide, lê hîn pêwîst e ku bigihîje."

Ez: "Divê ew çî bikin da ku bigihîjin?" Xilaskar: "Divê ew hezkinê bikin."

Ez: "Ez newêr im bipirsim; ev hemû wek peyameke helakê tê guhê min."

Xilaskar: "Hema hema tevahiya Pêxemberînameyê peyameke hişyariyê ye. Zarokên min, ez nikarim we dilrehet bikim. Divê hûn gelek dua bikin û rojê bigirin. Yê ku ji min hez dikin dê bên xilas kirin. Û yê ku ji min hez nakin, jixwe bavê xwe, Mîrê vê cîhanê, hilbijartine." Ez: "Îsaya hêja, tu Serketî û Xilaskarê cîhanê yî; tu dikarî wan hemûyan xilas bikî." " Rizgar: "Keça min, îradeya azad a mirovan wan ber bi kûrahiyê ve dibe. Keça min, ez ji te hez dikim û ez hîn jî ji hemû mirovan hez dikim. Bi silametî biçe."

Ez: "Ya Xwedayê ezîz, me hemûyan bibore. Ez ji bo wan kesên ku ji Te hez nakin jî ji Te hez dikim.

Li me rehmê bike û ji kerema xwe me xilas bike, da ku em helak nebin. Ez ji bo van gotinên biêş spasiya te dikim, ku ji bo cîhanê hişyariyek in."

10:00 sibehê: Ez li Rotê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

1.30 piştî nîvro: Duaya Rozariyê bê xutbe li Roş, di dêrê de. Bav Paul xutbeyê nade.

7 Tîrmeh 1992 – Duşem

10.00 sibehê: Seredana doktor:

Min bi dilgermî dua kir û paşê xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Keça min, baş guhdarî bike. Keşeyek dê hemû rûpelên çapkirî bigire, wan kontrol bike û bide çapkirin. Keşe dê biryarê bide ka kîjan weşanger dê wan çap bike. Ev ne xema te ye."

Paşê Xilaskar got:

"Rojê xwe bi veşartî bigire, ji ber ku Şeytan bi hêz e. Ew dixwaze her tiştê ku min nivîsandiye tune bike. Tenê piştî ku pirtûk biqede, wê demê dikare were xwendin."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, divê tu binivîsî. Ruhê Min bi yê te re yekbûyî ye; wê demê tu yê min zelaltir bibihîsî."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; şerê dê di rojên pêş de diwartir bibe." Ez: "Tu mebesta te ya kîjan şerî ye, yê Bosnayê an yê Rûsyayê?"

Xilaskar: "Li her du alîyan; tu dikarî vê binivîsî, keça min. Ji bo miriyan dua bike." Ez: "Gelo tiştêk din heye ku divê ez bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, bi tenê, bêtî min neçe."

Ez: "Xwedayê min ê ezîz, ez dixwazim her dem bi te re û li kêleka te bim."

Xilaskar: "Ev yek min kêfxweş dike, keça min; bi silametî biçe."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te hez dikim û spasiya te dikim."

14 Tîrmeh 1992 — Sêşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Di dema yekbûnê de:

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min." Ez:

"Dîsa li ser şer?" Xilaskar: "Belê, ji bo

Sîrbistanê dua bike."

Ez: "Min digot qey H. Panić her tiştî çareser dikir?"

Xilaskar: "Ew xefikek e ku ji aliyê Şeytan ve hatiye danîn."

Ez: "Yanî ew ji bo Sîrbistanê ne mirovê rast e?" Xilaskar:

"Na, ew gurmeke di çermê mî de ye."

Ez: "Gelo ev şer dikare were pêşîlêgirtin heke tu bibêjî, 'Ji bo Sîrbistanê dua bikin'?"

Xilaskar: "Gelek giyan dikarin werin xilaskirin. Di şerê Sîrbistanê de dê ji Bosna û Hêrzegovîn û Kroatiyayê bi hev re zêdetir giyan winda bibin."

Piştî demekê, min bihîst:

'Vê binivîse, keça min: xuyabûna Xatûna me dê di demek nêzîk de were.' Ez: 'Li ku?'

Xilaskar: "Li Dêra Sor. Duayê bikin û rojê bigirin. Nîşan dê di demek nêzîk de, di pêşerojeke nêzîk de were."

Ez: "Tu çima dibêjî 'di pêşerojeke nêzîk de'?"

Xilaskar: "Ji ber ku ez demê diyar dikim. Dê îbadet di vê dêrê de bên kirin." Xilaskar:
 "Keça min, baş guhdarî bike. Min bêhêvî neke."
 Ez: "Na, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê te bêhêvî nekim. Ji kerema xwe re keremê bide min ku ez bi îstîqrar bimînim."
 Xilaskar: "Keça min a delal, bi silametiye biçe."
 Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Ayîna Pîroz li Rot.
 Nêzikî saet 9.00 êvarê, Bav Paul Adambukulam serdana min kir. Wî soz da min ku ew ê roja Duşemê vegere koma duayê.

15 Tîrmeh 1992 — Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:
 Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.
 Xilaskar: "Mirov di xefka Şeytan de asê mane." Ez: "Xwedayê ezîz, gava tu dibêjî 'mîrov', ez li her kesî difikirim." Xilaskar: "Tenê hejmareke biçûk hene ku ne wisa ne."
 Ez: "Ev wekî dîtina Don Bosco ye."
 Xilaskar: "Keça min, tu şaş nînî. Divê ew hemû tobe bikin. Ji bo gelean, êdî pir dereng e."
 Ez: "Ez tiştêkî din jî binivîsim?" Xilaskar: "Belê, binivîse; ew, di rastiyê de, pir girîng e." Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ew ê çi be?"
 Xilaskar: "Îsal, dê şer li Sirbistanê derkeve. Vê binivîse, keça min: gendeliya mezin a di nav Dêrê de beşekî sedem e. Divê metran vegerin ji bo hînkirina rastîna Dêrê."
 Ez: "Niha tiştê herî xirab di Dêrê de çi ye? Çima di Dêrê de gendelî heye?" Xilaskar: "Pîskirina Laşê min. Divê Şîva Pîroz a di destan de bi lezgînî were rakirin."
 Ez: "Ez xwe pir bêçare hîs dikim."
 Xilaskar: "Ew rast e. Lê bi min re, tu bêçare nînî." Ez: "Ez ê çi bikim?"
 Xilaskar: "Li ser vê yekê axaftina xwe bidomîne. Çawa ku ew bi lez hat destpêkirin, divê dîsa were rakirin. Vê binivîse, keça min: eger ew wisa nekin, cezayek dê bikeve ser wan. Nerêwîtiya li hember min xerabîya herî mezin e ku dikare were serê hemû mirovan."
 Xilaskar: "Li ser wê biavê. Dema tu li ser wê diaxivî, ez ê bi te re bim. Keça min, ji min re dilsoz bimîne. Ez ji te hez dikim; bi silametî biçe."

16 Tîrmeh 1992 — Pêncşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:
 Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm. Xilaskar: "Binivîse, keça min."
 Ez: "Belê, Ya Xudanê min. Ez spasiya te dikim ku tu bi min re diaxivî, û ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim, ji ber ku ji bo min ne meseleya meraqê ye ka tu yê çi ji min re bibêjî, lê belê mesele rizgariya giyanan e, û ew e ku ez bîjim xwesteka te, ji ber ku tu dibêjî ez xizmetkara te me. Gava ku ez ruhê xwe bi Ruhê Te yê Pîroz re yek dikim, ne hewce ye ez bitirsim ku kesek din destwerdanê bike. Ew tenê mimkun e heke Tu destûrê bidî."
 Xilaskar: "Nivîse, keça min, divê her kes ji rêya fireh vegere, ji ber ku wextê wan zêde nemaye. Ji ber ku divê ez demê kurt bikim, divê tobe zû çêbibe. Gelek mirî hene, û tu keşîş nikare wan veşêre; ji bo wan dua bike."
 Ez: "Gelo tiştê ku min nivîsandiye bes e, an pêdivî ye ku ez tiştêkî din jî binivîsim?"
 Xilaskar: "Divê tu kapelê bi lezgînî çêkî."
 Ez: "Ya Xwedayê ezîz, keremê li mîmar Wolfgang bike ku planan zûtir amade bike; ji min re jî hîn têra xwe pere tune ye."

Xilaskar: "Her tişt dê di wextê xwe de li cihê xwe be."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe re karkeran jî ji min re bişîne da ku alîkariya min bikin perestgehê ava bikim." Xilaskar: "Keça min, wextê me kême."

Ez: "Tu çima dibêji 'em'?" Xilaskar:

"Ez bi te re me."

Ez: "Ya Xudan, bila îradeya Te bibe. Ez ê hewl bidim ku îradeya Te pêk bînim. Ez ji Te keremê dixwazim ku vê yekê bikim."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rotê.

17 Tîrmeh 1992 – În

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Keça min, pêdiviya min bi gelek duayan heye. Şer dest pê kir." Ez: "Te got şer di 1ê Tîrmeha 1992an de dest pê kir."

Xilaskar: "Şerê Rûsî."

Ez: "Xwedayê min ê delal, tu çima vî şerî wekî Şerê Rûsyayê bi nav dikî?"

Xilaskar: "Ji ber ku ew piştgiriya Sirban dikin. Ev şer nayê sekinandin." Ez: "Gelo divê ez tişteki din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê. Di pêşerojê nêz de dê gelek mirin

çêbibin." Xilaskar: "Keça min, pêdiviya min bi dua-kerên xurt heye." Ez: "Xilaskar, mebesta te ji 'dua-kerên xurt' çi ye?"

Xilaskar: "Ewên ku bi dilê xwe dua dikin. Vê binivîse, keça min: di demek nêz de dê xuyabûneke Xatûna me ji te re çêbibe."

Ez: "Lê te berê jî ev tişt ji min re gotibû." Xilaskar:

"Ew nêzîktir dibe."

Ez: "Wateya 'ew nêzîk dibe' çi ye?"

Xilaskar: "Jê hez bike."

Ez: "Ma ez têra xwe jê hez nakim?"

Xilaskar: "Tu zêde pê re napeyivî."

Ez: "Îsa yê Hêja, ez sozê didim te ku di pêşerojê de ez ê zêdetir bi Xatûna me re biaxivim û wê zêdetir jê hez bikim."

Xilaskar: "Keça min, ez ji tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş im. Keça min, ez ji te hez dikim; bi aramiyê here."

Piştî nîvro, min dît ku ji Serokwezîriya Federal nameyek ji min re hatibû (Ref: 012—K—0007772/92/0(01). — li kopî, rûpel - 155 - binêre

Saet di 6:30 êvarê de, min ji bo vê niyetê li dêrê Rûsaryayê xwend û herwiha ji bo Mîsa Pîroz jî mam.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka divê ez çi bikim. Saet derdora 7.40 êvarê bû.

Xilaskar: "Tu bawer dikî ku tu yê pê re biaxivî?" Ez: "Belê, ez bawer dikim."

Xilaskar: "Ji bo wî dua bike; tu yê ji Chancellor nameyeke din werbigirî." Ez:

"Belê, Ya Xudan, ez ê ji bo wî û ji bo vê mijarê dua bikim."

18 Tîrmeh 1992 — Şemî

Saet di 7:15ê sibehê de ez li dêreya Waghäuselê bûm, paşê ez çûm Marion bibînim, wekî ku ez hema hema her Şemiyê piştî Mîsa Mezin dikim, ji ber ku em paşê di defterên xwe yên rojnivîskê de dinivîsin. Îro min pirtûka Barbara Weigand wek diyarî da Monika Hambsch û jê re got ku gava wê ew bixwîne, ew ê min baştir fêhm bike.

4.30–6.30 êvarê li dêrê li Rotê: Min dua kir û paşê bi Bav Paul Adambukulam re çûm îtirafê.

Hema ku ez gihîştim malê, careke din êrîşî min hat kirin. Vê carê şeytan bi rêya Hedwig H. û mîrê min êrîş kir. Hedwig bi tevahî îsrar dike ku divê ez di dêrê de şalê serî li xwe bikim, ji ber ku kesekî 'xwedî-bexş' li cihekî wisa gotiye.

Min jê re got: "Ez bi rastî bawer dikim ku divê em serpêçan li xwe bikin, lê divê tu bi awayekî kinokî li ser vê yekê neaxivî dema ku tu bi xwe yekê li xwe nakişînî. Ez bawer dikim ku îro ji bo Xilaskar girîngtir e ku dilekî paqij hebe, ne ku hezar jinên ku serpêçê li xwe dikin lê dilên wan nepaqij in. Eger Xilaskar bixwaze ku ez di vê germahiya zêde de li dêrê serpêçê li xwe bikim, wê demê ez amade me ku sibe serê pêşî yekê li xwe bikim."

Wê demê min yekser rozariya xwe girt û dua kir. Piştî wê, aştî çêbû. Ecêb e ku ev ceribandîna çawa yekser piştî îtirafê tîn.

19 Tîrmeh 1992 — Yekşem

Min bi şev ji saet 4:20 heta 5:20, û serê sibê ji saet 8:00 heta 9:15 dua kir.

Ji ber ku ez êvara duh, şeva borî û vê sibehê ji aliyê ruhê pîs ve hatibûm ezabdan, min piştî duaya xwe di dema yekbûnê de ji Xilaskar pirsî:

Ez: "Tu dixwazî ez binivîsim, an tu naxwazî ez nenivîsim?" Xilaskar: "Belê, ez dixwazim tu nivîsandina xwe bidomînî."

Ez: "Ez bawer dikim ku Tu bi min re diaxivî, û min fêhm kir ku ruhê pîs naxwaze ez binivîsim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, mirov bi benekî daleqandî ne û li ser heqîqetê dihejin."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe vê ji min re şirove bike; ji min re pir ne zelal e." Xilaskar: "Mirov êdî nikarin bawer bikin."

Ez: "Çima ew ewqas ji baweriyê bêqabil in?" Xilaskar:

"Ji ber ku ew ji Yê ku ew xilas kirine hez nakin." Min nizanibû çî bibêjim.

Xilaskar: "Ji min bipirse, keça min."

Ez: "Ji bo min zehmet e ji ber ku hîn keşîşekî min nîne ku tiştên ez dinivîsim kontrol bike."

Xilaskar: "Qeşeyek dê were. Ew ê wê bixwîne û hema ku mimkun be ji bo çapkirinê bişîne."

Piştî wê:

Xilaskar: "Şer dê di pêşerojê nêzîk de xirabtir bibe." Ez: "Min digot qey siyasetmedaran aştîyî çêkiribû?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min, wan bi min re aştî nekiriye. Ez Keyê vê aştîyê me. Ji bilî min kes nikare aştîyê bide. Aştîya cîhanî tenê aştîyeke xuyayî ye. Ew ê zêde nemîne. Min ev di plana xwe de pêşbînî kiriye."

Ez: "Ev çî ye, plana te ye?"

Xilaskar: "Min pêşbîniya vê yekê kiriye ku dema Deccala dê were. Û ew dem jixwe hatiye." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, lê ev pir tirsnaq e."

Xilaskar: "Yên bihêz dê bên parzûnkirin."

Ez: "Ji kerema xwe, Xilaskar, alîkariya me bike, ji ber ku em pir lawaz in."

Xilaskar: "Divê serbilindiya mirovan were tune kirin. Divê mirov dîsa hez bikin, da ku Xilaskarê xwe nas bikin. Keça min, ji min hez bike. Bi silametiye here."

Saet di 10:00ê sibehê de ez ji bo Mîsa Pîroz li dêrê li Rotê bûm, û saet di 13:30an de ji bo Rûsaryayê. Îro ayîna îbadetê tunebû.

20 Tîrmeh 1992 – Duşem

10.00 sibehê Li odeya doktoran:

Wekî ku ez her sibe dikim, min îro jî dua kir, û piştî wê ez bi Wî re yek bûm.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ew girîng e."

Ji wê gavê û pê de, ez çar caran ji aliyê Dr. Arndt ve hatim qutkirin. Doktor hinekî bêaram bû. Ew tim dihat û diçû. Ev yek pir caran diqewime dema ku Xilaskar bi min re diaxive. Doktor zêde di odeyê de namînin. Bi gelemperî, ew vê odeyê ji bo nivîsandina raporên nexweşan an jî ji bo kirina telefonên kar û şexsî – û hejmareke wan jî zêde ye – bi kar tînin. Dema ku ew bi axaftinên bêkêr re mijûl in, ez ji bo wan dua dikim, ji ber ku ez dikarim hem dua bikim û hem jî bixebitim dema ku ez di vê odeyê de me. Ez bi gelemperî nîv saetê li vir derbas dikim. Wekî din, ez li odeya X-rayê me, odeyeke bê ronahiya xwezayî, ku ez li wir X-rayên nexweşan dikişînim.

Dema ku ode vala bû, min ji Xilaskar pirsî ka ew dixwest çî ji min re bêje. Xilaskar: "Keça min, dudilî nebe."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê gumana xwe nekim. Ez ê bi qayîmî bawer bikim tiştê ku tu ji min re dibêjî, û ez ê wê binivîsim."

Xilaskar: "Dê erdhejê mezin çêbibe. Her kes dê wê hîs bike. Ew ê pir bi hêz be."

Min: "Gelo ev beşek ji ceza ye?"

Xilaskar: "Belê, ji ber guhnedana mirovan. Guhnedana li hember min." Ez: "Ez dikarim çî bikim?"

Xilaskar: "Tu dikarî tiştê bikî. Duayê bike."

Ez: "Ez hest dikim ku kes guh nade min." Xilaskar: "Wisa ye, keça min."

Xilaskar tiştê ku min nexwest binivîsim ji min re got. Xilaskar: "Ji min re dilsoz bimîne; bi aramî biçe."

Paşê min biryar da ku tiştê Xilaskar ji min re gotibû binivîsim: "Kahîn û siyasetmedar bi hev re dixebitin."

Niha ku min di dawiyê de ew nivîsandibû, min bihîst:

"Spas, keça min."

Saet 6:30 êvarê, li Rotê, Duaya Rozaryoyê û Mîsa Pîroz.

8.00 êvarê Koma Duayan: Bav Paul Adambukulam tev li me bû ji bo duayê, piştî wê wî îtiraf girtin. Fridolin jî li wir bû, ligel gelekên din ên ku demeke dirêj bû nehatibûn wir.

7 Tîrmeh 1992 — Sêşem

10.00 sibehê li odeya bijîşkan:

Min bi kelecana dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Ez jî ji te hez dikim. Tu bi tevahî ya min î. Ez jiyana te me. Ji ber ku te her tişt da min, ez ê li te xwedî derkevim."

Xilaskar: "Keça min, gelek pîrsgirêk hene ku divê werin çareserkirin." Ez: "Û ew çî ne?"

Xilaskar: "Yek ji wan ev e: divê keşîş ji min re bin. Divê ew ji tiştên dinyewî nefret bikin. Divê ew ji Bavê Pîroz û ji Kevneşopiyê re dilsoz bin. Ji rêya Bavê Pîroz dûr ketin, ji min dûr ketin e. Divê keşîş vegerin ser hînkirina rastîn a Dêrê; wekî din, keşîş ne Îsayê duyemîn e."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: her kesê ku bi te dipêkenî, bi min dipêkenî. Divê tu wan ji min re bihêlî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Karkirina nîşana min li ser te nêzîk dibe. Ji min re dilsoz bimîne û qayîm bisekine."

Ez: "Xwedayê ezîz, divê ez careke din bipirsim: ji ber ku min hinekî behsa rojnivîskê ji Holger û Fridolin re kir, gelo ew rast bû?"

Xilaskar: "Wisa bidomîne, keça min."

Xilaskar: "Keça min, ez kêfxweş dibim dema ku tu dipirsî."

Ez: "Çima tu her tim dibêjî ku divê ez ji te re dilsoz bimînim? Ma ez ji te re ne dilsoz im?"

Xilaskar: "Belê, lê tu nizanî sibe çî bi serê te de bê."

Ez: "Ya Xudanê min, mebesta te ji vê çî ye?"

Xilaskar: "Ji ber ku îradeya te ya azad heye, û ez nikarim wê ji te bistînim." Ez:

"Lê ez her tim îradeya xwe li gorî ya Te datînim."

Xilaskar: "Û dîsa jî dibe ku tu roja din biryareke cuda bidî."

Ez: "Xwedayê min ê delal, wê demê ez tercîh dikim niha bimrim ne ku fikra xwe biguherim. Ax, Xwedayê min ê delal, ez dizanim tu her tiştî ji pêş ve dizanî. Tu caran nehêle ez ji te veqetim. Ez zaroka te me û ez dixwazim her dem ya te bim."

Xilaskar: "Tiştê ku te nivîsand ji bo min girîng bû. Ez ji te hez dikim, keça min. Bi aramiyê here."

Saet 6:30 êvarê, Rûzariyê û Mîsa Pîroz a Sor.

22 Tîrmeh 1992 — Çarşem

Saet 8:15 sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu binivîsî."

Ez: "Îsaya min ê delal, ji bo min pir zehmet e; kes tiştê ku ez dinivîsim bi ciddî nagire."

Xilaskar: "Demek tê ku ew ê tiştê ku tu dinivîsî bi ciddî bigirin." Xilaskar: "Binivîse, keça min, keştiyên şer ên li Deryaya Adriyatîkê amade ne ku şer bi Montenegroyê re bidin destpêkirin."

Ez: "Montenegro û Sirbistan niha di nav aştîyê de ne." Xilaskar:

"Lê di dilên wan de ne aştîye."

Ez: "Gelo tiştekek din heye ku divê ez bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keşîşeya nû ya bi cilên sor dê di demek nêz

de were." Ez: "Gelo ew îradeya Freiburgê ye an ya te ye?"

Xilaskar: "Ew îradeya min e. Keşe yê nû yê sor dê beriya Ayîna Pîroz Rozariya Pîroz bixwîne. Mirovên bi sor dê fêr bikin ku ew di gunehê giran de ne. Ez dixwazim we hemûyan xilas bikim."

Min dixwest bizanim gelo divê ez biçim ba Bav Gebhard Heyder.

Xilaskar: "Biçe ba wî, biçe. Pê re biaxive."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; gelek dua bike. Bi silametiye biçe."

Piştî nîvro, ez çûm kirînê li Globusê. Gava min kirîn xilas kir û li ber tirimbêla xwe sekinîm, min dît ku hîn hinek şampuan û şanşek di bin kaxezê destavê de di erebeyaya kirînê de mabûn; yek ji wan jî li kasayê nehatibû xwendin. Ez rasterast vegeyîyam û pereyê wan da. Kasîyer ji min re got ku van rojan ev yek kêr çareser diqewime. Min dizanibû ku ev ji bo min ceribandinek bû. Di rabirdûyê de, bêguman min ê tişteki wisa nekira, lê niha, piştî vaftîzbûna min, ez dixwazim bibim Xiristîyanek baş, ji ber ku wijdana min vê yekê dixwaze.

Eger 5 DM zêde pere ji min hatibûya standin, ez ê jî vegeyîyama û gilî kiribûma. Ji ber vê yekê ez dibêjim ku eger di berjewendiya min de be, ez ê vegeyîm, ji ber ku Xwedê her tiştî dibîne û şeytan dê bikeve nav çala ku ji bo min koliye.

6.30 êvarê: Mîsa Pîroz û Rozaryo li Rot.

23 Tîrmeh 1992 — Pêncşem

Ji saet 9:30 heta 10:30ê sibehê ez li odeya

bijîşkan bûm. Xilaskar: "Tu dikarî min bibihîsî, keça min?"

Ez: "Belê, ez te dibihîsim, Ya Xudanê min."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, cîhan di xeteriyeke mezin de ye. Şeytan hêza xwe ya herî mezin nîşan dide. Cîhan ji aliyê wî ve kor bûye. Vê carê ew gelek kes dîl digire. Hema hema her kes jê re guhdarî dike."

Ez: "Gelo tiştekek heye ku divê ez bizanibim an bikim?"

Xilaskar: "Belê, ji bo min tişteki bike. Ji kerema xwe binivîse, keça min. Divê her tiştê ku tu dinivîsî were çapkirin."

Ez: "Te got qeşe dê vê yekê bike."

Xilaskar: "Belê, keşeyek jî dê were. Ew ê vê yekê bike."

Ez: "Ya Xudan, ez ditirsim ku ew ê beşa derbarê rakirina Şîva Pîroz a ji destan, û her weha beşa ku dibêje divê laîk Şîva Pîroz belav nekin, jê derxe. Ez ditirsim ku ew ê wê neçap bike."

Xilaskar: "Keça min, ew ê wisa neke." (Ew ê tişteki jê nehêle.)

Ez: "Wê demê dê baweriya vî keşîşî zindî be û ew ê di kerema Xwedê de be." Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Ez ji niha ve ji bo vî keşîşî spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min. Ez ê gelek dua bikim û rojî bigirim ji bo wî."

Xilaskar: "Keça min, wisa bike."

Ez: "Ya Xudanê min, ez dixwazim ji te bipirsim ka gelo divê ez biçim wir, cihê ku Josef û Gisela lê dijîn, ji bo ku axaftinekê bikim. Gelo ev jî îradeya Te ye?"

Xilaskar: "Keça min, ez ê pir kêfxweş bibim heke tu biçî wir û axaftinekê bikî." Ez: "Ya Xudan, tu yê bi min re bî?"

Xilaskar: "Belê, ez her dem bi te re me."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji dilê xwe spasiya te dikim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, li gorî te dê paşê çi bibe?" Ez: "Ez bi rastî meraqdar im."

Min bi heyirî li bendê ma ku bibihîsim ka Xilaskar dê paşê çi bibêje. Xilaskar: "Nîşan dê were."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez napirsim kengî. Lê ya Xudan, bila îradeya Te pêk were. Ji ber ku ez qet naxwazim ji Te veqetim. Ez ewqas ji Te hez dikim ku ez Te, Xwedayê Sêyekî Zindî û hezkirî, di jiyana xwe de datînim rêza yekem."

Piştî wê, Dr Arndt axaftina min birî. Ew li ser telefonê firîna xwe ya taybet a betlaneyê veqetand. Dema ku ew li ser telefonê bû, min ji bo wî dua kir û hejmar li ser zerfên rontgenê zeliqandin. Bi vî awayî axaftina min a bi Xilaskar re kurt bû.

Saet 12:00 nîvro li kapela klînîkê.

Piştî duayê, min bi Xilaskar re axivî:

Ez: "Te vê sibê tiştek derbarê nîşanê de ji min re got. Gelo tiştek din heye ku divê ez derbarê wê de bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ew li ser te diqewime."

Ez: "Ya Xudan, ez jê ne bi fikar im. Ez bi tevahî ya Te me." Xilaskar: "Keça min, ev yek Min kêfxweş dike."

Xilaskar: "Keça min, ji min re dilsoz bimîne; bi aştiyê biçe."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te hez dikim; ez ê ji te re dilsoz bimînim. Ez spasiya te dikim ku tu dîsa bi min re axivî."

Di dema X-rayê de: Jineke ciwan ketibû û li rûyê xwe ketibû. Diviyabû min jê re X-ray bikira. Min jê re got ku divê mirov serê sibê dua bike.

Ew: "Ez serê sibê û êvarê dua dikim." Ez:

"Lê divê tu biçî îtirafê." Ew: "Lê ez Protestan im."

Min lê nêrî û ew digiriya. Min çend kartên duayan dan wê û ew bi dilxweşî çû.

Nexweşê din xortek bû. Kesekî di şahiyêke xortan de rûyê wî bi temamî şikandibû. Min jê re got ka ruhê pîs çawa bi riya mirovan dixebite. Min her wiha jê re got ku divê ew wî kesî bibexşîne, ji bo wî dua bike, û ji bo vê ceribandîne spasiya Xwedê bike.

Min çend kartên duayan dan wî û ew şandim ji bo îtirafê. Ew pir kêfxweş bû û ji bo muayeneyêke din vegeriya cem doktor.

Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rotê.

24 Tîrmeh 1992 – În

Saet 9:00 sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Binivîse, keça min, pêdiviya min bi gelek îtfirafgirî heye ku baweriya min biparêzin."

Ez: "Lê Xwedayê ezîz, mirov ji mirovên din ditirsin û ew jî ditirsin."

Xilaskar: "Tu dibînî, keça min, tu kes ji tîrsa mirovan nayê ba min. Bixwaze, keça min, da ku tu ji vê tîrsa mirovan azad bibî. Ruhê pîs dibe sedema vê tîrsa mirovan. Mirov nikare xizmeta du axayên cuda bike. Keça min, binivîse."

Te hefta niha her tişt rast nivîsandîye." Ez:

"Lê min gelek şaşî kirine."

Xilaskar: "Ferq nake te çend şaşî kirine, lê ya ku ez ji te re dibêjim girîng e."

Ez: "Tu rêberê min ê giyanî yî; gelo ez dikarim ji rojnivîska xwe ji Bav

Gebhard re li Regensburgê bixwînim?"

Xilaskar: "Tu dikarî."

Ez: "Gelo tiştek din heye ku divê ez bikim?"

Xilaskar: "Belê, tiştek heye ku tu dikarî

bikî." Ez: "Çi?"

Di destpêkê de min tiştek nebihîst.

Piştî demekê:

Xilaskar: "Tu dibînî, tu nikarî li ser xwe biaxivî."

Ez: "Belê, min jixwe çend caran ev fêhm kiriye. Lê yê din fêhm nakin. Ew difikirin ku ez bi xwe re diaxivim."

Xilaskar: "Divê tu ji yê din zêdetir guh bidî Xwedê."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo Beate dikare ji ber şaşiyên rojnivîskê sererast bike. Xilaskar: "Tu dikarî wiya bikî. Keça min, ez ji te hez dikim; bi silametî biçe."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

25 Tîrmeh 1992 — Şemî

Ez beşdarî Mîsa serê sibê ya li Waghäusel bûm. Dema Beate di jûra îtirafê de bû, min ji bo wê û Bav Werner Egon dua kir, ji ber ku ew nêzîkî saetekê li wir ma. Êvarê, me xwest em ber bi Regensburgê ve biçin, lê motoxane nexebitî. Ji ber vê yekê me biryar da ku em ê sibe bi otomobîlê biçin wir.

26 Tîrmeh 1992 — Yekşem

Nêzîkî saet 9:45ê sibehê, ez û hevjinê min li dêrê keşişxaneyê Carmelîte ya li Regensburgê bûn. Piştî, min dema ji saet 10:45ê sibehê heta 3:45ê piştî nîvro bi Bav Gebhard Heyder re derbas kir. Mamosteyekî hêja. Wî çend rojan nivîsên rojnivîska min xwendin.

Wî lêkolîn kir ka Xilaskar îlham dida min ku çî binivîsim û anî ziman ku ew bi Încîlê re li hev tê. Bav Gebhard Încîlê baş dizane, ji ber ku ew bi xwe jî zanyarê Încîlê ye û wî bi xwe Încîl wergerandiye û şîrove kiriye.

Min gelek tişt ji rojnivîskê jê re xwend, û ji bo hin nivîsan wî yekser ayeta têkildar a ji Kitêba Pîroz nîşan dida;

mînak, nivîsa rojnivîska 3 Tîrmeh 1992'an bi Mizgîniya li gorî Yûhenna, beşa 14, ayeta 23'an re hevgirtî ye.

Gava min ji Bav Gebhard re got ku dê xelk bifikire ku ez dîn im, wî ji Mizgîniyê ayeteke din ji min re xwend...

Û bi vî awayî bi saetan bi wî re berdewam kir.

Ez spasiya Xwedê dikim ku min şanazî bi axaftina bi vî keşişî re bi dest xist.

Di dawiyê de, wî ji bo min av, mûm, xwê û wêneyan pîroz kirin.

Piştî, ez bi wî re çûm îtirafê.

Ez bi taybetî matmayî mam ji wê yekê ku Bav Gebhard jixwe dizanibû ka Xilaskarê ji min re pêşwext li ser cîhanê û tiştên ku dê bi serê wê de werin, gotibû.

Ji ber vê yekê ev peyamek ji bo wî, û her weha ji bo min jî bûn piştrastkirin. Bav Gebhard di axaftina xwe de pir zelal û pir rast e.

Gava ku em ji Regensburgê bi erebeyê vedigeriya malê, hevjinê min dîsa rastî êrîşa ruhê pîs hat. Ji ber vê yekê, dema ku ew li kêleka min di erebeyê de razayî bû, min neçar ma ku bi serê xwe nêzîkî 200 kîlometreyan biajo.

Di wê demê de, min di tevahiya rê de Rozaryo û duayên din kirin. Mêrê min jî li

Regensburgê çûbû îtirafê, lê dîsa jî ew diêşiya. Ez êdî meraq nakim çima. Ez her tiştî pêşkêşî Xilaskar dikim.

Gava em gihîştin malê, min xwest binivîsim û xwe bi Xilaskar re yek bikim.

Lê belê, mixabin, ev ne mimkun bû. Hin jin hatibûn û bi sohbetên pûç mijûl bûn. Ji ber vê yekê ez aciz bûm. Min hîs dikir ku ruhê pîs bi riya van jinan dixebitî. Ne zehmet bû ku mirov ruhê pîs nas bike.

Ez nêzîkî nîvê şevê çûm nav nivînan bêyî ku min peyvek ji Xilaskar bibihîst.

27 Tîrmeh 1992 – Duşem

10.30ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, şer dê di pêşerojê nêzîk de xirabtir bibe. Gelek dua bike. Dê li Iraqê şer çêbibe. Ev şer dê li her derê belav bibe. Keça min, ez ji te hez dikim; bi silametî here."

Saet 18:30: Rûsary û Mîsa Pîroz bi cilanên sor.
20:00: Koma duayan. Bav Dochart îtîraf girt.

28 Tîrmeh 1992 — Sêşem

10.00 li malê:

Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir. Xilaskar:

"Binivîse, keça min.

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Tu nikarî bizanibî ku divê tu niha çî binivîsî." Paşê min demek dirêj tiştek nebihîst.

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez nizamim divê ez çî binivîsim. Ez bi tiştê ku Tu dibêjî bawer dikim; êdî guman nakim."

Xilaskar: "Tu ditirsî?"

Ez: "Ez natirsim. Lê eger piştî vê sohbeta bi te re tirs were, wê demê ew ê ne ji ber te be, ji ber ku tu tirsê di dilê mirovan de çênakî."

Xilaskar: "Belê, keça min, vê binivîse: Mirov..."

Wê gavê, ez dudilî bûm ku nivîsandina tiştê ku min dibihîst bidomînim. Min nexwest êdî binivîsim, ji ber ku min meraq dikir ka dê paşê çî were.

Xilaskar: "Wê pey peyiv binivîse." Ez:

"Belê, Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Mirov bi gelek karesatan re rûbirû ne. Yek ji wan pir nêzîk e." Di hişê xwe de, min ji xwe pirsî, li ku?

Xilaskar: "Tu dipirsî li ku derê? Zarokên min li her derê ne. Divê ji bo her kesî dua bê kirin." Ez: "Ya Xudanê min, ez ê ji bo her kesî dua bikim."

Paşê min li ser Wolfram fikirî û ji bo fikarên wî dua kir.

Xilaskar: "Dê baş bibe."

Ez: "Tu dikarî tiştekî li ser wê ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Tiştê ku ew dike îradeya min e."

Xilaskar: "Tu dikarî tiştekî din binivîsî. Lê tiştê ku divê tu binivîsî ne baş e." Ez: "Lê ya Xudan, her tiştê ku ji te tê baş e."

Xilaskar: "Ew rast e, keça min." Ez: "Wê demê, ez ê wê xêz bikim, ne wisa?"

Xilaskar: "Na."

Ez: "Tu tiştekî ji min dixwazî?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Gelo ez dikarim bizanibim ew çî ye, ji kerema xwe?" Xilaskar:

"Tenduristiya te."

Ez: "Bibore, ez jê fêhm nakim. Ji kerema xwe careke din ji min re bêje; dibe ku min xeyal kiribe."

Xilaskar: "Keça min, ez tenduristiya te dixwazim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji vê fêhm nakim, lê ez tenduristiya xwe didim te. Ji ber ku evîna te ji tenduristiya min bihêztir e. Ji kerema xwe re bihêle ku ez tu carî ji te neyên veqetandin."

Xilaskar: "Keça min, ez ji tiştê ku te nivîsandiye razî me. Ez ji te hez dikim, keça min; bi aramî biçe."

Ez: "Ez spasiya te dikim, Îsayê min ê delal, rêberê min ê ruhanî, ku tu bi min re axivî, û ji min a gunehkar hez dikî."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz a Sor.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî: "Xilaskarê ezîz, ma te vê sibê tenduristiya min ji min xwest? Ma min ew rast fêhm kir? Ji kerema xwe ji bo ku ez dîsa dipirsim, li min bibore."

Xilaskar: "Belê, keça min, min tenduristî ji te xwest û te jî ew da min

."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min."

29 Tîrmeh 1992 – Çarşem

10.05 – 11.45 li malê:

Min bi kelecana dua kir û xwe kom kir.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, tu fêma nakî wateya wê çi ye ku ez tenduristiya te dixwazim. Ez ê tenduristiya te li gor dilê xwe bi kar bînim."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, tu dikarî li gor dilê xwe bikî."

Hêsiir bi awayekî bi tevahî serxwezayî, bêyî ti hewldana min, ji çavên min herikîn. Min pirsî:

"Gelo tu digirî, Ya Xudanê min?"

Xilaskar: "Belê, keça min, hêsrên min êş in. Yê ku ji çavên te tên hêsrên min in."

Ez: "Hestek wisa heye ku ez bi te re yek im. Ev tê wê wateyê ku ez ne bi tenê me. Di hundirê min de herwiha aştiyeke pir taybet heye. Ew qas xweşik e; ez di hundirê xwe de ew qas azad hîs dikim, mîna ku hemû pîrgirêk û xemên min ji holê rabûbin. Di hundirê min de ne tirs heye, ne gumana, ne jî bar."

Ez: "Min dixwest derbarê wê tenduristiyê de ji te bipirsim ku min daye te. Ez dixwazim bizanim gelo min ev yek baş fêma kiriye. Ez ne piştrast im gelo tiştê ku ez difikirim rast e."

Xilaskar: "Ji min re bêje tu çi difikirî."

Ez: "Yanî, heke tu nexweşiyekê an belayekê bidî min, tu nabêjî kengî; belkî, tu wê didî dema ku tu bixwazî."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: ev êşên kefarete ne." Ez: "Ez bi van êşên kefarete çi bi dest dixim?"

Xilaskar: "Ya yekem, tu bi min re diêşî. Tu alîkariya min dikî ku ez xaçê hilgirim. Bi saya vê yekê, gelek giyan dê werin xilaskirin."

Ez: "Ax, Ya Xudanê min, gelo ez dikarim vî xaçê hilgirim, ji ber ku tu ji berê ve wê dizanî. Ez ji niha ve ditirsim ku belkî ez ji te dûr bikevim, ji ber ku ez, di dawiya dawîn de, mirovekî pir lawaz im."

Xilaskar: "Bêyî min, tu yê bêguman ji rê derkevî, lê ne bi min re." Ez: "Divê ez çi bikim da ku her dem bi te re bim?"

Xilaskar: "Ji min re dilsoz be."

Ez: "Ya Xudan, ez niha ji te re dilsoz im, lê ez nizanim sibe çi bîne." Xilaskar: "Li ser sibe nefikir; vê sibehê bide min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Tu yê nîşana min werbigirî. Stîgmatên min." Ez: "Li ku, li malê?"

Xilaskar: "Li dêrê."

Ez: "Li ser kîjan beşên laş?"

Xilaskar: "Hemû pênc. Li ser dil, li ser destan û li ser piyan."

Xilaskar: "Belê, keça min, yê dîtbar, yê ku ser nakevin." Ez:

"Ev tê wê wateyê ku tu dê careke din, di hundirê min de, bîn xaçkirin."

Xilaskar: "Belê, keça min, te texmîn kir."

Ez: "Xwedayê min, gelo ez ê neçar bim ku bi stîgmatên xwe re li nexweşxaneyê bixebitim?" Xilaskar: "Pêşeroj ya min e, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan, min jixwe paşeroja xwe daye te. Ya Xwedayê ezîz, lê stîgmatêşa herî mezin in."

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ne. Lê bi vê êşê, gelek giyan dikarin bîn xilaskirin."

Ez: "Ya Xudan, bila îradeya Te bibe; ez bi tevahî ya Te me."

Xilaskar: "Keça min, xaç bi Min re şîrîn e."

Ez: "Mebesta te ji 'şîrîn' çi ye?"

Xilaskar: "Tu yê heta dawiyê bi min re vê rakişî."

Ez: "Ya Xudan, gelo ev stîgma wekî yê St. Francis û Padre Pio yê Pîroz in?" Xilaskar:

"Belê, ew wekî yê St. Francis û Padre Pio yê Pîroz in." Ez: "Lê wê demê divê Padre Pio jî pîroz be."

Xilaskar: "Belê. Ew ê di demek nêz de bibe."

Ez: "Û heke ez dema ku van stîgmayan hildigirim bimirim?" Xilaskar: "Keça min, ez nemir im."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te heta hetayê hez dikim." Xilaskar: "Hezkirin ne sînor û ne jî pîvan heye."

Ez: "Guhdarkirina vê pir xweş e. Spas; ev demeke dirêj e ez bi te re diaxivim. Mirov tu carî dawiya axaftineke bi te re nabîne."

Xilaskar: "Ez destpêk û dawî me."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal, Zewicê min, rêberê min ê ruhanî, ez amade me ku xaçê bi te re hilgirim. Lê ji bo kîjan giyanan?"

Xilaskar: "Ji bo gunehkarên ku di tariyê de dijîn û dikarin her kêlî biçin dojehê." Ez: "Gelo keşîş jî dikarin biçin dojehê?"

Xilaskar: "Belê, ew jî dikarin."

Xilaskar: "Keça min, tu dê ji bo hemû giyanan êş bikişînî." Ez:

"Lê ew gelek in."

Xilaskar: "Keça min, ez ji wan hemûyan hez dikim."

Ez: "Ew pir xweş e, û divê em mirov jî her kesî wisa jê hez bikin."

Xilaskar: "Bi min re, tu dikarî vê bikî. Bê min, tu nikarî hez bikî. Keça min, ez ji te hez dikim û spasiya te dikim. Bi aramiyê here."

Êvarê, ez ji bo Ayîna Pîroz li Kapela St Roch bûm, ku ji aliyê keşeyekî jî Zaire. Ew di xwendina Mîsa Pîroz de hinekî bilez bû. Dema ku Şîraxa Pîroz belav dikir, wî ez nedîtîm ji ber ku ez li ber şîranê li ser çokan bûm.

Diviyabû rahîbeyekê jê re îşaret bikira ku ez dixwazim Xilaskar werbigirim. Ew bi qasî metreyekê ji min dûr disekinî, lê dîsa jî wî ez nedîtîm.

Kapela St Roch di avahiyeke sanatoriyumê de ye. Keşîşên li wir bi qasî her çar hefteyan carekê diguherin. Piraniya keşîşan ji bo qurseke dermankirinê li wir in û di wê demê de xizmeta ruhanî pêşkêş dikin. Keşîş bi gelemperî ji Mîsyonerên Steyler in, ji ber vê yekê gelek keşîş ji gelek welatên cuda hene.

30 Tîrmeh 1992 — Pêncşem

9.00–10.45 sibehê li malê:

Pêşî min dua kir, paşê ez bi Wî re yek bûm. Û paşê ez gelek giriyam ji ber ku ez tirsîyam ka gelo ez ê bikaribim tehemul bikim heke min Pênc Birînên Pîroz wergirtana. Ez ditirsîyam ku ez ê nikaribim heta dawiyê bi îsrar bim û dibe ku ji Xilaskar bizivirîma.

Paşê min ji Xilaskar xwest ku kerema vê yekê bide min; wê demê ez ê ji bo xilaskirina gunehgaran amade bim ku êşê bikişînim.

Ez ewqas ji Xilaskar hez dikim ku ez nikarim windakirina Wî bînim ber çavên xwe. Ew ê bibe tiştê herî xirab ku dikare bi serê min de were.

Ez hêvî dikim ku her kes dê li ser rewşa nêzîkbûn û hezkirina xwe ya ji Xwedê û cîranên xwe re bifikire.

Ez dikarim jixwe bibêjim ku Xwedê bi rastî hezkirin e, û bêtîrê hezkirinê

Ez êdî nikarim bijîm.

Ez amade me ku pênc stîgmatên vekirî bi Wî re hilgirim, da ku ez wê hezkirinê winda nekim û ji bo xilaskirina gunehgaran bi Xilaskar re yekbûyî bimînim. Bi serê xwe, ez tiştê nikarim bikim.

Niha, ez êdî natîrsim û êdî nagirîm. Ew ji min hatiye standin.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ez ji te pir hez dikim. Birînên ku tu yê hilgirtî, birînên min in."

Xilaskar: "Ev tê wê wateyê ku tu yê bi min re bî û ez ê te bi tenê nehem. Em ê bibin yek." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez nikarim vê fêhm bikim, lê ez bawer dikim."

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Xwedayê min ê delal û rehmdar."

Xilaskar: "Êşên kefaretê yên ku tu yê bikişînî dê pir zû werin." Ez: "Gelo divê ez tiştê bikim an xwe amade bikim?"

Xilaskar: "Tu niha çawa yî, ji bo min bes e. Li ser gotina xwe bisekine, tiştê ku te gotiye."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez sozê didim te; ji kerema xwe kerema xwe bidin min da ku ez bikaribim vê biparêzim û ji gotina xwe paşde venegerim."

Xilaskar: "Tu dê ji bo vê xwedî keremê bî. Keça min, ji min re dilsoz bimîne; hezkirina min bidomîne. Bi silametiye biçe."

Ev çend hefte ne, milê min ê çepê û beşa jorîn a milê min diêşe. Ew osteomiyelît e. Min êş ji bo xilaskirina giyanan pêşkêş kir.

6:30 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz bi cilên sor.

Bav Vogt ji bêhnvedana xwe vegeriyabû.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar re got: "Tu dizanî ez dixwazim çî ji Te re bibêjim. Ez dudil nînim û ez bawer dikim, lê ez dixwazim piştrast bim."

Xilaskarê dizanibû ku min dixwest çî bipirsim û bersiv da:

Xilaskar: "Tu dê pênc birînen pîroz werbigirî. Ev yek dê zêde nekişîne. Bawer bike. Tu şaş nebûyî."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ku Te ev yek piştî Şîva Pîroz ji min re piştrast kir." Tevahiya rojê min kêfxweşî û hezkirineke wisa hîs kir. Ne mimkûn e ku mirov wê rave bike.

31 Tîrmeh 1992 — În

9.00–11.00 sibehê li malê:

Min dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Ez: "Evîna min a bêdawî, Îsayê min ê delal, eger tu bixwazî, ez amade me ku binivîsim."

Xilaskar: "Belê, keça min, binivîse; pêdiviya min bi gelek giyanên ku ji min re dilsoz in û dê hêrsa min nerm bikin, heye."

Ez: "Ma Tu Xwedê yî, heta bi hêrsê jî?"

Xilaskar: "Keça min, mirov ne guhdar in." Ez: "Keşîş qala hêrsa Xwedê nakin."

Xilaskar: "Kehînen ku di kerema min de ne, bi rastî tiştê ku ez di dilê wan de dihêlim, wî diwêrin. Keça min, lê ew pir kêr in. Duayê bike ku bêtir kehnên baş hebin. Kehînen îro êdî diwêrinê nakin. Wan dilê xwe li hember min girtiye."

Ez: "Gelo ez dikarim ji mirovan re bibêjim ku divê ez pênc stîgmayan ji Te werbigirim?" Xilaskar: "Keça min, ji bo niha vê yekê di bêtengiyê de bihêle."

Ez: "Çima hîn destûr nayê dayîn ku ez vê bibêjim? Gelo ez dikarim bizanibim çima?"

Xilaskar: "Pênc birînen ku tu yê werbigirî birînen min in, û tu kes jî wan hîn nikare vê fêhm bike."

Ez: "Gelo yên ku birînen te hilgirtin, wekî mînak, St. Francis û yên din?"

Xilaskar: "Belê, Dêrê wisa kiriye, lê ew (keşîş) bi berdewamî pê henekan dikan."

Ez: "Tu dikarî peyveke din a li şûna 'henek kirinê' bidî min?"

Xilaskar: "Ew di dema Pîrozkirinê de bêferq bûne."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez jî nikarim vê yekê derbarê Birînen Pîroz de fêhm bikim."

Xilaskar: "Wê demê tu ne tu bi xwe yî, lê ez di nava te de me."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez niha baştir fêhm dikim. Ez li gorî te tenê tozek im."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, cîhan di nav krîzê de ye. Ew êdî nikare rêya xwe ya derketinê bibîne."

Ez: "Xwedayê ezîz, qesta te ji 'krîzê' çî ye?"

Xilaskar: "Krîz, bi temamî dûrketina ji Xwedayê wan e." Ez:

"Gelo ev sedema sereke ya vê hêrsê ye?"

Xilaskar: "Belê, keça min, te texmîn kir."

Ez: "Lê Xwedayê min, hîn jî gelek kes hene ku ji te re dilsoz dimînin."

Xilaskar: "Keça min, ew di tora Şeytan de asê mane."

Ez: "Xwedayê ezîz, nexwe, ez ê li ber Te ji bo kê kefaretê bikişînim?"

Xilaskar: "Ji bo yên ku di tora Şeytan de asê mane."

Ez: "Xwedayê ezîz, divê mirov ji bo vê yekê şervanekî mezin be."

Xilaskar: "Keça min, tu jixwe bi min re mezin î. Min îradeya azad daye mirovan, û mirov dê aîdî wê alê bin ku wan hilbijartiye û li ku derê ku ew dixwazin aîdî wir bin."

Min pirsî ka min ew rast nivîsandiye. Xilaskar: "Ew ji bo Min bes e."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; ji min re dilsoz bimîne. Bi aştî biçe."

Gava min nivîsandin xilas kir, min deriyê mezin ê metal ê şemitok ê ku diçû hewşê girt. Û yekser, tiliya min di derî de asê ma. Gelek biêş bû û xwîna min dihat.

Li cem doktor, derziya tetanosê li min hat dayîn. Min êş ji bo rûmeta mezintir a Xwedê pêşkêş kir. Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Ayîna Pîroz bi cilên sor.

1ê Tebaxê 1992 – Şemî

Saet di 7:15ê sibehê de ez li dêrê li Waghäusel bûm.

Ji saet 1:20 heta 2:10 piştî nîvro li malê bûm:

Xilaskar: "Keça min, ez bi te re me. Ez ji te hez dikim."

Ez: "Ez ê vê binivîsim?"

Xilaskar: "Tu dikarî wê binivîsî."

Ez: "Ez ji bo hezkirina Te spasiya Te dikim, ya ku ev çend saet in ez ewqas bi xurtî hîs dikim."

Min fikirî ku tenê daxwaza min a şexsî bû ku min ewqas bi kelecana dixwest bi Xilaskar re bibim yek, heta ku min hema hema nikarîbû li benda wê bimama.

Xilaskar: "Keça min, daxwaza min bû ku ez bi te re bibim yek."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo tiştek ber bi min ve tê ji ber ku Te xwest bi min re bibî yek?"

Xilaskar: "Belê, tiştek ber bi te ve tê."

Ez: "Gelo ez dikarim bizanim ew çi ye, ya Xudan û Xwedayê min? Ez ji te keremê dixwazim ku her tiştê ku were serê min, ez bikaribim tehemul bikim. Ya Xudan û Xwedayê min, ez qebûl dikim, her çend ez nizanim çi tê jî. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were, ne ya min."

Xilaskar: "Keça min, tu hatî hilbijartin; gelo gumanên te hene, keça min?" Ez: "Na, Ya Xudan."

Piştî wê, bêdengiyê dirêj çêbû, û min li ser tiştên ku li pêşiya min bûn fikirî. Xilaskar:

"Tu nikarî bibêjî ku ew ji te tê."

Ez: "Na. Ez nizanim çi dê were. Gelo divê ez ji ber tiştê li pêş bigirîm?" Xilaskar: "Tu dikarî şa bibî."

Ez: "Ew ê çi be ku min şa bike? Ez niha nikarim li ser tiştê bifikirim ku pê kêfxweş bibim."

Xilaskar: "Tu dê her dem bi Meryema Pîroz a Bereketdar re bî yek." Ez: "Ma ez jixwe pê re nebûm yek?"

Xilaskar: "Tu dikarî pê re jî biaxivî." Ez: "Min

jixwe pê re axiviye." Xilaskar: "Ew ê bi te re jî biaxive."

Ez: "Gelo ev tê wê wateyê ku ez ê wê bibihîsim, çawa ku te dibihîsim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, tu yê wê bibihîsî çawa ku tu min dibihîsî." Ez: "Ez ê çawa bikaribim ferq bikim dema ku ew diaxive?"

Xilaskar: "Ew ê xwe ji te re bide nasîn; tu yê dengê wê nas bikî." Ez:

"Belê, Ya Xudanê min, ez jixwe li hêviya wê me. Ew ê kengî be?"

Xilaskar: "Hema ku nîşan xuya bibe."

Ez: "Lê te gotibû ku ew ê li dêreya St Leon-Rot xuya bibe." Xilaskar: "Belê, ew ê wisa bike."

Ez: "Tenê carekê?"

Xilaskar: "Gelek caran."

Xilaskar: "Van hemûyan di bêdengiyê de bihêle."

Ez: "Ya Xudan, ji kerema xwe re keremê bide min ku ez van hemûyan di bêdengiyê de bihêlim. Tu dibêjî ku dev ji ya ku dil pê tijî ye, diaxive. Ji kerema xwe re keremê bide min ku zimanê min di derbarê vê de bêdeng bimîne."

Xilaskar: "Belê, keça min, tu yê wê werbigirî."

Xilaskar: "Keça min, Dayika te ya Xwedê ya Herî Pîroz, Meryem, û ez ji te hez dikin. Bi silametiye biçe."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji bo vê kerema mezin spasiya Te dikim. Ez spasiya Dayika delal a Xwedê dikim ku tewra bi min, gunehkarekê re jî, axivî. Ya Dayika Dilovanî, tu ya ku penageha gunehgaran î, rêberiya min bike û min biparêze."

3.30 piştî nîvro – 6.15 êvarê: Min li dêreke li Rotê dua kir û bi Bav Vogt re çûm îtirafê.

2 Tebax 1992 — Yekşem

8.00 – 9.20 sibehê:

Xilaskar: "Binivîse, keça min, tu bi hezkirina min ji min hez dikî. Ev hezkirin diyariyek ji min e ji bo 'erê'ya te ya ji min re. Û ev hezkirin diyariya herî mezin e ku min daye te." Ez: "Ez wisa hîs dikim ku divê ez her dem bi te re yekbûyî bim. Ez bi berdewamî ber bi te ve dikişim. Mirov bi hesretekê li benda yekbûna bi te re ye."

Xilaskar: "Ji ber ku tu bi tevahî ya min î."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ez hişmendiya te ya xwe dixwazim." Ez: "Ji kerema xwe, ji bo vê peyveke din ji min re bibêje."

Xilaskar: "Tu bi serê xwe nikarî tiştekî bikî; ez li ser navê te tevdigerim."

Ez: "Xwedayê min ê hêja, ev çawa dê bixebite an çêbibe? Ez fêhm nakim. Ya Xudanê min, alîkariya min bike ku ez vê baştir fêhm bikim."

Xilaskar: "Her tiştê ku tu dikî, ez dikim."

Ez: "Yanî ne ez im ku wê dikim, lê Tu yî ku wê dikî." Ez: "Ez

ê çawa bizanibim ku ew Tu yî ku wê dikî?"

Xilaskar: "Berî tu tiştekî bikî, bêje: 'Bike, Ya Xudan, wekî ku tu dixwazî.'" Ez:

"Wê demê ez amûra te me, ya ku tu bi kar tînî."

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê li gor dilê te bikim. Ji kerema xwe re keremê bide min ku ez bikaribim vê yekê bikim, ji ber ku ev bêguman ne hêsan e."

Gava min ev got, min li ser nefsbîçûkiyê fikirî.

Xilaskar: "Bêje, keça min, tu rast dibêjî; ji bo vê pêdiviya te bi nefsbîçûkiyê heye."

Ez: "Ya Xudan, ez her roj ji bo nefsbîçûkiyê dua dikim; **ew ji hemû fezîleetan zehmetir e.**"

Xilaskar: "Tu tenê dikarî bigihîjî wê heke tu bi min re bî. Û gava ku tu fêhm bikî ku tu ne tiştekî û ez her tiştê di nava te de me, û gava ku tu fêhm bikî ku tu bi serê xwe nikarî tiştekî bikî, wê demê tu yê bigihîjî wê nefsbîçûkiya ku ez pir jê hez dikim."

Min xwest lez bikim da ku di wextê xwe de ji bo Mîsa Pîroz bigihîjim dêrê. Xilaskar: "Belê, keça min, ez li wir jî hewcedarê te me. Ez ji te hez dikim, keça min. Bi silametî biçe."

10.00 sibehê Mîsa Pîroz bi cilanên sor.

Saet 13:30 Rûsary – piştî wê min ji Birînên Pîroz re dua kir. Saet 19:00 min li malê Rûsaryya xemgîn dua kir.

3 Tebax 1992 – Duşem

8.00–10.00 sibehê li odeya doktoran:

Piştî ku min bi kelecana ji Xilaskar re dua kir.

Xilaskar: "Keça min, min tu bi zelalî bihîstî. Çi dê bi te were, xemxwarina min e, her wekî tiştên ku hêj hatine. Erkê te, keça min, ew e ku tu li gorî dilê min xizmeta min bikî."

Ez: "Ya Xudan, lê ji kerema xwe re min agahdar bike ka tu çî dixwazî. Ji min re bêje tu dixwazî ez çî bikim." Xilaskar: "Divê tu bi tevahî xwe bispêrî min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wiya bikim."

Ez: "Xwedayê min ê delal, niha ku min xwe bi Ruhê Te yê Pîroz kir yek, ji kerema xwe nehêle ku hişê min di dema nivîsandinê de destwerdanê bike; ew ê min ne di ewlehiyê de bihêle."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; min ji bo te planek çêkiriye, û divê ev plan pêk were."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ditirsim gava ez difikirim ku dibe ku ew pêk neyê." Xilaskar: "Ew ê pêk were eger tu her dem bi min re bî."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez dixwazim her dem bi te re bim. Ji kerema xwe qet nehêle ez ji te veqetim. Xwedayê ezîz, ez niha ewqas matmayî me ku nikarim tiştêkî din ji te bixwazim. Ji min re bêje ka tiştêkî din heye ku divê ez binivîsim. Bi min re çi dikî, li gor dilê xwe bike. Ez bi tevahî ya te me."

Xilaskar: "Keça min, wê binivîse. Xema wê neke; yek heye ku dê vî karî bike."

Ez: "Ya Xudan, ez fêr nakim çima ji vê re tê gotin xebat."

Xilaskar: "Keça min, ev kar ji min e û ew bi xilasiya giyanan ve girêdayî ye. Ew karek e ji bo xilasiya giyanan. Wextê me pir kêr e, keça min."

Ez: "Ya Xudanê min, gava tu tiştên wiha ji min re dibêjî, tu tiştêkî ji min dixwazî." Xilaskar: "Belê, keça min, êşên kefaretê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Xwedayê min ê Sêyekî, Îsayê min ê rehmdar, ez amade me ku ji bo xilaskirina giyanan û ji ber hezkirina ji Te û ji mirovahiyê re, bi Te re êşê bikişînim. Ya Xwedayê ezîz, min fikra xwe neguherandiye, ji ber ku îradeya Te niha îradeya min e. Ji ber ku mebesta Te rast e, ne ya min."

Xilaskar: "Ez kêfxweş im, keça min, bi tiştê ku te nivîsandiye." Ez:

"Daxwaza min a din tune."

Xilaskar: "Ma bi rastî tu daxwaza te nîne?"

Ez: "Ez newêrekim tiştêkî bixwazim, ji ber ku ez pir bêqîmet im." Xilaskar:

"Xwestekeke bike, keça min; ez dixwazim tu bikî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, wê demê ez hêvî dikim ku ez bikaribim xaça ku tu didî min bi hezkirin û dilsozî heta dawiyê li gel te hilgirim, û dêreke li St Leon-Rot di çavên Bavê Pîroz de bibe dêreke mînak, da ku dêrên din jî li pey wê biçin.

Ez hêvî dikim ku Şîva Pîroz bi çongdanê were belavkirin, ji bilî kesên ku nikarin çong bidin, û ku ew wek Şîva devkî bi bikaranîna patenê were belavkirin.

Ez hêvî dikim ku hûn ji me re keşîşên wisa bibexşînin ku her roj ji bo Îtîrafa Pîroz û guhdarîkirina îtîrafan amade bin, û ku Şîva Pîroz tenê bi destên pîrozkirî yên keşîş bi rêzdarî were belavkirin.

Wekî din, ku Dayika Xwedê, St. Ûsiv, û milyaket û pîrozên pîroz careke din di dêrê de bi awayekî berfirehtir werin rûmetdarkirin.

Ez dua dikim ku keşîş berî Ayîna Pîroz bi bawermendan re Rozaryoyê bixwîne, û ku di dema Ayîna Pîroz de keşîş ligel xizmetkarên gorîgehê berê xwe bide Tabernakolê, ji bilî dema weazê.

- Ku di kapela ku li malê tê çêkirin de, dua her dem ji bo xilasiya giyanan bên kirin.

Birînen Te yên Pîroz, bi taybetî, divê bên perestandin.

- Ku di vê kapelê de, mirov bi riya şafaetiya Xatûna Me û St. Ûsiv hem di laş û hem jî di giyanê xwe de sax bibin.

- Ku tu kesê ku di vê kapelê de dua dike, wînda nebe.

- Ku malbata min – ya min û sê nifşên beriya min – xilas bibe.

- Ez ji bo vê kapelê parastineke taybet daxwaz dikim û ku dua piştî mirina min jî li wir bên kirin.

- Ya Xwedê, di vê kapelê de, ji her kapeleyeke din a heta niha, bêtir rûmet, pesin û spasiya Te bê kirin.

'Ya Xudanê min, min gelek tişt rêz kirin. Lê ya Xudan, ez dibêjim, eger îradeya Te be, bila were kirin— ne ji ber ku ez tiştêk im, lê ji ber ku Tu her tişt î di min de.'

Xilaskar: "Keça min, wisa be." Ez: "Ya Xudanê min, gelo min rast bihîst?"

Xilaskar: "Keça min, wê binivîse; ew ê tam wekî ku te nivîsandiye pêk were." Ez: "Ez spasiya te dikim, ya Xudan û Xwedayê min, SPAS."

Niha, li derve birûsk dibiriqe û baraneke pir diwar dibare; mîna bahozê ye. Ruhê min rehet e, di nav aştîyê de ye, û bi hezkirineke mezin ji bo Xudanê hêja û ji bo Meryema Pîroz a Bêrûmet tije ye.

Li Rotê Ayîna Pîroz tunebû; ez saet di 7.30 êvarê de çûm Kapela St Roch.

Saet 8:15 êvarê: Koma duayan. Koma duayan pênc sal in heye.

4ê Tebaxa 1992an – Sêşem

Li malê di navbera 10.55 û 11.55an de. Pêşî

min dua kir, paşê ez ketim yekbûnê.

Xilaskar: "Gelek tişt hene ku min kêfxweş nakin." Ez:

"Ya Xudan û Xwedayê min, çi te kêfxweş nake?"

Xilaskar: "Ku Matthias bi Andreas (André yê Belçîkayê) re bi roje ket." Ez: "Lê

Şandiyan jî ev yek dikir."

Xilaskar: "Keça min, ew ne daxwaza Min e." Ez: "Gelo

tişteki din heye ku divê ez derbarê Matthias de

bizanibim?" Xilaskar: "Ji bo wî dua bike."

Ez: "Û Beate çi?"

Xilaskar: "Divê ew êdî rojnivîska te nexwîne." Ez: "Lê

te got ku destûra wê heye ku wê rast bike." Xilaskar:

"Lê ne ku wê biguherîne."

Ez: "Fridolin çi? Gelo ew dikare ji Bav Stefan re behsa stîgmatên ku ez ê werbigirim bike?"

Xilaskar: "Divê ew vê yekê ji xwe re bihêle."

Ez: "Ma tu dixwazî ez di demek nêz de biçim xelwetê?" Xilaskar: "Hê

na."

Xilaskar: "Ez rêberê te yê ruhanî me; tu bi tevahî ya min î." Min

ji Xilaskar pirsî derbarê vê jina bi tapê.

Xilaskar: "Ji Fridolin re bêje ku bi vê jinê re baldar be. Ji bo Fridolin dua bike."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê ji bo van hemû niyetan dua bikim. Û ez ê hê bêtir ji bo Fridolin dua bikim."

Xilaskar: "Ez kêfxweş im ku Fridolin dixwaze roja Duşemê were koma duayan." Ez: "Wê demê ez ditirsim ku Marion nivîsandina rojnivîska xwe bidomîne."

Xilaskar: "Ew ê nivîsandina rojnivîska xwe bidomîne."

Ez: "Tu dê li şûna min, ji bo diya Matthias çi bikî?" Xilaskar: "Keça min, wê ji min re bihêle."

Ez: "Tu dixwazî ez tişteki din jî binivîsim?" Xilaskar: "Belê, ez

dixwazim tu tişteki din jî binivîsî." Ez: "Belê, Ya Xudan û

Xwedayê min."

Şaredar hat bîra min.

Xilaskar: "Bi wî re biaxive; ez ê ji te re îlamê bidim ka tu çi jê re bibêjî."

Ez: "Xwedayê min ê delal, pirsek min a din heye: gelo divê ez di Tebaxê de biçim Schioyê?"

Xilaskar: "Divê tu neçî wir. Ji min re guhdar be."

Xilaskar: "Keça min, divê tu tiştê ku niha tê binivîsî. Stîgmatên ku tu yê werbigirî – ew ê îsal biqewime."

Ez: "Mebesta te ji 'îsal' çi ye?"

Xilaskar: "1992."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, Ya Îsayê min ê dilovan, bila wisa bibe wekî te got." Xilaskar:

"Keça min, min bêhêvî neke."

Ez: "Ya Xudan, keremê li min bike ku ez tu carî te bêhêvî nekim."

Xilaskar: "Tenê guh bide min; nehêle ku kesên din bandorê li te bikin. Ev nîşana ku tu yê ji min werbigirî, dê ji bo hemû koran bibe şahidiyek, da ku ew dîsa bibînin, û ji bo hemû kerran, da ku ew dîsa bibihîzin. Vê binivîse, keça min: ev nîşan—stîgmatên min di nava te de—dê li cîhanê hejîneke mezin çêbike."

Ez: "Lêbelê, ez vê yekê baş fêm nakim; tu dikarî ji kerema xwe tişteki din ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Ew ê mîna hevîrtirşê be. Bi riya pirtûka te, ew ê bi lez belav bibe. Ew ê li hember stîgmatên ku tu werdigirî bêhêz bin, ji ber ku ew ê ji min bin. Keça min, ez ji te hez dikim. Bi silameti biçe."

Êvarê ez li dêrê li Malschê bûm. Pêşî ez çûm Mingolsheimê, lê li wir ayîn tunebû. Ji ber vê yekê ez bi erebeyê çûm Malschê da ku ez Ayîna Pîroz ji dest nedim.

5ê Tebaxa 1992an – Çarşem

Li malê di navbera 10.45 û 12.45an de.

Min dua kir û paşê xwe bi Xilaskar re yek kir. Ez ji ber hemû gunehên xwe bi poşmaniyeke kûr ketim û giriyam. Min xwe wekî gunehkarek hîs kir, û Xudan Xwedê ez wekî amûra Xwe hîlbijartibûm. Ax, ez li ber Xwedê çiqas bêqîmet hîs dikim. Ji bo naskirina gunehên xwe mirov divê çiqas bi dîlnizm be? Ez hema hema her hefte diçim îtîrafê, ji bo gunehên xwe poşman dibim, û dîsa jî ez her tim vedigerim gunehê. Ji bo hinekan, gunehên ku ez poşmaniya wan dikim ne guneh in, lê ji bo min gunehê herî biçûk jî yê herî mezin e. Bêguman pir hindik kes dê vê fêhm bikin, heta Bav Vogt jî.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, tu yê bawer bikî tiştê ku ez ji te re dibêjim?"

Ez: "Xilaskarê ezîz, te jixwe bawerî daye min, lewma bêguman ez dikarim bawer bikim." Xilaskar: "Lê tu hîn jî bi guman î."

Ez: "Tu dikarî ji kerema xwe vê gumanê ji min bibî?" Xilaskar: "Lê ew dîsa vedigere."

Ez: "Ez ji te lava dikim ku tu wan careke din ji min bibî."

Xilaskar: "Keça min, gumana ji min nayê. Divê mirov tim û tim dua bike, 'Me ji gumana biparêze.'"

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ji kerema xwe min ji gumana biparêze, da ku baweriya min wek zinar zexm bibe." Xilaskar: "Binivîse, keça min, li ser sebirê bixebite."

Ez: "Sebir fezîleteke mezin e; min digot qey mirov wê ji te werdigire." Xilaskar: "Tu yê wê werbigirî, lê ne hêj niha."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê sebirê bikim. Ji kerema xwe bêsebiriya min bibexşîne. Ji kerema xwe giyanê min paqij bike, da ku ez bi tevahî paqij bibim û pîroz bibim, da ku ez her dem bi hemû pîrozên li bihuştê re Te pesin bidim û rûmetdar bikim."

Ez: "Ya Xudanê min, gelo tiştê ku te dixwest ji min re bibêjî ev bû – ka ez ê jê bawer bikim?" Xilaskar: "Tiştêkî pir cuda tê. Wê pey hev pey binivîse."

Xilaskar: "Ez tevahiya hebûna te dixwazim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ya Îsayê min ê diloan, ez tevahiya hebûna xwe didim te." Ez: "Tu dikarî tiştêkî li ser wê ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Keça min, êşên kefarete yên ku tu dikişînî, êşên min in." Ez: "Lê te berê ev yek ji min re gotibû."

Xilaskar: "Wê demê tu yê di nava min de bî."

Ez: "Wê demê çî bi laşê min tê?"

Xilaskar: "Laşê te ji bo mirovan nîşana dîtbar e." Ez: "Ez ewqas ehmeq im ku nikarim vê fêhm bikim."

Xilaskar: "Eger tu dikaribûya wê fêhm bikira, wê demê ew ê ne ji min bûya. Ew heta ji bo teologan jî zehmet e, ji ber ku ew nikarin wê fêhm bikin."

Ez: "Ya Xudanê min, eger ez ji bo mirovan nîşanek im, mirov bi riya min çî bi dest dixin?"

Xilaskar: "Ronahiya ku dê ji tariyê derkeve." Ez: "Gelo ev tê wê wateyê ku kor dê dîsa bibînin?"

Xilaskar: "Belê, keça min. Stîgmatên te yên vekirî dê ji bo dîtina her kesî bibiriqin. Heta kor jî dê dîsa bibînin. Ji ber van stîgmatên ku tu yê werbigirî, dê pir bi te bê henekirin û tu yê bê heqkirin. Vê hemûyê qebûl bike; bi riya vê, gelek giyan dê bên xilaskirin ji lanetê."

Ez: "Ya Xudanê min, ma min ew rast nivîsandiye? Ma ez tiştê şaş xêz bikim?"

Xilaskar: "Na, min ew nivîsand, ne te. Destên te amûra min in. Keça min, ez ji te pir hez dikim; ji min re dilsoz bimîne. Bi silametiye biçe."

Rûsary û Qudasa Pîroz a sor.

6 Tebax 1992 — Pêncşem

Min saetekê bi dilsoziyeke kûr dua kir berî ku ez xwe bi Xilaskar re yek bikim. Min her tişt da Îsa.

Xilaskar: "Belê, keça min, ew rast bû."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, divê mirov bi lez û bez tobe bikin. Wextê wan ê mayî kêr e. Şeytan xurt e. Divê ew bi riya duayê were binçavkirin. Mirov van rojan pir kêr dua dikan. Ji şaredar re bêje ku hewl bide te bigihîne

Serokwezîr Kohl. Divê ew di kirina vê yekê de dudilî nebe." Ez: "Gelo ez divê nameya ji Serokwezîr Kohl nîşanî wî bidim?"

Xilaskar: "Belê, tu dikarî. Heke ew bixwaze, divê ew ji Serokwezîr re binivîse û jê re bêje ku pêdivî ye tu pê re bixivî. Jê re bêje ku şaredar jî berpirsiyariyek wî heye ku misoger bike ku xelk di nav aştîyê de bijî."

Ez: "Ez dikarim wê jê re bixwînim?"

Heiland: "Belê, tu dikarî, lê ne tiştêkî din."

Ez: "Ez ji te na pirsim ka divê ez çî binivîsim; ji kerema xwe tenê ji min re bêje. Dibe ku ew bes be."

Xilaskar: "Ne bes e, keça min; wê binivîse. Cîhan tu carî di nav tevliheviyê weha de nebûye wekî niha. Her kes rûbirûyê xetereyê mezin e. Ez hema hema dikarim wan hemûyan ji devê xwe derxim, lê ez hîn jî ji wan hez dikim. Ew hemû zarokên min in. Lê tenê hejmareke ewqas biçûk dê bê xilaskirin!"

Xilaskar: "Binivîse, keça min; ez dixwazim tu hîn zêdetir binivîsî. Keça min, daxwaza min pêk bîne."

Ez: "Çi daxwaz? Min her tişt daye te; ez nikarim tiştêkî bikim." Xilaskar: "Belê, tu dikarî her tiştî bi min re bikî."

Ez: "Ya Xudan, daxwaza te çî ye? Û eger ez bi te re bim, ez ê her daxwaza te pêk bînim."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; daxwaza min ew e ku te bi xwe re bibim."

Ez: "Ez ê çawa vê fêrî bikim? Lê eger ev daxwaza te be, wê demê ez ê vê daxwazê ji bo te pêk bînim; wê demê tu dikarî min bibî kîjan derê ku tu bixwazî."

Xilaskar: "Binivîse, keça min, tu dikarî di heman demê de li vir û li wir bî, li ku derê ez bixwazim."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê li gorî dilê te bikim, ji ber ku ez dizanim her tiştê ku tu dikî baş e, û ji ber vê yekê ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim, û ez ji bo her tiştî spasiya te dikim."

Paşê mêrê min gotina min birî. Min bersiv neda, ji ber ku niha Xilaskar ji bo min girîngtir bû.

Xilaskar: "Keça min, dê dilê te bê şeqitandin."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, bila li gorî daxwaza te be."

Xilaskar: "Wê demê dilê te dê bibe dilê min. Xwîna ku ji dilê te diherike xwîna min e. Ev xwîn dê ji bo xilasiya giyanan were rijandin. Her dilopek xwîn biqîmet e."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ji vê fêrî nakim. Wê ji min re hêsanî rave bike." Xilaskar: "Xwîna min xilasiya te ye."

Ez: "Ya Xudan, divê çiqas tirsnaq be ku mirov Te di Hostiya Pîroz de bi dest, dema ku Parçeyên Pîroz dikevin erdê. Ax, divê çiqas kor bin kahîn. Ya Xudan, ji kerema xwe li wan bibore; ew nizanin çî dikan dema ku Xwarina Pîroz didin destan."

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Ez: "Ya Xudanê min, ji min re pir zehmet e ku binivîsim. Divê mirov ji ber van bêhurmetiyan, vê kêmasiya rêzgirtinê û xemsariya li hember Te, Xwedayê Sêyekî, bi çavên xwînê bigirî. Bila Ronahiya Te ya Pîroz bibiriqe, da ku ew ji tariyê derkevin û bi riya Xwîna Te ya hêja xilas bibin."

Xilaskar: "Keça min, wisa dê çêbibe. Keça min a delal, ez kêfxweş bûm ku te nivîsandina xwe domand. Ji min hez bike; bi aramiyê here."

Nêzîkî saet 4:15 êvarê ez bi şaredar, birêz Martin re bûm. Min ji wî re derbarê Serwezîr, birêz Kohl de axivî. Wî ji min re got ku ew ê hewl bide min bigihîne Serwezîr Kohl. Di dawiyê de, min jê re got ku divê ew dêrê bernede.

Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot.

7ê Tebaxa 1992an – În – Îna Dilê Pîroz

10.00–11.30 li malê:

Min bi kelecana dua kir û ji Xilaskar re got: "Ez ê her tiştê ku tu bixwazî bikim, lê tişteke heye ku ez jê ditirsim: ku di êşa xwe de ez ê ji te veqetîm,"

Xilaskar: "Dema tu diêşî, ez bi te re me. Ez bi te re diêşim."

Piştî demekê, bêdengî.

Ez giriyam.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, **Peyv bûye beden**; dilê te dê bibe yê min. Gotinên ku ji dilê te derdikevin dê bibin gotinên min."

Ez: "Gelo Ruhê Pîroz dê bi riya min biaxibe?"

Xilaskar: "Belê, keça min, Ruhê Pîroz dê bi riya te biaxibe." Ez:

"Xilaskarê hêja, gelo yên din dê vê yekê fêm bikin?"

Xilaskar: "Ne her kes. Tenê ewên ku di kerema Xwedê de ne." Ez: "Û yên din ên ku vê yekê nas nakin çi?"

Xilaskar: "Ew ê bi te bikenin, henekên xwe bi te bikin û te dî nîlan bikin." Ez: "Wê demê divê ez çi bikim?"

Xilaskar: "Ne tu yî ya ku dê tişteke bike, lê ez im ê ku tevbigirim. Keça min, tu dê wê demê bibî amûra min."

Ez: "Ez ê nas bikim ku ew tu yî?" Xilaskar: "Belê, te berê jî gelek caran ew nas kiriye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gelo tişteke din ji bo min heye? Dema tu bi min re bî dê çawa be – gelo ez ê hîn jî bikaribim bixwim? Yanî, heke ez stîgmata te werbigirim? Lê ez ji niha ve dibêjim, Ya Xudan, bila li gorî îradeya te be."

Xilaskar: "Keça min, paşeroj ya min e."

Ez: "Belê, Ya Xudan, min dîsa ji bîr kir. Ji kerema xwe min bibore." Ez:

"Gelo divê ez tişteke din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ez ji te tişteke zêdetir dixwazim." Ez:

"Xwedayê ezîz, tu dikarî wî bistîni."

Xilaskar: "Nivîse; pêdiviya min bi fedakariya te ya tam heye."

Ez: "Ya Xudanê min, min jixwe her tişt daye te. Ez careke din her tiştî didim te. Bi min re çi bixwazî bike. Ez bi tevahî ya te me."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; ji min re dilsoz bimîne, û ez ê li gor dilê xwe bikim. Bi aramiyê biçe, keça min."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz a sor.

8ê Tebaxê 1992 – Şemî

11.00 – 12.45: Piştî duayê, ez bi Xilaskar re yek bûm.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez ji Bav Vogt re bibêjim ku ez ê pênc stîgmayan werbigirim û ku dê dilê min bê qulkirin.

Xilaskar: "Belê, ji keşeyê xwe, Bav Vogt, re bêje ku tu pênc stîgmayan ji Min werdigirî û ku dilê te tê kizîn."

Ez: "Lê Xudan, ew ê bêguman dîsa jê bawer neke. Divê ez çi bikim?" Xilaskar: "Keça min, ew ê bawer bike gava ku êdî pir dereng be."

Ez: "Xwedayê ezîz, wê demê feydeya gotina vê ji wî re tune ye."

Xilaskar: "Belê, feydeyek heye, keça min."

Ez: "Feydeya wê çi ye?"

Xilaskar: "Ew ê êdî nikaribe bibêje ku wî tişteke nizanîbû."

Min hineke din bi Xilaskar re axivî, lê tişteke nenivîsî. Xilaskar: "Niha, binivîse, keça min. Bi baldarî guhdarî bike."

Ez: "Belê, Xilaskar, ez bi baldarî guhdarî dikim. Ez dizanim ku hişê min dê nikaribe vê fêm bike, lê dilê min...

dilê wê nas bike û hîs bike, çimkî dilê min dizane tu çi ji min dixwazî, lê mirov nizanin. Ji ber vê yekê ez ê her tim pêşî guh bidim te, çimkî evîna te tu carî ez xapandime."

Xilaskar: "Her tiştê ku tu dinivîsî, biparêze." Ez: "Lê te berê jî ev yek ji min re gotibû."

Xilaskar: "Şeytan ji wê yekê zêdetir tişteki hez nake ku tiştên tu bi riya mirovên qenc dinivîsî, tune bike." Ez: "Îsayê ezîz, ez ê baştir xwedî lê derkevim."

Piştî demekê, dema ku aştî û bêdengî hebû, min pirsî ka tiştê ku min nivîsîbû bes bû an na. Xilaskar: "Na, keça min, her tiştê ku te nivîsîye ji bo demên pêş jî girîng e." Xilaskar: "Karê min dê bê temamkirin. Yên mezin dê hêj matmayî bimînin."

Ez: "Kesên mezin kî ne?"

Xilaskar: "Metran. Bi riya vî karî ew ê fêkiyan nas bikin. Ez di vî karî de rezim. Ez ê xwîna xwe ji bo her kesî birijînim; angû, heta gunehkarê herî mezin jî dikare tobe bike heke bixwaze. Ez ji bo gunehkarên dinyayê hatime. Her gunehkar ji min re bi qasî mirovên rastdar ezîz e. Keça min, tu yê vî karî—xilasiya giyanan—bi min re bi cih bînî. Tiştê ku min dest pê kiriye, ez ê temam bikim. Ez zarokên xwe, yên ku hîn dikarin bînin xilas kirin, xilas dikim. Rêya te, keça min, rêya min e."

Ez: "Wê demê ez ê li ser vê rêyê riya xwe winda nekim."

Xilaskar: "Tu dê di vê rêyê de riya xwe winda nekî. Tu bi min re yî. Keça min a delal, spas ji te re ku tu hatî ba min. Bi silametî biçe."

4.30 êvarê Li Rotê, li dêrê: Min Duaya Rozaryoyê kir. Ji ber ku îro Li Rotê îtîraf çênebû, ez derdora saet 5.45 êvarê çûm Keleha Rochusê ji bo îtîrafê.

Saet 7:00 êvarê Ez li dêreyê Mingolsheimê beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

9ê Tebaxê 1992 — Yekşem

8.15–9.45 sibehê: Piştî duayê, min xwe bi Xilaskar re yek kir.

Her gava ku ez xwe bi Xilaskar re yek dikim, ez her tim şîva ruhanî werdigirim û bi kelecana dua dikim. Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wê binivîsim."

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min. Divê ez zarokên xwe heta dawiyê biceribînim, ji ber ku peywira ku ez didim wan divê were pêkanîn. Derbarê her tiştê ku te nivîsandiye de, min jixwe misoger kiriye ku ew ê hemû pêk werin."

Min meraq kir gelo Xilaskarê vî tiştî ji berê ve kiribû.

Xilaskar: "Belê, pêşwext. Ji ber vê yekê, xema wê yekê neke ka dê tişteke kengê biqewime. Erka te ew e ku tu ji Min û mirovahiyê hez bikî, û îradeya Min bi cih bînî. Evîna ku tu hîn jî ji Min werdigirî mîna gewherekî hêja ye ku ji her alî ve dibiriqe. Û li ku derê ew dibiriqe, dê evîn herike."

Ez: "Ya Xudan, gelo ez ê hê bêtir hezkirinê werbigirim?"

Xilaskar: "Belê, heke tu bi min re êşe bikişînî, tu yê bêtir hezkirinê werbigirî û bidî. Tu yê bikaribî gelek hezkirinê belav bikî. Keça min, vê jî binivîse: stîgmata ku tu yê werbigirî dê ji bo demeke dirêj bimînin, da ku gelek giyan werin xilas kirin. Duh, keşiş (li Kapela St Roch) ji te re got ku stîgmat diyariyeke keremê ne. Tu dikarî binivîsî ku ew diyariyeke keremê ya mezinahiya kêmpayda ye. Ez wê didim kîjanê bixwazim. Vê binivîse: tu yê bikaribî bi riya stîgmayan bixebitî, û divê tu wan ji bo demeke dirêj hilgirtî. Heya ku ez bixwazim." Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Bavo yê min ê hezkirî. Ez niha jî ji bo vê diyariya keremê ya mezinahiya kêmpayda ya ku ez ê werbigirim, spasiya Te dikim. Ez amade me, û ez dua dikim ku bikaribim stîgmatayan bi Te re heta kengê Tu bixwazî hilgirim û tehemul bikim." Xilaskar: "Keça min, tu ji ber stîgmayan bi fikar î. Vê fikarê dexe destên min. Bila bibe fikara min û êdî ne ya te be."

Ez: "Ax, Xudanê min, ez niha pir tî û birçiyê hezkirina te me. Ji kerema xwe gelek hezkirinê bide min."

Xilaskar: "Ez ê gelek hezkirinê bidim te, lê ne niha. Tu dikarî niha tehemul bikî?" Ez: "Gelo niha ne hewce ye ez tişteki din binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, divê tu tişteki binivîsî." Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ew çi ye?"

Xilaskar: "Êşa ku tu di dilê xwe de hîs dikî, êşa min e."

Ez: "Min digot qey ji ber germê ye. Êşeke şewat e." Xilaskar: "Ez hinekî dihêlim da ku tu hezkirina min hîs bikî."

Ez: "Gelo êşên te evîn e?"

Xilaskar: "Belê, ev hezkirineke rastîn e ji bo we, zarokên min."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ji bo hemû êşên ku tu didî min spasiya te dikim; ez dixwazim her dem ji te hez bikim. Ji kerema xwe re, bihêle ku ez tu carî ji te dûr nekevim, heta bi êşên giran jî."

Xilaskar: "Keça min, ez ji tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş im. Ez spasiya te dikim. Xwesteka min ew e ku ez bi te re û li kêleka te bim. Keça min a delal, bi silametiye here."

Saet 1:30 piştî nîvro: Rozaryaya Sor li dêrê. Îro ayîna duayan tunebû; ez ji bo vaftîza zarokekî li dêrê mam.

7.00 êvarê: Ez beşdarî Ayîna Pîroz a li Kapela St Roch bûm.

10ê Tebaxa 1992an – Duşem

Piştî duayê:

Min nexwest tiştêkî ji Xilaskar bipirsim, ji ber ku ez ne hêja me.

Ez: "Xilaskarê hêja, tu dixwazî ez tiştêkî binivîsim?" Xilaskar: "Belê, ez dixwazim tu binivîsî, keça min." Piştî wê, bêdengiyek çêbû.

Xilaskar: "Keça min, her peyvê binivîse." Ez: "Belê, Ya Xudanê min."

Xilaskar: "Her tiştê ku tu ji bo gunehkarên mezin dikişînî, pêşkêşî min bike. Min tirsê te ji holê rakir."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Ez: "Xwedayê ezîz, min hest pê kir dema ku ez niha digiriyam û ditirsiyam ku ez ê nikaribim stîgmatayan ragirim. Û paşê ji nişka ve girî sekinî û ez êdî netirsiyam." Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: şerê li Bosna û Hersegovînayê dê diwartir bibe. Welatên cîran di xeterê de ne."

Ez: "Ya Xudanê min, min dixwest tiştêkî ji te bipirsim: gelo divê ez faksê ji Serokwezîrê Federal Kohl re bişînim, eger tu bixwazî."

Xilaskar: "Belê, wisa bike."

Ez: "Tu yê bi min re bî?"

Xilaskar: "Keça min, ez dizanim tu yê bi dizî bihêlî; divê tu ji kesî re nebêjî." Ez:

"Rêzdar Dochart çi?"

Xilaskar: "Jê re bêje, erê, lê ji xeynî wî ji kesî re nebêje. Dema ku stîgmatên te hebin, ew ê hemû wan bibînin. Keça min, heta niha çawa ji min hez dikî, wisa jî hez dikî. Xwesteka min û xwesteka te ew e ku em her dem yekgirtî bin. Kes nikare vê xwestekê ji te bistîne; te ew daye min."

Ez: "Ax, Xudan û Xwedayê min, tiştê ku te nû ji min re got gelekî qencî li min kir. Ez spasiya te dikim, evîna min a mezin. Îsayê min ê delal, gelo divê ez hîn jî xwe ji bo Êşê amade bikim?"

Xilaskar: "Keça min, hişyar be û tu caran dilê xwe li min negire."

Ez: "Ya Xudan, gava tu dibêjî, 'dilê xwe li min negire', ez tam fêhm nakim; ji kerema xwe re ji min re bêje mebesta te çi ye; ji kerema xwe re wê bi gotinên din ji min re şirove bike."

Xilaskar: "Ez dixwazim her gava ku ez bixwazim bikevim dilê te, ne her gava ku tu bixwazî."

Ez: "Lê ya Xudan, tu dikarî her dem vê bikî, û ez dixwazim ku tu her dem bi min re bimînî û tu caran min terikînî."

Xilaskar: "Ez ê her dem bi te re bimînim; bawer bike."

Ez: "Lê hinan gotiye ku ew hatine terikandin." Xilaskar:

"Xwedê tu caran zarokên xwe terik nake."

Xilaskar: "Keça min, tiştêkî din binivîse."

Ez: "Lê ya Xudan, ez dixwazim tu ji min re bibêjî kengî min dilê xwe girtiye." Xilaskar: "Tu vê yekê pir caran dikî."

Ez: "Lê ez vê nizanim. Ez ê çawa bizanim ku tu li ber deriyê dilê min disekinî?"

Xilaskar: "Min bixe pêş, berî tiştên dinyayî."

Ez: "Lê ez hîn nizanim kengî tu li ber derî disekinî." Xilaskar: "Bila dilê te li cihê ku xezîneya te lê ye be."

Ez: "Ez jî vê yekê tam fêhm nakim."

Xilaskar: "Keça min, min wekî ku tu yî jê hez bike."

Ez: "Ya Xudan, min bibore; te dixwest tiştêkî din ji min re bibêjî." Xilaskar: "Daxwaza min pêk bîne."

Ez: "Belê, ya Xudan û Xwedayê min, ez kerema te dixwazim da ku ez tiştê ku tu ji min dixwazî pêk bînim, bêtî ku ji berê ve bizanibim ka çi li pêşîya min e. Bila daxwaza te bi alîkariya te pêk were."

Xilaskar: "Ez dixwazim ku tu stîgmatên ku tu ji min werdigirî bê lepikan li xwe bikî."

Ez: "Xwedayê ezîz, Îsayê min, rêberê min ê ruhanî, te çi got? Dibe ku min şaş fêm kiribe, an jî dibe ku hişê min bûbe asteng. Ji kerema xwe careke din ji min re bêje."

Xilaskarê careke din dubare kir: Divê ez lepikan li xwe nekim. Ez: "Û heke bijîşk

bibêjin divê ez wan li xwe bikim?"

Xilaskar: "Wê demê tiştê ku min gotiye, bêje."

Ez: "Û eger yên din bibêjin ez xwe nîşan didim?" Xilaskar: "Guh nede tiştê ku yên din dibêjin."

Min li ser AIDS an enfeksiyonan fikirî.

Xilaskar: "Ev birîn ser nakevin."

Ez: "Gelo divê ez wan bi tevahî vekirî bihêlim, bi tevahî vekirî?"

Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wekî ku tu dixwazî bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gava ku ez stîgmayan werbigirim ez ê bêhêl bimînim?" Xilaskar: "Tu yê wan werbigirî dema ku bi tevahî hişyar bî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez fêm dikim."

Ez: "Ez ê wan hemûyan bi carekê werbigirim, an pêşî li ser destên xwe?" Xilaskar: "Ji min re bihêle."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, bila li gor dilê te be." Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; bi aramî biçe."

Ew saet û nîv a bi Xilaskar re ji min re wek 5 deqeyan hat.

Rûsariyê û Mîsa Pîroz li dêrê bi cilên sor.

Saet 8:00 êvarê – Koma Duayan

11ê Tebaxa 1992an – Sêşem

Ji saet 9:00 heta 10:00ê sibehê min bi Fridolin re dua kir.

Ji saet 11:00ê sibehê heta 1:00ê piştî nîvro min bi tenê dua kir û bi Wî re bûm yek. Xilaskar: "Xweşka min, wê binivîse."

Min fikirî, îro ew nabêje 'keça min'. Xilaskar:

"Hezkirîya min, divê tu vê binivîsî." Ez: "Spas, Ya

Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Her tiştê ku tu dinivîsî dê bi lezgînî were çapkirin, tam wekî ku ez dixwazim. Wê ji keşeyê ku ez ê bidim te bihêle. Ew ê wê tam wekî ku ez dixwazim bike. Binivîse, keça min; bala xwe nede şaşiyan xwe. Ew ji tiştê herî girîng dîr dixin."

Ez: "Ya Xudan, tu bi vî nivîsandinî çima ewqas lez dikî, û çima divê bibe pirtûkek?"

Xilaskar: "Divê ez careke din demê kurt bikim. Mirov naxwazin vegerin ba Bavê xwe, yê ku ji wan hez dike."

Ez: "Gelo pirtûk dê alîkariya mirovan bike ku vegerin ba Wî?"

Xilaskar: "Ew ê bizanibin. Ya mayî hêj nehatiye. Bawer be ku ev pirtûk dê alîkariya gelekane bike."

Ez: "Ya Xudan, ez naxwazim li ser wê şîrove bikim. Bila wekî Tu dixwazî be." Piştî: Ez li ser Fridolin fikirîm.

Xilaskar: "Ez kêfxweş bûm ku we bi hev re dua kir. Ez her dem bi te re me." Min fikirî ku dibe ku Fridolin jî hinekî meraqdar be.

Xilaskar: "Keça min, ew ê bibe keşîş. Bi wî re dua kirina xwe bidomîne." Ez: "Spas, Ya Xudanê min, ez ê wisa jî bikim."

Piştre, Bav Dochart hat bîra min û min meraq kir gelo ev li gorî îradeya Xilaskar rast bû.

Xilaskar: "Ez kêfxweş bûm ku te ew yek jê re got."

Paşê min li ser Fridolin fikirî, ji ber ku min jê re gotibû ku ez ê stîgmayan werbigirim. Ez bi fikar bûm ka gelo rast bû ku min ev yek jê re gotibû.

Xilaskar: "Tu dikarî jê re bibêjî; tu vê dizanî, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudan, te berê jî ev ji min re gotibû, lê ez ne piştrast bûm." Min berdewam kir û ji Xilaskar pirsî:

"Çima tu naxwazî ez lepikan li xwe bikim dema ku ez stîgmayan werdigirim?" Xilaskar: "Pêdiviya min bi îtiraftarên bi dilê mezin heye, û ji bo vê armancê divê ronahî li ser wan kesên ku di tariyê de ne bibiriqe."

Saet 12 bû û min axaftin qut kir da ku dua ji Melekê Xudan bikim. Piştî dua, min ji Xilaskar re got:

"Tu kêfxweş dibî gava ez ji Dayika Xwedê re dua dikim."

Xilaskar: "Ez jî li wir im."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ev rast e. Xudanê min, di dilê min de hesteke wisa xweş heye; ez xwe pir azad hîs dikim û nikarim wê bi gotinan bînim ziman."

Xilaskar: "Keça min, te her tişt da min, heta îro û sibê, yên ku li pêşiya te ne. Bila wisa be."

Ez: "Belê, Ya Xudan, li gor dilê te be."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Ez hinekî din dem didim te da ku li ser tiştê ku min ji te xwestiye bifikirî. Ev dem sînordar e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez hema niha jî dibêjim 'ERÊ'. Ez şivika te me. Ez tenê dikarim berhem bidim heke ez di nav rezê de bimînim. Li gor dilê xwe bi min bike, da ku ez bikaribim berhemên baş bidim. Û ya Xudan, ez tenê dikarim vê yekê bi te re bikim."

Xilaskar: "Keça min, wê demê tu yê bêtir birîn da ku tu fêkiyên baş bidî." Ez: "Divê ez çi bikim?"

Xilaskar: "Dev ji pozbilindiyê berde. Zêdetir bi nefsbîçûkî li xwe bike. Cilên xwe bide hewcedaran. Tu yê bi hindikê karibî bîjî. Pêlavên xwe bide hewcedaran."

Wê demê min fikirî ka çend cotan ji bo xwe bihêlim – belkî du cot.

(Min nexwest li ser pêlavan binivîsim. Paşê, min dîsa jî nivîsî, ji ber ku min hest kir ku divê wisa bikim.)

Ez: "Ez dixwazim tiştê ku min berê qet ji te nepirsiye bipirsim. Ma tu aciz dibî ji min re bê ku ez şalek an jî şaleke li serê xwe bikim? Gelo ev yek girîng e, ji ber ku ez bûka te me?"

Xilaskar: "Belê, ji bo min pir girîng e." Xilaskar: "Wê li xwe bike, keça min, serpoşê." Ez: "Li nexweşxaneyê an li dêrê?"

Xilaskar: "Li her derê."

Ez: "Lê belê dê ji min re zehmet be ku ez serpoşê li xwe bikim." Ez:

"Çima?"

Xilaskar: "Da ku tu nefeqir bî, û her weha ji ber ku bijartiyên min her tim serpoş li xwe kirine."

Ez: "Gelo ev ji ber kevneşopiyê ye, an ji ber ku tu wisa dixwazî?"

Xilaskar: "Ji ber ku ez wisa dixwazim."

Ez: "Lê Xortê Vogt wê vê yekê fêm neke." Xilaskar: "Tu bûka min î?"

Ez: "Yên din çi? Gelo divê ew jî serpoş li xwe bikin?" Xilaskar: "Belê, lê ez ji her kesî vê yekê naxwazim."

Ez: "Eger ez wisa bikim, yên din dê bibêjin ez dîn im." Xilaskar: "Bike, keça min."

Ez: "Belê, Xudanê min, ez ê serpoşê li xwe bikim ji ber ku tu dixwazî û ji ber hezkirina ji te re."

Xilaskar: "Keça min, tiştê ku ez ji te dixwazim bike."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji te keremê dixwazim ku her dem tiştê ku tu ji min dixwazî nas bikim."

Xilaskar: "Keça min, tu mirwara min î, ku divê ez li te xwedî derkevim. Ji min re dilsoz bimîne. Bi silametiye biçe."

Saet di 6:30 êvarê de ez li dêrê li Rotê ligel Fridolin ji bo Rûsaryayê û Ayîna Pîroz bûm. Berî û piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar re got ku min bi hûrgilî li ser tiştê ku Wî ji min dixwest fikirîbû û min "ERÊ"ya xwe jê re got. Û paşê min ji Xilaskar xwest ku Dayika Xwedê alîkariya min bike da ku ez xaçê hilgirim û ku ew di êşê de bibe dilşadkerê min.

Min jê re got ku min tu carî nexwestiye ji Wî veqetim.

Min dubare kir ku, ji ber hezkirina ji Îsa û mirovahiyê, ji bo xilasiya giyanan û vegera gunehgaran, ez amade me ku van êşên kefarete bi Wî re hilgirim. Piştî Şîva Pîroz, Xilaskar di dema yekbûnê de ji min re got:

Xilaskar: "Spas, keça min, ez ji te hez dikim, ji min re dilsoz bimîne. Ez vê yekê qebûl dikim."

12ê Tebaxa 1992an – Çarşem

Min bi şev ji saet 2:30 heta 3:30 û serê sibê ji saet 9:30 heta 11:30 dua kir.

Serê sibê, min dua kir û xwe bi Wî re yek kir:

Xilaskar: "Keça min, wê binivîse."

Ez: "Belê, Bavo yê ezîz û diloan, Îsayê ezîz, Ruhê Pîroz ê ezîz."

Xilaskar: "Stigmatên ku tu yê ji min werbigirî dê li ser destên te, lingên te û di dilê te de bîn neqîşandin. Ji bo giyanên xêrxwaz dê gelek xwîn herike. Ew ê xwîna min be, keça min, ji bo xilaskirina giyanan. Divê xwîna min bi awayekî mezin bê hurmetkirin. Erka te ew e ku dema ez vî xwînî dirêjim, îradeya min pêk bînî. Ew ê êşê mezin be. Dê bihêlin ku tu bi qasî ku tu dikarî tehemul bikî, tehemul bikî. Ez pîvana ku tu dikarî tehemul bikî, dizanim. Baweriya te bi min be. Ez Zewicê te me. Her weha îradeya min ew e ku ez her dem bi te re yek bibim. Bi min re tiştek ji te kêmbibe."

Ez: "Ya Xudan, mebesta te ji gotina 'tu yê ji tiştekî kêmbibe' çî ye?"

Xilaskar: "Her tiştê ku ji te re lazim e, li cem min heye."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez bawer dikim. Ya Xwedayê ezîz, ez dixwazim ji te re bibêjim ku ez ewqas ji te hez dikim ku ez dixwazim her tiştê tu bixwazî bikim."

Xilaskar: "Keça min, stigmat dê ji roja Înê dest pê bikin û bixwînin. Wê demê ne hewce ye tu bixebitî. Ew ê te ji kar re efû bikin."

Ez: "Gelo ez ê wê demê bikaribim dua bikim?"

Xilaskar: "Pêdivî ye ku yên din gelek dua bikin. Keça min, dilê xwe rehet bike, ew ê wisa bikin."

Xilaskar: "Ez ji hemû mirovan hez dikim." Min li ser taca strîyan fikirî.

Xilaskar: "Ew hêj nehatiye. Taça deviyan beşek jê ye. Pêşî tu yê rûbirûyê qemçikê bibî, li pey wê tacdanîna bi deviyan. Ew ê tam wekî wê êşa ku min li Kalvaryayê kişand, biqewime. Ew xaçkirina min a di nava te de ye. Êşa te dê bibe ya min. Ev êşên kefarete, êşên min ên kefarete ne. Ez di te de me û tu di min de yî. Em ê wê demê bibin yek."

Ez: "Ji kerema xwe, Ya Xudan û Xwedayê min, tenê tirs min ji min bistîne, da ku ez ji şeytan netirsim û da ku ew nikaribe zirarê bide min. Heger ew zirarê bide min, wê demê bila giyanan bêhejmar ji cehenemê xilas bibin."

Xilaskar: "Keça min, ez ê vê yekê çareser bikim."

Xilaskar: "Tu dê ji giyanên din zêdetir biciribînî. Ji ber vê yekê, dê gelek duayên ji bo te jî bîn kirin. Xwesteka min ew e ku gelek duayên bîn kirin."

Xilaskar: "Erka te ew e ku tu her dem ji min re dilsoz bimînî."

Ez: "Te jixwe kerem daye min ku ez ji te re dilsoz bim." Xilaskar: "Belê, min jixwe ew kiriye."

Ez: "Lê pêdiviya min bi keşeyekî heye."

Xilaskar: "Yek dê were. Tu yê bê keşîş nemînî." Xilaskar: "Keça min a delal, ji bo îro ev bes e. Bi silametiye biçe."

Saet 7:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Mingolsheimê li Kapela St Roch.

13ê Tebaxa 1992an — Pêncşem

9.50–11.00 li malê:

Min bi kelecana dua kir û xwe bi Wî ve girêda.

Xilaskar: "Oh, keça min, wê binivîse. Her tiştê ku tu dinivîsî îradeya min e. Tu ne tiştêkî û bêyî min tu nikarî tiştêkî bikî. Ji ber vê yekê, di her tiştî de pêdiviya te bi min heye. Ez ji bo her kesî Xudan û Xwedê me. Divê her tişt li gorî min were birêkûpêkkirin. Divê hûn mirovên gunehkar hişyar bibin. Ew dem hatiye ku hûn ê li gorî tiştê ku we ji min re aniye werin darizandin.

Divê her kes hesabê bide min. Hûn nikarin tiştêkî ji min veşêrin. Min çav dane we ku bibînin û guh dane we ku bibihîzin. Lêbelê hûn ne dibînin û ne jî dibihîzin. Ev hemû dîniyêke bêtêmasî ye.

Gazaba min dê bi ser her kesî de bê. Zarokên min ên guhnet, şiyar bibin! Ez Xwedayekî ronahiyê me, ne yê tariyê. Di ronahiya min de bimînin. Ronahiya ku we ronî dike bixwazin. Çimkî gava tarî bê, hûn ê êdî nikaribin bixwazin. Û wê demê hûn ê bibin yên Xwedayê tariyê. Wê demê ezaba wê heta hetayê be. Keça min, bang li wan hemûyan bike ji bo duayê. Dayika min û Dayika te hemûyên we pir jê hez dikin; hûn hemû vegerin ba wê. Ew bi destên vekirî li benda we ye. Ji wê hez bikin. Ew ê duayên we (şafaet) pêşkêşî min bike.

Ez ê tu şafaeteke wê red nekim. Keça min, her tiştê ku dê were serê te, dexe nav Dilê Pîroz ê Meryemê, ji ber ku Dilê wê jî Dilê min e. Li wir divê dijmin paşde vekişe. Keça hêja, nivîsandina xwe bidomîne. "

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, Bavo yê min ê delal."

Xilaskar: "Ji ber êşên xwe yên kefarete ewqas xeman nexwe. Ew pirsgerêka min e, ne ya te ye. Ez ji bo 'Erê'ya te spasiya te dikim û min ew qebûl kiriye. Tu yê ji tiştêkî kêr nebin. Baweriya xwe hebin. Ez jiyana te me, keça min. Ez lawaziya te dizanim.

Ez ê di dema rast de her tiştê ku ji te re lazim e bidim te. Pêşwext xeman nexwe. Êşên kefarete yên ku divê tu bikişî, pir nêzîk in. Dema ku saet hat, ez ê bixim. Bi min re, her tişt di dema rast de diqewime.

Keça min, ez ji te pir hez dikim û ez niha te pîroz dikim.' Ez li ser erdê çûm ser çokan da ku pîroziyê werbigirim.

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min, bi navê Bav, Kur û Ruhê Pîroz. Bi silametiye here."

Min got: "Amin."

Paşê: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be."

Ez ne piştrast bûm ka min ew rast gotibû.

Xilaskar: "Keça min, ez kêfxweş im."

Hema beriya firavîne, min ji kurê xwe re got ku divê ew têkiliya xwe ya bi Xwedê re cidîtir bigire.

Min her wiha jê re got ku divê ew here îtirafê bike.

Wî got: "Ez jixwe ji te bawer nakim."

Paşê min jê re got ku, mîna Tûmayê, ew ê tenê piştî dîtina stîgmayan bawer bike. Min ji mêj ve ferq kiribû ku ew xwe ji koma duayê dûr digire, her çend carinan dikaribû tevî bibe jî.

Niha, tevahiya malbata min guh dide tiştê ku ruhê pîs ji wan re pistepist dike. Ez ji Xudan û Xwedayê me re dilsoz dimînim, heta ku ez bi tenê bim jî.

Saet 6:30 êvarê Rozaryo û Mîsa Pîroz li Rotê.

Min qet nizanibû ku Mizgînîya îro behsa Tûmayê dikir, yê ku bawer nekiribû ku Îsa ji nav miriyan rabûye, dema ku şagirtên din jê re gotibûn.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Vogt û jê re bibêjim ku ez stîgmayên Xilaskar werdigirim.

Xilaskar: "Herê ba wî, pê re biaxe."

Ji ber vê yekê, piştî Mîsê, ez çûm ba Bav Vogt û jê re got. Ew hinekî keniya û got: "Tu jê bawer dikî."

Ez: "Belê, ez bawer dikim."

Paşê min jê re got ku Xilaskar gotibû ew ê tenê wê demê bawer bike ku êdî pir dereng be. Min bereketa wî xwest û bi dilxweşî çûm malê.

14ê Tebaxa 1992an – În

10.00–11.45 li malê:

Dua – Yekîfî

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez dixwazim tu binivîsî." Ez: "Belê,

Îsayê ezîz, rêberê min ê ruhanî."

Xilaskar: "Keça min, şer giran dibe. Li cîhanê tevlihevî heye. Dijminê jixwe ganiyên mezin bi dest xistine. Mirov pir dirêj li benda lihevhatina bi Xwedayê xwe re ne. Şerê jixwe zirareke têr daye, lê ew ê hê bêtir bide. Banga siyasetmedaran bike ku tobe bikin. Ew bi perdeya Şeytan kor bûne. Ew ê ji ber berpirsiyariyeke mezin bersiva Min bidin. Tu siyasetmedar ji vê yekê xilas nabe. Ez ê neçar bim ku gelek ji wan derxim."

Xilaskar: "Keça min, ez kêfxweş im ku tu her tiştî dinivîsî. Ez ê ji bo vî karî bi awayekî taybet xelatê bidim."

Ez: "Ya Xudan, ez dixwazim derbarê stîgmayan de ji te bipirsim. Te got ku tu li ber derî disekinî, û Bav Vogt baş li ser te neaxivî. Gelo tiştek din heye ku divê ez bizanibim an nas bikim berî ku tu li deriyê dilê min bixî, ji ber ku divê mirov hay ji xwe hebe ku ruhê pîs destwerdanê neke."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: stîgmatên ku tu distînî yên min in û nasîna wan hêsan e."

Ez: "Çawa wisa, Xwedayê Sêyekî yê ezîz?"

Xilaskar: "Xwîna ku dê ji birînan biherike xwîna min e. Di laşê mirovekî de ewqas xwîn tune ku ew biherike."

Ez: "Lê belê ev ji bo zanyaran têr nake."

Xilaskar: "Ev birînên han dê ne baş bibin, ne jî dê serweribin. Ev birîn dê wê ronahiyê belav bikin ku dîtinê li koran vedigerîne. Ev xwîn, a ku ez ê bi riya te birijînim, dê xilasiya wan be. Keça min, eger kesek wê demê jî jê bawer neke, ew ê paşê jî nikaribe jê bawer bike.

Nivîse, keça min, ji bo hinekan ez bêfeyde li xaçê hatim çivikandin, û ji bo hinekan jî ez ê bêfeyde li xaçê bêm çivikandin. Van giyanan jixwe Bavê xwe hîlbijartîye."

Min hinekî din bi Xilaskar re axivî. Paşê:

Xilaskar: "Nivîse, keça min. Dema ku stîgma li dêrê bên neqîşandin, tu yê qêrînên mezin bikî. Divê qêrîna êşê hebe."

Ez: "Ya Xudan, gelo ewqas êş dibe?"

Xilaskar: "Belê, keça min, ew êşa herî mezin e." Ez: "Wê demê gelek kes dê bitirsîn?"

Xilaskar: "Keça min, tirs tiştek nîne li gorî êşa ku tu yê hîs bikî. Ev êşa dogehî li gorî dogehê tenê dilopek di okyanûsê de ye."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêhm dikim. Wekî ku tu dixwazî, wisa bibe." Min meraq kir ka dê niha tiştekî din jî bihata û ka Xilaskar dê tiştekî din ji min re bigota.

Xilaskar: "Belê, tiştekî din heye. Ez ê di zûtirîn dem de stîgmatên xwe li ser te deq bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez xwe radestî îradeya te dikim. Bila ez tenê ji te hez bikim û bi te re bim, niha û heta hetayê."

Xilaskar: "Keça min, min tu hîlbijartî. Tu hezkiriya min a herî ezîz î, niha û heta hetayê."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo divê ez 'ya herî hezkirî' xêz bikim?"

Xilaskar: "Ma ez nikarim vê yekê ji kîjanê bixwazim re nebêjim?"

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Ez: "Ez tenê xwe ji bo peyva 'ya herî ezîz' pir nehewî hîs dikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez niha te pêroz dikim."

- Ez çûm ser çokan -

Xilaskar: "Ez te di navê Bav, Kur û Ruhê Pîroz de pêroz dikim. Bi xêr û aramiyê here, keça min."

Ez: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be. Pesnê Îsa Mesîh be, niha û heta hetayê. Amîn."

Wekî ku ez bi gelemperî dikim, min duayeke şukranê kir û ji bo hemû mirovan û hemû giyanên hewcedar ên li Purgatoryayê, komûnîyona ruhanî pêşkêş kir.

Saet 6:30 êvarê: Rûsarî û Mîsa Pîroz bi cilanên sor.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez wê demê faksê ji Serokwezîr H. Kohl re bişînim.

Xilaskar: "Wê yekê bike, keça min, ez dixwazim tu wisa bikî."

Derengê êvarê, ez çûm serdana Roswithayê. Kurê wê alîkarî kir ku nameyek ji Serokwezîr re bi faksê were şandin.

Nêzîkî saet 11:30 êvarê, min Rêzîgêlek din xwend.

15ê Tebaxa 1992an — Semî — Bihuştûna

Meryem Saet di 4.15ê sibehê de, min dest bi dua kir. Ez bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: "Name rast bû. Derbarê nameyê de xeman nexwe." Hêsir ji çavên min diherikîn, pir bi serbestî, bêyî ti hewldana min.

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: şer giran dibe. Divê Alman xwe nexin nav vî şerî."

Ez: "Gelo divê ez vê bibêjim?"

Xilaskar: "Heke ji te were pirsîn. Divê gel ji bo duayê were gazîkirin. Bi riya duayê ez dikarim guherîneke mezin bînim holê. Keça min, pir dua bike. Şeytan xurt e. Gelek Xiristiyanên baş dê bikevin destê wî.

Her tiştê ku tu niha dinivîsî, ewle bihêle. Ez ê parastineke taybet bidim te. Keça min, ez ji te hez dikim. Bi xêr biçûyî."

Ji saet 10:30ê sibehê heta 12:30ê nîvro ez bi Marion re bûm û me dinivîsand.

Ji saet 4:30 heta 7:45 êvarê ez li dêrê li Rotê bûm. Li wir ez çûm îtirafê û herwiha ji bo Ayîna Pîroz a saet 7:00 êvarê jî mam.

16ê Tebaxê 1992 – Yekşem

Ji saet 8:30 heta 10:00ê sibehê min dua kir.

Min gelek giyan, bi rêya Dilê Pîroz ê Meryemê, û her weha giyanên hewcedar radestî Xilaskar kirin.

Ez ji kûrahiya dilê xwe giriyam û ji Xilaskar re gotim:

"Ya Îsa yê Hêja, ez amade me ku ji bo hemû giyanan cezayê xapandinê bikişînim."

Ji nişka ve, hêsirên mezin û giran ji çavên min herikîn. Belê, ew ne hêsirên min bûn. Ew hêsirên Xilaskar bûn ku min rijandin.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, tu yê ji bo hemû giyanan bêdengiyê bikişî. Ez ji wan hemûyan hez dikim. Ew hemû zarokên min in. Ne hemûyan dixwazin îradeya min bi cih bînin. Êşên te yên kefaretê gelek nêzîk in."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te pir hez dikim. Vê binivîse. Evîna ku ez didim te û evîna ku ez ê bidim te, evîna min e û diyariya min e ji bo te."

Ez: "Ya Xudan, lê ew fezîleta herî mezin e."

Xilaskar: "Belê, wê binivîse. Kêm kesan ev fezîlet distînin. Ez dikarim wê bidim kê bixwazim. Bi vê hezkirinê, tu yê li ser her tiştî bi ser bikevî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez çawa dikarim ji bo vê diyariya mezin spasiya te bikim?"

Xilaskar: "Keça min, te jixwe bi dayîna her tiştî spasiya min kiriye. Heke tu bixwazî, tu dikarî vê hezkirinê ji min bigihînî kesên din. Hezkirin dê ji te kêm nebe. Gelek giyan dikarin ji te bikişînin.

Keça min,
tu konê min î."

Ez: "Ya Xudanê min, ez nikarim tişteki ji van tiştan fêr bikim."

Xilaskar: "Eger tu bikarîbûya wê fêm bikî, ew ê ne ji Min bûya.

Nivîse, keça min, ez jî hezkirineke nayê fêmkirin im. Te ji keşeyê xwe re got ku dilê te dikare wê fêm bike. Aql nikare tiştê ku dil fêm dike fêm bike. Ez di nav dilê te de me, keça min. Bê min, tu nikarî tişteki bikî.

Tenê evîn dikare her tiştî bike. Bêyî wê, tu nikarî bijî. Tenê ez evînim. Keça min, keşîşê ku tu li benda wî yî hêj nehatiye. Ji ber vê yekê xeman nexwe. Pêşwext xeman nexwe."

Ez: "Xilaskarê min, ji kerema xwe re nehêle ku ez di êşa xwe ya mezin de ji te veqetim." Xilaskar: "Kes nikare te ji min veqetîne, ji ber ku tu bi tevahî ya min î."

Min meraq kir gelo ez dikarim bi daxwaza xwe ji Te veqetim.

Xilaskar: "Tu bi serê xwe nikarî tişteki bikî."

Ez: "Ax, Ya Xudanê min, niha ez rehet bûm û dilê min sivik

bû." Xilaskar: "Wisa ye, keça min."

Ez: "Wê demê bihêle ez bi Te re di êşa xwe ya mezin de, heta kengî Tu bixwazî, ji bo xilasiya giyanan cefayê bikişînim." Xilaskar: "Keça min, ez bi taybetî bi tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş im."

Xwesteka min e ku tu vê bikî. Bi min re tişteki ji te kêr nabe. Her tiştê ku tu dibêjî, ez im. Belê, keça min, ez Xudan û Xwedayê te me. Laşê te laşê min e. Xwesteka te xwesteka min e. Pîroziya te pîroziya min e."

Ez: "Ya Xudan, gelo ez dikarim pîroz bikim?"

Xilaskar: "Keça min, tu yê bi bolî pîroz bikî." Min got ku pîrozkirin tişteki bi rastî mezin e. Xilaskar:

"Ez jî, ez mezin im."

Ez: "Ez ê çawa pîroz bikim?"

Xilaskar: "Ez ê destê te rêber bikim."

Ez: "Ya Xudanê min, min niha xilas kir. Gelo pêdivî ye ku ez tişteki din jî binivîsim? Tu dixwazî ez wisa bikim?" Xilaskar: "Keça min a delal, di cîranê xwe de zêdetir ji min hez bike."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Keça min, ez niha te pîroz dikim. Bi navê Bav, Kur û Ruhê Pîroz."

Ez: "Amin. Spas ji Xwedayê Pêşeng re be. Pesn ji Îsa Mesîh û Meryemê re be, niha û heta hetayê. Amin."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo rast bû ku min behsa Meryemê jî kir?"

Xilaskar: "Ez bi vê yekê kêfxweş im."

Saet 1:00 piştî nîvro, li Rotê, Rûsary û îbadet.

Saet 7.00 êvarê Ayîna Pîroz li Kapela St Roch a li Mingolsheimê.

17 Tebax 1992 – Duşem

10.00 sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Keça min, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim." Ez: "Ya Xudan, ez nikarim vê binivîsim."

Xilaskar: "Binivîse. Keça min, ez ji tevgera te kêfxweş im. Tenê bi vî awayî bidomîne. Netirse ku tu yê hezkirineke pir kêr werbigirî. Ez Xwedayê hezkirinê me. Hezkirina ku tu ji min werdigirî, careke din û careke din belav bike. Hezkirin ji te re kêr nabe. Dilnizm û nerm be. Ez bi te re me."

Ez: "Ya Xudan, min digot qey ez ê tenê piştî wergirtina stîgmayan bi te re bim?"

Xilaskar: "Keça min, tu jixwe bi min re yî. Ez her tiştê di nava te de me."

Ez: "Ya Xudan, ez di dilê xwe de hest bi şewatekê dikim."

Xilaskar: "Ez agirê evînê me. Kes nikare vî agirî vemirîne. Ew li cihê ku ez bixwazim dişewite."

Ez: "Ya Xudanê min, ez dikarim hema niha bigirîm. Tenê tu dizanî ku ez çiqas ji te hez dikim. Ya Xilaskarê delal, gelo tişteki din heye ku divê ez bizanibim?"

Xilaskar: "Bila tişt wekî ku tên, werin ba te. Pêşwext xeman nexwe."

Ez: "Ya Xudanê min, ez bawer dikim ku tişteki hebûna bi te re di nav hezkirinê de xweştir nîne.

Ax, Îsayê min ê delal, û tu têyî nexweşxaneyê zanîngehê, diçî vê odeya bijîşkan, û dilê te tê ku serdana alîkarekî X-rayê ye wisa biçûk bikî.

Min berê qet tiştêkî wisa xeyal nedikir. Ya Xudanê min, ez nikarim bi gotinan spasiya te bikim. Ez bi hezkirina xwe ya ji bo te û ji bo cîranên xwe spasiya te dikim."

Ez: "Ax, Ya Xudanê min, tu çavkaniya hezkirinê yî. Ez niha wê pir bi xurtî hîs dikim." Xilaskar: "Keça min, ji bo tiştê ku ez ji te dixwazim amade be."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez amade me, eger ez ji bo te bes bim." Xilaskar: "Keça min, tu ji bo min bes î, tam wekî ku tu yî."

Ez: "Îsayê min ê delal, wê demê dereng nekeve. Ez jî tî me." Xilaskar: "Ji min re xweş hat ku min ev ji te bihîst."

Xilaskar: "Keça min a delal, bi silametiye here." Ez:

"Spas ji Xwedayê Pêşeng re be."

Rûsary û Mîsa Pîroz bi cilên sor.

8.00 êvarê Koma Duayan.

18ê Tebaxê 1992 — Sêşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Piştî duake kûr û ji dîl, careke din çavên min bi girî tije dibin.

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim; vê binivîse. Wext hatiye ku ez ê karê xwe bi cih bînim. Tu bi tevahî ya min î."

Hêsir ji çavên min diherikîn, lê ew ne yên min bûn. Min pirsî: "Gelo ev hêsirên te ne?"

Xilaskar: "Belê, ew hêsrên min in. Ew êşên ji bo te ne. Keça min, bihêle karê min di nava te de bi bandor bibe."

Ez: "Ya Xudan, tu navê vî karê xwe çî datîni?"

Xilaskar: "Keça min, ev xaçkirina min a di nava te de ye." Ez:

"Ev ê çend saetan bidome?"

Xilaskar: "Çawa ku li Kalvaryayê bû."

Ez: "Dê Meryema Pîroz li wir be?"

Xilaskar: "Diya te ya ezmanî li her xaçkirinê amade ye. Ew ê rihetiyê bide te. Wekî ku tu ji min hez dikî, jê hez bike."

Ez: "Gelo ez ê di dema xaçkirinê de gelek xwîn birijînim?"

Xilaskar: "Hema hema hemûyê wê."

Ez: "Ez ê piştî wê sax bimînim?"

Xilaskar: "Keça min, tiştê ku ji te re ne têgihîştî ev e."

Xilaskar: "Ez dikarim her tiştê ku kême, biguherînim. Tu yê ji tiştêkî kêmasî nebî. Ez jiyana te me."

Ez: "Wê demê giyan bi saya vê xwîna ku tê rijandin werin xilas kirin."

Xilaskar: "Belê, keça min, gelek, gelek dê bi saya wê vegerin ser rêya rast. Dê şîfa çêbibin."

Ez: "Kî, wê demê, dikare were saxkirin?"

Xilaskar: "Her kes."

Ez: "Ya Xudan, bêguman ne her kes nexweş e."

Xilaskar: "Belê, ew wisa ne. Nexweşiya herî mezin ew e ku hema hema hemûyan êdî ji min hez nakin." Ez: "Xwedayê ezîz, lêbelê ez ji te hez dikim."

Xilaskar: "Ez vê dizanim, keça min."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, stigmatên ku tu yê werbigirî; ew ê di van çend rojên bê de biqewime. Amade be, keça min."

Ez: "Ya Îsa yê ezîz, ez ji te keremê dixwazim ku di nav vê hemûyê de bi sebir bimînim, bi îstîqrar û dilsoz bimînim, û piştî ku ev çêbû, ez bikaribim te hê bêtir jê hez bikim."

Xilaskar: "Keça min, piştrast be ku tu yê piştî vê min hê bêtir jê hez bikî." Ez:

"Gelo ev di Dêrê de diqewime?"

Xilaskar: "Belê, ew li dêrê diqewime."

Xilaskar: "Keça min, her tiştî ji min re bihêle; tu amûra min î."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Ya Bavê min ê hezkirî, bila li gorî îradeya te bibe." Xilaskar:

"Keça min, ez ê keremeke mezin li ser te bikim. Keça min a delal, bi silametiye here."

Ez: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

19ê Tebaxa 1992an — Çarşem

10.00 sibehê – Seredana doktor:

Xilaskar: "Binivîse, keça min, peyv bi peyv. Stîgmatên ku tu ji min werdigirî dê her Înê xwînê bidin, ji bilî rojên cejnên mezin. Xwîna ku dê herike xwîna pîroz e."

Ez: "Ya Xudan, lê ez ne pîroz im."

Xilaskar: "Wê demê ew ne tu yî. Ez im. Stîgmatên ku tu yê werbigirî dê kûr bin."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, wateya peyva 'kûr' ji min re ne zelal e; mebesta te jê çi ye?"

Xilaskar: "Ew ne stîgmatên rûserî ne. Vê binivîse, keça min: ji ber vê yekê dê gelek xwîn herike. Ne hewce ye tu ji vê mîqdara mezin a xwînê ya ku dê were rijandin."

Xilaskar: "Keça min, min roj ji te re destnîşan kiriye ku tu yê stîgmatayan werbigirî. Ew ew roj e ku min û Dayika min, ya ku Dayika te jî ye, pê kêfxweş dibin."

Ez: "Ya Xudan, ez naxwazim bizanim kengî. An divê ez bizanim? Ez wê ji te re dihêlim. Ez ji te lava dikim, gava ew roj tê, gelek keremê bide min, da ku ez wêrek bim û netirsim, û da ku ez guman nekim, û da ku ruhê pîs nêzîkî min nebe."

Xilaskar: "Keça min, wisa be."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez nizamim gelo divê ez tiştêkî din jî binivîsim." Xilaskar: "Binivîse, keça min; ez dixwazim ku tu ji bo niha her tiştî di bêdengiyê de bihêlî." Ez: "Gelo dikarim bizanim çima?"

Xilaskar: "Ji ber kêmasiya cîh, û yên meraqdar jixwe li vir in." Ez:

"Belê, Ya Xudanê min, ez ê li gor îradeya te bikim."

Ez: "Ya Xudan, gelo tiştêkî din heye ku divê ez niha bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keça min, divê tu her tiştî bi sebir û bi hezkirinê tehemul bikî."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ê di vî warî de kêmkim, ji ber ku te fezîleta sebirê daye min, û tu yê hîn hezkirinê jî bidî min. Ez bawer dikim, û hêvî dikim, ku ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Keça min, ez bi te re me û ez ê her dem bi te re bim."

Ez: "Ya Xudan, gava ew (stîgma) were, ez ê berê tiştêkî hîs bikim?" Xilaskar: "Tu yê hezkirina min hîs bikî. Ez hezkirin im, keça min."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêhm dikim. Ez spasiya te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min." Xilaskar: "Keça min a delal, ez te bi xwe re hildigirim."

Ez: "Belê, Ya Xudan, tu dikarî min li ku derê bixwazî hilgirtî."

Ez: "Ya Xudanê min, Îsayê min ê delal, ez pir ji te hez dikim. Ez her dem bi te re pir kêfxweş im."

Xilaskar: "Keça min a delal, bi silametiye here." Ez:

"Spas ji Xwedayê Pêşeng re be."

Rûsary û Mîsa Pîroz li Mingolsheimê li Kapela St Roch.

20 Tebax 1992 – Pêncşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ez tevgera te dixwazim."

Ez: "Xwedayê ezîz, te ev yek hema di destpêkê de ji min xwest, lê ez hîn bi tevahî jê fêhm nakim, û dîsa jî ez îradeya xwe didim te."

Xilaskar: "Ez ê biryarê bidim ku tu yê biçî ku derê."

Ez: "Ya Xudan, ez ê biçim her derê ku Tu bixwazî. Ji kerema xwe bihêle ez bizanibim ku ez wisa dikim."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Ez Xudan û Xwedayê her tiştê ku diherike me. Divê yên ku yên min in, jiyana xwe li gorî min birêk bixin."

Nivîse, keça min, ez dixwazim tu bi tevahî xwe bi min rehet bikî."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez ê bikim; ji kerema xwe di vî warî de alîkariya min bike. Ez pir lawaz im, û ji kerema xwe bila zimanê min bêdeng be dema ku divê ez bêdeng bim."

Xilaskar: "Keça min, tu dema ku ez bixwazim biaxive. Ji ber vê yekê xeman nexwe." Ez: "Lê ya Xudan, wateya peyva 'qet' ji min re ne zelal e. Tiştê li ser vê yekê ji min re bêje."

Xilaskar: "Tiştê ku min dest pê kiriye, ez ê biqedînim."

Ez: "Niha ez ditirsim ku ez ê tiştê şaş bikim." Xilaskar: "Keça min, bi min re, tu yê wisa nekî."

Ez: "Tu dikarî hinekî din li ser 'bi awayekî tund ferman dayînê' ji min re bibêjî?" Xilaskar: "Erêya te tê wateya 'erê', û na ya te tê wateya 'na'."

Ez: "Xwedayê min ê delal, îro ez ji her carê bêtir hîs dikim ku Tu di heman demê de Bavekî tund jî yî. Ma min ev xeyal kiriye?"

Xilaskar: "Keça min, zordestiyên li cîhanê mezin in. Min dem kurt kiriye. Dijmin li her derê ye. Mirov nizanin çi dikin. Ez ê bihêlim ku piraniya tiştên ku dijmin dixwaze bi ser bikeve. Divê mirov tobe bikin."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe re kerem û rehmê li her kesî bike. Ez amade me ku bi te re giyanan xilas bikim. Tu bi temamî xwediye min î. Bi min re çi dikî, kengî dikî, li gor dilê xwe bike. Ez ji te pir hez dikim, Xwedayê min ê Sêyekî baş û rehmdar."

Xilaskar: "Keça min, hinekî din bi sebir be heta ku wextê rast bê. Ez bi te re me; xema nexwe. Destê min xurt bigire."

Ez: "Îsa, Qralê qralan, ez ê bikim." Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim. Bi aşitî biçe." Ez: "Spas ji bo Xwedayê Pêşeng."

Saet 12ê nîvro li kapela klînîkê.

Xilaskar: "Ez dixwazim tu tiştê binivîsî. Ez dixwazim tu îradeya min pêk bînî." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, îradeya te çi ye?"

Xilaskar: "Ku tu heta dawiyê nîşanên birînan min ên ku tu distînî hilgirtî."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê vê bi te re bikim, ji ber ku ez ji te hez dikim, ji ber ku ev îradeya te ye, û ji ber ku ez dixwazim giyan ji lanetê xilas bibin."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: stîgma dê gelek pirsgrîk û zehmetî ji te re bînin. Hemû pirsgrîk û zehmetiyên xwe bide min; ez ê wan hemûyan çareser bikim. Tu tiştê bi serê xwe neke. Divê tu ji min re guhdar bî. Keça min, berî her tiştî divê tu guh bidî min."

Keça min, ez dixwazim ku tu li ber min dilnizm bî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te keremê guhdarîbûnê dixwazim. Ew fezîleteke mezin e ku ez pir hewcedarê wê me."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse; tu yê îro îtaetê werbigirî. Xwesteka min e ku ez wê bidim te."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min, spas." Xilaskar:

"Keça min a delal, bi silametî biçe."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rotê.

21ê Tebaxa 1992an – În.

Saet 10:00 sibehê li odeya doktoran:

Duh min hema hema bi tevahî dev ji nivîsandinê berda. Ez xemgîn bûm ji ber ku ez pir xirab dinivîsim û fêhm dikim. Ji ber hezkirina ji Îsa, ez berdewam dikim li ser nivîsandinê.

Xilaskar: "Xwesteka min ew e ku tu binivîsî. Keça min, dê zêde dem derbas nebe ku tu dev ji nivîsandinê berdi. Kesekî din dê ji bo te binivîse. Heta wê demê, divê tu hê jî Xwedê heye."

Nivîse, keça min, ez ê êşa Xaçê bidim mîrê te." Ez: "Ez ê vê binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, wê binivîse. Divê ew qebûl bike û ti çareya wî ya din nîne."

Ez: "Ya Xudan, ez naxwazim bizanim ew ê bi çi ceribandinan re rû bi rû bimîne. Ez tenê dizanim ku heke tu wan bidî wî, ew ê ji bo qenciya wî bi xwe be. Ji kerema xwe, nehêle ku ew winda bibe. Ez dizanim ku ew bêperwa ye."

Xilaskar: "Keça min, ez demê didim wî da ku bikaribe vegere."

Ez: "Ez spasiya te dikim, ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Mêrê te dê tiştê ku ez dixwazim bike. Ceza pêwîst e." Ez: "Xilaskar, duh ez nehatim fêmkirin."

Xilaskar: "Keça min, tu ya min î. Kêm kes dê te fêmkirin, ji ber ku ne tu yî, lê ez im, û ew naxwazin min fêmkirin. Her kes nikare rastiye tehemul bike. Binivîse, keça min: Ez Rastî me. Dema ku mirov bi vî rengî bi te re tevbigerin, şaş nemîne."

Wan jî wê demê bi vî rengî bi min re kirin. Bi dilnizmî û nermîyê bidomîne." Ez: "Ya Xudan, ez ji te dilnizmî û nermîyê dixwazim. Ez têra xwe xwedî wan nînim. Ji kerema xwe, gelek hezkirinê bide min, da ku ez bikaribim wê belav bikim. Tenê bi hezkirina te ye ku ez dikarim di her tiştî de bi ser bikevim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji awayê tevgera te kêfxweş im. Ji ber ku tu difikirî ev ne rast e, xwe suçdar meke. Ez bi dilê xwe bi te re dikim. Yê din dê ji vê hez nekin. Divê her kes xwe li gorî min biguncîne. Ev jî îradeya min e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, çi ji te re xweş be, bike."

Piştî demekê:

Xilaskar: "Belê, keça min, vê binivîse. Min biryar da ku ez plana xwe pêk bînim. Tu yê pênc stîgmayan ji min werbigirî. 'ERÊ'ya min 'ERÊ' ye. Ne êş û ne jî kerem dê ji te kêmbê. Şiyar be û amade be."

Ez: "Xwedayê min ê ezîz, ez niha pir ji te hez dikim. Ez niha xwe davêjim nav baçên te û dixwazim heta hetayê di dilê te de bimînim."

Xilaskar: "Keça min, tu heta hetayê ya min î. Êdî kes nikare me ji hev veqetîne. Em niha ji hev nayên veqetandin. Ez niha hezkirina xwe li ser te dirêjim, da ku tu bikaribî li ser her tiştê ku li pêşiya te ye bi ser bikevî. Bi vê hezkirinê, tu yê her tiştî bi ser bixî."

Ez: "Ya Xudan, ez hîs dikim ku dilê min dişewite, û her ku diçe germtir dibe." Ez: "Ma tu çawa dikarî vê yekê bikî?"

Xilaskar: "Ez Xwedayê hezkirinê me."

Ez: "Pir ecêb e. Tu êdî li ser hêrsê nafikirî. Ez bawer dikim ku evîne hêrs ji holê rakirîye."

Xilaskar: "Wisa ye, keça min."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê kerema mezin." Xilaskar: "Bi silametiye biçê, keça min a delal."

Wekî her carê, min duayeke spasdariyê kir.

Saet 6:30 êvarê: Rûsarî û Mîsa Pîroz li Rot.

22 Tebax 1992 — Şemî

7.30 – 9.00 sibehê: Duwa – Yekîti.

Xilaskar: "Binivîse, keça min, peyv bi peyv." Ez: "Belê, Evîna min a hêja."

Xilaskar: "Keça min, ez dilsoziya te ya tam dixwazim."

Ez: "Ya Xudan, min jixwe her tişt daye te. Gelo tişteke din heye ku min hêj nedaye te?"

Xilaskar: "Hestên xwe bide min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez wan didim Te. Bila her tişt ya Te be."

Xilaskar: "Ez ê li şûna te bibînim û bibihîsim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, tu yê hestên din ji min werbigirî. Tu yê bibînî û bibihîsî tiştên ku kesên din nabînin û nabihîzin."

Ez: "Ya Xudan, gelo ev beşek ji mîstîsîzmê ye?" Xilaskar: "Belê, ew beşek ji mîstîsîzmê ye."

Xilaskar: "Nivîs, keça min, ez hîn jî ji bo stîgmayan hewcedarê razîbûna te me."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal û rehmdar, Evîna min a nayê fêmkirin û bêdawî, ez razîbûna xwe didim te ku stîgmata xwe li ser laşê min deynî; laşê min êdî laşê te ye. Ê ev ji bo xilasiya hemû giyanan û vegera gunehkarên xêrxwaz e."

Xilaskar: "Keça min, ev ji bo min bes e." Xilaskar:

"Diviyabû min careke din ev kontrol bikira."

Xilaskar: "Tu keça min a herî hezkirî yî." Ez:

"Ya Xudan, ez dikarim vê binivîsim?" Xilaskar:

"Belê, binivîse."

Ez: "Ya Xudan, ez nikarim fêm bikim ku ez ji bo te ya herî ezîz im." Xilaskar:

"Tu yî, keça min."

Ez: "Ya Xudan, ez ditirsim ku ez gunehgara herî mezin im."

Xilaskar: "Tu wisa difikirî ji ber ku tu pir biçûk î."

Ez: "Ya Xudanê min, ez careke din ji bo hezkirina te tî dibim; ez gelekî bêpar nînim.

Ji kerema xwe min di çavkaniya hezkirina xwe de binivîne, da ku ez careke din tu carî tî nebim."

Xilaskar: "Tu dê tenê li Bihuştê bêtêmasî bî û careke din tî nebî." Ez: "Ya Xudan, min digot qey li ser rûyê erdê jî, Bihuşt jixwe heye dema ku mirov her tiştî dide Te." Xilaskar: "Keça min, cilê te hîn jî li ba te ye."

Ez: "Mebesta te ji 'cil' çî ye?"

Xilaskar: "Laşê te. Tu di qonaxê destpêkê ya Bihuştê de yî, çawa ku ji bo Dojehê jî qonaxê destpêkê heye."

Ez: "Gelo ev tê wê wateyê ku ez hîn jî dikarim bikevim Pûrgatûrîyê?"

Xilaskar: "Keça min, wê ji min re bihêle. Bi min re bûyîna xwe bi şahî bijî."

Xilaskar: "Heta niha, te îradeya min pêk aniye. Di min de û bi min re bimîne, û tu yê her tiştê ku li pêşîya te ye jî pêk bînî."

Ez: "Ya Xudanê min, Ya Bavê min ê Hezkirî, ez ewqas ji te hez dikim ku ji bilî pêkanîna daxwaza te û her dem di nav te de û bi te re bûn, tu xwestekeke min a din nîne." Xilaskar:

"Ez te pîroz dikim, keça min, bi navê Bav, Kur û Ruhê Pîroz. Bi xêr û xweşî biçe, keça min a delal."

Ez: "Spas ji bo Xwedayê Pêşeng be. Pesn ji Îsa û Meryemê re be, niha û heta hetayê. Amîn."

Di navbera saet 4:30 û 5:15 êvarê de, min li dêrê li Rotê dua kir û bi Bav

Vogt re çûm îtirafê.

Saet di 6:15 êvarê de, ez beşdarî Ayîna Pîroz a li dêrê Mingolsheimê bûm. Adriana li wir bû.

Wê şahidiya tiştê xweş kir dema ku ez li ser erdê çûm ser çokan û ji Bav Kesenheimer Şîva Pîroz wergirt.

Nêzîkî saet 9:00 êvarê, min Rûsaryaya Êşîn xwend.

23 Tebax 1992 – Yekşem

8.20 sibehê: Wekî her carê, min berî ku ez Şîraxa Pîroz werbigirim dua kir.

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Erkê te ew e ku gelek giyanan bînî ba Min. Ji wan hemûyan hez bike. Her giyan ji Min re ezîz e, yek bi qasî ya din. Li ser kesî hukm neke."

Min derbarê duh pirsî, dema ku ez li ber keşeyê dêrê Mingolsheim ser xwe ketibûm û di bin êrîşê de bûm. Beriya Şîva Pîroz ez aram bûm, û tenê piştî wergirtina wê û piştî yekbûnê ez dîsa aram bûm.

Xilaskar: "Ruhên pîs her dem li dora te ne, û tu yê her dem ji aliyê wan ve rastî êrîşê bî. Tu yê ji vê yekê xilas nebî. Ne hewce ye ku tu bitirsî; ez bi te re me."

Ez: "Ya Xudan, eger tu bi min re yî, çima te hişt ku ruhên pîs dema ez li ser çokan bûm êrîşî min bikin?"

Xilaskar: "Da ku tu bibînî ka ruhên pîs çawa şer dikin gava ku kesek li ber Min dizî dibin."

Ez: "Spas ji te re, Ya Xudanê min. Ez hêvî dikim ku yên din jî vê hînkirinê qebûl bikin û qurbanîyan bidin, dema wergirtina Şîva Pîroz li ber te serî bitewînin."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tiştê ji te."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wê bidim te, bêyî ku bizanim tu çî dixwazî." Xilaskar: "Ez 'erê'ya te ya ji bo her tiştî dixwazim."

Ez: "Ya Xudan, gelo min rast bihîst?"

Xilaskar: "Belê, binivîse."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ya Xwedayê min ê Sêyekî yê hezkirî, ez ji te re ji bo her tiştî dibêjim 'erê'." Ez: "Ya Xwedayê ezîz, lê ji kerema xwe re bihêle ez jî bizanibim ku ew tu yî dema ku ez dibêjim 'erê'. Ji bo vê yekê, divê diyariya naskirina giyanan jî bi min re hebe."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min; tu yê kerema naskirina giyanan werbigirî; êdî demeke dirêj namîne."

Xilaskar: "Keça min, te bi rastî her tişt da min." Min nexwest vê binivîsim.

Xilaskar: "Wê binivîse. Karê min dikare dest pê bike."

Ez: "Ya Xudanê min, tu hîn dikarî hezkirinê bidî min? Ruhê min ji bo hezkirinê zêdetir tî ye. Pêdiviya min bi hezkirineke mezin heye; ya ku min heye têrê nake. Ez xwe wek xwazikekî hîs dikim ku ji bo nan dilûl dike. Tu agirgeha geş a hezkirinê yî. Ez xwe di nav de noq dikim di vê evînê de"

Xilaskar: "Tu hê nikarî vê tehemul bikî. Gava ku tu êşên kefarete werbigirî, ez ê wisa bikim.

Keça min, ji te re kêmahiya hezkirinê nîne; ez bi te re me."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min. Divê mirov bi tiştê ku heye razî be." Ez: "Ez ê bi nameya Serokwezîr Kohl çî bikim?"

Xilaskar: "Keça min, hinekî din bisekine. Ez ê dîsa jî ji te re îlhamê bidim ka divê tu çî bikî. Ji bo siyaseta medaran dua kirina xwe bidomîne."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim. Bi aramî biçe." Ez: "Spas,

Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo her tiştî."

10.00 sibehê Ayîna Pîroz bi cilanên sor.

Saet 13:00: Rûsary û îbadet.

Piştî nîvro serê min pir êşiya, lê min ji Xilaskar re hezkirineke mezin hîs kir."

24ê Tebaxa 1992an – Duşem

9.45 sibehê:

Ez: Ya Xwedayê ezîz, duh û dîsa vê sibê di navbera saet 3.00 û 6.00an de serêşiyêke min a giran û lêdêr hebû.

Xilaskar: "Keça min, ev êşên kefarete yên ji aliyê min ve bûn."

Ez: "Xilaskarê ezîz, min şeva borî 2,5 saetan razabûm; niha divê ez bixebitim, û îşev koma duayê heye. Vê gavê, ez xwe wisa baş hîs dikim mîna ku min tevahiya şevê razabûm. Gelo ev bereketa ji Te ye?"

Xilaskar: "Belê, keça min, wekî din tu yê nikaribî berdewam bikî."

Ez: "Ez dixwazim ji Te bipirsim ka gelo divê ez dawiya hefteyê biçim ba Bav Gebhard Heyder; gelo ev îradeya Te ye?"

Xilaskar: "Keça min, here ba Bav Gebhard; here ba wî."

Ez: "Gelo ez dikarim jê re behsa stîgmatayên ku ez ê ji te werbigirim bikim?" Xilaskar:

"Divê tu jê re bibêjî, an jî tiştê ku te nivîsandiyê jê re bixwînî."

Ez: "Ya Xudan, divê ez kengî betlaneya xwe bigirim?"

Xilaskar: "Divê tu wê ji bo Îlonê veqetînin."

Ez: "Ez duh bi fikar bûm ka gelo tiştê ku min ji Claudiusê ji Luksemburgê re gotibû (derbarê stîgmayan) rast bû an na."

Xilaskar: "Ew ne tu bûyî, lê ez bûm ku wan peyvan gotim. Êdî ji bo wê xeman nexwe. Tu tenê amûra min î."

Ez: "Xilaskarê hêja, gelo duh destpêka êşên kefarete bû?" Xilaskar: "Belê, ew destpêk bû."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, gelo tişteke din heye ku divê ez bizanibim?"

Xilaskar: "Nivîse, keça min, stîgmataxan ku tu yê ji min werbigirî; ew ê pir zû biqewime."

Ez: "Ya Xudan, te jixwe ev ji min re gotiye."

Xilaskar: "Ez dixwazim tu amade bî." Ez:

"Mebesta te ji 'amadebûn' çî ye?"

Xilaskar: "Da ku ez bikaribim di dema ku li gorî Min be

tevbigerim." Ez: "Xwedayê ezîz, mebesta Te bi 'di pêşerojêke

pir nêzîk de' çî ye?"

Xilaskar: "Ew dikare di her kêliyê de, di her saetê de an di her rojê de çêbibe." Ez:

"Te ji min re got ku ez 'amadebim' – ji bilî 'amadebûnê' mebesta te çî ye?"

Xilaskar: "Divê tu bi dilfireh bî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te keremê dixwazim ku dilfireh û amade bim, tam wekî ku tu dixwazî."

Xilaskar: "Keça min, ez hema niha vê keremê didim te. Lê belê kêma kes hene ku xwedî dilfirehiyê ne."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji bo vê kerema mezin spasiya Te dikim."

Ez: "Îsayê ezîz, dilê min wek agir dişewite. Oh, evîna min a şewat, ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim. Ez bawer dikim ku evîn li ser hemû êşan serwer dibe."

Xilaskar: "Belê, keça min, ew ê bibe."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji te hêviya sebir û hezkirinê ji bo her tiştî dikim. Ev tişt dê ji te kêma nebin; tenê pêwîst e ku tu belavkirina wan bidomînî."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, duh min bi te re di êşê de şahî dît." Ez: "Û min, Ya Xudan, di nav êşan de ewqas ji te hez kir; ev ji têgihîştina min wêdetir e."

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye. Keça min a delal, ez spasiya te dikim. Bi silametiye bibe."

Ez: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be."

Min tîrêja X li nexweşekî ji Xirwatistanê da. Dema min ji wî re behsa Xwedê kir, em herdu jî pîroz bûn. Nexweş giriya û bi dilxweşî çû.

Nexweşekî din ji Hamburgê hat, ku di sala 1909an de ji dayik bûbû.

Wî ji min re got ku Xwedê tune ye û wî li dijî rabirdûyê heqaret kir. Min ew bi ava pîroz reşand û bêyî ku ew ferq bike, ew pîroz kir. Paşê wî heqaretên xwe domand, bi taybetî li dijî Bavê Pîroz.

Min jê re got ku eger ew niha li ber darizandina Xwedê bisekine, ew ê bibe dojehê. Paşê min jê re got ku divê ew dua bike.

Li ser vê yekê wî bersiv da ku ew tercîh dike pozê xwe biçikîne ne ku

dua bike. Min jê re got bila pozê xwe biçikîne û paşê here.

Demek kurt beriya wê, min jixwe ji bo wî dua kiribû; paşê, gotina Încîlê hat bîra min: 'Mûndarên xwe neavêjin ber berazan.'

Nexweşekî din ji Rûsyayê, ji herêma Volgayê hat. Ew bi salan li Sîberyayê xebitîbû. Ew dilnizm bû û bi kartên duayan ên ku min didan wî, pir kêfxweş bû.

Saet 6:30 êvarê – Rûsary û Mîsa Pîroz.

8.00 êvarê – Koma Duayan.

25ê Tebaxa 1992an – Sêşem

26ê Tebaxa 1992an – Çarşem

10.00 sibehê Odeya bijîşkan:

Ez: "Ez ji te lava dikim, ya Xudan û Xwedayê min, tu dikarî peyveke din ji bo 'demeke herî kurt' ji min re bibêjî?"

Ew di zimanê Almanî de tune ye."

Xilaskar: "Keça min, lê te ew fêma kir." Ez: "Belê, lê yêna din fêma nakin."

Xilaskar: "Keça min, eger min bi awayekî wisa ji te re bigota ku yêna din fêma bikin, wê demê te yê fêma nekira. Ez bi te re diaxivim, ne bi yêna din re."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa qebûl bikim wekî te got."

Xilaskar: "Keça min a delal, zêde wextê te nemaye berî ku tu stîgmayê werbigirî. Keça min, baş guh bide min. Ez Xudan û Xwedayê te me. Yêna din dê hewl bidin te ji her tiştî dûr bixin. Guh nedin wan. Bi min re, tu yê wan hemûyan nas bikî. Evîna rastîn di min de ye. Zaroka min a delal, vê binivîse: dê ji her kesî zêdetir mirovên çavnebar bi te re hebin."

Ez: "Ya Xudan, gelo divê ez van hemûyan tehemul bikim?"

Xilaskar: "Tu nikarî vê yekê bikî, keça min; ez ê bi te re vê yekê tehemul bikim."

Ez: "Ya Xudanê min, vî 'ez'î ji min bistîne."

Xilaskar: "Keça min, 'Ez'a te Ez im."

Ez: "Ew hîn jî xûyekî min e ku divê ez dev jê berdim."

Ez: "Ya Xudanê min, ev demeke dirêj e ez li bendê me; tiştek nebûye, te tiştek negotiye – gelo divê ez niha vegerim ser karê xwe?"

Xilaskar: "Keça min, min ruhê te xurt kiriye da ku ji bo her tiştî wêrekiya te hebe." Ez: "Ev tê wê wateyê ku ez niha wêrek im."

Xilaskar: "Belê, keça min. Keça min, ez ji her kesî zêdetir ji wêrekên dilêr hez dikim. Ez ji te hez dikim; bi aramiyê here."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Saet 7:00 êvarê — Ayîna Pîroz li Kapela St Roch.

27 Tebax 1992 — Pêncşem

10.00 sibehê Odeya bijîşkan li Komeleyê:

Xilaskar: "Keça min, tu dikarî min bibihîsî?"

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez dikarim te bibihîsim."

Paşê min demekê tiştek nebihîst, ji ber ku Dr. Hermann hat hundir.

Paşê:

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, gelo tiştek ber bi min ve

tê?" Xilaskar: "Belê, şeqam; hemûyê qebûl bike."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew ji Te ye?"

Xilaskar: "Divê hezkirin ji te kêm nebe. Wê ji bo gunehkarên giran pêşkêş bike." Ez:

"Belê, Ya Xudanê min, ez ê wê ji bo gunehkarên giran pêşkêş bikim."

Xilaskar: "Amade be, keça min." Ez:

"Gelo ew ê bi roj be an bi şev?" Xilaskar:

"Bi şev, keça min."

Ez: "Gelo qemçikêdan dê bêxwîn be an qemçikêdaneke xwînî dê be?"

Xilaskar: "Dê qemçikêdaneke xwînî be."

Xilaskar: "Êşê tehemul bike."

Ez: "Belê, ez ê bikim, Xwedayê ezîz, ji ber ku ez pir ji te hez dikim. Ya Xudan û Xwedayê min, ez roja piştî qemçikê davêjim destê te. Ez ji tiştê ku dê paşê biqewime ne bi fikar im û dê bibe."

Xilaskar: "Keça min, min ew xeman ji bo te girtiye ser xwe."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, bila wekî tu bixwazî be. Ez ji te hez dikim, Ya Xudan û

Xwedayê min, ji ya ku min qet difikirî ez dikarim ji te hez bikim zêdetir."

Xilaskar: "Keça min, ez di hundirê te de tême qemçikandin. Em ê bi hev re êşê hîs bikin. Ez ê bihêlim heta ku tu bikaribî tehemul bikî. Keça min, yûka min şîrîn e."

Ez: "Gelo ez tiştekî din binivîsim?"

Xilaskar: "Êdî bes e. Keça min a delal, bi silametî biçe." Ez:

"Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Qudasa Pîroz bi cilanên sor.

28ê Tebaxa 1992an – În

10.00 sibehê:

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez niha vê dibêjim, ji ber ku ez nizanim tu çi ji min dixwazî, an gelo divê ez tiştekî bikim; ez jê re dibêjim 'ERÊ'. Ya Xudanê min, bila li gorî îradeya te bibe. Hemû ji bo rûmeta te ya mezintir û ji bo xilasiya giyanan."

Xilaskar: "Keça min, ez niyetên te dizanim. Ew gelekî min kêfxweş dikin. Xwesteka Min e ku ez te di nav xwe de hilgirim. Te heta niha ceribandinan derbas kirine. Yê din hêj tên."

Ez: "Ya Xudan, gelo divê ez bitirsim ku ez ê nikaribim wan derbas bikim?"

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, niha tenê yek daxwaza min heye, ew jî ev e ku ez tu carî ji te neyê veqetandin, heta di nava êşên mezin de jî."

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Êşên mezin êşên min in. Tu yê êşên kefaretê, pênc birînen pîroz, hemûyan bi carekê werbigirî. Bila bandor bikin." Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê bihêlim bila bandor bikin."

Xilaskar: "Ez ê di nava te de, bi te re û li kêleka te bim. Ruhê pîs dê nêzîkî te nebe."

Ez: "Gelo ev bûyer pir nêzîk e?"

Xilaskar: "Ewqas nêzîk e ku dikare her kêlî biqewime."

Ez: "Ya Xudan, te got ku ew ê li dêreya li Rotê biqewime."

Xilaskar: "Bi kurtkirina demê, ez dikarim diyar bikim ka ez ê wê çawa bixwazim." Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêm dikim. Ya Xudanê min, tu her dem rast î." Xilaskar: "Binivîse, keça min, di min de tiştekî şaş tune."

Xilaskar: "Binivîse, keça min: her tiştê ku divê tu bi min re tehemul bikî, dê bibe xelata te ya mezin a li Bihuştê."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez dixwazim careke din ji te bipirsim ka gelo divê ez stigmatayan bi eşkereyî li xwe bikim û ka min cara borî ew rast fêm kiribû. (Mebesta min bê lepik an nixumandin bû.)"

Xilaskar: "Belê, keça min, gava ku tu wan werdigirî, wan bi eşkereyî li xwe bike. Xwesteka min ew e ku tu wan bi vî awayî li xwe bikî."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, min fêm kir; ez ê wisa bikim." Ez: "Û heke ew roja Înê xwîn bikin?"

Xilaskar: "Wê demê tu yê li gorî ku ez fermanê didim te bikî. Xema tiştên ku kesên din dibêjin meke; her tim li gorî ku ez ji te re dibêjim bike."

Ez: "Xwedayê min ê delal, gelo pêdivî ye ez tiştekî din jî binivîsim, an ez dikarim ji bo rontgenê biçim paşiyê?"

Xilaskar: "Here, erka xwe bike, keça min a delal; ez bi te re me. Ez aramiya te me." Ez: "Îsa yê min ê delal, wê demê em herin karê xwe."

Ez: "Ez ji dilê xwe spasiya Te dikim ji bo her tiştî."

Saet 6:30 êvarê, Rûsary û Ayîna Pîroz bi cilanên sor.

Piştî Şîva Pîroz, min ji Xilaskar pirsî ka gelo divê ez biçim ba Bav Gebhard Heyder.

Xilaskar: "Biçe ba wî, keça min, biçe." Ez: "Gelo ew ê min qebûl bike?" Xilaskar: "Ew ê te qebûl bike."

29ê Tebaxa 1992an — Şemî

Saet 7:15ê sibehê li Rot, li malê:

Bi rastî niyeta min hebû ku bi erebeyê biçim cem Bav Gebhard li Regensburgê, lê min hest kir ku divê ez pêşî binivîsim. Li derve, bahozeke hebû. Birûsk û bahozeke mezin hebû, û ev yek serê sibê bû.

Xilaskar: "Belê, keça min, wê binivîse. Gelek zehmetî dê bikevin pêşiya te. Yek ji van zehmetiyan ew e ku hîn keşeyekî te yê ku li gel te be tune. Bav Gebhard yekane ye. Ez kêfxweş im ku tu diçî ba wî. Bi baldarî guh bide wî. Ez ê bi riya wî bi te re bixivim. Bav Gebhard ji bo te keşeyê rast e."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo ez dikarim tiştê Te gotiye bixwînim?"

Xilaskar: "Belê, tu dikarî."

Ez: "Zehmetiyên din çi hene?"

Xilaskar: "Mirov bêbawer in. Baweriyeke wan a derewîn heye. Li dora te gelek dijaminên te hene."

Xilaskar: "Ez ê te bi tenê nehêlim. Bi min, tu yê li ser hemûyan bi ser bikevî. Keça min, her peyvê binivîse."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Deng: "Stigmatayên ku tu dê werbigirî – dibe ku her dem çêbibe, lê ez ê saetê diyar bikim."

Ez: "Tu niha kî yî, 'Ez'?"

Deng: "Binivîse, keça min; yê ku niha bi te re diaxive Xwedayê Bav e."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez nikarim vê fêhm bikim, lê ez bi tiştê ku tu dibêjî bawer dikim."

Xwedayê Bav: "Tu ji aliyê min, ji aliyê Kurê min û ji aliyê Ruhê Pîroz ve hatî hilbijartin. Û tu aîdî Xwedayê Sêyekî yî. Dayika te ya Esmanî dê li kêleka te be û heta ku tu bi Kurê min re ji bo kefarete diêşî, dê bi te re bimîne. Ez, Kurê min û Ruhê Pîroz bi te re ne. Keça min, tu dê li ser hemû zehmetiyên ku li pêşiya te ne, yek bi yek, bi ser bikevî, bi me re. Rêya Xaçê ya te di heman demê de Rêya Xaçê ya min e jî. Divê tu wê heta dawiyê bimeşî."

Ez: "Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê Rêya Xaçê bi te re heta dawiyê bimeşim."

Ez: "Ez ji te sebir, tehemûl û berxwedanê, û gelek hezkirinê dixwazim."

Xwedayê Bav: "Keça min, tu dê ji van tiştan kêmtir nîn bî."

Ez: "Xwedayê ezîz, min digot qey Îsa ji bo stîgmayan saet hilbijartiye." Xwedayê Bav:

"Ew tiştê ku ez im, ew Îsa û Ruhê Pîroz jî ye. Em yek in. Em ji hev nayên veqetandin."

Ez: Min di dilê xwe de difikirî ku ez ê di dema êşên xwe de kêmtir hezkirinê werbigirim.

Xwedayê Bav: "Ez hezkirin im; êş kefarete e. Keça min, tu yê ji bo gunehkarên."

Ez: "Ez fêhm dikim, Ya Xudan û Xwedayê min. Oh, evîna min a mezin, bila ez tu carî ji te neyê veqetandin."

Xwedayê Bav: "Keça min, bi Xwedayê Sêyekî re tişteke ji te re kêmtir nabe. Ez niha te pîroz dikim, keça min:

Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi silametî biçe, keça min a bijartî."

Ez: "Spas ji bo Xwedayê Xudan. Xwedayê Sêyekî yê hêzdar û dilovan pîroz û pesindar be."

-Rezeporsburg-

Piştî nivîsandina nameyê, em bi erebeyê çûn Regensburgê. Li ser rê, hevjinê min ji aliyê ruhê pîs ve diêşand. Diviyabû ez gelek dua bikim. Li derve, bahozek dijar hebû. Heta ku em gihîştin Regensburgê, hevjinê min dîsa baş bûbû û bahoz jî derbas bûbû.

Ez bi Bav Gebhard re hevdîtin kir û me di destpêkê de nîv saet bi hev re axivî.

Paşê ez çûm hundirê dêrê, ku beşek ji keşişxaneyê ye. Sakramenta Pîroz hatibû derxistin û dihat perestandin. Keşe me bi xwe re di dua kirina Rozaryoyê de pêşengî kir. Piştî wê, bêdengî hebû.

Wê êvarê saet di 5:15an de, li keşişxaneyê Carmelîte, min Xilaskar bihîst û paşê gotinên Wî li ber Sakramenta Pîroz nivîsandin.

Xilaskar: "Ez ê bi rêya Bav Gebhard bi mêrê te re biaxivim, da ku tu stîgmata min werbigirî."

Bawer be, her tişt dê baş be; ne hewce ye tu bitirsî."

Ez: "Ya Xudan, ka kurê min?"

Xilaskar: "Dema ku stîgma hebin, mêrê te dê ji kurê te re bêje." Xilaskar: "Ez spasiya te dikim ku tu hatî vir."

Ez: "Ma te dixwest ez werim vir?" Xilaskar: "Belê,

min dixwest tu werî vir." Ez: "Wê demê min îradeya

te pêk anî."

Xilaskar: "Te kir, keça min. Tu gewherekî." Min nexwest wê binivîsim.

Xilaskar: "Nivîse."

Ez: "Ya Xudan, tu çima ji min re dibêjî gewher?"

Xilaskar: "Gems biqîmet e; divê mirov baş lê xwedî derkeve."

Ez: "Ya Xudan, ez di bin parastina te û ya Dayika Xwedê de me." Xilaskar:

"Wê binivîse. Belê, tu ev î, keça min. Bi silametî biçe."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Ji ber ku ez li dêrê li keşîşxaneyê ji bîr çûbûm, mêrê min neçar ma ku zêdetirî saetekê li benda min bisekine. Ez bi lez çûm ku bigihîjim wî.

Me motorhome li parka erebeyan a Danûbê park kiribû. Diviyabû ez derdora saet 6:30 êvarê li Bav Gebhard bigihîjim.

Bav Gebhard hat û me sohbet kir. Paşê Bav Gebhard ji bo nêzîkî du saetan çû odeya xwe ya li keşîşxaneyê.

Gava ku ew vegeriya, Bav Gebhard peykerê mezin ê Meryema Pîroz ji me re anî, ku ji bo kapêla me bû. Bav Gebhard ji hevjinê min re tiştên ku diviyabû li ser min bizanibe û tiştên ku li pêşiya min bûn, gotibû. Hevjinê min jî bi Bav Gebhard re çû îtfirafê.

Piştî ku mêrê min çû, min û Bav Gebhard li ser ol axivîn û min ji rojaneya xwe jê re xwendin.

Nêzîkî saet 9ê êvarê, min û mêrê xwe Bav Gebhard heta keşîşxaneyê hevrê kirin.

Min Îsa di Bav Gebhard de dît, û ji bo min xêr û bereket e ku min karî dîsa bi wî re bim. Ew keşîşekî dilnizm e, tijî hezkirin û aramî ye. Ew rastiye bi zelalî û teqezî dibêje, di her tiştî de rast û durist e; zanyarekî baş ê Încîlê ye ku dikare Încîlê baş şîrove bike. Niha ku ez bi awayekî pir hewcedarê keşîşekî baş im, ew li wir e ku alîkariya min bike.

Mixabin, keşeyên nûjen nikarin alîkariyê bikin, lewma divê ez biçim cem

Bav Gebhard Maria Heyder. Spas ji Xwedê re ku vî keşîşî daye min.

30 Tebax 1992 – Yekşem

Di kamperê 'Salve Regina' de li Regensburgê, li parka erebeyan a Danûbê:

7.45 sibehê, Yekîtiya Duayê:

Xilaskar: "Binivîse, keça min, wê binivîse." Min ji nişka ve germî û hezkirin hîs kir.

Xilaskar: "Ez hezkirin im. Keça min, min tu terikandî nekirî; ez bi te re me." Ez: "Tu yê bi min re bimînî?"

Xilaskar: "Tu ya min î."

Ez: "Ya Xudanê min, li cem te çiqas xweş e."

Xilaskar: "Keça min a delal, wê binivîse. Tiştê ku te duh bi Bav Gebhard re gotibû rast bû. Stîgmatên ku tu yê ji Min werbigirî dê pir zû biqewimin. Ew ewqas nêzîk e ku mîna ku jixwe qewimîbe ye. Ez bi te re me; ji tiştê xeman nexwe." Ez: "Xwedayê ezîz, gelo mimkun e ku ez ê şeqamê paşê werbigirim?" Xilaskar: "Ez dikarim li gor dilê xwe bikim."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: Ez dixwazim ku tu stîgmatên li ser destên xwe bi awayekî eşkere hilgirtî, ne girêdayî. Ez vê yekê ji te dixwazim."

Ez: "Lê belê çima ev ewqas girîng e?"

Xilaskar: "Ez ê bihêlim ku ronahî ji stîgmayan bişewqe." Ez: "Ya

Xudan, gelo ev ronahiyeke dîtbar e?"

Xilaskar: "Ewên di tariyê de ne dê wê bibînin. Ax, keça min, gelek kes di tariyê de ne. Pêdiviya wan bi vê ronahiye heye da ku dîsa bibînin."

Ez: "Û sarbûn?"

Xilaskar: "Ez agirê pêketî yê evînê me. Bi min re, tu yê sermayê hîs nekî."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu tiştê din jî binivîsî. Nehêle ku tu nûçegihan di destpêkê de wêneyan bikişînin. Bi vî awayî tu yê xwe ji meraqeke mezin dûr bixî. Meraq ji giyanekî nepak tê. Ez ê mirovan bêyî nûçegihan bînim ba te. Nehêle ku tu ji meraqkeran bandor bibî. Ji bîr neke, ez Xudanê ku Stîgmatên min hene me. Tu amûra min î. Keça min, bi min re ne hewce ye ku tu bitirsî. Ez ji te hez dikim, û ez ê te ji xetereyan hişyar bikim. Bi baldarî guh bide dengê min. Berxên min dengê min nas dikin."

Ez: "Îsayê min ê delal, min fêhm kir. Ez ji bo hemû vegeerên ji gunehan û ji bo gelek keremên ku te jixwe li min kirine, spasiya te dikim."

Xilaskar: "Keça min, hay ji xwe hebe; bi aşitiyê biçe." Ez: "Spas ji

Xwedayê Pêşîn re be."

Saet di 9:30ê sibehê de, di dema pêşkêşkirina Sakrameneta Herî Pîroz de, min dua kir.

Saet di 9:45ê sibehê de, li keşîşxaneyê Carmelîte Ayîna Pîroz hat lidarxistin, ku em jî beşdar bûn. Piştî firavînê, Bav Gebhard veşariya û hat serdana me li karavana me.

Wî xaçek da me. Hêşir ji rûyê min diherikîn. Li malê xaçek bi qasî heman mezinahiyê li ser dîwêr daliqandî bû, û min neçar ma ku wê paşve bidim – ew ne ya me bû. Ez bi wê xaçê pir hez kiribûm, û min ew bi dilekî giran da.

Û niha, di nava 24 saetan de, me xaçeke din wergirtiye ku li ser wê pênc Birînên Pîroz bi sor hatine nîşankirin.

Berî ku em ji bo Regensburgê bi rê bikevin, min ji Xilaskar xwest, heke bixwesta, nîşaneke biçûk bide min da ku nîşanê min bide ka ez li ser riya rast im. Niha ez dizanim – min wergirt xaçek.

Destûr hat dayîn ku ez dîsa bi Bav Gebhard re biçim îtirafê. Wî guh da tiştên ku min ji rojnivîska xwe jê re dixwend û rêberî, hêz û wêrekî da min, û derbarê êş û azarên li pêşiya min de ez teselî kirim. Teseliya wî ji bo min çavkaniyeke handanê bû.

Bav Gebhard di warê mîstîsîzmê de pir zana ye, û ez spasdar im ku wî rêberiya min kir. Wisa bû mîna ku Xilaskar bi riya wî diaxivî, û gotinên wî bi kûrahî di dilê min de hatine neqîşandin.

Bav Gebhard ji bo me gelek mûm û ava pîroz pîroz kirin.

Di rêya veşarê ya malê de, mîrê min tevahiya rê bi tena serê xwe ajot, bîyî tu zehmetî. Ew kêfxweş û dîlşad bû.

31ê Tebaxa 1992an – Duşem

10:00 sibehê – Seredana doktor:

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse."

Ez: "Belê, Xwedayê min ê Sêyekî, Îsayê min ê delal."

Xilaskar: "Stîgmatên ku tu yê werbigirî di rojên pêş de tên payîn. Keça min, amade be. Ew ê li dêrê bibe. Ev îradeya min e. Derbarê tiştê ku dê paşê biqewime de xeman nexwe.

Min hemû fikarên te xistine ser xwe. Tu amûra min î. Her tiştê ku te nivîsandiye, bi ewle bihêle."

Ez: "Xwedayê ezîz, tiştê herî girîng a ku divê ez derbarê stîgmatayan de bizanibim çi ye?"

Xilaskar: "Ji Min hez bike. Bi riya hezkirinê, tu yê bikaribî li hember her tiştî bisekinî. Hezkirin dê ji te re kêr nebe. Ez bi te re me, li kêleka te û di nava te de me. Tu bi tevahî di Min de yî."

Xilaskar: "Di rojên pêş de tu yê di dilê xwe de agirêkî mezin hîs bikî. Ew agirê evîna min e.

Gelek ji hîlbijartiyên min nekarîne vî agirî tehemul bikin." Ez: "Xwedayê min ê delal, lê gelo ez ê karibim vî agirî tehemul bikim?"

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Piştî cara yekem, tuyê ji bo demekê neçar bimînî di nav nivînan de bimînî (êş – belkî stîgmat, min wisa fikirî)."

Ez: "Û koma duayan?" Xilaskar: "Ew dua dîkin."

Ez: "Tu dê bi min re bî, heke ez di nav nivînan de bimînî jî?" Xilaskar: "Ez her dem bi te re me."

Ez: "Ya Xudanê min, bila wekî ku tu dixwazî be. Ez pir ji te hez dikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez jî pir ji te hez dikim; bi aramiyê here." Ez: "Gelo wekî ku min nivîsandiye rast e?"

Xilaskar: "Belê, spas."

6.30 êvarê Rûsarî û Mîsa Pîroz.

8.00 êvarê Koma Duayan

1ê Îlonê 1992 — Sêşem

Li odeya doktoran:

Xilaskar: "Keça min, te duh her tişt rast kir; nehêle kesên din bandorê li te bikin."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Tu dê pir caran rastî ceribandînan mîna ya duhî bî. Xwe xurt bigire. Vê mirovan her tim ji min re bispêre."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Ez: "Ya Xudan, ez dixwazim tiştê ku Tu dixwazî binivîsim, ne tiştê ku ez dixwazim." Xilaskar: "Keça min, ez bi gotina te kêfxweş bûm."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim ku tu di pêşerojê de li ser her tiştî bi min bişêwirî. Pêşî bi min re gotûbêj bike. Dilê xwe ji min re veke. Pêşî ji min re behsa her tiştê ku tu jê hez nakî bike. Heke pêdiviya te bi tişteki hebe, pêşî ji min bipirse. Ez dikarim her tiştî bidim te û ji te re peyda bikim. Tu yê ji tişteki kêr neyî. Bi riya van êşên kefarete, gelek giyan dê werin xilas kirin. Her dem dilxweş be, keça min."

Ez: "Ya Xudanê min, ji kerema xwe re vê keremê bide min ku ez her dem şa bim."

Xilaskar: "Keça min, ev kerem dê ji te re hebe. Keça min, ez bi te re me. Bi aramiyê here."

Ez: "Spas, evîna min a mezin."

Saet 6:30 êvarê: Rozarî û Mîsa Pîroz li Rotê.

Nêzikî saet 8:30 êvarê, Bav Gebhard Heyder li derî da, û min jê re behsa wê sira ku Xilaskarê vê sibehê dabû min û ku tenê ji bo min bû, kir. (Xilaskarê ev sir di saet 12:15 piştî nîvro û dîsa piştî Şîva Pîroz a li dêrê ji min re piştrast kiribû.)

Dema min ew sir jê re got, Bav Gebhard ez teselî kirim.

2 Îlon 1992 — Çarşem

Saet 10:00ê sibehê li odeya doktoran:

Yekîtiya Duayan!

Xilaskar: "Ez dixwazim tu vê binivîsî." Ez:

"Belê, Ya Xudanê min, çi ye?"

Xilaskar: "Mebesta Min bû ku Bav Gebhard telefon bike da ku ji te re îsbat bike ku ew dengê Min dibihîze. Ew ê dîsa telefonî te bike. Bi baldarî guh bide wî.

Keça min, vê binivîse: êşên kefarete dê îro dest pê bikin. Tu yê wan nas bikî, ji ber ku ez bi te re me."

Ez: "Êş dê çawa bin? Yên bi xwîn, an tişteki din?" Xilaskar:

"Bila bên ser te."

Ez: "Wê demê, ez dikarim sibê û paşê jî biçim kar?" Xilaskar: "Belê, tu dikarî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez fêr dikim." Ez:

"Ez dikarim îro jî biçim avjeniyê?" Xilaskar: "Biçe avjeniyê."

Xilaskar: "Keça min, tişteki din heye ku ez ji te re bibêjim."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Bila tiştê ku ez didim te, bandorê bike." Ez: "Ya Xudan, tu çi didî min, ji kerema xwe?"

Xilaskar: "Pênc Birînen Min ên Pîroz."

Ez: "Ya Xudan, ez ê bihêlim ku ew di hundirê min de bandorê bikin. Ji kerema xwe hêz û wêrekî, hezkirin û her tiştê ku ji min re pêwîst e bide min, da ku tu bikaribî di hundirê min de bixebitî, çimkî ez lawaz im û bi serê xwe nikarim tişteki bikim."

Xilaskar: "Keça min, tu dê van hemûyan werbigirî."

Ez: "Ya Xudan, tu tirs û gumana min nîne, û ez bawer dikim. Baweriya min bi Te mezin e. Ez ji Te re dilsoz dimînim, ji ber ku ez dizanim Tu bi min re, li kêleka min û di hundirê min de yî. Ez bi hezkirina xwe ya ji bo Te, spasiya Te dikim."

Xilaskar: "Keça min, wekî ku hûn in wisa bimînin. Hûn îradeya min pêk tînin."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min. Tu dikarî niha rûniştî bimînî."

(Belkî ji ber vê yekê min karî rûniştî bimînim, ji ber ku doktorek nû hatibû hundir û bêguman dê meraq bikira ka ez li ser erdê çi dikim.)

Xilaskar: "Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi aşitiyê biçe, keça min a delal."

Ez: "Spas ji bo Xwedayê Xudan; pesnê Xwedayê Sêyekî be." Hl.

Ayîn li Kapela St Roch a li Mingolsheimê.

3 Îlon 1992 – Pêncşem

Beşa rontgenê — arşîv di navbera 10.30 û 11.05an de:

Xilaskar: "Binivîse, keça min,

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî."

Xilaskar: "Divê tu ji bo min tiştê bikî, keça min. Bi sebir her tiştê ku tu ji min werdigirî, tehemul bike. Destpêk pir zehmet e. Ji kesekî ji yên min hilbijartî re hêsan nebûye. Hemûyan jî li ser heman rêya ku tu niha li ser dimeşî, meşiyane. Tu dê pênc Birînên min ên Pîroz werbigirî; tu dizanî kengî."

Ez: "Roja, erê, lê ne dema. Sibehê an êvarê."

Xilaskar: "Piştî Şîva Pîroz. Tu yê her pênc stîgmayan bi carekê werbigirî." Ez: "Wê demê ez ê ji êşê bimirim."

Xilaskar: "Tu yê nemirî. Ez bi te re me. Ez ê tenê ewqas êşê bihêlim ku tu bikaribî tehemul bikî."

Ez: "Gelo hîn jî divê ez biçim cem doktor?"

Xilaskar: "Na, tu dikarî paşê biçî nav nivînê." Ez: "Gelo ez ê hîn jî bikaribim bimeşim?"

Xilaskar: "Belê, tu dê dîsa jî bikaribî bimeşî."

Ez: "Ma min heta niha tiştê şaş kiriye?" Xilaskar: "Na, wisa bidomîne ku te fikir."

Ez: "Ez dikarim ji hin kesan re bibêjim ku werin dêrê?"

Xilaskar: "Belê, lê tiştê ku dê biqewime nebêje. Tenê ji çend kesan re bêje. Tu dê îro dîsa cezayê qenciye bikişî. Îro dê xwîn bin."

Ez: "Qesta te lêdana bi qemçiyane?"

Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Ji kerema xwe re keremê bide min ku ez bikaribim van hemûyan tehemul bikim."

Xilaskar: "Keça min, ew ê ji te kêr nebe. Ez bi te re me, keça min. Ez pir ji te hez dikim; ji min re ezîz bimîne."

Ez: "Belê, Îsayê min ê delal, ez jî pir ji te hez dikim. Ez ê ji te re dilsoz bimînim."

Xilaskar: "Keça min, nivîsandina xwe bidomîne. Min ji te re li bihuştê maleke xweşik amade kiriye."

Ez: "Û gelo divê ez vê binivîsim?" Xilaskar:

"Belê, vê binivîse."

Xilaskar: "Ji ber vê yekê ez ji te dixwazim ku tu heta dawiyê li ser Rêya Xaçê bimeşî. Bi min re, tu yê bikarî."

Ez: "Îsayê ezîz, ez ê her tiştê ku tu dixwazî bikim, lê tenê heke ez her dem bi te re bim."

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo min derbarê şopên ezîz (stigmata) de û neçarî li nav nivînan manê rast fêhm kiribû.

Xilaskar: "Divê tu ji bo demê di nav nivînan de bimînî. Divê gelek dua hebe." Xilaskar:

"Tu yê li malê Şîva Pîroz werbigirî. Ez ê vê yekê çêkim." Ez: "Ji kerema xwe, berî neqşkirina stîgmayan, gelek hezkirinê bide min."

Xilaskar: "Ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Ez niha te pîroz dikim, keça min." Ez li ser erdê çûm ser çokan.

Xilaskar: "Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi aşitiyê biçe." Ez: "Spas ji bo Xwedayê Xudan."

Ez: "Sifrat ji bo Îsa Mesîh û Meryemê be. Spas ji bo her tiştî, ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal."

4 Îlon 1992 — În

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê ezîz, rêberê min ê ruhanî. Niha ez dixwazim tiştê ku nêzîkî dilê min e binivîsim. Duh te ji min xwest ku ez qurbaniyekê bidim, ku ez bi şev heta ku xwîn ji min bê derxistin, bêm qemçikdan. Ez amade bûm ku bêm qemçikdan, lê te destûr neda, û îro divê Birînên Pîroz li ser min bêm neqşkirin. Divê ez vê yekê çawa fêhm bikim? Ez ji te lava dikim, alîkariya min bike. Ji ber vê yekê ez ji Te kêmtir hez nakim û dixwazim ji Te re dilsoz bimînim."

Ez li ser Îbrahîm û Eyyûb fikirîm, û hin tişt ji min re zelal bûn.

Ez: "Te ez ji êşên kefarete bêpar nehiştim. Min tu carî serêşiyên wisa giran û demdirêj neceribandibû. Min ew pêşkêş kirin û min red nekir ku careke din wan werbigirim. Kehînekî nûjen belkî dê bigota ku ev ceribandin ji şeytan hatiye, lê ez bi vê yekê bawer nakim, ji ber ku hezkirin û aramiya te tu carî kêr nebûn. Ez ji tiştê ku dê bihata tirsiyam. Ya Xudan û Xwedayê min, tu dê li ser vê yekê çi ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Tu min dibihîsî?" Ez:

"Belê, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Her tiştê ku te nivîsandî ye rast e. Her tiştê ku te li benda wî bûyî hêj nehatiye. Ez demê diyar dikim. Keça min, vê binivîse. Hemû kesên ku êvara îro dê di dêrê de bin, dê bi tiştê ku diqewime matmayî bimînin. Ew hema hema hemû kor in. Ronahiyek dê ji bo wan bibirîqe. Karê xwe bidomîne, wekî ku te heta niha kiriye.

Ew ê berhemên xebata min biçînin. Ez dara zindî me; hûn berhemên min in. Keça min, ez ji te hez dikim; bi silametiê biçe."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

5ê Îlona 1992an – Şemî

8.00 sibehê — Koma Duayan

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim. Min plana xwe guherand. Tiştê dê li gorî daxwaza min berdewam bikin.

Ez: "Min fikirî ku min tişteke xelet kiriye, ji ber ku ez ji bo her tiştê ku Te gotibû dê biqewime, amade bûm."

Xilaskar: "Keça min, te her tişt rast kiriye. Ez dema wê diyar dikim." Ez: "Te gotibû ku ew ê piştî Şîraxa Pîroz bibe."

Xilaskar: "Ez dikarim wê biguherim."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez êdî nikarim pirsên din ji te bikim. Tu ji min re bêje tu çi dixwazî. Ez ji van tiştan tişteke fêr nakim, lewma ez her tiştî ji te re dihêlim."

Xilaskar: "Keça min, demek dê were ku ji bilî kirina tiştê ku ez dixwazim, tu çareya te ya din nemîne."

Ez: "Îsa yê delal, tu dikarî vê ji min re zelaltir bikî? Ez fêr nakim." Xilaskar: "Demên xerabtir tên."

Ez: "Ji kerema xwe ji min re bêje, Xwedayê ezîz, tiştê herî xirab ê ku tê çi ye?" Rizgarker: "Şerê mezin ê li Ewropayê."

Ez: "Yanî, ne hewce ye ez kapelê ava bikim?"

Xilaskar: "Belê, wê ava bike. Ew ê bêparastin be. Şer nêzîk dibe û bi lez belav dibe."

Min meraq kir gelo ez ê dîsa stigmatayan werbigirim." Xilaskar: "Tu bipirse. Belê, tu yê wan werbigirî. Ez ê rojê diyar bikim." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Zêde dua bikin, zarokên min, dua bikin. Hêza Şeytan bêpîvan e. Min destûr daye ku wisa be. Ew ê her tiştê ku ji min dûr ketiye ji holê rake. Mirov bi vî awayî dixwazin. Wan riya xwe ya fireh hilbijartîye. Keça min, ji min re dilsoz bimîne, çawa ku te heta niha kiriye. Min parastina Dayika we ya ezmanî, Meryemê, daye zarokên xwe yê dilsoz. Ew di bin çadira wê ya parastinê de ne; li wir ji bo dijmin cih tune. Ji Dayika xwe re dua bikin, pir dua bikin. Ez ê şafaeta wê red nekim. Ew zarokên xwe terik nake."

Ez: "Lê ev şer dikare were sekinandin." Xilaskar:

"Tenê bi rojî û duayê."

Ez: "Gelo divê ez tişteke bikim?"

Xilaskar: "Pêşwext xeman nexwe. Her tiştê dê di wextê xwe de were."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudanê min, ji bo hezkirina Te û şîreta Te, û ji bo nûçeya tiştên ku li pêşiya me ne."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min." Ez li ser çokan ketim.

Xilaskar: "Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin, keça min. Bi silametiê here."

Ez: "Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min. Pesin ji Îsa Mesîh re be, niha û heta hetayê. Amîn."

Ji saet 4:30 heta 7:45 êvarê min li dêrê dua kir û ez çûm îtirafê. Paşê ez ji bo Ayîna Pîroz mam.

6ê Îlona 1992an – Yekşem

7.30 – 9.20 sibehê:

Min dua kir û min hest kir ku gumanek piçûk dîsa di hundirê min de şîn dibe; hişê min bi gelek pirsan tije bûbû. Piştî, min bi kelecana dua kir.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, stîgmatayên ku tu yê werbigirî dê di çend rojên bê de çêbibin. Ez ê saetê diyar bikim."

Ez: "Ya Xudan, tu niha kî yî?"

"Ez im!" Keça min, ew Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz in ku niha bi te re diaxivin. Guman neke, keça min; tu min aciz dikî. Tu bi tevahî ya min î. Ne hewce ye ku tu bitirsî. Ji min re dilsoz û qayîm bimîne.

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji kerema xwe min bibore; ez ê tu carî nikaribim te fêhm bikim, lê ez xwe davêjim nav milên te û wek zarokekê te hembêz dikim. Bavê min ê delal, bila ew wekî ku tu dixwazî berdewam bike."

Xilaskar: "Keça min, tu dê pênc stîgmatayan ji min werbigirî."

Ez: "Min digot qey ew ê ji milyaketekî bihata, wekî ya Santa Teresa ya Avîlayê. Dibe ku ji ber ku keşeyekî wisa ji min re gotibû."

Xilaskar: "Ez dikarim tiştê ku bixwazim bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji min re pir zelaltir bû. Divê mirov xwe nespêre tiştên ku di hin pirtûkan de hatine nivîsandin. Jixwe, Tu tiştan li gor dilê xwe dikî." Xilaskar: "Belê, wisa ye, keça min."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, keça min. Dilê te dê bi ronahiyeke ku ji min tê, bê qulkin. Ev ronahî dê bikeve nav dilê te. Dê agirêk di dilê te de pê bikeve. Ev agir evîna min e. Wê demê tu êdî nikaribî li gor dilê xwe bixebitî. Ez her tiştê di nav te de me. Tu dê her tiştê ku ez bixwazim bikî."

Ez: "Ev tam wekî St. Paul dixuye."

Xilaskar: "Keça min, ez tiştê ku jixwe qewimiye dubare dikim. Ez heman Xwedayê ku wê demê bûm im. Keça min, tu tenê amûra min î û dê wisa bimînî, ya ku ez ê bi kar bînim."

Ez: "Ya Xudan, gelo divê ez niha biçim dêrê?"

Xilaskar: "Belê, wisa bike, keça min."

Ez: "Jixwe saet 9.15 e."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min a delal." Ez

li ser çokan rûniştim.

Xilaskar: "Xwedêyê Bav, Xwedêyê Kur û Xwedêyê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi aramiyê biçê, keça min a delal."

Ez: "Pesnê Îsa Mesîh be. Spas ji bo Xwedayê Pêşeng be. Amîn."

10.30 sibehê Ayîna Pîroz bi cilanên sor.

1.00 piştî nivro Rûsaryayê û îbadet.

7ê Îlonê 1992 – Duşem

Min sê hefte betlane heye.

8.30 sibehê:

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, Bavê min ê Hezîrî, Zewicê min."

Xilaskar: "Êşa te ya kefaretekê dê di demek nêzîk de were." Ez: "Wateya 'DI DEMEK NÊZÎK DE' çi ye, ya Xudan?"

Xilaskar: "Ez ê vê 'ZÛ' diyar bikim gava ku dema rast bê. Keça min, ew ê li gorî îradeya min be."

Ez: "Ya Xudan, çi dê li gorî îradeya te be – gelo destûr heye ku ez bizanibim?" Xilaskar: "Pêşeroja te."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, bila ew li gorî daxwaza Te û tiştê ku Te dixweş dike be."

Ez: "Ya Îsa yê delal, ev dem ji min re pir zehmet e ji ber ku ev ji têgihiştina min wêdetir e û ez xwe wekî mirovê herî ehmeq ê cîhanê hîs dikim. Ez wisa hîs dikim ku ez ne ji vê cîhanê me. Ji min re wisa xuya dike ku her kes ji min zîrektir e, mîna ku ez di pola yekem de bim. Ev bes e ku min bigirînin. Ez hest dikim ku her kesî dev ji min berdaye. Ez heta hest dikim ku Te jî dev ji min berdaye. Bijîşk dê bibêjin, 'Pêwîst e ew psîkiyatîstekî bibîne,' lê ez di hişê xwe de me û ez li bendê me ku bibînim Tu ji min çi dixwazî.

Xilaskar: "Nivîse, keça min, peywira te ew e ku li pey min bî û tiştê ku ez dixwazim bikî, heta ku her tişt wisa xuya bike jî. Keça min, ez ji te razî me; ji her tiştê ku tu dikî. Niha fikarên xwe dexe destê min."

Ez: "Fêmkirina her tiştî pir zehmet e. Ez her tiştê ku nikarim fêm bikim, datînim destê te." Xilaskar: "Keça min a delal, wê binivîse. Divê ev ceribandina ku tu niha di nav re derbas dibî jî wisa be. Ev hemû îradeya min e. Pênc stîgmatên ku tu yê werbigirî dê ronahiyê bidin te û yên din, da ku tu bikaribî min baştir fêm bikî. Bêyî ronahiya min, tu hîn jî di tariyê de yî. Dema ku ronahî tariyê bişkîne, tu yê bibînî. Ez ronahî û rastî me.

Keça min a delal, her çi be jî, ez spasiya te dikim ku te îro nivîsî. Ez te pîroz dikim, keça min. Ez li ser çokan ketim...

6.30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz a Sor.

8.00 êvarê Koma Duayan.

8ê Îlona 1992an – Sêşem

Sibe: Piştî duayê – Yekîtf

Xilaskar: "Pênc Birînen Pîroz dê di demek nêz de bînin neqîşandin, ji ber vê yekê her dem amade be. Keça min, min dem guherand; diviyabû wisa biba.

Her tişt wekî ku ez dixwazim diqewime. Evîn ji te re kêr nabe."

Ez: "Xilaskarê delal, gava mirov ji min bipirsîn ka ez dengê Te dibihîzim, ez dikarim ji wan re bibêjim?"

Xilaskar: "Tu dikarî ji wan re bibêjî; ne hewce ye ku tu înkâr bikî. Keça min, ez ne tenê ji bo te, lê her weha ji bo xatirê yên din jî bi te re diaxivim."

Ez: "Ya Xudanê min, gava ku stîgmatên min hebin û keşîşek tune be, ma tu yê bi awayekî ruhanî jî werî ba min?"

Xilaskar: "Ez her dem bi te re me, keça min. Wê demê ez ê bibim her tişt di te de; tu yê wê demê bibî ne tiştek."

Ez: "Xwedayê ezîz, lê ez hîn jî sax im."

Xilaskar: "Jiyana te jiyana min e."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê vê qebûl bikim, lê ez nikarim wê fêm bikim. Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were. Jixwe, ez tenê amûra Te me."

Piştî wê, Xudan ez pîroz kirim.

9.00 sibehê: Ez bi Fridolin re li Waghäusel beşdarî Ayîna Pîroz bûm.

6.30 êvarê: Li Rotê Rûsariya û Mîsa Pîroz; min li Rotê Şîva Pîroz wernegirt, ji ber ku min vê sibehê li Waghäusel jixwe Xilaskar wergirtibû.

8.30 êvarê: Bav Gebhard telefon kir, tam wekî ku Xilaskar gotibû. Me nêzîkî 25 deqeyan li ser telefonê axivî. Ez ji Xwedê re ji bo vê telefonê spasdar im.

9ê Îlona 1992an – Çarşem

Li malê — Duwa — Yekîtiya bi

Xilaskar re: "Binivîse, keça min." Ez:

"Belê, Îsa yê min ê Hezkirî."

Xilaskar: "Her tiştê ku te nivîsandîye, ji bo min e. Tu wekî ku ez dixwazim diaxivî. Erkê te ew e ku tu nivîsandina xwe bidomînî; her çend tu gelek şaşîyan dikî jî, ev yek min kêfxweş dike.

Xeletiyên te li gorî yên teologan bêzerar in, ji ber ku xeletiyên teologan mirovan dibin kûrahiya tunebûnê. Keça min, nivîsandina xwe bidomîne.

Ez zehmetiyên te dizanim. Ez hezkirina te ya ji bo xwe dizanim. Ez ji herduyan di te de kêfxweş im. Êşên kefarete yên ku tu dikişînî, hezkirina min a ji bo te ne. Çiqas êş tu ji min distînî, ewqas jî hezkirin distînî. Di êşê de xilasiya giyanan heye. Ez ê neçar bim di nav te de gelek êşan bikişînim, ji ber ku ez dixwazim gelek giyanan xilas bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez niha baştir fêm dikim. Ya Xudan, çi ji te bê xwestin, bike."

Xilaskar: "Hinekî din binivîse. Pênc Bîrînên Pîroz ên ku tu yê ji min werbigirî, dê di demek kurt de pêk werin. Bila dema êş dest pê bikin, ew jî bandora xwe bikin."

Ez: "Gelo ez ê ji berê ve bizanibim kengî êş tên?"

Xilaskar: "Ez jixwe te amade dikim da ku tu bizanibî. Keça min a delal, ez bi te re kêfxweş im, tam wekî ku tu yî. Bi dilnizmî bimîne, da ku ez bikaribim gelek keremên xwe bi ser te de bar bikim. Hezkirina min ji te re, wekî heta niha, bidomîne. Evîna te evîna min e. Ez kêfxweş im ku tu dixwazî her ku diçe zêdetir ji min hez bikî. Ez her dem amade me ku zêdetir evîne bidim te."

Ez: "Divê ez niha çi bikim?"

Xilaskar: "Erka xwe bike, çi dibe bila bibe divê tu niha bikî. Ez te pîroz dikim, keça min a delal."

Ez li ser çokan rûniştim û min ji Xilaskar xwest ku pîroziyê li wan her du jinan, Marianne û Xanim Müller, bike yên ku dê bigihîştana.

Xilaskar: "Belê, ez ê wan jî pîroz

bikim." Xilaskar pîroziya xwe da.

Mîsa Pîroz li Kapela St Roch a li Mingolsheimê.

10 Îlon 1992 – Pêncşem

10.30 sibehê li malê:

Dua ya Yekbûnê.

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Ez dixwazim tu binivîsî. Berî ku ev hemû pêk were, dê gelek zehmetî hebin."

Ez: "Xudan û Xwedayê min, dê çi biqewime?"

Xilaskar: "Ew tiştê ku ez dixwazim bi te re pêk bînim."

Ez: "Ya Xudan, Tu çi dixwazî? Divê ez bi Te re çi bi cih

bînim?" Xilaskar: "Tevahiya Rêya Xaçê heta dawiyê."

Ez: "Gelo divê ez vê belayê qebûl bikim?"

Xilaskar: "Ev bela ne ji bo te ye, lê ji bo min e; lêbelê hêrsa min dê bikeve ser wan. Xwîna ku tu dê birijînî ji bo xêrxwazan e, lê ne ji bo pîsderan e." Ez: "Lê ya Xudan, te xwîna xwe ji bo her kesî rijand."

Xilaskar: "Ew berê wisa bû, keça min; îro êdî ne wisa ye. Wan jixwe bavê xwe hîlbijartîye. Ne hewce ye tu bi pîsxwedan re bixivî."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew kufrker in?"

Xilaskar: "Ez ê wan nas bikim, ne tu. Keça min, tişteki din binivîse. Stîgmatayên ku tu yê werbigirî dê di van rojan de çêbibin."

Ez: "Ya Xudan, bila wekî Tu bixwazî û kengî Tu bixwazî bibe; tu tirs û gumanê di min de nîne; ez bi tevahî ya Te me."

Xilaskar: "Nivîse, keça min. Dema ku kesên din te şermezar dikin, divê tu guh nedî. Tu qelsiyên wan nas nakî. Bi baldarî li min guhdarî bike: Ez rêberê te yê giyanî me; heta ku tu tişteki şaş bikî û kesên din wê di te de bibînin jî, ew di çavên min de dîsa jî rast e. Ez dixwazim wisa be. Piraniya mirovan kêmasiyên xwe paşguh dikin. Eger tu bihêlî her kes dersan li te bide, tu yê ji min dûr bikevî. Şeytan fêlbaz e; hay ji xwe hebe: eger tu tişteki şaş bikî û yên din pê neyarî, ew ji min e. Ne hewce ye ku kesên meraqdar li dora te bin. Pêşî hemû kesên meraqdar bişîne da ku dua bikin û ji gunehên xwe tobe bikin; ev ê te ji gelek derdê xilas bike."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ji bo vê pêdiviya min bi nefsbîçûkiyê heye. Ji kerema xwe re keremê bide min ku ez nefsbîçûk bim."

Xilaskar: "Keça min, tu dê dilnizm û nerm bî, çawa ku ez im. Ji ber ku wê demê tu dê bi tevahî di nav min de bî."

Ez: "Lê belê, heke keşîş hêj bawer nekin, ev tiştêkî pir xirab e."

Xilaskar: "Her keşîşek Mesîhekî duyemîn e; divê em ji bo her keşîşekî dua bikin. Ez hemûyan jî hez dikim, keça min."

Ez: "Lê Xudan, ez jî ji wan hemûyan hez dikim, lê ew hemû ji min hez nakin." Xilaskar: "Wisa ye, keça min; hûn hemû jî ji min hez nakin."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...
Rûsary û Qudasa Pîroz a Sor

11ê Îlona 1992an – În

7.40 sibê heta 8.30 sibê

Mêrê min tişt ji min re zehmet kiribûn.

Hejmareke mezin ji Încîlên Bav Gebhard Heyder hatine.

Xilaskar: "Ez dixwazim tu binivîsî. Ez pir ji te hez dikim. Di pêşerojê nêzîk de tu yê pirtir rastî êrîşên Şeytan bî. Ez di derbarê tiştên ku li malbata te diqewimin de bi te re me. Ew rêya herî kurt digere; çawa ku tu bi rêya Meryemê rêya herî kurt ber bi min ve digerî, wisa jî ruhê pîs rêya herî kurt ber bi te ve digere. Keça min, te duh tiştê rast kir. Keça min, ruhên pîs bi taybetî ji te hêrs in, lê bi min tu yê li ser hemûyan bi ser bikevî. Keça min, ji bo mêrê xwe dua bike; pêdiviya wî bi alîkariya te heye."

Xilaskar ji min re got: "Nivîsandina xwe bidomîne, keça min. Agirekî geş dê bikeve ser te."

Ez: "Ez ê vê nenivîsim. Ev bêguman ji Te nîne, Xwedayê Ezîz." Xilaskar:

"Belê, heye! Agirekî geş ê evîne."

Ez: "Ya Xudanê min, ez niha ditirsim ku ez ê xwe bişewitînim." Xilaskar: "Tu yê di hezkirina min de bişewitî. Bi vê agirî, tu yê bi temamî pak bibî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ji kerema xwe min paqij bike, da ku ez her dem bi Te re bim û tu carî ji Te neyê veqetandin."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez te pîroz dikim." Ez:

"Xilaskar min pîroz kir..."

Rûsary û Qudasa Pîroz a Sor

Semî 12 Îlon 1992

7.30 sibê heta 9.00 sibê

Xilaskar: "Keça min, binivîse. Ez dixwazim tu tiştê ku ez dixwazim bikî. Li ku derê ez te dibim, tu yê biçî wir."

Ez: "Ya Xudan, ez ê çawa bizanibim ku tu rêberiya min dikî?"

Xilaskar: "Tu dikarî ji min bipirsî! Rêya ber bi min ve diwartir dibe."

Ez: "Ya Xudan, wateya 'diwartir' çi ye?"

Xilaskar: "Ew ê diwartir bibe û dê gelek hêz bixwaze. Tu tenê dikarî vê hêzê ji min werbigirî. Ji bo xwe û mirovên xwe dua bike, da ku ew jî bi te re li ser vê rêyê bimeşin. Wekî din, dibe ku tu wan li ser vê rêya asê winda bikî."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, di pêşerojê de ez ê ji bo xwe û ji bo mirovên din hêza zêdetir bixwazim."

Xilaskar: "Dilê te jixwe dilê min e. Divê ez wî li gor dilê xwe teşe bidim. Gelek kerem dê ji vî dilî herike, û ev dilê birîndar dê bibe çavkaniya hezkirinê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal, ez ê çawa bizanibim ku ew jixwe dilê te ye?"

Xilaskar: "Ev şewqa ku tu di dilê xwe de hîs dikî, agirê evîna min e; ew xurtir dibe gava ez bixwazim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez vê agirî hîs dikim, lê min nizanîbû wateya wê ji bo min çi ye. Min fêhm kir ku bi vê agirî ez dikarim zêdetir ji te hez bikim. Ruhê min bi kûrahî hesreta bi te re bûnê dike. Min hîs kiriye ku dilê min niha mîna firneyêke gurr e, û ev agir tu carî namire. Niha ez baştir fêhm dikim dema ku ez di 'Lîtiya Dilê Pîroz' de dixwînim:

Tu, agirgeha şewatê ya pêketî.

Heta niha ev ji min re ne zelal bû, lê niha ez fêhm dikim. Ez spasiya te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê kerem û ronîbûna mezin.

Ez dixwazim bibêjim, Ya Xudan û Xwedayê min, ku Dilê te ocaxeke zindî û gurr a evînê ye. Ax, bila ev agir tu carî neqede, ji ber ku wê demê ez dizanim ku tu her dem bi min re yî. Îsa, ez ji te hez dikim bi hemû dilê xwe û bi hemû hêza xwe; ez ji te zêdetirî her tiştî hez dikim.

Xilaskar: "Keça min a delal, ez kêfxweş im ku te ev nas kir; wekî ku tu yî bimîne, bi destê min ve girêdayî be." Ez: Xilaskar ez pîroz kirim...

4.30 êvarê heta 7.45 êvarê: Duwa û Mîsa Pîroz li dêrê li Rotê.

13ê Îlona 1992an – Yekşem

9.30 sibê heta 11.15 sibê li malê

Şeva borî, ji saet 2:30 heta 3:30yê sibehê, li derveyî mala min tevlihevî çêbû. Hin serxweşan li hember mala min park kiribûn. Polîs neçar man ku werin.

Hevbeşiya Duayê!

Xilaskar: "Nivîse, keça min: Ez bi te re me, di te de me û bi te re me; tu bi tevahî ya min î.

Nehêle kesên din bandorê li te bikin. Te duh û şeva borî dît. Şeytan bi her awayî hewl dide ku te ji min dûr bixe. Ew bi hêz e, keça min, lê tu bi min re hê hêzdartir î. Keça min, bi koma xwe ya duayan re dilsoz bimîne, çawa ku te heta niha kiriye. Şeytan ji perçekirina koma we ya duayan pê ve tiştekî din naxwaze."

Xilaskar: "Nivîse, keça min, êşên şewatê yên ku te duh hîs kirin, êşên min bûn."

Ez: "Min hest kir ku ew tevahiya rojê dişewitin û dicûn, û niha ew çûne." Xilaskar: "Ez te ji bo tiştên ku di rojên pêş de dê werin, amade dikim. Niha tu şewatekê di dilê xwe de hîs dikî."

Ez: "Lê ew ne pir xurt e."

Xilaskar: "Lê ew ê pir xurt bibe." Ez: "Gelo ez ê bikaribim li ber wê bisekinim?"

Xilaskar: "Tu yê bikaribî."

Ez: "Gelo wê pêwîst be ez telefonî doktor bikim?"

Xilaskar: "Ne hewce ye; tu dizanî çî bikî." Ez: "Belê,

Ya Xudanê min, ez ê li gorî daxwaza te bikim."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: tu yê stîgmayan li dêrê werbigirî." Ez: "Bi sor?"

Xilaskar: "Belê, bi sor."

Ez: "Wê demê ez ê te bibînim?"

Xilaskar: "Tu yê min bibînî. Bi wê ronahiya ku ji min tê, tu yê stîgmayan werbigirî, û ev ronahî dê bi te re bimîne heta kengî ez bixwazim. Ez ronahî me û ez tariyê belav dikim. Keça min, stîgmayên ku tu yê werbigirî stîgmatên min in."

Ez: "Lê te berê jî ev ji min re gotibû."

Xilaskar: "Cîhan nikare van teqlîd bike. Heta metran jî êdî nikarin vê ji xwe re şirove bikin, ji ber ku ronahiya wan tune ye. Ji ber vê yekê, dilnizm be, ji ber ku divê ew bi vê ronahiyê ronî bibin. Keça min, ez ji wan hemûyan hez dikim."

Ez: "Ya Xudanê min, gelo ewên ku li dijî Te kufr dikin dê çî bibin?"

Xilaskar: "Tewra pîsderên Xwedê jî niha dikarin bên xilas kirin." Ez: "Çawa, Ya Xudan û Xwedayê min?"

Xilaskar: "Bi dayîna hezkirina ku di wan de kême." Ez: "Ez çawa dikarim hezkirinê bidim wan?"

Xilaskar: "Ez ew hezkin im."

Ez: "Ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Tu amûra min î, ya ku ez bi kar tînim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, fêmkirina vê yekê pir zehmet e."

Xilaskar: "Ez ê wan kesên niyeta wan baş e ronî bikim. Ew ê di dilê xwe de, çawa ku te nas kir, nas bikin ku ez hezkin im."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, niha ez fêm dikim. Zanist nikare vê bi aqilê xwe fêm bike. Evîna di dilê me de ji zanistê wêdetir e. Ya Xilaskarê hêja, zanista cîhanî li hember tiştên ezmanî yên ku li benda me ne, divê çiqas bêqîmet be."

Xilaskar: "Keça min, ez ji tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş im. Ez niha te pîroz dikim." Ez:

"Min got: Ji kerema xwe, tevahiya cîhanê."

Xilaskar: "Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi xêr û aramiyê here, keça min a delal."

Ez: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be. Pesnê Îsa Mesîh û Meryemê be, niha û heta hetayê. Amîn."

Saet di 12:45 piştî nîvro de, min li Rotê Rûsaryayê û dua kirin.

Saet di 2:30 piştî nîvro de, min bi Hetwig re Rûsaryaya Êşîn duayî kir, û li pey wê li Kapela St Roch a li Mingolsheimê Mîsa Pîroz hebû. Piştî Mîsa Pîroz, ez zêdetirî 30 deqeyan bi Bav Steiler, mîsyonerekî, re axivîm.

9ê Îlona 1992an – Duşem

Li malê:

saet 2:10 heta 3:05: Duwa

9.30 heta 11.15 sibehê: Civîna duayê

Ez giriyam! Duh êvarê keşeyekî li Kapela St Roch min tevlihev kir. Wî parastina wergirtina komûnîyonê bi destan kir. Min ji Xilaskar pirsî: eger îradeya Wî be, bila bersivekê bide min. Ji ber ku ez piştrast im ku riya rast wergirtina komûnîyonê li ser ziman e.

Min nikarîbû bi vî keşîşî bawer bikim. "Ya

Xilaskarê min ê delal, gelo ez şaş bûm?"

Xilaskar: "Keça min, tu şaş nebûyî; ev ji aliyê wan keşeyên ku hîn jî Şîva Pîroz didin destan ve bêhurmetiyeke mezin e. Ji ber ku tu hîn jî vê kiryarê diparêzî, divê tu

Wan berpirsiyar bigirin. Ez li hemberî hemû kesên ku hîn jî Şîraza bi destan didin, bêxem im. Keça min, tiştê ku te heta niha kiriye rast e. Vê binivîse, keça min: stîgmatên ku tu yê werbigirî dê pir biêş bin."

Ez: "Tenê bi bihîstina vê yekê ez jixwe ditirsim." Xilaskar: "Keça min, tu niha ditirsî?"

Ez: "Na."

Xilaskar: "Bi min re, tu yê netirsî. Êşa ku tu yê bikişînî dê mezintir be heke dua kêr be."

Ez: "Ya Xudanê min, wê demê kî li min guhdarî bike û dua bike?"

Xilaskar: "Keça min, yên ku bixwazin werin xilas kirin dê dua bikin. Ez ê ji bo xilaskirina giyanan di nava te de werim xaçkirin. Keça min, her kesî ji bo xwe demeke kurt heye. Ew ê dua bikin. Vê binivîse, keça min: tenê hejmareke kêr dê werin xilas kirin."

Ez: "Ez ê ji bo hemû giyanan êşê bikişînim."

Xilaskar: "Keça min, hema hema tu kes ji wan naxwaze tobe bike." Ez: "Wê demê ma ne hewce ye ku ez ji bo her kesî êşê bikişînim?"

Xilaskar: "Belê, wekî din ew nikarin bibêjin ku min ji bo wan êş nekişand." Ez: "Îsa yê ezîz, ji bo min pir zehmet e ku ez vê binivîsim; ew biêş e."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez te pîroz dikim. Ez te di nav...

cîhana tevahî, bi taybetî hemû nexweş û miriyan, di bereketa min de digirim."

6.30 êvarê Rûsarî û Mîsa Pîroz (Sor)

8.00 êvarê Koma Duayê ya Sor.

Di sê salên pêşîn de, me nêzîkî saetekê dua dikir. Di du salên dawî de, em nêzîkî du heta du û nîv saetan dua dikin.

Xilaskar ji min xwestibû ku divê em gelek dua bikin.

15 Îlon 1992 – Sêşem

10.30 sibê heta 1.00 piştî nîvro

Berê, min bi Fridolin re dua kir. Piştî, min bi tena serê xwe dua kir û xwe bi Xilaskar re yek kir.

Xilaskar: "Nivîse, keça min: êşên ku tu dê bikişînî bi Êşên Meryemê re bike yek. Êşên Meryemê di heman demê de êşên min in jî. Her tiştî pêşkêşî Bavê Ezmanî bike. Bi saya fedakariyên te, gelek giyan dê bên xelas kirin."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez pir ji te hez dikim; ez ê li gorî daxwaza te bikim. Tenê pêwîst e tu ji min re bibêjî da ku ez bizanibim. Niha ez aramiyeke kûr a ku nayê ravekirin hîs dikim. Di vê aramiyê de ewqas evîn heye, û ez dixwazim ku tu carî jê veqetiyam nebim. Ez hest nakim ku ez di laşê xwe de me. Ez bi awayekî ku nayê fêmkirin sivik û azad im, bê xeman û êşê. Tiştên cîhanî ji min pir dûr xuya dikin. Ez tiştek nînim."

Her tiştê di hundirê min de Xwedê ye. Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo vê bawerî û keremê. Niha daxwazek min heye, û ez wê niha ji te re dinivîsim ji ber ku ew ji min re pir xweşik e: Îsa, bihêle ez serê xwe deynim ser sînga te, çawa ku Yûhenna kir. Û niha ez dixwazim te hembêz bikim, ji ber ku dilê min pir ji te hez dike. Ez nikarim vê yekê ji kesî re rave bikim, ji ber ku evîn tenê heye. Hêsiyê di çavên min de tije dibin ji ber ku ez ji te hez dikim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min: çawa ku tu niha yî, ez dixwazim tu her dem wisa bî. Tu dibînî, ji hezkirinê kêmiya te nîne. Tu bi riya êşê pir zêdetir wê werdigirî. Pênc stîgmat pir nêzîk in."

Ez: "Xwedayê ezîz, te berê jî ev gotiye."

Xilaskar: "Lê wê demê gelek tişt hebûn ku te nizanibû. Ji bo her saetekê ku dê niha were, amade be. Tu dê gelek biceribînî, keça min."

Ez: "Ya Xilaskar, ez jixwe gelek hatime ceribandin."

Xilaskar: "Ne bes."

Ez: "Û heke teolog bawer nekin?"

Xilaskar: "Tu xwe ji bo teologan feda nakî, lê belê ji bo hemû giyanan. Bêguman dê teologên di ronahiyê de hebin ku dê bawer bikin. Keça min a delal, ez ji te pir hez dikim. Vê binivîse; êşên kefarete li ber destpêkirinê ne."

Ez: "Êşên kefarete çi ne?"

Xilaskar: "Serêşî û dilşewatî – ev êşên amadekariyê ne. Tu derman dê li vir alîkariya te neke. Ev êş ji Min tî. Tu ji bo xilasîya giyanan diêşî; ji ber vê yekê tu derman dê alîkariya te neke. Divê tu bi sebir û bi hezkirin her tiştî tehemul bikî. Ez ê ewqas hezkirinê bidim te ku tu ê bikaribî tehemul bikî. Ez ê bibim her tiştê di nava te de. Ruhê te bi min re yekbûyî ye, û tu yê tenê beşek ji êşa min parve bikî. Bi vî awayî, keça min, tu êdî ne tu bi xwe yî. Ez im. Xilaskar: "Ez te û hemû kesên nêzîkî te pîroz dikim."

Xilaskarî em pîroz kirin.

Saet di 6:30 êvarê de ez li Mingolsheimê bi keşeyekî ji Peruyê re bûm. Min Kitêbeke Pîroz a ji Bav Gebhard Heyder pêşkêşî wî kir. Ez bi wî re çûm îtirafê. Hedwig li cem vî keşeyî bi min re bû û wê xerabî ji min re got. Diviyabû ez xwe biçûk bikim. Min lê efû kiriye.

Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot

16ê Îlona 1992an – Çarşem

saet 9.30 heta 10.20

Xilaskar: "Binivîse, keça min." Ez:

"Belê, Îsa yê min ê delal."

Xilaskar: "Rêya Xaçê ya ku ber bi min ve diçe di ronahiyê de ye. Hemû zarokên min wê nas dikin. Ez ew ronahî me ku we ronî dike. Keça min, kes nikare te ji vê rêyê xapîne. Gava ku kesek rêya ronîkirî nas bike, ew êdî naxwaze

li ser riya tarî bimeşin. Nameya nenas a ku te wergirtiye xefikeke ji aliyê Şeytan ve hatiye danîn e. Ew dixwaze te ji riya ronîkirî dûr bixe, lê ew nikare, ji ber ku ez bi te re me. Wan hemûyan ji dil hez bike, çawa ku te heta niha kiriye. Keça min a delal, amade be ku her tiştê ku tê pêşîya te qebûl bikî.

Her tiştê ku ji te re pir giran be, wê bide min. Tu dê pênc stîgmatên pîroz ji min werbigirî; misoger û bi bawer be."

Xilaskar: "Ez ji peyva xwe paşde gav navêjim. Divê tu ji ceribandinên li pêşîya xwe derbas bibî.

Ez rêberê te yê giyanî me û tu yê jê derbas bibî. Keça min, ez ji tiştên ku tu dikî û ji awayê muameleya te ya bi mirovan re kêfxweş im."

Derbarê yê din ên ku dixwazin dersan li te bidin, ew çavnebarî ye. Hay ji xwe hebe. Keça min, gelek dijaminên te li derdora te hene. Li ber wan di axaftina xwe de kêmbiayî. Ew ê yek peyvê bikin deh peyvên da ku bi te bikiye. Keça min, her tim hemû xemên xwe bispêre min."

Ez: "Gelo pêwîst e ez niha tiştekî din binivîsim?"

Xilaskar: "Na, keça min, here cihê ku divê tu biçî. Ez te pîroz dikim, keça min a delal."

Min: "Min ji Xilaskar re got, 'Ez nexweşan, kesên li ber mirinê, giyanên belengaz ên li Purgatoryê û dijaminên xwe jî di vî pîroziyê de dihesibînim.'"

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...

Saet di 12.00 de li Katedrala Speyerê, min Duaya Melekê û duayên din kirin.

Saet 7:30 êvarê: Ayîna Pîroz li Kapela St Roch.

8.30 êvarê: Bi Marion re rojnivîsk nivîsand.

17 Îlon 1992 – Pêncşem

Li malê ji saet 10:30 heta 11:30;

ez niha hîn jî di betlaneyê de me.

Vê şevê min ji saet 8.30 heta 3.30ê sibê li

Hevgirtina Duayê dua kir:

Xilaskar: "Nivîse, keça min, dê pênc stîgmata pîroz li ser te bînin neqîşandin. Dê li esmanê li ser dêrê nîşanek hebe; divê tu lê binêrî. Ew ê bibe piştrastkirina min a tiştên ku dê bînin."

Ez: "Û eger ez wê nebînim, gelo plana Te wê biguhere?" Xilaskar: "Tu yê wê bibînî, keça min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez bawer dikim ku ew ê çêbibe. Baweriya min bêhej e, û ji ber vê yekê ez bawer dikim."

Xilaskar: "Keça min, bihêle ku ew di hundirê te de bixebite. Ez pir ji te hez dikim, keça min. Min tu hilbijartî. Ez dixwazim gelek giyanan bi te re xilas bikim! Demeke dirêj e ku ev daxwaza min e. Dem hatiye, û kes nikare dema min biguherîne!

Ez Hebeya me. Keça min a delal, her tişt di wextê xwe de tê.

Ez spasiya te dikim, keça min, ji bo 'erê'ya te. 'Erê'ya te wek zinarê di deryayê de zexm e. 'Erê'ya te 'erê'ya min e, û kes nikare wê ji te bistîne.

P. Heyder: Derbarê vî mijarê de, Bav Gebhard Heyder li Regensburgê dibêje, piştî lêkolîna rojnivîskê, ku divê ez nivîsandina xwe bidomînim, ji ber ku ev diyariyeke keremê ji Xilaskar e.

Ez: "Min tenê difikirî, Îsa, ez pir ji te hez dikim."

Xilaskar: "Evîna te evîna min e. Tu dikarî vî evînê bigihîni wan kesên ku ji bo evînê hesreta wan heye."

Ez: "Ya Xudan, her tiştê ku min nû ji dil ji te re got, bila pêk were, tam wekî ku tu dixwazî û wekî ku te kêfxweş dike. Ji min re zelal e, û ez niha fêhm dikim ku divê ez vî fêhm bikim; ya mayî, tu yê di wextê xwe de min fêhm bikî. Ez ji te bawer im û ez ji te re dilsoz dimînim, bi wan fezîletên ku tu didî min û yên ku te berê dane min."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez spasiya te dikim; tiştê ku te nivîsandiye kêfxweşiyê mezin dide min. Ez te pîroz dikim û bi qasî ku pêdiviya te heye keremê li ser te bar dikim. Ez ewqas hez kirinê li ser te dibarînim ku tu bikaribî li ber tiştê ku ez ê li ser te bînim, bisekinî."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min. Spas, evîna min a mezin. Îsa Mesîh û Meryem bînin pesinandin, niha û heta hetayê. Amîn."

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

18 Îlon 1992 – În

Li malê,

Ji saet 4:00 heta 5:30ê sibehê dua kir.

Dua ji bo rûmeta Meryema Pîroz a Bixêr!

Ezman birînen pîroz, ji bo dijaminan dua kir, paşê bi Xilaskar re yek bûm.

Xilaskar: 'Keça min, planên min ji bo te hene. Ez li gor dilê xwe dikim. Sebat bike. Her tişt dê wekî ku min soz daye pêk were. Ez demê diyar dikim. Divê her tişt li gorî îradeya min pêk were.'

Ez: "Ya Xudan, min digot qey min tiştêkî şaş kiriye."

Xilaskar: "Keça min a delal, tu gulleke hêja yî; neyar ji bîhna wê hez nake. Her dem ji bo Min amade be. Divê tu biceribînî, keça min. Keça min, ez ji te hez dikim; here dîsa razê."

11.45 sibê heta 12.45 nîvro Hevbeşiya Duayê!

Min bi kelecana dua kir û ez dudil bûm ku vê binivîsim. Lê Xilaskar dixwaze ku ez vê binivîsim. Xilaskar: "Binivîse, keça min; hezkirina te ya ji bo min rast e. Ez zarokên xwe yên ku ji min hez dikin nas dikim. Lê ew pir kêr in. Tu bi min re ji bo giyanan tî dibî, ji ber ku tu jî wekî min ji wan hez dikî. Tu ji min hez dikî, lê te hê ez ji nêz ve nedîtiye. Lêbelê ev hê bêtir biqîmet e: ku tu min nabînî û dîsa jî ji min hez dikî. Ev ew hezkirina rast û bişeref e ku nikare xapîne. Ez spasiya te dikim ku te ez di dilê xwe de xistime rêza yekem. Ez ê di bihuştê de vê giyanê bi awayekî pir taybet xelat bikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, rewşa cîhanê ne baş e. Her tişt bi benekî girêdayî ye, û ew ben dikare her kêlî bibire. Ez hîn jî wî benî digirim da ku neqete. Şer hê diwartir dibe. Ji bo aştiyê di hemû dêr û malan de dua bikin, da ku aştiya vegere ser hemû dilan. Wexta rizgariya giyanan kurt e, û kes nikare wê dirêj bike ji bilî min. Duayê bikin ku gelek giyanên din werin rizgarkirin. Ez Rizgarker û dermanê we me.

Tenê bi dermanê min hûn dikarin werin xilas kirin." Ez:

"Dermanê te çi ye, Ya Xudan û Xwedayê min?" Xilaskar:

"Hezkirin. Ew her tişt e, keça min."

Ez: "Min dîsa pir nivîsand. Gelo bi rastî divê ez ewqas zêde binivîsim?" Xilaskar: "Her roj binivîse."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez spasiya Te dikim."

Ji saet 1:45 heta 3:45 piştî nîvro min li daristanê Zebûr xwend.

Saet 6:30 êvarê: Mîsa Pîroz û Rûsaryayê li Rot

9 Îlon 1992 – Semî

8.00 heta 10.00ê

sibehê: Civîna duayê!

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez wê nivîse, keça min, ez ê

Tu keça min a delal î. Êşa te êşa min e. Ez ê bi te re giyanan xilas bikim. Hêsirên ku te rijandine pêşkêşî min bike."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez vê ji Te re pêşkêş dikim da ku giyan nekevin lanetê. Ji bo min pir zor e, ku ez dizanim gelek giyan winda dibin û mirov serhişk in û bi korbûnê ketine. Ew dibînin, lê dîsa jî tiştêkî nabînin. Guneh divê çiqas mezin be." Xilaskar: "Keça min a delal, her tişt dê cuda be."

Ez: "Çawa, Ya Xudan? Her tişt dê çawa cuda bibe?"

Xilaskar: "Yên dawî dê bibin yên yekem. Ew ê bibin gelê min. Ez Bavê hewcedaran im. Keça min, ez ji te tiştê ku li ba te heye dixwazim."

Ez: "Lêbelê tiştêkî min nîne û ez ne tiştê im; her tişt a te ye."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...

Saet di 2:30 piştî nîvro de, Bav Buran serdana min kir û min jê re behsa stîgmatên ku divê ez werbigirim kir. Ez ji hînkirinên wî ne razî bûm. Wî tiştê ku Xilaskar ji min re gotibû red dikir.

Ji saet 4:15 heta 7:45 êvarê ez li dêrê li Rotê di dua de bûm. Saeta yekem pir westîner bû, ji ber ku kora dêrê di wê demê de provaya xwe li dêrê dikir. Ev yek ji min re biêş bû ku diviyabû kora dêrê tam di wê kêliyê de provayê bikira, dema ku îtiraf û Rûsarî dihatin kirin. Min ji bo van niyetan, ji bo keşîşên dêrê û ji bo aştiya li seranserê cîhanê dua kir.

Ez ji ber korê ji dêrê derneketim. Ez di dêrê de mam û min dua kirin berdewam kir.

20 Îlon 1992, Yekşem

Li malê, saet 7:45 heta 8:50ê

sibehê: Yekîtiya Duayan!

Xilaskar: "Keça min a delal, stîgmâtên ku tu yê werbigirî dê biêşin. Ev êş bi hezkirina min ve girêdayî ye. Tu yê kerema dîlnizmiyê werbigirî. Tiştê ku keşîşê ji Mannheimê, Bav Buran, ji te re got – te bi xwe jî hîs kir – ne rastî ye. Xwîna ku dê ji te herike xwîna min e. Divê tu ji bo vî keşeyî gelek dua bikî.

Bawer bike tiştê ku ez îlhamê didim te ku binivîsî. Ez rêberê te yê ruhanî me."

Ez: "Piştî axaftina bi keşîş re, çend saetan dilê min êşiya. Ev tê çi wateyê?"

Xilaskar: "Ev êşên min in. Dema ku keşeyek derewan dibêje, hûn ê êşê zêdetir hîs bikin."

Ez: "Belkî, wê demê, baştir e mirov li ber wan bêdeng bimîne. Wê demê ew ê ewqas te aciz nekin."

Xilaskar: "Tu yê bi axivî gava ez bixwazim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, min ji wan keşeyan biparêze ku bawer nakin ku Tu bi rastî, bi cewher û bi awayekî rast di Hostiyên Pîroz de amade yî—di goşt û xwînê de, di beden û giyan de, di xwedayîbûn û mirovahiyê de."

Xilaskar: "Tu dê bibî ronahî. Hinekî din binivîse, keça min; tu dê stîgmayan werbigirî hema ku dema te ya rast hat. Bawer be, tu dê wan werbigirî. Ji min hez bike, keça min. Ez ji awayê ku tu ji min hez dikî kêfxweş im. Keça min a delal, hinekî din bi sebir be; evîna te kê m nabe. Ez kengê bixwazim evîne didim te; mafê min e ku ez dema rast hilbijêrim."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez ji dilê xwe spasiya te dikim."

Xilaskar: "Hay ji wan kesên ku ji te çavnebar in hebin. Divê tu di danûstandinên xwe yên bi van kesan re bi taybetî baldar bî."

Ez: "Çawa, Xilaskar?"

Xilaskar: "Bila bi axivin, tu jî bêdeng bimîne. Wê demê ew ê fê m bikin ku ew di xeletiyê de ne."

Ez: "Belê, Îsayê ezîz, ez fê m dikim." Xilaskarî ez pîroz kirim.

Saet 1:30 piştî nîvro: Rûsary û îbadet.

Saet 3:30 piştî nîvro: Li malê min ji bo pîrozkirina Padre Pio,

Rûsaryayê û duayên din kirin.

Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Ayîna Pîroz li Kapela St Roch. Di dawiya Ayînê de, mîsyoner baş neda axaftinê. Ez dilşikestî bûm û bi êşeke mezin vegeriyam malê.

21ê Îlonê 1992 – Duşem

8.15 heta 9.45 sibehê: Koma

Duayan!

Ez: "Duh êvarê di dawiya Mîsa Pîroz de, mîsyoner nameyek xwend ku dihat gotin ji aliyê metranekî û Bav Kessenheimer ve hatiye piştrastkirin. Di nameyê de dihat gotin ku bawermendên ku dixwazin Tawîza Pîroz tenê ji keşeyan werbigirin û mirovên laîk red dikin, di xeletiyê de ne.

Ew şeqmeke mezin a li rûyê min bû ku ez êşandim û ez nerehet hiştim."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, piştî Mîsê, gava min ji te pirsî ka gelo keşîş rastî gotibû, te ji min re got ku ev pûç e.

Ez dixwazim careke din ji Te bipirsim gelo rast e ku laîk Şîraxa Pîroz belav bikin."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Ez ê û ez daxwaz dikim ku Şîraxa Pîroz bi destên pîrozkirî yên keşîş were wergirtin. Ev riya rast e ji bo dayîna Şîraxa Pîroz ji bawermendan re. Her kesê ku li gorî vê yekê tevnegere, divê bersiva min bide. Keça min, wekî heta niha kiriye, wisa bidomîne, heta ku tu bi tenê bî jî. Ez bi te re me, keça min."

Xilaskar ez pîroz kirim.

Dora Rozariyê û Mîsa Pîroz a bi rengê sor derdora saet 6:30 êvarê.

8.00 êvarê: Koma duayan.

22 Îlon 1992, Sêşem

8.30 heta 9.45 sibehê:

Civîna duayan!

Xilaskar: "Binivîse, keça min! Stîgmatên ku tu yê werbigirî dê di demeke nêzîk de bîn; min careke din dem kurt kir. Amade be, keça min."

Ez: "Xwedayê ezîz, 'ew dê di nêzîk de werin' tê çî wateyê?" Xilaskar: "Niha dê zêde dem derbas nebe."

Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Tiştêkî pir cuda binivîse. Ez dixwazim tu her tiştî tam wekî ku ez dixwazim qebûl bikî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, tu çî dixwazî?"

Xilaskar: "Her tiştê ku ber bi te ve tê."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew ji Te tê?"

Xilaskar: "Tu yê wê bi hezkirina min nas bikî, keça min; divê tu wê qebûl bikî, çî te hez jê bike an neke."

Ez: "Îsayê min ê delal, Zewicê min, eger tu wisa dibêjî, wê demê ez ê bikim! Tewra tiştên ku ez jê hez nakim jî – lê divê ez piştrast bim ku ew ji te tê."

Ez: "Ya Xudan, ez ê hê çiqas din binivîsim?"

Xilaskar: "Hê piçekî din, keça min. Hê piçekî din binivîse!" Ez: "Belê, Ya Xudanê min."

Xilaskar: "Tu hîn jî di ceribandînê de yî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Ya Îsayê delal, tu çima digirî? Hêsiir ji çavê min ê rastê ewqas zû diherikîn; ev tiştêkî serxwezayî ye. Ev tê çî wateyê?"

Xilaskar: "Xetereyek li pêşiya te heye. Şerê li Ewropayê belav dibe. Gelek giyan dê winda bibin. Ji bo wan, çarmixkirina min bêfeyde bû. Tu jî, dê ji bo gelek bêfeyde êş bikişî. Ji ber sernermiya wan windakirina giyanan ji min re dibe êşeke mezin.

Duayê bike, keça min, da ku gava ew tîr pêşberî darizandina min, ew poşmaniyeke kûr hîs bikin, ji ber ku ji bo rizgarbûna wan derfeteke din ji wan re tê dayîn. Ez demeke pir zêdetir didim wan da ku ew hîn jî karibin biryara xwe bidin. Dojeh zalim e, keça min, û dîsa jî gelek kes dikevinê."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez êdî nikarim binivîsim; li min rehm be." Xilaskar: "Tu

bi min re êşê hîs dikî. Ez te pîroz dikim, keça min a delal."

Xilaskarî ez pîroz kirim.

Rûsary û Ayîn li dora saet 6:30 êvarê li Rot.

23 Îlon 1992 – Çarşem

Ji saet 8:00 heta 12:30 li malê

Ez: "Min ji asayî bi coşetir dua kir."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu binivîsî. Divê tu îro neçî Cenakalê. Ez Cenakala te me."

Ez: "Ez ê vê binivîsim?" Xilaskar:

"Belê, binivîse."

Ez: "Min li ser geştê şîrketê difikirî."

Xilaskar: "Divê tu biçî wir. Lê ji kerema xwe nerm û dilnizm be, û bi wan re şa bibe." Ez: "Xwedayê ezîz, gava ez bi awayên ewqas cuda serî li Te didim, gelo ev rast e?"

Xilaskar: "Ez ji awayê bangkirina te hez dikim. Keça min, vê binivîse: divê tu êşa ku dikişî bi hezkirinê hilgirtî."

Xilaskar: "Te berê jî ev tişt ji min re gotibû."

Ez: "Ew nikarin ji te bîn standin. Heta ava pîroz jî nikare alîkariya te bike. Xwe aciz neke ku li çareyekê bigerî."

Ez: "Û heke bijîşk tevî bibin?"

Xilaskar: "Pêdiviya wan bi razîbûna te heye."

Ez: "Û eger ew xwedî wê bin?"

Xilaskar: "Ew dîsa jî nikarin alîkariya te bikin. Berevajî, ji ber wê demê êş dê xirabtir bibe. Tu dê ji bo gunehkarên. Divê tu tiştê ku ez ji te dixwazim bikî."

Ez: "Xwedayê min, ez ditirsim ku ez ê tevlihev bibim û bawerî û sebata min têrê neke. Gelo ez ê dest pê bikim ji mirovan bitirsim?"

Xilaskar: "Tu her carê van hemûyan didî ber min."

Ez: "Xwedayê ezîz, dilê min dîsa dişewite."

Xilaskar: "Ew agirê şewitokê hezkirina min e. Ji bilî min tu kes nikare wî vemirîne."

Ez: "Ez tevahiya sibehê pir kêfxweş bûm, û min karî wekî ku berê qet nebû di hundirê xwe de dua bikim. Gotinên rast dan min, tam wekî keşeyekî."

Xilaskar: "Keça min, ew ez bûm. Îsayê te. Ne tu yî, lê ez im."

Ez: "Hesteke pir xweş e dema ku mirov dikare di hundirê xwe de ewqas kûr dua bike, bi taybetî ji Bavê Ezmanî re, tiştê ku mirov pir caran ji bîr dikin. Ez her weha matmayî mam ku duayeke ewqas heja ji kûrahiya dilê min derket. Ez bawer dikim ku Bavê Ezmanî bersiva vê duayê daye."

Xilaskar: "Keça min, te her tişt bi hezkirinê daye min."

Ez: "Ya Xudanê min, divê ez ji kesî re nebêjim ku ev çar saet in ez bi te re me, û ez hest nakim ku ev dem pir zêde ye. Heyf e ku betlaneya min êdî dirêjtir nabe. Ez spasiya te dikim ku te ji min re got ku divê ez neçim betlaneyê."

Xilaskar: "Keça min a delal, wê binivîse. Xwestekê ji min re pêk bîne."

Ez: "Ya Xudayê min, daxwaza te heye! Ez ê vê daxwazê ji bo te pêk bînim, ji ber ku tu bi min re yî û ji ber ku ez ji te hez dikim."

Xilaskar: "Belê, ez ê bi te re bim."

Ez: "Ya Xwedayê Sêyekî, erêya min ji te re heye, her çend ez hîn nizanim ez ê çi daxwazê ji bo te pêk bînim. Dilê min nakeve, lê bi tiştê ku tu yê ji min re bibêjî şa dibe. Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji te bawer dikim ku daxwaza te dê pêk were."

Saet 12:00 nîvro ye; min bi dilsozî bi destên vekirî Duaya Melekê û Duaya Xudan kir – ez gelek caran dema ku bi tenê dua dikim vê yekê dikim.

Piştî duayê, min careke din xwe bi Xilaskar re yek kir. Min got:

"Ya Xudan, ez ê çi daxwaza te pêk bînim?"

Ez di bêdengiyê de mam û min tiştê nebihîst.

Ez: "Ev tê çi wateyê? Ez careke din bi Wî re yek bûm û min ji Ruhê Pîroz re dua kir. Ji kerema xwe nehêlin tu ruhê din destwerdanê bike, ji ber ku baweriya min bi Te heye. Ji min re bêje ez ê çi binivîsim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min! Ez dikarim çi bixwazim di nava te de bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, tu dikarî çi bixwazî di nava min de bikî, û ev daxwaza te dê pêk were. Ya Bavê min ê ezîz, ma mirov dikare ji hezkirinê sarbibe?"

Ma te red kir ku Tu Kurê xwe yê yekta ji bo me gunehkarên qurban bikî? Ma te red kir ku ji bo xilasiya me li xaçê bê çivîkirin? Ma te red kir ku bi zimanên agirî li ser Heviyan dakevî? Tu Xweşewîstî yî, û ez xwe radestî Te dikim, ji ber ku Tu jiyana min a herheyî û bexteweriya min î."

Xilaskar: "Te şahî anî dilê min, da ku ez bikaribim her tiştî di nava te de bikim." Xilaskar

li min bereket da.

Min hesta demê wînda kir; bi Xilaskar re, ew çar saet û nîvê ku min pê re derbas kirin wisa

Wek birûskê bilez, û ev ji têgihiştinê wêdetir e.

Niha ez fêm dikim gava kesek gilî dike ku saetek li dêrê ji bo wan pir dirêj e – û ev tenê ji ber ku hezkirin di wan de kême.

Saet 7:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Kapela St Roch

24 Îlon 1992 – Pêncşem

8.30–9.45 sibehê Yekîtiya

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez dixwazim tu"

Min digot qey ez şaş bûm.

Xilaskar: "Keça min, tu ne şaş î. Ez dixwazim tu ji bo min tiştê bikî. Hemû zehmetiyên xwe bide min."

Ez bi giranî giriyam û min derdên xwe dan Xilaskar. Min pirsgrîkên xwe ji xwe avêtin û dan Xilaskar.

Ev nayê fêmkirin, lê min hestek rihetiye hîs kir. Xilaskar: "Tu dibînî, keça min, divê tu her tim derdên xwe bidî min. Ez ê hemûyan ji bo te çareser bikim."

Min ji bo sedemek taybet di dêrê de nîşanek xwest. Xilaskar: "Ez ê wê bidim te, keça min, nîşanek

ku tu yê stîgmatayan werbigirî."

Ez: "Ya Xudan, dê yên din jî wan bibînin, an tenê ez?"

Xilaskar: "Yên din jî dê wê bibînin. Ew ê li dêrê bibe." Ez: "Kengî?"

Xilaskar: "Amade be, keça min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê çawa bizanibim ku ev nîşana stîgmayan e?"

Xilaskar: "Ew ê bi serê te de were."

Ez: "Ez ê eş, tirs an jî şahiyê hîs bikim?"

Xilaskar: "Keça min, tu yê zêdetir ji min hez bikî. Bi rehet be, keça min. Ez te pîroz dikim." Xilaskar ez pîroz kirim

Saet 6:30 êvarê Rozaryo û Mîsa Pîroz li Rotê.

25 Îlon 1992, În

Roja dawî ya betlaneya min.

Komeleya Duayê

Xilaskar: "Binivîse, keça min, ez dixwazim"

Min yekser navber da û pirsî:

"Lê ji kerema xwe, bihêle ez bizanibim ku tu yî."

Xilaskar: "Keça min, ez im, Îsayê te." Ez: "Belê, Ya

Xudanê min, tu çi dixwazî?"

Xilaskar: "Ez dixwazim êşa te ya xilaskariyê dest pê bikim. Amade be. Dem jixwe hatiye."

Ez: "Gelo divê ez niha biçim gerê ya şirketê?"

Xilaskar: "Divê tu biçî gerê ya şirketê."

Ez: "Lê divê heftaya bê ez bixebitim, û hevkarê min niha nexweş e." Xilaskar: "Divê tu ji bo sibê xeman nexwî."

Ez: "Ya Xudanê min, bi 'êşa kefarete' qesta te serêşî ye?"

Xilaskar: "Mebesta min stîgmatayên ku dê li ser te bîn neqîşandin e. Wextê te pir kêr e."

Xilaskar wiha dom kir:

"Nivîse, keça min, tu yê hê fezîletên din jî werbigirî." Ez: "Xilaskarê hêja, kîjan in?"

Xilaskar: "Sebîr di êşê de, tehemula derdê. Ez ê ronahiya xwe bidim te, da ku heta kor jî bibînin. Tu yê hêza şîfayê werbigirî."

Di destpêkê de min nexwest wê binivîsim, lê paşê min bihîst:

Xilaskar: "Keça min, binivîse. Tu yê hêza şîfayê werbigirî. Bi Xwîna Pîroz, giyan tên xilas kirin. Her dem wê pêşkêşî Bavê Ezmanî bike. Ev dê ji bo giyanan bibe rêya herî mezin a xilaskirinê. Xwîna min a Pîroz dê ji birînen te herike.

Keça min, min bêhêvî neke. Ez Xudan û Xwedayê te me. Ez ê di berdêla êşên te de gelek şahî û hezkirinê bidim te. Nehêle kesên din bandorê li te bikin. Tu bi Xwîna Pîroz bi temamî bi min re yekîtiyê yî. Kes nikare me ji hev veqetîne."

Ez: "Ya Xilaskarê min, gelo divê ez tiştê din binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min, şoreş tê. Li Ewropayê, siyasetmedar dê bîn hilweşandin. Birçîbûn dê bibe ya herî mezin ji karesatên giran ên ku li ber pêkhatinê ne." Xilaskar: "Ceza li vir e. Mirovan ew li ser xwe aniye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, kî vê cezakirinê dixwaze?" Xilaskar:

"Gelê ku Bavê Derewan hîlbijartîye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez amade me; bila êşên kefaretê dest pê bikin. Lê ya Xudan, ne li gorî îradeya min, lê li gorî ya Te be. Ya Xudan, çî ji Te tê, bike."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te pir hez dikim; ji min re dilsoz bimîne."

Ez: "Bavê min ê hezkirî, ez ji her demê zêdetir ji te hez dikim. Ez bi destê te re pir xurt girtî me."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min a delal."

Xilaskar ez pîroz kirim.

Saet 6:30 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

26 Îlon 1992 — Şemî

Li malê – Duwa – Yekîtî –

Xilaskar: "Hêsirên ku tu dirîşînî, hêsirên min in. Tu bi hezkirina min ji min hez dikî. Tu ji bo hezkirinê dua dikî û tu wê werdigirî. Keça min, vê binivîse. Her tiştê ku te nivîsandîye ji bo bêbaweran belgeyek e. Wê bi ewle biparêze hefta ku keşîşekî rast wê biweşîne. Xema wê neke.

Keça min, divê tu tiştêkî din binivîsî." Ez: "Belê, Ya

Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Keça min a delal, her dem dilxweş be."

Ez: "Gava mirov di êşê de be, gelo mirov dikare dîsa jî şad be?" Xilaskar:

"Divê tu hezkirina ku distînî belav bikî."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa

bikim." Ez: "Ya Xwedayê ezîz, ji kerema xwe

nermiyê bide min." Xilaskar: "Ez niha wê didim te;

wê binivîse." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez

spasiya te dikim."

Xilaskar: "Keça min, ez ji te hez dikim û ez te pîroz dikim. Ez hemû giyanan di vê

pîroziyê de bihewînim."

4.33 êvarê – 7.45 êvarê – Duwa – Îtîraf – Mîsa Pîroz bi cilanên sor li dêrê.

27 Îlon 1992 – Yekşem

6.30 – 8.15 sibehê li gorî dema nû.

(Duh êvar saet bi saetekê paşve hatin kişandin.)

Xilaskar: "Binivîse, keça min."

Ez: "Belê, rêberê min ê ruhanî yê ezîz, Îsayê min ê ezîz."

Xilaskar: "Tiştê ku duh hat serê mêrê te, tê de çend ruhên pîs hebûn."

Ez: "Ya Xudan, mirovekî dikaribû bifikirîya ku ew krîza dil bû. Lê min karî cudahiyê bibînim dema ku min ava pîroz da wî, ew pîroz kir û li ser wî dua kir. Xwêdan li ser rûyê wî wek mirwariyan kom bûbû.

Paşê wî dest pê kir xwe baştir hîs bike. Yekser piştî wê, wî bi awayekî ewqas tirsnaq kenîya, wekî ku carinan di xewnên xwe de dike, tam wekî ku min berê jî bihîstibû. Ev yek çend caran dema ajotinê jî qewimîbû, lê min bi dilgermî û bi hemû dilê xwe dua kiribû. Niha ew hîn jî li ser volanê di erebeyê de rûniştî bû; wî nû erebe xistibû hundirê hewşê û êdî nikaribû derkeve. Min ji hevjinê xwe re anî bîra wî ku divê ew here îtirafê bike, lê wî nexwest."

Xilaskar: "Min hişt ku ev êrîş bi ser bikevin. Mêrê te naxwaze tobe bike." Ez: "Kî dê ji

min bawer bike gava ku ew rojên Yekşemê diçe dêrê?"

Xilaskar: "Gelek kesên weha hene ku rojên Yekşemê diçin dêrê. Keça min, her tiştî ji min re bihêle."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, Bav Vogt nikare alîkariya min bike. Piştî îtirafa duh, rewş ji bo min pir dijwar bû. Bav Vogt difikire ku ez pirtûkan dixwînim. Min jê re got ku her pirtûk tiştêkî cuda dibêje û ku di civînan de, ne li malê û ne jî li kar, tu carî pirtûkek li cem min nebûye. Ez ê her wiha pir baldar bim ku careke din wisa nekim."

Min her weha ji Bav Vogt re got ku xwîna ku dê ji stîgmatên li ser laşê min herike, dê xwîna Xilaskar be. Ew bi vê yekê bawer nake, çawa ku Bav Buronê ji Mannheimê jî bawer nake.

Ez: "Ji kerema xwe re tiştêkî li ser vê yekê ji min re bêje; belkî min di dawiyê de tiştêkî şaş nivîsandibe." Xilaskar: "Keça min, xwîna ku dê ji pênc stîgmatên li ser laşê te herike dê xwîna min be. Ev ew raz e ku ez ji her kesî re eşkere nakim.

Ew xwîna min e ku ez ê ji bo te birijînim. Keça min, cewhera vê ya ku nayê fêmkirin ji min tê. Wisa ye. Wisa dimîne. Wisa jî dê bibe.

Eger Bav Vogt bikarîba her tiştî ji te re şirove bikira, wê demê ne hewce bû ku ez bibim rêberê te yê ruhanî. Keça min a delal, bawer bike. Xwesteka min ew e ku tu bala xwe bidî her tiştê ku tê pêşiya te."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez tenê mirovekî lawaz im. Ez pir bêserûber im.

Şeytan wek kûçikekî hov li pey min e. Ez spasiya te dikim, ya Xudan û Xwedayê min, ku ew nikare li gor dilê xwe bike, lê tenê tiştê ku tu destûrê didî; wekî din dê kontrola wî ya tam li ser cîhanê hebûya, lê cîhan ya te ye."

Xilaskar: "Keça min, te ew rast nivîsandiye. Ruhê te ji bo karê min amade ye. Tenê pêdivî ye ku tu hinekî din bisekinî. Bawerîya te bi min be. Tu di bin parastina min de yî." Ez: "Û Meryema Pîroz a Bêguneh?"

Xilaskar: "Li ku ez im, ew jî li wir e." Ez:

"Xwedayê min ê ezîz, ez spasiya te dikim."

Xilaskar: "Oh, keça min a delal, rewş niha çiqas xirab e. Di tu sedsalekê de qet ewqas mirovên kor wek niha nebûne. Bêbaweriyê giyan kor kirine. Bêbawerî jehra mar e. Ez bi tenê dermanê vê jehrê me, zaroka min. Keça min a delal, divê tu tiştêkî din binivîsî. Pêdiviya min heye ku tu..."

Ez: "Xwedayê ezîz, çi ye?"

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê ezîz, ez azadiya xwe didim te. Lê qet nehêle ez ji te veqetim. Ya Xwedayê ezîz, min azadiya xwe da te, lê ez bi tevahî jê fêm nakim. Tu dikarî hinekî tiştan li ser vê yekê ji min re bibêjî?"

Xilaskar: "Tu tenê di min de azad î!"

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez niha fêm dikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez niha te pîroz dikim."

Ez li ser erdê çûm ser çokan û Xilaskarî ez pîroz kirim.

10.00 sibehê Ayîna Pîroz bi cilanên sor.

Saet 13:00 Cizirgeh û îbadet. Ji saet

16:00 ve, xwendina Încîlê.

Nêzîkî saet 5ê êvarê, Hedwig hat min dît. Wê 'sira' xwe ji min re got, ku ev yekê ez gelekî şok kirim. Wê ji min re got ku Bav Vogt wêneyên kurên altarê – hemû jî kur bûn – ji paş ve û tazî kişandibûn. Xuya ye ev wêne li sakristiyê û di albûmeke wêneyan a taybet a kurî de daleqandî ne. Dayika wî kurî vê yekê qebûl nake û pir tirsîyaye, lê ew bêdeng dimîne.

Paşê wê wiha domand ku Bav Vogt li golika kevirkan hatiye dîtin ku sînga xortekî gorî dikişand û guhên wî maç dikir.

Diya wî zarokî paşê gilî kir ku Bav Vogt zarokan di wextê xwe de venasîne malê. Ew pir dirêj li cem wî dimînin. Bi qasî ku ez dizanim, piraniya xortên altarê di bin destê wî de ne. li seranserê herêmê.

Ji ber ku ez dizanim Bav Vogt pir şermok û pir bêbawer e, min ji bo wî dua kir û ez her roj dua dikim ku ew bibe keşîşekî baş.

Hedwig ji min re got ku wê heman tişt ji Zita bihîstiye.

Dema Hedwig çû, min li ser morîkên biçûk 50 caran duaya Sanctus kir, û li ser morîkên mezin, min Duaya ji bo Mîkailê Melekê Sereke, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Pater noster, Ave Maria û Gloria Patri kir, paşê Duaya ji bo Dijminan û Exorsîzm.

Ez ji vê nûçeyê xemgîn bûm û paşê giriyam.

Min tercîh dikir ku yekser dev ji çûna dêrê berdim.

Ez her tiştî davêjim destê Xwedê. Dibe ku ev karê Şeytan be.

Saet di 9.00 êvarê de ez bi erebeyê çûm Wiesentalê û bi Marion re di rojnivîska xwe de nivîsîm. Min bi nepenî behsa Bav Vogt ji Marion re kir. Wê got

Divê ez ji kesî re nebêjim.

28 Îlon 1992 – Duşem

10.00 sibehê Koma

Duayê ya Odeya

Bijîşkan!

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: Keşe Vogt dê biçe." Ez: "Ji St Leon-Rot?"

Xilaskar: "Keça min, tişteke nêzîkî te dibe!" Ez: "Ya Xudan, ez

ê çawa vê fêhm bikim?"

Xilaskar: "Xebata min a di nava te de."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji bo xebata te amade me û 'Erê' ji wê re dibêjim;

Ez ji te pir hez dikim; ji kerema xwe re kerema xwe bide min da ku ez tu carî ji te re nebêjim 'na', heta eger tişteke ne li gor dilê min be jî. Ji kerema xwe re bihêle ku ez bi tenê nas bikim ku ev hemû ji te tê.

Ez dixwazim her tiştî ji bo xilasiya giyanan bikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, tu yê her tim hezkirina min nas bikî." Ez: "Ya

Xudan û Xwedayê min, çawa?"

Xilaskar: "Ez ê te bibim cihê ku ez bixwazim. Keça min, vê binivîse." Ez: "Belê,

Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Êşên ku tu ji min distînin divê pir bi ciddî werin girtin. Divê tu bi vê êşê bijî. Ez ê wê ji te nestînim, heta ku tu ji min bixwazî jî."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêhm dikim, lê gelo evîna Te dê dîsa jî di nava min de

bimîne?" Xilaskar: "Keça min a delal, ew ê her û her bi te re bimîne."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min. Li gor dilê Xwe bi min bike; ez ya Te me. Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min a delal."

Xilaskar min pîroz kir.

Ji îro pê ve, Rûzî li dora saet 6:00 êvarê ye, Qudasa Pîroz li dora saet 6:30 êvarê ye, û ez bi cilên sor beşdarî herduyan jî bûm.

Saet 8:00 êvarê: Koma Duayan.

Her ku diçe zêdetir mirov ji bo duayê tên. Hema hema êdî cih nemaye. Di dawiyê de, ez derbarê Bav Vogt de çûm li cem Bav Dochat îtîrafê. Di dema îtîrafa xwe de, min pirsî ka divê ez çi bikim; min dixwest alîkariya wî bikim, ji ber ku tişt li ser wî hatibûn gotin.

Bav Dochat got ku divê ez derbarê rewşê de bi Bav Vogt re biaxivim.

Berî ku ez bi Bav Vogt re biaxivim, ez dixwazim pêşî bi Xilaskar re biaxivim, ji ber ku divê ez piştrast bim ku tiştê Bav Dochat ji min re gotiye rast e.

Heke Xilaskar bi min re hevaheng be, ez ê tiştê ku Bav Dochat şîret li min kiriye bikim. Piştî koma duayan, Birêz Roland Schmidt li cem me ma da ku bi hevjinê min re li ser mijaran biaxive. Min hest kir ku ruhê pîs êrîşî mêrê min dike. Mêrê min ji min re îtîraf kir ku wî bi dizî rojnivîska min xwendiyê. Dema min ev bihîst, ez pir tirsîyam. Min yekser jê re got ku ev guneh e û divê mirov tişteke wisa neke. Ev ne tenê meraq e, lê di heman demê de serwernegirtina li hember Xwedê ye. Ez van pirsgerêkan davêjim destê Xwedê.

Ji îro û pê de, ez ê di derbarê rojnivîska xwe de baldartir bim. Ez naxwazim tiştên ku Xilaskar ji min re dibêje veşêrim, lê divê ew pêşî ji aliyê keşeyekî ve were kontrolkirin berî ku biçe çapê. Roland jixwe pirtûkên Bav Johannes ji Rotenbergê birine Ukraynayê. Ev ew pirtûk in ku Xilaskar gotibû şaş bûn. Min jixwe ev yek ji Bav Johannes re gotibû, lê wî ji min bawer nekir. Roland her tiştî dike ku Bav Johannes jê re dibêje.

29 Îlon 1992 – Sêşem

10:00ê sibehê li odeya

bijîşkan, Komeleya Duayê!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse: Divê tu neçî ba Bav Vogt, ji ber ku ez diyar dikim kengî tişteke divê bê kirin. Ez dilê her kesî dizanim. Gelek ji bo keşeyan dua bike. Şeytan niha bi taybetî xurt e û gelek keşey dikevin ceribandina wî. Tevahiya meseleya derbarê Bav Vogt de ji min re bihêle."

Ez: "Min li ser Rodalben difikirî!

Di 1ê Cotmehê de, nîşana ezmanî dê were danîn.
Xwîna Pîroz dê li wir were pîrozkirin.

Xilaskar: "Tu sergêj bûyî."

Ez: "Ji ber vê yekê ez ê vê carê neçim Rodalbenê; gelek tişt hene ku divê ez binivîsim."

Xilaskar: "Belê, binivîse, keça min."

Ez: "Min duh di koma duayan de qala tişteki nekir. Hin kesan pirsîn ka çima min îro qala tişteki nekir."

Xilaskar: "Dema ku tu yê bi xavî, ez ê îlhama te bidim. Divê mirov niha gelek dua bikin. Vê demê ji bo dua bikar bîne. Dua ji her demê zêdetir pêwîst e. Keça min, te duh baş dua kir. Bihûşt bi te re şa bû. Gelek kesên din jî dê werin dua bikin. Keça min, ez ji awayê ku tu bi bawermendan re dua dikî kêfxweş im. Ez spasiya te dikim ji bo hewildanên te."

Ez: "Bavê Hêja, ez niha di dilê xwe de hest bi şewatekê dikim. Ew hesteke pir xweş e."

Xilaskar: "Keça min, ev hezkirina min e."

Ez: "Ez spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo hezkirina Te." Xilaskar: "Tu gelek tiştan tehemul dikî, keça min."

Ez: "Gelo wateya wê çi ye ku ez dikarim gelek tiştan bikişînim?"

Xilaskar: "Wateya wê ev e ku tu dikarî gelek êşan jî tehemul bikî." Ez:

"Oh, bila gelek giyan xilas bibin."

Xilaskar: "Ax, keça min, êşên kefarete jixwe dest pê kirine." Ez: "Lê ez vê fêman nakim."

Xilaskar: "Tu jixwe bi saya hezkirina min her tiştî tehemul dikî. Ji bo pênc stigmatên pîroz ên ku tu yê werbigirî, amade be."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez amade me ku tu kengî bixwazî stigmatên xwe li ser min deynî.

Nehêle ez zêde tîhiyê bikişînim. Ez pir tîhî me. Ji kerema xwe tîhiya min vemirîne."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ê tîhiya te vemirînim; dema diyarkirî hatiye. Keça min, ez bi te re tîhî dikînim!"

Xilaskarî ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê Rûsarî û Mîsa Pîroz li Rot.

30 Îlon 1992 – Çarşem

10.00 sibehê: Civîna duayê li odeya doktoran!

Ez spasiya Xilaskar dikim ji bo zêdehiya hezkirina ku min di tevahiya duh de wergirt. Min heta niha ew hezkirin hîs kiriye. Çi ecêb e ku mirov ji fikar û pirsgerêkan azad be. Ez dixwazim bi Xwedê re bi rastî azad bim.

Xwedayê Mezin, ez te pesin didim û rûmetdar dikim û spasiya te dikim ji bo padîşahiya te ya ku hatiye ba min.

Di rewşeke wiha de, mirov ji her tiştî hez dike. Heta hewayê tarî ya li derve jî ji min re xweş bû. Evîn nifretê nas nake; bi wê re tişteki pîs tune. Ya Îsayê min, xweş e ku mirov ji te hez bike. Xudan û Xwedayê min, ev çi nîşan e ku ez ewqas hezkirinê ji Te werdigirim?" Xilaskar: "Ev hezkirina ku tu werdigirî nîşana wê êşê ye ku tu yê bikişî. Divê tu pêşî Xwedayê hezkirî nas bikî; paşê tu yê Xwedayê êşê jî nas bikî—her du jî baş in."

Ez: "Ez dudil bûm ku binivîsim."

Xilaskar: "Binivîse. Guneh mezin û giran e; ew ji pîvana erdê derbas bûye. Gelek giyan dê ji bo gunehên cihanê kefarete bidin. Ji ber vê yekê tu, keça min, ne bi tenê yî. Her giyanek Rêya Xaçê heye ku pêk bîne. Tenê çend kesan Rêyeke Xaçê ya wekî ya te heye.

Keça min, te ji bo vê Rêya Xaçê keremeke taybet wergirtiye. Ew ne xêra te ye; ew îradeya min e. Û tiştê ku ez bixwazim, ez ê di kesê ku ez tê de dixwazim de pêk bînim. Ez gelek qîmetê didim her tiştê ku te heta niha ji bo min kiriye, û ez ê di dawiya Rêya Xaçê de te xelat bikim. Xelata te dê mezin be eger tu heta dawiyê bi israr bimînî."

Ez: "Û heke ez heta dawiyê bi sebir nebin?"

Xilaskar: "Tu yê heta dawiyê bi sebir bî. Niha kes nikare me ji hev veqetîne."

Ez: "Ax evîna min, ez pir ji te hez dikim. Gelo tiştêk ji hebûna li gel te xweşîktir heye?" Xilaskar: "Bila her kes biavaxe. Tu giyanê min ê kefarete yî, yê ku min hîlbijartîye."

Xilaskar ez pîroz kirim.

Saet 12:00 nîvro min bi kelecana li kapelê dua kir û giriyam ji ber ku gelek giyan wînda dibin.

Xilaskar: "Dilê xwe yê tevahî bide min."

Ez: "Ez dilê xwe yê tevahî didim te, Ya Xudan û Xwedayê min." Xilaskar: "Tu min kêfxweş dikî."

Ez: "Xwedayê ezîz, tu min dibînî, lê ez te nabînim, û dîsa jî tu min kêfxweş dikî, ji ber ku ez jî te hez dikim."

Xilaskar: "Keça min, rîya ku tu pê re bi min re dimeşî dê ji bo bêbaweran bibe qurban, ji ber ku ew hezê nas nakin."

Ez: "Ya Xudan, ji kerema xwe re keremê bide bêsîniyanan ku te bixwazin."

Xilaskar: "Heke ew amade bin ku wê werbigirin. Ew dilê xwe wekî te nadin min." Ez: "Min jî bo Veronica, ya ku bi min re dixebite, kerem xwest."

Xilaskar: "Jê re bêje ku dilê xwe jî bide min."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ez ê jê re bibêjim. Spas, Ya Xudanê min û Bavê min ê hezkirî."

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Qudasa Pîroz li Rotê. Bav Ferdinand Qudasa Pîroz pîroz kir.

1ê Cotmeha 1992an – Pêncşem

10.45 sibehê li odeya

doktoran: Civîna duayan!

Xilaskar: "Nivîse, keça min, ez jî te dixwazim ku tu derbarê pênc stîgmayan de bêdengîyeke tam biparêzî."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelek kes jixwe dizanin."

Xilaskar: "Lê ew nizanin ku tu dê kengî wan werbigirî." Ez:

"Xwedayê ezîz, ez jî nizanîm."

Xilaskar: "Lê tu yê bizanibî."

Ez: "Ez ê li ser vê yekê bêdeng bimînim. Ji kerema xwe, keremê bide min ku ez bêdeng bimînim. Ez dixwazim her tiştî tam wekî ku tu dixwazî bikim."

Xilaskar: "Tu dê îşev Stîgmayan werbigirî." Ez: "Wê demê, ma ez ê sibe neçar bim biçim kar?"

Xilaskar: "Na."

Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew jî te ne?" Xilaskar: "Gava ku ew li wir bin, tu yê wan nas bikî."

Ez: "Heke îşev ev bibe, ez ê ji te nîşanekê werbigirim? Bi rastî, te jixwe nîşanek daye min: evîna şewatî ya ku ez niha hîs dikim, û aramî û aşîtiya xweş a ku niha min heye. Ez razî me, heke qenciya te be, ku stîgma îşev li ser min bîn neqîşandin. Ji kerema xwe min tîndar nehêlin. Ez hest dikim ku hundirê min dişewite. Min fêhm kir ku ev hezkirina Te ye. Tu dixwazî ku ez bi qasî ku ez jî Te hez dikim, jî Te hez bikim. Ya Xudanê min, bila li gorî daxwaza Te bibe."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez jî tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş im. Ez dikarim vê yekê jî her gava û çawa bixwazim biguherînim. Keça min, her tiştî jî min re bihêle."

3:00 piştî nîvro

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: çî dibe bila bibe ku tu îşev bi min re dikişînî, wê jî bo xilasiya giyanan pêşkêşî Bavê Ezmanî bike. Binivîse, keça min, peyv bi peyv.

Êşa ku tu dê îşev bikişînî dê dijwar be. Divê tu tehemul bikî."

Ez: "Ya Xudanê min, tu hîn jî bi min re yî?"

Xilaskar: "Belê, ez hîn jî bi te re me; ez jî te hez dikim."

Ez: "Îsa, Kurê zindî yê Xwedê, gelo tiştêk din heye ku divê ez bizanibim?" Xilaskar: "Êşê kişandinê tê wateya 'evînî'."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê karibim vê yekê

bikim?" Xilaskar: "Bi min re, erê."

Ez: "Ji kerema xwe gelek keremê bide min, da ku ez bikaribim hezkirî bim."

Xilaskar: "Eger tu bi min re bî, dê hezkirin ji te kê m nebe. Keça min, ez ê ewqas hezkirinê bidim te ku tu bikaribî êşê bikişîn."

Xilaskar ez pîroz kirim û got: "Bi silametiye here, keça min a delal."

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz, Rot.

2ê Cotmeha 1992, În – "Dilê Pîroz ê Îsa"

10.00 sibehê Odeya Bijîşkan,

Koma Duayê I

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, dema ez vê sibê şiyar bûm, min yekser fikirî ku tişteke bi serê min nehatiye. Ji aliyekî ve, ez kêfxweş bûm; ji aliyê din ve, min meraq dikir ka gelo ne ruhê pîs bû yê ku şeva borî bi min re axivîbû. Paşê min dîsa fikirî: li cihê ku evîn hebe, ruhê pîs nikare hebe. Yan Xwedê bi min re ye yan jî ruhê pîs bi min re ye, ji ber ku Xwedê dilê xwe bi kesên din re parve nake. Xwedê dilê hemûyan ji bo xwe dixwaze. Ji ber vê yekê min biryar da: ew îradeya Xwedê bû, û bi vî awayî çêbû."

Niha min xwe bi Xilaskar re yek kir. Min germî û hestek aştiyê hîs kir, û min hest kir ku Xilaskar bi min re bû.

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse: Min stîgmat ji bo demekê paşê paş xist. Niyeta min ew bû. Ji ber ku wisa çêbû, xemgîn nebe. Ez dikarim li gor dilê xwe bikim. Tu amade bûyî, lê hîn dem nehatibû. Ew ceribandineke din bû. Dev jê bernede; her tişt dê di dema xwe de were."

Ez: "Ya Xudanê min, min dikaribû baş bifikirîya ku ev ruhê pîs bû, ji ber ku bi rastî tişteke qewimî ne."

Xilaskar: "Hûn di derbarê tiştên wiha de pir zû derbasî encaman dibin. Hûn tenê bi tiştê ku dibînin bawer dikin, û hûn li ser yê din kê m jî nafikirin."

Ez: "Lê ya mayî çi ye?"

Xilaskar: "Tu nikarî fê m bikî ku şeytan çi amade kiriye. Keça min, ez her tiştî dibînim. Ez her dilî nas dikim, û ez dizanim ka ew heta ku derê pêş ketiye, da ku ez bikaribim pê re bixebitim."

Ez: "Îsa yê min ê delal, gelo ev tê wê wateyê ku ez têra xwe ne baş bûm an ji bo van êşan ne amade bûm?"

Xilaskar: "Ne sûcê te ye, keça min. Her tişt li gorî îradeya Min e. Xem meke; tu yê di dema xwe de stîgmayê werbigirî."

Ez: "Min dua kir, 'Ji kerema xwe bihêle ez di dilê te de bimînim,' ji ber ku îro Înêya Dilê Pîroz e. Ez dixwazim di kaniya evînê de, di ocaxa evînê ya pêketî de bimînim."

Xilaskar: "Keça min, dilê te niha dilê min e. Tu di nava min de yî. Ji min hez bike, keça min." Ez: "Lêbelê ez ji te hez dikim, Ya Xudanê min. Ez dikarim agirê evînê di nava xwe de jî hîs bikim. Ez ji bo vê keremê spasiya te dikim."

Xilaskar: "Bi silametiye biçê, keça min." Min di dilê

xwe de got, 'Îro bereket tune.' Xilaskar: "Belê, ez

te pîroz dikim, keça min." Û Xilaskar ez pîroz

kirim.

Saet 6:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot.

Bav Vogt û Bav Ferdinand bi hev re Ayînê pîroz kirin.

3ê Cotmeha 1992an – Şemî

8.00 sibehê heta 10.00 sibehê:

Civîna duayan li malê!

Xilaskar: "Nivîse, keça min; her tiştê ku tu binivîsî dê were çapkirin. Her tiştê ku tu dinivîsî karê min e. Tu nikarî ji xwe tişteke bikî. Guman neke, keça min. Bi vî yekî, tu min aciz dikî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez efûya te dixwazim; li min, gunehkara belengaz, bi kerem û rehmeta xwe binêre. Ez xwe ji aliyê her kesî ve terikandî hîs dikim, mîna ku ez derewker bim.

Û paşê raman hatin bîra min, mîna ku ez ji rê derketibim û bûbim mirovekî xerab. Tevî ku ez her roj bi te re yek dibim û her hefte diçim îtirafê.

Min hest kir ku her kes ji min çêtir e. Paşê ez vegeyriyam ba te, ji ber ku evîna te bihêztir e û ez nikarim bê wê bim, û her ku diçe bêtir hesreta min çêdibe ku ji te hez bikim. Hesreteke min a mezin ji bo vê evînê heye. Û ez careke din û careke din vê evînê daxwaz dikim.

Ev evîn mîna tiryakê an jî mîna afyonê ye.

Derman û dewlemendiya dinyayê nikarin şûna wê bigirin.

Ez gelek caran di dilê xwe de şewatekê hîs dikim. Ez hîs dikim ka ez çiqas ji te hez dikim, û hemû tiştên dinyayê ji jiyana min winda bûne.

Paşê ez ji xwe dipirsim, çima ez jixwe ne li bihuştê me?

Ji dema ku min fêhm kir ku Tu hezkirin î, ez gelek dixwazim ku mirovên din jî vê yekê fêhm bikin. Ez her wiha amade me ku ji bo wan êşê bikişînim, da ku ew winda nebin.

Ya Xudan û Xwedayê min, ne îradeya min lê ya Te bê kirin. Çi ji Te re xweş be, bi min bike.

Bila ez ji hezkirina Te neyê veqetandin.

Xilaskar: "Keça min a delal. Evîna te ya ji bo min mezin e. Ez qîmetê didim vê yekê di te de. Evîna te ya ji bo min saxlem e. Xema tiştê ku mirov dibêjin neke. Ew ê ji bo her tiştê ku dibêjin berî darizandina min bersivê bidin. Her peyva ku ji dil tê, tov e ku wan çandiye. Û tiştê ku wan çandiye, ew ê biçinin.

Ji ber vê yekê, keça min, piştrast be ku tu berhemeke baş biçinin. Di dawiyê de, dê eşkere bibe ka çi ji min e û çi ji ruhê pîs e.

Keça min a delal, ez ji te hez dikim çawa ku tu yî. Ez pir kêfxweş bûm ku te pêşî ji dayika min û dayika xwe re dua kir. Min her tiştê ku te jê re got, wergirt. Ew pir ji te hez dike. Ew ê te bi tenê nehêle. Zêdetir baweriya xwe pê bîne."

Ez: "Spas, Îsa yê min, ez ê di pêşerojê de zêdetir dua ji wê re bikim û zêdetir baweriya xwe pê bînim. Ez jî dixwazim wê bi heman awayî jê hez bikim ku ez ji te hez dikim. Ji kerema xwe re, kerema xwe bidê min ku ez jê hez bikim tam wekî ku ez ji te hez dikim. Ji ber ku ew Dayika min û Şahbanûya min e."

Xilaskar: "Keça min, tu dilpak î. Ez ji te pir kêfxweş im. Ez ê kerema hezkirina wê bi qasî hezkirina min ji te re bidim te. Keça min a delal, ez niha te pîroz dikim."

Xilaskarê min niha pîroz kirim.

10.15ê sibehê: ciwanekî ji Plankstadtê li min geriya. Ew roja Duşemê li koma min a duayan bû. Wî ji min re got ku di şevê de şeytan wî ceribandîye. Wî daxwaza xwe ji min re anî ziman! Ew dixwaze bibe Katolîk. Vê gavê ew hîn jî Protestan e. Min şîreteke baş lê kir. Min jê re got ku ji kerema xwe bîçe ba Bav Switbert li Stiftneuburgê ji bo îtirafê.

4.30 heta 7.50 êvarê: li dêrê li Rotê dua kir.

Ez bi Bav Vogt re çûm îtirafê. Wî ji min re got ku ez tiştê rast dikim, lê ew nikare alîkariya min bike. Ez ji bo efûyê spasdar bûm û ez fêhm dikim ku ew nikare alîkariya min bike.

Piştî, min ji bo wî tevahiya Rozaryo xwend.

Saet di 9:15 êvarê de, Bav Gebhard Heyder ji Regensburgê telefon kir. Ez zêdetirî 30 deqeyan pê re axivîm. Ez pir kêfxweş bûm. Ez spasiya Xwedê dikim ku wî telefonî min kir. Min bi wî re li hev kir ku em di nava heşt rojan de, li Regensburgê, derdora saet 6:30 êvarê hev bibînin. Di dawiyê de, wî ez û malbata min pîroz kirim. Min yekser ji bo wî dua kir, ji ber ku dilê min bi şahiyê mezin tije bûbû.

4ê Cotmeha 1992an – Yekşem

7.30 – 9.00 sibehê

Civîna duayan!

Pêşî, dua li ber peykerê Meryema Pîroz. Paşê civîn dîsa li metbexê pêk hat, li wir min peyama ji Xilaskar wergirt:

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu binivîsî. Min evîna te ya ji bo min qebûl kir. Ew ne evîneke pesindar e."

Ez: "Gelo divê ez vê binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, binivîse. Ez ji awayê duaya te ya îro kêfxweş bûm. Bi vî awayî bidomîne. Ez şa me ku tu yê Bav Gebhard bibînî. Ev daxwaza min jî ye. Ez ê dîsa bi riya wî bi te re biaxivim. Baweriya te pê hebe. Keça min, ez bi taybetî kêfxweş im ku te ev êş qebûl kirine. Ceribandin ber bi dawîbûnê ve diçe."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe vê yekê hinekî bi hûrgilî ji min re şirove bike."

Xilaskar: "Keça min, tu ji ber êşên ku divê tu bikişînî, di ezmûnê de yî. Keça min, heta niha te çawa ji min hez kiriye, wisa berdewam be. Ez ê ji hezkirina xwe ya hê bêtir li ser te bibarînim. Tu bêtir û bêtir bixwaze, û ez ê bêtir û bêtir bidim te."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez dixwazim tiştêkî din ji te bipirsim: Ev çend meh in ku ez ji ber êşa milê xwe û milê xwe yê çepê diêşim. Ne melhem û ne jî serşokên xwê dibin alîkar. Gelo ev êş ji te ne, an ez dikarim ji aliyê bijîjkan ve li nexweşxaneyê bîn dermankirin?"

Xilaskar: "Kes nikare li nexweşxaneyê jî alîkariya te bike. Ev nexweşî ji min in. Ew pêşengiya wan êşan in ku tu dê hîn bikişînî."

Xilaskar: "Keça min, te tenduristiya xwe daye min."

Ez: "Bila li gorî îradeya Te be. Ez van êşan ji bo vegera gunehgaran û rizgariya giyanan pêşkêşî Te dikim."

Xilaskar: "Keça min, bahozên ku hêj tên dê zirareke mezin bidin. Ji bo van niyetan dua bike. Dê gelek şerên nû çêbibin. Mirov serhişk bûne. Wan Bavê xwe nas nekiriye. Wan tercîh daye tiştên dinyayî, lêbelê tiştên dinyayî nikarin wan xilas bikin. Xweza li dijî gunehkarên xwe serhildanê dike. Keça min, nexweşîya mezin a ku li ber e derkeve, di qonaxên xwe yên destpêkê de ye. Ev nexweşî dê di nav neteweyan de belav bibe. Ji bo vê nexweşiyê tu çare tune. Ew dewlemend û feqîr, xerab û qenc, hemûyan bi heman awayî digire.

Ew ji nişka ve li mirovan dixê. Kes nikare xwe jê veşêre

an jî bêyî ku xilas bibin. Ew li ku derê ez bixwazim tê. Ew ê gelek neteweyên erdê ji holê rake.

Ez: "Gelo navê vê nexweşiyê heye?"

Xilaskar: "Ew nexweşiyê nû ye. Hêj navekî wê nîne, lê dê navek lê bê kirin. Keça min, divê tu gelek dua bikî."

Ez: "Ez dikarim vê ji koma xwe ya duayan re bixwînim?"

Xilaskar: "Divê pirtûk bi lezgînî were nivîsandin, da ku ew hemû karibin wê bixwînin. Heke tu niha tiştêkî ji wan re bibêjî, ew ê ji te bawer nekin. Ew tenê guh didin tiştê ku piraniya mirovan dibêjin; ew ê tenê wê demê jê bawer bikin ku bi xwe bibînin. Baweriya wan rûserî ye û kökên wê nînin."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez êdî nikarim binivîsim. Ji kerema xwe min bibore."

Xilaskar min pîroz kir.

10.00 sibehê Ayîna Pîroz li Rotê; di dêrê de kêr kes hebûn

1.00 piştî nîvro: Rûsaryayê û îbadet.

5ê Cotmeha 1992an – Duşem

9.00 sibehê: Civîna duayê

li odeya doktoran!

Ji vê sibê ve serê min pir diêşe. Min ji Xilaskar re got, 'Ez wê ji bo vegera gunehgaran û xilasiya giyanan pêşkêşî dikim.' Min her wiha got ku ne hewce ye Ew êşê ji min rake.

Piştî, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min niha di dilê xwe de germîyek hîs kir. Ew hestek xweş e.

Mirov hîs dike ku Xudan bi min re ye.

Xilaskar: "Belê, keça min, ez bi te re me. Ji bo giyanan divê gelek guneh bîn kefaretkirin. Keça min, ji te pêwîstiya min heye..."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal. Ez ê tiştê ku ji te re pêwîst e bidim te, her çend ez nizanî ku tu ji min çî dixwazî."

Xilaskar: "Keça min, pêdiviya min bi dîtina te heye." Ez: "Ev tê çî wateyê?"

Xilaskar: "Tu yê ji bo demekê nikaribî bibînî." Ez:

"Xwedayê min ê delal, gelo ez ê wê demê kor bibim?"

Xilaskar: "Ne korê ruhanî."

Ez: "Ya Xudanê min, lê ev divê pir xirab be." Xilaskar: "Ez ê bi te re bim."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, tu dikarî dîtina min bistînî. Ev dê kengî bibe? Dê berî an piştî ku stîgma bîn neqîşandin be? Ez dikarim bizanibim?"

Xilaskar: "Keça min, ew ê çêbibe gava ku ez bixwazim."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, bila ew kengî bixwazî çêbibe."

Min digot qey kesek min nîne ku li min xwedî derkeve.

Xilaskar: "Yek dê hebe."

Ez: "Gelo ev korbûn dê demeke dirêj bidome?"

Xilaskar: "Ji bo demekê diyar."

Ez: "Lê tu gelek tiştan ji min dixwazî."

Xilaskar: "Ev ji bo pêşketina te ye."

Ez: "Xwedayê ezîz, eger tu bi min re bî, ne hewce ye ez xeman bixwim. Wê demê tu yê li min xwedî derkevî."

Xilaskar: "Rast e."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez qebûl dikim."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min."

Xilaskarî ez pîroz kirim.

11.45 sibehê – Xwedayê min ê delal, ji kerema xwe fikarên min ên li ser korbûnê ji holê rake. Ez naxwazim bifikirim ka dê çawa be.

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ê wî barî ji ser te rakin." Ez: "Ya

Xudan û Xwedayê min, ez spasiya te dikim."

6.00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot.

8.00 êvarê – Koma duayan!

6ê Cotmeha 1992an – Sêşem

9.00 sibehê – Civîna

duayê li odeya doktoran!

Xilaskar: "Nivîse, keça min a delal; ez dixwazim tu binivîsî. Ez kêfxweş im ku te bi min re axivî. Dilê te niha tijî hezkirin e. Keça min, tu kes nikare vê hezkirinê ji te bistîne, heya ku tu destûrê nedî. Hay ji xwe hebe."

Ez: "Bavê min ê hezkirî, Ruhê min ê Pîroz ê ezîz, Îsayê min ê ezîz. Ez ji we keremê dixwazim. Evîna ku we daye min ji min re biparêzin. Nehêlin ez bikevim axaftinên pûç. Bila ez wekî ku hûn dixwazin biaxivim û bêdeng bim. Bila ez hez bikim, heta li cihê ku ruhê min li ber xwe dide jî.

Bila ez bi dilê Te, yê ku agirê evînê yê wisa geş e, ji her kesî hez bikim. Bila ez pêşî li kêmasiyên xwe bigerim, berî ku ez li yên din hukm bikim."

Xilaskar: "Keça min, tu ji dilekî azad ê ku yê min e diaxivî. Keça min a delal, tişteke ber bi te ve tê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gelo ev ê xemgînîyê bîne serê min? Lê ez nizanim ew çi ye. Ji kerema xwe ji min re bêje. Wê demê min dua kir: "Were, Ruhê Pîroz, bi riya Dilê Pîroz ê Meryemê, Bûka te ya hezkirî, û ji min re bêje ka ez ê çi binivîsim. Ez amade me ku her tiştê ku tu îlhamê bidî min binivîsim.

Gelo ez xemgîn bibim an na, ez ê li gor dilê te bikim."

Min dîsa tişteke nebihîst.

Ez: "Biaxe, Ya Xudan û Xwedayê min; xulamê te

guhdarî dike." Xilaskar: "Xemgîniyeke mezin dê were ser te."

Ez: "Xwedayê min ê delal, mebesta te ji 'gelek' çi ye?"

Xilaskar: "Keça min, divê tu her tiştî tehemul bikî. Ji bo malbata xwe dua bike."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, wan hemûyan xilas bike; ez ji wan hez dikim. Ji kerema xwe nehêle ku yek ji wan winda bibe." Xilaskar: "Keça min, ew naxwazin tobe bikin."

Ez: "Ya Xudanê min, ez amade me ku ji bo wan êşê bikişînim, lê tenê heke tu bixwazî. Çimkî tu dilê wan dizanî, lê ez nizanim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji gotinên te kêfxweş bûm. Wê li gorî îradeya min be. Keça min a delal, tiştêkî din jî binivîse. Şer li Sirbistanê nêzîk e. Dua bike da ku dijmin lawaz bibe."

Ez: "Ez ê ji bo van niyetan dua bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, duh dema ku ez di koma duayan de li ber te çemûm û ji te re dua kirim, min di dilê xwe de şewateke domdar hîs kir. Ew pir xurt bû. Min fikirî ku ez ji hundir ve dişewitim."

Xilaskar: "Keça min, ew ez bûm."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo wateyeke vê ji bo min heye?"

Xilaskar: "Da ku tu bikaribî xemgîniya ku dê were serê te hilgirtî. Ez zarokên xwe ji bo karên qenc bi xelateke baş xelat dikim."

Xilaskarî ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê Rozaryo û Mîsa Pîroz li Rotê.

7ê Cotmeha 1992an – Çarşem

Saet 8:15 sibehê: Civîna

duayê li odeya doktoran!

Xilaskar: "Tu gewhera min î, keça min."

Ez: "Ya Xudan, min berê ev nivîsandiye."

Xilaskar: "Binivîse; xemên te xemên min in, keça min." Ez: "Gelo ruhê min ewqas paqij e ku tu dikarî jê re bibêjî gewher?" Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Di hundirê min de hesteke pir xweş heye. Ez bawer dikim ku paqijiya giyan Keyaniya Xwedê ye."

Xilaskar: "Bi giyanekî paqij, ez dikarim her tiştê ku bixwazim bikim."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: korahî wiha ye. Tu yê bi dilê xwe bibînî. Tu yê ji ya ku mirovên din bi çavên xwe dibînin zêdetir bibînî.

Dîtin a dinyayê ye; ronahiya dil esmanî ye. Tenê ez dikarim vê ronahiyê bidim. Ji ber vê yekê tu doktor dê ji te bawer neke. Divê tu her tiştê ku tu dibînî ji wan re bibêjî.

Kêşîşek dê vê binivîse. Ne tu yî dê biaxive, lê ez im ê li şûna te bixivim. Keça min, piştrast be ku ronahiya dil ji dîtinê biqîmetir e."

Ez: "Ya Xudanê min, ez niha baştir fêhm dikim. Spas ji te ku te ev ji min re got." Xilaskar: "Keça min, tiştêkî din jî heye ku ez ji te dixwazim."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, heke ez bikaribim wê bidim te, tu dikarî wê bigirî."

Xilaskar: "Destên te ji min re lazim in. Ez ê bi destên te giyanan sax bikim." Ez: "Ya Xudayê min, tu çi bi min dikî? Ez nikarim tiştêkî wisa bînim ber çavên xwe.

Lê eger tu di nava min de bî, wê demê ez bawer dikim ku tiştêkî wisa dikare biqewime. Ya Xudan, ne îradeya min, lê îradeya te be. Dema mijar dibe xilasiya giyanan, jixwe destên min ji te re ne."

Xilaskar: "Keça min, ev êdî hemû tişt bû ku min hîn ji te dixwest. Şîfayên dê çêbibin gava ez bixwazim. Ne gava ku mirov bixwazin."

Xudan ez pîroz kirim û got:

Bi xêr û selametê here, keça min, û baweriya xwe bi min bîne.

Saet 7:00 êvarê: Rûsaryo û Mîsa Pîroz li Kapela St Roch.

8ê Cotmeha 1992 – Pêncşem

Arşîv 10.15 sibehê

Koma Duayan!

Xilaskar: "Binivîse, keça min; bêdengî heye."

Ez: "Ya Îsa, Kurê Xwedayê zindî, Zaveyê min, ez ê çi binivîsim?" Xilaskar: "Binivîse, keça min, peyv bi peyv."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min."

Xilaskar: "Stîgmatên ku tu yê werbigirî dê wekî surprîzekê bin." Ez: "Yanî ez ê roja û saeta ku ew ê werin nizanibim?" Xilaskar: "Keça min, ew biryar ji bo min e."

Ez: "Wê demê, ez hîn dikarim biçim Regensburg?"

Xilaskar: "Belê, tu dikarî hîn jî biçî. Keça min, Şeytan niha pir bi hêz e. Heke tu xurt bimînî, ew nikare zirarê bide te. Ew ê her tiştê di destê wî de ye bike da ku nehêle tu binivîsî. Keça min, çi ji destê te tê bike û nivîsandina xwe bidomîne. Ew ê di demeke nêz de têk biçe. Ne hemû zarokên min guh didin wî.

Ev hejmara hindik a zarokên min dê wî têk bibe." Ez:

"Gelo pêwîst e ez tiştekî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, tiştekî din jî binivîse. Desthilatdar amade ne ku bi te re biaxivin. Bi baldarî guh bide dengê min. Keça min, bi tiştê ku te nivîsandiye ve girêdayî bimîne. Ez bi te re me. Ez ê mezin şermezar bikim. Mezin dê bên parçekirin."

Ez: "Kesên mezin kî ne?"

Xilaskar: "Siyasetmedar û metran; ew ji kaosa vê cîhanê berpirsiyar in. Vê binivîse, keça min: Ez daxwaz dikim ku tu biçî ba Bav Vogt. Jê re bêje ku ew beriya Ayîna Pîroz bi bawermendan re Rozaryayê bixwîne. Vê jê re bêje; ez ew daxwaza wê kirine."

Ez: "Û eger ew bibêje ku nikare?" Xilaskar: "Wê ji min re bihêle."

Ez: "Xwedayê ezîz, tu dixwazî ez kengî biçim ba wî?" Xilaskar:

"Îro here ba wî."

Min: "Gelo ji bilî wê yekê ku divê ew Rûsaryayê bixwîne, ez tiştekî din jî jê re bibêjim?" Min ti bersiv wernegirt.

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê îro biçim ba wî û jê re bibêjim tiştê ku Te ji min re gotiye."

Li ser rîya Rotê, min ji bo keşîş Rozarî xwend.

Saet di 4:10 êvarê de, min li dêreya Rotê duaêke kurt kir.

Saet di 4:15 êvarê de ez li cem Bav Vogt bûm.

Min jê re got ka Xilaskar çi jê xwestibû.

Wî dîsa heman tişt got: "Ez ê çawa bikaribim vê yekê bi xizmetkarên gorîgehê re birêve bibim?" Min jê re got: "Bi Xwedê re, her tişt mimkun e."

Min her wiha jê re got: "Eger ez li şûna wan bûma, min ê tiştê ku Xilaskar ji wan dixwaze bikira." Ew aciz bû. Ew bi vê yekê ne kêfxweş bû. Mirov dikaribû vê yekê li ser rûyê wî bibîne. Min bereketa wî xwest û paşê ez çûm.

Saet 6:00 êvarê: Rozarî û Qudasa Pîroz li Rotê.

Di dawîya Ayînê de, Bav Vogt li ber Sakramenta Pîroz dehayêke Rozariyê xwend."

9ê Cotmeha 1992an –

Înê li odeya doktoran:

Koma Duayan!

Xilaskar: "Keça min, hay ji xwe hebe: ti tiştê ku te nivîsandiye nede tu metranî da ku bixwîne. Tu dikarî ji wan re bibêjî, lê divê tu nivîsên xwe ji bo xwe bihêlî. Gava pirtûk hat çapkirin, wê demê ew dikarin wê bixwînin. Binivîse, keça min: Bav Gebhard Heyder dê bi te re biaxive, û tiştê ku ez di dilê wî de çandime, dê bigihîne te. Wekî ku ew ji te re dibêje bike. Ev daxwaza min e."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ya Xwedayê ezîz, ez dixwazim ji Te bipirsim ka tiştê ku min ji Bav Vogt re got rast bû?"

Xilaskar: "Keça min, ev destpêkeke baş e."

Ez: "Min ji Xilaskar pirsî gelo tiştek heye ku ji min bixwaze ez ji Bav Gebhard Heyder re bibêjim."

Xilaskar: "Belê! Tu dikarî jê re bibêjî ku her tiştê ku wî heta niha kiriye, îradeya min bûye. Tiştekî din jî jê re bibêje: Ez ji karê wî kêfxweş im. Karê ku wî heta niha kiriye baş e."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min; ez ê her tiştî jê re ragihînim."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez di dilê xwe de tiştekî pir germ hîs dikim. Ma min tenê xeyal kir?"

Xilaskar: "Na, keça min, ew kerema min e. Ew diyariya min e ji te re."

Ez: "Xwedayê ezîz, eger tu diyariyêke wiha didî min, bêguman tiştek ber bi min ve tê. Ya Xudanê min, ez dixwazim ji bo keşeyan jî zêdetir ji vê hezkirinê hebe."

Xilaskar: "Keça min, ez ji tiştê ku te got kêfxweş im."

Ji bo keşîşan hezkirineke mezin bixwaze. Keça min, ez ji te hez dikim; vê binivîse."

Ez: Îsayê min ê delal, ez niha pir ji te hez dikim. Di hundirê min de ji asayî bêtir evîn heye. Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo ewqas keremê ku te li min kiriye. Xilaskar min pîroz kir û wiha domand, 'Bi silametiye bîçe, keça min a delal.'

Saet 6:00 êvarê: Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

10ê Cotmeha 1992 Şemî

Saet 7:00 sibehê Mîsa Pîroz li Kapela St Roch

11.30 sibê heta 12.00 nîvro: Civîna

duayê li malê!

Xilaskar: "Bi baldarî guhdarî bike, keça min, ji bo demekê ez kerema xwe ya şîfayê didim te." Ez:

"Na, Ya Xudan, gelo min tiştek şaş bihîstiye? Ji kerema xwe careke din ji min re bêje."

Xilaskarê heman gotinan careke din dubare kir. "Ez vê fêhm nakim. Ev ji min re ne di cih de ye, ji ber ku ez ne tiştek im."

Xilaskar: "Ez ê bi riya te şîfayê bidim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ev dê çi cure şîfayek be?"

Xilaskar: "Van şîfayan ji min re bihêle. Tu amûra min î, keça min. Vê binivîse, keça min: Ez ji awayê ku tu bi mirovan re tevdigerî pir kêfxweş im."

Ez: "Xwedayê min ê delal, hinek kes ji min re dibêjin ku ez tund im."

Xilaskar: "Keça min, guh nede kesên din; ez dixwazim tu tam wekî ku yî bimînî." Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim.

11ê Cotmeha 1992, Yekşem

Saet 8:00ê sibehê, parkînga Danube–Regensburg, di karavanê de. 'Salve

Regina.' Koma duayê!

Xilaskar: "Nivîse, keça min. Ez dixwazim tu binivîsî."

Ez: "Ez nizanîm Xilaskar niha dixwaze çi ji min re bêje. Ez li benda peyvê me. Peyv yekser nayê. Min demek di bêdengiyê de derbas kir."

Xilaskar: "Bav Gebhard Heyder îro jî hîn bi te re ye. Paşê ew ê bê ba min." Ez: "Gelo ev cara dawî ye ku ez ê pê re bim, wisa?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Lê ev yek li min pir dijwar tê. Ez giriyam. Ya Xudan û Xwedayê min, wê demê dê êdî qeşeyekî min nemîne."

Xilaskar: "Keça min, yek dê were Rotê."

4ê Cotmeha 1992 – Yekşem

7.30 sibehê – 9.00 sibehê

Civîna Duayan!

Pêşî, dua li ber peykerê Xatûna Me.

Paşê em dîsa li metbexê kom bûn, li wir min peyama ji Xilaskarî wergirt: Xilaskarî: "Keça min, ez dixwazim tu binivîsî. Min evîna te ya ji bo min qebûl kir. Ew ne evîneke pesindar e."

Ez: "Gelo divê ez vê binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, binivîse. Ez ji awayê dua kirina te ya îro kêfxweş bûm. Bi vî awayî bidomîne. Ez şa me ku tu yê Bav Gebhard bibînî. Ev daxwaza min jî ye. Ez ê dîsa bi riya wî bi te re bixivim. Baweriya te pê hebe. Keça min, ez bi taybetî kêfxweş im ku te ev êş qebûl kirine. Ceribandin ber bi dawîbûnê ve diçe."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe vê yekê hinekî bi hûrgilî ji min re şirove bike."

Xilaskar: "Keça min, tu ji ber êşên ku divê tu bikişînî, di ceribandî de yî. Keça min, heta niha te çawa ji min hez kiriye, wisa berdewam be. Ez ê ji hezkirina xwe hê bêtir bidim te. Tu bêtir û bêtir bixwaze, û ez ê bêtir û bêtir bidim te."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez dixwazim tiştêkî din ji te bipirsim: Ev çend meh in ku ez ji ber êşa milê xwe û milê xwe yê çepê diêşim. Ne melhem û ne jî serşokên xwê dibin alîkar. Gelo ev êş ji te ne, an ez dikarim wan li nexweşxaneyê ji aliyê doktoran ve bidim dermankirin?"

Xilaskar: "Kes nikare li nexweşxaneyê jî alîkariya te bike. Ev nexweşî ji min in. Ew pêşengiya wan êşan in ku tu dê hîn bikişîn."

Xilaskar: "Keça min, te tenduristiya xwe daye min."

Ez: "Bila li gorî îradeya Te be. Ez van êşan ji bo vegera gunehgaran û rizgariya giyanan pêşkêşî Te dikim."

Xilaskar: "Keça min, bahozên ku hêj dê werin dê zirareke mezin bidin. Ji bo van mebesta dua bike. Dê gelek şerên nû çêbibin. Mirov sar bûne. Wan Bavê xwe nas nekiriye. Wan tercîh daye tiştên dinyawî, lêbelê tiştên dinyawî nikarin wan xilas bikin. Xweza li dijî gunehkarên xwe serî hildide. Keça min, nexweşîya mezin a ku li ber derketinê ye, di qonaxên xwe yê destpêkê de ye. Ev nexweşî dê di nav neteweyan de belav bibe. Ji bo vê nexweşiyê tu çare tune. Ew dewlemend û feqîr, xerab û qenc, hemûyan bi heman awayî digire.

Ew ji nişka ve li mirovan dixê. Kes nikare xwe jê veşêre

an jî bêyî ku xilas bibin. Ew li ku derê ez bixwazim tê. Ew ê gelek neteweyên erdê ji holê rake.

Ez: "Gelo navê vê nexweşiyê heye?"

Xilaskar: "Ew nexweşîyeke nû ye. Hêj navê wê nîne, lê dê navek lê bê kirin. Keça min, divê tu gelek dua biki."

Ez: "Ez dikarim vê ji koma xwe ya duayan re bixwînim?"

Xilaskar: "Divê pirtûk bi lezgînî were nivîsandin; wê demê ew hemû dikarin wê bixwînin. Eger tu niha tiştêkî ji wan re bibêjî, ew ê bawer nekin. Ew tenê guh didin tiştê ku piraniya mirovan dibêjin; ew ê tenê dema ku bibînin bawer bikin. Baweriya wan rûserî ye û kôkên wê nînin."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez êdî nikarim binivîsim. Ji kerema xwe min bibore." Ez:

Xilaskarî ez pîroz kirim...

10.00 sibehê Ayîna Pîroz li Rot; di dêrê de kêr kes hebûn

Saet 13:00: Rûsary û îbadet.

5ê Cotmeha 1992an – Duşem

9.00 sibehê: Civîna duayê

li odeya doktoran!

Ji vê sibê ve serê min pir diêşe. Min ji Xilaskar re got, 'Ez vê ji bo vegera gunehgaran û xilasiya giyanan pêşkêş dikim.' Min her wiha got ku ne hewce ye Ew vê êşê ji min rake.

Piştî, ez bi Xilaskar re yek bûm. Min niha di dilê xwe de germîyek hîs kir. Ew hestek xweş e.

Mirov hîs dike ku Xudan bi min re ye.

Xilaskar: "Belê, keça min, ez bi te re me. Ji bo giyanan gelek tişt divê bên kefaretkirin. Keça min, ji te pêwîstiya min heye..."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê ezîz. Ez tiştê ku ji te re pêwîst e didim te, her çend ez nizanim ku çi ji min dixwazî."

Xilaskar: "Keça min, pêdiviya min bi dîtina te heye." Ez: "Ev tê çi wateyê?"

Xilaskar: "Tu yê ji bo demêkê nikaribî bibînî." Ez:

"Xwedayê min ê delal, gelo ez ê wê demê kor bibim?"

Xilaskar: "Ne korê ruhanî."

Ez: "Ya Xudanê min, lê ev divê pir xirab be." Xilaskar: "Ez ê bi te re bim."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, tu dikarî dîtina min bibî. Ev dê kengî bibe? Dê berî an piştî ku stîgma bên neqîşandin be? Ez dikarim bizanibim?"

Xilaskar: "Keça min, ew ê çêbibe gava ku ez bixwazim." Ez: "Belê,

Ya Xudan û Xwedayê min, bila ew çêbibe kengî tu bixwazî."

Min digot qey kesek min tune ku li min binêre.

Xilaskar: "Yek dê hebe."

Ez: "Gelo ev korahî dê demek dirêj bidome?"

Xilaskar: "Ji bo demekê diyar."

Ez: "Lê tu gelek tiştan ji min dixwazî."

Xilaskar: "Ev ji bo pêşketina te ye."

Ez: "Xwedayê ezîz, heke tu bi min re bî, ne hewce ye ez xeman bixwim. Wê demê tu yê li min xwedî derkevî."

Xilaskar: "Rast e."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez qebûl dikim."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...

11:45 sibehê – Xwedayê min ê delal, ji kerema xwe fikarên min ên li ser korbûnê ji holê rake. Ez naxwazim bifikirim ka dê çawa be.

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ê wî barî ji ser te rakin." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez spasiya te dikim."

6.00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

8.00 êvarê – Koma duayan!

6ê Cotmeha 1992an – Sêşem

9.00 sibehê – Civîna

duayê li odeya doktoran!

Xilaskar: "Nivîse, keça min a delal; ez dixwazim tu binivîsî. Ez kêfxweş im ku te bi min re axivî. Dilê te niha tişî hezkirin e. Keça min, tu kes nikare vê hezkirinê ji te bistîne, heya ku tu destûrê nedî. Hay ji xwe hebe."

Ez: "Bavê min ê hezkirî, Ruhê min ê Pîroz ê ezîz, Îsayê min ê ezîz. Ez ji we keremê dixwazim. Evîna ku we daye min ji min re biparêzin. Nehêlin ez bikevim axaftinên pûç. Bila ez wekî ku hûn dixwazin biaxivim û bêdeng bim. Bila ez hez bikim, heta li cihê ku ruhê min li ber xwe dide jî.

Bila ez bi dilê Te, yê ku agirê evînê yê wisa geş e, ji her kesî hez bikim. Bila ez pêşî li kêmasiyên xwe bigerim, berî ku ez li yên din hukm bikim."

Xilaskar: "Keça min, tu ji dilekî azad ku yê min e diaxivî. Keça min a delal, tişteke ber bi te ve tê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, gelo ev ê xemgînîyê bîne serê min? Lê ez nizanim ew çi ye. Ji kerema xwe ji min re bêje. Wê demê min dua kir: "Were, Ruhê Pîroz, bi riya Dilê Pîroz ê Meryemê, Bûka te ya hezkirî, û ji min re bêje ka ez ê çi binivîsim. Ez amade me ku her tiştê ku tu îlamê bidî min binivîsim. Gelo ez xemgîn bibim an na, ez ê li gor dilê te bikim."

Min dîsa tişteke nebihîst.

Ez: "Biaxe, Ya Xudan û Xwedayê min; xulamê te guhdarî dike." Xilaskar: "Xemgîniyeke mezin dê were ser te."

Ez: "Xwedayê min ê delal, mebesta te ji 'gelek' çi ye?"

Xilaskar: "Keça min, divê tu her tiştî tehemul bikî. Ji bo malbata xwe dua bike."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, wan hemûyan xilas bike; ez ji wan hez dikim. Ji kerema xwe nehêle yek ji wan winda bibe." Xilaskar: "Keça min, ew naxwazin tobe bikin."

Ez: "Ya Xudanê min, ez amade me ku ji bo wan êşê bikişînim, lê tenê eger tu bixwazî. Çimkî tu dilê wan dizanî, lê ez nizanim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji gotinên te kêfxweş bûm. Wê li gorî îradeya min be. Keça min a delal, tişteke din jî binivîse. Şer li Sirbistanê nêzîk e. Duayê bike da ku dijmin lawaz bibe."

Ez: "Ez ê ji bo van niyetan dua bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, duh dema ku ez di koma duayan de li ber te çûm ser çokan û ji te re dua kirim, min di dilê xwe de şewateke domdar hîs kir. Ew pir xurt bû. Min fikirî ku ez ji hundir ve dişewitim."

Xilaskar: "Keça min, ew ez bûm."

Ez: "Xwedayê ezîz, gelo wateyeke vê ji bo min heye?"

Xilaskar: "Da ku tu bikaribî xemgîniya ku dê were ser te, hilgirtî. Ez zarokên xwe ji bo karên qenc bi xelateke baş xelat dikim."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...

Saet 6:00 êvarê: Rûsarî û Mîsa Pîroz li Rot.

7ê Cotmeha 1992an – Çarşem

Saet 8:15ê sibehê li

odeya doktoran: Koma

Duayan!

Xilaskar: "Tu gewhera min î, keça min."

Ez: "Ya Xudan, min berê ev nivîsandiye."

Xilaskar: "Binivîse; xemên te xemên min in, keça min." Ez: "Gelo ruhê min

ewqas paqij e ku tu dikarî jê re bibêjî gewher?" Xilaskar: "Belê, keça min."

Ez: "Di hundirê min de hesteke pir xweş heye. Ez bawer dikim ku paqijiya giyan Padîşahiya Xwedê ye."

Xilaskar: "Bi giyanekî paqij, ez dikarim her tiştê ku bixwazim bikim."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: korahî wiha ye. Tu yê bi dilê xwe bibînî. Tu yê ji ya ku mirovên din bi çavên xwe dibînin zêdetir bibînî.

Dîtin a dinyayî ye; ronahiya dil esmanî ye. Tenê ez dikarim vê ronahiyê bidim. Ji ber vê yekê tu doktor dê ji te bawer neke. Divê tu ji wan re her tiştê ku tu dibînî, bibêjî.

Kehînek dê vê binivîse. Ne tu yî dê bixivî, lê ez im ê li şûna te bixivim. Keça min, piştrast be ku ronahiya dil ji dîtinê biqîmetir e."

Ez: "Ya Xudanê min, ez niha baştir fêhm dikim. Spas ji te ku te ev ji min re got." Xilaskar: "Keça min, tiştêkî din ji te hewce ye."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, heke ez bikaribim wê bidim te, tu dikarî wê bigirî."

Xilaskar: "Destên te ji min re lazim in. Ez ê bi destên te giyanan sax bikim." Ez: "Ya Xudayê

min, tu çi bi min dikî? Ez nikarim tiştêkî wisa bînim ber çavên xwe.

Lê eger tu di nava min de bî, wê demê ez bawer dikim ku tiştêkî wisa dikare biqewime. Ya Xudan, ne îradeya min, lê îradeya te pêk were. Dema ku mijar rizgariya giyanan be, destên min jixwe ji te re ne."

Xilaskar: "Keça min, ev êdî hemû tiştê ku min hîn ji te dixwest bû. Şîfayên dê çêbibin gava ez bixwazim. Ne gava ku mirov bixwazin."

Xudan ez pîroz kirim û got:

"Bi xêrê here, keça min, û ji min bawer be."

Saet 7:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Kapela St Roch.

8ê Cotmeha 1992an – Pêncşem

Arşîv 10.15 sibehê

Koma Duayan!

Xilaskar: "Binivîse, keça min; bêdengî heye."

Ez: "Îsa, Kurê Xwedayê zindî, Zaveyê min, ez ê çi binivîsim?" Xilaskar: "Binivîse, keça min, peyv bi peyv."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min."

Xilaskar: "Stigmatên ku tu yê werbigirî dê wekî surprîzekê bin." Ez: "Yanî ez ê roja û saeta ku ew ê werin nizanibim?" Xilaskar: "Keça min, ew biryar ji bo min e."

Ez: "Wê demê, ez hîn dikarim biçim Regensburgê?"

Xilaskar: "Belê, tu dikarî hîn jî biçî. Keça min, Şeytan niha pir bi hêz e. Eger tu xurt bimînî, ew nikare zirarê bide te. Ew ê her tiştê di destê wî de ye bike da ku nehêle tu binivîsî. Keça min, çi ji destê te tê bike û nivîsandina xwe bidomîne. Ew ê di demek nêz de têk biçê. Ne hemû zarokên min guh didin wî. Ev hejmara hindik a zarokên min dê wî têk bibe."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, tiştêkî din jî binivîse. Desthilatdar amade ne ku bi te re biaxivin. Bi baldarî guh bide dengê min. Keça min, bi tiştên ku te nivîsandine ve girêdayî bimîne. Ez bi te re me. Ez ê mezin şermazar bikim. Mezin dê bên parçekirin."

Ez: "Kesên mezin kî ne?"

Xilaskar: "Siyasetmedar û metran; ew ji aloziya vê cîhanê berpirsiyar in. Vê binivîse, keça min: Ez daxwaz dikim ku tu biçî ba Bav Vogt. Jê re bêje bila bi bawermendan re beriya Ayîna Pîroz Rozaryoyê bixwîne. Vê jê re bêje; ez ew daxwaza wê kirine."

Ez: "Û eger ew bibêje ku nikare?" Xilaskar: "Wê ji min re bihêle."

Ez: "Xwedayê ezîz, tu dixwazî ez kengî biçim ba wî?" Xilaskar: "Îro here ba wî."

Min: "Gelo ji bilî wê yekê ku divê ew Rûsaryayê bixwîne, ez tiştêkî din jî jê re bibêjim?" Min ti bersiv wernegirt.

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê îro biçim ba wî û tiştê ku Te ji min re gotiye jê re bibêjim."

Li ser riya Rotê, min ji bo keşîş Rozarî xwend.

Saet di 4:10 êvarê de, min li dêreya Rotê duaêke kurt kir.

Saet di 4:15 êvarê de ez li cem Bav Vogt bûm.

Min jê re got ka Xilaskar çi jê xwestibû.

Wî dîsa heman tişt got: "Ez ê çawa bikaribim vê yekê bi xizmetkarên gorîgehê re birêve bibim?" Min jê re got: "Bi Xwedê re, her tişt mimkun e."

Min her wiha jê re got: "Eger ez li şûna wan bûma, min ê tiştê ku Xilaskar ji wan dixwaze bikira." Ew aciz bû. Ew bi vê yekê ne kêfxweş bû. Mirov dikaribû vê yekê li ser rûyê wî bibîne. Min bereketa wî xwest û paşê ez çûm.

Saet 6:00 êvarê: Rozarî û Qudasa Pîroz li Rot.

Di dawiya Ayînê de, Bav Vogt li ber Sakramenta Pîroz dehanek ji Rûsaryayê xwend."

9ê Cotmeha 1992an

— Civîna Duayê ya

Înê li odeya bijîşkan!

Xilaskar: "Keça min, hay ji xwe hebe: ti tiştê ku te nivîsandiye nede tu metranî da ku bixwînin. Tu dikarî ji wan re bibêjî, lê divê tu nivîsên xwe ji bo xwe bihêlî. Gava pirtûk hat çapkirin, wê demê ew dikarî wê bixwînin."

Nivîse, keça min: Bav Gebhard Heyder dê bi te re biaxive, û tiştê ku ez di dilê wî de datînim, bigihîne te. Wekî ku ew ji te re dibêje bike. Ev daxwaza min e."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim. Ya Xwedayê ezîz, ez dixwazim ji te bipirsim ka tiştê ku min ji Bav Vogt re got rast bû?"

Xilaskar: "Keça min, ev destpêkeke baş e."

Ez: "Min ji Xilaskar pirsî gelo tiştê heye ku ji min re bibêje da ku ez ji Bav Gebhard Heyder re bibêjim."

Xilaskar: "Belê! Tu dikarî jê re bibêjî ku her tiştê ku wî heta niha kiriye, îradeya min bû. Tiştêkî din jî jê re bibêje: Ez ji karê wî kêfxweş im. Karê ku wî heta niha kiriye baş e."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min; ez ê her tiştî jê re ragihînim."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez di dilê xwe de tiştêkî pir germ hîs dikim. Ma min tenê xeyal kir?"

Xilaskar: "Na, keça min, ew kerema min e. Ew diyariya min e ji te re."

Ez: "Xwedayê ezîz, eger tu diyariyeke wiha didî min, bêguman tiştê ber bi min ve tê. Ya Xudanê min, ez dixwazim ji bo keşîşan hê bêtir ji vê hezîrînê hebe."

Xilaskar: "Keça min, ez ji gotinên te kêfxweş bûm. Ji bo keşeyan hezîrîneke mezin bixwaze. Keça min, ez ji te hez dikim; vê binivîse."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez niha pir ji te hez dikim. Di hundirê min de ji her demê zêdetir evîn heye. Spas ji te re, Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo ewqas keremê ku te li min kiriye."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim û wiha domand: "Bi silametiye here, keça min a delal."

Saet 6:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot.

10ê Cotmeha 1992 – Şemî

Saet 7:00 sibehê Ayîna Pîroz li Kapela St Roch

11.30 sibê heta 12.00 nîvro: Civîna

duayan li malê!

Xilaskar: "Bi baldarî guhdarî bike, keça min, ji bo demekê ez kerema xwe ya şîfayê didim te." Ez:

"Na, Ya Xudan, gelo min tiştek şaş bihîst? Ji kerema xwe careke din ji min re bêje."

Xilaskarê heman gotinan cara duyemîn dubare kir.

Ez: "Ez vê fêhm nakim. Ev ji min re ne rast tê, ji ber ku ez ne tiştek im." Xilaskar:

"Ez ê bi riya te sax bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ev dê çi cure şîfayek be?"

Xilaskar: "Van şîfayan ji min re bihêle. Tu amûra min î, keça min. Vê binivîse, keça min: Ez ji awayê ku tu bi mirovan re tevdişîrî pir kêfxweş im."

Ez: "Xwedayê ezîz, hinek kes ji min re dibêjin ku ez tund im."

Xilaskar: "Keça min, guh nede kesên din; ez dixwazim tu tam wekî ku yî bimînî." Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim...

11ê Cotmeha 1992an – Yekşem

8.00 sibehê, parkînga Danûbê – Regensburg, di karavana 'Salve Regina'

de. Civîna duayê!

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Ez dixwazim tu binivîsî."

Ez: Ez nizamî Xilaskar niha dixwaze çi ji min re bêje. Ez li benda peyvê me. Peyv yekser nayê. Min demekê di bêdengiyê de derbas kir.

Xilaskar: "Bav Gebhard Heyder îro jî hîn bi te re ye. Paşê ew ê were ba min." Ez:

"Gelo ev cara dawî ye ku ez ê pê re bim, wisa?"

Xilaskar: "Belê."

Ez: "Lê ev yek li min pir dijwar tê. Ez giriyam. Ya Xudan û Xwedayê min, wê demê êdî dê qeşeyekî min nemîne."

Xilaskar: "Keça min, dê kesek were Rotê."

Ez: "Ne hewce ye ez ji Bav Gebhard Heyder re bibêjim ku Tu wî dibî." Xilaskar: "Na, ew dizane."

Ez: "Xilaskarê min ê delal, min şeva borî hest kir ku tiştekî weha dê were serê wî. Xwedayê min ê delal, tu dixwazî ez tiştekî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, tiştekî din binivîse: çi ji Bav Gebhard îro ji te re dibêje, divê tu wê di dilê xwe de bihêlî.

Guman neke, keça min. Li Bav Gebhard bi awayekî dostane binêre."

Ez: "Ez ê çawa bikim heke ez neçar bim bigirîm?"

Xilaskar: "Ez ê kerema xwe bidim te ku tu bikî."

Ez: "Min li vir di karavana 'Salve Regina' de saet di 1:30 piştî nîvro de hevdîtina wî bi min re saz kiriye. Wî soz daye min ku ew ê were."

Xilaskar: "Mebesta min ev bû. Keça min, ez kêfxweş im ku tu ewqas ji Bav Gebhard hez dikî. Jê re bêje ku ez jê hez dikim."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê jê re bibêjim."

Paşê Xilaskarî ez pîroz kirim.

Bav Gebhard wekî ku hatibû lihevkerin hat. Min zêdetirî çar saetan bi wî re di karavanê de derbas kir.

Di dawiyê de, ez bi wî re çûm îtirafê. Min ji rojnivîska ku Xilaskarî ez teşwîq kiribûm ku binivîsim, bi dengê bilind jê re xwend. Wî ji min re piştrast kir ku ev ji Xilaskarî tê û ku divê ez teqez nivîsandina her tiştê ku Xilaskar ez teşwîq dike ku binivîsim, bidomînim. Ji min re pir zehmet bû ku ez xatirê wî bixwazim. Min jê re got ku ez ê careke din wî nebînim û ji ber vê yekê min heman sibehê li dêrê girîbû. Min ew teşwîq kir, çawa ku wî ez teşwîq kiribûm. Me bi awayekî biêş xatir ji hev xwest.

Wisa bû mîna ku yekî perçeyek ji dilê min qetandibe. Min heta malê ji bo wî dua kir.

Ez beşdarî Ayîna Pîroz a li Dêra Carmelîte bûm; xutbe baş bû.

12ê Cotmeha 1992an – Duşem

Saet 8:30ê sibehê li

odeya doktoran, Koma

Duayan!

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: Ez ji te hez dikim. Duh tiştê xelet nebû; her tişt rast bû. Xem meke, ji ber ku ez bi te re bûm. Bav Gebhard dê di van çend rojên bê de were ba min. Ev daxwaza min e. Ez ji tiştê ku te jê re got kêfxweş bûm. Ew ê îro li ser bifikire û fêr bike. Ew pir ji te hez dike. Te duh kêfxweşiyê mezin anî dilê wî."

Xilaskar: "Keça min, binivîse. Karesata mezin a din li ber derî ye. Gelek kes dê bikevin bin bandorê. Kes nikare vê karesatê rawestîne. Ew ê li pey xwe şopeke wêrankirinê bihêle. Ji bo miriyan bi dilgermî dua bike. Keça min, tiştê ber bi te ve tê."

Ez: "Îsayê min ê delal, ez guhdarî dikim."

Xilaskar: "Eşîreyên ezîbetê dê li ser te bîr neqîşandin. Amade be; ew pir nêzîk in. Ez ji wêrekiya te kêfxweş im. Ev kerema min e, keça min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji bo vê keremê spasiya te dikim. Tu dikarî ji kerema xwe re tiştêkî ji min re bibêjî? Gava tu ji min re dibêjî, 'Amade be!', mebesta te çi ye?"

Xilaskar: "Divê tu gelek kefarete bikî da ku gelek giyan werin xilas kirin."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêr dikim. Bi kerema te, ez ê bikim."

Xilaskar: "Êşên kefarete di destpêkê de dê bêtehemûl bin. Divê wisa be. Kes nikare bi stîgmatên xwe pesnê xwe bide, û tu carî kes ji wan hez nekiriye. Tenê evîna min dikare wan ragire.

Ne hewce ye tu guh bidî kesên din dema ku gelek kes ji te re dibêjin ku tu bi stîgmayan pesnê xwe didî ji ber ku tu yê lepikan li xwe nekin. Ruhê pîs e yê ku van gotinan dixê hişê wan."

Xilaskar: "Bav Gebhard ferq kiriye ku tu yê stîgmayan werbigirî, ji ber ku min ronahiya xwe daye wî. Bê ronahiya min, kes nikare tiştêkî nas bike."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez her tiştê ku dê bi serê min de were, bi riya Dilê Pîsnebûyî yê Meryemê datînim destê Te. Çi ji Te were, bike; ez xizmetkara Te me; bila li gorî gotina Te ji min re were kirin."

Xilaskar: "Ez te pîroz dikim, keça min."

Xilaskar ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê Mîsa Pîroz û Rozaryo li Rot

8.00 êvarê Koma Duayê

13ê Cotmeha 1992an – Sêşem

8.30 sibehê Koma

Duayê ya Odeya

Bijîşkan!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse: di destpêkê de, divê tu stîgmatên ku tu distînî veşartî bihêlî. Ez ê mirovan bînim ba te. Ne hemû kesên ku tên ba te, mirovên duayê ne.

Gelek ji wan dê ji rê derkevin. Berxên min guh didin dengê min; xem meke eger, ji bo demekê, di komên te yê duayê de mirov kêmtir bin."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wekî ku Te di destpêkê de got kirim. Ez ê di destpêkê de stîgmayan veşartî bihêlim."

Xilaskar: "Di destpêkê de dê gelek bêhnvedan ji te re pêwîst be. Bêaramiya mirovan dikare zirarê bide te. Keça min, ji bo tiştên ku dê werin amade be. Ez ji hezkirina te ya ji bo min kêfxweş im.

Vê yekê jî binivîse, keça min. Stîgma nîşanên min in, û tenê ez dikarim wan deynim. Kes nikare wan teqlîd bike. Ew dikarin her gava ku ez bixwazim wînd bibin, û ew dikarin heta ku ez bixwazim bimînin. Stîgmayên ku tu werdigirî dê heta ku ez bixwazim bimînin. Stîgmayan xwedî mezinahî û kûrahiyê taybet in.

Ew wekî yê min ên li Golgotayê ne. Dema ku ew bîr neqîşandin, tu yê êşê mezin bikişînî. Dua bike ku tu bikaribî vê êşê tehemul bikî. Bi her tiştê ku li pêşiya te ye, sebir bike. Sebir feziyeteke mezin e."

Ez: "Ya Xudan, ji kerema xwe re keremeke mezin, sebir û tehemûlê bide min da ku ez bikaribim vê yekê bi te re û bi mirovên din re tehemûl bikim."

Xilaskar ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê: Mîsa Pîroz û Rozaryo li Rot.

14ê Cotmeha 1992an – Çarşem

8.30 sibehê: Civîna duayê

li odeya doktoran!

Xilaskar: "Keça min, tu hewesa hezkirineke mezin dikî û ez ê wê bidim te. Hezkirineke mezin tê wateya êşeke mezin. Tu vê dixwazî, keça min?"

Ez: "Evîna min a mezin, bi te re, erê, ji ber ku ez ji te zêdetirî her tiştî hez dikim û ji ber ku tu her tiştê di nava min de yî."

Ez ji bo xilasiya giyanan tîhiyeke mezin hîs dikim. Rêya ber bi Te ve di Xaçê re derbasî Ronahiyê dibe. Di Xaçê de xilasî, hêvî û jiyan heye. Di Xaçê de xilasiya cîhanê heye.

Ya Xudan, ez bi tevahî ya te me; li gor dilê xwe bi min

bike." Xilaskar: "Keça min a delal, tu dê gelek êş bikişînî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ya zavê min ê delal, ez ê jî ji te hezeke kûr bikim. Ji ber ku êşa bi te re dê veguhere hezkirinê, û hezkirin ji hemû êşa cîhanê bihêztir e!"

Xilaskar: "Keça min, ew dem dê were ku mirov dê li dijî îradeya xwe êş bikişînin. Kî li dijî qebûlkirina xaça min derkeve, nikare bibe şagirtê min. Tenê bi riya xaça min e ku jiyana we ya herheyî heye. Ji her xaçê hez bike, da ku tu bikaribî wê werbigirî. Divê tu gelek xaçan hilgirtî."

Ez: "Min niha li ser êşa milê xwe yê çepê û milê xwe difikirî."

Xilaskar: "Ev êşên min ên kefaretê ne. Tu dikarî her êşê bi qasî ku tu dixwazî pêşkêşî min bikî. Ew ber dide. Divê tu gelek tiştan pêşkêşî min bikî da ku tu gelek ber bidî."

Ez: "Gelo divê ez tiştêkî din jî binivîsim, Xwedayê min?"

Xilaskar: "Belê, êşên ku tu yê bikişînî bêderman in." Ez:

"Mebesta te ji vê çî ye, Ya Xudan?"

Xilaskar: "Bijîşk nikarin wan qenc bikin. Bêyî êş, tu yê li cîhana din bî." Ez: "Ev tê wê wateyê ku tu bi min re û di nava min de diêşî. Ji ber vê yekê ez ê ji te neyê veqetandin. Wê demê tu Îsayê di nava min de yê diêşî yî!"

Xilaskar: "Keça min a delal, rewş ev e. Xilaskar ez pîroz kirim."

Saet 7:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Kapela St Roch

15ê Cotmeha 1992an – Pêncşem

Civîna duayê li odeya

doktoran!

Min bi kelecana dua kir û ji Xilaskar re got:

Ez: "Ya Xudan, ez dixwazim bi hezkirina Te ji wan hemûyan hez bikim."

Xilaskar: "Evîn li vir e; divê tu vê bikî. Tu dikarî gelek evînê bikişînî. Çavkanî hê ziwa nebûye; her kes dikare bi qasî ku bixwaze bikişîne. Sînorên evînê tune ne."

Ez: "Ya Xudanê min, ji min re gelek hezkirinê bide da ku ez wê belav bikim. Ez niha di dilê xwe de agirêkî hîs dikim."

Xilaskar: "Ew evîna min e."

Ez: "Min van demên dawî ev agirê şewat gelek caran hîs kiriye. Xilaskar kengê bixwaze tê ba min. Ez vî agirê evînê hîs dikim gava ku ez ne bi Xilaskar re yekgirtî me jî. Wê demê ez hest dikim ku Xilaskar li wir e. Girîng e ku ruh her dem paqij be."

Xilaskar: "Bûka min, ez ji te hez dikim. Êdî tiştêk nikare me ji hev dûr bixe. Tu di nava min de yî, keça min. Ez dikarim bi te re çî bixwazim bikim."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, tu dikarî bi min çî bixwazî bikî; razîbûna min heye."

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse: êşên xwînê dest pê dikin. Divê ez niha dest pê bikim, ji ber ku ez tînim. Tu amûra min î, ya ku ez bi kar tînim. Ji kerema xwe bimîne ji min re dilsoz bimînî."

Ez: "Ya Xudanê min, ji kerema xwe re kerema xwe bidê min da ku ez ji te re dilsoz bimînim. Ji ber ku ez bi serê xwe tiştêkî nikarim bikim. Bê kerema te, ez nikarim ji te re dilsoz bimînim. Ya Xudanê min, ez heta niha ji te re dilsoz bûme. Ji ber ku te fezîleta dilsoziyê daye min."

Xilaskar: "Belê, keça min, min dixwest bizanim gelo te jixwe ew tişt ji bîr kiribû."

Ez: "Lê Xudan, peyva te di hundirê min de dijî. Peyva te ya zindî, dema mirov her dem bi te re be, nayê jêbirin."

Xilaskar: "Keça min a delal, wisa ye. Zêdetir ji min hez bike, keça min."

Ez: "Ez ê wisa bikim, Zewicîyê min ê delal. Xwesteka min e ku ez ji te kûr hez bikim.

Xilaskar, min pîroz bike."

Saet 7:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Kapela St Roch.

16ê Cotmeha 1992an – Înê

8.30 sibehê: Civîna

duayan li odeya

doktoran!

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse; ew girîng e." Ez: "Belê,

Xwedayê min ê delal û rehmdar."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim ku tu hemû êşên ku tu dê ji bo zarokên min ên ji rê derketî bikişî, pêşkêşî min bikî, da ku ew karibin riya xwe ya vegeerê ber bi mala Bav ve bibînin."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Êş û elem jixwe ewqas nêzîk in ku mîna ku qewimîbin. Keça min, amade be, ji ber ku ew dikarin di her saetê de werin."

Ez: "Lê ya Xudan, ez niha li ser kar im. Ez ji van tiştan tiştêkî fêr nakim. Divê ez çawa vê fêr bikim?"

Xilaskar: "Keça min, ne hewce ye tu tiştêkî fêr bikî. Ji bo min bes e ku tu ji min hez bikî. Hişê te hişê min e."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, tiştêkî heye ku ez dizanim: ez ji te pir hez dikim."

Xilaskar: "Vê binivîse; ez gelek hezkirinê didim te. Ev hezkirin dê te xurt bike û tu yê netirsî. Keça min, tiştê ku min dest pê kiriye, ez ê bi dawî jî bînim. Xwesteka min ew e ku ez di nav te de bim, û ez ê di nav te de bimînî; bi vî awayî, tu yê ne bi tenê bî. Ez ê dev ji te bernedim. Ez ê di nav te de bimînî bi te re êşê bikişînim. Piştî xwe pir bi min girêde." Ez: "Xwedayê min ê delal, ez nizanim çi bibêjim."

Xilaskar: "Tiştêkî nebêje; ez dizanim tu çi difikirî."

Ez: "Ew ê ji bo min pir dijwar be, ji ber ku niha keşeyê min tune ye û ez ê êdî Bav Gebhard nebînim. Û êdî kesek wek Bav Gebhard ji min re tune ye. Lê tu yî heye. Tenê tu bes î. Tu ji hemû keşeyan mezintir î.

Ez ê bi vê yekê dilrehet bibim."

Xilaskar: "Jixwe keşeyekî min ji bo te heye. Ew ê were dema ku ez bixwazim û dema ku dem guncaw be."

Xilaskar: "Xwesteka min ew e ku rêberê te yê giyanî hebe ku li te binêre."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez spasiya te dikim ku di dawiyê de dê rêberê min ê giyanî hebe." Xilaskar: "Keça min a delal, tu dikarî min bibihîsî?"

Ez: "Belê."

Xilaskar: "Nivîsandina xwe bidomîne. Agirê hezkirina min dê te paqij bike. Bila ev agir bişewite. Ev agirê hezkirina min e."

Xilaskar ez pîroz kirim.

Min tevahiya rojê kêfxweşiyê wisa hîs kir. Dilê min bi evîne pêketî bû. Xilaskarê ewqas kerem li min kir. Lê ruhê pîs çend caran hewl da ji bo ku min bixe ceribandî.

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot,

10 Cotmeh 1992 – Şemî

Saet 7:00 sibehê: Ez beşdarî Ayîna Pîroz a li Kapela St Roch bûm. Piştî Ayîna Pîroz, min nêzîkî niv saet dua kir.

4.30 heta 5.45 êvarê: li dêrê li Rot. dua kir. Îro peyam nenivîsand.

10 Cotmeh 1992 – Yekşem

Saet 6:30 heta 9:00

sibehê: Civîna duayan!

Xilaskar: "Keça min, ez spasiya te dikim ku te ewqas dirêj bi min re axivî. Min her tiştê ku te ji Dayika xwe ya ezmanî, ya ku te pê bawer kiribû, qebûl kir.

Bi riya wê, ev riya herî bilez a ber bi min ve ye. Ew bû ya ku ez herî zû da te. Zêde jê hez bike, ji ber ku ew ji aliyê zarokên xwe ve kêmtir hez kirin."

Xilaskar: "Keça min a delal, binivîse."

Ez: "Îsa, Kurê Xwedayê zindî, ez ê çi binivîsim? Niha ez bi her tiştî bawer dikim ji ber ku ez dizanim ku ez di Tew de me. Aramiyeke bêdawî, aştî heye; bi rastî, germî di dilê min de belav dibe. Bi rastî ez nizanim niha ez ê çi binivîsim. Ez li benda dengê ku ez di dilê xwe de distînim im, ji ber ku ev ti eleqeya xwe bi hişê min re nîne. Ji ber ku ez bi tevahî bala xwe didim ser tiştê ku ez di dilê xwe de distînim. Ez ê li bendê bim heta ku ez dîsa tiştê bibihîzim."

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye, tiştê ku te nivîsandiye. Tu nikarî bi hêza xwe tiştê bikî. Keça min, vê binivîse: Keça min, demên tirsakên serê te."

Dijmin dixwaze ji berê zêdetir giyanan bigire. Karesatên mezin nêzik dibin. Almanya di bin xetereya karesateke mezin de ye. Vê carê, dê gelek giyan wînda bibin. Hema hema hemû dê wînda bibin. Ji ber ku ew êdî dua nakin. Giyan sar bûne. Heta metran jî dê wînda bibin.

Ez: "Xwedayê min, divê min ew şaş nivîsandibe."

Xilaskarê xwe dubare kir û heman tişt careke din got. Wî careke din ez teşwîq kirim ku ez wê binivîsim.

Xilaskar: "Te Dêra min xistiye nav tevliheviyê. Û pezê min belav kiriye. Tu êdî nikarî wan bîrê cem hev. Zarokên ji rê derketî li ser riya fireh dimeşin; ew bi lez û bez diçin pêş. Şeytan hemûyan girtine. Riya fireh riya helakê ye. Keça min, di êşa xwe de sebir bike. Saeta destnîşankirî hêj nehatiye, lê li ber derî ye. Ji bo xebata min amade be. Divê bi vî awayî bibe, ji bo Bavê min, çawa ku Bavê min, ez û Ruhê Pîroz wisa dikin. Bêyî îradeya me tiştê nabe. Keça min, ez kêfxweş im ku tu hesreta êş kişandina bi min re dikî. Ev xebata hezkirina ku te ji min wergirtiye ye. Û bi vê hezkirinê, tu ji min hez dikî."

Xilaskar: "Keça min, hinekî din binivîse. Tu êdî zêde dem li klînîka psîkiyatîkê nexebitî. Ev daxwaza min e. Tu yê li malê bi hecîyan re mijûl bibî. Gelek dê şîreta te bixwazin. Li hemberî her kesî diloan û hezkirî be. Piraniya wan bêçare ne. Gelek ji wan baweriya xwe bi keşîşan wînda kirine. Divê ew vegerin dêrê. Bo Dêra St. Pêtros. Ji bo wan gelek hezkirinê bixwaze. Tenê hezkirin dikare wan xilas bike."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, min fêhm kir. Ez spasiya te dikim. Ez ê her tiştî bi kerem û hêza te, ya ku tu didî min, bikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji te hez dikim. Tu di bin parastineke mezin de yî. Baweriya xwe bi vê parastinê bîne."

Ez: Xilaskar li min bereket kir.

10.00 sibehê: Ayîna Pîroz

1.00 piştî nîvro Rûsaryayê û îbadet.

19ê Cotmeha 1992an – Duşem

Civîna duayê li odeya doktoran!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse: êşên ku tu dikişînî tenê heke tu bi min re yekî bin xwedî nîrxek mezin in."

Ez: "Ya Xudan, lê ez her dem bi Te re me."

Xilaskar: "Lê tu dikarî ji Min dûr bikevî. Keça min, îradeya te ya azad heye."

Ez: "Lê ya Xudan, eger ez îradeya xwe bidim te, ez nikarim ji te dûr bikevim." Xilaskar: "Eger tu îradeya xwe bidî min, wê demê na."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Xwedayê min ê Sêyekî, Îsayê min ê delal. Ez îradeya xwe didim te, da ku ez tu carî ji te venegerim, da ku ez di hezkirina te de bibim yek, û da ku ez her tim îradeya te bi cih bînim. Ev daxwaza min e, û ez bawer dikim ku ez ê êşa xwe bi te re bikim yek."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ji tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş im. Wê binivîse; Xwedayê Sêyekî ji te hez dike."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; çi dibe bila bibe, divê tu pêşî ji min re bibêjî." Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez ê wisa bikim."

Xilaskar: "Nivîse, keça min; ew girîng e. Keça min a delal, divê tu êşan wekî ku ez dixwazim tehemul bikî."

Ez: "Ya Xudanê min, ez qet ji vê fêhm nakim."

Xilaskar: "Rojên wê hebin ku tu ê kêr an zêde êşê bikişîni. Êş ji aliyê min ve tê birêvebirin, loma ne hewce ye ku tu li benda sivikkirina wê bisekinî."

Ez: "Xwedayê ezîz, niha rewş ji bo min cidî dibe. Ji kerema xwe, gava ku dem were, keremê bide min ku ez bi başî êşê bikişînim û sebra vê yekê hebe. Ya Xudan û Xwedayê min, bila wekî tu bixwazî be. Ez pir ji te hez dikim. Ez êdî nikarim wê bi gotinan bînim ziman, lê tu bi xwe vê dizanî. Ez amade me ku bi te re êşê bikişînim. Hêviya min mezin e. Li Bihuşte ti êş tune ye. Ev ji min re şahiyê mezin e ku destûr heye ez li vir li ser rûyê erdê bi te re êşê bikişînim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez kêfxweş bûm ku min ev ji te bihîst." Ez:

Xilaskar ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz, Sor

20ê Cotmeha 1992an

– Sêşem li odeya

doktoran, Komeleya

Duayan!

Xilaskar: "Keça min, ez ji her tiştê ku te heta niha nivîsandîye kêfxweş im.

Keça min, tu ne tiştê ku tu dixwazî dinivîsî, lê tiştê ku ez dixwazim dinivîsî. Dengê ku tu dibihîsî dengê min e. Keça min, tu yê

ji ber ku ew bi xwe tişteki nabihîzin, lê bi riya gotinên ku tu dibêjî, ew ê nas bikin ku ez im. Ew ê nikaribin vê yekê înkâr bikin. Keça min, amade be, ji ber ku saet ji bo êşên domdar ên ku tu dê li ser rûyê erdê bikişîni nêzik dibe. Ez Xudan û Xwedê me. Ez ê karê xwe bi dawî bînim. Tu amûra min î, ya ku ez bi kar tînim. Keça min, tu dê hezkirina min bi zêdehi werbigirî, ji ber ku ez hezkirin im. Êşa te dê bibe hezkirina min."

Ez: "Xilaskar ez pîroz kirim."

Saet 6:00 êvarê Rûsarî û Mîsa Pîroz, Rot

10ê Cotmeha 1992an

– Çarşem li odeya

doktoran, Komeleya

Duayan!

Xilaskar: "Ez dixwazim tu vê binivîsî, ji ber ku dê paşê pêdiviya te pê hebe." Ez: "Îsayê min ê delal, divê ez çi binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min, hê gelek tişt hene ku divê bînin nivîsandin."

Ez: "Ya Xudan, ez ê wê binivîsim, lê ji kerema xwe re keremê bide min ku ez bikaribim bêtir binivîsim, û ji bo Marion jî, ji ber ku tiştê ku em dinivîsin pir kêr e."

Xilaskar: "Keça min, divê tu hewl bidî binivîsî, ji ber ku daxwaza min e ku ew zû were nivîsandin. Te jixwe kerema nivîsandinê wergirtiye. Keça min, pêdiviya min bi tişteki ji te heye."

Ez: "Dîsa? Min digot qey min jixwe her tişt dabû te. Gelo ez dikarim bizanibim ew çi ye?"

Xilaskar: "Divê tu hemû giyanan teslîmî min bikî. Divê ew hemû werin xilas kirin. Tu dê ji bo hemû giyanan êşê bikişîni."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, te got ku gelek giyan êdî sax nînin."

Xilaskar: "Keça min, van giyanan jî bide min. Keça min, ez dikarim wan ji nav miriyan rakim."

Ez: "Lê wan Bavê Derewan hilbijartiye." Xilaskar: "Di Xaçê de xilasî heye; di Xaçê de jîyan heye."

Ez: "Bi xaçkirina te ya di nava min de, heta gunehkarên herî mezin jî dikarin werin xilas kirin!"

Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ev min ji êşê ditirsîne." Xilaskar: "Bi min re, tu tirs nîne."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min, ez ê li gor dilê te bikim. Xudan, bila îradeya te bibe." Xilaskar: "Her tiştî li gor dilê min bike."

Ez: "Belê, ez ê bi keremê te bikim."

Ez bîra wê Yekşemê anîm ku Xilaskar ji min re gotibû ku hema hema hemû giyan dê bi qehremaniyekê winda bibin.

Xilaskar: "Xema wê yekê neke ka dê tiştek biqewime an na. Ew xema min e. Karê te ew e ku van hemûyan binivîsî. Ez dikarim tiştan li gor dilê xwe biguherînim. Hêza min li ser her tiştî heye. Tu bêyî min nikarî tiştekî bikî. Keça min, ji min re dilsoz bimîne. Min jixwe plana xwe ji bo te amade kiriye. Divê pêk were."

Ez: Xudan ez pîroz kirime.

12:00 nîvro, Kapel

Xilaskar: "Evîna min herheyî ye. Êşên li ser rûyê erdê demkî ne. Keça min, vê binivîse: bi min re êş kişandin keremeke mezin e. Ji ber vê yekê, xwe pêşkêş bike ku bi min re êş bikişînî. Ev êş dê bi evîna min re bibin yek."

Saet di 4:30 êvarê de ez li klînîka ENT bûm; Dr. Meier gazî min kiribû.

Gelek ders hebûn. Dersa Dr. Meier derdora saet 7:10 êvarê bi dawî bû. Ez ji salona dersê derketim û bi leza herî zêde ber bi Kapela Rochus a li Mingolsheimê ve beziyam.

Ez heta saet 7:35 êvarê jixwe gihîştibûm kapelê. Rê şil bû û min li seranserê rê dua kir. Min gelek hesreta wergirtina Xilaskar dikir. Piştî Ayîna Pîroz, min bi qasî 30 deqeyan bi keşîşê nû re axivî. Ev keşîşê ji Fîlîpînê îro cara yekem bû li wir bû. Ez bawer dikim ku daxwaza Xilaskar bû ku ez pê re biaxivim. Salona semînerê ya li klînîka ENT (Guh, Bindik û Kuxik) nêzîkî 30 km dûrî Kapela Rochus a li Mingolsheim/Bad Schönbörn e.

22ê Cotmeha 1992an – Pêncşem

Saet 8:30ê sibehê li

odeya doktoran: Koma

Duayê!

Xilaskar: "Xwesteka min ew e ku tiştê tu dinivîsî bê çapkirin. Ez dixwazim tu ji hemû kesên ku tu pê re diaxivî dûr bisekinî. Her kes dê hewl bide ku bandorê li te bike, û ji te re bêje ku ev dengê ku tu dibihîsî ne yê min e. Li gorî pêwîstiyê bi wan re biaxe. Hemûyan ji dil hez bike. Keça min, demek dê were ku her kes dê te terikîne. Wê demê ew ê Min jî terikînin. Lê tu bi Min re yî. Her dem baweriya te bi Min be.

Dayika min û ez ê te bi tenê nehêlin. Li ser tiştê ku te nivîsandiye bisekine." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, lê ev terikandin pir dijwar e."

Xilaskar: "Keça min, bi saya vê yekê dê gelek giyan werin xilas kirin. Her qurbanek berhem dide."

Ez: "Ya Xudanê min, niha ez di dilê xwe de hest bi şewatekê dikim. Gelo ev tê wateya tiştekî ku divê ez bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, keça min. Ev evîna min a ji bo te ye. Bi vê agirê ez ê her tim te xurt bikim. Keça min, tu tu carî ne bi tenê yî. Tu bi tevahî ya min î."

Ez: Min meraq dikir gelo dê stîgmat îsal xuya bibin. Xilaskar: "Vê

binivîse: ew ê îsal bibe."

Ez: "Dê çi bibe? Ez li ser du tiştan difikirim!"

Xilaskar: "Stîgma! Tu dê jê xilas nebî. Ew ji bo te diyariyeke keremê ne. Bi riya wan, tu di min de yî. 'Erê'ya min 'Erê' dimîne."

Ez: "Îsayê min ê delal. Ez niha pir ji te hez dikim. Ez dixwazim heta hetayê bi vî awayî ji te hez bikim. Ji xeynî hezkirina te, pêdiviya min bi tiştekî din nîne."

Xilaskar: "Yê ku bi min re ye, pêdiviya wî bi tiştekî din ji bilî min nîne. Ez şûna her tiştî digirim."

Ez: "Xwedayê ezîz, nehêle ev karesat werin serê Almaniyayê. Tu dikarî wan pêşî bigirî."

Xilaskar: "Keça min, ew ê werin. Ji ber ku mirov naxwazin tobe bikin. Keça min, ez niha te pîroz dikim."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot

23 Cotmeh 1992 – În

Saet 8:30 û 9:30ê sibehê li odeya doktoran

Di dema yekîtiya duyemîn de, Xilaskar ji min re got:

Xilaskar: "Keça min a delal, ez kêfxweş im ku tu dîsa bi min re diaxivî. Ev daxwaza min bû." Ez:

"Belê, Ya Xudan, tiştêkî rêberiya min kir; ew ez ber bi te ve kişandim."

Xilaskar: "Jiyana te bi tevahî ya min e."

Ez: "Belê, Ya Xudan, ev ji min re zelal e, ji ber ku min her tişt daye te."

Xilaskar: "Binivîse, keça min; ez dixwazim tu her tiştê ku te di nava rojê de gotiye pêşkêşî min biki."

Ez: "Bi rastî, ez tevahiya rojê qala Te dikim. Ez ê wisa bikim, ya Xudan û Xwedayê min." Xilaskar: "Nivîsandina xwe bidomîne, keça min. Tiştê ku Bav Wodke li ser kasêtekê derbarê Monsieur Mat jo yê ji Kanadayê de gotiye, dê îsal pêk were. Karesata ku dê bi serê Almanyayê de were, dê îsal çêbibe. Stîgmata ku tu yê werbigirî jî dê îsal çêbibin. Gelek dua bikin, zarokên min. We demeke pir kêr heye." Ez: "Gelo karesat dê pêşî were, an êşa min dê pêşî were?"

Xilaskar: "Tu dixwazî bizanibî, keça min?"

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, eger tu wisa baş dibînî."

Xilaskar: "Tu yê pêşî êş bikişînî, berî ku karesat were."

Ez: "Belê, Ya Xudanê min, ez fêr dikim. Ez spasiya te dikim. Lê Xudanê min, gelo ez dikarim kesekî li ser vê yekê hişyar bikim?"

Xilaskar: "Keça min, gelo yek ji wan dê ji gotina te bawer bike?"

Ez: "Hestek min heye ku dê her kes bibihîze, lê kes dê bi min bawer neke." Rizgarker:

"Keça min, ew hemû mirovên kêmbawer in."

Ez: "Xwedayê min ê delal, hin kes aciz dibin gava tu dibêjî ku karesatek tê." Rizgarker: "Belê, da ku neçar nemînin dua bikin. Ew ê bawer bikin gava ku êdî pir dereng be. Keça min, yên ku baweriya wan kêr e, ew jî serbilind in. Divê ew tobe bikin. Yên dîlnizm baweriyê qebûl dikin; yên serbilind nikarin wê fêr bikin. Bawerî diyariya min e ji te re."

Ez: Xilaskarê min careke din ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê Rozaryo û Mîsa Pîroz li Rot.

24ê Cotmeha 1992an – Şemî

11.00 sibehê li malê

Saet 7:15ê sibehê li dêrê li Waghäusel.

Di destpêka Ayînê de, em ji dêrê derketin. Ez û Fridolin li ber Tabernakolê rûniştin û me dua kir.

Gava Bav Werner Egon em dît, wî ji me re got: "Hûn dixwazin ji bo Mîsa Pîroz tevî me bibin?" Min bersiv da, "Belê." Wî paşê got: "Ji kerema xwe werin aliyê din."

Ew aliyê ku mirov tê de tabernakolê nabîne ye. Ji ber ku serê sibê, Ayîna Pîroz her tim li wî alî tê lidarxistin. Wî cara duyem ji min pirsî: "Tu dixwazî beşdarî Ayîna Pîroz bibî?" Min got: "Belê, lê li vir li ber tabernakolê."

Wî heman tişt cara sêyem dubare kir. Paşê me li ber Tabernakolê serê xwe tewand û piştî em ji dêrê derketin. Em ji bo meşê çûn ber golê, me ji bo Bav Werner Egon û ji bo bawermendên ku li dêrê mabûn, Rozaryo û duayên din dikirin.

Ji ber ku Xilaskar ji min re gotibû ku divê ez li kêleka tabernakolê bimînim. Heta niha hemû keşîş bi vê yekê re razî bûn, ji bilî Bav Egon Werner.

11:00 Civîna Duayan!

Xilaskar: "Nivîse, keça min, tiştê ku we herduyan îro kir pir baş bû. Keça min, ez Xudan û Xwedê me; hêza min li ser her tiştî heye."

Ez Ez: "Xwedayê ezîz, niha ew ê teqez li ser me tiştên xerab bibêjin."

Xilaskar: "Keça min, her kesê ku li ser te xerab diaxive dê neçar bimîne bersiva Min bide. Ji ber ku tu di rastiye de bûyî."

Ez: "Min ji Luksemburgê ji bo Claude dua kir."

Xilaskar: "Keça min, Şeytan hîn jî bi hêz e; ji bo Claude dua bike."

Ez: "Min ji Xilaskar pirsî derbarê mêrê Hedwig de, ji ber ku ew pir caran digirî û gazinan jê dike."

Xilaskar: "Keça min, Şeytan ketiye ser wî. Divê ji bo wî dua were kirin ku ruhê wî were derxistin."

Ez: "Gelo divê ez vê ji Hedwigê re bibêjim?"

Xilaskar: "Belê, divê tu her tim rastiye bibêjî. Keça min, vê binivîse. Di rojên pêş de gelek dua bike. Karesata mezin nêzîk dibe."

Ez: "Wê demê êşên min jî nêzîk in?"

Xilaskar: "Keça min, êşên te li ber çavan in."

Ez: "Min her weha ji Xilaskar pirsî ka gelo rast bû ku kurê min ji Fridolin fêr bûbû ku ez ê êşê bikişînim."

Xilaskar: "Keça min, min dixwest ku ew pê bizanibe. Keça min a delal, nehêle ku kes bandorê li te bike. Her tiştê ku ez ji te re dibêjim bike. Ez rêberê te yê ruhanî me. Tu bi tevahî ya min î. Ez her tim bi te re me, keça min. Wekî heta niha kiriye, wisa jî bidomîne. Ez ji te hez dikim û ez ê her tim kerema xwe li ser te bibarînim. Ez te pîroz dikim."

Ez: Ez li ser erdê çûm ser çokan. Xilaskarî ez pîroz kirim.

4:30 êvarê

Ez û Friedolin me li dêrê li Rotê dua kirin. Ez çûm ba Bav Vogt ji bo îtirafê.

7.00 êvarê

Ez û Friedolin li Mingolsheimê beşdarî Ayîna Pîroz bûn. Dema me Şîva Pîroz wergirt, em herdu jî li ser erdê çûk bûn. Piştî Ayîna Pîroz, jinekê bi me re axivî: ew pir kêfxweş bû ku dît kesek dema çûk e Şîva Pîroz werdigire. Wê got ku ew jî dixwest heman tiştî bike, lê wêrekî wê têra nekir. Min jê re got ku dua bike da ku Xwedê wê ji tirsê tiştê ku kesên din difikirin rizgar bike.

9.00 êvarê

Bav Gebhard Heyder ji Regensburgê li min geriya û rehetî û handan da min

25ê Cotmeha 1992 – Yekşem

7.30–10.30 li malê – Koma Duayê!

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: tu bi serê xwe nikarî tişteki bikî. Ji vê yekê haydar be." Ez:

"Belê, Ya Xudanê min, min ev fêm kiriye. Lê ceribandin her dem hene."

Xilaskar: "Heya ku tu bi min re bî, tu yê bikevî ber ceribandinê. Her kesê ku yê min e, dê rûbirûyî ceribandinê bibe. Ya girîng ew e ku tu li hember ceribandinê bisekinî."

Ez pê kêfxweş im ku tu car caran diçî îtirafê. Ev yek bi berdewamî dijmîn lawaz dike û dihêle ku tu xapandina wî nas bikî. Keça min, dijmîn di vê demê de bi taybetî xurt e."

Ez nikarim te ji ceribandinên ku ew ê te bixe nav wan biparêzim. Hemû yên ku min hîlbijartine li dijî wî têkoşiyane. Bi min re, tu dikarî her dem wî tîk bibî.

Keça min, nivîsandina xwe bidomîne. Ez dixwazim her roj û her şev ji min re bin." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, Îsayê min ê delal, rêberê min ê ruhanî, her roj û her şev dê ji te re bin. Çimkî heke tu nebûyayî, van hemû roj û şevan dê çi feydeya wan ji min re hebûya? Bavo, Xwedayê min ê hezkirî, bihêle ez tenê di hezkirina te de bim."

Xilaskar: "Tu keça min a delal î û tu di hezkirina min de yî." Ez: "Gelo ez ê ji vê yekê tişteki ji Fridolin re bibêjim?"

Xilaskar: "Keça min, te jê re got ew tiştê ku min dixwest jê re bibêjim." Ez:

"Spas, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Keça min a delal, binivîse; ez tişteki didim te."

Ez: "Ez meraq nakim ez dizanim tu çi didî min, lê ez ê ji te qebûl bikim. Lê ji kerema xwe ji min re bêje ku divê ez tiştê ku tu didî min binivîsim."

Xilaskar: "Ez sebata xwe ya di êşê de didim te."

Ez: "Ez ji ber vê yekê gelekî kêfxweş im û spasiya Te dikim, Xwedayê min ê dîlovan. Ya Xudanê min, ev ê gelek giyanan xilas bike. Sebat di êşê de ji bo min gelek watedar e, ji ber ku ev keremeke mezin e ji Te."

Xilaskar: "Binivîse ka çi di te de heye ku ez ewqas pê kêfxweş dibim."

Ez: "Ew çi ye, Ya Xudan?"

Xilaskar: "Tu ji mirovan re dibêjî tiştê ku ez di dilê te de datînim." Ez: "Ew çi ye ku tu di dilê min de datîni?"

Xilaskar: "Gotinên jiyane. Ez kêfxweş dibim ku tu van gotinan didî mirovan." Ez: "Lê ya Xudan, Almaniya min pir lawaz e; bi rastî, ez nikarim bi tu zimanî baş biaxivim." Xilaskar: "Lê ev gotin ji dil tîne û ne ji cihanê."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê bi kerema Te biaxivim, û Ruhê Pîroz dê gotinên rast bide min."

Xilaskar: "Daxwaza min e ku tu biaxivî. Divê kahînen min jî wê bibihîzin. Ew ê jî dema guhdarî bikin keremê werbigirin. Ez dikarim kengê bixwazim keremê bibexşînim. Gotinên min jiyane, evîn û ronahî ne."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez êdî nikarim binivîsim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez kêfxweş bûm ku te nivîsî. Ez te û hemû kesên ku te îro radestî min kirine pîroz dikim."

Ez: Xilaskar ez pîroz kirim.

Nêzîkî saet 4:00 êvarê, ez ji bo qehweyê hatim vexwendin. Min dîsa bi du ziman li ser Xwedê axivî.

Saet 6:30 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Mingolsheimê. Ez bi mêrê xwe re li wir bûm. Waiz baş bû!

26 Cotmeh 1992 – Duşem

8.30–9.30 li malê:

civîna duayê!

Xilaskar: "Keça min a delal, min her tiştê ku te got bihîst.

Êşên kefaretê yên ku tu niha dikişîni ji Min tîne. Ez dikarim vê diyariya keremê bidim kîjan kesê ku ez bixwazim."

Ez: "Lê ev serêşiyên giran û êşa mil û enîşka min a çepê ne." Xilaskar:

"Keça min a delal, vê binivîse."

Demek dirêj bêdengî hebû.

Paşê Xilaskar got: "Niha divê tu binivîsî."

Xilaskar: "Ez 'erê'ya te dixwazim da ku ez bikaribim pênc stîgmayan li ser te neqîşînim."

Ez: "Lê ya Xudan, min ew jixwe daye te. Te berê jî ev gotibû." Xilaskar: "Ez te dîsa diceribînim, keça min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez niha 'erê'ya xwe didim te, û tu dikarî stîgmatên xwe di hundirê min de ji bo xilasiya giyanan deynî."

Ez: "Bavê min ê hezkirî, 'erê'ya min niha 'erê'ya te ye, û ez wê careke din dubare dikim: Bila ez tu carî ji te neyê veqetandin, ji ber ku ez ji her tiştî zêdetir ji te hez dikim û ez dixwazim ya te bim, ji ber ku tu Xwedayê min ê Sêyekî, Bavê min ê hezkirî, Îsayê min, Ruhê Pîroz ê Xwedê yî û pêtika herheyî ya evîne."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez ê hezkirina xwe bi pîvaneke mezin li ser te birijînim, da ku tu bikaribî stîgmayan hilgirtî. Vê hezkirinê red neke. Divê tu wê hilgirtî da ku tu bi awayekî baş êşê bikişîni."

Keça min a delal, ji bo pênc stîgmayên pîroz amade be."

Ez: "Gelo divê ez vê binivîsim?" Xilaskar:

"Divê tu vê binivîsî."

Ez: "Îsayê min ê delal, hîn keşîşekî min nîne."

Xilaskar: "Keça min, ez rêberê te yê giyanî me; zêdetir ji min bawer be. Bi min re, tişteke ji te kêr nabe. Keça min, êşên te dê bibin êşên min jî."

Ez: "Ez dipirsim: Gelo pêdivî ye ku ez tişteke din jî binivîsim?" Xilaskar: "Na."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê, li Rotê, Rûsary û Ayîna Pîroz.

8.00 êvarê Koma Duayan:

Gelek bawermend amade bûn. Bav Berthold ê ji Waghäusel jî li wir bû.

Ew keşeyekî baş e. Wan jixwe ew ji Waghäuselê veguhastiye Darmstadtê. Ev heyf e, ji ber ku ew keşeyekî Marî ye. Bav Dochat jî li wir bû. Wî îtiraf girtin. Piştî koma duayê, min li gel Bav Dochat, di hebûna Josef û Giesela yên ji Neu-Ulmê û mêrê xwe de, axivî.
Ez ji tiştê ku Bav Dochat derbarê Metran Lefebvre de got, hez nekirim. Nirxandina wî ya ji bo Metran Lefebvre min gelekî êşand.

27ê Cotmeha 1992an – Sêşem

11.55 – 13.15

Komeleya Duayan!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Wergirtina Şîva Pîroz a di destan de dibe sedem ku perçeyên biçûk bikevin erdê û ji aliyê mirovan ve bên pêlênan; ev perçe EZ im.

Ez: "Xilaskarê min ê delal, duh min pîrsek ji Bav Dochat kir: Kîjan xerabtir e, destnîşankirina metranan ji aliyê Serpîskopos Lefebvre ve an jî ew perçeyên ku ji ber wergirtina Şîva Pîroz di destan de dikevin erdê?

Bav Dochat bersiv da:

'Muzakkiratgirtina metranan ji aliyê Metranê Mezin Lefebvre ve xerabtir e.'

Ya Xudan, vê yekê êşeke mezin da min, û ez nikarim vê yekê qebûl bikim." Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Divê ev keşîş tobe bike."

Ez: "Lê ew Ayîna Pîroz li dar dixê."

Xilaskar: "Eger ev keşîş tobe neke, divê ew ji Min rûbirûyî encameke giran bibe."

Ez: "Ya Xudanê min, ev ji bo min şokek e."

Ez: "Îsayê ezîz, tu dikarî li şûna min jê re bibêjî ku divê ew tobe bike?"

Xilaskar: "Keça min, wê ji min re bihêle. Ez ê hinekî din dem bidim wî da ku bifikire. Keça min, divê tu li ser wergirtina Şîva Pîroz a li ser ziman axaftina xwe bidomînî, da ku yên kor dîsa bibînin û yên kerr jî dîsa bibihîzin."

Ez: "Min ji Xilaskar pîrsî ka gelo divê ez biçim dîsa Deris. Bav Dochat jî dê li wir be."

Xilaskar: "Ji bo van niyetan dua bike."

Ez: "Xilaskarê min ê hêja, ez dixwazim derbarê Bav Vogt de ji te bipîrsim, ji ber ku ew roja Şemiyê di jûra îtirafê de bi awayekî taybet li hember min dilo van bû, ku ev yek qet ne wekî halê wî yê asayî bû. Piştî wê ez pîr kêfxweş bûm."

Xilaskar: "Bav Vogt dê tiştê ku ez jê re bibêjim bike."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, serê min tevahiya sibehê heta saet 12.00ê êşîya, û niha ku ez bi Te re diaxivim, êş nema."

Xilaskar: "Vê binivîse, keça min: Ez dikarim êşê kengê bixwazim bidim." Ez: "Gelo pêdivî ye ez tiştekî din jî binivîsim? Ji ber ku ez êdî nikarim binivîsim." Xilaskar: "Tu westiyayî, û ev bes e."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim.

Saet 6:00 êvarê: Rûsarî û Qudasa Pîroz li Rot

Ez çûm pêş da ku Şîva Pîroz werbigirim, lê dema rahîbeyek wê belav dikir, min serê xwe tewand bêtir ku Şîva Pîroz werbigirim û ez vegeriyam cihê xwe. Min hest kir ku Xilaskar ji aliyê ruhanî ve hatibû ba min, û min heta ji Şîva Pîroz a sakramantal jî bêtir kerem wergirt. Ji ber ku Xilaskar naxwaze ez Şîva Pîroz ji destên ne-pîrozkirî werbigirim!

28ê Cotmeha 1992an – Çarşem

11.00 – 12.30

Koma Duayan!

Ez: "Min paşê ji Xilaskar pîrsî ka tiştê ku min duh li dêrê kiribû rast bû, an diviyabû min tiştekî cuda bikira?"

Xilaskar: "Tiştê ku te kir îradeya min bû. Ew rast bû."

Ez: "Îro, di navbera saet 8.30 û 9.00ê sibehê de, şeytan li ber wêneyekî Îsa ji min re xuya bû."

Wêne pîroz e û ji aliyê Margaret a ji Belçîkayê ve ji min re hatiye dayîn. Ez pir hez ji vî wêneyî dikim û ez gelek caran maç dikim. Min tenê serê şeytan li ber wêneyî dît. Ew bi awayekî pir kirêt bi min kenîya. Lê diranên wî yên sexte hebûn; mirov dikaribû bifikirîya ku wî yek ji klînîkek diranan derxistiye. Rûyê wî pir bi pûrt bû. Li ser rûyê wî, li aliyê çepê, birînen mezin ên xwînger hebûn. Porê wî qermîçokî bû. Ew tenê ji bo kêliyê xuya bû, paşê wînda bû. Wî xwest ku xwe wek Îsa nîşan bide, lê bi ser neket.

Min ji Xilaskar pirsî ka gelo min ev hemû tenê xeyal kiriye.

Xilaskar: "Wî tenê dixwest te aciz bike."

Ez: "Berî ku şeytan ji min re xuya bibe, min pirtûkek li ser qenadan dixwend. Ew jixwe dema ku min ew pirtûk dixwend, min aciz dikir."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim tu binivîsî. Ez destûra te, dema rast dixwazim, da ku ez bikaribim stîgmatên xwe li ser te deynim."

Ez: "Ya Xudan, tu dikarî kengî bixwazî wê demê hilbijêrî." Xilaskar li min bereket kir.

Saet 6:00 êvarê: Rûsarî û Mîsa Pîroz li Rot.

29ê Cotmeha 1992an – Pêncşem

8.00 sibê heta 10.00 sibê: Civîna duayan li malê!

Ez ji keşeyê ji Fîlîpînê (mîsyonerekî Steiler) pir bêhêvî bûm; wî şîva pîroz a di dest de diparast. Min ji bo wî dua kir, ji ber ku ew li Rochus Health Resort a li Mingolsheimê mêvan e. Xilaskar: "Keça min, vê binivîse: divê tu her tim bibêjî ku şîva pîroz a di dest de bêhurmetiyeke mezin e. Hemu kesên ku şîva pîroz a di dest de diparêzin, tiştê ku Şeytan dixwaze dîkin.

Ev keşey di tariyê de ye. Keşeyê ji Fîlîpînan pirsgrêka min e; wî ji min re bihêlin. Li ser tiştê ku te nivîsandiye, bi îstîqrar bimîne."

Xilaskar: "Keça min, demên dijwar tên."

Ez: "Xwedayê ezîz, Îsayê min ê ezîz, mebesta te ji 'demên dijwar' çi ye?"

Xilaskar: "Birçîbûneke mezin tê. Binivîse, keça min: hêrsa min a li ser rûyê erdê namîne. Divê mirov tobe bikin. Berê qet ewqas mirov neçûne dogehê wekî niha. Wan bi Şeytan bawer kiriye û wî hilbijartîye. Keça min, tenê hejmareke kêma mirovan a min in. Hêrsa min dê li ser her kesî bê. Wê demê ew ê bizanibin ew a kê ne. Keça min, xwe ji axaftinên pûç dûr bigire, ji ber ku ew pêşketina te asteng dike. Dem kêma e. Divê tu pêşîniyê bidî duayê.

Ez: "Ez divê çi din binivîsim?"

Xilaskar: "Ji min re dilsoz bimîne."

Ez: Xilaskarî ez pîroz kirim.

7.00 êvarê: Rozarî li Kapela St Roch.

30 Cotmeh 1992 – În

Ji 8:30 heta 11:20
civîna duayan!

Xilaskar: "Keça min a delal, min guh da te; tu xizmetkara min î. Xwesteka min ew e ku tu bi keşeyan re biaxivî. Ew guh nadin te, lê ew li ser tiştên ku tu dibêjî difikirin. Keşeyek çiqas zêdetir di nav heriyê de asê bimîne, ew kêmtir guh dide. Keça min a delal, ji ber keşîşan xemgîn nebe, ji ber ku ew niha serê wan tevlihev e. Tişta herî xirab ew e ku ew pê nêhesin ku serê wan tevlihev e. Ji ber vê yekê ez ji te dixwazim ku tu bi wan re biaxivî."

Ez: "Ya Xudanê min, lê ev ji bo min derbek e, ji ber ku ez di wan de gelekî pozbilindiyê hîs dikim."

Xilaskar: "Dua bike da ku ew dîlnizm bibin. Ji bo kahînan gelek dua pêwîst e. Divê ew zarokên ji rê derketî vegehrînin."

Ez: "Lê ya Xudan, eger keşeyên şaş rêberiya zarokên şaş bikin, ma ew ê her du jî nekevin çalê?"

Xilaskar: "Wisa ye."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Evîna te ya ji bo min rast e. Tu bi evîna min ji min hez dikî. Tu hesreta wê yekê dikî ku bi min re êşê bikişînî, û ez bi hesret li benda wê saetê me, ji ber ku ez ji te zêdetir ji te hez dikim. Tenê ewên ku bi rastî ji min hez dikin fêr dikin ka wateya kişandina êşê bi min re çi ye. Keça min, ez spasiya te dikim ji ber ku tu dixwazî bi min re êşê bikişînî. Êşên dixwazî ji bo kesên ku bi min re êşê dikişînin xelateke mezin in. Keça min, divê ez hê jî te paqij bikim."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, wê demê

çawa?" Xilaskar: "Bi agirê evîna min." Ez:

"Ya Xudan, ji kerema xwe min bêtir paqij bike."

Xilaskar: "Tu yê dîsa di dilê xwe de êşê hîs bikî." Ez: "Ya Xudanê min, ez niha vê fêr nakim."

Xilaskar: "Ew ê bibe agirê şewatê. Û bi vî agirî tu yê bêyî paqijkirin. Tu jixwe vê dizanî, keça min."

Ez: "Spas."

Xilaskar: "Keça min, ez dixwazim ku tu êşa xwe ji bo xilasiya giyanan pêşkêş bikî. Her êşeke ku bi vî awayî bi min re bibe yek, berhem dide."

Ez: "Bavê min ê delal, tu xwestekên min ên xwe nînin. Çi ji min bixwazî, ji min bixwaze." Xilaskar: "Belê, keça min, xwestekê min ji te heye. Û ew jî ew e ku tu bi min re heta dawiyê li ser Rêya Xaçê bimeşî."

Ez: "Ya Xudan, bila daxwaza te pêk were. Îsa yê min ê delal, ez naxwazim niha dev ji nivîsandinê berdim. Ez dixwazim di nav te de bimînim. Ew qas xweş e. Ez ji te hez dikim, ya Xudan û Xwedayê min. Ez nikarim wê rave bikim. Ez nikarim fêr bikim ka mirov çawa dikarin te red bikin."

Xilaskar: "Hemu kesên ku min red kirine, Bavê Derewan hilbijartine. Mirov nikare xizmeta du axayên bike. Keça min, heta niha te çawa ji min hez kiriye, wisa jî hez kirina xwe bidomîne."

Ez: "Min bi dilgermî dua kir û bi riya Dilê Pîroz ê Meryemê, hemû êşên Îsa Mesîh, Rêya Xaçê, her dilop xwîna ku Wî ji krîstîfîkasyona xwe ve rijandibû, pênc birînen Wî yên pîroz, xêrên Wî û mirina Wî pêşkêşî Bavê Ezmanî kir. Paşê min Edîbên Şeş ên Xatûnê, hêsirên wê yên xwînê yên ku heta niha ji bo me rijandine, hemû duayên ku wê bi yên min re kirine yek, hemû ji bo xilasiya giyanan, da ku pîştî ji Dêrê were paqijkirin û da ku Dêra rastîn a Petrûs were sererastkirin. Ya Xudan, bila îradeya Te pêk were."

Xilaskar: "Keça min, ez ji tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş bûm.

Xwedayê Bavê Hêzdar û dilovan, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi xêrê herif, keça min a delal."

Ez: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be. Bila Xwedayê Sêyekî were pesinandin, hezkirin, perestî û rûmetdarkirin, niha û heta hetayê. **Amîn.**

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rot.

31ê Cotmeha 1992an – Şemî

7.00 sibehê Mîsa Pîroz li Kapela St Roch.

Piştî Mîsa Pîroz, min nîv saet dua kir. Ez li kapelê, rasterast li ber Tabernakolê rûniştî me û gelek kêfxweş im ku li vir dua dikim. Vê sibê hema hema her kesî beriya Şîva Pîroz çok dan, ji bilî rahîbeyan û çend kesên nexweş. Ez gelek kêfxweş bûm ku min ev dît. Gelek caran min bi tenê çok dida, ji ber ku yên din newêrbûn. Rojekê dê her çok li ber Xudanê me Xwedê bitewîne.

Saet di 11:20ê sibehê de, piştî duayê, ez bi Wî re

bûm yek. Xilaskar: "Keça min a delal, binivîse."

Ez: "Îsa, Xwedayê ezîz, divê ez çi binivîsim?"

Xilaskar: "Stîgmatên ku ez li ser te neqş dikim pir nêzik in. Dem hatiye. Baweriya te bi min be. Ezmûnên ji bo stîgmatên hanê ber bi dawîbûnê ve diçin."

Ez: "Gelo tiştêkî din heye ku divê ez derbarê stîgmayan de bizanibim? Heke tiştêk hebe ku tu difikirî divê ez bizanibim?"

Xilaskar: "Belê, tiştêkî din heye ku divê tu bizanibî. Divê tu li ser stîgmayan axaftinan bikî."

Ez: "Li ku, Ya Xudan û Xwedayê min?"

Xilaskar: "Li ku derê pêwîstiya te hebe."

Ez: "Û eger metran min ji vê yekê men bikin?"

Xilaskar: "Ez ê li her derê tu biçî, li ser navê te bixivim. Eger ew te red bikin, wê demê wan ez jî red kirime. Tu yê biçî cihê ku ez te dibimê."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji bo hezkirina ji te û ji bo xilasiya giyanan, ez ê her tiştê ku tu bixwazî bikim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were. Ya Xudanê min û Qralê min, Bavê min ê hezkirî û rehmdar, ez ê her tiştî bikim ji ber ku ez pir ji te hez dikim – tu, Xwedayê Sêyekî."

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Pênc stîgmatên pîroz ên ku ez ê li ser te deynim, ji bo tevahiya cîhanê nîşanek in, ji ber ku tu yê ji bo giyanên tevahiya cîhanê êş bikişîn. Hemû giyanên ku te red dikin, bide min. Divê her giyanek li ber min derkeve û berpirsiyariya xwe li ber min hilgire. Ji ber vê yekê, hemûyan, heta yên ku ji te hez nakin jî, ji dil hez bike.

Çimkî ji bo van giyanan e ku tu yê xwîna min jî birijîn. Keça min a delal, li pêşiya me peywireke mezin heye."

Ez: "Ya Xudanê min, min digot qey karê min jixwe bi dawî bûye."

Xilaskar: "Ev tenê destpêk e, keça min. Dema ku em bîlindkirin, em ê hemû xêrxwazan ber bi xwe ve bikişînin. Xwîna Min xilasî û dermanê te ye. Ew te ji mirina herheyî azad dike. Tenê Xwîna Min dikare gunehên te paqij bike, eger Xwîna Min a Pîroz bi rêzdariyeke mezin were pîrozkirin. Tu dê bibî kaniya Xwîna Pîroz, ku her În ji wê Xwîn herike. Keça min a delal, ez ji bo sebra te spasiya te dikim."

Ez: "Gelo divê ez vê binivîsim?"

Xilaskar: "Belê, gelo divê tu vê binivîsî?"

Ez: "Ya Xudanê min, min her tişt fêm kir û ez hemûyan qebûl dikim, da ku ez bixwesta te bi te re bi cih bînim. Ji ber vê yekê bila wisa be wekî te gotiye, ji ber ku min îradeya xwe radestî te kiriye."

Xilaskar li min bereket da.

12.45 piştî nîvro – Roswithayê li min geriya; got ku heke ez bixwazim, kurê wê Wolfram dê alîkariya min bike ku ez rojnivîska xwe binivîsim. Ez ji ber vê yekê pir kêfxweş bûm, ji ber ku Xilaskar jixwe gazî min kiribû ku ez zûtir binivîsim. Min jê re got ku ez ê pêşî ji Xilaskarekî bipirsim.

12.55 piştî nîvro – Min ji Xilaskirî pirsî ka gelo rast e ku Wolfram binivîse. Xilaskirî:

"Belê, keça min, ew ê binivîse."

Ji saet 1:30 heta 6:00 êvarê min bi Wolfram re rojnivîska xwe nivîsand. Wî gelek bi ked xebitî û 8 rûpelên A4 nivîsand. Spas Xwedêyo, ji bo vê keremê.

Ji saet 6:15 heta 9:30 êvarê min karê malê kir.

10.30 êvarê – Min nivîsên rojnivîska xwe ji kaxezên notê kopî kirin nav defterê, da ku Wolfram sibê piştî Ayîna Pîroz dîsa bikaribe binivîse.

Saet di 11:30 êvarê de, min Rûsaryaya Êşîn duayî kir. Piştî, ez du caran çûm saunayê.

Saet di 1:15ê sibehê de, min bi kelecana dua kir. Min heta saet 2:30ê sibehê pirtûkek xwend. Ez nêzîkî sê saetan razam û paşê derdora saet 5:50ê sibehê rabûm. Min pêşî dua kir û paşê peyama ji Xilaskar wergirt.

1ê Mijdara 1992an – Yekşem

Li malê

Komeleya Duayan!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Xetereyeke mezin li ber derî ye. Şer berfirehtir dibe."

Ez: "Ya Xudan, gelo Komara Federal a Almanyayê jî di

bin xeterê de ye?" Xilaskar: "Keça min, tevahiya

Ewropayê di bin xeterê de ye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, me xilas bike, ji ber ku tu hîn dikarî van hemûyan rawestînin. Ji kerema xwe nehêle ku hêrsa te li ser me bikeve. Ya Xudan, ji kerema xwe me efû bike."

Xilaskar: "Keça min, rojên tirsnaq tînin serê we." Ez: "Ya Xilaskar, gelo divê ez wê demê dêrê jî ava bikim?"

Xilaskar: "Wê bi lez û bez ava bike. Keça min, vê binivîse: şoreş nêzîk dibe. Ew ê li pey xwe kaosê bihêle. Mesîhî dê bi Masonan re tevlihev bibin."

Di nav Xiristiyanan de dê bêtewleke mezin çêbibe. Gelek dua bike, keça min. Keça min, tiştê ku te duh kir baş bû."

Ez: "Ma mebesta te nivîsandina bi Wolfram re ye?"

Xilaskar: "Belê. Te îradeya min pêk anî. Nivîsandina xwe bidomîne, çimkî ez ê ji bo vî karî xelatek baş bidim te. Keça min, ez ê kerema xwe li ser te daxim."

Ez: "Gelo pêwîst e ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Pêşî, dê dilê te bê qulkirin."

Ez: "Xwedayê ezîz, te gotibû ku ez ê her pênc stîgmayan di heman demê de werbigirim."

Xilaskar: "Dibe ku ez paşê biryareke cuda bidim."

Ez: "Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Xilaskar: "Keça min, divê wisa be. Amade be, keça min. Ez ji we hez dikim, zarokên min." Ez: "Ez niha bi tenê me."

Xilaskar: "Wisa binivîse. Keça min, ez te û hemû kesên nêzîkî te pîroz dikim." Ez:

Xilaskar ez pîroz kirim.

Saet di 8:00ê sibehê de ez beşdarî Mîsa Pîroz bûm.

Ji saet 9:30ê sibehê heta 12:30ê nîvro, min bi Wolfram re rojnivîsk nivîsand.

1.30 piştî nîvro: Xizmetên Dînî.

7.00 êvarê heta 8.00 êvarê – Civîna duayan!

Xilaskar: "Keça min, ez kêfxweş im ku bi te re diaxivim. Keça min, ez tiştêkî didim te."

Ez: "Niha, an dema ku divê ez êşan bikişînim?" Xilaskar:

"Niha."

Ez: "Ez dikarim bi vê şa bibim?"

Xilaskar: "Tu dikarî şa bibî, ji ber ku ez hezkirina xwe didim te."

Ez: "Ew diyariyeke nuwaze ye. Ez ji bo wê spasiya Te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Ev hezkirina ku tu ji min werdigirî dê bibe agirê di dilê te de."

Ez: "Ji kerema xwe bihêle ev agir bigire."

Xilaskar: "Ez ê bihêlim bila bişewite. Keça min, divê tu jî hezkirina min tehemul bikî." Ez:

"Ez ê wisa bikim, Ya Xudan û Xwedayê min. Gelo ev nîşanek e ku dê dilê min bê qulkirin?"

Xilaskar: "Belê, keça min, te ew nas kir. Tenê bi hezkirina min tu dikarî li ber êşê bisekinî."

Ez: "Xilaskarî ez pîroz kirim.

2 Mijdar 1992 – Duşem

10.45 sibehê li odeya

doktoran – Civîna Duayê!

Xilaskar: "Keça min a delal, divê tu binivîsî." Ez: "Îsayê min ê delal, divê ez çî binivîsim?"

Xilaskar: "Divê tu her tiştê ku dinivîsî bi ewle bihêlî. Şeytan ji ber tiştê ku ez te teşwîqî nivîsandina wî dikim, pir hêrs e. Dema wê were ku ev hemû pêk werin. Ez ji xebata te ya îro kêfxweş bûm. Ez: "Ya Xudan, ma qesta Te ew e ku min îro ji hema hema hemû nexweşan re behsa Te kir, dua li wan belav kirin, Medalyaya Mûcîzewî da wan, an jî ku min ew hemû şandin ji bo îtirafê?" Xilaskar: "Belê! Keça min, tu di rezê Min de karkereke baş bûyî. Keça min a delal, ez ji te tiştêkî dixwazim."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez amade me ku her tiştî bidim te, heta ku ez hîn nizanim çî ye jî!" Xilaskar: "Dem."

Ez: "Xwedayê ezîz, dem her tim a Te bûye."

Xilaskar: "Keça min, tu bi tevahî rast dibêjî. Keça min, ez axaftina te dixwazim."

Ez: "Ez zimanê xwe didim te. Lê ez ê çawa vê fêm bikim? Wê demê ez ê çawa bixivim? Bi rastî, min jixwe her tişt daye te. Tu zimanê min bi kar tînî. Eger te ev peyv nedabûna min, min ê nikarîbû tiştêkî ji nexweşan re bigota. Jixwe, zimanê min zimanê te ye."

Xilaskar: "Keça min, ew jî rast e. Tu dibînî, keça min, ez di hundirê te de dixebitim." Ez: "Spas, Îsa yê min, niha ez ji xebata di hundirê xwe de—ya ku tu mebest dikî—fêm dikim."

Xilaskar: "Ji ber vê yekê ez ê di nav te de xebata xwe bidomînim, keça min. Tenê ev xebat dê biêştir be."

Ez: "Ma qesta te bi dilê min e, Xwedayê ezîz?" Xilaskar: "Belê, mebesta min ew e."

Ez: "Dilê min bi tevahî yê te ye. Wê demê em ê herdu jî di êşê de bin." Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Ez: "Xilaskarê ezîz, di dilê min de bixebite da ku giyan werin xilas kirin. Xwedayê ezîz, daxwazeke min a pir mezin heye."

Xilaskar: "Û ew çi ye?"

Ez: "Ku ez her dem bi Te re bim, ji ber ku Tu hezkirin î."

Xilaskar: "Keça min a delal, tu di nav min de û bi min re yî. Tu êdî nikarî bê min bî, ji ber ku wekî din tu yê ji tîhiyê bimirî. Duayên te min kêfxweş dikin. Ji kerema xwe bê navber dua bike. Keça min, ez ê ji bo kapelê xêrxwazekî ji te re bişînim."

Ez: "Ez wê binivîsim?" Xilaskar: "Belê, binivîse."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ev ji bo min şahiyê mezin e, ji ber ku ez dixwazim her roj di vê kapelê de dua bên kirin. Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji niha ve spasiya te dikim."

Xilaskar: "Divê Marion wê binivîse. Divê hûn herdu jî binivîsin."

Ez: "Spas, Ya Xudan û Xwedayê min; ez ê ji wê û wî re bibêjim. Û heke ew nexwaze nivîsandina xwe bidomîne?"

Xilaskar: "Ew dixwaze nivîsandina xwe bidomîne."

Ez: "Ez kêfxweş im ku vê dibihîzim, Îsayê ezîz, ji ber ku ez naxwazim wê wînda bikim. Ji ber vê yekê, Xilaskarê ezîz, ji bo ku nivîsandinê bidomînin sê kes pêwîst in."

Xilaskar: "Divê zû were nivîsandin."

Ez: "Belê, Xwedayê ezîz, em ê bi kerema te binivîsin. Ji kerema xwe re, ji me re keremeke zêde bide da ku em binivîsin."

Xilaskar: "Ez we pîroz dikim, Marion û Wolfram."

Ez: "Spas ji Xwedayê Xudan re be. Pesnê Îsa Mesîh û Meryemê be."

P.S.: Xilaskar got: 'Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz we pîroz bikin.' Di hişê xwe de, min meraq kir çima wî di pîrozkirinê de negot 'hûn hemû'.

Xilaskar: "Min ew pîroz kir, keça min."

12.30 piştî nîvro – Min bi kelecana di kapela nexweşxaneyê de dua kir:

Xilaskar: "Ez ji te hez dikim, keça min, ji ya ku tu ji min hez dikî zêdetir."

Ez: "Çavên min bi hêsiyan tije bûn ji ber ku ez ji bo hezkirinê tî bûm. Mirov çiqas zêdetir ji vê çavkaniyê vexwe, ewqas zêdetir tîbûna wî zêde dibe."

Xilaskar: "Ez tiştêkî didim te, keça min. Kerema şîfayê." Ez: "Çawa?"

Xilaskar: "Tu dikarî sax bikî – hem ji aliyê ruhanî ve hem jî ji aliyê fîzîkî ve." Ez: "Lê ez nikarim tiştêkî bikim!"

Xilaskar: "Ez ê bi riya te sax bikim."

Ez: "Kengî, Xwedayê ezîz?"

Xilaskar: "Tu dikarî dest pê bikî."

Ez: "Xwedayê min ê ezîz, rêberê min ê ruhanî, ez ê bi kerema te vê bikim. Ya Xudan, bila îradeya te pêk were."

Xilaskar: "Tiştê ku min ji te re li ser şîfayê gotiye, binivîse."

Saet 1:45 piştî nîvro, min û Veronika qehweyek vexwar û me hinek ji kekê Roswitha xwar. Alîkarê doktor hat û nexweşek ji bo rontgenê anî. Min perçeyek ji kekê da doktor. Wî ji min pirsî ka min kek çêkiriye. Min got: "Ew qedera Xwedê ye. Divê mirov tenê bi Xwedê bawer be." Wî got: "Tu di vê yekê de rast î." Min jê re got, "Ez ji bo we hemûyan dua dikim ku hûn biçin bihuştê." Wî got, "Bihuşt jixwe tijî ye." Min got, "Ne bihuşt, lê dogeh." Ew kenîya. Min duaên ku li ser dolabê hatibûn zeliqandin nîşanî wî dan. Û gava ew li ser kar be, divê ew wextê xwe bigire û çend deqeyan li ser duaên bixe. Ew bi moralekî baş çû.

3 Mijdar 1992 –

Sêşem, li odeya doktoran, Hevbendiya Duayan!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse, ji ber ku ez ji kirinên te yê duhî kêfxweş bûm." Ez: "Ew ne ez bûm; te bi riya min kir." Xilaskar: "Te îradeya min nas kir. Keça min, divê tu her tim êşên xwe pêşkêşî min bikî." Ez: "Min li ser Bavê Ezmanî difikirî." Xilaskar: "Ez Xwedayê Sêkesî me. Tu ji Xwedayê di sê Kesayetiyên de re dua bikî. Her tiştî pêşkêşî Min bike." Ez: "Min jixwe her tişt daye Te. Min heta niha çi nedaye Te?" Xilaskar: "Hezkirina te." Ez: "Ya Xudan, ez ji bo xilasiya giyanan evîna xwe pêşkêşî Te dikim." Min digot qey ev hemû ji têgihiştina min wêdetir bû. Xilaskar: "Keça min, ez kêfxweş im ku tu her tiştî fêhm nakî. Zarokek piçûk her tiştî qebûl dike, ne ji ber ku ew her tiştî fêhm dike." Xilaskar: "Nivîse, keça min: êşên ku tu dê bikişî dê gelek mirovan bixe nav tevliheviyê, ji ber ku ronahiya min di wan de nîne, lê dîsa jî ew tercîhê dîkin ku di tariyê de bimînin da ku kirinên wan ên xerab neyên eşkerekirin. Beraz hez dike di qirêjiya xwe de bilive." Ez: "Ya Xudan, ez nikarim vê binivîsim." Xilaskar: "Belê, wê binivîse. Aram be, keça min; hin ajal ji hin mirovan baştir in bêyî min." Ez: "Ax, Xilaskar, ez êdî nikarim binivîsim." Xilaskar: "Keça min, ez ê westandina te ji holê rakin." Ez: "Ez spasiya te dikim, Ya Xudan û Xwedayê min." Xilaskar: "Ez dikarim her tiştê ku ji te kêm e, biguherim. Keça min, dê li Sirbistanê şerekî navxweyî çêbibe. Dê gelek wêranî çêbibe. Dê li Balkanan erdhej çêbibe. Dê gelek mirin çêbibin. Keça min, kes dê ji hêrsa min xilas nebe. Her kes ji bo tiştên ku li cîhanê diqewimin berpirsiyar e. Li cem min bimîne, keça min. Ez ji hezkirina te ya ji bo min kêfxweş im. Dev ji hezkirina min bernede, keça min." Ez: Xilaskar li min pîroz kir.

Saet 6:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz a sor.

Saet 10:30 êvarê: Min li odeya xesûya xwe li nûçeyan temaşe kir, li pey wê fîlmek. Demek dirêj bû min fîlmek temaşe nekiribû. Lê piştî fîlmê, ez rastî ceribandî/tecawizekê hatim. Min bi hemû dilê xwe giriya. Min fikirî ku Xwedê dev ji min berdaye. Min gelek tişt ji Xwedê re gotin, û got ku ez tenê Dengê Wî dibihîzim lê Wî nabînim. Min fikirî ku belkî şeytan jî bi min re diaxive. Min xwe pir bi tenê û ji her kesî terikandî hîs kir. Min giriya û xwest ez dev ji her tiştî berdim, lê paşê ez li ber xaça mezin a di jûra xwe de çûm ser çokan.

Min xaç hembêz kir û giriya. Hêsiir wekî ku demek dirêj nebûbû, diherikîn. Piştî demekê, min êdî nikaribû bigiriya. Xilaskarê min girîyê min ji min bir. Ez bi aramî çûm xewê.

4 Mijdar 1992 – Çarşem

8.30 sibehê

Hevalbendiya Duayê!

Duh êvarê dereng ez rastî ceribandinan hatim. Îro min gelek duayên qurbanî kirin. Paşê ez bi Xilaskar re yek bûm:

Xilaskar: "Hezkirina te ya ji bo min baş e."

Ez: "Çiqas baş?"

Xilaskar: "Rast e. Ez ê ji te re bêtir hezkirinê bidim. Vê binivîse, keça min: Dilê te dilê min e."

Ez: "Lê te berê jî ev yek ji min re gotibû." Xilaskar:

"Tu di hundirê wê de êşa min hîs dikî."

Ez: "Ez hest dikim ku ez ê di dilê xwe de nexweş bikevim."

Xilaskar: "Ez bijîşkê te me. Ez dikarim bê derman sax bikim. Bi agirê evîna xwe, ez her êşê vedimirînim. Keça min, min hişt ku ceribandîna duhî çêbibin. Divê tu li tu bernamêyên televîzyonê temaşe nekî. Tu bi tevahî ya min î."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji kerema xwe min bibore. Ez ê êdî temaşe nekim."

Xilaskar: "Binivîse, keça min. Pêdiviya min bi tiştêkî ji te heye."

Ez: "Belê, Ya Xudan û Xwedayê min. Ez ê wê bidim te, her çend tiştêkî ji min nemabû ku ez bidim te, ji ber ku her tişt jixwe ya te ye."

Xilaskar: "Keça min, peyv bi peyv binivîse. Ji bo ku stîgmat li ser te bîn neqîşandin, pêdiviya min bi 'erê'ya te heye."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez 'erê'ya xwe didim te da ku tu pênc stîgmatên pîroz li ser min deq bikî."

Ez ji te hez dikim, ya Xudan û Xwedayê min. Ez nikarim bi awayekî din bersiv bidim."

Xilaskar: "Keça min, tu zaroka min a delal î. Ez ê berî dawiya vê salê stîgmatên xwe li ser te deq bikim."

Ez: "Ev tê wateya beriya dawiya sala 1992an."

Xilaskar: "Belê! Wisa ye. Tu yê min bibînî dema ku stîgma bîn neqîşandin." Ez: "Ez ê çawa bizanibim ku ew tu yî?"

Xilaskar: "Ez Hezkirin im. Ez Ronahiya ku tariyê belav dike me. Her tiştê ku ez ji te re dibêjim bike. Keça min a delal, zêdetir ji min bawer be. Xwe ji sohbetên cîhanî dûr bigire. Ew tenê dikarin zirarê bidin te. Tu di bin parastina min û ya Dayika xwe ya ezmanî de yî."

Melayketên te yên parêzvan her dem çavdêriya te dikin. Guman neke. Baweriya te hebe." Ez: "Xwedayê ezîz, ez êdî nikarim binivîsim."

Xilaskar: "Ez vê dizanim, keça min."

Ez: Xilaskar min pîroz kir. Di wê pîrozkirinê de, min hemû giyanên cîhanê jî tevî kirin.

Saet 7:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Kapela St Roch.

5 Mijdar 1992 – Pêncşem

Di odeya doktoran de

7.55 sibehê: Bi Verena re, min cil û berg û pêlavên komkirî birin erebeya xwe da ku bidim kesên bêmal.

8.30 sibehê – Piştî dua û navbeynkariyên ji dil, di nav de ji bo Nexweşxaneyê Zanîngehê (karmend û nexweş), min ji Xilaskar pirsî: "Ma tu dixwazî ez binivîsim?"

Xilaskar: "Belê! Ji kerema xwe, keça min."

Ez: "Ya Xwedayê diloan, divê ez çî binivîsim?"

Xilaskar: "Ne hewce ye tu ji tiştê ku dinivîsî bitirsî. Daxwaza min ew e ku tu binivîsî. Nivîsandina xwe bidomîne, keça min; peywira te ew e ku tu her tiştê ku ez îlamê didim te, bikî."

Ez: "Heta eger keşîş jî li dijî min derkevin?"

Xilaskar: "Keça min, ez Rastî me. Karê min di nava te de nêzîk e. Lê belê pêşî dê hin zehmetî hebin."

Ez: "Li ser wê yekê tiştêkî ji min re bêje."

Xilaskar: "Ji aliyê Dêrê ve dê zehmetî hebin." Ez: "Xwedayê min ê delal, lê ev ji bo min tiştêkî pir xirab e. Divê ez çî bikim?"

Xilaskar: "Tenê tiştê ku min xistiye dilê te, bêje. Ya mayî ji min re bihêle."

Ez: "Xilaskarê min, ez ê bêyî pirsyarkirin?"

Xilaskar: "Keça min, te jixwe gelek giyan ji şeytanê standine. Ew ji te pir hêrs e. Ew mirovên baş bi kar tîne da ku tiştan ji te re zehmet bike. Haydara xwe be! Zêde lez neke! Ew tehemula sebra te nake. Tu yê wî têk bibî, keça min. Wêrek û bi hêz be.

Keça min, hinekî din binivîse. Qeşê ku tu li benda wî yî dê di demeke nêz de were vir. Bawer be ku ew ê were. Tu yê bê qeşe nemînî. Pêdiviya te bi qeşeyekî dîlnîzm heye. Ew îradeya min nas dike. Keça min, nivîsandina xwe bidomîne. Tu westiyayî û pêdiviya te bi bêhnvedanê heye. Ev nivîsandin dê di demeke nêz de bi dawî bibe. Ez ked û xîreta te teqdir dikim. Û ya kesên ku alîkariya te dikin jî. Ez ê ji bo vê yekê we hemûyan baş xelat bikim. Xelata vî karî dê sed qat be. Bawer be." Xilaskar: "Keça min, divê tu hê paqijtir bibî. Ez ê te bi agirê evîna xwe hê paqijtir bikim. Ev agirê ku tu yê hîs bikî, karê min ê di nava te de ye."

Ez: "Ya Xudan, wê demê ez dilrehet bûm. Demên wisa hebûn ku min hest dikir qey dilê min dişewite." Xilaskar: "Bi vê agirê evînê, ez gelek giyanan xilas dikim. Gelek kes êdî nikarin vî agirî tehemul bikin."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê bihêlim ev agirê evînê di hundirê min de bixebite. Ji kerema xwe min paqij bike, da ku di min de tu leke nemîne."

Xilaskar: "Wisa be. Tu yê bi qasî ku ez dixwazim paqij bî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez ji niha ve ji kûrahiya dilê xwe ji bo vê paqijiyê spasiya te dikim."

Xilaskarê wek her carê ez pîroz kirim û got: "Bi silametiye biçê, keça min a delal."

Saet 6:00 êvarê: Rûsary û Mîsa Pîroz li Rot.

Ji 8.30 heta 11.15 êvarê: bi Wolfram re rojnivîsk nivîsî. Spas ji te re, Xwedêyo, ji bo ewqas keremê ku me karî ewqas binivîsin.

6 Mijdar 1992 – În – Dilê Pîroz

8.45 sibehê serdana doktor

Vê sibehê min jixwe zêdetirî saet û nîvekê dua kiribû.

Xilaskar: "Keça min a delal, binivîse. Pêdiviya min heye..." Ez: "Pêdiviya te bi çi heye?"

Xilaskar: "Divê her tiştê ku te nivîsandiye bi awayekî bêkêmasî were rêzkirin. Tiştê ku te nivîsandiye hîn jî pêdivî ye ku were çapkirin."

Ez: "Ya Xudanê min, kerema nivîsandina bilez bide me, ji ber ku em ji aliyê Şerir ve rastî gelek astengiyan tên."

Xilaskar: "Keça min, min ew kerem daye te."

Ez: "Min ji Xilaskar pirsî ka tiştê ku Wolfram nivîsandiye rast e."

Xilaskar: "Keça min, ew wekî ku ez dixwazim dinivîse. Keça min, amade be; stîgma dest pê dikin."

Ez: "Xwedayê ezîz, ez ji vê fêhm nakim. Ji min re bêje mebesta te çi ye."

Xilaskar: "Keça min, wextê te kêm e. Hema hema hemû zarokên min tobe nakin. Divê ez wan ceza bikim. Qehreniya min dikeve ser wan. Hemû zarok yên min in."

Ez: "Tu îro ne wekî her carê yî. Tu ji min re wek Xwedayekî cezakar xuya dikî." Xilaskar:

"Tişteki qenc li ber darizandina min nayê pêşkêşkirin.

Ew mîna daranên hişk in, ku tenê dikarin bîn şewitandin. Duha bike, keça min, da ku hêrsa min nerm bibe."

Ez: "Bavo yê Ezmanî yê delal, ji kerema xwe nehêle hêrsa te li ser rûyê erdê bikeve. Bavo, ew nizanin çi dikin. Ji kerema xwe me bibore. Kerema xwe li ser me birijîne, da ku hemû zarokên Hewa bibin zarokên Meryemê, ji ber ku ew Dayika me û Şahbanûya hemû zarokên ser rûyê erdê ye.

Dayika Pîroz, bibe penageha gunehgaran û navbeynkara me li cem

Xwedê. Em, zarokên te, ji te hez dikin.

Me hemûyan di çadira xwe ya parastinê de bipêçe.

Xilaskar: "Keça min a delal, bê navber dua bike; guneh pir mezin e. Keça min, her tiştî wisa bike wekî ku min heta niha ji te re gotiye. Rastiya min biparêze. Ez bi te re me."

Ez: Xilaskar li min bereket kir.

Saet 6:00 êvarê: Rûsary û Qudasa Pîroz li Rotê. Cejna Dilê Pîroz nehat pîrozkirin û Sakramenta Pîroz nehat derxistin, ji ber ku Qudaseyek ji bo rihetîya giyanan hebû.

7 Mijdar 1992 – Şemî

12.10 piştî nîvro heta

1.10 piştî nîvro Civîna

Duayê!

Xilaskar: "Keça min, binivîse."

Ez: "Tu dixwazî ez çî binivîsim?"

Xilaskar: "Binivîse; ev girîng e. Keça min, peywira te ew e ku tu ji Min re dilsoz bimînî, heta eger êş kêş jî nebe."

Ez: "Xwedayê ezîz, te jixwe kerem daye min ku ez xwedî sebir bim ji bo kişandina êşa xwe."

Xilaskar: "Keça min, eger tu vê yekê hîn jî di bîra xwe de bihêlî, ew hê

baştir e." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, mebesta te ji 'girîng' çî ye?"

Xilaskar: "Wê demê tu dê bi tevahî di nav min de bî."

Ez: "Ya evîna min, wê demê ez di zêdebûna te de me. Ez nikarim ji vê zêdetir tiştekî bixwazim, û ya ji bo min girîng ev e – ku ez her dem bi te re me."

Xilaskar: "Keça min, girîng e ku ez Xudan û Xwedayê te me, û ku 'erê'ya te dê wekî 'erê' bimîne."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ji kerema xwe re wê keremê bide min ku 'erê' ya min daye te, wekî ku tu dixwazî, saxlem bimîne."

Xilaskar: "Keça min, ez tiştekî ji te dixwazim."

Ez: "Dîsa? Ji kerema xwe min bibore. Belê, Îsayê min ê delal."

Xilaskar: "Ez dilê te, destên te û lingên te dixwazim, da ku ez bikaribim dest pê bikim."

Ez: "Min ew jixwe dane te. Ez ê fikra xwe neguherînim. Tu dikarî kengî bixwazî dest pê bikî."

Xilaskar: "Te kêfxweşîyeke mezin anî ji min re." Ez:

Xilaskarî ez pîroz kirim.

Ji saet 1:35 heta 5:05 piştî nîvro min bi Wolfram re rojnivîska xwe nivîsand.

Saet di 5:20 êvarê de ez çûm dêrê ji bo îtirafê. Tarî bû û kes li hundir nebû. Ez çûm nav jûra îtirafê, bi wê fikrê ku kes lê nîne.

Paşê Bav Vogt axivî.

Min pêşî gunehên xwe îtiraf kirin û paşê jê re got ka çî tiştê ji dêran ewqas aciz kiribû min. Min ji keşîş xwest ku piştî ayînê ronahiyan pênc deqeyan din vekirî bihêle. Wî got ku sakristan divê biçe malê. Min jê re got ku divê ew mifteyê jê bistîne da ku bikaribe bi xwe deriyan bigire. Paşê min jê re got ku divê ew yekser piştî ayînê bi xizmetkarên gorîgehê re zengilan lînexe, ji ber ku hîn jî çend kes di dêrê de mabûn ku dixwestin dua bikin.

Min jê re got ku me nanê biçûk, lê Sêyîniya Pîroz wergirtibû.

Min jê gilî kir ku Îna Dilê Pîroz nehatibû pîrozkirin û wî Sakramenta Pîroz dernexistibû pêş. Wî got ku ev yek ji ber Misa ji bo miriyan ne mimkun bû.

Min jî lê vegerand ku, çawa ku ew Şemiyê davêje bo Yekşemê, wisa jî dikare Îna Dilê Pîroz paş bixe.

Paşê min jê re got ku ne guncaw e ku koroya dêrê roja Şemiyê di dema Rozariyê de provayên xwe li dêrê bike. Heman tişt di dema Îtirafê de jî qewimîbû. Piştî Îtirafê, min dua kir

Ji saet 7.00 êvarê heta 8.00 êvarê min li rojnivîska xwe dinivîsand.

Saet di 8:45 êvarê de, Fridolin hat.

Min bi wî re li ser olê axivî. Wî her wiha ji min re behsa pirsgrêkên derbarê wergirtina komûnîyonê bi destan li Speyerê kir.

Ji saet 11:00 heta 11:45ê sibehê, min dîsa di rojnivîska xwe de nivîsî.

8 Mijdar 1992 – Yekşem

6.30 heta 7.45 sibehê: Civîna
duayê li malê!

Xilaskar: "Keça min, baş e ku te dua kir. Evîna te ya ji bo min rast e. Ji bo hezkiriyên xwe yê mirovan evîna rast bixwaze. Keça min a delal, vê binivîse: Bav Vogt keşîşê min e. Hêj hinek dem jê re lazim e ku tiştê ku tu jixwe fêm dikî, ew jî fêm bike.

Ji bo wî dua bikin. Ji bo keşeyan pir hindik dua tîne kirin. Keşeyek li ber Min berpirsiyariyeke mezin hildigire. Ji bo wan dua bikin.

Keça min, Bav Vogt tiştê ku te duh di jûra îtirafê de jê re got qebûl kiriye. Ya mayî ji min re bihêle."

Ez: "Min li ser metranekî li Speyerê pirsî ku namzedekî ciwan ê keşîştîyê neçar kiribû ku di dema Şîva Pîroz de bi xwe Hostî Pîroz werbigire."

Xilaskar: "Metran îradeya min pêk nayne. Ew îradeya Bavê Derewan pêk tîne." Ez: "Dema metranek bi vî awayî tevbigerê, divê xwendekar çi bike?"

Xilaskar: "Keça min, divê ew ji bo van niyetan dua bikin." Ez:

"Xwedayê ezîz, gelo tu dixwazî ez tiştêkî din jî binivîsim?"

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse: hezkirina te ya ji bo min saxlem e. Ev saxlemiya di hezkirina te ya ji bo min de, keremeke ji min e. Vê saxlemiyê di hezkirina min de biparêze. Ev fezîleteke mezin e, keça min."

Ez: "Bavo yê Ezmanî, ez ji te re bi hemû dilê xwe spasdar im û ez ê vê wekî sedeyfekê bihêlim."

Xilaskar: "Keça min, tiştêkî din binivîse. Şerê mezin li ber derî ye. Ew ê ji Rojhilat were, keça min.

Mirov bi ser xwe ve ber bi kûrahiyê ve diçin. Şeytan wan di tora xwe de asê kiriye. Ew kor in; pê nahesin. Ew naxwazin vegerin, ji ber ku ev rê ji bo wan pir rehet e.

Hemû êşên ku dê bîn serê te, qebûl bike. Ev îradeya min e. Bi vî awayî, tu dikarî tiştên ku hîn dikarin bîn xilaskirin, xilas bikî."

Ez: "Ya Xudayê min, nivîsandina vê pir zehmet e."

Xilaskar: "Ji bo min pir zehmetir e ku ez temaşe bikim ku zarokên min ber bi wê bêrehmîyê ve direvin ku êdî veger jê nîne. Belê, keça min, ji bo îro tenê ev e."

Ez: Xilaskar li min bereket da.

8.00 sibehê Ayîna Pîroz li Rotê.

9.30 heta 11.30ê sibehê: bi Wolfram re rojnivîska nivîsand.

Saet 1:00 piştî nîvro: Rûsary û îbadet. Ez şaş mam ku Bav Vogt Cejna Dilê Pîroz pîroz kir û Sakramenta Pîroz derxist pêş.

Bûltena dêrê behsa îbadetên bi pîrozkirinê kir.

2.15 piştî nîvro: Erich hat min dît.

Mêrê min ji min re got ku, di nav saetekê de, jinekê heta çar çaran telefon kiribû û îdia dikir ku Bav Dochat hevaleke wî heye û ku erebeyê wî niha li ber mala wê parkkirî ye. Min fikirî ku Şeytan dixwest keşîşê ji koma duayê jî dûr bixe. Min ji vê jinê bawer nekir, ji ber ku dibe ku cin li wê siwar bûbe.

9 Mijdar 1992 – Duşem

5.15 - 6.15 sibehê: Civîna
duayan li malê!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse. Tu yê stîgmatayan li dêrê werbigirî. Pêşî dê dilê te bê qulkirin."

Ez: "Lê Te gotibû ku ez ê hemû stîgmayan bi carekê werbigirim."

Xilaskar: "Ez dikarim li gor dilê xwe bikim. Ez dikarim plana xwe biguherim. Tu yê ji stîgmatên di dilê xwe de gelek xwîn winda bikî. Vê xwînê ji bo hemû giyanên cîhanê pêşkêş bike."

Ez: "Û giyanên hejar?"

Xilaskar: "Ji bo giyanên belengaz ên li Purgatoryê jî."

Ez: "Min ji Xilaskar pirsî ka gelo rast bû ku min 'Purgatory' nivîsbû?"

Xilaskar: "Ew cihekî paqijkirinê ye.

Tu dê êşeke mezin bikişînî dema ku stîgma bên neqîşandin. Ev êş nayê berawirdkirin bi êşa ku te heta niha kişandiye. Ew ê bibe êşa min a di nava te de."

Ez: "Piştî ku ez bi Bav Vogt re çûm îtirafê, min di dilê xwe de êşeke mezin hîs kir. Min êş kişand ku Bav Vogt Cejna Dilê Pîroz pîroz nedikir. Gelo ev êş ji te jî?"

Xilaskar: "Keça min, tu yê her tim êşê hîs bikî kengê ku keşîş bi Min êrîş bikin."

Ez: "Xwedayê ezîz, van demên dawî piştî xwarinê dilê min pir diçe hejînê. Heta li dêrê jî ez nexweş ketim."

Xilaskar: "Eger ez di nav te de bim, ne hewce ye tu tişteki bixwî." Ez: "Ya Xudan, ez hîn zêde ji van tiştan fêm nakim."

Xilaskar: "Ez jiyana te me. Ez dikarim her tiştî biguherînim." Ez: "Lê şeytan jî dikare xerabiyê bike."

Xilaskar: "Lê ew nikare xwedî te bibe, ji ber ku ez bi te re me. Dilxelandina te ew beşa cîhanî ya di nava te de ye."

Ez: "Ew çi ye?"

Xilaskar: "Tu gunehên cîhanê bi xwe re hildigirî. Guneh barekî mezin e û xerabî ye." Ez: "Lê min gelek caran di dêrê de xwe nexweş hîs kiriye."

Xilaskar: "Xerabiya di dêrê de ji ya li derve xerabtir e. Duayê bike ku xerabî ji dêrê were rakirin."

Ez: "Ma qesta te Ewdê Mesîh e, dema ku perçe di dema Şîva Pîroz de dikevin erdê û di bin lingan de tên pelixandin?"

Xilaskar: "Ew jî, keça min."

Ez: "An jî ji ber ku hinek bi dilekî nepak te werdigirin?" Xilaskar: "Belê, bi vî awayî ew ceza li xwe datînin."

Ez: "An ji ber ku tu bi destên ne-pîroz tên belavkirin. Gelo ev xemsarî jî xerabiyek e?" Xilaskar: "Belê, keça min, wisa ye."

Ez: "Wê demê bêguman divê ev xerabî zû ji Dêrê were rakirin."

Xilaskar: "Keça min, ez fermanê didim hemû keşeyan ku vê yekê bikin; wekî din, hêrsa min dê bikeve ser wan."

Ez: "Belê, ya Xudan û Xwedayê min, min fêm kir."

Xilaskar: "Ez kêfxweş bûm ku tu ewqas zû rabûyî ji bo nivîsandinê. Tu ji aliyê kesî ve ne aciz bûyî."

Ez: Xilaskar li min bereket kir.

12:15 piştî nîvro li kapela klînîka ENT

Piştî duaya Angelus, min ji Xilaskar re dua kir. Min dixwest bizanim ka divê ez ji Bav Dochat re bibêjim ku jineke bi nenasî telefon kiribû û li ser wî xerab axivîbû.

Xilaskar: "Jê re bêje bila ji bo vê jinê dua bike."

Vê sibehê jî, min ji çend êrîşên Şerîr gelek êş kişand. Spas ji Xwedê re ji bo kerema naskirina Şerîr gava ku ew dizî dikeve nav. Vê carê, Şerîr bi rêya xesûya min tevgeriya.

Saet 6:00 êvarê: Rozarî û Qudasa Pîroz li Rot.

Rahîbe neîtaetkar bû û careke din Şîraza Pîroz di destê min de pêşkêşî min kir.

Ez li ber Xilaskarê serê xwe tewandim û bêyî ku wî wergirim, vegeriyam cihê xwe. Xilaskar bi awayekî ruhanî hat ba min. Min keremeke mezin wergirt.

8.00 êvarê Koma Duayan

Li wir du-sê kes hebûn ku li ber Sakramenta Pîroz gilî kirin ji ber ku me îro pir bi Latînî dua kiribû.

10 Mijdar 1992 – Sêsem

8.00 sibehê

Koma Duayan!

Ji bo cara yekem, me di koma duayan de gelek bi Latînî dua kir. Piştî saet 11.00 êvarê, ez bi Bav Dochat re çûm îtirafê. Min di çavên wî de nihêrîneke zalim û bêsekin dît.

Xilaskar: "Min destûr da; ew Şeytan bû. Pîskoposên min di bin xeterê de ne, wekî ku tu dizanî." Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, min tenê ew di çavên wî de dît. Dema ku ez li duh difikirim, ez hîn jî nexweş dikevim. Min ê tercîh bikira ku careke din neçim dêrê. Lê ji ber ku ez ji te hez dikim û ji te re dilsoz im, ez amade me ku li kêleka te bi şeytan re şer bikim."

Xilaskar: "Ez kêfxweş im ku te ev fêhm kiriye. Keça min, divê tu berdewam bikî, ji ber ku kerem hatiye dayîn te ku tu vê yekê bi ser bixî. Bi min re, tu yê wî têk bibî."

Ez: "Min pirsî ka gelo duh rast bû ku me li lateinisch Rûzariyê bi Latînî xwend." Xilaskar: "Vê binivîse, keça min. Divê li lateinisch gelek dua hebe. Min Latînî ji bo gelê xwe hîlbijartiye. Divê Dêr bi Latînî dua kirinê bidomîne. Ez ê bi awayekî taybet xelatê bidim zarokên xwe yên ku bi Latînî dua dikin.

Keça min, wekî te duh kir dom bike."

Ez: "Lê ya Xudan, wan gilî kir ku ew tiştêkî jî fêhm nakin." Xilaskar:

"Keça min, ez vê fermanê dikim."

Ez: "Xwedayê ezîz, metranan gelek Latînî ji holê rakirine." Xilaskar: "Dua dê careke din li Dêrê bi Latînî bên kirin." Ez: "Belê, ya Xudanê min, ez ê li gorî gotina te bikim."

Xilaskar: "Ez ê bawermendan ber bi te ve bibim; ew ê bi Latînî dua bikin. Tewra ew hindikên ku gazinan dikin jî divê xwe li gorî te biguncînin, ne berevajî. Rêya teng a ku ber bi min ve diçe, ji bo hemû zarokên min duayeke hevpar dixwaze. Ne hewce ye her dua bi Latînî bê gotin; tiştê ku her tim hatiye kirin ji bo min bes e."

Xilaskar: "Keça min, pêdiviya min bi tiştêkî ji te heye."

Ez: "Ya Xudanê min, ez ê wê bidim te û bibêjim 'Erê', her çend ez nizanî ew ê çî be jî." Xilaskar:

"Pêdiviya min bi destûra te heye da ku giyanên belengaz ji te re xuya bibin."

Ez: "Ev ji bo min ne meseleyeke bêferq e. Lê heke, bi saya te, ez bikaribim alîkariya wan bikim, û bi vî awayî ew zûtir ji cihê paqijkirinê azad bibin, ez ê tavilê destûra xwe bidim te. Ya Xudan û Xwedayê min, ne îradeya min, lê ya te bila bibe. Lêbelê, divê tu min bikar bînî ku ez wan nas bikim; wekî din, dibe ku şeytan jî wekî giyanekî belengaz xuya bike."

Xilaskar: "Keça min, tu yê her giyanê hejar ê ku ji min tê nas bikî. Ji bo vê ez ê kerema xwe bidim te. Te jixwe gelek alîkariya giyanên hejar kiriye."

Ez: "Ya Xudan, min ji bo wan gelek Ayînên Pîroz pêşkêş kirine; min mûma pîroz a baş-pîrozkirî bi berdewamî ji bo wan vêketî dihêle; gelek caran di rojê de ez ava pîroz didim giyanên belengaz û ji bo efûyê gelek duayan ji wan re dikim. Gelo mebesta te ev e?"

Xilaskar: "Te bi kirina vê yekê gelek alîkariya wan kiriye."

Ez: "Xwedayê ezîz, ji kerema xwe gava giyanên hejar tên ber min, tîrsa min ji holê rake." Xilaskar:

"Tu dê netirsî, ji ber ku giyanên hejar gelek ji bo doza te dua dikin."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, hemûyan pîroz bike; ez ê di pêşerojê de zêdetir ji bo wan dua bikim.

Ez ji wan hemûyan hez dikim, ji ber ku ew ê rojekê hemû werin Bihuştê, Te pesin bidin û Te rûmetdar bikin û Te bi rûmet bihêlin."

Xilaskar: "Keça min, ez bi taybetî ji tiştê ku te nivîsandiye kêfxweş bûm. Min, Xilaskar, te pîroz kiriye."

Saet 6:00 êvarê Rozarî û Mîsa Pîroz li Rotê.

Ez dixwest îşev derdora saet 9:30ê êvarê biçim nav nivînan. Lê tam dema ku ez dixwestim bikevim nav nivînan, şeytan xaça mezin a du metreyî û mase bi hêzeke mezin avêt erdê. Li ser maseyê nîşana ezmanî ya Xwîna Pîroz a ji Rodalbenê hebû.

Her wiha wêneyekî Meryema Alîkariya Herheyî û wêneyekî Îsayê Dîlovan ê ji aliyê Xwişk

Faustina ve jî hebû. Wî her tişt avêt erdê.

Wêneyê Xwîna Pîroz neşikest. Wî careke din hebûna xwe da hîskirin, û nîşan da ku ew dîsa li dora min e.

Piştî, min xwêya pîroz li seranserê odeyê reşand. Ez tevahiya şevê razam.

Îsa bi min re ye; ew nikare zirarê bide min.

11 Mijdar 1992 – Çarşem

8.30 sibê heta 9.20

sibê Duwa—Yekîtî!

Xilaskar: "Keça min a delal, binivîse. Ez dixwazim tu binivîsî." Ez: "Îsa, Kurê Xwedayê zindî, divê ez çî binivîsim?" Xilaskar: "Keça min, ez tiştekî ji te dixwazim!"

Ez: "Tu çî ji min dixwazî? Ma tiştek din heye ku min hêj nedaye te? Ya Xudan, ez ê tiştekî red nekim, ji ber ku ez pir ji te hez dikim: û eger evîna min a ji bo te ne tam rast be, wê demê ji kerema xwe re keremê bide min ku ez tu carî ji te re nebêjim 'na'. Ji ber ku ez ê her tiştê ku tu ji min bixwazî bikim. Bila daxwaza te di her tiştê ku tu ji min bixwazî de pêk were. û niha destûr heye ku ez vê bizanibim, ji ber ku min jixwe 'erê'ya xwe da te."

Xilaskar: "Keça min, ez razîbûna te dixwazim. Ez dixwazim te bi tevahî nû bikim." Ez: "Ya Xudan, ji kerema xwe, min nû bike. Ji kerema xwe vê ji min re şirove bike, ji ber ku ez fêhm nakim." Xilaskar: "Ya kevn di nava te de dê bimire. Êdî gunehên te yên kevn nemane."

Ez: "Ya Xudan, tu min ji hemû gunehên ku min kirine azad dikî?" Xilaskar: "Keça min, tu dê ji hemû gunehan azad bibî."

Ez: "Ya Xudanê min, ev tê çî wateyê?"

Xilaskar: "Ez dikarim vê yekê bikim, keça min. Kes nikare gunehên te li hember te bigire. Min tu nû kirî."

Ez: "Ya Xudan, lê min berî vaftîzbûna xwe gelek guneh kiribûn." Xilaskar: "Keça min, min tu nû kirî." Ez: "Xwedayê min ê delal, gelo ji bo peyva 'nû' peyveke din heye?"

Xilaskar: "Keça min, te xweyê kevin ji xwe avêt. Di nava te de xweyê nû heye, ku ez dikarim pê re çî bixwazim bikim."

Ez: "Ya Xudan, bi mirovê nû yê di nava min de çî bixwazî bike, ji ber ku ez wek mirovekî nû bi tevahî di nav te de û bi te re me."

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Ev yek gelekî min kêfxweş dike. Ez ê dest pê bikim ku bi xweya nû re li gor dilê xwe tevbigirim. Keça min, tu hîn vê fêhm nakî. Lê dem dê were ku tu yê her tiştî fêhm bikî. Ya ku nayê fêmkirin ew e ku mirov tenê carekê li bihuştê wê fêhm dike.

Hezkirina te ji bo min bes e. Keça min, tiştê ku te nivîsand bi rastî girîng bû."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, rêberê min ê ruhanî. Ez spasiya te dikim ku te ez kirime mirovekî nû. Ez xwe wek mirovekî nû pêşkêşî te dikim."

Xilaskar: "Keça min a delal, ev qas e." Ez:

Xilaskarî ez pîroz kirim.

Ji saet 5:55 heta 7:05 êvarê min bi Wolfram re rojnivîska nivîsand.

Saet 7:30 êvarê: Ayîna Pîroz li Klînîka Rochus bi Roswithayê re.

Ji saet 8.30 heta 10.00 êvarê: Min dîsa bi Wolfram re rojnivîsk nivîsî.

12 Mijdar 1992 – Pêncşem

8.00 sibê

Koma Duayan!

Xilaskar: "Keça min a delal, vê binivîse." Ez:

"Belê, Ya Xudan û Xwedayê min."

Xilaskar: "Stîgmatên ku tu yê werbigirî dê gelek mirovan qanih bikin ku ew ez im. Gelek keşîş dê vegerin ser rîya rast.

Nifşek nû yê gelek keşîşên ku dê yên min bin dê hebe.

Min hêz da şandiyên xwe ku bibin keşîş, lê ne jinan. Jin ji bo keşîştîyê nehatine hilbijartin. Keça min, daxwaza Şeytan e ku jin rola keşîştîyê bigirin ser xwe. Ev jin dê li ber min berpirsiyariyeke mezin hilgirin. Ew ne daxwaza min, lê ya Şeytan pêk tînin.

Hay ji van jinan hebe.

Keça min, gelek ji keşeyên şaş rêya xwe vedigerînin mala Bav. Bi wan re şa bibe!"

Xilaskar: "Ceza dê hê mezintir bibe, da ku zarokên min fêr bikin ku ez hîn jî hene. Her kesê ku ji min bêbawer e, xiyaneşkarê min e.

Keça min, bêbawerî li hember Xwedayê wan, yê ku dikare wan xilas bike, xerabiyeke mezin e. Divê ev xerabî bê derengî were qirêkirin."

Ez: "Xwedayê min ê delal, ez êdî nikarim binivîsim. Ji min re nivîsandin pir zehmet e, ji ber ku di vê cîhanê de li hember Te ewqas bêbawerî heye."

Xwedayê dilovan li min xêr kir.

Ji bo min ne mimkun bû ku nivîsandina xwe bidomînim. Xilaskar gelek tiştên din ji min re gotin, lê min êdî nikaribû binivîsim ji ber ku gunehên cîhanê gelekî giran li ser min bûn. Ez ewqas nexweş im ku dikarim her kêlî bi xwe ve biavêjim.

Saet di 10:30ê sibehê de ez ji kar derketim. Ji ber êşê ez çûm cem doktor.

Doktor Staufer got ku ev êş ji stûna piştê min dihat. Her wiha êşêke tûj û kêr-avêtî li aliyê min ê rastê nêzîkî gurçikên min hebû. Ev êş li seranserê piştê min belav dibû. Dilxelandin hîn jî bi min re hebû.

Piştî nîvro, êş ewqas giran bû ku min êdî nikaribû bimeşim.

Ber bi êvarê ve, êş kêr bû.

Saet di 6:00 êvarê de, tevî êşê ez çûm dêrê, ji ber ku bijîşkê min ê rastî Xilaskar e. Îro ez kêfxweş bûm ku piştî Ayîna Pîroz ronahî ji bo demeke dirêjtir maye. Bav Vogt tiştê ku min di jêderê de jê re got qebûl kir.

Spas ji te re, Xwedê, ji bo vê keremê.

Ji saet 7.45 êvarê heta 10.45 êvarê, min bi Wolfram re nivîsandina rojnivîskê domand. Ji saet 11.00 êvarê heta 11.45 êvarê, min notên xwe di rojnivîskê de nivîsandin.

13 Mijdar 1992 – În

10.30 sibê heta 1.00 piştî nîvro:

Civîna duayê li malê!

Pêşî, min li ber peykerê Xatûna Me dua kir. Min bi Xatûna Me re axivî û giriyam. Bi rêya Meryemê, min xwe radestî Xilaskar kir. Min xwe bi dilên Meryem û Xilaskar re yek kir. Paşê min bi kelecana ji Xilaskar re dua kir.

Xilaskar: "Keça min, vê binivîse. Ez dixwazim ku tu, heta îro jî, her tiştê ku di destê te de ye bidî min."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, tişteke min nîne. Her tişt ya Te ye. Tu her tiştê di min de yî. Min tişteke bi xwe re neanî vê dinyayê. Û ez ê nikaribim tişteke jî bi xwe re bibim. Gelo tiştê ku min heta niha kiriye baş bû an xirab bû? Ez li benda xelata xwe ya li Bihuşte me. Baweriya min bi vê xelatê xurt e. Ez jixwe li hêviya wê me. Ez her roj şa dibim, ji ber ku bi her rojê ku derbas dibe ez hinekî nêzîktir Bihuşte dibim. Da ku li wir ez bikaribim ligel Meryema Pîroz a Bereketdar, Ûsivê Pîroz, hemû milyaket, milyaketên parêzvan û pîrozan, hezkirin, pesindan û rûmetdarkirina Te bidomînim.

Zanîna armanca ku mirov li ser vê erdê jê re dijî, tişteke ecêb e."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez malê te me. Tu her tiştê di min de yî. Ez paşeroja te me; ez herheyîbûna te me. Keça min, ez ji tiştê ku te îro nivîsandiye kêfxweş im. Keça min a delal, ev name ber bi dawîbûnê ve diçe. Gelek tiştên din dikarim bîn nivîsandin, lê tiştê ku te nivîsandiye ji bo min bes e. Wê kêfxweşî da min. Tu kedkar bûyî. Te gelek fedakarî kirine.

Keça min, hinekî bêhna xwe vede."

Ez: "Niha çi dibe? Ya Xudan û Xwedayê min, ya rêberê min ê ruhanî yê hêja, gelo sibe êdî ne hewce be ku ez binivîsim?"

Xilaskar: "Tu dikarî bi min re bi axivî, lê êdî ne hewce ye ku tu wê binivîsî. Keça min a delal, ji min re dilsoz bimîne."

Ez: "Xwedayê ezîz, niha di dilê min de êşêke kêr-kişandinê heye, dilşewatî."

Xilaskar: "Ew xebata min a di nava te de ye. Min xebata xwe di nava te de dest pê kiriye. Keça min a delal, ez di nava te de me û ez ê her tim di nava te de bim.

Vê yekê baş bîne bîra xwe. Tu dê tu carî ne bi tenê bî, heta dema ku tu xwe terikandî hîs bikî jî."

Ez: "Ya Xudan û Xwedayê min, ez bi tiştê ku te ji min re got bawer dikim. Bila her wekî ku te got pêk were. Ez zaroka te, keça te, bûka te, xwişka te, xizmetkara te û amûra te me ku tu pê dixebitî. Ya Xudan û Xwedayê min, ev hemû ji bo hezkirina ji te re, ji bo rûmeta te ya mezin û ji bo xilaskirina giyanan e."

Xilaskar: "Keça min a delal, ez spasiya te dikim. Tu dê di bin parastina min de bimînî. Ez te pîroz dikim, keça min."

Ez: "Ya Xudan, ez hemû giyanan, heta yên li Cihê Paqijiyê jî, di nav de digirim, da ku kes nikaribe bibêje ku wî ev xênedîtî wernagirtiye."

Xilaskar: "Bila Xwedayê Bav, Xwedayê Kur û Xwedayê Ruhê Pîroz te pîroz bikin. Bi aramî biçe, keça min a delal."

Ez: "Spas ji Xwedayê Pêşeng re be. Bila Xwedayê Sêyekî were pesinandin, hezkirin, perestin û bi minetdarî were rûmetdarkirin. Bila Îsa Mesîh û Meryem bîn pesinandin, niha û heta hetayê. **Amîn.**"

Ji saet 1:30 heta 4:00 piştî nîvro, min notên xwe nivîsandin rojnivîskê.

Ji saet 5:00 heta 6:15 êvarê, min bi Wolfram re rojnivîska xwe nivîsand.

Saet 6:30 êvarê: Ayîna Pîroz li Rot.

Ji saet 7:30 heta 9:00 êvarê, min bi Wolfram re nivîsandina rojnivîska xwe domand.

Saet 9:30 êvarê, Bav Gebhard Heyder ji Regensburgê li min geriya.

Wî ji min re got ku wî îro xebata xwe ya sereke qedandiye. Û divê ez jî dev ji nivîsandinê berdim, ji ber ku êdî bes bû. Min got ku Xilaskarê vê sibehê jixwe ev yek ji min re gotibû. Bav Gebhard Heyder ji vê yekê kêfxweş bû, ji ber ku min jixwe ev yek ji Xilaskarê dizanibû. Ji ber ku ev piştrastkirinek bû ku Xilaskar bi riya wî dixebitî.

Min jê re got ku îro dê bibe roja min a dawî ya nivîsandinê. Bav Gebhard Heyder li ser telefonê min û hevjinê min pîroz kir. Ez pir kêfxweş bûm ku wî pîrozbahî bi Latînî li min kir. Min xatir jê xwest. Ez ji bo vê keremê jî spasiya Xwedê dikim, ku Bav Gebhard Heyder careke din li min geriya û pê re axivîm.

Min di dema nivîsandina vê rojnivîskê de qet Încîl an jî pirtûkeke din a olî bi kar neaniye. Ferhenga min a Almanî pir sînordar e. Min her wiha hema hema tu peyvên biyanî bi kar neanîne, ji ber ku min dixwest bi awayekî pir hêsan binivîsim da ku ji her kesî re têgihîştî be.

Ev rojnivîsk îro, 14ê Mijdara 1992an, hate temamkirin. Îmze: Julijana

Ebert

Ev rojnivîsk ji aliyê Marion Hamsch û Wolfram Bellemann ve hatiye tîpkirin.

Du pêvek ji bo rojnivîskê:

5 Mijdar 1993 – Înêya Dilê Pîroz

Êvara berê (4ê Mijdarê), Julijana telefonek ji zilamekî wergirtibû ku ji keşeyekî ji Waghäusel (dêra hecê) re gotibû ku Dayika Xwedê dixwaze şîva pîroz li ser ziman werbigire.

Keşe bersiv dabû: "Şeytan e ku bi devê te diaxive!"

Di dawiyê de, keşîş ji wî zilamî re, ku ji Bruchsalê bû, got ku ew azad e ku Şîva Pîroz dema li ser çokan e werbigire.

Wê demê gotinên rast ji Julijana re hatin: Eger şeytan bi riya wî zilamî diaxivî, ma çawa dibe ku keşîş bihêle ew tiştê ku wî got bike?!

Di 5ê Mijdarê de, derdora saet 10an, Julijana ji Dayika Xwedê pirsî.

Wê ji Dayika Xwedê dua kir ku, eger ew îradeya Xwedê û ya wê bi xwe be, wê jê re bigota ka ew di derbarê pirsê komûniona li ser ziman de çi dixwaze.

Dayika Xwedê: "Ez ê ji te re bibêjim, keça min! Ez li hemû dêrên Xwedê Şîva Zindî ya devkî daxwaz dikim, çawa ku Bav jî dike."

Julijana: "Dayika Xwedê ya delal, spas ji te re ku te ev ji min re got!"

Paşê ew, derbarê Marpingenê de, ji Xilaskar dipirse ka gelo divê Thomas binivîse.

Xilaskar: "Ji bo te rast e ku binivîsî! Her tiştê ku ji Xwedê tê divê bê belavkirin da ku plana Xwedê pêk were."

Paşê Julijana ji Xilaskar pirsî: "Sedem çi ye ku keşeyên ku li Medjugorje bûn, beşekî sûcdar in? (ji bo şer, bnr. 4 Mijdar)."

Xilaskar: "Di destpêkê de, li Medjugorje nefsbîçûkî hebû, lê paşê nema. Wan Bedena Min xistiye destê mirovan.

Keça min, vê binivîse: Ez daxwaz dikim ku keşîş li ser rêzgirtina mezin a ji bo Laşê Min waizê bidin. Li cihê ku rêz hebe, hezkirin jî heye.

Li cihê ku evîn lê kêmbê, ew tenê nefretê diçin.

Nivîse, keça min: Ez tobeyê didim kahînan. Divê ew Komûnîyonê bidin zimanê bawermendan. Keça min, ez Xwe didim giyanan."

Julijana ji Xilaskar dipirse ka divê ew Şîva Pîroz li ser ziman bidin an neçar in bidin. Xilaskar:

"Divê, ji ber ku ez ew kes im ku ez im. Ji ber vê yekê min ev tenê daye kahînen Xwe. (Ku bi destên xwe Têna Min a Herî Pîroz dest bidin).

Ez ê xelatê bidim her keşeyekî ku niha dest pê bike xwe ji dayîna Şîva Pîroz a di destan de dîr bigire.

Evîna min û kerema min dê bi zêdehî li ser wan bê rijandin. Divê ew hemû serbilindiya xwe pêşkêşî min bikin. Keça min a delal, ez spasiya te dikim ku te ev nivîsand!

5 Mijdar 1994 – Duşem

9.45 êvarê

Xatûna Me: "Zarokên min, ez ji we hez dikim. We hemûyan ji Xudan kerem wergirtiye.

Heta ku ji we re zehmet be jî ku hûn vê Rûsaryayê ji bo Birînen Pîroz ên Xudan dua bikin, her roj wê dua bikin.

Her kes nikare vê Rozariyê duayî bike. Bi riya wê, gelek giyan tên xilaskirin.

Ez spasiya we dikim, zarokên min, ji bo duaya we ya bi kelecane.

www.gnadenvolle-gebete.de

11 Adar 2026
Ji rojnivîska resen hatiye kopîkirin – Bernhard

**Dua ya herî baş, tijî kerem – Duaya Xudan – ji
bo hemû mirovan –
da ku her dil şa bibe û gelek giyan xilas bibin**

(Almanî)

† (Em bi navê hemûyan û ji bo hemû mirovan dua dikin)

19 Hezîran 2025

† Bi navê Sêyekî Pîroz ê Hêzdar,

Bav, Kur û Ruhê Pîroz, em ji we daxwaz dikin û we vedixwînin ku hûn bi me re dua bikin û me biparêzin: Meryema Pîroz a Pak, Dayik û Qralîçeya me; Ûsivê Pîroz; hemû pîroz; milyaketên pîroz ên li Bihuştê; û milyaketên me yên pîroz ên parêzvan, yên ku her dem bi me re ne. Em ji giyanên li Cehannamê daxwaz dikin ku bibin şefîcên me û ji bo me dua bikin.

Xwedayê Pîroz ê Sêyekî, † Bav, Kur û Ruhê Pîroz, tu Xwedayekî yek, yekparçe, qenc, hemî-hêzdar û li her derê hazir î.

Keyaniya Te di nav me de ye. Tu li Esman – Bihuştê – û li ser rûyê erdê padîşahiyê dikî.

Bila îradeya Te bibe, li ser erdê wekî ku li ezmanan dibe. **Xwedayê rehmdar, zindî,** ji kerema Xwe me efû bike ji xeletiyên me, çawa ku em jî efû dikin ji yên ku li dijî me xeletiyên dikin. Em bi dîlnizmî ji Te daxwaz dikin: bi ronahî, hêz û hezkirina Xwe di dilên me de bijî û bimîne.

Li me û li hemû mirovan kerema xwe bike da ku aşitiya te di dilê me û di dilê hemû mirovan de bi cih bibe, da ku em bibin yên te, xizmeta te bikin, ji te re dilsoz bimînin û her û her bi te re bimînin.

Bavo, em bi dîlnizmî ji Te daxwaz dikin;

Me ji hemû gunehên me paqij bike û bifîdake.

Ji kerema xwe nanê me yê rojane bide me, yê ku ji aliyê keşeyekî Katolîk ê Romanî ve dibe Îhtîşamiya Pîroz a Zindî. Piştî pîrozkirinê, Îhtîşamiya **Pîroz**

Xwedayê me yê Pîroz, Zindî, Padîşah û Xilaskarê me yê niha ye ji bo hemû mirovan. Yê ku em wî di Dêrê de bi dîlnizmî û dilekî pak wergirtinê, û bi wî hêviya jiyana herheyî dikin.

Ya Xwedayê Pîroz ê Hêzdar, em ji Te lava dikin,

şeytan heta hetayê bişîne dogehê, da ku mirov û em guh nedin wan, xizmeta wan nekin an jî guneh nekin; da ku ew êrîşî me nekin, şer bikin, me biêşînin, bikujin, me bixin nav ceribandînê, me aciz bikin an jî bandorê li me bikin, û **me an jî mirovahiyê** neavêjin dogehê.

Ya Xwedayê Pîroz, ji kerema xwe rê nede me an kesên din ku ji Te bizivirin û di gunehê kujer de bimînin; belkî, em dixwazin, li gorî îradeya Te, niha û her û her bi Te re bin.

Xwedayê Pîroz ê Sêyekî, bi kerem û îradeya Te em ê li Bihuştê bextewar bin.

Xwedayê Pîroz ê Herheyî û Bawer, em te rûmet dikin, pesnê te didin, te jê hez dikin û perestiyê didin te; em bi te bawer in û ji bo her tiştî spasiya te dikin, niha û her dem û heta hetayê. **Amîn.**

Pîrozê Rojê – Pîroza Juliana ya Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Pêşgotina Dawî (PD) – ji bo xwendin û kirina îradeya Xwedê girîng e: *(Almani)* Keşeyekî Katolik ê Romayî ne behsa Romayîyan dike, lê behsa Papa yê yekem, Pêxember Petrûs, li Romayê dike.

Em tenê dikarin heta ku ji me tê binivîsin. Ji ber vê yekê Xilaskar peyvên bihêztir dide me, her ku şer berfirehtir dibe û gelek kes dimirin.

Wate – Transformāta – veguherîn. Consecrata – 'pîrozkirin' an 'pîrozbûn'. Xelat kirin – praemium dare

Di Latîniya klasîk de, tîpa **J** tune ye. Navê Julijana bi 'I' tê nivîsandin; 'I' li şûna **J** tê, ji ber vê yekê Julijana!

Giuliana – Julijana bi Îtalî wekî **Juliana** ya Îngilîzî tê bilêvkirin (Dsch).

Meryemana Juliana ya Liege – Belçîka. Pêxembera Cejna Cismê Mesîh (Corpus Christi), wê hezkirineke mezin ji bo Sakramena Herî Pîroz a Altarê hebû. Papa Urban IV di sala 1264an de Cejna Herî Pîroz a Cismê Mesîh (Corpus Christi) ji bo tevahiya Dêrê da destpêkirin. Juliana ya Liege di 19ê Hezîranê de li gel Juliana Falconieri ya Îtalî tê rûmetdarkirin; û ew dikare wek navbeynkar xizmetê bike. Juliana ya Nîkomediyê di Dêra Katolik de di 16ê Sibatê de tê pîrozkirin.

Dua Xudan a ser Rêzdariya Cîsma Mesîh – (19 Hezîran 2025):

Belayî – Belayî

em nexwe nav ceribandî – ne inducas in tentationem

û me neavêje dojehe – et ne nos in infernum praecipites

Key û Xilaskarê hemû mirovahiye – Rex et Salvator pro omnibus hominibus in

Paradise – Bihuş

Melayîketên Parêzvan ên Pîroz, yên ku her dem bi me re ne

esman û Melekên Parêzvan ên Pîroz, yên ku her dem bi me re ne.

(19 Hezîran 2025) **Koln – di dema Ayîna Pîroz de:**

sîwanên zer û sor ên ku di dema belavkirina Şîva Pîroz de tên bikaranîn

– ev bîdayet e – Xilaskar mirovan nexweş nake; Ew di heman demê de Şîfadar e.

Divê hemû kesên ku Şîva Pîroz li destê xwe distînin an jî standine, biçin îtirafê!

Ji ber ku Şîranî di destan de li ber çavên Xwedê pîsahiyek e; bi rastî, ew ne nanê asayî ye – piştî Pîrozkirinê di Hostê de, Xwedê, Îsa Mesîhê Pîroz, bi awayekî ku nayê veqetandin bi Xwedayê Bav û Xwedayê Ruhê Pîroz re yek dibe – bi goşt û xwîn, beden û giyan, xwedayetî û mirovahî, bi awayekî rast, resen, cewherî, zindî û herheyî amade ye û hêzdar e.

(Yûhenna 14:8–11: Fîlîpos ji Îsa re got, 'Bavo nîşanî me bide, û ev ê ji bo me bes be.'

Îsa Mesîh bersiv da: 'Kî min diye, Wî diye dîtîye', û: '...Bavê, yê ku di min de dimîne...').

Praktîka rast ew e ku Komûnîyon tenê ji aliyê keşîş ve li ser ziman were dayîn.

(19 Hezîran 2025 – 2.10 piştî nîvro) **Bavo, dua temam e**

Dua Xudan niha temam e, û hemû Bihuş – Esman – bi dua kirina bi me re şa dibe. Zêdetirî

30 salan li dibistana Xilaskar, me fêr bûne ka çawa

Dua Xudan. Divê em wê beriya Ayînê û piştî Ayînê bixwînin, û heke em wê di rojekê de çend caran bixwînin, dê bêtir giyan werin xilaskirin! Xilaskar got: 'Xwesteka min ew e ku ev dua were xwendin!' Em ji we daxwaz dikin ku hûn Julijana û Bernhard jî di duayên xwe de bi bîr bin; em spasiya we dikin – Xwedayê Pîroz dê we xelat bike.

Xwedayê Pîroz ê Sêyekî we û hemû mirovan pîroz bike,

† Bav, Kur û Ruhê Pîroz!

Roja Pîroz – Pîroz a Juliana Falconieri

19 Hezîran 2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Cejna Laşê Mesîh

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

(Latîni)

(Werin em li ser navê her kesî û ji bo hemû mirovan dua bikin)

† Bi navê Xwedayê Pîroz û Sêyekî, Bav, Kur û Ruhê Pîroz, em van kesên jêrîn vedixwînin ku bi me re dua bikin û me biparêzin: Meryema Pîroz a Mûbarek, Dayik û Qralîçeya me; Ûsivê Pîroz; hemû pîroz; milyaketên pîroz ên li Bihuştê – esman û milyaketên parêzvan ên pîroz, ku her dem bi me re ne. Em daxwaz dikin ku giyanên belengaz ên li Purgatoryê bibin şefîcên me û ji bo me dua bikin.

Sêyîniya Pîroz, Xwedê, † Bav, Kur û Ruhê Pîroz, Tu Xwedayekî yek, yekparçe, hemû-hêzdar û li her derê amade yî.

Padîşahiya Te di nav me de ye. Tu li ezmanan – Bihuştê – û li ser rûyê erdê padîşahiyê dikî. Li ser rûyê erdê jî wekî li ezmanan – Bihuştê – bibe.

Ya Xwedayê dilovan û zindî, em ji Te daxwaz dikin, deynên me bibexşîne, çawa ku em jî deyndarên xwe dibexşînin; em bi dîlnizmî ji Te lava dikin: Di dilên me de bi ronahî, hêz û hezkirina Xwe bijî û bimîne.

Me û hemû mirovan bi kerema xwe xêrdar bike da ku aşitiya Te di dilê wan kesên ku yên Te ne, xizmeta Te dikin, ji Te re dilsoz in, û heta hetayê bi Te re dimînin, bi cih bibe.

Bavo, em ji Te lava dikin:

me ji hemû gunehên me paqij bike û xilas bike.

Em ji Te daxwaz dikin, nanê me yê rojane bide me, yê ku bi rêya keşeyê Katolîk ê Romayê, vediguhere Îhtîramiya Pîroz a Zindî.

Piştî pîrozkirinê, Qurbana Pîroz Xwedayê me yê Pîroz e

, zindî û amade, Padîşah û Xilaskarê hemû mirovahiyê.

Em Wî di Dêrê de bi dîlnizmî û dilekî pak wergirtin, û li hêviya jiyana herheyî ne.

Ya Xwedayê Pîroz û hêzdar, em ji Te lava dikin: şeytanan heta hetayê bişîne dogehê, da ku ne em û ne jî tu gelên din dengê wan nebihîzin, ne xizmeta wan bikin, ne jî guneh bikin; da ku ew êrîşî me nekin, şerê li dijî me nekin, me neêşînin an jî me nekujin; da ku Tu me nexî nav ceribandinê, me aciz nekî an jî **me** nerehet nekî; û da ku Tu **me** **an mirovahiyê** neavêjî dogehê.

Ya Xwedayê Pîroz, ez ji Te lava dikim, nehêle em ji Te dûr bikevin an di gunehê kujer de bimînin, lê bila em, li gorî îradeya Te, niha û heta hetayê bi Te re bin.

Xwedayê Pîroz ê Sêyekî, bi kerem û îradeya Te em ê li bihuştê bextewar bin.

Xwedayê Pîroz ê Herheyî, em Te rûmet dikin, pesnê Te didin, Te jê hez dikin û perest dikin; em bi Te bawer in û ji bo her tiştî spasiya Te dikin, niha û her dem û heta hetayê. **Amîn.**

Roja Pîroz – Pîroz Juliana Falconieri 19 Hezîran 2025

**P.S. (Paşnivîs) – bixwîne û li gorî îradeya Xwedê
tevbigere:**

(Latîni)

Keşe'yekî Katolîk ê Romayî ne berpirsiyarê Romayîyan e, lê belê berpirsiyarê
Papa'yê yekem, Pêxember Petrûs e, li Romayê. Em tenê dikarin heta ku ji me tê
binivîsin.

Ji ber vê yekê, dema ku şer derdikeve û gelek kes dimirin,
Xilaskar peyvên bihêztir dide me.

Dua Xudan wekî ku ji bo Cejna Laşê Mesîh (19ê Hezîrana 2025an) hatiye guherandin

Belayên – Zehmetî

Me nexer nav ceribandî – ne inducas in tentationem

û me neavêje dogehê – et ne nos in infernum praecipites

Key û Xilaskarê hemû mirovahiyê – Rex et Salvator pro omnibus hominibus Bihuşt,

Esman û bi me re – Paradiso – caelum et apud nos

(19 Hezîran 2025) Koln – di dema Mîsa Pîroz de:

Sîwanên zer û sor heretîk in.

Metran di dema Mîsaya Cismê Mesîh de got: Îsa Mesîh Cîs û Xwîn e! Ew Xwedê û
mirov e, bi rastî, bi hakîqet, zindî, amade û hêzdarê her tiştî ye, Xwedayê Sêkesî –
Bav, Kur û Ruhê Pîroz.

Şîra di dest de – Ez ji we lava dikim, vê îtîraf bikin!

(19 Hezîran 2025 – 14:10) Duaya Xudan temam e. Duaya Xudan îro

temam e, û hemû bihuşt – ezman – bi dua kirina bi me re şa dibe.

Zêdetirî sî (30) salan e ku em li Dibistana Xilaskar fêrî dua kirina baştir bûne. Divê em
berî Mîsê û piştî Mîsê dua bikin, û çî qas em di nava rojê de zêdetir dua bikin, ew qas
zêdetir giyan dê bên xilas kirin!

Xilaskar got: 'Xwesteka min ew e ku ev dua bê kirin!'

Em ji we daxwaz dikin ku min, Julijana û Bernhard di duayên xwe de bi bîr binin; em
spasiya we dikin – bila Xwedayê Pîroz we xelat bike.

Bila Sêyekî Pîroz, Xwedayê yek,

† Bav, Kur û Ruhê Pîroz.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-

wunder.dewww.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

Em rêzê li Meryema Pîroz a Bêguneh
digirin û rojbûna wê bi bîr tînin

9ê Îlona
2025an

Bi navê Sêyîniya Pîroz, † Bav, Kur û Ruhê Pîroz. Amîn.

Dayika Pîroz a Xwedê, Meryem, Şahbanûya Aştiyê,
em ji te hez dikin û te pesin didin,
Tu Çêbûna me ya Bêguneh î, Dayika Xwedê ya ku
bêyî gunehê eslî hatiye çêkirin,
ya ku ji me hez dike û bi hezkirina Xwedê ya ji Bihuştê di nav me de dixebite.
Ji kerema xwe, Dayika Pîroz a Dêrê, milên xwe veke û
me bi milyaketên xwe yên pîroz bipêçe.

Rêberiya me bike û me bi Kurê xwe, Key û Xilaskarê me, re li hev bîne, da
ku em di ronahiya Ruhê Pîroz de bijîn.

Dayika Pîroz, ji bo nefsbîçûkî, nermî, dilsozî û
sebatkariyê di duayê de navbeynkariya me bike,
da ku aşitî û hezkirin di dilê hemû mirovan de serwer be.

Em spasiya te dikin, Ey Meryema Pîroz a bi hêz, tu penageha gunehgaran
î,

Alîkara Mesîhiyan, Navbeynkara mezin a hemû keremên.

Bi rojbûna te, jiyaneke baştir ji bo me dest pê dike, bi ronahî, parastin û
ewlehiya di hebûna te de.

Bila Kurê Te, Xwedayê me yê Pîroz, her tim li kêleka Te bi me re be, me
pîroz bike, me xilas bike û me ji gunehan biparêze.

Xwedayê Herheyî, Hêzdar, Pîroz ê Sêyekî, Bav, Kur û Ruhê Pîroz, em te
pesin didin, spasiya te dikin û te rûmet dikin, niha û heta hetayê.

Amin.

Maspalomas – Gran Canaria – 9 Îlon 2025
Julijana, Samuel, Bernhard